ഡോ.പി.ജെ.തോമസ്

മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും

dcb

മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും

REFERENCE

ഡോ. പി. ജെ. തോമസ്

1897–ൽ കുറവിലങ്ങാട്ടു ജനിച്ചു. ധനശാസ്ത്രജ്ഞനും പൊതുപ്രവർത്തകനുമായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജാസ് കോളജിൽ അദ്ധ്യാപകൻ, സിലോൺ സർവകലാശാലാ പ്രൊഫസർ, മദ്രാസ് സർവകലാശാലാ പ്രൊഫസർ (1927–41), ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെൻറിൻെറ സാമ്പത്തികോപദേഷ്ടാവ് (1945–48) എന്നീ നിലകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. രാജ്യസഭയിലും മദ്രാസ് ലജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലിലും അംഗമായിരുന്നു. പല കമ്മറ്റികളിലും ചെയർമാനായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാർപ്പാപ്പയിൽനിന്നു ഷെവലിയർ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ധനതത്ത്വശാസ്ത്രം, മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും, കർഷകൻെറ കടബാദ്ധ്യത എന്നിവയാണു മലയാളത്തിലെ പ്രധാന കൃതികൾ. 1965–ൽ മരിച്ചു.

സ്കറിയാ സക്കറിയ

1947 മെയ് 15–നു് എടത്വായിൽ ജനിച്ചു.
ഊർജതന്ത്രത്തിൽ ബിരുദവും ബിരുദാനന്തരബിരുദവും.
1969 മുതൽ എസ്. ബി. കോളജിൽ അദ്ധ്യാപകൻ.
ഓശാന മലയാളം ബൈബിളിൻെറ ഭാഷാ എഡിറ്ററായിരുന്നു.
സ്കൂൾ–കോളജ് തലങ്ങളിൽ ബോർഡ് ഒഫ് സ്റ്റഡീസ് മെമ്പറായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. 1986–ൽ പശ്ചിമ ജർമനിയിലെ ടുബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിൽ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിൻെറ ഗ്രന്ഥശേഖരം കണ്ടെത്തി സൂചിക തയ്യാറാക്കി. രണ്ടു ഗദ്യകൃതികളും, മിലാൻ രേഖകളും, ഡി. സി. ബുക്സ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 1986–ലെയും '87–ലെയും തിരഞ്ഞെടുത്ത കഥകളും (സമ്പാദനം), മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു് തയ്യാറാക്കിയ അനുബന്ധം, ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സമാഹാരങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഇരുപതോളം പ്രബന്ധങ്ങളും തുടങ്ങിയവയാണു് സാഹിത്യസംഭാവനകൾ.
കേരള സർവകലാശാലയിൽ മൂന്നു വർഷം ഗവേഷണപഠനം നടത്തി.

മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും

ഡോ. പി. ജെ. തോമസ്

'ചർച്ചയും പൂരണവും'
സ്കറിയാ സക്കറിയ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
REFERENCE

ഡി. സി. ബുക്സ് കോട്ടയം
1989

വില 75.00 രൂപ

R
M894.812
THO-M

R
894.812 09
THO.M

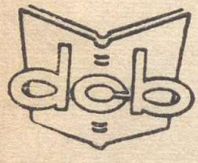

(Malayalam)

Malayala Sahityavum Christyanikalum

by Dr. P. J. Thomas M. A., B. Lit., D. Phil., (Oxford) K. S. G.

Rights reserved

First Published November 1935 by St. Marys Press, Athirampuzha
Second (revised & enlarged) Edition March 1961
Third Edition January 1989
Cover design: Suresh Champakara
Printed at D. C. Press, Kottayam
Publishers:
D. C. BOOKS, KOTTAYAM-686 001
Kerala State, India
Distributors:
CURRENT BOOKS
Kottayam, Trivandrum, Quilon, Alleppey, Ernakulam,
Alwaye, Kozhikode, Tellicherry

ISBN 81 - 7130 - 083 - 9

Rs. 75.00

3/89 S. No. 1466_dcb 1092 And. 14.7 - 2000-0189

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ സാംസ്കാരികപൈതൃകം, മലയാള ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാർ നൽകിയ സംഭാവനകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് 1935-ൽ ഡോ. പി.ജെ.തോമസ് ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു— 'കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യം'. അച്ചടിച്ചതു് അതിരമ്പുഴ സെൻറ് മേരീസ് പ്രസ്സിൽ (ഇവിടെയാണു് 1936-ൽ 'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചതു്). പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങളായിരുന്ന ആദ്യപതിപ്പിലെ ഉള്ളടക്കം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വൃത്താന്തങ്ങൾകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി വിപുലീകരിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പ് 1961-ൽ സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘത്തിലൂടെ പുറത്തു വന്നു. പേരിൽ മാറ്റമുണ്ടായി; 'മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും' എന്നായിരുന്ന പുതിയ പേരു്. ഇപ്പോൾ, ഇരുപത്തെട്ടു വർഷത്തിനുശേഷം മൂന്നാം പതിപ്പ് ഡി. സി. ബുക്സ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു.

ചർച്ചയും പൂരണവും എന്ന അനുബന്ധമാണു് ഡി. സി. ബി. പതിപ്പിന്റെ സവിശേഷത. പ്രൊഫ. സ്റ്റൂറിയാ സക്കറിയായാണു് ഇതു രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സുദീർഘമായ അനുബന്ധ(229 പേജ്)ത്തിൽനിന്നു് ഇക്കഴിഞ്ഞ ദശകങ്ങളിൽ മലയാളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും കുറിച്ചു നടന്ന ഗവേഷണപഠനങ്ങളുടെ സദ്ഫലങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു ലഭിക്കും. പശ്ചിമ ജർമനിയിലെ ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിൽ പ്രൊഫ. സ്റ്റൂറിയ കണ്ടെത്തിയ മലയാള ഗ്രന്ഥശേഖരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ പരാമർശം അനുബന്ധത്തിലുണ്ടു്. പഴയ പതിപ്പുകളിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന ചില പിഴകൾ ഈ പതിപ്പിൽ അടിക്കുറിപ്പുകളിലൂടെ തിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അടിക്കുറിപ്പുകൾ നക്ഷത്രചിഹ്നങ്ങൾകൊണ്ടും സംശോധകന്റെ അടിക്കുറിപ്പുകൾ അക്കങ്ങൾകൊണ്ടും വേർതിരിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥാവസാന

ത്തിലെ വിശദമായ സൂചികയും പുതിയ പതിപ്പിന്റെ പ്രത്യേകതയാണു്. പുതിയ പതിപ്പു് അടിക്കുറിപ്പുകളും അനുബന്ധവും ചേർത്തു തയ്യാറാക്കിത്തന്ന പ്രൊഫ. സ്റ്റുറിയാ സക്കറിയായ്ക്കു ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുന്നു; അനുബന്ധത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോ പകർപ്പുകൾ നല്കി സഹായിച്ച ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറി (Universitats bibliothek, Tuebingen) അധികൃതർക്കും.

സാമ്പത്തിക വിദഗ്ധൻ എന്ന നിലയിൽ ദേശീയ പ്രശസ്തി നേടിയ ഡോ. പി. ജെ. തോമസു് ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥം വിഭാവന ചെയ്തതുതന്നെ വിസ്മയകരമായി തോന്നാം. അതിനുവേണ്ടി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഉപാദാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഏറെ ക്ലേശിച്ചിരിക്കണം. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം പാഴിലായില്ല. ഉള്ളൂരിന്റെ കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം കഴിഞ്ഞാൽ, ഇത്രയേറെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറെറാരു മലയാള സാഹിത്യചരിത്രരേഖ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഡോ. തോമസിന്റെ സ്മരണ എക്കാലവും നിലനിറുത്താൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു സാധിക്കുമെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ ഉത്തമവിശ്വാസം.

കോട്ടയം
24–1–1989

മുഖവുര

(രണ്ടാം പതിപ്പിനു് എഴുതിയതു്)

ഞാൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനല്ല; സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളും ചർച്ച ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്റെ പ്രധാന വേല. അവയെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലീഷിൽ ആണു് ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും അധികവും. എന്നാൽ, ചെറുപ്പത്തിൽ സ്കൂളിലും കലാശാലയിലും പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു മലയാളപുസ്തകങ്ങളും ധാരാളം വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ കോട്ടയത്തുവെച്ചു് എനിക്കു സൗകര്യം കിട്ടി. പിന്നീടു് തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ പഠിച്ചിരുന്നപ്പോഴും ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ യൂറോപ്യൻ മിഷണറിമാരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാനും എനിക്കു സാധിച്ചു. 1917—നും 1919—നുമിടയ്ക്കു ഞാൻ തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജാസു് കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് മലയാള സാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചു് അന്നുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചപ്പോഴും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയിലും മറ്റു ചില പ്രധാന സാഹിത്യശാഖകളിലും പല പ്രധാന സംഗതികളും—വിശേഷിച്ചു് ക്രൈസ്തവരുടെ സംഭാവനകളും—വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. അന്നു് അവിടെ സാഹിത്യപഠനം ഊർജിതമായി കൈകാര്യംചെയ്തിരുന്ന ശ്രീ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ, ശ്രീ ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി മുതലായവരുമായി ആലോചിച്ചശേഷം ഞാൻ അന്നു് ഇതേപ്പറ്റി 'ഭാഷാപോഷിണി' മാസികയിലും മറ്റും ചില ലേഖനങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു പുസ്തകംതന്നെ ഞാൻ ആയിടയ്ക്കു് എഴുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ, 1920 മുതൽ ഞാൻ ഉപരിപഠനങ്ങൾക്കായി ഇംഗ്ലണ്ടിലും പിന്നീടു് പ്രൊഫസർ ആയി സിലോണിലും ആയിരുന്നതിനാൽ ഈ പരിശ്രമം മുടങ്ങിപ്പോയി. പിന്നീടു് 1927—ൽ മദ്രാസു് സർവകലാശാലയിൽ പ്രൊഫസർ ആയി വന്നശേഷം ഫാദർ ജോൺപാലോക്കാരൻ, ശ്രീ ഐ. സി. ചാക്കോ, വിദ്വാൻ എടമരത്തു് സബാസ്റ്റ്യൻ മുതലായ പല സ്നേഹിതന്മാരുടെയും പ്രേരണയാൽ, മുമ്പെഴുതിവെച്ചിരുന്ന കൃതി ഒന്നുകൂടി പരിഷ്കരിച്ചു് 'കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യീയസാഹിത്യം' എന്ന പേരിൽ 1935—ൽ അതിരമ്പുഴ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ മാന്യസ്നേഹിതന്മാർക്കുപുറമെ സർദാർ കെ. എം.

പണിക്കർ, ബഹു. എസ്സപ്പാനോസച്ചൻ, ബഹു. പീടിയേക്കൽ യൗസേപ്പു കത്തനാർ, ഫാദർ സക്കറിയാസ് ഒ. സി. ഡി., ചിത്രമെഴുത്ത് കെ. എം. വറുഗീസ് എന്നിവരോടും ഞാൻ പല വിധത്തിൽ കടപ്പെട്ടിരുന്നു.

1800വരെ ക്രിസ്ത്യാനികളും നടത്തിയ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമേ എന്റെ പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ, 1600–നും 1800–നും ഇടയ്ക്കു പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളും പഠിച്ച ചുരുക്കം ചിലർ ഗദ്യം മുതലായ സാഹിത്യശാഖകളിൽ ആരംഭിച്ച നൂതനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും വളർന്നു ഫലപുഷ്പമായതു 1800–ന ശേഷം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചാരത്തിൽ വന്നതോടുകൂടിയാണു്. ഈദൃശമായ ഭാഷാവികസനം ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ തുടങ്ങുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിലുണ്ടായി; അതു ക്രമേണ തഴച്ചു വളരുകയുംചെയ്തു.

1900–നുശേഷമാകട്ടെ, കേരളത്തിൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ നവീനശാഖകളും ദ്രുതഗതിയിൽ വളർന്നു. സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെ വർദ്ധിച്ചു. വായനക്കാരുടെ സംഖ്യ പെരുകി. വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും സംഖ്യയിലും കേരളം ഇന്ത്യയുടെ മുന്നണിയിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. വ്യവസായവിഷയത്തിൽ മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളെക്കാളും വളരെ താണ പടിയിൽ കിടക്കുന്ന കേരളം ഇങ്ങനെ പ്രസിദ്ധീകരണവ്യവസായത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളെക്കാളും മുന്നേറിയിരിക്കുകയാണു്. യൂറോപ്പിൽ ഒരു സാമ്പത്തികവിപ്ലവംതന്നെ ഉളവാക്കിയ സഹകരണപ്രസ്ഥാനം ഏതാണ്ടു് പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കേരളത്തിൽ ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണവ്യവസായം വളരെ ലാഭകരമാക്കി ഒട്ടുവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് അംഗങ്ങൾക്കു പരമാവധി ലാഭം വീതിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ഒരു സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘത്തിനു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ബഹുമുഖമായ ഈ പുരോഗതിക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനം പ്രധാനമായി 19–ാം ശതകത്തിലെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളാണെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

മേൽ കാണിച്ച സംഗതികളും മുൻപിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു് സാഹിത്യത്തിൽ നൂതനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആരംഭിച്ചു വളർച്ച പ്രാപിച്ച 1800–നും 1900–നും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു രണ്ടാം ഭാഗംകൂടി ചേർത്തു്, എന്റെ ആദ്യകൃതി പരിഷ്കരിക്കണമെന്നു ഞാൻ വളരെക്കൊല്ലം മുൻപു് ആഗ്രഹിച്ചതാണു്. പക്ഷേ, പല കാരണങ്ങളാൽ ഇപ്പോഴെ അതിനു സാധിച്ചുള്ളു. ആദ്യകൃതിയിലെ ചില അദ്ധ്യായങ്ങളും മാറി

എഴുതുകയും ചവിട്ടുനാടകത്തെപ്പറ്റി ഒരദ്ധ്യായം പുതുതായി ചേർക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരിലും മാറ്റം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിനു യോജിച്ചതു പുതിയ പേരാണെന്നു കരുതിയാണു് അങ്ങനെ ചെയ്തതു്. ഭാഷാചരിത്രചർച്ചയിൽ ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തെ പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കുന്നതെന്തിനു് എന്നു ന്യായമായി ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. അതിനുള്ള സമാധാനം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

ഈ കൃതി തയ്യാറാക്കുന്നതിനു് കോട്ടയം കോളജു് പ്രിൻസിപ്പൽ പ്രൊഫസർ പി. സി. ജോസഫു്, ഡോക്ടർ കെ. എം. ജോർജു്, ചിത്രമെഴുത്തു് കെ. എം. വറുഗീസു്, ഡി. കുരുവിള മനയാനി മുതലായവരിൽനിന്നും എനിക്കു പല വിവരങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ചവിട്ടുനാടകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങളും അധികവും ശ്രീ വി. എസു്. ആൻഡ്രൂ, കുമാരി സെബീനാ മനക്കീൽ എന്നിവരിൽനിന്നും കിട്ടിയതാണു്. ഒന്നാം ഭാഗം പരിഷ്കരിക്കുന്നതിലും രണ്ടാം ഭാഗം തയ്യാർ ചെയ്യുന്നതിലും ശ്രീ എം. ഒ. ജോസഫു് നെടുങ്കുന്നം ആണു് എനിക്കു സാരമായ സഹായം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇവരോടെല്ലാം എനിക്കു വലിയ കടപ്പാടുണ്ടു്.

മാറംപള്ളി, ആലുവാ
27–3–1961

പി. ജെ. തോമസു്

ഉള്ളടക്കം

ഒന്നാം ഭാഗം

(1800 വരെ)

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്: പീഠിക 19

അദ്ധ്യായം രണ്ട്: കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 25

വിദേശീയരിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച സ്ഥാനം 32

പറങ്കികളും നസ്രാണികളും 36

ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യനറിമാർ വന്നശേഷം 39

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്: നസ്രാണികളുടെ കല്യാണപ്പാട്ടുകൾ 42

വിവാഹപരിപാടി; ആരംഭദിനം 42

കല്യാണദിവസത്തെ ഘോഷങ്ങൾ 48

കല്യാണദിവസത്തെ പാട്ടുകൾ 52

അനന്തരപരിപാടി 57

മറ്റു മേളങ്ങൾ; പരിചമുട്ടുകളി 60

പാണൻവരവും പാട്ടും 62

അദ്ധ്യായം നാല്: മറ്റു പുരാതന പദ്യകൃതികൾ 66

മാർഗംകളിപ്പാട്ട് 66

റമ്പാന്റെ പാട്ട് 70

പള്ളിപ്പാട്ടുകൾ 72

ചരിത്രസംബന്ധമായ മറ്റു പാട്ടുകൾ 75

മറ്റു ചില പദ്യകൃതികൾ 77

അദ്ധ്യായം അഞ്ച്:
പൂർവകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി 78

വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി 82

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം 85

പ്രത്യേക വിദ്യകൾ 86

അദ്ധ്യായം ആറ്: ആദ്യമിഷ്യനറിമാരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ 89
വിദ്യാശാലകൾ 90
അച്ചടിയന്ത്രം 91
അമ്പഴക്കാട്ടു നടന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ 95
മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യത്തെ അച്ചടി 97
ആദ്യത്തെ ഗദ്യകൃതികൾ 100
നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണങ്ങളും 104
നീചഭാഷയും ഉച്ചഭാഷയും 107

അദ്ധ്യായം ഏഴ്: അർണോസ് പാതിരി 109
ജീവചരിത്രം 109
സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനം 110
ചതുരന്ത്യം— നാലു പർവങ്ങൾ 113
മിശിഹാചരിത്രം പുത്തൻ പാന 117
പാതിരിയുടെ മറ്റു കൃതികൾ 119
പാതിരിക്കു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം 120
അവശേഷങ്ങൾ 121

അദ്ധ്യായം എട്ട്: പൗലീനോസ് പാതിരി 122
ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും 122
കേരളത്തിലെ വാസം 123
അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യം 126
മലയാളകൃതികൾ 127
മറ്റു കൃതികൾ 129

അദ്ധ്യായം ഒമ്പത്: മറ്റു ചില മിഷ്യനറിപണ്ഡിതന്മാർ 130
ഫ്രാൻസിസ് റോസ് 130
മാത്യൂസ് പാതിരി 131
ആഞ്ജലോ ഫ്രാൻസിസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 134
ജോൺ ബപ്തീസ്ത 135
ഇന്നോച്ചേൻസ് മെത്രാൻ 135
സ്തീഫൻ പാതിരി 136
ജമിനിയൻ പാതിരി 136
ക്ലെമൻറ് പാതിരി 136
ഫാറോസ് മൂപ്പൻ പാതിരി 137

ബിഷപ്പ് ഇൽദഫോൻസ് 137
റവ. ഫാദർ അലോഷ്യസ് മേരി 138
ബിഷപ്പ് പിമൻറൽ 138
ഫ്ളോറൻസ് പാതിരി 138

അദ്ധ്യായം പത്ത്:
നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ 139
സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ 139
മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ 141
ഏതദ്ദേശീയരുടെ സുറിയാനി കൃതികൾ 143
ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ 143
ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലെ കാനോനകൾ 144
പ്രംസീസ്കൻ ശൗരിയാർ പാതിരി 148
ചരിത്രകൃതികൾ 148

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്:
കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പുമല്പാനും
പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാരും 150
കരിയാറ്റിൽ മല്പാന്റെ ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും 150
മല്പാന്റെ കൃതികൾ 151
പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനം 154
തോമ്മാക്കത്തനാരുടെ കൃതി 156
കത്തനാരുടെ മറ്റു കൃതികൾ 164
ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ കരിയാറ്റിൽ മല്പാനും
തോമ്മാക്കത്തനാർക്കുമുള്ള സ്ഥാനം 165

അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ട്: ചില നസ്രാണികവികൾ 167
ചാണ്ടിമാപ്പിള 167
കരുവിളക്കത്തനാർ 170
ചാക്കോമാപ്പിള 170
മറ്റു കവികൾ 173

അദ്ധ്യായം പതിമ്മൂന്ന്: ചവിട്ടുനാടകം 176
ഉത്ഭവം 176
സ്വരൂപം 178
കവികളും കൃതികളും 181
സാഹിത്യം 183

രണ്ടാം ഭാഗം

(1801–1900)

അദ്ധ്യായം പതിന്നാല്: വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതി 193

വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ 195

അദ്ധ്യായം പതിനഞ്ച്: വിവർത്തനസംരംഭങ്ങൾ 202

ബാസൽമിഷൻ തർജമ 213

മഞ്ഞുമ്മൽ പരിഭാഷ 213

ആരാധനക്രമം 216

അദ്ധ്യായം പതിനാറ്: ഭാഷാവിജ്ഞാനീയം 217

വ്യാകരണങ്ങൾ 217

മലയാണ്മ ലത്തീൻ–ഇംഗ്ലീഷ് അകാരാദി 227

അലങ്കാരശാസ്ത്രം 228

അദ്ധ്യായം പതിനേഴ്: ഗദ്യസാഹിത്യവികാസം i 231

വ്യവഹാരഭാഷ 231

ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ 233

അയ്മനം പി. ജോൺ 235

ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ് 237

ഡോക്ടർ മർസലീനോസ് മെത്രാൻ 238

ആർച്ചുഡീക്കൻ ഉമ്മൻ 240

ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശി 241

അദ്ധ്യായം പതിനെട്ട്: ഗദ്യസാഹിത്യവികാസം ii 245

ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് 246

റവ. ജോർജ് മാത്തൻ 250

നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ 253

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള 257

സ്തനിസ്ലാവോസ് കത്തനാർ 259

അദ്ധ്യായം പത്തൊമ്പത്: കവിതാസംരംഭങ്ങൾ i 264

ജോസഫ് ഫെൻ 264

ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ 267

തകടിയേൽ മാത്തൻ ഇട്ടിയവിരാ 269

കൊന്നയിൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞു റൈട്ടർ 274

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്: കവിതാസംരംഭങ്ങൾ ii 279

നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ 279

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള 284

എടമരത്തു വികട്ടർ 289

അദ്ധ്യായം: ഇരുപത്തൊന്ന്

ഭാഷാഭിവൃദ്ധിപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ 295

മുദ്രണാലയങ്ങൾ 295

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ 300

സാഹിത്യസംഘടനകൾ 304

വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതി 307

പരിസമാപ്തി 308

അനുബന്ധം

ചർച്ചയും പൂരണവും 311

ഒന്നാം ഭാഗം

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

പീഠിക

കേരളഭാഷാചരിത്രവിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസമുദായത്തെ പരിഗണിക്കുന്നതെന്തിനു് എന്നു ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാനിടയുണ്ടു്. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ഭാഷാപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി എടുത്തുപറയുവാൻ ന്യായമില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഇതല്ലായിരുന്ന മുൻകാലങ്ങളിലെ നില. അന്നു പൊതുവായ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ വിരളമായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതം സംബന്ധിച്ച ചില കാവ്യകൃതികൾ മാത്രമായിരുന്നു അന്നത്തെ സാഹിത്യം. സുഖവാസികളായ ചില മേൽജാതിഹിന്ദുക്കൾ ആണു് അവ എഴുതിയതും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും. മറ്റു ഹിന്ദുക്കൾക്കുതന്നെ അതിൽ പറയത്തക്ക പങ്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കാണെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളും വായനയും അവശ്യം വേണം. പണ്ടേതന്നെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉപയോഗം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. മതസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിയാൽ പൊതുസാഹിത്യപരിശ്രമമാകയില്ലല്ലോ. ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളാൽ, ഭൂരിപക്ഷസമുദായക്കാരുടെ പരിശ്രമത്തിൽ അന്നു പെടാത്ത ചില ഭാഷാവേദികളിൽ സാരമായ ചില സേവനങ്ങൾ നടത്തി മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. അവ ഒരു ജനകീയസാഹിത്യത്തിലേക്കു വഴിതെളിക്കുകയുംചെയ്തു. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവ സംക്ഷിപ്തമായെങ്കിലും വിവരിക്കയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതു് അല്പംകൂടി വിസ്തരിച്ചു പറയാം. സാഹിത്യമെന്നാൽ, പണ്ടൊക്കെ സുഖസൗകര്യങ്ങളുള്ള ചിലർ, ഏതാണ്ടു് അവരെപ്പോലുള്ളവർക്കായി, സംസ്കൃതത്തിലോ സംസ്കൃതപദബഹുലമായ മണിപ്രവാളത്തിലോ എഴുതിയിട്ടുള്ള പദ്യകൃതികളായിരുന്നു. ക്ലിഷ്ടരീതിയിലുള്ള ഒരുതരം ഗദ്യം ചമ്പുപോലെയുള്ള കൃതികളിൽ മുൻപേ ഉണ്ടായിരുന്നു; എന്നാൽ, അത്തരം കൃതികൾ

വിഷയംകൊണ്ടായാലും രീതികൊണ്ടായാലും സാധാരണക്കാർക്കു രുചിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല. സാധാരണ ജനങ്ങൾ അറിയേണ്ടതായിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി, അവക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്ന രീതിയിൽ, എഴുതപ്പെട്ട ശരിയായ ഗദ്യകൃതികൾ അന്നെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത്തരം ഗദ്യം ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ, ഭാഷ ക്രമമായി പഠിക്കുവാൻ, വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു മുതലായ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളും വേണം. ഇവയും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവയെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്യൻഭാഷകൾ പഠിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ ഈ നാട്ടിൽ വന്നു പരിശ്രമം തുടങ്ങിയശേഷമേ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇനം ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായി പൊതുജനങ്ങൾക്കുപയോഗപ്രദമായ ഒരു സാഹിത്യം രൂപമെടുത്തുള്ളൂ. ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റു ഭാഷകളിൽ ഇങ്ങനെയൊരു മാറ്റം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ മലയാളത്തിൽ പുരോഗമനം വന്നുചേരുകയുണ്ടായി. അതിനു് അടിസ്ഥാനമിട്ടതു കേരളത്തിൽ വന്ന യൂറോപ്യൻ മിഷ്യനറിമാരും അവരുടെ സഹചാരികളായിരുന്ന നാട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളുമാകുന്നു.

ആ യൂറോപ്യന്മാർ ഈ വേലയ്ക്കായി ഇവിടെ വന്നതല്ല; അന്നത്തെ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളും സാഹിത്യപോഷണം എന്ന ഉദ്ദേശ്യം പ്രധാനമായി വച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്തതല്ല ആ വേല. തങ്ങളുടെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മതപരമായ ജീവിതം വിപുലമാക്കാൻ ആവശ്യമായ കരുക്കൾ ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ജനങ്ങളേവക്കും അറിയേണ്ട കാര്യങ്ങൾ, ഏവർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഭാഷയിൽ, രീതിയിൽ, അവർ എഴുതി. സാഹിത്യവർദ്ധനവിനും ഇതു വഴി തെളിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയാണല്ലോ ലോകത്തിൽ പല നല്ല വസ്തുക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. തേനീച്ച ഒന്നുമറിയാതെ ശേഖരിക്കുന്ന മധുകണങ്ങൾ നമുക്കു വിലയേറിയ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥമായിത്തീരുന്നില്ലേ? ഏതാണ്ടിപ്രകാരമാണു് പാരത്രികകാര്യങ്ങളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായ ക്രിസ്തീയവൈദികർ സാഹിത്യപരിപോഷണം നടത്തുവാൻ ഇടയായതു്.

ആദ്യകാലംമുതൽ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു ദൈവാരാധനയ്ക്കും മതജ്ഞാനവർദ്ധനവിനും പുസ്തകംവായന ആവശ്യമായിരുന്നു. പുസ്തകം അവശ്യം വേണ്ട ഒരു ജനക്കൂട്ടമാണു ക്രിസ്ത്യാനികൾ. എന്നല്ല, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രധാനമായ അടിസ്ഥാനംതന്നെ, ഒരു പുസ്തകം—വേദപുസ്തകം—ആണല്ലോ. അതിനാലായിരിക്കാം ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'കിത്താബികൾ' എന്നു് ഇൻഡ്യ ഒട്ടുക്കും, 'വേദക്കാർ' എന്നു ദക്ഷിണേൻഡ്യയിൽ പ്രത്യേകിച്ചും വിളിച്ചുവന്നിരുന്നതു്.

എന്നാൽ, കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നില ഇതായിരുന്നില്ല; അവർ ശരിയായ കിത്താബികളല്ലായിരുന്നു. പ്രായേണ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെയായിരുന്നു അവർ. അവരുടെ ആദ്യത്തെ മതജ്ഞാനമെല്ലാം പാട്ടുവഴിക്കായിരുന്നു. കല്യാണം, പെരുനാൾ മുതലായ പ്രത്യേകാവസരങ്ങളിൽ

ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ചില പാട്ടുകളും, മാർഗംകളിപോലെ ചില കളികളും മാത്രമാണു് അന്നു പ്രധാനമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സാഹിത്യം. യഥാർത്ഥത്തിൽ അന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ തന്നെ പഴയ ഹിന്ദു പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുവാൻ വലിയ വിഷമമായിരുന്നു. ജാതിഭേദങ്ങളും മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന അന്നത്തെ നസ്രാണി, സാമൂഹ്യമായി തനി ഹിന്ദുവായിരുന്നു.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും മിഷ്യനറിമാർ വന്നു പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തിയശേഷം ഈ നിലയ്ക്കു മാറ്റംവന്നു. മിഷ്യൻ പരിശ്രമങ്ങൾക്കു പുസ്തകങ്ങളും വേണം. അവ വായിക്കുവാനുള്ള കഴിവും ജനങ്ങൾക്കു് ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ എഴുത്തുപള്ളികളും വേണമെന്നായി. സാധാരണക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഇങ്ങനെ ഒരു ആവശ്യമായി. വിദേശികൾക്കു മലയാളം പഠിക്കണമെങ്കിൽ വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും വേണം. അവയൊന്നും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവ എഴുതേണ്ട ഭാരം മിഷ്യനറിമാരുടെ തലയിൽ വന്നുചേർന്നു. ഈ ജോലി നിർവഹിക്കുവാൻ തക്ക പാണ്ഡിത്യമുള്ള ചിലർ അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ അതു നിർവഹിക്കുകയുംചെയ്തു.

പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചാൽമാത്രം പോരാ; അവയുടെ അനേകം പ്രതികൾ ഉണ്ടാക്കുകയും വേണം. ആദ്യം കൈയെഴുത്തുകൊണ്ടു പ്രതികളുണ്ടാക്കി. പിന്നീടു് ആവശ്യം അധികമായപ്പോൾ അച്ചടി അപരിത്യാജ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. അതു നടപ്പിലാക്കുവാനും മിഷ്യനറിമാർക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അച്ചടിയും മറ്റും നടപ്പായിരുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നാണു് ഈ മിഷ്യനറിമാർ വന്നതു്. പലരും സർവ്വകലാശാലകളിലും മറ്റും പഠിച്ചവരും ബിരുദം സമ്പാദിച്ചവരും ആയിരുന്നു.

ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഘട്ടനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോഴാണല്ലോ ചരിത്രം ഉണ്ടാകുന്നതു്. 1550—നുശേഷം ഉണ്ടായ നില ഇതാണു്. നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനിയുടെ നടപടിയിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്താനായി മിഷ്യനറി അധികാരികളുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ ആലോചനാസംഘങ്ങൾ കൂടേണ്ടിവന്നു. അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിരുന്നതു് 1599—ൽനടന്ന ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസാണു്. അവിടെ സ്വീകരിച്ച നിശ്ചയങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ആവശ്യമായി. ഇതാണു മലയാളത്തിൽ ആധുനികരീതിയിൽ ഉണ്ടായ ആദ്യത്തെ ഗദ്യഗ്രന്ഥം. പിന്നീടു നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾതന്നെ രണ്ടു കൂറായി പിരിഞ്ഞു. അവർ തമ്മിൽ വാദങ്ങളുണ്ടായി. മിഷ്യനറിമാരുമായും വാദങ്ങൾ തുടർന്നു. ഇതിനെല്ലാം തല പുകഞ്ഞു് ആലോചനകൾ വേണ്ടിവന്നു; ദീർഘമായ വിവരങ്ങൾ എഴുതേണ്ടിവന്നു; ദൂരെ യാത്രകൾ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഇതിൽനിന്നാണു് 17—ം 18—ം ശതാബ്ദങ്ങളിലെ അനേകം ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണു് 'വർത്തമാനപുസ്തകം'.

വിദ്യാഭ്യാസവർദ്ധനവിനും ഈ ആദ്യമിഷ്യനറിമാർ കഴിവതു

പരിശ്രമംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വൈദികരുടെ പരിശീലനത്തിനു സെമിനാരികളും സ്ഥാപിച്ചു. പല ചെറുപ്പക്കാരെയും പോർട്ടുഗലിലും റോമയിലും ഉള്ള സെമിനാരികളിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. ഇൻഡ്യയിൽനിന്നു യൂറോപ്പിലേക്കുണ്ടായ വിദ്യാർത്ഥിപ്രവാഹത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. ഇതിനു സൗകര്യം കേരളത്തിലെ നാട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രമേ അന്നു ലഭിച്ചുള്ളു. അന്നു വലിയ പ്രതാപനിലയിൽ വന്ന ബംഗാളികൾക്കും ബോംബെക്കാർക്കും പിന്നെയും വളരെയധികം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണു് ഈ സൗകര്യം ലഭിച്ചതു്. ഇങ്ങനെ ഇൻഡ്യയിൽ ആർക്കും അന്നു ലഭിക്കാത്ത പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യം സിദ്ധിച്ച കേരള ക്രിസ്ത്യാനികൾ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ഒരു പുതിയ നേതൃത്വം കൊടുത്തതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലോ.

ഇവിടെ മുമ്പു് ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്ന ചില തുറകളിലാണു് അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചതു്. സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിനാവശ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റു് ഉപകരണങ്ങളും ചമയ്ക്കുവാനായിരുന്നു അവരുടെ യത്നം. പഴയ രീതിയിലുള്ള പദ്യകൃതികളും അവർ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. മേൽകാണിച്ചവയെല്ലാം സംഭവിച്ചതു് 16, 17, 18 എന്നീ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കൊച്ചി കോട്ടയിലും അമ്പഴക്കാട്ടും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലുമാണു്. പിന്നീടു് കോട്ടയമായി ഈദൃശപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം. അതു് 19—ാം ശതാബ്ദത്തിലായിരുന്നു.

19—ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംമുതലാണു് ബ്രിട്ടനിൽനിന്നു മിഷ്യനറിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നു പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതു്. അവരുടെ ആസ്ഥാനം കോട്ടയമായിരുന്നു. അവരിൽനിന്നാണു് സാധാരണക്കാരന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ആദ്യശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷുപഠനത്തിനുള്ള കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സ്കൂൾ—ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെതന്നെ ആദ്യത്തെ സ്കൂൾ—അവർ കോട്ടയത്തു് സ്ഥാപിച്ചു. മലയാളഭാഷയിൽ കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ അച്ചടി നടപ്പാക്കിയതും അവരാണു്. വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു ഈ ഇനങ്ങളിൽ അവർ സാരമായ പ്രവർത്തനം നടത്തി. ക്രിസ്തീയവേദപുസ്തകം മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനംചെയ്തതും അവർതന്നെയാണു്. അവർ നല്കിയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി മി. ഫെൻ, റവ. മാത്തൻ ഗീവറുഗീസു് മുതലായവർ ഉത്കൃഷ്ടമായ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയുംചെയ്തു.

നൂതനരീതിയിലുള്ള ഈദൃശസാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യദശയിൽ സകലകലാവല്ലഭനായ കേരളവർമ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ നേതൃത്വം കൊടുത്തതോടുകൂടി കേരളസാഹിത്യം അതിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ പഥത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ അനേകം ഗദ്യകൃതികളും അദ്ദേഹം എഴുതുകയും സർക്കാർ പാഠ്യപുസ്തകസമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനെന്ന

നിലയിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് എഴുതിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതൊക്കെ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ വലത്തുകൈയായിനിന്നു പ്രവർത്തിച്ച കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ നാനാതരത്തിലുള്ള സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളാണു് മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും സാധാരണജനങ്ങളുടേതായിത്തീരാൻ, കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം സഹായിച്ചതു്. അതിനുമുമ്പു്, മേൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ചുരുക്കം ചില 'സുഖവാസി'കളുടേതായിരുന്നു സാഹിത്യം. അനുഗൃഹീതരായ ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രമാണു് അതു് ആസ്വദിക്കാനും ഉണ്ടായിരുന്നതു്. 19–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ വിദ്യാപ്രചാരമുണ്ടായതോടുകൂടി സാധാരണജനങ്ങളുടെ കൈയിലേക്കു സാഹിത്യപരിശ്രമം വന്നുചേർന്നു.

വിദ്യാപ്രചാരത്തിനു സഹായിച്ചതു് മിഷ്യനറിമാരും പിന്നീടു് തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സർക്കാരുകളും ഏർപ്പെടുത്തിയ സ്കൂളുകളും കോളേജുകളുമാണെങ്കിലും, സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു് വായിക്കുവാൻ അഭിരുചിയും ഉത്തേജനവും നൽകിയതു് വർത്തമാനപത്രങ്ങളും, കഥാരീതിയിലും മറ്റുമുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമാണു്. ഈ രണ്ടു് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമിട്ടതും ഏറ്റവുമധികം പ്രോത്സാഹനം നല്കിയതും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയാകുന്നു. അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച 'മലയാളമനോരമ' പത്രം മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം മുൻകൈയെടുത്തു കെട്ടിപ്പടുത്ത ഭാഷാപോഷിണിസഭയും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗണ്യമായ സേവനം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ കാലത്തോടുകൂടി മലയാളസാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നാനാനിലയിലുള്ളവരുടെ മാത്രമല്ല, നാനാസമുദായങ്ങളുടെയും ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള ഒരു പരിശ്രമമായി. ഇതോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പറയാനുള്ള ആവശ്യം നിലച്ചുപോയി. അതിനാൽ, അക്കാലംവരെയുള്ള ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കുറിക്കുന്ന കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിലെ ഭാഷാപരിശ്രമങ്ങൾക്കു് സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. കേരളഭാഷയുടെ വളർച്ചയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ വ്യതിയാനം, സാഹിത്യം സാധാരണക്കാരനേറ്റതായിതീർന്നതാണു്. അതായതു്, സാധാരണ ലോകകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി (പുരാണേതിഹാസങ്ങളെപ്പറ്റി അല്ല) സാധാരണക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ, സാധാരണക്കാരാൽത്തന്നെ എഴുതപ്പെട്ട പലതരം ഗദ്യകൃതികളും ഉണ്ടായതാണു്. ഈ പുരോഗമനത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ഉപാധികളും എന്തെല്ലാമാണു്? ഒന്നു്, സാധാരണക്കാരനു മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു ഗദ്യസരണി; രണ്ടു്, ആ രീതിയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളും ഏവർക്കും വാങ്ങിക്കത്തക്ക കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കാൻവേണ്ട

അച്ചടിയന്ത്രം; മൂന്നു്, പുസ്തകങ്ങളുംമറ്റും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന വ്യവസായം; നാലു്, ഇങ്ങനെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളും വായിക്കാൻവേണ്ട അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ളവരുടെ സംഖ്യാവർദ്ധന—അതായതു് വിദ്യാഭ്യാസം: അഞ്ചു്, ഇവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം പ്രതിദിനം വാർത്താവിതരണംചെയ്യുന്ന വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും.

ഈ ഓരോ വഴിക്കുമുള്ള ശ്രമങ്ങളും, ഇന്ത്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു്, കേരളത്തിലുണ്ടായതിനാലാണു് ഏറ്റവും ചെറിയ ഈ കേരളഭാഷാപ്രദേശത്തു് വിപുലമായ ഒരു ജനകീയ സാഹിത്യവും പത്രപ്രവർത്തനവും ഉണ്ടായതു്; എത്രയും പ്രബുദ്ധരായ ജനങ്ങളും ഉണ്ടായതു്. ഉത്തരേന്ത്യാക്കാരെ മാത്രമല്ല, പാശ്ചാത്യരെയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണിതു്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു പുരോഗമനത്തിനു് അടിസ്ഥാനമിട്ടതു് 17 മുതൽ 19 വരെയുള്ള ശതകങ്ങളിലാണു്. അതിനു പ്രചോദനം കൊടുത്തതു് അക്കാലത്തു് ഇവിടെ വന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന യൂറോപ്യൻമിഷ്യനറിമാരാണു്. സംസ്കാരത്തിൽ സാമാന്യം മികച്ചു നിന്ന ഇന്നാട്ടിലെ ക്രിസ്ത്യീയജനങ്ങളാണു് ആ പ്രചോദനത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ ആദ്യം പ്രവർത്തനനിരതരായതു്. ഈവിധം ജനകീയ സാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള പുരോഗമനം ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ വന്ന ചേരാനിടയായി.

അച്ചടി നടപ്പാക്കുകയും ഇംഗ്ലീഷ്സ്കൂളുകളും ഉണ്ടാക്കി ചെറുപ്പക്കാരെ നല്ല ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയും പണ്ടെങ്ങും കളരിയിൽ കയറാൻ അനുവദിക്കപ്പെടാത്ത കുട്ടർക്കും വിദ്യ പ്രദാനംചെയ്യുകയും മാത്രമല്ല, ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളും ചെയ്തതു്. യൂറോപ്യൻഭാഷകളെ അനുകരിച്ചു് ഒരു ഗദ്യസരണി ഉണ്ടാക്കി പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തുകയും, സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധ യൂറോപ്യൻഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തർജ്ജമകളും എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മതവിഷയകമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കഥകളും നാടകങ്ങളും അവർ എഴുതി. യഥാർത്ഥത്തിൽ 18—ം 19—ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു.

മേൽ കാണിച്ചവയെല്ലാമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഇതേവരെ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഷാചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ വിഷയങ്ങൾ പല കാരണങ്ങളാൽ വേണ്ടപോലെ വിസ്തരിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാലാണു് ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥം ആവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
REFERENCE
KOTTAYAM
107995

അദ്ധ്യായം രണ്ട്

കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ

കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ സംക്ഷിപ്തമായി പറഞ്ഞ ഭാഷാപ്രവർത്തനങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ആ പ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തിയ ജനങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണം ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. 17 മുതൽ 19 വരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിപുലമായ ഭാഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഉത്തേജനം നൽകിയതും സാരഥ്യം വഹിച്ചതും യൂറോപ്പിൽനിന്നു വന്ന മിഷ്യനറിമാരാണെന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. യൂറോപ്പിൽനിന്നു വ്യക്തികൾ മാത്രമാണു വന്നതു്. ഉത്തേജനം അവരിൽനിന്നാണെങ്കിലും പ്രവർത്തനം പല തുറകളിലും നടത്തിയതു നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളാണു്. അതിനാൽ ഈ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റിയാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു്.

ഈ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആരാണു്? കേരളത്തിൽ ഇന്നു് ഏതാണ്ടു മുപ്പതു ലക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടു്.[1] അവരിൽ മുക്കാലേ അരയ്ക്കാൽ പങ്കും തനി കേരളീയരാണു്. മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം പേർ 1900 വർഷം മുമ്പുതന്നെ, അതായതു ക്രിസ്തുമതം ആരംഭിച്ച കാലംമുതൽതന്നെ, ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നവരുടെ സന്തതികളാണു്. അന്നു് അവർ ആ പേരിലല്ല അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നേയുള്ളൂ. ''നസ്രാണിമാപ്പിളമാർ'' എന്ന പേരിലാണു് അവർ സാധാരണ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്.[2] ചിലേടത്തു് ''വേദക്കാർ'' എന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. സനാതനഹിന്ദുമതം രൂപമെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ഹൈന്ദവരാണവർ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദ്യശിഷ്യരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന വിശുദ്ധ തോമ്മായാണു് ഈ ദേശത്തുവന്ന വേദപ്രചരണം നടത്തിയതെന്നും, മേൽജാതിക്കാരിൽനിന്നുതന്നെ വളരെപ്പേർ അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ ചേർന്നെന്നുമാണു പുരാതനമായ ഐതിഹ്യം. ഈ ഐതിഹ്യം ഒരു ചരിത്രവസ്തുതയായി പ്രായേണ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. തർക്കമില്ലായ്കയില്ല. അതു് ഏതിനും ഇക്കാലത്തുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, ഈ ഐതിഹ്യം നിരാകരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യങ്ങളും ആരും കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് ഇതേപ്പറ്റി കൂടുതലായി ഒന്നും ഇവിടെ പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

---

1 1981 ലെ സെൻസസനുസരിച്ചു 52 ലക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികൾ. അനുബന്ധം 2. 6. 5 കാണുക.

2 മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ എന്നായിരുന്നു പ്രാചീനനാമം. അനുബന്ധം 2. 1. 1, 2. 6. 2 എന്നിവ കാണുക.

യൂറോപ്യൻ മിഷ്യനറിമാർ നാട്ടിൽ വന്നുചേർന്ന ശേഷമേ, വേദപ്രചരണംവഴി ഹിന്ദുക്കളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്തുതുടങ്ങിയുള്ളു. 16–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പോർട്ടുഗ്രീസുകാരാണു് ഈ വേല അധികം നടത്തിയതു്. അങ്ങനെ വേദത്തിൽ ചേർന്നവരെ പഴയ നസ്രാണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തില്ല. കാരണം, പഴയ നസ്രാണികളും ഹിന്ദുക്കളെക്കാളും ഒട്ടും കുറയാതെ ജാതിഭേദത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. മതകാര്യങ്ങളിൽ സുറിയാനിരീതിയിലുള്ള ആരാധനക്രമം സിറിയൻ കുടിയേറ്റക്കാരിൽനിന്നു് അവർ സ്വീകരിച്ചു. ആ ക്രമം അവർ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്നു. പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള, ലത്തീൻ മുറയിലുള്ള, ആരാധനക്രമം അവരുടെമേൽ കെട്ടിയേല്പിക്കുവാൻ പോർട്ടുഗ്രീസുകാർ വളരെ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അധികംപേരും അതു സ്വീകരിച്ചില്ല. അതിനാൽ അന്നു മാർഗം സ്വീകരിച്ചവരെ മാറിനിറുത്തുകയാണുണ്ടായതു്. ഇങ്ങനെ പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സുറിയാനിക്കാർ എന്നും പുതിയവരെ ലത്തീൻകാർ എന്നും വിളിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരേ വിശ്വാസമുള്ള കത്തോലിക്കരിൽതന്നെ ഇങ്ങനെ രണ്ടു സമൂഹക്കാരുണ്ടായി. ഈ തിരിവു് ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

പോർട്ടുഗ്രീസുകാരുമായുള്ള മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായി സുറിയാനിക്കാർതന്നെ പഴയകൂർ, പുത്തൻകൂർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കക്ഷിയായി തിരിഞ്ഞു. ലത്തീൻ ആരാധനക്രമം നിരാകരിച്ചെങ്കിലും, റോമാ മാർപ്പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൽ സ്ഥിരമായി നിന്നവർ പഴയകൂർ; ആ അധികാരത്തെയും നിരാകരിച്ചവർ പുത്തൻകൂർ. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കക്ഷി പിന്നീടു് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയക്കീസിന്റെ അധികാരത്തിൽ വന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും മറ്റും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് മിഷ്യനറിമാർ വന്നശേഷം അവരുടെ പരിശ്രമഫലമായി ആംഗ്ലേയസഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു സമൂഹവും ഉണ്ടായിവന്നു. മാത്രമല്ല, ഇംഗ്ലീഷു് മിഷ്യനറിമാരുടെ നവീകരണപ്രചോദനംമൂലം പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരിൽ ചിലർ ''മാത്തോമ്മാസഭ'' എന്ന പേരിൽ ഒരു സമൂഹമായി. ആദ്യം ഒറ്റജനമായിനിന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇങ്ങനെ പല സമൂഹങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഈ തിരിവുകളും പില്ക്കാലത്തു് അധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, സാഹിത്യസംബന്ധമായുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതെല്ലാം വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ ബന്ധത്തിൽ മൂന്നു തിരിവുകളേ അല്പം പ്രധാനമായുള്ളു: ഒന്നു്, സുറിയാനിക്കാർ, രണ്ടു്, ലത്തീൻകാർ, മൂന്നു്, ആംഗ്ലേയർ[3].

സുറിയാനിക്കാർ അഥവാ നസ്രാണിമാപ്പിളമാർ

സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരു് യഥാർത്ഥത്തിൽ നിരർത്ഥകമാണു്. ഇവർ തനി കേരളീയരാണു്. ഈ വൈദേശികനാമം അവർക്കു കിട്ടി

3 ആഗ്ലേയർ എന്നതിനു പകരം പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ എന്നു പറയുകയായിരിക്കും ഉത്തമം. അനുബന്ധം 2. 5. 1 കാണുക.

യതു് അവർ സുറിയാനിജാതിൽപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ടല്ല; പിന്നെയോ സുറിയാനിഭാഷയിലുള്ള ആരാധനക്രമം (Liturgy) സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു്.[4] ഇതു് ക്രിസ്ത്വബ്ദം 4—ാം ശതവർഷത്തിലായിരിക്കണം. അതിനുമുമ്പു് കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ ഭാഷയിൽ ആയിരുന്നിരിക്കണം അവരുടെ ആരാധനക്രമം. എന്നാൽ, ഒന്നു സമ്മതിക്കണം. ഈ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ഉല്പത്തി തനി കേരളീയമെങ്കിലും പണ്ടുകാലത്തു് സുറിയാനിക്കാരുമായി ധാരാളം ബന്ധമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്; അതു പ്രയോജനകരവുമായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്വബ്ദം 4, 9 എന്നീ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ബാഗ്ദാദു്, ബസ്രാ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു സുറിയാനിക്കാർ ഇവിടെ—കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊല്ലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ—കുടിയേറിയിട്ടുണ്ടെന്നാണു് ഐതിഹ്യം. എന്നാൽ, 4—ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇങ്ങനെ കുടിയേറിയവരുടെ സന്തതികളായി കരുതപ്പെടുന്ന ക്നാനായക്കാർ ഇന്നു് അരലക്ഷത്തിലധികമില്ല. കുടിയേറിയവരിൽ ചിലർ നാട്ടനസ്രാണികളുമായി കെട്ടിപ്പുലർച്ച ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കൊടുങ്ങല്ലൂർ സമീപവും കൊല്ലംസമീപവും ഉള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രമാണു്. അപ്പോസ്തോലകാലത്തു മേൽജാതിക്കാരിൽനിന്നു് പ്രധാനമായി പാലയൂർ, പറവൂർ, കോക്കമംഗലം, ചായൽ, നിരണം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ മാർഗം സ്വീകരിച്ചു് പിന്നീടു് ഉൾനാടുകളിൽ കുടിയേറിത്താമസിച്ചവരുടെ സന്തതികൾക്കു് ഈ കുടിയേറക്കാരുമായി പറയത്തക്ക രക്തബന്ധമുണ്ടായതായി തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഏതെങ്കിലുമുണ്ടായെങ്കിൽത്തന്നെ വിദേശീയാംശങ്ങളെ തനി സ്വദേശീയമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തത്തക്ക കരുത്തും പ്രാമാണ്യവും ആര്യദ്രാവിഡ സമ്മിശ്രമായ മൂലവംശത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചതന്നെ.

ഈദൃശവിദേശബന്ധം ക്ഷീണത്തിനല്ല, ബലത്തിനാണു് ഉതകാറുള്ളതെന്നത്രേ വംശശാസ്ത്രജ്ഞമതം. ഇന്നു തനി ക്ഷത്രിയരായി കരുതപ്പെടുന്ന രജപുത്രരും ബോംബെപ്രദേശത്തെ ചില അസൽ ബ്രാഹ്മണജനങ്ങളുംതന്നെയും വിദേശീയരക്തബന്ധം ഉള്ളവരാണെന്നതു പ്രസിദ്ധമാണു്. എന്നിട്ടും അവർ തനി ഇന്ത്യാക്കാരും തനി ഹിന്ദുക്കളും ആയിട്ടല്ലേ കരുതപ്പെടുന്നതു്? എന്തിനു ദൂരെപ്പോകുന്നു? ഈഴത്തുനാട്ടിൽനിന്നു കുടിയേറിയവരെന്നു പരക്കെ സമ്മതിക്കപ്പെടുന്ന ഈഴവരും തീയരും ശരിയായ കേരളീയരല്ലെന്നു് ഇന്നു് ആരെങ്കിലും പറയുമോ? തനി കൽദായരെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന ക്നാനായക്കാർക്കുതന്നെ, ഇന്നു കാഴ്ചയിൽ മറ്റു കേരളീയരിൽനിന്നു് എന്തു വ്യത്യാസമാണുള്ളതു്? കൽദായനാട്ടിൽ ചെന്നാൽ അവർ വിദേശികളായി കരുതപ്പെടും. മണ്ണിനു മനുഷ്യനെ മാറ്റാൻ ശക്തി ഉണ്ടെന്നു

4 അനുബന്ധം 2. 6. 2, 2. 6. 4 കാണുക.

ള്ള സത്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. പോരെങ്കിൽ, കൽദായക്കാരും മറ്റും ദ്രാവിഡവംശക്കാരുമാണത്രെ.

നസ്രാണിമാപ്പിളമാർക്കു് ഇങ്ങനെ പല വഴിക്കും സംസ്കാര സമ്പത്തു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പിതൃവഴിക്കു കിട്ടിയ സ്വത്താണു സർവ്വപ്രധാനം. കേരളത്തിൽ വന്നുചേർന്ന ദ്രാവിഡത്തോടു കലർന്ന ആര്യസംസ്കാരമാണതു്. ഈ ജനങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യം അവർ ക്രിസ്താബ്ദം 50—ാം മാണ്ടിടയ്ക്കു് ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ മാത്തോമ്മായിൽനിന്നും മാർഗം അനുസരിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ മുതലായ മേൽജാതിക്കാരുടെ സന്തതികളാണെന്നാണു്. ശങ്കരപുരി, പകലോമറ്റം, കള്ളി, കാളിയങ്കാവു് എന്ന പാലയൂരെ നാലു് ആഢ്യബ്രാഹ്മണ ഇല്ലങ്ങളാണു് ഇവയിൽ പ്രധാനം. ഈ ഇല്ലങ്ങൾ ക്രിസ്താബ്ദം 4—ാം ശതകമടുത്തു് ഏറ്റവുമാന്യർക്ഷേത്രത്തിനു നാലു മൈൽ വടക്കു് കാളികാവു് അമ്പലത്തിനടുത്തു വന്നുചേർന്നത്രെ. ഇവരാണു പിന്നീടു് കുറവിലങ്ങാട്ടു പള്ളി സ്ഥാപിച്ചതു്. ഇവരിൽ പകലോമറ്റം ഇല്ലത്തിൽ മേല്പട്ടം* ദീർഘകാലത്തേക്കു നിലനിന്നു. ഈ കുടുംബത്തിന്റെ ആദ്യസ്ഥാനത്തു് ഇന്നും പഴയ അക്ദിയാക്കോന്മാരുടെയും മറ്റും കുഴിമാടങ്ങൾ കാണാം. ഇതുപോലെ പറവൂരെയും നിരണത്തെയും മറ്റും ഇല്ലക്കാരെപ്പറ്റിയും പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ടു്.

ഏതായാലും ഈ നസ്രാണികൾ സഹജീവികളായ ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തരായിരുന്നില്ല. ജനനമരണവിവാഹാദ്യവസരങ്ങളിൽ പ്രായേണ ഒരേതരം ആചാരങ്ങൾതന്നെയാണു് ഇരുകൂട്ടരും കൈവരിച്ചിരുന്നതു്. പിള്ളയൂട്ടു്, താലികെട്ടു്, പെലകുളി ഇത്യാദി അനേകം ഹൈന്ദവാചാരങ്ങൾ അടുത്തകാലംവരെ നസ്രാണികൾ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിരുന്നു. 1599—ൽ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസു് (പൊതുസംഘം) ഹൈന്ദവാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മുടക്കംചെയ്തതിനു മുമ്പു്, സാമൂഹ്യനടപടികളിൽ ഹിന്ദുക്കളും നസ്രാണികളും തമ്മിൽ പറയത്തക്ക വ്യത്യാസമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആ പൊതുസംഘം വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതിനായി മെനേസ്സീസു് എന്ന പോർട്ടുഗീസുകാരൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ നാടടക്കം പുററി സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ ചില പള്ളികളിലെ വികാരിമാർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്പർശംതന്നെ അനുവദിക്കയുണ്ടായില്ലത്രെ. ശ്ലേച്ഛന്മാർ തൊട്ടാൽ കുളിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ കത്തനാരന്മാർ തന്റെ ഹസ്തദാനം നിരാകരിക്കുമെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്ത സ്വപ്നേപി നിനച്ചിരിക്കയില്ല. ശൂദ്രർമുതൽ 'താഴെ'യുള്ള ജാതിക്കാർ നസ്രാണി

---

* ആദ്യം അക്ദിയാക്കോൻ സ്ഥാനമായിരുന്നു. 1563 ഇടയ്ക്കു് 'പുത്തൻകൂർ' ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അർക്കദിയാക്കോൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി. ഇങ്ങനെ എട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തിരുവല്ലാദേശത്തെ പല പ്രധാന നസ്രാണികുടുംബങ്ങൾ മേൽക്കാണിച്ച നാലില്ലങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരത്രെ.

കളുടെ അടുക്കളയിൽക്കയറിയാൽ പുണ്യാഹംചെയ്യേണ്ടതു് അന്നു് അപരിത്യാജ്യമായിരുന്നു. പുരുഷന്മാരിൽ പ്രധാനികൾ പൂർവ ശിഖയും കടുക്കനും ധരിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവർ കളരികളിൽ കച്ച കെട്ടി അഭ്യസിക്കയും പലരും 'പണിക്കർ' സ്ഥാനം വഹിച്ചു ശിഷ്യന്മാരെ ആയോധനമുറ പരിശീലിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തിരുന്നു. നസ്രാണികളുടെ ആയുധപാടവംനിമിത്തമാണു് പലേ നാടുവാഴികളും അവരെ ഭയപ്പെടാനും സ്നേഹിപ്പാനും ഇടയായതു്. കൊച്ചീ രാജാവിന്റെ സൈന്യസമൂഹത്തിൽ ഒരു കാലത്തു നസ്രാണികൾ വളരെയുണ്ടായിരുന്നെന്നു പല രേഖകൾകൊണ്ടും കാണാം. നാട്ടിലെ നാങ്കുടിപ്പരിഷ ഉൾപ്പെടെ പതിനേഴു ജാതികളുടെമേൽ അവർക്കു് ഏതോ അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നതത്രെ. കൊല്ലത്തും കൊടുങ്ങല്ലൂരുമുള്ള നസ്രാണികൾക്കു കേരളരാജാക്കന്മാർ രേഖാമൂലമായി കൊടുത്ത അവകാശങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.*

വിദ്യാവിഷയത്തിലും നസ്രാണികൾ പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ല. അക്ഷരവിദ്യ അവർക്കു് എല്ലാക്കാലത്തും അധീനമായിരുന്നു. അവരുടെ ദേവാലയകർമങ്ങൾക്കു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണല്ലോ. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനുമുമ്പുതന്നെ ശിലാരേഖകൾ ഉണ്ടാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്ന പതിവു് അവരുടെയിടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ചെമ്പോലയിലും താളിയോലയിലും ഗ്രന്ഥവരികുറിച്ചിടുന്ന സമ്പ്രദായവും അവർക്കു പണ്ടേയുള്ളതാണു്. ആദ്യകാലംമുതൽക്കേ അവർക്കു പള്ളിക്കൂടങ്ങളും കളരികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതം, തമിഴു് എന്നീ ഭാരതീയഭാഷകൾക്കു പുറമേ സുറിയാനിഭാഷയും അവർ അഭ്യസിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇക്കാലത്തും പ്രസ്തുതഭാഷകളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പാണ്ഡിത്യമുള്ള നസ്രാണികൾ ദുർല്ലഭമല്ലല്ലോ. നായന്മാരും നസ്രാണികളും മിക്ക ദിക്കുകളിലും ഒരേ കളരിയിൽത്തന്നെയാണു പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ആശാന്മാരും അന്നു നസ്രാണികളുടെ എടയിൽ വളരെപ്പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. അവരുടെ സംസാരഭാഷയും നായർ മുതലായവരുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

'ഭടജനങ്ങടെയിടയിലുള്ളൊരു പടയണിക്കിഹ ചേരുവാൻ
വടിവിയന്നൊരു ചാരുകേരളഭാഷതന്നെ ചിതംവരു.'

ഈ കേരളഭാഷതന്നെയാണു് ക്രിസ്തുമാർഗം സ്വീകരിച്ച ഭടജനങ്ങളും ദ്വിജഗോത്രക്കാരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. നമ്പൂതിരിമാരുടെയും നായന്മാരുടെയും ഗാർഹികഭാഷതന്നെയായിരുന്ന നസ്രാണികളുടെയും ഗൃഹഭാഷ.

---

* Oriente Conquistado (1698) vol II pp. 116-17; പത്മനാഭമേനോന്റെ 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം'; Day, 'Land of the Perumals' pp. 219; Gibbon's 'Decline and Fall' Vol. V. Chapter 47.

നസ്രാണിസ്ത്രീജനങ്ങളും അക്ഷരവിദ്യ ശീലിക്കുന്നതിൽ വിമുഖകളായിരുന്നില്ല. നസ്രാണിസ്ത്രീകളുടെ ബുദ്ധിശക്തി, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ, കുടുംബഭരണചാതുര്യം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ പോർട്ടുഗീസു ചരിത്രകാരന്മാരുടെ പ്രത്യേകമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ അങ്കമാലിയിൽ ഒരു നസ്രാണിസ്ത്രീ വക്കീലന്മാരുടെ സഹായം കൂടാതെ ഒരു വ്യവഹാരം സംബന്ധിച്ചു് മൂന്നു ദിവസം താൻതന്നെ കോടതിസമക്ഷം വാദം നടത്തിയതായി 'ഓറിയന്തേ കൊൺകവിസ്താദോ' എന്ന പോർട്ടുഗീസുഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു.* നസ്രാണികളെ 'മാപ്പിള'** എന്നു കേരളത്തിലെ ഉൽക്കൃഷ്ടജാതിക്കാർ വിളിച്ചിരുന്നതുപോലെ, മറു ജാതിക്കാർ 'നയിനാർ' (നൈനാർ) എന്നും മറ്റും ബഹുമാനസൂചകമായി വിളിച്ചുപോന്നിരുന്നു. സ്ത്രീകളെ ഉമ്മാ (അമ്മ), മാറ്റുമ്മ, പെൺപിള്ള എന്നിങ്ങനെയും വിളിച്ചിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു് സ്ത്രീകളും മൂടുപടം ധരിച്ചിരുന്നവത്രെ.*** പിൽക്കാലത്തും കല്യാണത്തിനുശേഷം അവർ ചട്ടധരിച്ചു വക്ഷപ്രദേശം ആച്ഛാദനംചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. ലേസ്നെയ്ത്തു്, റേന്തപ്പണി മുതലായ പ്രവൃത്തികളും കേരളത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി തുടങ്ങിയതു നസ്രാണിവനിതമാരാണു്.**** കുടുംബങ്ങളിൽ കൂട്ടമായി ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനകളും നടത്തിവന്നതും സാമാന്യേന സ്ത്രീകൾതന്നെ ആയിരുന്നു.

മറു മേൽജാതികളുമായി പ്രായേണ സൗഹാർദ്ദത്തിലും സഹകരണത്തിലുമാണു് നസ്രാണികൾ അന്നു കഴിഞ്ഞുവന്നതു്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവദശയിൽ കേരളത്തിലും മതമർദ്ദനം ശൂന്യമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും വിദേശീയനസ്രാണികളുടെ ആഗമനാനന്തരം നസ്രാണികൾ നാട്ടിൽ വാണിജ്യപ്രമുഖന്മാരായിത്തീർന്നതോടു

---

* Oriente Conquistado, by Faria Y Souza (1698) Vol. II pp 116.

** മാപ്പിള 'മഹാപിള്ള' ലോപിച്ചുണ്ടായതാണെന്നു ചിലരും, 'മകൾപിള്ള'യിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു മറു ചിലരും ഒരു അറബിവാക്കിൽനിന്നാണെന്നു വേറെ ചിലരും പറയുന്നുണ്ടു്. തമിഴുമുറയിൽ മകളുടെ ഭർത്താവിനെ മാത്രമല്ല, അന്യരെയും ബഹുമാനസൂചകമായി 'മാപ്പിള' എന്നു വിളിക്കുന്ന പതിവു് ഇന്നുമുണ്ടു്.

*** 'മുട്ടാക്കു്' എന്നാണു മൂടുപടത്തിനു് അന്നുണ്ടായിരുന്ന പേർ. നസ്രാണികളുടെ ആസ്ഥാനമായ മഹാദേവർപട്ടണം അഗ്നിക്കിരയായി ജനങ്ങൾ വിഭ്രമിച്ചോടിയപ്പോൾ മൂടുപടം എടുക്കാൻ ബദ്ധപ്പെട്ട മകളോടു് 'പട്ടണം ചുട്ട പകലിറങ്ങി, ഇനി എന്തിനാ മകളേ മുട്ടാക്കു്?' എന്നു് അമ്മ ചോദിച്ചുവത്രെ. (കുര്യൻപാതിരി എഴുതിയ ചരിത്രം).

**** See Miss Watts' Chapter on "Lacemaking in Travancore" in the Guide to Wembly Exhibition (Travancore section) London 1924.

കൂടി ഇടർച്ചയെല്ലാം ഒതുങ്ങി അന്യസമുദായങ്ങളുടെ സുസ്ഥിരമായ മൈത്രിക്കും സഹകരണത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചതായി വിചാരിക്കാം. ഇതിന്ന് അനേകം ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ ഹൈന്ദവദേവാലയങ്ങളുടെയും കോവിലകങ്ങളുടെയും സമീപത്താണല്ലോ പഴയ പള്ളികളും മിക്കതും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പാലയൂർ, പറവൂർ, കടുത്തുരുത്തി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇതു പ്രത്യേകം കാണാവുന്നതാണ്. ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും പള്ളികൾക്കും തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ വെറും സാമീപ്യബന്ധം മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അവ തമ്മിൽ സ്നേഹാദരസൂചകങ്ങളായി പല എടപാടുകളും നടന്നിരുന്നു. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ആന, തീവെട്ടി, ആലവട്ടം മുതലായ അമ്പലങ്ങളിൽനിന്ന് പള്ളികൾക്കും തീവെട്ടി കതിനാ മുതലായവ പള്ളികളിൽനിന്ന് അമ്പലങ്ങൾക്കും അയച്ചുകൊടുക്കുന്ന പതിവ് അടുത്തകാലംവരെ നിലനിന്നുപോന്നതാണ്* ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നെയ്തൊട്ടു ശുദ്ധിവരുത്തുന്നതു് അശുദ്ധിയില്ലാത്ത നസ്രാണിയുടെ അവകാശമായിരുന്നു** ഹിന്ദുക്കൾ പള്ളികളിലും നസ്രാണികൾ അമ്പലങ്ങളിലും വഴിപാടു കഴിക്കുന്നതും അപൂർവമായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും ഈ മാമൂൽ പരിത്യജിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നസ്രാണികുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നസ്രാണികൾക്കു ക്ഷേത്രഭരണത്തിൽ ചില അധികാരങ്ങൾകൂടി നിലനിന്നുപോന്നതായി കാണുന്നു. ആനപ്രാമ്പാലുള്ള ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഭരണാധികാരികൾ പതിനൊന്നുപേരിൽ ഒരാൾ വല്യേഴത്തു പണിക്കർ എന്ന നസ്രാണിയായിരുന്നത്രെ.***

ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച നമ്പൂതിരിമാരുടെയിടയിൽ, ഹിന്ദുമത സംബന്ധമായ അന്നത്തെ സാഹിത്യത്തിലുള്ള പരിശ്രമം ദീർഘകാലത്തേക്കു നിലനിന്നെന്നുള്ളതിനു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. 'വൈശികതന്ത്രം' തുടങ്ങിയ ചില പ്രാചീനകൃതികളിലെ തേറ്റം മുത

---

* കുറവിലങ്ങാട്ടുപള്ളിയും ഏറ്റുമാനൂർക്ഷേത്രവും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴും മുൻകാലങ്ങളിൽ സഹകരണം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ പള്ളിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ മൂന്നൊയമ്പുതിരുന്നാളിൽ ഏറ്റുമാനൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു വയ്ക്കുന്ന ആനകളെയാണ് എഴുന്നെള്ളിപ്പിനു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. അതിനു പള്ളിയിൽനിന്ന് ആനക്കാർക്കു് അവകാശവും വെച്ചിരുന്നു. ഈ എടപാടുകൾ നിലച്ചിട്ടു് അധികകാലമായിട്ടില്ലത്രെ.

** 'ഈച്ച പൂച്ച നായ് നസ്രാണി ഇവർക്കു് അയിത്തമില്ല.' (പഴഞ്ചൊല്ലു്).

*** കൊല്ലം 918–മാണ്ടു് വല്യേഴത്തു് തോമ്മാപണിക്കർക്കു് അമ്പലത്തിൽനിന്നുവച്ച കുറി ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അമ്പലത്തിൽ ഉത്സവം നടത്തുന്നതിനായി വന്നുചേരണം എന്നാണ ചീട്ടിലെ സാരം. ഈ കുടുംബക്കാർ എടക്കാലത്തു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചവരായിരിക്കാം.

ലായ പദങ്ങളും, ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച നമ്പൂതിരിമാരാണോ അവയുടെ കർത്താക്കളെന്നുപോലും സംശയമുളവാക്കാൻ പര്യാപ്തമാണു്.* സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, മന്ത്രവാദം മുതലായ വിദ്യകളിലും ഈ അന്യോന്യസംബന്ധം തെളിഞ്ഞുകാണാം. കടമറ്റത്തു കത്തനാരുടെ മന്ത്രങ്ങളും മിക്കതും ക്രിസ്തുവിന്റെയോ, കന്നിമറിയാമിന്റെയോ, ശ്ലീഹന്മാരുടെയോ നാമങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണല്ലോ. അതിൽ അനേകം മന്ത്രങ്ങളും ഹിന്ദുക്കളായ മാന്ത്രികന്മാരും ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു.

പരസ്പരമുള്ള ഈ സൗഹാർദങ്ങളുടെ നിദാനം ബ്രിട്ടീഷ്ക്കാർ രാഷ്ട്രാധിപത്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുമുൻപു് ക്രിസ്തുമതം ഒരു വൈദേശികമതമായി ആരും കരുതിയിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതത്രെ. വിശേഷിച്ചു 'താണ' ജാതിക്കാരെ 'മാർഗ'ത്തിൽ ചേർക്കുന്ന പതിവു മിഷ്യനറിമാരുടെ വരവിനുമുമ്പു പ്രായേണ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ തൽസംബന്ധമായി ഏതെങ്കിലും അവജ്ഞയ്ക്കു വകയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ നസ്രാണിമാർഗം അഥവാ 'മാർഗം' (ക്രിസ്തുമതമെന്ന പേർതന്നെ അന്നു് അജ്ഞാതമായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു.) ബൗദ്ധജൈനസിദ്ധാന്തങ്ങളുംപോലെ ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ അവതീർണമായ ഒരാദർശവിശേഷമായിട്ടേ പുരാതനഹിന്ദുക്കളും കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ.**

വിദേശീയരിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച സ്വത്തു്

മേൽവിവരിച്ച കൂട്ടങ്ങളാണു് നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ പിതൃസ്വത്തു്. ഇതു് അവർക്കും ഉയർന്നജാതി ഹിന്ദുക്കൾക്കും പൂർവ്വാർജിതമായുള്ള പൊതുമുതലുമാണല്ലോ. എന്നാൽ, നസ്രാണികൾക്കു വിശേഷവിധിയായി വിദേശീയസമ്പർക്കത്താലും കുറെ സ്വത്തുക്കൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞല്ലോ. വാണിജ്യമാണു് അതിൽ പ്രധാനം; പിന്നെ പണവ്യാപാരം, കപ്പലോട്ടം മുതലായവ. ഇവയിലൊന്നും കേരളീയർക്കു വൈദഗ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ പണ്ടേ മികച്ചുനിന്നിരുന്ന വൈദ്യം, മന്ത്രവാദം മുതലായ വിഷയങ്ങളിലും വിദേശീയ സമ്പർക്കംകൊണ്ടു പുരോഗതിയുണ്ടായതായി കാണാം. കച്ചവടത്തിലും കപ്പലോട്ടത്തിലുമാണത്രെ ഈ 'വരത്തർ' അതിസമർത്ഥന്മാരായിരുന്നതു്. ക്രി. 345 അടുത്തു് ഉറഹായിൽ

---

* ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള— 'ചില കേരള ചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ' പുറം27

** ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'മാർഗം' എന്ന പദം ഹോദോസു് (=വഴി) എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൽനിന്നാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. "I am the way, the truth, and the life" എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അനർഘവചനത്തിൽനിന്നായിരിക്കാം മാഗ്ഗം, മാഗ്ഗക്കാർ, 'സത്യവേദം', 'സത്യ' വേദക്കാർ എന്നും മറ്റുമുള്ള പേരുകൾ ഉത്ഭവിച്ചതെന്നുവരാം. 'മാർഗം' എന്നപേരിൽ ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു് അഹിന്ദുമതങ്ങളും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. (ഉദാഹരണം: ജൈനമാർഗം. ബൗദ്ധമാർഗം) എന്നുള്ളതും ശ്രദ്ധേയമാണു്.

നിന്നോ മെസ്സോപ്പൊത്തേമിയായിലെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നോ ''കുനായിത്തൊമ്മ''ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വന്നവർ വളരെക്കാലത്തോളം കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ വമ്പിച്ച വാണിജ്യം അടക്കിവാണിരുന്നു. ഉറഹാ അക്കാലത്തു വിവിധ കലാശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനരംഗം ആയിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു് അക്ഷരവിദ്യയും അജ്ഞാതമായിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 825–ൽ കുരക്കേണിയെന്ന പേരായിരുന്ന കൊല്ലത്തു കുടിയേറി ആ തുറമുഖം സ്ഥാപിച്ചവരായ ബാശാദുകാർ വമ്പന്മാരും വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരും ആയിരുന്നു. അവർ പോന്നകാലത്തു് ബശാദിൽ (ഖലീഫു) രാജാധിരാജനായി ഭരിച്ചിരുന്ന ഹറൂൺ അൽ റഷിദു് (Haroun Al Rashid) എന്ന മഹാന്റെ കീഴണ്ടായിരുന്ന ചില പ്രധാനവൈദ്യന്മാർ കൽദായ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നുവെന്നു വിദിതമാണു്. ഇക്കൂട്ടരുടെ ചില സന്താനങ്ങൾ കുലക്രമാഗമംമൂലം കേരളത്തിലും ഭിഷഗ്വരന്മാരായിത്തീർന്നുവെങ്കിൽ അതു വിസ്മയനീയമല്ലല്ലൊ. ഇക്കൂട്ടർ കൊണ്ടുവന്ന മന്ത്രവാദവും നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചതായിക്കാണുന്നു. കടമറത്തു കത്തനാരുടെ പ്രഖ്യാതമായ മാന്ത്രികശക്തി പ്രസൂതമാർഗേണ സമുദായത്തിൽ വ്യാപിച്ച കലയുടെ പരിണതഫലമാണെന്നുവരാം.

ഈ പരദേശികളുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷം നസ്രാണികൾക്കു് വിദേശവാണിജ്യത്തിൽ പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിച്ചു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനാനന്തരം അറബികളും സുറിയാനിക്കാരും ആണു് കുരുമുളകു മുതലായ ഇന്ത്യൻ ചരക്കുകൾ യൂറോപ്പിലേക്കു കൊണ്ടുചെന്നതെന്നു് ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനു തെക്കുള്ള ദിക്കുകളിലെ കച്ചവടം പ്രധാനമായി സുറിയാനിക്കാർ അധീനമാക്കി. പ്രസിദ്ധതുറമുഖങ്ങൾ ആയ (കൊടുങ്ങല്ലൂർ) മഹാദേവർ പട്ടണവും കുരക്കേണിക്കൊല്ലവും അവരുടെ തലപ്പട്ടണങ്ങളുമായിത്തീർന്നു. അടുത്ത കാലംവരെ ഈ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളുടെ പേരു പറഞ്ഞാണു് നസ്രാണികളുടെ ആധാരങ്ങളെല്ലാം എഴുതിയിരുന്നതു്. ചോഴമണ്ഡലം, പാണ്ടിമണ്ഡലം, ഈഴമണ്ഡലം (Ceylon), ബങ്കാളം (Bengal), എന്നിങ്ങനെയുള്ള സമീപദേശങ്ങളുമായി മാത്രമല്ല ദൂരസ്ഥങ്ങളായ മിസ്രു (Egypt), മക്കം (Mocha), ഉറുമീസു് (Ormuz), മ്ലാക്കാ (Malacca), ചീനം എന്നീ രാജ്യങ്ങളുമായും അവർ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. അവരുടെ വാണിജ്യപ്രാമാണ്യം നിമിത്തം കേരളരാജാക്കന്മാർ അവരെ തലസ്ഥാനനഗരങ്ങളിൽ വരുത്തിത്താമസിപ്പിക്കയും കമ്പോളങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും ചുങ്കം പിരിക്കുന്നതിനും അവരെ ഭരമേല്പിക്കയുംചെയ്തു. വാണിജ്യം കൊണ്ടു ധനം വർദ്ധിച്ചു. ധനവർദ്ധനവോടുകൂടി അവരുടെ ജീവിതരീതിയും വിശേഷവിധിയായിത്തീർന്നു. തുറമുഖനഗരങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന നസ്രാണികൾക്കു ഗൃഹാലങ്കരണത്തിലും വസ്ത്രധാരണത്തിലും പ്രത്യേകമോടിയുണ്ടായി. അവരുടെ ആഭരണങ്ങളിൽ

വെനീസിലെയും അറബിയിലെയും തങ്കക്കാശുകളും ധാരാളം വന്നു ചേർന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്.

സ്ത്രീകൾ മൂടുപടം, പണിച്ചട്ട, കാതില, കൊന്ത എന്നിവയും, പുരുഷന്മാർ നല്ലതരം കുപ്പായങ്ങളും ധരിക്കയും ഗൃഹങ്ങളുടെ അന്തർഭാഗങ്ങൾ യവനികകളും പരവതാനികളുംകൊണ്ടു് അലങ്കരിക്കയും ചെയ്യുവന്നു. കട്ടിൽ, മേശ, വട്ടകം മുതലായ വിശേഷതരം ഗാർഹികസാമഗ്രികളും അവർക്കു പണ്ടേയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ പ്രാചീനനസ്രാണികളുടെ ഭവനങ്ങൾ, പെരുമാറ്റവസ്ത്രങ്ങൾ ജീവിതസമ്പ്രദായം ഇവയെല്ലാം കേരളത്തിലെ സാധാരണരീതിയിൽനിന്നു പലേതരത്തിൽ വിശേഷവ്യത്യാസമായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം കേരളത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടവകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരും ഉൽകൃഷ്ടരായ വിദേശീയരുമായി പ്രത്യേകം വേഴ്ച ലഭിച്ചവരും ആയ ഇക്കൂട്ടർക്കു് ക്രിസ്തുമത സ്വീകരണം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം സ്വന്തകുലത്തിനു പരമ്പരാസിദ്ധമായ കലാവാസനകളും നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നുവരുമോ? ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പൗരസ്ത്യമായ ഉൽപത്തിയും തൽപ്രവർത്തനരീതികളും ലേശമെങ്കിലും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കു് ഇങ്ങനെയൊരു സംശയത്തിനു് അവകാശമേയില്ല. ഗ്രന്ഥപാരായണവും അല്പമാത്രമെങ്കിലും സംഗീതവും അവശ്യം ആവശ്യമുള്ള ഒരു മതമാണു് ക്രിസ്തുവിന്റെ മതം. അതിന്റെ പുരാതന നടപടികളും ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ (വേദപുസ്തകത്തിൽ) സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ടു് ആ ഗ്രന്ഥം കഴിവുള്ളവരെല്ലാം വായിക്കയോ വായിച്ചുകേൾക്കയോ വേണം. ഇതു് ഒരു പ്രത്യേകജാതിക്കു മാത്രമല്ല, പ്രത്യുത, എല്ലാവർക്കും വേണ്ടതാണെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം നിമിത്തമായിരിക്കാം തെക്കേയിന്ത്യയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ''വേദക്കാർ'' എന്നുകൂടി ഒരു വിശേഷസംജ്ഞ സിദ്ധിച്ചതു്.

ക്രിസ്തീയവേദസംഹിത ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും ഉള്ള ഒട്ടേറെ അനർഘകൃതികളുടെ ഒരു ഭണ്ഡാഗാരമാണല്ലൊ. മസുമോറ (കീർത്തനങ്ങൾ)പോലെ മാധുരി ചൊരിയുന്ന കവിതാതല്ലജങ്ങളും ഏവൻഗേലിയോൻ (സുവിശേഷങ്ങൾ)പോലെ വളച്ചുകെട്ടില്ലാത്ത തനിഗദ്യങ്ങളും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനവധിയുണ്ടു്. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിച്ചേടത്തെല്ലാം ഈ ഗ്രന്ഥവും പ്രചരിക്കയും അതിലെ വിവിധഭാഗങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു നവംനവങ്ങളായ പല കൃതികളും ആവിർഭവിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഈ പദ്ധതി കേരളീയക്രിസ്ത്യാനികളും അനുകരിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കാൻ ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. ഇൻഡ്യയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും ബ്രാഹ്മണരും തമ്മിൽ വേദസംബന്ധമായുണ്ടായ ഒരു വലിയ വിവാദത്തിൽ ക്രൈസ്തവഭാഗത്തെ സഹായിപ്പാനായി അലക്സാന്ത്രിയായിൽനിന്നു് ക്രിസ്താബ്ദം 190–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പന്തീനുസു (pantaenus) എന്നു പേരായ പ്രസിദ്ധാചാര്യൻ ഇവിടെ വന്നതായും തത്സമയം അദ്ദേഹം മത്തായിശ്ലീഹായുടെ സുവിശേഷഗ്രന്ഥം ഇന്ത്യയിൽ കണ്ട

തായും അതു തന്റെ കൈവശം സ്വദേശത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയതായും തച്ഛിഷ്യനായ ക്ലെമന്റ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പന്തീനുസു വന്നതു കേരളത്തിലാണോ എന്നറിയാൻ മാർഗമില്ലെങ്കിലും ഈ നാട്ടിലെ ആദ്യക്രിസ്ത്യാനികളും നമ്പൂതിരിമാരും തമ്മിൽ വലിയൊരു തർക്കം നടന്നതായി 'കേരളോല്പത്തി'യിൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവവും, മാണിക്കവാചകർ എന്ന ശൈവമതസ്ഥാപകൻ ഈ പുതിയ വേദത്തെ തകർക്കാനായി പാണ്ടിയിൽനിന്നു കേരളത്തിൽ ഓടിയണഞ്ഞെന്നുള്ള പ്രബലമായ ഐതിഹ്യവും പ്രസ്തുതവൃത്താന്തത്തെയല്ലയോ വാസ്തവത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും യഹൂദജാതിക്കുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം ഇന്ത്യയിൽ അവരുടെ ആസ്ഥാനമായ കേരളത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ആയിരിക്കും പന്തീനുസു കൊണ്ടുപോയതെന്നു ഊഹിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥമാണു പ്രസ്തുത സുവിശേഷത്തിന്റെ ആദ്യോപലബ്ധമായ കൈയെഴുത്തുപകർപ്പെന്നുള്ളതും നമുക്കു അഭിമാനകരംതന്നെ.

നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ അലക്സാന്ത്രിയായിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ക്രിസോസ്തോമോസ് എന്ന പണ്ഡിതൻ ഭാരതീയഭാഷകളിൽപ്പോലും ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവർത്തനംചെയ്തു പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു കേരളത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൂടി ആയിരിക്കും. വിശുദ്ധ ഹിറാനീമ്മോസ് (St. Jerome) എന്ന പണ്ഡിതന്റെ ശിഷ്യരായി ഇന്ത്യാക്കാരായ ചിലരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള ഐതിഹ്യവും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സംമർത്തവ്യമാകുന്നു.* അലക്സാന്ത്രിയാ മുതലായ പശ്ചിമദേശങ്ങളുമായി അന്നു കച്ചവടവും മറ്റും ഇടപാടുകളുമുണ്ടായിരുന്നതും ഇന്ത്യയിൽ സർവോപരി കേരളത്തിനാകയാൽ പ്രസ്തുതവേദാചാര്യന്മാരുടെ നിർദേശങ്ങളും കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചുതന്നെ ആയിരിക്കാനാണവകാശം.

പോർട്ടുഗീസുകാർ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ വന്ന കാലത്തു നസ്രാണികളുടെയിടയിൽ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി അവരെഴുതിയിട്ടുള്ള വൃത്താന്തക്കുറിപ്പുകളിലും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. കബ്രാളും എന്ന സേനാനി കൊടുങ്ങല്ലൂർ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ (1501) അവിടത്തെ നസ്രാണികൾ ''വേദപുസ്തകങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും തങ്ങളുടെ പക്കൽ അനേകമുണ്ടെന്നും മല്പാന്മാരും ആശാന്മാരും അവ ബാലന്മാരെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിക്കാറുണ്ടെ''ന്നും പറഞ്ഞതായി പ്രസ്തുത കുറിപ്പുകളിൽത്തന്നെ ഒരിടത്തു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആയിട പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഒരു കപ്പലിൽ പോർത്തുഗൽ, ഇത്താലിയാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ യാത്രചെയ്ത കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാരനായ യൗസേപ്പ് എഴുതിയ വിവരണങ്ങളിലും ഏതാണ്ട്

* Mingana, ''Early Spread of Christianity in India'' (John Rylands) Literary Bulletin (1926)

ഇതേ വാക്യങ്ങൾതന്നെ കാണ്മാനുണ്ട്* 5. ഈ രേഖകളിൽനിന്നു നസ്രാണികളുടെ വകയായി പണ്ട് ഒരു ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്പഷ്ടമാണ്. ഉദയമ്പേരൂർ കൂടിയ സൂനഹദോസിന്റെ ചരിത്രത്തിലും ഈ ഗ്രന്ഥസമൂഹത്തിൽ പലതിനെക്കുറിച്ചും വിശദമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. അടുത്തൊരദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ സാഹിത്യസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പ്രതിപാദിക്കാം.

പോർട്ടുഗീസ് സമ്പർക്കമുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ നസ്രാണികൾക്കു പല വിദേശഭാഷകളും പരിചയിക്കാൻ സംഗതിയായി. അവരുടെ വേദഭാഷയായ സുറിയാനിയിൽ കേരളീയനസ്രാണികൾക്കു വൈദികർ അനേകം കൃതികൾ എഴുതുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ കടവിൽ ചാണ്ടിക്കത്തനാർ വിശുദ്ധകുർബാനയെക്കുറിച്ചെഴുതിയതായ സ്തോത്രഗീതം അതിപ്രസിദ്ധമായ ഒന്നാണ്. ചില നസ്രാണിവൈദികർ അന്നു നാട്ടുഭാഷപോലും ലേഖനംചെയ്തിരുന്നതു സുറിയാനിലിപികളിൽ ആയിരുന്നു. ഈ ലേഖനപദ്ധതിക്കു 'കർസോൻ' അഥവാ 'കുരസാനി' എന്നാണു പേർ. നാട്ടിൽ കാണപ്പെട്ട ലിപിവ്യത്യാസങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവും അവ്യവസ്ഥിതിയുമായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നതു.

പറങ്കികളും നസ്രാണികളും

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനുശേഷം യൂറോപ്പിൽനിന്നു വന്ന മിഷ്യനറിമാരും പൂർവ്വികനസ്രാണികളുമായി പലതരത്തിൽ ഇടപാടുകളുണ്ടായി. പുതിയ ഒരു ക്രൈസ്തവസമൂഹവും——ലത്തീൻകാർ——ഉത്ഭവിച്ചു. 16, 17 ഈ ശതാബ്ദങ്ങൾ വളരെ സംഭവബഹുലമായ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു കേരളക്രൈസ്തവചരിത്രത്തിൽ എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ആദ്യഘട്ടത്തിൽ സൗഹാർദ്ദനിലയിൽ രണ്ടു കൂട്ടരും കഴിഞ്ഞുകൂടി. വേദപ്രചാരണമാണ് ആദ്യമിഷ്യനറിമാരെ ഏറ്റവും ആകഷ്ടിച്ചതു. 1542—ൽ ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന വിശുദ്ധശവരിയാർ[6] പാണ്ഡിത്യവും സാഹോദര്യവും തികഞ്ഞ ഒരു മഹാശയനായിരുന്നു. 'താണ'ജാതിക്കാരെയാണദ്ദേഹം ആദ്യം തേടിയതു. സുപ്രസിദ്ധമായ പാരീസ് സർവകലാശാലയിലെ പ്രൊഫസറായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു നാട്ടുഭാഷ പഠിക്കാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കയില്ല. അദ്ദേഹം അടുത്തുതന്നെ കോട്ടാറിലേക്കും പിന്നീടു പാണ്ടിക്കും തദനന്തരം ജപ്പാനിലേക്കും പോയശേഷവും സഹചരന്മാർ

---

* "Novus Orbis" എന്ന ലത്തീൻ കൃതിയിലാണ് ഈ യൗസേപ്പിന്റെ യാത്രാവൃത്താന്തം ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതു. പിന്നീടു അതു പല സ്ഥലങ്ങളിൽ പകർത്തപ്പെട്ടു.

5 അനുബന്ധം 5.1.2 കാണുക.

6 സെൻറ് ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ.

വേദപ്രചാരം തുടൎന്നു; പല ജാതിക്കാരായ വളരെപ്പേരെ ക്രിസ്തു വേദത്തിൽ ചേർക്കയുംചെയ്തു.

പിന്നീടാണ് പാതിരിമാർ നാട്ടുസസ്രാണികളുമായി ഏററുമുട്ടിയതു്. സുറിയാനിക്കാരുടെ പൂൎവ്വികമായ സുറിയാനി ആരാധനമുറ മാററാനും, അവരുടെമേൽ ബാബേൽ പാത്രിയർക്കീസിനുണ്ടായിരുന്ന അധികാരം അവസാനിപ്പിച്ചു് പോർട്ടുഗീസ് ജസ്വീററ് അധികാരികളുടെ കീഴിൽ അവരെയാക്കാനും ശ്രമം തുടങ്ങിയപ്പോൾ മത്സരം ഉണ്ടായി. വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ ഒരു വലിയ സെമ്മിനാരി സ്ഥാപിച്ചു ലത്തീൻമുറയിൽ പട്ടക്കാരെ പരിശീലിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ കൊച്ചിക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂരിനും ഇടയ്ക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ലത്തീൻമുറകൾ പ്രായേണ നടപ്പായി. എന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ തിങ്ങിത്താമസിച്ചിരുന്ന വെമ്പലനാട്, ചെമ്പകശേരി മുതലായ ഭാഗങ്ങളിൽ ഇതു സാദ്ധ്യമായില്ല. നസ്രാണികൾക്കു സൈന്യബലവും രാജബലവും ഉണ്ടായിരുന്നു. 30,000 ഭടന്മാരാണ് അന്നു് അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. എന്നാലും 1600–നും 1653–നുമിടയ്ക്കുള്ള കാലത്തു് എല്ലാ നസ്രാണികളെയും പോർട്ടുഗീസ് ജസ്വീററരുടെ അധികാരത്തിൽവരുത്തി. നസ്രാണികളുടെ ശക്തിയായ എതിർപ്പുകൊണ്ടും, ലന്തക്കാരുടെ കേരളപ്രവേശംകൊണ്ടും ഇതെല്ലാം 1653–ൽ നിലച്ചുപോയി [7]. എന്നിട്ടു നസ്രാണികളെല്ലാം സ്വതന്ത്രരായി. സാംസ്കാരികവും ഭാഷാപരവുമായി നോക്കിയാൽ മേൽക്കാണിച്ച കാലം വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. വിദേശികളിൽനിന്നും പല പുതിയ ഭാഷകൾ നസ്രാണികൾ പഠിച്ചു. പുതിയ ശാസ്ത്രങ്ങൾ വശമാക്കി. മലയാളഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിൻെറയും കുറവുകൾ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ നസ്രാണികൾക്കു മനസ്സിലായി. ഇതിൻെറ ഫലമാണ് അവർ പാതിരിമാരോടു സഹകരിച്ചു വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുക്കളും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതാൻ ഇടയായതു്.

സാമ്പത്തികമായും സാംസ്കാരികമായും നോക്കിയാലും മുന്നേററത്തിൻെറ ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. തേങ്ങയിൽനിന്നു് എണ്ണയാട്ടുക, ചകരികൊണ്ടു് കയറു്, കയററുപായ്, കപ്പൽപ്പായ് മുതലായവ ഉണ്ടാക്കുക ഇതെല്ലാം അന്നു തുടങ്ങിയ വ്യവസായങ്ങളാണ്. പല പുതിയ സസ്യങ്ങൾ—ഏറെക്കാലമായി ഇവിടത്തെ പട്ടിണിയകററുന്ന കപ്പ (മരച്ചീനി), കപ്പളം, ഇപ്പോൾ വളരെ വിദേശനാണ്യം ഇന്ത്യയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്ന കപ്പൽമാവു് (പറങ്കിമാവു്) മുതലായ കൃഷികൾ—പോർട്ടുഗീസുകാർ ബ്രസീലിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നു നടപ്പാക്കിയതാണ്. ഇന്നത്തെ വമ്പിച്ച കൃഷിയിനമായ റബർ വന്നതും ബ്രസീലിൽനിന്നുതന്നെ.

യൂറോപ്യൻ മദ്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നതും മാട്ടിറച്ചിഭക്ഷണം പ്രചരിപ്പിച്ചതും പറങ്കികളാണ്. അവരോടു് അടുത്തു സഹകരിച്ചവർ

7 1653 ജനുവരി മൂന്നിനാണല്ലോ കൂനൻകുരിശു സത്യം നടന്നതു്.

ഇവ രണ്ടും സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഈ രണ്ടു വകകളും നിരാകരിക്കുകതന്നെചെയ്തു. ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുംപോലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാം ഗോമാംസം തിന്നുതുടങ്ങിയില്ല.* ഇംഗ്ലീഷുജീവിതരീതി നാട്ടിൽ നടപ്പായശേഷമാണു് കേരളത്തിൽ ഗോമാംസം സ്വീകാര്യമായതു്. അടുത്തകാലത്തു ശീമയിൽ പോയ കേരളീയർക്കു്—പല ബ്രാഹ്മണർക്കുപോലും—ഇതു് ആവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

പോർട്ടുഗീസു് മതപ്രചരണപരിശ്രമങ്ങൾമൂലം പുതിയ ഒരു ക്രിസ്തീയസമൂഹം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായി. പല ജാതികളിൽനിന്നു ചേർന്ന ക്രൈസ്തവരെ യോജിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. പൂർവിക നസ്രാണികൾ മാറിനിന്നതുപോലെ പുതിയ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഒരു സമുദായമായി വേറിട്ടുനിന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സമൂഹത്തിൽനിന്നു ജാതിപ്പിശാചിനെ അടിച്ചോടിക്കാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതു പ്രധാനമായി പൂർവ്വക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കഷ്ടതരമായ യാഥാസ്ഥിതികത്വമാണു്. സുറിയാനി പാരമ്പര്യം മുറുകെപ്പിടിച്ചവർ മാത്രമല്ല, അതു പേക്ഷിച്ച നസ്രാണികളും ഇക്കാര്യത്തിൽ തീരെ അക്രൈസ്തവമായി പെരുമാറിയെന്നതു കഷ്ടംതന്നെ. മീൻപിടുത്തം സ്ഥിര ജോലിയായിരുന്ന അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു് 1900 വർഷം മുമ്പു ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ലോകാചാര്യത്വംതന്നെ സിദ്ധിച്ചു; എന്നാൽ, ഇവിടെ പ്രധാനവ്യവസായമായ മത്സ്യവേട്ടചെയ്ത നാട്ടിനു വിലയേറിയ പോഷകാംശം കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നകൂട്ടരെ അക്കാരണത്താൽ മാറ്റിനിർത്തിയ മനഃസ്ഥിതി ഒട്ടും പ്രശംസനീയമല്ലതന്നെ. ഇന്നും ഇതു നിലനില്ക്കുന്നതാണു് അസഹ്യം.

ജാതിഭേദം ഇങ്ങനെ അവശേഷിച്ചെങ്കിലും പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ട തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കലാപരമായ ഒരു മേന്മയുണ്ടായി. നസ്രാണികൾക്കു് ഇല്ലാതിരുന്ന ചില സാംസ്കാരികസിദ്ധികൾ അവർക്കു കൈവന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നാണു ചവിട്ടുനാടകം. ഏതാണ്ടു കഥകളിയുടെ നൃത്തമുറയിൽ തമിഴപാട്ടുകളുപയോഗിച്ചു നടത്തുന്ന ഈ ആട്ടം പോർട്ടുഗീസു് സമ്പർക്കത്താൽ സിദ്ധിച്ച ഒരു കലാവിശേഷമാണു്. (ഇതേപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ 13–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുക.)

1653–ൽ പോർട്ടുഗീസു് പാതിരിമാർ നാടുവിട്ടശേഷം ഇത്താലിയാ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വന്ന കർമലീത്തർ കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. റോമാബന്ധത്തിലുള്ള പഴയകൂർ സുറിയാനിക്കാർ ഏറെക്കാലം അവരുമായി സൗഹാർദത്തിൽ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ക്രമേണ സദാ ഭരണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതായി. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് ഡോക്ടർ ജോസഫു് കരിയാറ്റിയും പാറേമ്മാക്കൽ തോമാക്കത്തനാരും

* ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള—''ചില കേരള ചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ'' പുറം 27.

യൂറോപ്പിലേക്കു യാത്രചെയ്തതു്. ആ യാത്രയുടെ ഫലമായിട്ടാണു രസകരമായ ഒരു യാത്രാവിവരണം, ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായതു്. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ വേറെയും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതാൻ പാതിരിമാർക്കും നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യനറിമാർ വന്നശേഷം

19–ാം ശതവർഷത്തിലാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും മറ്റും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് മിഷ്യനറിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നു പ്രവർത്തനം നടത്തിയതു്. പ്രധാനമായി കോട്ടയത്തിനു തെക്കോട്ടുള്ള പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരുമായിട്ടായിരുന്നു അവരുടെ ഇടപാടുകൾ[8]. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യസം നടപ്പാക്കാനും ക്രിസ്തീയവേദപുസ്തകം മുഴുവൻ മലയാളത്തിൽ തർജമ ചെയ്യുവാനുമാണു് അവർ ആദ്യമേ ശ്രമിച്ചതു്. വേദപുസ്തകപരിഭാഷ ഉടനെ തയ്യാറായി. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി അച്ചുവാർത്തു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ പരിശ്രമങ്ങൾ ക്രമേണ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾ ഏറ്റെടുത്തു.

എന്നാൽ, പാതിരിമാരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസശ്രമമാണു ജനങ്ങളെ കൂടുതലായി ആകർഷിച്ചതു്. പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാർ മാത്രമല്ല, ഒട്ടുവളരെ നായന്മാരും മറ്റു ഹിന്ദുക്കളും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു തടിച്ചുകൂടി. എന്തെന്നാൽ, ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല, തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സർക്കാരുകളിലും നവീനരീതിയിലുള്ള ഭരണവ്യവസ്ഥ നടപ്പാക്കിയ കാലമായിരുന്നതിനാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച മിക്കവർക്കും നല്ല സർക്കാർ ജോലികൾ കിട്ടി. തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും മാത്രമല്ല, മദ്രാസിലും പലർക്കും ബോംബെയിലും മറ്റും കമ്പനികളിൽ നല്ല ശമ്പളമുള്ള വേലകളും കൈവന്നു. പഴയകൂർ സൂറിയാനിക്കാർക്കും മറ്റു കത്തോലിക്കർക്കും ഈ സൗകര്യം വളരെ സിദ്ധിച്ചില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അവർക്കു തങ്ങളുടെ സഭാമേലധികാരികളിൽനിന്നു തടസ്സമുണ്ടായിരുന്നതാണു് ഇതിന്റെ പ്രധാന കാരണം.

നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മതനവീകരണം ഉണ്ടാക്കണമെന്നതായിരുന്നു മിഷ്യനറിമാരുടെ ഉന്നം. അതിനുവേണ്ട രാഷ്ട്രീയപിൻതുണയും കർണൽ മൺറോയുടെ കാലത്തു് അവർക്കു കിട്ടി. എന്നാൽ, അവരോടു സഹകരിച്ച പുത്തൻകൂർ നസ്രാണികൾക്കുതന്നെ അതിനു തൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചിലർ ആംഗ്ലേയസഭയിൽ ചേർന്നു. എന്നാൽ, പട്ടികജാതികളിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു ചേർന്ന

---

8 ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിലെ ലണ്ടൻമിഷൻ സൊസൈറ്റിയുടെയും തലശ്ശേരിയിലെ ബാസൽ മിഷന്റെയും കാര്യം മറക്കുന്നു.

വരിലധികം. ഇവർക്കു് ആദ്യം കിട്ടിയ സാമൂഹ്യപുരോഗമനമാണിതു്.

ക്രമേണ പുത്തൻകൂർ നസ്രാണികളുടെ ഇടയിലെ നവീകരണശ്രമം ഫലവത്തായി. സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സഭ, മാർത്തോമ്മാസഭ, ഉത്ഭവിച്ചതിനെപ്പറ്റി മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. വേദസംബന്ധമായ തർക്കങ്ങളും ഉണ്ടായി വേറെയും സഭകളും ഉടലെടുത്തു. അതെല്ലാം ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ടതില്ല.

ഇംഗ്ലീഷു് പഠിക്കാനും പുതിയ ഉദ്യോഗങ്ങളും കിട്ടാനും സാധിക്കാഞ്ഞ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ, വിശേഷിച്ചു്, പഴയകൂർ സുറിയാനിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞതു കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലുമാണു്. കുട്ടനാട്ടിലെ ജലാശയങ്ങളും ഉത്തരകൊച്ചിയിലെ കോളുകളും അവർ കനകം വിളയുന്ന നെൽവയലുകളാക്കി, ശീഘ്രഗതിയിൽ വർദ്ധിച്ചുവന്ന ജനലക്ഷങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം ഉളവാക്കി. ലക്ഷക്കണക്കിൽ ഏക്കർ വിലയേറിയ കൃഷിഭൂമിയാണു് അവർ ഇങ്ങനെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതു്.

കുരുമുളകു്, തെങ്ങു്, കമുകു് മുതലായവ ചെറുതോട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കി കൃഷിചെയ്യുവാൻ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ ഈ ജനങ്ങൾ അക്ഷീണപരിശ്രമം നടത്തി. കായലുകളുടെയും നദികളുടെയും കരകളിൽ അവർ ചിറപിടിപ്പിച്ചു; ഉന്നതങ്ങളായ കുന്നുകളുടെ ചെരിവുകളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ കയ്യാലകൾ തീർത്തും കാടുകൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചും ഹിംസ്രമൃഗങ്ങളെ ആട്ടിയോടിച്ചും ഭൂമി കൃഷിക്കുപയുക്തവും ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതുമാക്കിത്തീർത്തു. മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലെയും പറമ്പുകൾ ചെറുതോട്ടങ്ങളായതിങ്ങനെയാണു്. ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള ഒരു നവീനകാർഷികസൃഷ്ടിയാണു് ഇതുവഴിയുണ്ടായതു്; വെള്ളക്കായൽ പൊൻവയലും കുന്നു പുരയിടവും മാലി മുന്നു കൃഷിചെയ്യുന്ന നിലവും ആക്കിത്തീർത്തതു്.

പല സ്ഥലങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചു വ്യാപാരപാരമ്പര്യമുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ, കച്ചവടം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനാണു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉത്സാഹിച്ചതു്. തൃശ്ശിവപേരൂർ, കോട്ടയം, ചങ്ങനാശേരി മുതല്ായ പട്ടണങ്ങളിൽ കച്ചവടം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വലിയ പങ്കെടുത്തതു് ഇവരാണു്. കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ യൂറോപ്യൻതോട്ടക്കാരെ അനുകരിച്ചു റബറും തേയിലയും ചെറുതോട്ടങ്ങൾവച്ചു കൃഷിനടത്താനും അവർ ബുദ്ധിമുട്ടി പണിതു.

പണമിടപാടുകളിൽ പണ്ടേ പരിചയമുള്ള* തിരുവല്ലാദേശത്തെ നസ്രാണികളും ഉദ്യോഗത്തിന്റെ പുറകേ പോയില്ല. ചിട്ടികളും ചിട്ടയോടെ നടത്താനും പിന്നീടു നിയമപ്രകാരമുള്ള ബാങ്കുകളും സ്ഥാപിക്കാനുമാണു് അവർ യത്നിച്ചതു്. ഈ പണവ്യാപാര

* ഇതു കൊല്ലത്തു് ക്രി. ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിയ സുറിയാനിക്കാരിൽനിന്നു കിട്ടിയതായിരിക്കാം.

യത്നങ്ങൾ അവർക്കുതന്നെയല്ല, നാട്ടിലെ കൃഷിവാണിജ്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനവിനും വളരെ സഹായിച്ചു. യഥാർത്ഥത്തിൽ കഴിഞ്ഞ പല ദശവർഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു സാമ്പത്തികമായി തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിൽ പുരോഗമനമുണ്ടായതിനു പ്രധാന കാരണക്കാർ മേൽ കാണിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നു പറയണം.

ആദ്യം മിഷ്യനറിമാരും പിന്നെ ഗവണ്മെൻറും സ്ഥാപിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും പഠിച്ചു് ആണ്ടുതോറും വളരെപ്പേർ പരീക്ഷകൾ ജയിക്കയുണ്ടായി. അവരിൽ പലർക്കും നല്ല ശമ്പളമുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ കിട്ടി. അതിൻെറ ആദ്യഫലം മലയാളഭാഷയോടു് ഒരു അവജ്ഞ അവരിൽ പലർക്കും—ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രമല്ല, അന്യർക്കും—ഉണ്ടായതാണു്. ധാരാളമാരെ അനുകരിച്ചു് അവർ ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി. മലയാളം എഴുതുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെയും ഒരു കുറവായിത്തോന്നി അവരിൽ പലർക്കും. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ ശരിയായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച ചിലർ മലയാളഭാഷാപോഷണത്തിനു തങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചു പ്രയോജനകരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ക്രമേണ, മലയാളത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും സിദ്ധിച്ചതോടുകൂടി പുസ്തകങ്ങളും പത്രങ്ങളും വായിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരുടെ സംഖ്യ കൂടിക്കൂടിവന്നു. ഇതു ഗ്രന്ഥപ്രചാരത്തിനു സഹായമായതോടെ ജനകീയസാഹിത്യത്തിനു പുരോഗമനവും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ, തൊഴിൽ കൊടുക്കാൻ കഴിയുന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസമല്ല, പ്രതിദിനം പൊന്തിവന്ന സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും കൊടുത്തതു്. നേരേമറിച്ചു നാട്ടിൽ പണ്ടേയുള്ള തൊഴിലുകളോടു് അവജ്ഞയുണ്ടാക്കുന്നതായിരുന്നു ഈ വിദ്യാഭ്യാസം. എന്നല്ല, പരീക്ഷയുള്ളവക്കെല്ലാം സക്കാരാഫീസിലോ മറ്റു് ആഫീസുകളിലോ ഇരുന്നു ചെയ്യാവുന്ന ജോലിതന്നെ കിട്ടണമെന്നതു് ഒരവകാശംപോലെ ആയി. White collar jobs എന്ന സംജ്ഞ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാത്രമല്ല, കേരളത്തിലും അന്നു് ഏതാണ്ടു് അനവദ്യമായിരുന്നു. സ്കൂൾപഠനം പൂർത്തിയാകുമ്പോഴേക്കും കോട്ടും കോളർവച്ച ടൈയും ധരിക്കാത്തവർ അന്നു ചുരുക്കമായിരുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം വർദ്ധിച്ചപ്പോഴേക്കു് ഉദ്ദേശിച്ചതരം വേല കിട്ടാത്തവരുടെ സംഖ്യ പെരുകി. അവർ അതൃപ്തരുമായി. ആ അതൃപ്തിയിൽനിന്നു വിപ്ലവചിന്ത ഉണ്ടായി. ഈ ചിന്താഗതി സാഹിത്യത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയല്ല ചെയ്തതു്. എന്നാൽ, അതുമൂലം സാഹിത്യസരണിയിൽ ഒരു വ്യതിയാനം—ഗംഭീരമായ ഒരു വ്യതിയാനം—ഉണ്ടായി. ജീവനും ഓജസ്സുമുള്ള ഒരു പുതിയ തരം സാഹിത്യവും ഉളവായി.

ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾ ക്രിസ്താബ്ദം 1900–ത്തിനിപ്പുറം ഉണ്ടായതാകയാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവയ്ക്കു വലിയ പ്രസക്തിയില്ലതന്നെ.

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്

നസ്രാണികളുടെ കല്യാണപ്പാട്ടുകൾ

എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യരൂപം പാട്ടുകളും കീർത്തനങ്ങളുമാണല്ലോ. സാമുദായികമായ ആഘോഷങ്ങൾക്കും മതസംബന്ധമായ ഉത്സവങ്ങൾക്കും യോജിച്ചതരത്തിൽ ഉണ്ടായ ആ പാട്ടുകളുടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം സാമാന്യേന പുണ്യവാന്മാരുടെയും വീരപുരുഷന്മാരുടെയും അപദാനങ്ങളായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ കൃഷിയുടെയും പയറുമുറകളുടെയും മറ്റും വിവിധ ചടങ്ങുകൾ വർണിക്കുന്നവയായും പല പഴയ പാട്ടുകളുണ്ട്. പയ്യന്നൂർപ്പാട്ട്, തച്ചോളിപ്പാട്ട്, പടപ്പാട്ട്, കൃഷിപ്പാട്ട് മുതലായവയെല്ലാം മേല്പറഞ്ഞതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണു. ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ പ്രചാരമുള്ള ഇത്തരം അനേകം പാട്ടുകൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പിയും വടക്കൻപാട്ടുകൾ ഡോക്ടർ ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോനും സമാഹരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ഇടയിലും പൂർവകാലം മുതൽ വിവാഹത്തെയും പള്ളിപ്പെരുന്നാളുകളെയും സംബന്ധിച്ചു അനവധി പാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ വളരെയെണ്ണം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. 1910–ൽ കോട്ടയത്തു പി: യു. ലൂക്കാ അവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ എൺപതോളം പാട്ടുകൾ സഞ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കം ചില പള്ളികളുടെ പാട്ടുകൾ മാത്രമേ അതിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളു. സംഖ്യാബാഹുല്യമുള്ള വടക്കുംഭാഗംപള്ളികളുടെ പാട്ടുകൾ മിക്കവയും അജ്ഞാതങ്ങളായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു. അവയുംകൂടി ചേർത്തുനോക്കുമ്പോൾ നസ്രാണികളുടെ ഗാനസഞ്ചയം വളരെ വിപുലമായ ഒന്നാണെന്നു ആർക്കും ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണു. വിലയേറിയ ചരിത്രശകലങ്ങളും അവയിൽനിന്നു കിട്ടാനുണ്ടു.

നസ്രാണികളുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഗൃഹോത്സവം വിവാഹമാണു. ഇപ്പോൾ പ്രായേണ ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഈ അടിയന്തിരം പണ്ടു നാലോ അധികമോ ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടേ തീർന്നിരുന്നുള്ളു. വിവാഹം നിശ്ചയിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു 'ഒത്തുകല്യാണ'ത്തിൽവച്ചാണു. അതിന്റെശേഷമാണു പള്ളിയിൽ വിളിച്ചുചൊല്ലുന്നതു. ഈ സംഗതി നടക്കുന്ന വിധം മംഗല്യഗീതങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു.

മംഗല്യം വട്ടക്കളി

മംഗല്യമെന്നതിന്റെ ഭംഗി പറവതിനു
എങ്ങും നിറഞ്ഞ കന്നി അങ്ങീന്നരുൾ തരിക
ചുറ്റുമിരിക്കും ജനം കുറ്റം കുറകൾ കണ്ടാൽ
പെറ്റമാതാവേപോലെ കുറ്റം പൊറുത്തീടേണം.
കുറ്റാർകുഴലിയാളെ പെറ്റു വളർത്തോരമ്മ
ഉറ്റൊരു താതനോടു പെട്ടെന്നരത്ത മൊഴി
കെട്ടിന്നവൾക്കടുത്തു പെട്ടെന്നൊരു ചെറുക്കൻ
ഇഷ്ടം വരുമെടത്തു ഒട്ടും വൈകാതെ കണ്ടു
എന്ന മൊഴികൾ കേട്ടിട്ടന്നു തിരിഞ്ഞു താതൻ
നിന്നു പുരുഷനെന്നിട്ടന്നു വരം കൊടുത്തു
അന്നേയറിഞ്ഞു താതനന്നു പുരുഷനുമായ്
അച്ചച്ചാരം കൊടുത്തു പെണ്ണിനേ ചെന്നു കണ്ടു
ഖണ്ഡിച്ചു കല്യാണവുമെണ്ണികുറിച്ചനാളിൽ
പുത്തൻപനയോലയിൽ ചിത്രമെഴുത്തുപെട്ട
കത്തൻ വിളിച്ചൊല്ലി ശുദ്ധമാം പൂജനേരം
കോലാഹലത്തോടങ്ങു നാലു ദിശിയറിഞ്ഞു
ചെത്തീ വഴി പറമ്പിലെത്തുന്നവർക്കുവേണ്ടി
ഇട്ടൊരു പന്തലൊക്കെ പട്ടാൽ വിതാനംചെയ്തു
വെട്ടം കൊളുത്തി നീളേ ഇട്ടു മണർക്കോലവും

വിവാഹപരിപാടി; ആരംഭദിനം

നസ്രാണികളുടെ കല്യാണങ്ങൾ പണ്ടു് ഞായറാഴ്ചയാണു സാധാരണമായി നടന്നിരുന്നതു്. ശനിയാഴ്ചതന്നെ സംബന്ധികളും കുടുംബക്കാരും എത്തിച്ചേരും. അതിനുമുമ്പായി മുറ്റത്തു പന്തൽ ഉണ്ടാക്കിക്കഴിയും.

ചെത്തി വഴി പറമ്പും എത്തുന്നവർക്കിരിക്കാൻ
പുത്തനാം പന്തൽ ചമച്ചു പത്തു പ്രാകാരത്തോടെ
ഇട്ടൊരു പന്തലൊക്കെ പട്ടാൽ വിതാനംചെയ്തു
വെട്ടം കൊളുത്തി നീളെ ഇട്ടു വീരാളിപ്പായ്

(മംഗല്യഗീത)

ശനിയാഴ്ച വൈകുന്നേരം ഊണിനു മുമ്പായി പന്തലിൽ എല്ലാവരും എത്തി യഥാസ്ഥാനം ഇരിക്കും. അപ്പോൾ ആദ്യത്തേച്ചടങ്ങു് ഗുരുദക്ഷിണയാണു്. അതു കഴിഞ്ഞു് അന്തംചാർത്തു് എന്ന പ്രധാനക്രിയ നടക്കും. (വടക്കൻദിക്കുകളിൽ 'ചന്തംചാർത്തു്' എന്നും പറയും.) അന്തംചാർത്തുന്നതു കരയിലെ ക്ഷുരകനാണു്. അമ്പട്ടൻ, വിളക്കിത്തലയൻ, പ്രാണോപകാരി എന്നെല്ലാ പേരുകളും ക്ഷുരകനുണ്ടു്. 'പതിനമ്പരിഷമാളോർ', 'പതിനമ്പരിഷയച്ചന്മാർ'

എന്നെല്ലാം വേണം വിളക്കിത്തലയനും അമ്പട്ടനും നസ്രാണി മാപ്പിളമാരെ സംബോധനചെയ്യാൻ. (പതിനേഴ പരിഷയ്ക്ക് ഉടയവൻ എന്നർത്ഥം?) പതിനമ്പരിഷമാളോരോട്ട ചോദിക്കുന്നു— ''അന്തംചാർത്താൻ കയററിയിരുത്തട്ടെ'' എന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ക്ഷുരകൻ സദസ്യരോട്ട ചോദിക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം കത്തിയെടുത്തു ക്ഷൗരംചെയ്യും. 'കോതുവെട്ടുക' എന്നാണ് ആ ക്ഷൗരത്തിനു പറയുന്നതു്. കല്യാണംവരെ മുഖംവടിക്കുക പണ്ടു പതിവില്ലാത്തതാണു്. അന്തംചാർത്തു കഴിഞ്ഞു വരന്റെ കൂളിയായി. വരനു് അന്തംചാർത്തുന്നതുപോലെ വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ 'മൈലാഞ്ചിയിടൽ' എന്നൊരു സമ്പ്രദായവും പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും തെക്കുംഭാഗരുടെയിടയിൽ അതു നടപ്പുണ്ടു്. 'മറുതോന്നി' എന്ന ചെടിതന്നെ മൈലാഞ്ചി. ഈ സമ്പ്രദായം തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ പള്ളിക്കെട്ടിനും ഉള്ളതാണല്ലോ. ഈ ചടങ്ങു കഴിഞ്ഞാൽ വധുവിനെ എണ്ണതേപ്പിച്ചു കൂളിപ്പിക്കയായി.

കൂളി കഴിഞ്ഞു വരൻ സദസ്സിൽ പ്രവേശിക്കും. അപ്പോഴാണു 'മധുരം' കൊടുക്കുന്നതു്. അപ്രകാരംതന്നെ വധുവിന്റെ വീട്ടിലും മൈലാഞ്ചിയിടൽ കഴിഞ്ഞു പെണ്ണിനു പലഹാരം കൊടുക്കും. മേൽ വിവരിച്ച ഓരോ ഘട്ടത്തിലും പാടേണ്ട പാട്ടുകൾ പ്രത്യേകമായിട്ടുണ്ടു്. അതിനെല്ലാം മുമ്പായി ഹിന്ദുക്കളുടെ സരസ്വതിപൂജപോലെ ഒരു മംഗളഗാനവും ഉണ്ടു്. ആ പാട്ടിന്റെ പേർ 'മാത്തോമ്മാൻ' എന്നാണു്. മലങ്കരാധിപനായ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായെ സ്മരിച്ചിട്ടു വേണമല്ലോ മലങ്കരനസ്രാണികളുടെ എല്ലാ ക്രിയകളും ആരംഭിക്കാൻ.

മാർത്തോമ്മാൻ

''മാർത്തോമ്മാൻ നന്മയാലൊന്നു തുടങ്ങുന്നു—
നന്നായ്വരേണമേയിന്നു്
ഉത്തമനായ മിശിഹാ തിരുവുള്ളം—
ഉണ്ണിയെയെഴുന്നള്ളവേണം.
കുന്തീശാനായനെ*ഴുന്നള്ളി വന്നീട്ട—
കർപ്പൂരപ്പന്തലകമേ.
കൈക്കുപ്പിനേർന്നു ഞാൻ പെറുവളർത്തോരു—
കന്നീമകളേ ഞാൻ നിന്നെ
തോളും തുടയും മുഖവും മണിമാറും—
യോഗത്താലേ പരിശ്രുണ്ടു്
എന്റെ മകളെ പരമേററി**വയ്പോളും—

---

* കുന്തീശാ = പരിശുദ്ധൻ, നായൻ = പുത്രൻ (പുത്രനായ ദൈവം).

** ഭരമേററി.

എൻ മനസ്സോ പതറുന്നു.
നെല്ലുമാനീരും പരമേറിവച്ചാറെ–
എൻ മനസ്സോ തെളിയുന്നു.
ചെമ്പകപ്പൂവിൻനിറം ചൊല്ലാം പെണ്ണിനു–
ചെമ്മേയരുംപെറ പെണ്ണു്.
പെണ്ണിനെക്കണ്ടവരെല്ലാരും ചൊല്ലുന്നു–
ഈയുലകിലവൾക്കൊത്തവരില്ലാ.
നല്ലൊരു നേരം മണർകോലം പുക്കാറെ–
നന്നായ്കവേണമിതെന്നു്
കാരണമായവരെല്ലാരും കൂടീട്ടു്–
നന്മവരുത്തിത്തരേണം.
ആലാഹാനായനും അയ്മ്പൻമിശിഹായും–
കൂടെത്തുണയ്ക്കയിവൾക്കു്.''

ഈ മംഗളഗാനം ഓരോ ചടങ്ങിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ പാടാനുള്ളതാണു്. അതിന്റെശേഷം ഓരോ ഘട്ടത്തിനും പ്രത്യേകം യോജിച്ച പാട്ടുകൾ പാടും.

അന്തംചാർത്തുപാട്ടു്

''മാറാനീശോപതവിയിലെ മണർക്കോലപ്പുതുമ കാണ്മാൻ
കൂറാനബന്ധുക്കളും ഗുണമുടയ അറിവാളരും
അപ്പനോടു് അമ്മാവന്മാരയലാരും ബന്ധുക്കളും
തേറാന ധനത്തെയൊത്തു വേഗമോടെ തൻ പിതാക്കൾ
മാറാനേ മുൻനിറുത്തി മാർഗമാനനാംകുറിച്ചു
നാംകുറിച്ച ദിവസമതിൽ മുഴക്കപ്പൂശി ഭംഗിയോടെ
നിറത്തോടൊത്തങ്ങിരിക്കുന്നേരം പാടിക്കളിക്കും ബാലകർക്കു
കോൽവിളക്കും പാവാടയും അന്തംചാർത്തി നീരുമാടി
നിന്നവർ കുരവയിട്ടു നെല്ലുമിട്ടു നിറവുവന്നു
തകിൽനാദം കൊമ്പുവിളി മറുമുള്ള ഘോഷമായി
ഇടിയലറും വരവു കണ്ടാൽ പുലരുംമുമ്പേ പള്ളിക്കകം
ഉണ്മയിലിരുന്ന പെണ്ണിനെ ഒളിവിൽവച്ചു വെളിവതാക്കി
മങ്കയേനെ കൊണ്ടുചെന്നു മണവാളനരികെയിരുത്തി
ബുദ്ധിക്കൊത്ത കത്തങ്ങളും ബോധമുള്ള ചെമ്മാച്ചന്മാരും
മന്ത്രകോടി മടിയിലിട്ടു മാർഗമായ വചനം ചൊല്ലി
വചനം ചൊല്ലി തൊട്ട താലി മാർഗമായി കെട്ടിനാലേ
കാലാലെ വേഗമോടി കനകമൊത്തങ്ങകമ്പടിയും
വായിലെ മൊഴികളും ചൊല്ലി പലതരത്തിൽ ബാലകർക്കു
തകിൽനാദം കൊമ്പുവിളി മറുമുള്ള ഘോഷമായി
ഇടിയലറും വരവു കണ്ടാൽ ഇരുളുംമുമ്പേ പന്തൽക്കകം
നെല്ലും നീരും വിളക്കുമായി അമ്മായി വന്നങ്ങെതിരേറു
ബാലകരെ കൊണ്ടുചെന്നു മണർക്കോലം പുക്കവാറെ.''

(ഇതിൽ കല്യാണത്തിന്റെ വിവിധ ചടങ്ങുകളുടെ ഒരു ചുരുക്കം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് എത്രയും പ്രയോജനകരംതന്നെ.)

മൈലാഞ്ചിപ്പാട്ടു്

ആദ്യംചരിത്രമാണു് ഇതിലെ കഥാവസ്തു. മൈലാഞ്ചിയുടെ സാരവും അതിൽനിന്നു വെളിവാകും. ചില ഭാഗങ്ങൾമാത്രം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു.

''ആദത്തെ നായൻ* മലയൊക്കെ നോക്കിനാൽ
ഹവ്വാ മനയാളംകൂടെ മലമീതേ
മരതകമുത്തുവിളങ്ങും മലമീതിൽ
മൈലാടുംപോലെ വിളങ്ങുന്ന ഭാര്യയേ
അഞ്ചും മൈലേപ്പോലെ അഞ്ചണം മൈലേ നീ
മൈലാഞ്ചിയില്ലാഞ്ഞ കാരണം തോഴിമാർ
ആ മരമൂട്ടിലൊളിച്ചവരിരുവരും
അപ്പഴേ നായനെഴുന്നള്ളിവന്നിട്ടു
പണ്ടുപറഞ്ഞൊത്തോരാദത്തും ഭാര്യയാം
ഹവ്വാമനയാളെ നായൻ കൊടുത്തപോൽ
അന്നന്നു കന്നിമാർ മംഗല്യം വാഴുവാൻ
പച്ചിലമൈലാഞ്ചികൊണ്ടു പൊതിയേണം
കയ്യാലെ കായും പറിച്ചൊരുകാരണം
കൈപ്പടംതന്നിൽ പൊതിയുന്നു മൈലാഞ്ചി
കാലാൽ നടന്നു കനിതിന്നകാരണം
കാൽനഖംതന്നിൽ പൊതിയുന്നു മൈലാഞ്ചി
അസ്ഥിമേൽ മണ്ണു പൊതിഞ്ഞൊരുകാരണം
കൈപ്പടംതന്നിൽ പൊതിയുന്നു മൈലാഞ്ചി
അന്നവർ നാണിച്ചൊളിച്ചൊരുകാരണം
ഇന്നിങ്ങു പിള്ളേരൊളിച്ചുനടപ്പതും
മൈലാഞ്ചിനുലാലെ പിഴവന്നകാരണം
മൈലാഞ്ചിയിട്ടല്ലൊ നുൽക്കൂട്ടമാറൊള്ള
നീതികൊടുത്തപോലിന്നിങ്ങു പിള്ളേക്കു
എന്നേക്കും നീതി കൊടുക്കണം നായകാ.

(മട്ടുമാറി)

പിഴവഴിക്കു നിറമൊഴിഞ്ഞു തന്റെ നിറമകന്നപോലെ
മൈലാഞ്ചി തടവിയോക്കു നിറപിഴച്ചതടയാളം
പച്ചമേനി മൈലാഞ്ചി ഇട്ടു കൈകളും ചുവപ്പവർക്കു
കുരുന്നുപിള്ളേർ വരുന്നയാണ്ടിലതിമുതുന്നീവഴക്കമെല്ലാം

---

* നായകൻ.

വാഴുടയ മൈലാഞ്ചി പൊരുളുടയ മൈലാഞ്ചി
ഗുണമുടയ മൈലാഞ്ചി കീർത്തിപെട്ട മൈലാഞ്ചി
.....
മൈലാഞ്ചിവരവുകാണ്മാൻ വരുവിനഹോ തോഴിമാരെ
കനകപഞ്ചരം മുരുംപഞ്ചരം കാണിക്കട്ടൊ തോഴിമാരെ
മുരശുമട്ടളം തകിലുവാദ്യവും കേൾപ്പിനടോ തോഴിമാരേ
മരതകത്തൊട്ട കുരവയിത്തരം കേൾപ്പിനടോ തോഴിമാരേ
ആദമങ്ങു മയങ്ങിവീണ ഭാര്യ തന്റെ കൈ പിടിച്ചു
മൈലാഞ്ചിമണം കേട്ടു മയങ്ങിവീണ മണവാളൻ
മൈലാഞ്ചിമണം കേട്ടു മയങ്ങിവീണ മണവാട്ടി
കുരുന്നുപിള്ളേക്കരുംതരിക ഈശോനായൻ, തമ്പുരാനേ.''

(ഈ മൈലാഞ്ചിയിടൽ പശ്ചിമേഷ്യയിൽ മാത്രമല്ല കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെയിടയിൽത്തന്നെയും നടപ്പുള്ളതാണല്ലോ.)

അയനിയെടുക്കൽ

ഞായറാഴ്ച രാവിലെ മണവാളന്റെ സഹോദരി മിന്നും, മന്ത്രകോടിയും ഒരു പാത്രത്തിലും മറെറാന്നിൽ അയനിയപ്പവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു പള്ളിയിൽ പോക പതിവായിരുന്നു. ചില ദിക്കുകളിൽ വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടിയാണു പോയിരുന്നതു്. അയനിപ്പാട്ടു് ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഒന്നാകയാൽ അതിവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

അയനിപ്പാട്ടു്

''മാറാതെ വാഴുടയോൻ മാറാനീശോമിശിഹാ*
മിശിഹാ തന്നരുളാലെ മാർയോഹന്നാനബൂനാൻ**
അബൂനാന്മാർ ഐവർകൂടി ദേശമാം കുറുകൊണ്ടു
ദേശമാം കുറുകൊണ്ടു നാലരും നാലുദിക്കിൽ
വന്നതിൽ മാണിക്യമാം മാർയോഹന്നാനബൂനാൻ
ബഗദാശിൽനിന്നു പുക്കു കുർബാന ചെയ്വാറെ
കുർബാനപ്പരശുകൊണ്ടു മനമെഴുന്നപ്പമെല്ലാം
മാറാന്റെ അപ്പമതിൽ അമ്പിനാൽ കുമ്പിട്ടേറ്റം
ഗുണവാനാം പുരുഷനായ മാർയോഹന്നാനബൂനാൻ.

(മട്ടുമാറി)

മാർയോഹന്നാനബൂനാൻ അടികുമ്പിട്ടിരിപ്പാൻ
കന്തീശാപ്പള്ളി*** നിലയാകെ നില്പാൻ

---

* മാറാൻ = പരിശുദ്ധൻ, holy one.
** ആബൂനാൻ = holy man.
*** കന്തീശാപ്പള്ളി = ഉദയമ്പേരൂർപള്ളി.

അയ്മേനി*യൊക്കെ വിളിപ്പിച്ചുംകൊണ്ട
മാർഗമറിയാതെനിന്ന ജനത്തെ
മാർഗവുംപുക്ക കുബാനകൊണ്ട
ദോഷത്തെ നീക്കി ഗുണംതാ പെരിയോനെ.''

15–ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ബഗ്ദാദിൽ നിന്നു് കേരളത്തിൽ വന്ന അഞ്ചു മെത്രാന്മാരെയാണു പാട്ടിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. 1490–ൽ കൊട്ടങ്ങല്ലൂർനിന്നു് യൗസേപ്പു്, മത്തായി, ഗീവർഗീസു് എന്ന മൂന്നുപേർ കൽദായസുറിയാനി പാത്രിയക്കീസിന്റെ സന്നിധിയിൽ പോയി സങ്കടം പറഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായി, ആ പാത്രിയക്കീസു് ആദ്യം മാർത്തോമ്മ, മാർ യോഹന്നാൻ എന്നു് രണ്ടു മെത്രാന്മാരെയും പിന്നീടു് യാക്കോബു്, ദനഹാ, യബു് ആലാഹാ എന്നിങ്ങനെ വേറെ മൂന്നു മെത്രാന്മാരെയും ഇന്ത്യയിലേക്കു നിയോഗിക്കയുണ്ടായി. അവരിൽ മാർ യോഹന്നാൻ ഉദയമ്പേരൂർ കന്തീശങ്ങളുടെ പള്ളിയിൽ താമസിച്ചു.

കല്യാണദിവസത്തെ ഘോഷങ്ങൾ

പിറേദിവസം(കല്യാണദിവസം) രാവിലെ വധുവിന്റെയും വരന്റെയും ഗൃഹങ്ങളിൽ വലിയ തിരക്കായി. പുറത്തു സദ്യയുള്ള വട്ടം ഒന്നങ്ങനെ. പന്തലിൽ മണക്കോലം ഉണ്ടാക്കി വിതാനിക്കുന്ന ശ്രമം ഒന്നങ്ങനെ. ഇതിലെല്ലാം പ്രധാനമായതു്, വധൂവരന്മാരെ വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളും ധരിപ്പിച്ചു് ആഭരണങ്ങളും അണിയിക്കുന്നതിനു് അകത്തു നടക്കുന്ന ശ്രമമത്രെ. ഈ അലങ്കാരവിശേഷങ്ങളും പല വട്ടക്കളിപ്പാട്ടുകളിൽ ഭംഗിയായി വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്.

എട്ടുത്തിര വട്ടക്കളി

''എട്ടു ദിശിയും വിളങ്ങിന മാർത്തോമ്മാൻ
അരുംപെട്ട മാന്യമണവാളപ്പിള്ളതാൻ
ഏറ്റമരുംപെറ്റ കന്നിതാൻ വാഴ്വെല്ലാം
മണവാട്ടി തന്നുടെ തോഴിയുമായിട്ട
പൊന്നും മുടിയും മുടിക്കീഴാഭരണവും
മറ്റു കൈമോതിരം ഒക്കെയണിഞ്ഞുപോൽ
വേർപെറ്റ മങ്ക കഴുത്തേലോരോതരം
പണിപ്പൊൻകൊണ്ടോക്കെയലങ്കാരമായിട്ട
പൊക്കമഴകിയ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ
ശിങ്കാരത്താലേയിരിക്കും പദവികൾ
പെൺമണിക്കാർകുഴൽ പൊൻമുടിയും പൊന്നും
പൂവാലണിഞ്ഞൊരു നെറ്റിപ്പട്ടം ചാർത്തി

* അയ്മേനി = അൽമായർ, layman.

ആദിത്യനേപ്പോൽ വിളങ്ങും മണവാളൻ
തന്നരികത്തൊരു തിങ്കളുദിച്ചപോൽ
ആക്കമില്ലാക്കും കൊടുപ്പവനേ നിന്നെറ
കന്യകയും രണ്ടിനേ കാത്തുകൊള്ളേണമേ
കുത്തിയുടുത്താപ്പുതുപ്പട്ടതിൻമീതേ
വടിവോട പൂശുന്ന കളഭം കസ്തൂരികയും
ഭവനമതെല്ലാം വിളങ്ങുമിത്തോഴന്മാർ
കുത്തുകുഴ നാലുംവെച്ച പൊന്നുംപൂവും
പത്തുവിരൽക്കും നിരന്ത പൊന്മോതിരം
പാലുപോൽ തങ്കം വിളങ്ങും തലൂവവും
പത്തുമിരുപത്തും തരുണികളകമ്പടി
പാട്ടും കുരവയലങ്കാരത്തോടായി
എത്തിനാർ പന്തലിൽ മെല്ലെമെല്ലെ ചെന്നു
വെച്ച പെരുന്തിരിയൊക്കെ ജ്വലിപ്പിച്ചു
പന്തലകത്തങ്ങു പുക്കവരെല്ലാരും.''

'മറൊരു വട്ടക്കളി'യിലും ഈ അലങ്കാരങ്ങളും രസകരമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു.

''വേണ്ടും ജനത്തോടു കല്യാണം കേൾപ്പിച്ചു
വേണ്ടും തരങ്ങളുമെല്ലാം വരുത്തീട്ടു
നല്ല സുഗന്ധവർഗങ്ങളുമങ്ങനെ
നീരാളംകൊണ്ടുള്ള കുപ്പായമങ്ങനെ
നല്ലൊരു വില്ലസിൻചട്ടയുമങ്ങനെ
ദമ്പതിമാരവർ തോഴരുമായിട്ടു
വസ്ത്രമണിഞ്ഞങ്ങു യാത്ര തിരിച്ചവർ
നല്ല വിളക്കും നഗരിയിലിണങ്ങരും
ശില്പപ്പണിപ്പൊന്നുമൊക്കെയണിഞ്ഞാറേ
നല്ല കുരിശും പണമാലയിട്ടാറെ
ഏറ്റം വിലയുള്ള പത്താക്കു* കോർമ്പലും
വില്ലിട്ട കാശുകയും, മാലകളങ്ങനെ
മാണിക്യക്കല്ലിനോടൊത്തൊരു രത്നങ്ങളും
കാതിലലകന്നരുക്കുമണികളും
കാതിൽ കനകുങ്ങളും കൈവളമോതിരം
പൊൻമുടിയും നല്ല പൊൻപൂവും ചൂടീട്ടു
ആലവട്ടം നല്ല വെഞ്ചാമരങ്ങളും
ഇങ്ങനെ ഘോഷമായു പള്ളിയകം പുക്കു
നേർച്ചയും കാഴ്ചയും നന്നായി ചെയ്തിട്ടു

---

* പത്താക്കു് ഒരു സ്വർണനാണയം. ഇതു പണ്ടു് ഇറാലിരാജ്യത്തെ പ്രസിദ്ധ വാണിജ്യകേന്ദ്രമായ വെനീസിലെ നാണയമായിരുന്നു. വെനീസുകാർ ഇവിടെ കച്ചവടത്തിനായി വന്നിരുന്നു.

പട്ടക്കാരൻ വന്നു കൈയും പിടിപ്പിച്ചു
മംഗല്യകർമങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടു
ഘോഷത്തോടെയവർ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു
പാട്ടും കുരവയും വാദ്യധ്വനികളും
അഭ്യാസക്കാരവർ ചാടിമറിയുന്നു
ഇങ്ങനെ ഘോഷമായു പന്തലകം പുക്കു
ദമ്പതിമാരെ മണർക്കോലമേറ്റീട്ടു
എല്ലാരും പന്തലിൽ മോദാലിരിക്കുന്നു
പൊന്നുംതളികയിൽവെച്ചോരു വെറ്റില
കൂടിയവരൊക്കെ വാങ്ങിച്ചു വെറ്റില
വെള്ളിത്തളികമേൽവെച്ചോരു വെറ്റില
മങ്കമാക്കൊക്കെ കൊടുക്കുന്നു വെറ്റില
മരതകവീട്ടിൽ വിളങ്ങുന്നു വെറ്റില
കെട്ടോടെ വാരി വിതറുന്നു വെറ്റില
കല്യാണഘോഷം പറഞ്ഞാൽ മതിവരാ.''

ഇങ്ങനെ മണവാളൻ പുതുപ്പട്ടു കുത്തിയുടുത്തു കഴുത്തിലും കൈയിലും പൊന്നാഭരണങ്ങളും ധരിച്ചും തലയിൽ പൊൻമുടിവച്ചും മണവാട്ടി പത്തു കൈയിലും മോതിരവും കാലിൽ പൊൻവളയും കഴുത്തിൽ പത്താക്കുമാലയും കാതിൽ കാതിലയും തലയിൽ പൊൻമുടിയും നെറ്റിപ്പട്ടവും ധരിച്ചുകൊണ്ടും ആയിരുന്നു ദേവാലയത്തിലേക്കു പോയിരുന്നതു. കളഭം, കസ്തൂരി മുതലായവ എല്ലാക്കാലത്തും നസ്രാണികളും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പെണ്ണുങ്ങളും കണ്ണെഴുതാറുണ്ടായിരുന്നു.

''പെണ്ണും ചെറുക്കനുമായു കണ്ണാടി മിന്നുംപോലെ
കണ്ണുമെഴുതി കുറി അഞ്ജനംകൊണ്ടു തൊട്ടു''

കൂടാതെ,

''കുന്തലഴിച്ചു തല കോന്തിയൊതുക്കിക്കെട്ടി
വേന്തൻമുടികളംവെച്ചു കാന്തി കലരുംവണ്ണം''

(മംഗല്യം വട്ടക്കളി)

മണവാളനും മണവാട്ടിയും മുടിചൂടുന്ന സമ്പ്രദായം ഈ അടുത്ത കാലംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നതാണു. സ്ത്രീകളും ധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന 'പൊന്നിൻപൂവു'' തൊടുപുഴ അടുത്തുള്ള ചുങ്കത്തുപള്ളിയിൽ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'വേന്തൻമുടികളം' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആ മുടി ചേരമാൻപെരുമാളും കുനായിത്തൊമ്മൻ മുതലാളിക്കു കൊടുത്തതാകയാലാണു. കുനായിത്തൊമ്മനു പെരുമാളും പൊൻമുടി സമ്മാനിച്ച സംഗതി പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈഴത്തുനാട്ടിലേക്കു ഓടിപ്പോയ നാങ്കുടിപരിഷക്കാരെ തിരിച്ചുകൊണ്ടു

വന്നപ്പോൾ കൊടുത്ത സമ്മാനമാണതു്. (അദ്ധ്യായത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം കാണുക.)

കല്യാണദിവസം രാവിലെ ഇപ്രകാരം സർവ്വാലങ്കാരഭൂഷിതരായി വധൂവരന്മാർ സ്വസ്വഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നു്, അച്ഛനമ്മമാരുടെ ആശിസ്സു വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു്, പള്ളിയിലേക്കു ഘോഷയാത്രയായി തിരിക്കും. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഒരുവിധം നിലയുള്ള കുടുംബങ്ങളിലെ വിവാഹയാത്രയിൽ വരൻ പല്ലക്കിലോ ആനപ്പുറത്തോ ആണു് പ്രയാണംചെയ്തിരുന്നതു്. വിവാഹംകഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുപോരുമ്പോൾ ഘോഷയാത്രയുടെ പ്രതാപം വർദ്ധിക്കും. മുമ്പിൽ വാളും പരിചയും ധരിച്ച അകമ്പടിക്കാർ നടക്കും. പഞ്ചവാദ്യങ്ങൾ, കുരവ, കുന്തപ്പയിറു്, ഞാണേൽ ദണ്ഡിപ്പു്, വെഞ്ചാമര, മേത്തരം കുടകൾ മുതലായവയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ ചടങ്ങുകളിൽ മിക്കവയും ബ്രാഹ്മണപൂർവന്മാരിൽനിന്നു് നസ്രാണികൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

''പുരസ്താച്ച പ്രതിഷ്ഠോരൻ പദികാഃ ഖഡ്ഗപാണയഃ
ദാസീരുഭയതഃ കൃത്വാ വഹേയുസ്താഞ്ച വാഹകാഃ''

(ശാങ്കരസ്മൃതി)

(അർത്ഥം: വാൾക്കാർ കാൽനടയായി മുമ്പിൽ അകമ്പടികൂടും. ദാസിമാരെ ഇരുപുറത്തും അണിനിരത്തിയിട്ടു് പോണ്ടന്മാർ പല്ലക്കു വഹിക്കും.)

വടക്കൻദിക്കുകളിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള 'മംഗല്യഗീത' എന്ന കൃതിയിൽ കല്യാണം ഇങ്ങനെ വിവരിക്കപ്പെട്ടുന്നു:

''മെല്ലെയിരുവരേയും പല്ലക്കിലങ്ങെടുത്തു
നല്ല തോഴിമക്കാരങ്ങെല്ലാവരുമടുത്തു
മെല്ലെ നടന്നവർകും കല്യാണഘോഷത്തോടെ
കൊട്ടും കുഴൽവിളിയും ഇഷ്ടപ്രകാരത്തോടെ
താളംപിടിച്ചു നല്ല വാളും പരിചക്കാരും
മേളം തെളിഞ്ഞു നല്ല കാളം കുഴൽവിളിയും.''

വധൂവരന്മാർ പടിക്കൽ എത്തുമ്പോൾ നിലവിളക്കു വയ്ക്കുകയും ദാസിമാർ താലപ്പൊലി എടുത്തു് എതിരേൽക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണമുറ (വിശേഷിച്ചു് വടക്കുംഭാഗം) നസ്രാണികളും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. മംഗല്യഗീത ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

''വെള്ളിവിളക്കു വെളുക്കെത്തുടച്ചിട്ടു നറു–
നെയ്യും കോരിപ്പകർന്നു
എല്ലാത്തിരക്കും തിരുമുമ്പിൽ കാണ്മാൻ ഇരു–
പത്തൊന്നല്ലോ വിളക്കു്

പൂമങ്കതോഴിമാരാടീടും പാടീടും പ—
ന്തൽക്കകമേ പുറമേ
നെല്ലും നീരും വീശീ വരമേറോരമ്മായി
കയ്യും പിടിച്ചങ്ങിരുത്തീ.''

കല്യാണദിവസത്തെ പാട്ടുകൾ

വധൂവരന്മാരെ പന്തലിലേക്കു് എതിരേറ്റു് മണർക്കോലത്തിൽ ഇരുത്തിക്കഴിയുമ്പോഴും പാട്ടും പഞ്ചവാദ്യങ്ങളും പൊടിപൊടിക്കും. 'മധുരംകൊട' എന്നൊരു ക്രിയ ഉടനെതന്നെ കഴിയണം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ സ്ത്രീകളും കൂട്ടംകൂട്ടമായി ചേർന്നു് പാട്ടുകളും പാട്ടുകയും ചിലപ്പോഴും ആടിക്കളിക്കയുംചെയ്യും. ഇങ്ങനെ പാടുന്ന പാട്ടുകളും 'മാർത്തോമ്മാൻ', 'എട്ടുത്തിര വട്ടക്കളി', 'മുന്നംമലങ്കര', 'പന്തൽ പാട്ടു്', 'വാഴ്ത്തുപാട്ടു്', 'നല്ലോരോരോശലം', 'ഇന്നു നീ ഞങ്ങളെ', 'പൊന്നണിന്തീടും' എന്നിവയും പലേതരം വട്ടക്കളികളുമാണു്. മേൽപറഞ്ഞ പല പാട്ടുകളിലും വിലയേറിയ ചരിത്രവിവരങ്ങളും ഉണ്ടു്. അവയുടെ രചനാകാലം നിശ്ചയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഭാഷാസാമാന്യം പഴക്കമുള്ളതാണെന്നു സംശയമില്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങളും ചുരുക്കവും പഴയ മലയാളപദങ്ങളും അധികവും ആയിക്കാണുന്നു. പറങ്കികളിൽനിന്നും സിദ്ധിച്ച ചില പദങ്ങളും അപൂർവമായി ഉണ്ടു്. എന്നാൽ, ആ കാരണംകൊണ്ടു് മൂലകൃതി പറങ്കികളുടെ വന്നശേഷം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നുവരുന്നില്ല.

പാട്ടുകളിൽ പലതിന്റെയും പ്രതിപാദ്യവിഷയം ക്രി.345—ൽ കുനായിത്തോമ്മാ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കുടിയേറി മഹാദേവർ പട്ടണത്തു് ആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ച കഥയും പിന്നീടു വന്ന മെത്രാന്മാരുടെ വൃത്താന്തങ്ങളുമാണു്. തെക്കുംഭാഗം (കുനാനായ) നസ്രാണികളുടെ കല്യാണങ്ങളിലാണു് ഈ പാട്ടുകൾക്കു പ്രാധാന്യം.

'നല്ലോരോരോശലം'

''നല്ലോരോരോശലം* തന്നിൽ നഗരിയിൽ
മരതകമുത്തു വിളയുന്ന നാട്ടിലു്
മൈലാട്ടംപോലെ വിളങ്ങുന്ന മന്നനു്
പത്തരമാറിനു് നിറമേനി ചൊല്ലാമെ.
ചീനക്കുഴൽപോലെ ചിന്നുന്ന മന്നനു്
മാഗ്ഗത്തിലെരിവൊട്ടും കുറവില്ല മന്നനു്

---

* ജൂസലം. ഓരോശലം എന്നു പണ്ടു് മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. 'ഊർശലേം' എന്നും കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ പേർ തമിഴ്മയമായി തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. തമിഴും ഹെബ്രായയും ഒരു മൂലഭാഷയിൽ (Semitic) നിന്നാണെന്നു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്.

മാലനാട്ടു വാഴുവാൻ പോകണം മന്നനു്
ബാവാടെ കല്പനയാലെ പുറപ്പെട്ടു
യാത്ര വിധിച്ചുടനനുവാദവും വാങ്ങി

(ലയം മാറ്റം)

അതുകൊണ്ടു കുലങ്ങളിലമുശങ്കം കൊട്ടത്തു
പല കൂട്ടം കാതോലിക്കാപ്പതവികളും കൊട്ടത്തു
രാജവാദ്യത്തോടേ യോഗ്യതയാൽ നടത്തി
ശുദ്ധമാനതുക്കയ്യിലെപ്പുസ്തകവും വാങ്ങി.''

'മുന്നംമലങ്കര'

''മുന്നം മലങ്കര കുടിയേറുവതിന്നാലെ
തൊമ്മൻ കിനാനെന്ന ദേഹം മുതിന്നവാറെ
അരചമക്കളെണ്ണൂറ്റമ്പതും കൂടിപ്പുകിന്തു
കുടിയാരുത്തമരാകുമിവർ നാലുന്നൂറും
കാതോലിക്കായരുളാലേ കപ്പൽ പുകിന്തു
പുക്കിനാർ ചേരക്കോനെക്കണ്ടു പരിചധികമായു
പൊന്നും പവിഴം മുത്തുംവെച്ചു രാജ്യംകൊണ്ടാറെ.''

ഈവിധം നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്ത നസ്രാണികളും സ്വദേശത്തുനിന്നു പോന്നപ്പോൾ ബന്ധുമിത്രാദികളോടു വിട പറയുന്നതായിക്കാണുന്ന ഭാഗം സരസമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:

''ചട്ടയും മുട്ടാക്കും കൊന്ത തലമുണ്ടും
ചങ്ങല കൈവള ചന്തമാം സ്ലീബായും*
ചന്തമായുള്ളോരു കോപ്പുകളും കൂട്ടീടു
കൂട്ടം കുടപിടിച്ചൊട്ടേടം ചെന്നപ്പോൾ
കപ്പലേൽ കേറുവാൻ കടപ്പുറം പുക്കാറെ
ഉറ്റവരുടയവർ ബന്ധുക്കളെല്ലാരും
തങ്ങളിത്തങ്ങളിലമ്പൊട്ട തഴുകുന്നു.
മാർവത്തു കണ്ണുനീർകൊണ്ടു നനയുന്നു
തമ്പുരാനല്ലാതെയില്ലൊരു സാക്ഷിയും
മക്കളെക്കാണുമോ ഹിന്തുവിൽ**പോയാലും
ബന്ധങ്ങളും വേർപെടാതോർക്കണമെപ്പൊഴും
'പത്തുമൊരേഴു***മതെപ്പൊഴും ചിന്തിപ്പിൻ
പാടുമറിയാതിരിക്കണം നിങ്ങളും.

---

* സ്ലീബാ = കുരിശു്.

** ഹിന്തോ, ഹിന്ദു, എന്നിങ്ങനെയായിരുന്ന പശ്ചിമേഷ്യായിൽ ഇൻഡ്യയുടെ പേർ.

*** പത്തുമൊരേഴും = പത്തു പ്രമാണങ്ങളും ഏഴു കൂദാശകളും.

തമ്പുരാൻ തന്റെ മനോഗ്രണംകൊണ്ടിട്ട
കപ്പലൊരു മൂന്നുമൊന്നായിട്ടോടുന്നു.''

കൊടുങ്ങല്ലൂർ വന്നതിന്റെ ശേഷമുള്ള സ്ഥിതി പല പാട്ടിലും സവിസ്തരം വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു സംക്ഷിപ്തവർണ്ണനം ഇപ്രകാരമാണു്:

''വേദപതവികം ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടുവോളം നൽകീതേ
ചേരക്കോൻപെരുമാളങ്ങു ചെപ്പേടൊന്നു*കുറിച്ചീതേ
ചെന്നു മന്നൻ കണ്ടു നിലം ദാനമങ്ങു നൽകീതേ
മാറാൻ വന്നു പിറന്നശേഷം 'ശോവാലെന്തു**കാലത്തിൽ
മാനവൻ കുനായിത്തൊമ്മൻ ചെമ്പേടങ്ങു വാങ്ങിച്ചു
താശിയോടെ തച്ചവർ വച്ചു പള്ളി പട്ടണം.''

വാടിമനം വട്ടക്കളി

കുനായിത്തോമ്മാ മകോതേവരിൽ പട്ടണം പണിയിച്ച ചരിത്രമാണു് ഈ പാട്ടിലെ കഥാവസ്തു.

''വാടിമനം മകോതേവരിലവർ കണ്ടു കുനാവോ
ഓമനപതിയെ കാൺമാൻ വഴി തേടി നടന്നു ഞാൻ
കടൽതന്നിലിരുന്നു ഞാൻ തരുതാസ്സുള***യർന്നു
കടുകവന്നടിയാരെ കരക്കൊംക തമ്പുരാൻ
മുടി ചൂടും രാജിതം തിരുവുള്ളമേറു
മുത്തുച്ചയാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ നഗരം കണ്ടുയർന്നു
തേടിവന്ന തിരുമെയ്യെയിതായെന്റെ തമ്പുരാൻ
വെളിച്ചപ്പെട്ടടിയാരെ കരകൊംക തമ്പുരാൻ
അളവാലെ നിലംകൊണ്ടതറിയിപ്പാൻ വരുന്നേൻ
അഴകതായിച്ചെപ്പേടം എഴുതിച്ചുകൊണ്ടു്
കൊടികെട്ടി അറിയിച്ചു അടിസ്ഥാനം പണിവാൻ
അൻപിനോടെ മർത്തോമ്മാൻ പള്ളിയന്നു ചമച്ചു്
കടുകപ്പൊയടിസ്ഥാനം പടുത്തുകല്ലുയർത്തി
കാരണമായ നിലവും പരിശോടെ നിരത്തി
കിടങ്ങും ഗോപുരം നാലും മതിലും മാളികയും
ചെരകോൻ പദവികം എഴുപത്തുരണ്ടല്ലൊ
വെടി കൊട്ടു കുഴൽ ചിഹ്നം മുരശു മദ്ദളവും
തകിൽ പറകൊട്ടിച്ചു കുത്തുവിളക്കും പാവാടയും
അടപ്പിച്ചാൻ തുറപ്പിച്ചാൻ കിഴക്കു ഗോപുരം നാലും
വരും വൻപർ തരുതാസ്സും ജനം തമ്മിൽ പിശകി

---

* ചേരമാൻപെരുമാം നസ്രാണികൾക്കു കൊടുത്ത ചെപ്പേടു്.

** ശേവാല—പരലോകു്. ഇതനുസരിച്ചുള്ള വർഷം ക്രിസ്താബ്ദം 345 ആണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

*** തരിതാസ്സും—Tarissa—Orthodox Christians. See P.64

വടക്കു ഗോപുരംതൊട്ടു വടക്കുഭാഗം നഗരി
നാന്നൂറു കൂടിയുണ്ടു വിരിഭങ്ങം അതിലു
കിരിയങ്ങം എഴപത്തുരണ്ടല്ലൊ താവഴി
നഗരി കിനാനന്ന മതിലും മാളിക പൊന്നാലെ''

ഇവ കൂടാതെ കല്യാണദിവസത്തിലെ പ്രത്യേക ക്രിയകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പാട്ടുകളും അന്നു പാടാറുണ്ടു. 'പന്തൽപാട്ടു' സ്ത്രീകളം പന്തലിന്റെ വാതിക്കൽ നിന്നുകൊണ്ടാരംഭിക്കണം. മണക്കോലത്തിന്റെ സമീപം വന്നവസാനിക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം വാഴ്ത്തപ്പാട്ടാണു.

പന്തൽപ്പാട്ടു

''ആദിയടിയാരെ ആക്കിയതും ചൊല്ലാം
അമ്പൻ മിശിഹാടെ നായകത്വംകൊണ്ടു
മാസവും നാളും വഴിയും വളമ്മയും
മാതാവു ചൊല്ലുന്ന മാർഗംവഴി കേംപ്പാൻ
ചേലിലിവയെല്ലാം ചെൽവം പിരിയാതെ
ചേലഴകാൽ ഒരു തോഴനെ വേണ്ടുകിൽ
ഇപ്പടപ്പെല്ലാം ഉടലേൽ പണിതീർന്ന

(മട്ടുമാറ്റം)

മണവറ*യിൽ മരുവിടും മങ്കതന്റെ കല്യാണം
കല്യാണപ്പന്തലിതു കാതലുള്ള പന്തലിതു
നല്ല മണപ്പന്തലിതു നാരിമേവും പന്തലിതു
ഇലകളിടും പന്തലിതു കീർത്തിപെട്ട പന്തലിതു
അവുധിചുരുങ്ങീട്ടൊരുങ്ങുകിലോദിവസിനാലും കല്യാണം
ഗുണമുടയ വേദാമ്പർ**കൊള്ളമൊരു കല്യാണം
നലമുടയമോക്ഷംതന്നിൽ വാഴുമൊരു കല്യാണം.''

വാഴ്ത്തുപ്പാട്ടു

''വാഴുവെന്ന വാഴ നിനക്കാകെ തന്നേൻ
നീയും നിന്റെ ഭർത്താവും മക്കളുംകൂടെ
കാലം പെരുതായു വാണിട്ടിരിക്കണം
വാഴുവാന ഭൂമിയും ഫലമാകെത്തന്നേൻ
പങ്കിട്ട നിൻമക്കം കൊള്ളുകയെന്നേകി
വീഴാതെ ശെൽവവും വിരിവുമതെല്ലാം

---

* കല്യാണാവസരത്തിൽ മണവാളനും മണവാട്ടിക്കുംവേണ്ടി പ്രത്യേകമായി അലങ്കരിച്ച മുറി.

** വേദാമ്പർ = ദിവ്യന്മാർ.

വിരിവാന വാഴ്വ*തെല്ലാം നിനക്കു
വിത്താലിരട്ടിപ്പതെല്ലാം നിനക്കു
അടിയാർക്കടിമകൊടുപ്പതും താനേ
അരുളാൽ പെരുമകൊടുപ്പതും താനേ
തിരുവുള്ളമാന വഴിയെ നടപ്പാൻ
മുടിചൂടുമാറു പെരുമ കൊടുത്തു
ധനവതിയെന്ന ശ്രീയെ കൊടുത്തു
താനൊരു നന്ദിയണച്ചയുംവെച്ചു
കാരണോർ താൻപെറ്റ വാഴവതെല്ലാം
പെരിയോനരുളാലെ നിങ്ങൾക്കാകയെന്നു
അപ്പഴോ പെട്ടിയെടുത്തുതുറന്നു
ആഭരണത്തെ പെരിയത്താൻ വാങ്ങി
ഉൽപനയൊത്ത മുറയാമപ്പൊന്നും
ഓരോന്നും നോക്കി തരം കണ്ടവാറെ
ഇമ്പമായുള്ള വളകളുമിട്ടിട്ടു
ഇപ്പോളേയ്ക്കിതുവേണ്ടവതെന്നു
ശില്പപ്പണിപ്പൊന്നുമൊക്കേയണിന്തോനേ
കല്പനയായുള്ള ഭർത്താവു മുന്നിൽ
കായമരംപോലെ നിന്നേൻ അടിയൻ
കാൺമാൻ കൊതിച്ചു പല നാളിരുന്നേൻ
നിന്നെ ഞാൻ പാലിലെ വെണ്ണ കണക്കെ
ദിവസവും നെഞ്ചിൽ കലന്നങ്ങിരിക്കേ
പെൺപിള്ളേർ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ കേട്ടിട്ടു
ബാവായ്ക്കുമമ്മായ്ക്കും തിരുവുള്ളമായി
ഏറെറമതേറെറവും പെരിയൊരുനാളെ
തിരുവുള്ളമായ വഴിയെ നടപ്പാൻ
മാർയാക്കോവാബൂനാൻ തൻകൃപകൊണ്ടു
ത്രിയേകനാഥനാം തമ്പുരാനെ
അനുഗ്രഹം നൽകണമിവക്കെന്നേയ്ക്കും.''

കല്യാണദിവസം അവസാനമായി പാടുന്ന പാട്ടു 'പൊന്നണിന്തീടും' എന്നാരംഭിക്കുന്ന രസകരമായ ഗാനമാണു.

''*പൊന്നണിന്തീടും*''

''പൊന്നണിന്തീടും തണ്ടുകരേറി
മംഗല്യവേല കാൺമാൻ
വളർകോടി മുമ്പിൽ മുത്തണിന്തോനെ
വാട്ടവും വീശിമെയ്യേ

---

* വാഴ്വു (വാഴ) = ആശീർവാദം.

പിന്നണി മുന്നിലകമ്പടി നായൻ
നിൻ വിളയാട്ടവും പാട്ടും''

(മട്ടമാറി)

''മുത്തു ചിഹനത്തോട്ട ചിത്രം നിരത്തീതേ
മുന്ത്രിങ്ങാമാണിക്യം പളങ്കുനിരത്തീതേ
പച്ചവൈഡൂര്യം പവിഴം നിരത്തീതേ''

(മട്ടമാറി)

''സ്ത്രീവായിലേയിടയോർ മണിയിടയോർ നിരത്തീതേ
ചിത്തിക്കാകളും പൊന്നും പൂവേ നിരത്തീതേ.
കോവൽ പഴുക്കാനിറം ചൊല്ലുമിവർ മേനി
വാ കണ്ടാൽ നല്ല തത്തച്ചുണ്ടുനിറം തോന്നും
നീറിൽ കുളിച്ചെടുത്ത മുത്തിനൊളിവാലേ
നിലത്തടം കണ്ടവനേ എന്നെ മറന്നോനേ
ആലിൻതളിരുപോലെ ഇമ്പമുദരമുള്ളോനേ
നാളേറെച്ചെല്ലുന്തോറും നന്നായ് വരുന്നോനേ
കൊഞ്ചൽകിളികന്നിമാർ കനമണിമാർകളും
ഏറെ നല്ലപങ്കു തരാം പട്ട തരാം വന്നിരി
കുങ്കുമത്തിൻമണവാളൻതൻ വരവു കാൺമാൻ
ഏറിയോരു മേനിമേൽ കേറിയോനില്പവളേ''

അനന്തരപരിപാടി

കല്യാണദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടു ദിവസത്തേക്കു പാട്ടുകളും ഊട്ടുകളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. അന്നത്തെ സദ്യകളും പലഹാരവിതരണവും വധുവിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നാണു്. ആ ദിവസങ്ങളിൽ മാഗ്ഗംകളി, വട്ടക്കളികം മുതലായവ ഉണ്ടായിരിക്കും. നാലാം ദിവസം വിശേഷവിധിയായി ചില ചടങ്ങുകം ഉണ്ടു്. 'അടച്ചൂറ' എന്നതാണു പ്രധാനം. ആദ്യമായി വധൂവരന്മാരുടെ അഭ്യംഗസ്നാനമാണു്. അതുകഴിഞ്ഞാണു പാട്ടുകം പാടി 'അടച്ചൂറ*' നടത്തുന്നതു്. അന്നു കുളിക്കാൻ എണ്ണ പകരുമ്പോഴും കുളിക്കുമ്പോഴും പ്രത്യേക പാട്ടുകം പാടേണ്ടതുണ്ടു്.

''എണ്ണപ്പാട്ടു്''

''ആദിപെരിയോൻ തന്റെ ഏകയരുളാലെ
അൻപുറ മണവാളനും പെൺകൊടിയുമായി

* മുൻകാലങ്ങളിൽ അടച്ചൂറ കഴിഞ്ഞായിരുന്നു കുളിയും ഊണും എന്നും അഭിപ്രായമുള്ളവരുണ്ടു്.

പാതിയൊരു ചേലകൊണ്ടൊരുമ്പാടായുടുത്തു
നീതിയോടെ അവർ പോയി പന്തലിലിരുന്നു
ചിക്കനെ മുതുന്നുവന്നമ്മാവി എണ്ണ തേച്ചു
ശില്പമോടെ നീരുമാടി ചേലയും പകന്നു
ചുറുംനിന്ന പെൺകൊടിമാർ വാഴ്ത്തരവയിട്ടു
അവർ തൻറെയമ്മ പെങ്ങൾ നെല്ലും നീരുംവച്ചു
ഒത്തുനിന്ന പെൺകൊടിമാർ കണ്ണു പിടിച്ചുകേറി.''

''കുളിപ്പാട്ട്''

''കുന്നുകഴിച്ചു കുളിക്കടവും തൊറന്തീതേ
മണ്ണുകഴിച്ചു മണിക്കിണറും തൊറന്തീതേ
പൂവിട്ടകുന്തലും പൂവും നനഞ്ഞീതേ
പുഷ്പങ്ങൾ ചൂടും തലയും നനഞ്ഞീതേ
ശംഖുകടഞ്ഞ കഴുത്തും നനഞ്ഞീതേ
ചന്ദനംതേയ്ക്കുന്ന മാർവും നനഞ്ഞീതേ
ഭൂമിയോടൊത്ത പുറവും നനഞ്ഞീതേ
ആലിലക്കൊത്ത വയറും നനഞ്ഞീതേ.''

''പൊന്നുംകിടാരത്തിൽ നീർകോരി അവൻ കുളിച്ചു
വെള്ളിക്കിടാരത്തിൽ നീർകോരി അവൾ കുളിച്ചു
പട്ടുമുണ്ടു പട്ടുറുമാൽ വേണമെന്നു മണവാളൻ
പട്ടുപുടവ പണിച്ചുട്ട വേണമെന്നു മണവാട്ടി.
ഓടത്തിൽച്ചന്ദനം വേണമെന്നു മണവാളൻ
താലത്തിൽ കസ്തൂരി വേണമെന്നു മണവാട്ടി.
പൊന്നുംമെതിയടിമേൽ മെല്ലെമെല്ലെ അവൻ നടന്നു
വെള്ളിമെതിയടിമേൽ മെല്ലെമെല്ലെ അവൾ നടന്നു.
അവനിരിക്കും മാളികമേൽ കുങ്കുമപ്പനിനീരു
അവളിരിക്കും മാളികമേൽ കളഭങ്ങൾ കസ്തൂരി.

''അടച്ചുതുറപ്പാട്ട്''

''മങ്കതങ്കും മണവറയിൽ മണവാളൻ കതകടച്ചു
എങ്കും പുകൾപെട്ടവനേ, എന്നുടയ മണവാളാ!
സന്തോഷാൽ മാവിതാനും തന്നുടയ മങ്കമാരും
താശി*യോടെ നീയടച്ച മണവറേടെ വാതൽ ചുറും.
പേരാരം പൂണ്ടൊരു പെരുംതായാർ വന്നു വാതൽമുട്ടി
മണിമോതിരക്കൈയ്യാലെ മാവിവന്നു വാതൽമുട്ടി

---

* താശി = സ്നേഹം, ക്രൂ.

പൂമോതിരക്കൈയ്യാലേ നാത്തൂൻവന്നു വാതൽമുട്ടി
ഉറേറാരു ചേടത്തി വന്നങ്ങുതവിയോടെ വാതൽമുട്ടി
പെറ്റ തായാർ മണിവിളക്കും പിടിച്ചുവന്നു വാതൽമുട്ടി
വട്ടകക്കിണ്ടിയും തരാം വട്ടമൊത്ത താലം തരാം
കട്ടിൽ തരാം മെത്തതരാം കണ്ടിരിപ്പാൻ വിളക്കുതരാം
പട്ടുചേല ഞാൻ തരുവേൻ ഭംഗിയൊത്ത മേൽവിതാനം
ഇഷ്ടമൊത്തോരെൻ വകയുമിതത്തിനോടെ ഞാൻ തരുവേൻ
ഒത്തവണ്ണം ഞാൻ തരുവേൻ ഒന്നിനും കുറവില്ലാതെ
എൻമകനേ മണവാളാ മണവറേടേ വാതൽ തുറ
ഇത്രയും ഞാനഴതിരന്നേൻ നീയതേതുമറിയായോ
ചിത്തിരത്തിലൊത്തവനും ചിങ്കാരപ്പെൺകൊടിയും
പുത്തിയൊത്തോരിരുവരുമായ് പൊഴുതുമാണനിരനിരയാം
മണവാളനുറക്കമെങ്കിൽ തോഴർ വന്നു വാതൽതുറ
വാതൽ തുറപ്പാൻ പുറപ്പെടുവിൻ നീരാടുവാൻ നേരമായി.''

അടച്ചുതുറയ്ക്കുള്ള ചടങ്ങുകളും വടക്കുംഭാഗക്കൂട്ടുതലായി ഉണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. മണവാളൻ കുളിച്ചൂണുകഴിഞ്ഞു തോഴരുമായി 'മണവറ'യിൽ കയറി കതകടച്ചു ബന്ധിക്കും. അതു കഴിയുമ്പോൾ അമ്മാവിഅമ്മ (വധുവിന്റെ അമ്മ) പല പാട്ടുകളും പാടി വാതിൽ തുറക്കാൻ വിനീതമായി അപേക്ഷിക്കും. അനേകം പാട്ടുകളും പാട്ടുകയും പലതരം ദാനങ്ങളും (ഗോദാനം, സ്വർണ്ണദാനം, വസ്ത്രദാനം) വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായശേഷമേ വാതൽ തുറക്കൂ. എത്ര ഉറക്കെ പാടിയാലും 'കേട്ടില്ല, കേട്ടില്ല' എന്നേ തോഴർ പറയൂ. ഇങ്ങനെ അമ്മാവിഅമ്മയെ വളരെ വിഷമപ്പിക്കാതെ കല്യാണം മോടിയാകയില്ലത്രേ. അതിനാൽ ''അമ്മാവിഅമ്മ നില്ലുക'' എന്ന ചടങ്ങു് പാരം പരാധീനമായിട്ടാണു കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതു്.കതകടയ്ക്കുമ്പോൾ ചില ദിക്കുകളിൽ പാടിയിരുന്ന പാട്ടു്:

''അക്കാലം ബാവായുമമ്മായുമായി
പുക്കിതു മോക്ഷമൊരാലയത്തിൽ''

എന്നു തുടങ്ങുന്നതാണു്. അകത്തുനിന്നു പാടുന്ന വകയിൽ—

''അരചരിരിക്കുന്നനാം പെരിയോ—
രിരുവരുമായ് മണിയറയിൽ''

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു പഴയ പാട്ടും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അമ്മാവിയമ്മ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു പാടുന്ന പാട്ടുകളിൽ—

''അൻപനനുകൂലം തമ്പുരാനെ തുണ
ഇമ്പമായി പാടിയടച്ചോരു വാതൽ''

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒന്നുണ്ടു്. മേൽ കാണിച്ച ചടങ്ങുകളും എന്റെ ബാല്യകാലത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണു്. ആ പാട്ടുകളും എന്റെ മാതാ

മഹി പലപ്പോഴും പാടിക്കേട്ടിട്ടും ഉണ്ട്. എന്നാൽ,ഇന്ന് ആ സമ്പ്രദായമെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ പാട്ടുകളും അറിയാവുന്ന ജനങ്ങളെ കാണാൻതന്നെ വിഷമമുണ്ട്. ഇനിയത്തെക്കാലത്തെ കഥ പറയാനുമില്ലല്ലൊ. അമ്പമ്പ! നമ്മുടെ പരിഷ്കാരഭ്രമം! സാമൂഹ്യശ്രേഷ്ഠതയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ആ ലീലാമേളങ്ങളെ കളഞ്ഞുവെറും ഒഴുക്കൻസമ്പ്രദായങ്ങളോ വിദേശിയഗോഷ്ടികളോ സ്വീകരിക്കുമ്പോളല്ലേ നാം പരിഷ്കാരികളായിത്തീരുന്നതു! എന്നാൽ, നാഗരികതയിലും സമ്പത്തിലും നമ്മേക്കാളും എത്രയോ മികച്ചുനില്ക്കുന്ന പല ശീമരാജ്യങ്ങളിലും പഴയ ആചാരങ്ങളെ അതേപടി ആചരിക്കുന്നതാണല്ലോ ഇന്നും പരിഷ്കാരമായി കരുതപ്പെടുന്നതു.

പിറേദിവസം വധൂവരന്മാർ ഭാര്യാഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിക്കുകയായി. അതിനു മുമ്പായി ചില ചടങ്ങുകൾകൂടി നടക്കാനുണ്ടു. ''കച്ചതഴകുക'' എന്ന മുറ അന്നു രാവിലെയാണു. അതിന്റെ ശേഷം പന്തലിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു ചുറ്റും തിരികത്തിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തൂക്കുവിളക്കുവെച്ചു അതിനു ചുറ്റും മണവാളനും തോഴരും പ്രദക്ഷിണംവെച്ചുകൊണ്ടു മാത്തോമ്മാൻ പാട്ടു പാടി കുരിശു വരയ്ക്കും.അതിന്റെ ശേഷം മണവാട്ടിയും തോഴിമാരുംകൂടി അതേ ക്രിയതന്നെ ആവർത്തിക്കും. ഇതാണു ''വിളക്കുതൊടീൽ'' എന്ന കർമം. ഇതിന്റെ ശേഷം'' കൂടിവിരുന്നു'' കഴിഞ്ഞു തമ്മിൽ തമ്മിൽ യാത്രപറഞ്ഞു വധൂവരന്മാർ വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു ''നൽവാതൽ'' പോകും. ഇങ്ങനെ വിവാഹോത്സവം അവസാനിക്കും.

വിളക്കുതൊടീൽപാട്ട്

''കന്നിമറിയത്തിൻ നന്മയതിനാലേ
നന്മയിൽ കന്നിയും തോഴിമാരുംകൂടെ
കല്യാണഘോഷത്താൽ നീരാടിവന്നിട്ടു
മണവാട്ടിയും തോഴിയും പന്തലകംപുക്കു
വിതാനിച്ച പന്തലിൽ വിളക്കതു തൂക്കീട്ടു
അഞ്ചുംനാലൊമ്പതുതിരിയതും തെറുത്തിട്ടു
വിളക്കിനു മൂന്നു വലത്തുവച്ചാദരാൽ
ഭക്തിയാൽ കൈകൂപ്പി കുരിശുംവരച്ചീതേ
കന്നിമറിയം തുണയാക ഞങ്ങൾക്കു
പന്ത്രണ്ടു ശ്രീഹന്മാർ നിലയാകെ വന്നിട്ടു
ആലാഹാനായനും അമ്പൻ മിശിഹായും
റൂഹായുംകൂടെത്തുണയ്ക്കുയിവക്കെന്നും.''

മറ്റു മേളങ്ങൾ: പരിചമുട്ടുകളി

നസ്രാണികളുടെ കല്യാണത്തിനു മേൽവിവരിച്ച പാട്ടുകളും വട്ടക്കളികളുംകൂടാതെ പല മേളങ്ങളും ആട്ടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'മാർഗംകളി'യും 'പരിശമുട്ടുകളി'യും കൂടാതെ നസ്രാണികളുടെ ഒരുത്സവവും

പൂർത്തിയായിരുന്നില്ല. മാർഗംകളിപ്പാട്ട് അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്. പരിചമുട്ടുകളി ആയോധനപാടവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മേളമാണല്ലോ. വാളും പരിചയും ഇളക്കിക്കൊണ്ട് ഏതാനും യുവാക്കന്മാർ വട്ടമിട്ടുനിന്നു വെട്ടും തടയും നടത്തുന്നതാണ് ഈ കളിയുടെ മുറ. കല്യാണം, പെരുന്നാൾ എന്നീ പ്രധാനാവസരങ്ങളിൽ ഇതു നിർവിഘ്നം നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുസംബന്ധിച്ച് ഏറെ രസകരമായ പാട്ടുകളും ഉണ്ട്. ആ പാട്ടുകൾ പാടിക്കൊണ്ടാണ് യുവാക്കന്മാർ കളിനടത്തുക. പ്രസ്തുത പാട്ടുകളുടെ ഭാഷ ഒട്ടേറെ പുരാതനവും വിഷയം തോമ്മാശ്ലീഹായുടെയുംമറ്റും ചരിത്രവുമാകുന്നു. ശ്ലീഹാ മയൂരാരൂഢനായി സഞ്ചരിച്ചുവന്നുവെന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ വർണിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

''മാർതോമ്മാനും മലങ്കരൈമെലുന്മേലെഴുന്നള്ളി
മനതൊടെയാതമ്പമലയിൽ ചെന്നു
'നന്നു വേടാ തിമ്മചെയ്യ നല്ല വാഴവറവേടാ
മലമൈലാപ്പൂർക്കു പോകുവാൻ വഴി വേടാ'
'എന്തുവഴി വന്നു മൈലേ' എന്നു വേടൻ വില്ലെടുത്തു
തന്തിരുമേനിമേലമ്പൊന്നു ചാർത്തി
ചാവെന്നു നീ ദൈവമെന്നും ഇതാ പറഞ്ഞൊത്തുകൂടി
തമ്പുരാൻ തൻറടുക്കീഴിൽ വീണു കുമ്പിട്ടു
ചോഴൻ തന്റെ കോട്ടതന്നിൽ ചോഴൻ തന്റെ വാളുമുരി
ശോഭയോടെയെഴുന്നള്ളിക്കളിക്കുന്നേരം
അവിടേന്നും കുത്തിയ കൈ വലിക്കുംമുമ്പേ മെയ്യേ
ആലാഹാ*നായനാണു, മരിക്കീലാ ഞാൻ.''

മേൽപ്രസ്താവിച്ച പാട്ടുകൾ മിക്കവയും ആരംഭിക്കുന്നതു് എത്രയും വിനീതമായ ഒരു ദേവസ്തുതിയോടുകൂടിയാണ്. 'യാക്കോബിന്റെ വട്ടക്കളി'യുടെ പ്രാരംഭം മാതൃകയായിക്കരുതാം:

''ആദിപെരിയോനേ ആലാഹാനായനേ
പുത്രൻ മിശിഹായും വെളിവേറും റൂഹാ**യും
അഴകേറുമുമ്മായും യൗസേപ്പും മാലാഖാ***
അമ്പോടെയിന്നിനിക്കു തുണയാകവേണം
മംഗല്യമായതിൻകാരണം ചൊല്ലുവിൻ
മാറാനേനിന്നു സ്തുതിച്ചിരന്നീടുന്നേൻ.''

സദസ്യരുടെ ക്ഷമാപൂർവമായ സഹകരണത്തെ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളും ഈ പാട്ടുകളിലുണ്ട്.

---

* ആലാഹാ = ദൈവം (ആലോഹാ, ഹള്ളാ)

** റൂഹാ = പരിശുദ്ധാത്മാവു് (റൂഹാദക്കുദശാ)

*** മലാഖാ = ദൈവദൂതൻ.

''ചുറ്റുമിരിക്കും ജനം കുറ്റംകുറകും കണ്ടാൽ
പെറ്റമാതാവെപ്പോലെ കുറ്റം പൊറുത്തീടേണം''

എന്നു് മംഗല്യംവട്ടക്കളിയിൽ കാണുന്നു.

ആകെപ്പാടെ ആലോചിച്ചാൽ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ കല്യാണം രസമേറിയ ഒരുത്സവവും അതിൽ പാടുന്ന പാട്ടുകളും വിലയേറിയ കാവ്യസമ്പത്തും ആണെന്നു സംക്ഷിപ്തമായ ഈ വിവരണംകൊണ്ടു കാണാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പാണൻവരവും പാട്ടും

ചില ദിക്കുകളിലെ നസ്രാണികളുടെ എടയിൽ കല്യാണദിവസം 'പാണൻവരവു്' എന്നൊരു ചടങ്ങുകൂടിയുണ്ടു്. കല്യാണം കെട്ടിക്കയറി അതിഥികളും വിരുന്നിനിരിക്കുമ്പോൾ (തലമേശക്കാർ വെള്ളയും കരിമ്പടവും വിരിച്ചതിലാണിരിക്കുന്നതു്) വീരടിയാൻ എന്നും പാണൻ എന്നും പേരുള്ള ജാതിയിലെ ഒരുത്തൻ പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷനായി ശക്തിയേറിയ ഒരു സ്വരം ഉണ്ടാക്കി നസ്രാണികളുടെ പദവികളെ കീർത്തിച്ചു് ഒരു പാട്ടു പാടാറുണ്ടു്. കോട്ടയത്തിനു വടക്കോട്ടുള്ള ചില ദിക്കുകളിൽ ഇന്നും ഈ ആചാരം നിലച്ചിട്ടില്ല. ചേരമാൻപെരുമാൾ തങ്ങളുടെ ജാതിധർമത്തിനു ചേരാത്തതായ ഒരു കല്യാണം നടത്തിച്ചുവെന്നുള്ള കാരണത്താൽ ആശാരി, മൂശാരി, കൊല്ലൻ, തട്ടാൻ എന്നീ നായ്ങ്കുടിപ്പരിഷകളും രാജ്യം വിട്ടു് ഈഴത്തുനാട്ടിലേക്കു (ലങ്കയിലേക്കു്) പൊയ്ക്കളഞ്ഞതും ക്നായിത്തൊമ്മൻമുതലാളി തിരുവരങ്കനെന്ന പാണനെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവരെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതും അവർ പൊൻമുടി കാഴ്ചവെച്ചതും ഈഴത്തുനാട്ടിൽനിന്നു് ഈഴവപ്പരിഷയും അവരൊന്നിച്ചു പോന്നതുമാണു് ഈ പാട്ടിലെ കഥാസാരം. ഈ ചരിത്രം പരമ്പരയാ പാടി എന്നേക്കും സമ്മാനം വാങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നു് തോമ്മാ പാക്കനാക്കു് അധികാരംകൊടുത്തെന്നാണു് അവർ പറയുന്ന കഥ. ഏതായാലും രസകരമായ ഈ ഐതിഹ്യം വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ക്നായിത്തോമ്മായുടെ വാണിജ്യപ്രാമുഖ്യം നസ്രാണികളുടെ പദവികളും മുതലായവ കുറിക്കുന്നതും പല സമുദായക്കാരുടെ സൗഹാർദ്ദനിലയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഈ പാട്ടുകളും മുഴുവൻ ശേഖരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. കുറവിലങ്ങാട്ടിനു വടക്കു് എലഞ്ഞി മുത്തോലപുരം എന്നീ കരകളിൽ പാണന്മാർ പാടിക്കേട്ട പാട്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും ഞാൻ കുറേമുമ്പു കുറിച്ചിട്ടിരുന്നതു ചുവടേ ചേർക്കുന്നു. മറ്റു ദിക്കുകളിലുള്ള പാണന്മാരുടെ പാട്ടുകളുംകൂടി ശേഖരിച്ചു താരതമ്യം ചെയ്യുന്നപക്ഷം വിലയേറിയ ഒരു ചരിത്രലക്ഷ്യം ലഭിക്കുന്നതാണു്.

'ചേരമാൻപെരുമാളും തമ്പുരാനും ക്നായിൽ നല്ല തൊമ്മച്ചനും
അവർ തങ്ങളിലാരാജ്യം വാണകാലമിന്നു്

നായ്ങ്കുപരിഷപെണ്ണിനേയൊന്നിന്നുപോയ് ബുദ്ധിമുട്ട്
.....
പള്ളികളുമിടങ്ങളും ഗോപുരങ്ങളും തകൻ്നുപോയി
ചേരമാൻമുടി നീണ്ടുപോയി തിരുമുടിയേയിറക്കുവാനായ്
ഒരുപായമില്ല—''നായ്ങ്കുപരിഷയെവിടെയെന്നു തൊമ്മൻ
കേട്ടോ?''
''ഈഴമെന്ന നാട്ടിൽ അവർ പാക്കുന്നുണ്ടെന്നു''തൊമ്മച്ചൻ
''പോകണമെന്നെറ തൊമ്മാ ഉടനേ ഈഴത്തോളം''
വിളിച്ചു തൊമ്മൻ അടിയാരേ ''പോകവേണം പാക്കനാരേ''
''അടിയൻ'' എന്നവൻ ''കൊട്ടക്കൽ ചെലവിന്നില്ല''
''നീ പോയി വരുവോളം ചെലവിനു കൊടുത്തുകൊള്ളാം''
അരിയളന്നുകൊടുത്തു തൊമ്മച്ചൻ അടിയാനു്
''വഴിയറിവില്ല ദിക്കറിവില്ല'' അപ്പോൾ തോമ്മാ പറയുന്നു:
''പകുതിവഴി ചെന്നാൽ മക്കത്തു ജോനകരുണ്ടു്*
മിന്നയിൽ നല്ല ക(ണ്ണാ)മ്മാളരും ആയി (പട)യുദ്ധംചെയ്യുന്നു
അവർ തങ്ങളിൽ പടയുണ്ടു്.
.....
ചേരമാനെറ പള്ളിയസ്ത്രം കൊടുത്തു—തൊമ്മനെറ
അംശവടിയേയും അടയാളമായിക്കൊടുത്തു
ഓടിയവൻ പട നടുവിൽച്ചെന്നു
പട പകുത്തു വഴി തരിക—പേരു ഞങ്ങൾ അറിയില്ല.
പേർ തിരുവരങ്കൻ ഊരു് അന്തിമല
പട പകുത്തു വഴികൊടുത്തു
പടയുമങ്ങുകഴിഞ്ഞു ഈഴത്തു നാട്ടിൽച്ചെന്നു.
കരിമ്പാറപ്പുറത്തു് ഏറുമാടം കൂട്ടിയണച്ചു നെല്ലു
ചിക്കിയിരിക്കുന്നു
അവർ തലയിൽ പേൻ കുത്തിയിരിക്കുന്നു
അവർ കണ്ടു തിരുവരങ്കനേ—''എന്തിനു വന്നു?''
''തമ്പുരാൻ കല്പിക്കുന്നു അവർ വരാൻ
തമ്പുരാനു മുടി നീണ്ടിരിക്കുന്നു''
''ഞങ്ങൾക്കു തമ്പുരാനും തമരുമില്ല.
നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നേരില്ല നെറിവില്ല
നേരില്ലാത്ത നാട്ടിൽ ഞങ്ങൾ വരുന്നില്ല''
അപ്പോൾ തൊമ്മച്ചൻെറ അടയാളങ്ങൾ കാണിച്ചു
അവ കണ്ടപ്പോൾ കൂടെപ്പോരാമെന്നു പറഞ്ഞു.
അപ്പോൾ കൊടുത്തയയ്ക്കണം

---

* ജോനകർ എന്ന പദം മഹമ്മദീയരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണമെന്നില്ല. 'യവനർ' എന്ന പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണു് ആ പദം. മക്കം (Mocha) എന്നതു് അറബിത്തീരത്തിലെ പ്രസിദ്ധതാവളസ്ഥലമാണു്.

ഓരോ സ്ത്രീകളുടെയും പൊന്നെടുത്തു
പൊന്നിൻമുടിയാക്കി തിരുവരങ്കന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു
അവൻ സഞ്ചിയിലിട്ടു ചുവന്നുകൊണ്ടുപോയി
തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽ പോയി
തൊഴുതു അവൻ മുടി കാഴ്ചവച്ചു
''എടുക്ക തൊമ്മച്ചാ തിരുവരങ്കൻ വെച്ച കാഴ്ച''
അതു കേട്ടു തൊമ്മൻ മുടിയെടുത്തു
തലയിൽവെച്ചു മുമ്പിൽ ചെന്നു
''ചേരുമോ നിനക്കു?'' ''ചേരും.''
''പൊൻമുടിയാ തൊമ്മനു ചേർച്ച.
ഇതുതന്നെ പോരാ തൊമ്മാ
മുടിക്കെടുത്ത പദവി വേണം വേണം
ഇടുവടിയാന തോരണം വേണം
ഉച്ചിപ്പു നെറ്റിപ്പട്ട പകൽവിളക്കു
പാവാടകയും കുത്തുവിളക്കു
തീവെട്ടി ആലവട്ടം പച്ചക്കുട മുത്തുക്കുട
ആനമേലേറു തൊമ്മച്ചാ അന്തോളത്തി–
ലേറിനടക്ക–ആനമേലമ്പാരി വീരമദ്ദളം
പെണ്ണുകെട്ടു വാദ്യരവ
എഴുപത്തിരണ്ടു പദവികളും*കൊടുത്തു കുറവുതീർത്തു.
''നിങ്ങളും നാൽപേർ കൂടുന്നിടത്തു
തിരുവരങ്കനെ മറന്നിടൊല്ലാ.''
ചേരമാന്റെ കൂലയാനകൊടുത്തു പിന്നെ
ആനയേ ഞാൻ കൊണ്ടുചെന്നു മടക്കാലേൽ തളച്ചു
കണ്ടങ്ങളും കാള പോത്തു എന്നിവയും കൊടുത്തു
ഇതെല്ലാം കൊടുത്തുപിന്നെ ഇരുപതിനെമ്പരിഷമാളോരുടെ
മുമ്പിൽപ്പോയി ഒരാണ്ടൊരിക്കൽ പാടിക്കൊള്ളണം
അറ തുറന്നു പറ നിറച്ചുതരും
ഇങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചുകൊൾക.''

നായ്ങ്കപരിഷ ഈഴത്തു (Ceylon)നിന്നു പോന്ന വൃത്താന്തം വർണിക്കുന്ന വേറൊരു ഭാഗം:

''ഈഴരാജാവിനെ കണ്ടു സേവിച്ചു
കരിമ്പാറപ്പുറം വാങ്ങിച്ചു കിടക്കുന്നു
ഇനിയിവിടെനിന്നു പോകണമെങ്കിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളാം
പിന്നെ ഈഴവർ നാലുപേരെയും കൊണ്ടുപോന്നു

---

* ചേരമാൻ പെരുമാളും നസ്രാണികളുക്കു കൊടുത്ത ചെപ്പേടിൻപ്രകാരം 72 പദവികളും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു ഐതിഹ്യം. അവയിൽ ചിലതു ഈ പാട്ടിൽ പറയുന്നുണ്ടു. ആനപ്പുറത്തും പല്ലക്കിലും കയറി നടക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും ഇവയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

അവർ വന്നപ്പോഴം അവരെ വിടാൻ
പാടില്ലായെന്ന കല്പിച്ച പെരുമാളം.''

(വേറൊരു പാഠം)

മേൽ കുറിച്ച ഐതിഹ്യം വിവരിക്കുന്ന വേറൊരു പാട്ട കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒരു ഘട്ടമാണ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

''പള്ളികളും ഗോപുരങ്ങളുമെ തകർന്നുടഞ്ഞു പോയിതല്ലോ
ക്ഷൗരങ്ങളുമേ വന്ന നീണ്ട ചേരമാൻ പെരുമാംതമ്പുരാനു
മേമുടിയിറക്കുവാൻ ഒരുപായമില്ലാതെയുമായി
കത്തികളുമേ കരുപോലായിപ്പോയിതല്ലോ.
നാങ്കുപരിഷ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടെ പലതുണ്ടല്ലോ ബുദ്ധിമുട്ടല്ലോ
അവരെയിങ്ങട്ട വരുത്തുവാനോ ആരൊരുത്തനെ
പറഞ്ഞയയ്ക്കുണ്ട
മറാർക്കുമേ പോകരുതല്ലോ ഈഴമെന്ന രാജ്യത്തിനു
പാതിവഴിയെ ചെല്ലുമ്പോഴം മക്കത്തെ ജോനവരും
മിന്നിയിൽ നല്ല ചണ്ഡാളരും ഇവർ തങ്ങളിൽ പടയുണ്ടവിടെ
പടയിലുമെയിടയിലുമെ ചോദ്യമില്ല തിരുവരങ്കനു
ആയതിനാൽ തിരുവരങ്കനെ അവനെയിപ്പോഴം
പറഞ്ഞയയ്ക്കാം
പുറകാലെ നിന്നിതൊരെ തിരുവരങ്കനെ വിളിച്ച തൊമ്മച്ചൻ
നീ താനെയോ പോകണമെടാ ഈഴമെന്ന രാജ്യത്തിനു
അടിയനിപ്പോഴം വെടകൊണ്ടെന്നാൽ കൊട്ടക്കലോ
കഴിവതില്ല
നീ പോയി വരുവേളത്തെ ചെലവിനു ഞാൻ കൊടുത്തു
കൊള്ളാം
എന്തെല്ലാം അടയാളം ചൊല്ലിത്തായോ തൊമ്മച്ചാ
കരിമ്പാറപ്പുറത്തിതടാ ഏറുമാടവും കൂട്ടിയണച്ചു
നെല്ലു പുഴുങ്ങി ചിക്കിക്കൊണ്ട പാത്തലക്കിൽ കലവും കമണ്ഡലുവും
ഒന്നു പുറകിൽ ഒന്നു തലയിൽ പേൻ പെറുക്കിയിരിക്കുമവരു
ആ അടയാളം ചെന്നു കണ്ടേ കൊണ്ടുപോരിക തിരുവരങ്കാ
ഈ അടയാളം കേട്ടുകൊണ്ടേ വെടികൊണ്ടിനാൻ
തിരുവരങ്കൻ.''

അദ്ധ്യായം നാല്

മറ്റ് പുരാതനപദ്യകൃതികൾ

മാർഗംകളിപ്പാട്ട്

കല്യാണാവസരങ്ങളിലും പെരുന്നാളുകൾക്കും രാത്രികാലങ്ങളിൽ മാർഗംകളി നടത്തുകയെന്ന പതിവ് അടുത്തകാലംവരെ നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ പൊതുവേ ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. ഇന്നും തെക്കുംഭാഗം നസ്രാണികൾ ഈ പതിവ് വിട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് അവരുടെ പൂർവാചാരപ്രിയത്തിന്റെ നല്ലൊരുദാഹരണമത്രെ.

നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ പഴയ പാട്ടുകളിൽവെച്ച് എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതു് 'മാർഗംകളിപ്പാട്ട്' ആണെന്നതന്നെ പറയാം. ഇതിൽ ഭിന്നവൃത്തങ്ങളിലുള്ള പതിനാലു പാദങ്ങളും നാന്നൂറിലധികം വരികളുമുണ്ട്. തോമ്മാശ്ലീഹാ ചോളകേരള രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ച പുണ്യകർമങ്ങളാണ വർണ്യവിഷയം. ഈ പാട്ടിന്റെ ഉത്ഭവകാലം നിർണയിക്കുക വിഷമമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആഗമനകാലത്തിനു മുമ്പാണ് ഇതുണ്ടായതെന്നു ചിലരും അതല്ല 1600–നും 1700–നും മദ്ധ്യേ ജീവിച്ചിരുന്ന കല്ലൂശ്ശേരി ഇടവകക്കാരനായ വെട്ടിക്കുന്നേൽ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാരുടെ കൃതിയാണിതെന്നു മറ്റു ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗാനങ്ങൾ കാലം മാറുന്തോറും ഭാഷയിലും രീതിയിലും പുതുക്കം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ രൂപത്തിൽ ഇതു ഭേദഗതിചെയ്തതു് ഒരുവേള മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർതന്നെ ആയിരിക്കാം. എന്നാലും ഈ പാട്ടിന്റെ രചയിതാവു് ആ ഭേഹമാണെന്നുവരുന്നതല്ല. പോർട്ടുഗീസുകാർ ആദ്യം ഇവിടെ വരുന്ന കാലത്തു് അഥവാ 1600–നു മുമ്പ് തോമ്മാശ്ലീഹായെക്കുറിച്ച് അഭിനയോചിതമായി എഴുതപ്പെട്ട പാട്ടുകൾക്കും കളികൾക്കും ഈ ദിക്കിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാൻ മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നമുക്കുണ്ട്. അവർ ഇദംപ്രഥമമായി കൊച്ചിയിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ കാലത്തു നസ്രാണികൾ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ വീരചരിതത്തെ വർണിച്ചു രചിച്ച പാട്ടുകൾ പാടി നടനംചെയ്തു പതിവായിരുന്നുവെന്നു 1558–ൽ പീറർ മഫേയ്* എന്ന ചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ജെസ്യൂട്ട് സഭക്കാരനായ കൊറിയാ അമാൻഡർ (Correa Amander) എന്ന ദേഹം 1564–ൽ കൊച്ചി

* Maffei, Vol. II P. 215.

യിൽനിന്നു ശീമയ്ക്കെഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ മലങ്കരനസ്രാണികൾ മാർത്തോമാശ്ലീഹാ മലയാളത്തിൽ കാൽകുത്തിയ ദിനമായ നവംബർ 21—ാം തീയതി കൊടുങ്ങല്ലൂരിനടുത്തുള്ള മാല്യംകരയ്ക്കു തീർത്ഥയാത്ര പോകാറുണ്ടായിരുന്നെന്നും ആ യാത്രയിൽ തോമ്മാശ്ലീഹായെക്കുറിച്ചുള്ള മലയാളഗാനങ്ങൾ പാടി ആനന്ദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നെന്നും കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്.* ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടാനായി കേരളമൊട്ടുക്കു ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ച മെനേസ്സീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തന്റെ നിരന്തരപരിശ്രമത്തിനിടയ്ക്ക് അങ്കമാലിക്കാരായ നസ്രാണികൾ ഒരു രാത്രിയിൽ തോമ്മാശ്ലീഹായെയും മറ്റും കുറിച്ചുള്ള പാട്ടുകൾ പാടിക്കേൾപ്പിച്ച് ആശ്ചര്യഭരിതനാക്കിയതായി 1606—ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട 'ജോർണാദാ'**യിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഫേയുടെ വിവരണം സ്പഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ ഗോവേയായുടെ വാക്യങ്ങൾ വളരെ വിശദമാണ്. പോരെങ്കിൽ പല ഐതിഹ്യങ്ങളും രേഖകളും പരിശോധിച്ച് കുര്യൻപാതിരി എഴുതിയ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും അങ്കമാലിയിൽവെച്ചു നടന്നതായ മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭിനയം 'മാർഗംകളി'തന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നത്രെ. ഇതും മേൽക്കാണിച്ച അഭ്യൂഹത്തെ ബലിഷ്ഠമാക്കുന്ന വേറൊരു ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു ആളുകൾ അരയും തലയും മുറുക്കി ശിരസ്സിൽ മയിൽപ്പീലി തിരുകി വിളക്കു ചുറ്റിനിന്നുകൊണ്ടാണ് ഈ കളി നടത്താറുള്ളത്. നമ്പൂരിമാരുടെ യാത്രകളിയോടു ഏതാണ്ടൊരു സാമ്യം ഇതിനുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ, അതനുകരിച്ചാണ് ഈ കളി ഉണ്ടായതെന്നുംവരാം. യാത്രകളിതന്നെ ബൗദ്ധന്മാരുടെ ആക്രമണം തടയാൻവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നാണ് കേരളോല്പത്തിയിൽ കാണുന്ന ഐതിഹ്യം. ഈ ആക്രമണം പള്ളിബാണപ്പെരുമാളുടെ കാലത്തുണ്ടായതാകയാൽ അന്നത്തെ ബൗദ്ധർ സാക്ഷാൽ ഗൗതമബുദ്ധന്റെ അനുയായികളല്ലെന്നും പ്രത്യുത, ക്രിസ്ത്യാനികൾതന്നെയായിരുന്നുവെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.*** എങ്കിലും യാത്രകളിയേ അനുകരിച്ചാണു നസ്രാണികൾ

---

* A copy of this letter is with Fr. Schurhmmar S. J. and was published in the 'Nazrani Deepika' by Fr. Placid C. D.

** Jornada, (1606) I. P. 87.

*** ബൗദ്ധനായ പെരുമാൾ പള്ളിബാണൻ ക്രിസ്തുമതമാണ് സ്വീകരിച്ചതെന്ന് 1094 മിഥുനം കർക്കടകം ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ഞാൻ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം കോട്ടയമട്ടത്തു് നീലംപേരൂർ ഉള്ള പള്ളി ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിൽക്കു പുറത്തുനിന്നു കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട പള്ളിബാണരുടെ പെരിയ പ്രതിമയും ഈ അഭ്യൂഹത്തെത്തന്നെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. Kerala Society's Papers നോക്കുക.

മാർഗംകളി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതെന്നു തീർത്തുപറയാൻ നിവൃത്തി യില്ല. അതിന്റെ ഉല്പത്തി വേറൊരു വിധത്തിലാണെന്നുംവരാം. തോമ്മാശ്ലീഹായെ സംബന്ധിച്ചു പ്രഖ്യാതമായ ഒരാട്ടക്കഥ ഉറഹാ (Edessa) മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതല്ക്കേ നടപ്പുണ്ടാ യിരുന്നതായിരുന്നു. 'തോമായുടെ നടവടികൾ' (Acta Thomae) എന്ന പ്രസിദ്ധ സുറിയാനികൃതിയാണിതു്. ഈ കൃതി രംഗത്തിൽ അഭിനയിക്കുന്നതു് ഒരു പുണ്യകർമ്മമായും ആ നാട്ടുകാർ കരുതി വന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു കാലാന്തരത്തിൽ അവിടെനിന്നു വന്ന വിദേശനസ്രാണികൾ കൊണ്ടുവന്നതാണു മാർഗംകളിയുടെ മാതൃക എന്നും വരാം. കൃതിയുടെ പഴക്കം ശരിയായി നിർണയിക്കാൻ തക്ക ലക്ഷ്യമൊന്നും ഇല്ലെങ്കിലും പോർട്ടുഗീസു് സമ്പർക്കത്തിനു മുമ്പുള്ള നമ്മുടെ ഒരു പൂർവസ്വത്താണു് ഇതെന്നു് അനുമാനിക്കുന്ന തിൽ വലിയ അബദ്ധമില്ല. ഒന്നരണ്ടു പോർട്ടുഗീസു് പദങ്ങൾ അതിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഈ അനുമാനം ദുർബലപ്പെടുന്നു മില്ല. പാട്ടിന്റെ ആരംഭം തമിഴമയവും രസകരവുമാണു്:

> ''മെയ്ഞ്ഞാനപ്പീലിയും മയിൽമേൽതോന്നും മേനിയും*
> പിടിത്തദണ്ഡും കയ്യും മെയ്യും എന്നന്നേക്കും വാഴ്കവേ,
> വാഴ്ക വാഴ്ക നമ്മുടെ പരിഷയെല്ലാം ഭൂമിമേൽ
> വഴിക്കുറായ് നടക്കവേണ്ടിവന്തവരോ നാമെല്ലാം
> അഴിവുകാലം വന്തടുത്തു് അലയുന്ന നിന്മക്കളെ
> അഴിവാഴ്വണ്ണം കാത്തരുൾവാൻ കഴിവുപേശുക
> മാത്തോമ്മാൻ
> മലമേൽനിന്നു വേദ്യനമ്പു ചാർത്തിമാറിയെന്നപോൽ
> മൈൽമേലേറിനിന്ന നില കാണവേണം പന്തലിൽ
> പട്ടുടൻ പണിപുടവ പവിഴമുത്തുമാലയും
> അലങ്കരിച്ച പന്തലിൽവന്തെഴുന്തരുൾക മാത്തോമ്മാൻ.''

മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളും ഇത്രതന്നെ പുരാതനമായിത്തോന്നുന്നി ല്ല. പക്ഷേ, അതിന്റെ കാരണം ഓരോ കാലത്തും പാട്ടുപാടു മ്പോൾ ഗായകന്മാർ അന്നന്നു നടപ്പുള്ള ഉച്ചാരണം ആവർത്തിക്ക കൊണ്ടു വാക്കുകൾക്കു രൂപാന്തരം സംഭവിച്ചതാണെന്നുവരാം. ഇങ്ങനെയാണല്ലൊ പഴയ ഗാനങ്ങളിൽ പുതിയ ശബ്ദങ്ങൾ അനേ കത്രു കടന്നുകൂടാറുള്ളതു്. വേറെ ചില ഭാഗങ്ങൾകൂടി ഉദ്ധരിക്കു ന്നതിൽനിന്നു് ഈ വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

തോമ്മാശ്ലീഹായോടു് കേരളത്തിലേക്കു പോകണമെന്നു്

---

* തോമ്മാശ്ലീഹാ മയിലിന്റെ പുറത്തു കയറി നടന്നിരുന്നെന്നാണു്, വിശേഷിച്ചും തമിഴദേശത്തു് പ്രചാരത്തിലുള്ള ചില ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. ഇങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ചപ്പോഴാണു് അമ്പെറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നതെന്നും കാണുന്നു. ഇക്കാരണത്താലായിരിക്കാം, മാർഗംകളിയിലെ നടന്മാർ ഇന്നും തലയിൽ മയിൽപ്പീലി തിരുകുന്നതു്.

ക്രിസ്തു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു് അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ ശ്രീഹാ ഇപ്രകാരം മറുപടി പറയുന്നു:

''എന്നെ നീ കാത്തല്ലൊ ഏറെറങ്ങളേശാതെ
എന്നതും പാഴായിട്ടാകുന്ന ദൈവമെ
ഹിന്തു എന്നുള്ള നാടേറിയ സർപ്പങ്ങൾ
എന്നിവയെന്നിയെയേറെമാം ജന്തുക്കൾ
.....
നാളില്ല കോളില്ല നന്നായി ചൊല്ലില്ല
നാടെല്ലാം കാടല്ലൊ നായനേ, എന്നെ നീ
നന്നായി കൈവിട്ടോ നാടിട്ടേച്ചാഴത്തിൽ.''
.....
''ചത്ത ശവത്തിനെ ചന്തമായി വേൾക്കുന്ന
ചത്താലോ മത്സ്യംപോൽ ചുട്ടല്ലൊ മൂടുന്നു.
മക്കളെന്നമ്പില്ല മാൽചെയ്യും തങ്ങളിൽ
മക്കൾക്കുമവ്വണ്ണം മനതാരിലില്ലല്ലൊ.
മറെറല്ലാ നാട്ടിലും മാറാനേ! യീരണ്ടു
മാറവന്മാരല്ലൊ മാറാതേ പോകുന്നു.''

(ഏഴാം പാദം)

ഉടനെ ക്രിസ്തു പറയുന്നു:

''എന്നിവയെല്ലാം കണ്ണുനീരോടെ തോമ്മായുണർത്തിച്ചനേരം
എങ്ങും വിളങ്ങുന്ന നായൻമിശഹാ പേർത്തരുൾചെയ്വാൻ
തുടങ്ങി
'നീയൊരുവൻതാനെന്നൊരു ചിന്തയുള്ളിൽനിനക്കഴൽ
വേണ്ടാ
നിന്നോടുകൂടി ഞാനുമുണ്ടു കൂട്ടു നീ പോകും നാടതിലെല്ലാം
മാനുഷരല്ലാ ഹിന്തുവിലെന്നു പാഴിൽ നിനക്കഴൽ വേണ്ടാ
മാനുഷരെല്ലാജാതികളും പിന്നെ മാൽചെയ്യും ജന്തുക്കളെല്ലൊ.
നിന്നുടെ വാക്കും നിനവുകളും നോക്കും ഭാഷയറിഞ്ഞുതകീടും
നിൻനിനവെല്ലാമെൻനിനവല്ലൊ നീയുറയ്ക്കാകുലം വേണ്ടാ.''

(എട്ടാം പാദം)

ഇനി വേറൊരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

''കാലംകഴിഞ്ഞുടൻ വീണ്ടും പുറപ്പെട്ട കേരളനാടെന്നു കേട്ട
ഊരടുത്തുള്ളോരു മാലിയാവുംകരെ ചെന്നവിടത്തിലിരുന്നു.
ഊരാളരോടറിവിച്ചിത മാഗ്ഗവും കേട്ടവരായതിലായി
എപ്പോഴുമെന്നെയും കാത്തരുൾവാനായി അത്തലയണയാതെ കണ്ടു
ഉത്സാഹമേറി പുറപ്പെട്ട പിന്നെയും ദക്ഷിണദിക്കിന്നു യാത്ര.
ഇങ്ങനെ മാഗ്ഗമറിയിച്ചതിൻശേഷം തീർത്തു കുരിശതു കൊല്ലം
നിരണം കോക്കമംഗലം കോട്ടക്കായൽ മലംപ്രദേശമായ ചായൽ
പാലൂരും പിന്നെ അരചന്നിരിപ്പിടം കൊടുങ്ങല്ലൂരെന്നിവയേഴും.''

''മാണിക്കക്കല്ലായ മാർഗം നാളിൽ നാളിൽത്തെളിയുന്ന
മാറേററുള്ള നിവ്യാളന്മാർ മെല്ലെ മെല്ലെച്ചവളുന്ന
മാമ്മോദീസാ മുങ്ങുന്നവരും നാളിൽനാളിൽപ്പെരുകുന്ന
മാർഗംനേടാക്കാവ്യരുമെല്ലാം കാണെക്കാണെക്കുറയുന്ന
ലൗകീകങ്ങടം നീളെ നീളെച്ചൊല്ലിപ്പലരും ചേരുന്ന.''

ആ സിദ്ധൻ മൃതനായപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ വർണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇപ്രകാരമാണു്:

''മനഗ്രണമുടയ്വനരുളാൽ വാനവർ
മഹിമയൊടെത്തിയണഞ്ഞുടനെ
മുതല നെറികെട്ടമതിനൊരു തേരതിൽ
മംഗലമായവർ പൂകിച്ചേ.
കൈക്കൊണ്ടവരൊരു ഞൊടിയളവാൽ
ചെന്നറിയിച്ചവർ ചിന്നമലയ്ക്കു്.''
.....
ഉടമ്പിൽനിന്നയിരെട്ടുത്താകാശേ
ഉയിരവനിരിപ്പിടം പൂകിച്ചേ
ഉടമയിലുടയവനുടമ്പെടുത്തഴകാൽ
നന്മനിറഞ്ഞൊരു പള്ളിയിലേ.''

റമ്പാന്റെ പാട്ടു്

തോമാശ്ലീഹായുടെ ചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്ന 'റമ്പാന്റെ പാട്ടു്' എന്നൊരു പുരാതനകൃതിയും ഉണ്ടു്. ഈ കൃതി ശ്ലീഹായിൽ നിന്നുതന്നെ ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊണ്ട നിരണംദേശിയായ മാളിയേക്കൽ തോമ്മാറമ്പാൻ രചിച്ചതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തിൽ നാല്പത്തെട്ടാം തലമുറക്കാരനായി ഉണ്ടായ വേറൊരു റമ്പാൻ 1601–ൽ അതു സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിയെന്നും ഈ പാട്ടിൽത്തന്നെ പറയുന്നു.* ഇതു് 'ഊത്താമാ' എന്ന സുറിയാനിഗീതത്തിന്റെ രീതിയിലാണു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഭാഷയും പ്രയോഗവിധാനങ്ങളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഈ കൃതിയുടെ നിർമാണകാലം മേൽപ്പറഞ്ഞതിനു് ഇപ്പുറമാണെന്നു് വിചാരിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. മുൻപുദ്ധരിച്ച പാട്ടുകളെ അതിശയിക്കുന്ന സംസ്കൃതപദബാഹുല്യം ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്ന കാര്യം വാസ്തവമത്രെ. പക്ഷേ, മലയാളം സംസ്കൃതത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയതും അതേ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെയാണെന്ന സമകാലീനകൃതികളായ പലേ

* ചില കൈയെഴുത്തുപകർപ്പുകളിൽ 1601 എന്നതിനു പകരം 1061 എന്നാണു കാണുന്നതു്. ഏതാണു ശരിയായതെന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറവാൻ വിഷമം. പരിതഃസ്ഥിതികംകൊണ്ടു് ആദ്യനിർദ്ദേശംതന്നെയാണു സുബദ്ധമെന്നു തോന്നുന്നതു്.

ഹൈന്ദവചമ്പൂക്കളും നമുക്കു സാക്ഷ്യം നൽകുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ ഈ വൈലക്ഷണ്യം കൃതിയുടെ പ്രാക്തനത്വത്തെപ്പറ്റി ശങ്കിക്കാൻ കാരണമാകുന്നതല്ല. ഉദാഹരണാർത്ഥം പാട്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെപ്പകർത്താം:

''സാക്ഷാൽ ദൈവം മൂവ്വൊരുവൻ താൻ
അരുൾമാർഗത്തിൽ ഗുരുവരനാകിയ
മാമകനാമകനാം മാർത്തോമ്മാ
പെരുമാൾചോഴൻറാളായുള്ളോ—
രാവാനോട്ടം സഹിതംകൂടി
അറബിയായിൽ കപ്പൽ കരേറി
മാല്യംകരെ വന്നെത്തിയിതു
അറിവിൽ പറവേൻ മിശിഹാക്കാലം
അമ്പതു ധനുവം രാശിയതിൽ (17–24)
....
ഒരു മാസത്തിനിടയിൽ തിരികേ
കേരളനാട്ടിൽ താൻ വരുവാൻ
തിരുവഞ്ചിക്കുളമരചൻ മരുമക—
നാദേശത്തിൽ ചെന്നെത്തി
തുക്കാൽ മുത്തിയപേക്ഷകഴിച്ചു
കപ്പലിൽ യാത്രയുമവർ ചെയ്തു
തർക്കംകൂടാതമ്പത്തൊന്നാം
ധനുവിൽ മാല്യംകരെ വന്നു
രാജകുടുംബത്തോടെ കാവ്യർ
മൂവ്വായിരമവിശ്വാസികളും
രാജ്യത്തിങ്കൽ വന്നു വസിക്കും
നാല്പതു യൂദജനങ്ങളുമായ്
ഒന്നരവർഷങ്ങൾക്കുള്ളിടയിൽ (40–54)

മാമോദീസാ കൈക്കൊണ്ടു
കൊല്ലം ഗ്രാമമതിലൊരു വർഷം (67–68)

അറിയിച്ചു താൻ മാർഗത്തെ
കിഴക്കുവടക്കായ് നടകൊണ്ടങ്ങനെ
തുക്കപാലേശ്വരദിക്കിലുമെത്തി
കിഴക്കൻവഴിയായവിടന്നങ്ങനെ
മലനഗരം ചായൽക്കെത്തി (81–88)

ഒടുവിൽ ഇപ്രകാരം വർണിക്കുന്നു:

ദേവാലയമോടാചാര്യരെയും
നടപടിയെല്ലാം വിധിചെയ്തു

അവസാനത്തിൽ മുറപോലവർമേൽ
റൂഹാവരവും താൻ നൽകി
വീണ്ടും നിരണത്താലയമതിലും
ഒരു വർഷത്തിടപാർക്കുമ്പോഴും
വേണ്ടവിധത്തിലവരുടെ സുകൃതം
കണ്ടതിനാൽ സന്തോഷിച്ചു
അവസാനത്തിൽ റൂഹാവരവും
ചെമ്മോർത്തുകളും താൻ നൽകി (207–218)

ശ്ലീഹായുടെ നിര്യാണം വർണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇങ്ങനെയാണു്:

പേനായ്ക്കൂട്ടംപോൽ മദവെറിവോടെ
എമ്പ്രാന്മാരായവരെല്ലാം
പല നിഷ്ഠുരതയോരോന്നെല്ലാം
മാർത്തോമ്മായോടവർചെയ്തു.
വലിയൊരു ശൂലമെടുത്തൊരു ക്രൂരൻ
ബലമായു് നെഞ്ചിൽ ശ്ലീഹായെ
കുത്തിക്കൊണ്ടവരോടിയൊളിച്ചു
എമ്പ്രാന്മാരായവരെല്ലാം
മാർത്തോമ്മാ കടലോരക്കാട്ടിൽ
കല്ലിൽ വീണു പ്രാർത്ഥിച്ചു. (347–356)
.....
വെള്ളപ്രാവിനു തുല്യമൊരാത്മം
പരമാനന്ദ മഹത്വമതായു്
വെള്ളയണിഞ്ഞൊരുരൂപികളോടെ
ആകാശത്തിൽ കയറുന്നു. (377–380)

ഈ പാട്ടിന്റെ കൈയെഴുത്തുപകർപ്പുകൾ പാലയൂർമുതൽ തെക്കു് ചങ്ങനാശ്ശേരിവരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ചില കുടുംബങ്ങളിലും മുമ്പു് ഉണ്ടായിരുന്നു. റവ. ഫാദർ ബർണ്ണാർഡിന്റെ ''മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികൾ'' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

പള്ളിപ്പാട്ടുകൾ

കേരളത്തിലുള്ള പഴയപള്ളികളിൽ ഓരോന്നിനെ സംബന്ധിച്ചും പ്രത്യേകം പാട്ടുകളുണ്ടു്. അവ സാമാന്യത്തിലധികം പുരാതനങ്ങളും ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ വിലയേറിയ രേഖകളുമാകുന്നു. ഈ പാട്ടുകളിൽ പള്ളി പണിചെയ്യിച്ച കുടുംബക്കാരെപ്പറ്റിയും സ്ഥലം ദാനംചെയ്ത രാജകുടുംബത്തെക്കുറിച്ചും നിർദ്ദേശങ്ങൾ കാണുന്നതാണു്. എനിക്കു കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകളിൽ മിക്കവയും വടക്കുംകൂർ, തെ

ക്കുംകൂർ, കീഴ്മലനാട്, എടപ്പള്ളി, പെരുമ്പടപ്പ് (കൊച്ചി), ചെമ്പകശ്ശേരി മുതലായ സ്വരൂപങ്ങളുടെ അധികാരാതിർത്തികളിൽ ഉണ്ടായ പള്ളികളെ സംബന്ധിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ഈ പാട്ടുകൾ രചിച്ച കാലത്തു കൊല്ലത്തിനു വടക്കോട്ടു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം വ്യാപ്തമായിരുന്നതായിക്കാണുന്നില്ല. കൊച്ചിരാജ്യത്തിനും കൊല്ലത്തിനും മദ്ധ്യേ അന്നുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യങ്ങളാണു മേൽപ്പറഞ്ഞവ. തെക്കുംകൂറും വടക്കുംകൂറും കൂടിയ ദേശത്തിനു് അന്നു് വെമ്പലനാടു്* എന്നു പേരായിരുന്നു. വളരെ പ്രാചീനമായ ആ രാജ്യമാണിതു്. കടുത്തുരുത്തി, കോട്ടയം, കുറവലങ്ങാടു്, ചങ്ങനാശ്ശേരി മുതലായ ദേശങ്ങളിലെ പഴയ പള്ളികളും വെമ്പലനാട്ടിൽപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. കീഴ്മലനാടു് ഇപ്പോഴത്തെ തൊടുപുഴത്താലൂക്കും മൂവാറ്റുപുഴത്താലൂക്കിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു രാജ്യമാണു്. അവിടെ മുതലക്കോടം, മയിലക്കൊമ്പു്, ആരക്കുഴ, മരുതോലിൽ (ചുങ്കം) എന്നു ദേശങ്ങളിൽ നാലു പ്രധാന പള്ളികളും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധമായ ''നാലു പള്ളികളുടെ പാട്ടി''ൽ ഈ നാലു പള്ളികളെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചെമ്പകശ്ശേരി, കായംകുളം എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും പഴയ പള്ളികളും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ, 1750–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ദിഗ്വിജയേച്ഛുവായ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവാണു് ഈ രാജ്യങ്ങളും പിടിച്ചടക്കി കൊടുങ്ങല്ലൂർവരെ തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം വിസ്തീർണമാക്കിയതു്.

കേരളത്തിൽ സർവോപരി പുരാതനമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന പള്ളികളും പാലയൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പറവൂർ, കോക്കമംഗലം, നിരണം, കൊല്ലം, ചായൽ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉള്ളവയാണു്. അപ്പസ്തോലനായ തോമ്മാതന്നെ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ശ്ലീഹാ (കുരിശു) സ്ഥാപിച്ചുവെന്നാണു പ്രബലമായ ഐതിഹ്യം. എങ്കിലും ഈ മഹാവിഹാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പാട്ടുകളൊന്നും ഇപ്പോഴും വിദിതമല്ല. ഒരുപക്ഷേ, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യയും പ്രാബല്യവും വർദ്ധിച്ചതിനുശേഷമേ പള്ളിപ്പാട്ടുകളും ഉണ്ടാകുന്ന സമ്പ്രദായം പ്രചരപ്രചാരം പ്രാപിച്ചുള്ളുവെന്നതായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. മേൽപ്രസ്താവിച്ച പാട്ടുകളിൽ നസ്രാണികളുടെ ''തരുതായ്മ''യെ എന്നാണു ബഹുലമായി പേർ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. ഈ നാമം ''തരിസാ'' (Orthodox = സ്ഥിതി ചൊവ്വാകപ്പെട്ട, യാഥാസ്ഥിതികമായ) എന്ന സുറിയാനി വാക്കിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ തദ്ഭവമത്രെ. വിശ്വാസത്തിൽ സുസ്ഥിരമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവരെന്നാണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. അഥവാ മണിഗ്രാമക്കാരെപ്പോലെ ''മാർഗ''ത്തിൽനിന്നു് വഴുതിപ്പോയവരല്ലെന്നു താല്പര്യം. ''തരിസാ'' ശബ്ദം അക്കാലത്തു പേർഷ്യയിലും പ്രചാരത്തിലി

* 1106 ചിങ്ങം ലക്കം മോഷാപോഷിണിയിൽ ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ''വെമ്പലനാടു്'' എന്ന ലേഖനം നോക്കുക.

രുന്ന ഒരു പദമാണു്. ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന പേരിന്നു് അന്നു പറയത്തക്ക വ്യാപ്തി വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്യമതസ്ഥന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളെ വേദക്കാർ അഥവാ മാർഗക്കാർ എന്നും, തങ്ങൾ അന്യോന്യം തരിസ്സാക്കാരം എന്നും വിളിച്ചുവന്നു. സാമൂഹ്യാവസ്ഥയിൽ, അഥവാ ജാതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി, നസ്രാണി എന്ന പേർ തന്നെയാണു് അവർ പരക്കെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. മുഖവുരയായി ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചു. ഇനി പള്ളിപ്പാട്ടുകളിൽനിന്നു മാതൃകാത്ഥം ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

കടുത്തുരുത്തിപ്പള്ളിപ്പാട്ടിന്റെ ഒരംശം ഇങ്ങനെയാണു്:

''ആലപ്പനാ*ദിലെഴുത്തുവാൻ
അമ്പിനാൽ തമ്പുരാൻ മുമ്പാകെയെന്നു്
നാലെട്ടദിക്കിലീണങ്ങൾകൂടി
നന്മയാലൊത്തു പറഞ്ഞവാറെ
കാലത്തു പള്ളി കടുത്തുരുത്തിൽ
കാതലായ് വെപ്പതിന്നാശകൂറി
നാടെട്ടുമമ്പു വടക്കുംകൂറിൽ
നായകൻ മന്നനെ ചെന്നുകണ്ടു
ആടകം പൊൻപണം കാഴ്ചവെച്ചു
അരുളോടെ ഭൂമി കൊടുത്തവാറെ.''

കോട്ടയം വലിയപള്ളിപ്പാട്ടിന്റെ ഒരംശം:

''ദിഷ്ടതിനേരത്തു കർമംചെയ്വാൻ
വേണം സ്ഥലം നമുക്കെന്നു ലോകർ
വേഗത്തിലെല്ലാരുമാശകൂറി
ചേരക്കോൻ നാട്ടിൽ പദവിയേറും
ചെൽവമൊഴിയാതെ വെമ്പനാട്ടിൽ
ദിക്കുതിറസ്സുള്ള തെക്കുംകൂറിൽ
തിമ്മനേർമന്നന്റെ കോട്ടയത്തു്
കർത്താവിനന്നങ്ങു വെച്ചപള്ളി.''

നാലു പള്ളിപ്പാട്ടു് 17–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ:

''പള്ളി പലതുണ്ടു കീഴ്മലനാടകംതന്നിൽ
ഭംഗിയതിലേറെ പെരുകുന്ന മുതലക്കോടം
ഉള്ളംവെളിവാകും പെരുമ്പള്ളിച്ചിറയഴകാൽ
ഉറ്റ ഭവനങ്ങൾ ഗുണമുള്ള മയിലക്കൊമ്പു്

---

* ആലപ്പൻ = ആദ്യൻ—ദൈവം.

എല്ലാം തരുതായ്കയം ജനത്തിൻ പേർ തികച്ച വമ്പർ
ഏറെപ്പെരുകുന്നോർ തൊഴം പള്ളിയാരക്കഴയിൽ
ദിക്കതിറപ്പുന്നൽ തിരുപ്പദം വഴിപാടായി
തിണ്ണം പദവിചേരുന്ന പള്ളി മരുതോലിലും
ഇച്ചയുടൻ പള്ളിയതുപോലെ വിശേഷമായി
ഇച്ചയാലെനിന്നു കുറുബാന പലർക്കു കാണ്മാൻ
കണ്ടാലിതു ബാബേൽക്കോട്ടപോലെ വരുന്നു പാർത്താൽ.''

കീഴ്മലനാടു തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിൽ വന്നുചേന്നതിനു മുമ്പായിരിക്കണം ഈ പാട്ടെഴുതപ്പെട്ടതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ദേശത്തു അന്നുണ്ടായിരുന്ന പള്ളികളിൽ ചിലതു ഇപ്പോഴം ജീർണം ഭവിച്ചുകിടക്കയാണു. അജ്ഞാതമായ ഏതോ ഉപദ്രവം നിമിത്തം തദ്ദേശവാസികം നാടുവിട്ടുപോകയും അതുമൂലം പള്ളികം ഇടിഞ്ഞുപോകയുമാണുണ്ടായതു.

ചരിത്രസംബന്ധമായ മറു പാട്ടുകൾ

നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ അനന്തരചരിത്രം വിവരിക്കുന്ന പല പാട്ടുകം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അത്തരം പാട്ടുകളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു ''അബ്രഹാം മെത്രാന്റെ പാട്ടാ''ണു. മലങ്കരനസ്രാണികളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അങ്കമാലിൽ വളരെക്കാലം വാണശേഷം 1597–ൽ കാലംചെയ്ത മാർ അബ്രാഹമെന്ന സുറിയാനിക്കാരൻ മെത്രാന്റെ ജീവചരിത്രമാണു ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ടു അധികതാമസം കൂടാതെ നിർമിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം ഈ പാട്ടു എന്നു വിചാരിക്കാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളം അതിൽത്തന്നെയുണ്ടു. ഈ കൃതി ഒട്ടേറെ ദീർഘമാകയാൽ ചില ഭാഗങ്ങം മാത്രമേ ഇവിടെ പകർത്താൻ നിവൃത്തിയുള്ള.

''ആദിമുന്നമിമ്മലനാട്ടിൽ വന്നൊരു മാർത്തോമ്മാന്റെ
അല്ലലൊഴിച്ചു നന്മവരുത്തി പിന്നെ മരിച്ചശേഷം
കാലം മൂന്നൂറാണ്ടതുശേഷം വന്നു കിനായിത്തൊമ്മൻ
കാതോലിക്കാ കല്പനയാലെ ആബൂനാമാർ വരവുണ്ടു
ഉന്നിയ ചേരക്കോൻ തൻ മലനാടു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൂടിപുക്കു
ഊനമില്ലാതൊരു പള്ളിയും പട്ടണമങ്ങു ചമച്ചു ജനങ്ങം
കൊല്ലമിരണ്ടും*കൊച്ചി മലാക്കായൊർമീസു ചീനം മക്കം
കോമളമായൊരു പള്ളിയും പട്ടണമങ്ങു സമത്തിനൊരുങ്ങി.''

(നാലാം പാദം)

''പുത്രമകം തങ്കം മകോതേവർ**തന്നിൽ
പുത്രമയാൽ വന്ന കിനായിത്തൊമ്മൻ

---

* കൊല്ലമിരണ്ടു = രണ്ടു കൊല്ലം. വടക്കു പന്തലായനിക്കടുത്തുള്ള കൊല്ലവും, തെക്കു കൂരക്കേണിക്കൊല്ലവും.

** മകോതേവർ (മകോതൈ) കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ പഴയ പേരു.

ഭീതിപെട്ടാരാഞ്ഞു മാർത്തോമ്മാനെറ
വേദനപൂണ്ട തരുതാസ്സുംക്കു
എട്ട ദിശിയുമറിയിച്ചുകൊണ്ടു
എത്തിച്ചുകൊണ്ട കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു
മാർഗവും പുക്കു വഴിപാട നന്നായു
മനോഹ്രണമെന്നേക്കും കൈക്കൊണ്ടാറെ.''

(അഞ്ചാം പാദം)

മെത്രാനെറ ആഗമനം വർണിക്കുന്ന ഘട്ടം:

''ഭക്തിയുള്ള ബൂനന്മാരൊ മോക്ഷപാതം ചേരുന്ന
ബുദ്ധിയുള്ള പരദേശിവമ്പനാം പൊറുത്തുക്കാം
കണ്ടകണ്ട തുറയൊക്കെ കോട്ടയിട്ടിരിക്കുന്ന
വന്ന ബഹ്രതാശി*കളെയൊന്നുമിങ്ങു കണ്ടില്ല.
ആദിശിയിൽ മാറൗറാഹം കൊച്ചീലെന്ന കേട്ടീതേ
അക്കരെ കടന്ന ചെന്നുദയംപേരൂർ പുക്കാറേ
ഉത്തമനാം പാലമറത്തച്ചനാം കുരിയതും**
ഉറുനല്ലിണങ്ങരുമായി ഒക്കെവന്ന കണ്ടീതേ
പാവാട പകൽ വിളക്കും രാജവാദ്യങ്ങളും
എല്ലാംകൊണ്ടലങ്കരിച്ചാർ മാറൗറാഹം മെത്രാനേ.''

(ഏഴാം പാദം)

ഈ മെത്രാനെറ കാലശേഷം വേറൊരു മെത്രാനേക്കിട്ടാൻ നസ്രാണികൾചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു പാട്ടിൽ വളരെ വില പിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു. അതിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ അടിയിൽ പകർത്തുന്നു:

''കന്നിശരണമെന്നുന്നിയിരുന്നൊരു മാറാവും പാലമറത്തു
കൊച്ചിപറുകി, കൊടുങ്ങല്ലൂപ്പുറുകി, കണ്ണൂപറുകി കൊല്ലത്തും
മെച്ചം മൈലാപ്പൂരച്ചനുമീസി***ലൊക്കെ പറുകികളായു
കടലാൽ വഴിയില്ല കരയാൽ വഴിയില്ല വരികിലും കാണ്മം.''

ക്രിസ്താബ്ദം 16, 17 എന്നീ ശതകങ്ങളിൽ മലങ്കരനസ്രാണികളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ക്ഷോഭജനകങ്ങളായ പല സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു. ഈ സംഭവങ്ങളെ ഭയാനകമാംവണ്ണം വർണിച്ചിട്ടുള്ള പല പാട്ടുകളും ആയിടയ്ക്കുതന്നെ ഉണ്ടായതായും നാടൊട്ടുക്കു പ്രചരിച്ചതായും അറിയാം. 'അഹതള്ളാ' എന്ന സുറിയാനിമെത്രാനെ പറുകിക

---

* ബഹ്രതാശി = ബാഗ്ദാദുകാരൻ വിദേശീയ സുറിയാനിക്കാരൻ എന്നർത്ഥം.

** പാലമറത്തു മാറാവു, കുരിയതച്ചൻ. ഇതു പ്രസിദ്ധനായ ഗീവറുഗീസു അർക്കദിയാക്കോനാണു.

*** ഉറുമീസു = Ormuz. അറേബ്യാതീരത്തെ പഴയ തുറമുഖപട്ടണം.

ളിൽനിന്നു നേരിട്ട ഉപദ്രവങ്ങളെ ദയനീയമായി വർണിക്കുന്ന ഒരു പാട്ട് മങ്ങാട്ടുപള്ളിവികാരി 1660–ൽ എഴുതിയതായും അതു പാടി കേട്ടവർ കണ്ണുനീർ വാർത്തതായും തൽക്കർത്താവിനു ശ്രോതാക്കൾ നിരവധി സംഭാവനകൾ കോരിവാരിച്ചൊരിഞ്ഞതായും കുര്യൻ പാതിരിയുടെ ചരിത്രകൃതിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആയിടയ്ക്കു തന്നെ അങ്കമാലിക്കാരനായ ഒരു കവി ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിനെക്കുറിച്ചും ഒരു പദ്യപ്രബന്ധം നിർമിച്ചതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു കൃതികളും എനിക്കു ഇതേവരെ കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

മറ്റു ചില പദ്യകൃതികൾ

മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട കൃതികളോടൊപ്പംതന്നെ പഴക്കം കാണിക്കുന്ന അനേകം വട്ടക്കളികളും പാട്ടുകളും വേറെയും കാണുന്നുണ്ട്. യാക്കോവിന്റെ വട്ടക്കളി, ആദത്തിന്റെ വട്ടക്കളി, പൂർവ യൗസേപ്പിന്റെ വട്ടക്കളി, മൂശയുടെ വട്ടക്കളി, തോബിയാസിന്റെ പാട്ട്, യൗനാൻ നിവ്യായുടെ പാട്ട് എന്നീ കൃതികളും ഇവിടെ പ്രസ്താവാർഹമാകുന്നു.

'പൂർവയൗസേപ്പിന്റെ വട്ടക്കളി' സാമാന്യം ദീർഘമായ ഒരു കൃതിയത്രെ. അതിൽ അഞ്ചാം പാദം (മിസ്രേമ്യിൽ ഉണ്ടായ കഥ) ഉദ്ധരിക്കാം:

''അക്കാലമവുസേപ്പിനെ കച്ചവടക്കാരരന്നു
ആനന്ദമായ മെസ്രേനിൽ രാജന്റെ മന്ത്രി
പൊത്തിപ്പേറന്നവന്നു വിറ്റു വിലയും വാങ്ങി
ഭക്തിയാൽ യൗസേപ്പിനേ എത്രയും സന്തോഷമായ്
പൊത്തിപ്പേറിന്റെ വീട്ടം വസ്തുക്കളൊക്കയുമേ
ഒന്നുപോൽ പരിപാലിച്ചീടുവോനവുസേപ്പായ്
ഒക്കെയും പരിപാലിച്ചീടുന്ന കാലങ്ങളിൽ
ഓമനകണ്ടൊരവുസേപ്പിൽ പൊത്തിപ്പേറിന്റെ
ഭാര്യയ്ക്കു കാംക്ഷയുണ്ടായെന്നഹോ പറയേണ്ട
നാളുകളൊക്കയിലുമിഷ്ടമവനോടവൾ
നാണംകളഞ്ഞപേക്ഷിച്ചിട്ടും ദിവസങ്ങളിൽ
ഒന്നും സമ്മതിക്കാതെ നീതിമാനവുസേപ്പ്
ഉന്നതനായ ദൈവം തന്നുടെ ഭക്തനായി
വന്നിസറായേൽസുതൻ തന്നോടടുത്തുചെന്നു
വന്ന വരവുകണ്ടു പേടിച്ചോടിയാനപ്പോൾ
വന്നിതു മന്ത്രിയപ്പോളുണ്ടായവസ്ഥകളേ
വല്ലാതെയറിയിച്ചു ഭർത്താവോടവളപ്പോൾ
പട്ടാങ്ങയറിയാതെ യൗസേപ്പിനെ പിടിച്ചു

ഒട്ടും വൈകാതെ വിലങ്ങിട്ടെന്നേ പറയേണ്ടൂ
ഈവണ്ണം വിലങ്ങതിലവുസേപ്പു കഴിയുമ്പോൾ
ഈശനേറ മനോഗുണമെത്രയുമുണ്ടവനിൽ
ഏറിയ ജനങ്ങളുമൊണ്ടു വിലങ്ങുകളിൽ
ഏതുമേ കുറംകൂടാതവുസേപ്പുമക്കുട്ടത്തിൽ
കൈയേൽ വിലങ്ങുകാരെ സൂക്ഷിക്കയെന്നുടനേ
കാഴ്ചയിലവുസേപ്പു തനേറ ഗുണങ്ങളും കണ്ടു
ഏല്പിച്ചു യൗസേപ്പിനെ താക്കോൽ പാറാവുകാരൻ
ഇങ്ങനെ യൗസേപ്പു മംഗളമോടുകൂടെ
ചങ്ങലയതിൽപ്പുക്കു കാലവും കഴിയുന്നു.''

അവസാനഭാഗം ഇപ്രകാരമാണു്:

.''ഇങ്ങനെ കേണീടുന്ന ജ്യേഷ്ഠന്മാരെ കണ്ടപ്പോൾ
തിങ്ങിനതാപംപൂണ്ടു മംഗലനവുസേപ്പും
തിണ്ണെന്നറിയിച്ചുടൻ തമ്പിയെന്നുള്ളതിനെ
എണ്ണം കണക്കുമില്ലാതുള്ളൊരു സന്തോഷത്താൽ
എന്നെയിവിടെ നിങ്ങൾ വിറ്റതു നന്നായല്ലൊ
ഉന്നതനായ ദൈവം തന്നുടെ കാരുണ്യത്താൽ
വന്നിതു കൂടി നമ്മൾ പന്തിരുപേരുമിന്നു്.
വാഴ്വിലുള്ള മക്കൾതമ്മിൽ തഴകിയെന്നു
മംഗലനായ ബാവാതന്നെ വരുത്തുവാനായു്
മന്നവർക്കുള്ള തേരും മറു വ്യഞ്ജനാദിയും
ഒക്കെയുമൊരുമിച്ചു യാത്രയും പുറപ്പെട്ടു
ഓമനയായ മക്കൾ ചെന്നു ബാവാടെ പക്കൽ
ഒന്നയാൽ കൊണ്ടുവന്ന തേരിൽ കരേറിക്കൊണ്ടു
നായനേറ തുണയാലെ വന്നിതു മെസൈനേനിൽ
നാട്ടിൽ തിറവിലുള്ള ഗോഷാനിൽ വാസംചെയ്തു.''

അദ്ധ്യായം അഞ്ചു്

പൂർവകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി

യൂറോപ്യന്മാർ ഈ നാട്ടിൽ അവരുടെ വിദ്യാവിതരണസമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയതിനു് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ കേരളീയർക്കു വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി എഴുത്തുപള്ളിയും ആശാനും പഠനപരിപാടിയും പാഠ്യസാമഗ്രികളും എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന സംഗതി സർവവിദിതമാണല്ലോ. അതൊക്കെ ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു് അത്യ

ന്തം വ്യതിരിക്തവും മനുഷ്യരിൽ നിഗൂഢമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിവിധ ശക്തികളെ വികസിപ്പിച്ചു വളർത്താൻ തീരെ അപര്യാപ്തവുമായിരുന്നുവെന്നും സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. എന്നാലും പണ്ടത്തെ പഠനക്രമം അദ്ധ്യേതാക്കളിൽ ധാരണാശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും പൗരജീവിതത്തിൽ വേണ്ട അറിവുകൾ സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിനും ഉതകിയതായിരുന്നു. മാനസികവും കായികവുമായ രണ്ടുതരം ശിക്ഷണങ്ങൾക്കും അന്നു നമ്മുടെയിടയിൽ ഏകദേശം തുല്യപ്രാധാന്യംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശസ്ത്രപരിശീലനത്തിൽ പ്രാചീനന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു് ഇന്നു നാം എത്രമാത്രം പിന്നിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ തത്ത്വങ്ങൾ പര്യാലോചിക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനരീതിയേക്കാൾ നമ്മുടെ പ്രാചീനപഥം പലതുകൊണ്ടും ഉൽക്കൃഷ്ടതരമായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ഇന്നു നാം അനുവർത്തിക്കുന്ന വിദ്യാഗ്രഹണവിധാനങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽത്തന്നെയും ആവിർഭവിച്ചതു കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിൽ മാത്രമാണെന്നുള്ളതും അവശ്യം ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ലോകത്തിൽ ഏതു ഭാഗത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും വേദവിധികൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനുപോലും അക്ഷരാഭ്യാസം അപരിത്യാജ്യമാണല്ലോ. ആഫ്രിക്കയിലെ കാപ്പിരിവർഗംകൂടി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതോടൊന്നിച്ചു വിദ്യാപരിശീലനവും തുടങ്ങുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമത്രെ. ഈ സ്ഥിതിക്കു കേരളത്തിലെ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരുടെയും സിരിയാക്കാരായ കച്ചവടപ്രധാനന്മാരുടെയും സമ്യക്കായ മേളനംകൊണ്ടുണ്ടായ മലങ്കര സുറിയാനിസമൂഹം വിദ്യാസമ്പാദനവിഷയത്തിൽ പരാങ്മുഖമായിത്തീർന്നിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ക്രിസ്തുമതം ഉപന്യസിച്ച മാർതോമ്മാശ്ലീഹാതന്നെ വേദാദ്ധ്യാപനത്തിനായി പകലോമറ്റം, ശങ്കരപുരി, കള്ളി, കാളികാവു് എന്നീ ആദ്യകുടുംബങ്ങളിൽ ആചാര്യന്മാരെ അവരോധിച്ചതായി നസ്രാണികളുടെ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. ക്രി. നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ അലക്സാന്ത്രിയായിൽ പരിലസിച്ചിരുന്ന ക്രിസോസ്തോമോസിന്റെ ഏതദ്വിഷയകമായ അഭിപ്രായം കഴിഞ്ഞ ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പിന്നീടു് ഈ രാജ്യം സന്ദർശിച്ച പോർട്ടുഗീസുകാരും നസ്രാണികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു പ്രശംസിക്കമാത്രമല്ല, അവർക്കു പഠിക്കാൻവേണ്ട കളരികളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിപ്പിക്കാൻ ആശാന്മാരും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതായി വിവരിച്ചുപറകയുംചെയ്തിരുന്നു.

നസ്രാണിമാപ്പിളമാർക്കു് ഓലയിലും കടലാസിലും എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർവകാലത്തും സുലഭമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. മിക്കവാറും കേരളത്തിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും ഒന്നാമതു കടലാസിൽ പകർത്തി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയവർ നസ്രാണികളും ജോനകരും ആയിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളു. മറ്റു മലയാളികൾ ഇക്കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന്നിപ്പുറമല്ലാതെ അതു

കൊണ്ടു പെരുമാറ്റം ചെയ്തിരുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചു്, നസ്രാണിവൈദികന്മാർ കടലാസിൽ സന്ദേശങ്ങളും എഴുതുകയും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പകർത്തിക്കയും‌ചെയ്യുന്ന പതിവു മുമ്പേതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. പൗലീനോസു് തന്റെ 'ഇന്ത്യായാത്ര' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സ്വാനുഭവം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും ഇപ്രകാരമാണു്. കൂടാതെ, ഹിന്ദുക്കളും ഓലയിൽ മാത്രമേ എഴുതുക പതിവുള്ളുവെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറകയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവു് മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു സമർപ്പിക്കാനായി പൗലീനോസിനെ ഏല്പിച്ച പ്രതിജ്ഞാപത്രംപോലും 'സുവർണവർണാ' ങ്കിതമായ താലപത്രത്തിലാണു് എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതു്. കടലാസു് ഒരു മ്ലേച്ഛ (വിദേശ) പദാർത്ഥമാകയാൽ തൽസ്പർശം 'ശുദ്ധംമാറാൻ' കാരണമാണെന്നുള്ള വല്ല മിഥ്യാശങ്കയുമാണോ അവരെ ഇക്കാര്യത്തിൽ നിരോധിച്ചുനിർത്തിയതെന്നുകൂടി ചിലർക്കു ജിജ്ഞാസ ഉണ്ടായേക്കാം. ഇന്നും നമ്പൂരിമാർ മുതലായവർ എഴുത്തിനിരുത്തുന്ന ഉണ്ണികളെക്കൊണ്ടു് അരിയിലും ഓലയിലുമല്ലാതെ കടലാസിൽ 'ഹരിശ്രീ' വരപ്പിക്കുക പതിവില്ല.

പൂർവകാലത്തു നസ്രാണിമാപ്പിളമാരും ഹൈന്ദവസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രവാഹസരണികളായ കാവ്യങ്ങളും പുരാണങ്ങളും മറ്റും എഴുത്തുപള്ളികളിൽ അഭ്യസിക്കുക നടപ്പായിരുന്നു. 'അമരം' 'സിദ്ധരൂപം' 'വാക്യം' 'പരല്പെരു' 'കാലദീപം' ഇത്യാദി പാഠ്യഗ്രന്ഥങ്ങളാകട്ടെ അന്നു കേരളനിവാസികളുടെ പൊതുസ്വത്തായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. മൂലതോ ജാതമായ രക്തബന്ധവും, ബാഹ്യാചാരങ്ങളിലുള്ള വലുതായ സാധർമ്മ്യവും നിമിത്തം പ്രാചീനനസ്രാണികളും കേരളത്തിലെ മറ്റു് ഉയർന്ന വർഗക്കാരിൽനിന്നു് ഒരുവിധത്തിലും വ്യത്യസ്തരായിട്ടല്ല പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുവന്നതു്. അവരും സ്വരാജ്യത്തിലെ തുല്യപൗരന്മാരാണെന്നുള്ള വിചാരം കേരളീയർക്കാകമാനം അന്നുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ വേദം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു് അന്യവേദക്കാരായ ഹിന്ദുക്കളുംക്കു് നസ്രാണികളെപ്പറ്റി ഏതെങ്കിലും അവജ്ഞ സംഭവിച്ചതായി ചരിത്രം സാക്ഷ്യം നൽകുന്നില്ല. ഉത്തമമദ്ധ്യമാധമത്വാദി അവസ്ഥാഭേദങ്ങളും അർഹിക്കുന്ന പല സമുദായങ്ങളും പണ്ടും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും നസ്രാണികളും ആദ്യവക്കുപ്പിൽത്തന്നെ നിശ്ചലമായി നിലകൊണ്ടുവന്നു. ഈ പരിതഃസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചു് ഗാഢമായി വിചിന്തനംചെയ്യുമ്പോൾ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരും പൂർവകാലത്തു് ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശീലനംചെയ്തിരുന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിനു് അവകാശമില്ല. യൂറോപ്പിൽനിന്നു് ആഗതരായ ഇതര ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇവിടെ പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയശേഷമേ മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥിതി ഏതാണ്ടു് ഭേദപ്പെടുകയുണ്ടായുള്ളൂ. ക്രി. അ. 1599–ൽ നടന്ന ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഈ വ്യതിയാനത്തിന്റെ പൂർവരംഗമായിക്കരുതാം.

കുലീനസമുദായങ്ങൾക്കു തുല്യസാധാരണവും കലാത്മകവുമായി പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രസ്തുത ശിക്ഷണങ്ങൾക്കു പുറമേ നസ്രാണിമാപ്പിളമാർക്കു മതവിശ്വാസത്തെയും സദാചാരപ്രസക്തിയേയും ഉത്തേജനംചെയ്യുന്നവയായി രചിക്കപ്പെട്ട ഗാനകീർത്തനാദികളായ മറ്റു പാഠ്യപ്രബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയെ സംബന്ധിച്ചു മുന്നദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സജാതീയരും വിജാതീയരും ആയ ആശാന്മാർ നസ്രാണിക്കുട്ടികളെ ഇവയെല്ലാം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു പാഠംചെയ്യിക്കുന്നതിലും ഒന്നുപോലെ തല്പരചിത്തന്മാരായിട്ടാണു വർത്തിച്ചിരുന്നതു്.

പുരാതനനസ്രാണികളുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ മാനസികമെന്നും കായികമെന്നും സമപ്രധാനങ്ങളായ രണ്ടു ശാഖകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേതിനു് ഇന്നു വലിയ പ്രാധാന്യമില്ല. തന്മൂലം ഉൽക്കൃഷ്ടപരീക്ഷാവിജയികളായ നമ്മുടെ യുവാക്കന്മാരിൽ വളരെപ്പേർ ക്ഷീണഗാത്രരായാണു് കോളേജുകളിൽനിന്നു പുറത്തുവരുന്നതു്. ഈ കഷ്ടനിലപണ്ടു് കേരളത്തിലെ പ്രമുഖജനസമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്നിനെയും ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം, അവരുടെയിടയിൽ കായികപരിശീലനത്തിനു് അത്ര കണ്ടു വ്യാപ്തിയും പ്രാധാന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ രാഷ്ട്രത്തിനു ശക്തി അന്നില്ലാഞ്ഞതിനാൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കും സമുദായത്തിനും ഈദൃശപരിശീലനം വിശേഷിച്ചും ആവശ്യമായിരുന്നു എന്നുകൂടി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അക്ഷരവിദ്യ കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻതന്നെ പൂവ്വന്മാർ ആയുധവിദ്യ തുടങ്ങുകയായി. അതുകൂടി പൂർണമായാലല്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിച്ചതായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇക്കാരണത്താൽ 'കച്ചകെട്ടും പയറും' പഠിക്കാത്ത ആളുകൾ നസ്രാണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അന്നു തുലോം കുറവായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, അവയുടെ അറിവില്ലായ്മ പൗരുഷത്തിനുപോലും പോരാത്തതാണെന്നു് ഒരു ബോധവും അക്കാലത്തു പ്രബലമായിരുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. എട്ടുമുതൽ ഇരുപ്പത്തഞ്ചുവരെയുള്ള വയസ്സുകാലംക്കകം ഈ അഭ്യാസം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. അതിനായി നാടെങ്ങും പ്രത്യേകം ഉള്ളതായ കളരികളിൽ നസ്രാണികളോ നായന്മാരോ ആയ 'പണിക്കന്മാരാ'ണു് ശിഷ്യരെ ഈ വിദ്യ പരിശീലിപ്പിച്ചുവന്നതു്. പൂർവകാലത്തു് നസ്രാണിപ്പരിഷയിൽ ഇത്തരം പണിക്കന്മാർ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പോർട്ടുഗീസുകാരനായ മെനേസീസു് മെത്രാൻ ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടുവാനായി ഇവിടെ വന്നപ്പോഴും ആയുധധാരികളായ അനേകം പണിക്കന്മാരുടെയും 'ഭടജന'ങ്ങളുടെയും അകമ്പടിയോടുകൂടിയാണു് മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ഗീവർഗീസു് അക്കുദിയാക്കോൻ അദ്ദേഹത്തെ എതിരേല്ക്കാൻചെന്നതെന്നു ചരിത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. നസ്രാണിവൈദികന്മാർപോലും അക്കാലത്തു ശസ്ത്രപരിശീ

ലനംചെയ്ക അപൂർവമായിരുന്നില്ല. മെനേസീസ് ചില പള്ളികളിൽ ചെന്നപ്പോൾ വികാരിമാർ വാളും പരിചയമെടുത്താണ് അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യംചെയ്തത്. കേരളത്തിൽ മുപ്പതിനായിരത്തിൽപ്പരം നസ്രാണിയോദ്ധാക്കന്മാർ അന്നുണ്ടായിരുന്നതായി പോർട്ടുഗീസ് ചരിത്രകാരന്മാർ സാക്ഷി നല്കുന്നുണ്ട്. ഇത്രയധികം ആളുകൾ, അഥവാ സമുദായത്തിലെ പുരുഷന്മാർ എല്ലാവരുംതന്നെ ഇപ്രകാരം ആയോധനനിപുണന്മാരായി കാണപ്പെട്ടതു ശസ്ത്രാഭ്യാസം അപരിത്യാജ്യമായി സങ്കല്പിച്ചുവന്നതിന്റെ ഫലമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

നസ്രാണികളുടെ പ്രസ്തുതപരിശീലനത്തോടു് അനുബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു പടക്കളി അഥവാ 'യോധകേളി'യായ പരിചമുട്ടുകളിയെപ്പറ്റി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതു യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള ഒരു ജനസമൂഹത്തിനു സർവഥാ ഇണങ്ങിയതുമാണു്. പണ്ടു് കേരളത്തിൽ എവിടെയും ഈ കളി പരിചയിച്ച നസ്രാണിയുവാക്കന്മാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ ഇതര വർഗക്കാരെപ്പോലെ ഇവരും ഈദൃശവിനോദങ്ങളിൽ പ്രായേണ അലസന്മാരായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ''നാടോടുമ്പോൾ നടുവേ'' എന്നാണല്ലോ പഴഞ്ചൊല്ലു്.

വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി

ഇനി നസ്രാണികളുടെ പാഠപരിപാടി കുറേക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാം. പൂർവനസ്രാണികളുടെ അദ്ധ്യാപനരീതി ഹിന്ദുക്കളുടേതിൽനിന്നു് അധികമൊന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ലെന്നു മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളാൽ സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. നിലത്തെഴുത്തു്, അതുകഴിഞ്ഞു കണക്കു്, അനന്തരം ഓലവര ഇത്യാദി ചടങ്ങുകളെല്ലാം ഇരുകൂട്ടർക്കും തുല്യംതന്നെ. എങ്കിലും ഈ മുറകളും നിർവഹിക്കുന്നതിൽ പ്രകൃതസമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില ഭേദഗതികളും വിശേഷാചാരങ്ങളും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധേയമാണു്.

കുട്ടിക്കു് അഞ്ചോ ആറോ വയസ്സായാൽ അച്ഛൻ അവനെ സമീപസ്ഥിതമായ എഴുത്തുപള്ളിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു. അവിടെവച്ചു് ആശാൻ കദളീപത്രത്തിൽ വെറ്റില, അടയ്ക്ക മുതലായ ദക്ഷിണാദ്രവ്യങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു ശിഷ്യനെ അഭിമുഖമായിരുത്തി അകാരാദി പതിനാറു വർണങ്ങളും എഴുതി മഷിയിട്ട ഒരോല അവന്റെ കൈയിൽ കൊടുക്കുകയും ആദ്യാക്ഷരം ആശാൻതന്നെ വിരൽകൊണ്ടു മൂന്നു വട്ടം മണലിൽ വരപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ഒരു കാലത്തു് ''ഹരിശ്രീ ഗണപതയേ നമഃ, അവിഘ്നമസ്തു'' എന്ന ഹൈന്ദവമന്ത്രംതന്നെയാണു് നസ്രാണിശിഷ്യന്മാർക്കും ഗുരുക്കന്മാർ ഓലയിൽ തലക്കെട്ടായി എഴുതിക്കൊടുത്തിരുന്നതെങ്കിലും പ്രായേണ ക്രിസ്ത്യാനികളതു മാറ്റി പകരം ''സർവേശ്വരായ നമഃ; തമ്പുരാൻ തുണയ്ക്കു;

ഗുരുവേ ശരണം'' എന്നിങ്ങനെ എഴുതിച്ചുവന്നു. ഇതാണു് എഴുത്തിനിരുത്തിന്റെ ക്രമം. നമ്പൂരിമാർ മുതലായവർ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചാണു വിദ്യാരംഭം നടത്താറുള്ളതെങ്കിലും ആ സമ്പ്രദായം നസ്രാണികളുടെയിടയിൽ എത്ര കാലം നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നു നിർണയിക്കാൻ ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ല.

ഏതാനും മാസങ്ങൾകൊണ്ടു ശിഷ്യന്മാർ അക്ഷരസമുച്ചയമെല്ലാം മേൽപ്രകാരം മണലിൽ വരച്ചു പരിചയിക്കും. അനന്തരം അവർക്കു് ഓലയിൽ വരച്ചുതുടങ്ങുന്നതിനുള്ള ഘട്ടമായി. ഇതിനു 'ചിന്തംപിടുത്തം' എന്നു തെക്കും 'വായനസ്സിടുക' എന്നു വടക്കൻ ദിക്കുകളിലും പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ അവസരം സാധുക്കൾ കളരിയിൽ മാത്രവും സമ്പന്നന്മാർ കളരിയിലും ഗൃഹത്തിലും സാഘോഷം കൊണ്ടാടാറുണ്ടായിരുന്നു. എഴുത്തുപള്ളിയിൽ സഹപാഠികളെയെല്ലാം നിരത്തിയിരുത്തി അവരുടെ മുൻപിൽ അവലും ശർക്കരയും വിളമ്പുകയും ഗുരുനാഥനു മുണ്ടും പൊതിയും സമ്മാനിക്കയുംചെയ്യേണ്ടതു വായന തുടങ്ങുന്ന അദ്ധ്യേതാവിന്റെ മുറയാണു്. തദനന്തരം ആശാൻ താഴെക്കാണുന്ന പദ്യഖണ്ഡം ഓലയിൽ എഴുതിക്കൊടുത്തു ചൊല്ലും:

''ആദിമുതൽ മോശ കയ്യിൽ ജ്ഞാനവിധി പത്തും
അൻപിനോടു സീനമല തന്നിൽ വെളിവായി.
നീതിയൊടു തൻമരതകപലകതന്മേൽ
നായനരുൾ താശിയോടു താനെഴുതിനാംകി.
വേദമുതലായതിനു രേഖമുതൽസാക്ഷി
വേണമടിയാർക്കു ഭുവിലോകമതു നീളെ
ചേതസ്സുതിലെണ്ണുവുമെഴുത്തുമറിയിപ്പാൻ
ചിന്തമൊഴി കമ്മമൊഴി താ, തൊഴുതിടുന്നേൻ''

ഈ പദ്യഖണ്ഡം പിന്നീടു ശിഷ്യൻ എന്നും രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ഉരുവിടും. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ വേറേയും ചില പദ്യങ്ങളും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു:

''ഇരുളാകുന്ന പാദത്തിൽ
എരിതീപോലെഴുത്തായി
പരിതാപങ്ങൾ പോക്കീടും
ഗുരുപാദം നമോ നമഃ''

ഇങ്ങനെ പല പദ്യങ്ങളും ബാലന്മാർ വശമാക്കിയിരുന്നു. വായനയും ഓലവരയും തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ അകാരാദിക്രമത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട 'അമ്മയായ രാജകന്നി' മുതലായ കീർത്തനങ്ങളും കണക്കും ഉരുക്കഴിക്കാൻ ആരംഭിക്കയായി. ഇവയെത്തുടർന്നു വാക്യം, വാക്യശേഷം എന്നിവയും അനന്തരം നീതിസാരം, ഗുണപാഠം ഇവയും പരിശീലിക്കുന്നു. അമരം, സിദ്ധരൂപം ഇവ രണ്ടുമാണു പിന്നത്തെ പാഠ്യവിഷയങ്ങൾ. പക്ഷേ, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രണ്ടും മുഴു

വൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുക പുരുക്കമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ കാവ്യം വായിക്കുന്നതായിരുന്നു മുറ. പ്രഥമകാവ്യം അവർക്കും ശ്രീരാമോദന്തം തന്നെ. പക്ഷേ, കാലാന്തരത്തിൽ വടക്കൻദിക്കിലുള്ള നസ്രാണികൾ ഇതിനു പകരം അല്ഫോസുപാതിരിയുടെ കൃതികൾ, വിശിഷ്യ പർവങ്ങൾ നാലുമാണു പഠിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇത്രയുമെല്ലാമായാൽ അദ്ധ്യയനം സമാപിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്കു വേദസംബന്ധങ്ങളായ കഥകൾ, ഗാനങ്ങൾ മുതലായി വേറെ വേണ്ട കൂട്ടങ്ങളും അദ്ധ്യേതാക്കന്മാർ യഥാക്രമം പരിചയിച്ചുകൊള്ളും.

പ്രതിദിനം വൈകുന്നേരം കളരി പിരിയാറാകുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാവരും ചേർന്നു 'വായ്പാഠം' ചൊല്ലുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായവും പണ്ടു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതാണു്. അങ്ങനെ ഉരുക്കഴിക്കുന്ന പദ്യഖണ്ഡങ്ങൾ പലതും മുൻഉദ്ധരിച്ചവതന്നെ. വേറെയും ചിലതില്ലെന്നില്ല. അവയിൽ ഒന്നിതാണു്:

> ''നായകാ പരനേ ഈശോ, പാപികൾക്കുടയനാഥാ
> മാനുഷവേഷമായോൻ—മാനം തെളിവാൻ വന്നുദിക്ക
> കാരണഭൂതനായോൻ—കണക്കിനു തുണച്ചീടേണം.
> വാനങ്ങൾ ഭുവനമെല്ലാം—അരുളിനാൽ പടൈത്തനാഥൻ.
> ആദവും അവ്വാതന്നെ—പറുദീസായിൽവച്ചു്
> അന്നവൻ പിഴച്ചമൂലം—ഏകനാം നാഥൻതാനും.
> ബേതലേൽപ്പിറന്നനാഥാ—സന്തതം കുമ്പിടുന്നേൻ.''

അക്ഷരവിദ്യാനന്തരം തുടങ്ങുന്ന ആയുധാഭ്യസനത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ ചടങ്ങു് കച്ചകെട്ടായിരുന്നു. പണിക്കന്മാർ ശിഷ്യന്മാരെ എണ്ണയിട്ടു് ചവുട്ടി ഉഴിഞ്ഞു ശരീരം യഥേഷ്ടം വളയ്ക്കാനും തിരിക്കാനും മറ്റും കഴിയത്തക്കവിധം സാധകമാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആദ്യമായ പ്രവൃത്തി. അനന്തരം വെട്ടു്, തട, പയറ്റു് ഇത്യാദി ആയുധപ്രയോഗങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഒടുവിലത്തെ വിഷയമാണു മർമപാഠം. പുരുങ്ങിയപക്ഷം മൂന്നുനാലു കൊല്ലമെങ്കിലും പൂർണമായി ക്ലേശിക്കാതെ ഈ വിദ്യ ഹൃദിസ്ഥമാകുന്നതല്ല. ആകയാൽ ഇതുകൂടി കഴിയുമ്പോഴേക്കു് അദ്ധ്യേതാവിനു ബ്രഹ്മചര്യം തരണംചെയ്വാനുള്ള കാലവുമാകും. അതോടെ വിവാഹവും നടക്കുന്നു. ആ അവസരമാണു നസ്രാണിവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഗുരുദക്ഷിണയ്ക്കുള്ള ഘട്ടം. മഹനീയമായ ഈ കർത്തവ്യം കഴിവതുപോലെ നിർവഹിച്ചശേഷമല്ലാതെ വരൻ പരിണയാർത്ഥം പടിപുറത്തിറങ്ങാറില്ല. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമപ്രവിഷ്ടനായാൽ പിന്നത്തെ യുവകൃത്യം മാന്യവും ആദായകരവുമായ ഏതെങ്കിലും തൊഴിലിൽ, വിശിഷ്യ വാണിജ്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയെന്നുള്ളതായിരുന്നു.

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം

മേൽവിവരിച്ച പാഠപദ്ധതികളിൽ കായികാഭ്യാസമൊഴിച്ചുശേഷ മെല്ലാം നസ്രാണിസമുദായത്തിലെ ബാലികമാരെയും സംബന്ധിക്കു ന്നവയായിരുന്നു. പക്ഷേ, പന്ത്രണ്ടോ പതിമ്മൂന്നോ വയസ്സുകട ന്നാൽപ്പിന്നെ അവർ കളരികളിൽ പോകുക പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനകം അവശ്യംവേണ്ട അറിവെല്ലാം അവർ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി ക്കൊള്ളും. വിശിഷ്യ സംഗീതം അക്കാലത്തു നസ്രാണിബാലികമാ ർക്കു് അകത്തിവസ്സാവുന്ന ഒരു കല ആയിരുന്നില്ല. ഇതിനു പ്രത്യേക കാരണവുമുണ്ടു്. വിവാഹാവസരങ്ങളിൽ പാട്ടുകൾ മിക്കതും പാടേ ണ്ടതു് അവരുടെ മുറയാണു്. കൂടാതെ 'അടച്ചൂതുറ' എന്ന ചടങ്ങിനു് അമ്മായിയമ്മ (ശ്വശ്രൂ) വളരെ പാട്ടുകൾ അവശ്യം പാടേണ്ടതായുമു ണ്ടായിരുന്നു. കല്യാണപ്പന്തലിൽവച്ചു വധുവിന്റെയും വരന്റെയും പാർശ്വങ്ങളിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ പരസ്പരം പാട്ടിൽ മത്സരിച്ചു വിജയം കാംക്ഷിക്കുന്നതും അന്നു പതിവായിരുന്നു. അതുമൂലം പാട്ടറിയാത്ത സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ സമുദായത്തിൽ വളരെ ശോച്യമായിട്ടാണു് പൂർവ്വന്മാർ വിചാരിച്ചിരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇപ്പോഴുള്ള ചില വൃദ്ധകൾകൂടി പഴയ കാലത്തെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണംചെയ്യു മ്പോൾ അവരുടെ സംഗീതവൈദഗ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി വളരെ മേനി പറ യാറുണ്ടു്. തത്സമയം അവരുടെ ശ്രുഷ്ടിച്ച വദനങ്ങൾ പ്രസാദഭരിത മായിത്തീരുകയുംചെയ്യുന്നു. തെക്കുംഭാഗം സുറിയാനിക്കാരായ സ്ത്രീ കൾ ഇന്നും വിവാഹാദ്യവസരങ്ങളിൽ അവരുടെ ഗാനചാതുര്യം പ്രകടമാക്കുന്ന മാമൂൽ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. ആർത്തവാനന്തരം പുത്രിമാരെ പാട്ടും കഥയും ശീലിപ്പിച്ചിരുന്നതു സ്വന്തം മാതാക്ക ന്മാർതന്നെയായിരുന്നു. വിശാലമല്ലെങ്കിലും വിശുദ്ധമായ ഈ വിദ്യാപ്രദാനസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഫലമായി സുറിയാനിസ്ത്രീകൾ സൽസ്വഭാവം, സദാചാരനിഷ്ഠ, സമുദായാഭിമാനം, ഈശ്വരഭക്തി ഇത്യാദിഗുണങ്ങളാൽ സമാലംകൃതകളായിത്തീരുകയുംചെയ്തിരുന്നു. നിട്ടിഷ്ടഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യീയവധൂക്കൾ അന്നു ള്ള യൂറോപ്യൻ വനിതമാരെക്കൂടി അധഃകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു് പോർട്ടു ഗീസു് ചരിത്രകർത്താക്കന്മാർതന്നെയും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്*. പുരാതന റോമൻ വനിതമാർക്കൊപ്പം ഇവിടത്തെ മാതാക്കന്മാരും സ്വസമുദായരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പോരാടുന്നതിൽ ഭർത്താക്കന്മാരെയും പുത്രന്മാരെയും പ്രേരണം ചെയ്തുവരത്രെ. തൊട്ടിയിൽ ശയിക്കുന്ന കാലം തുടങ്ങി സ്വപുത്രന്മാരോടു പൂർവന്മാരായ വീരപുരുഷന്മാരു ടെ അപദാനങ്ങൾ വർണിച്ചു പൗരുഷത്തെ അവർ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു മാതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ചുവന്ന ഉത്കൃഷ്ടാ ദർശങ്ങൾ ഇന്നു പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പാരമ്യംകൊണ്ടു പോലും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു കാര്യം സംശയാസ്പദംതന്നെ.

---

* നാലാമദ്ധ്യായം കാണുക.

പ്രത്യേകവിദ്യകൾ

വൈദ്യശിക്ഷ: സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം കൂടാതെ, പല ഉപരിപഠനങ്ങളും അന്നു നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിൽ വൈദ്യവും വേദശാസ്ത്രവും ആയിരുന്നു ഏറ്റവും പ്രധാനം. നസ്രാണികളുടെയിടയിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രനിപുണതയുള്ള പല കുടുംബങ്ങളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. തേവലക്കര, അരണാട്ടുകര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള വിശ്രുതങ്ങളായ വൈദ്യകുടുംബങ്ങളും ഇന്നും ശ്രേയസ്സോടെ നിലനിന്നുപോരുന്നു. കണ്ണുവൈദ്യത്തിൽ തേവലക്കരക്കാർക്കും സാമാന്യവൈദ്യത്തിൽ അരണാട്ടുകരത്തരകന്മാർക്കും ഉള്ള പ്രാമാണ്യം നസ്രാണികളും മാത്രമല്ല മറ്റു ജനങ്ങളും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. മഹാരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നുതന്നെ അവർക്കു് അംഗീകാരവും ബഹുമാനവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഇതുപോലെ ഓരോ ദിക്കുകളിലും പേരുകേട്ട വൈദ്യകുടുംബങ്ങളും ഇന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആ കുടുംബങ്ങളിൽ പലതും പരദേശത്തുനിന്നു വന്ന സുറിയാനിക്കാരിൽപെട്ടതാണെന്നാണു് ഐതിഹ്യം. അക്കാലത്തു് ബാഗ്ദാദിൽ ക്രിസ്തുമതാനുയായികളും പ്രസിദ്ധരുമായ വൈദ്യന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നുള്ള വസ്തുത ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

പ്രധാന നസ്രാണിവൈദ്യകുടുംബങ്ങളും പണ്ടേക്കാലത്തു ചികിത്സ നടത്തുക മാത്രമല്ല വൈദ്യവിഷയത്തിൽ അദ്ധ്യാപനം നടത്തുകയുംചെയ്തിരുന്നു. വലിയ വൈദ്യന്മാർക്കു ശിഷ്യപ്പെട്ടാണു് അന്നു ചെറുപ്പക്കാർ വൈദ്യം പഠിച്ചിരുന്നതു്. നിദാനം, ഗുണപാഠം മുതലായ അവശ്യജ്ഞേയങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പേരുകേട്ട വൈദ്യന്മാരുടെ ശിഷ്യരായി പരിശീലനംചെയ്യും. ഈ പരിശീലനമാണല്ലോ യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൂലാധാരം. ഈ വിധമുള്ള അഭ്യസനത്തിന്റെ ഫലമായി ചിലർ ദ്വിഭാഷ്യന്മാരും മറ്റു ചിലർ മുറിശ്ലോകം ഉരിയാടാൻ മാത്രം അറിയാവുന്ന അരവൈദ്യന്മാരും ആയിത്തീർന്നു. നസ്രാണിവൈദ്യന്മാർക്കു് നായർശിഷ്യന്മാരും നായർവൈദ്യന്മാർക്കു് നസ്രാണിശിഷ്യന്മാരും അന്നു് അപൂർവമായിരുന്നില്ല.

വേദശിക്ഷ: വൈദികസ്ഥാനത്തെ അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നവരുടെ പരിശീലനവും ഏകദേശം ഈ രീതിയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. വൈദ്യംപോലെതന്നെ വൈദികസ്ഥാനവും പരമ്പരയാ ചില കുടുംബങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. എല്ലാ തലമുറകളിലും വൈദികരുണ്ടായിരിക്കയും പതിവായിരുന്നു. ഒരു കത്തനാർ വാർദ്ധക്യത്തിനു മുമ്പുതന്നെ തന്റെ ഒരു സഹോദരപുത്രനെ തന്റെകൂടെ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിക്കും. അന്നുമുതൽ ആ ബാലൻ തന്റെ പിതൃവ്യനെ ശുശ്രൂഷിക്കയും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു സുറിയാനിഭാഷയും കുർബാന

ക്രമവും മറ്റു വൈദികവിഷയങ്ങളും പഠിക്കയുംചെയ്യും. അന്നു് ഓല യിലാണു് സുറിയാനിപോലും സാധാരണ എഴുതി പഠിച്ചിരുന്ന തു്. അറിവും നെറിവും കണക്കിനു ചെന്നുകഴിയുമ്പോൾ മെത്രാന്റെ സന്നിധിയിൽപ്പോയി പട്ടം (സ്ഥാനാധികാരം) സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യും. ഈവിധം വൈദികവിദ്യ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിൽ എല്ലാ വൈദികരും പ്രാപ്തരായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ മെത്രാന്റെ അംഗീ കാരം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരും ചിരപരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആയ ചില വൈദികരാണു് അന്നു വൈദികസ്ഥാനാർത്ഥികളെ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അവർക്കു് 'മല്പാൻ' (ഗുരു) എന്ന സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനമുള്ളവരുടെ കീഴിൽ പലേ ബാലന്മാർ ശിഷ്യപ്പെട്ടു പഠിച്ചിരുന്നു.

ഹിന്ദുതാപസന്മാർ നടത്തിയിരുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു 'ഗുരു കുലം' ആയിരുന്നു അന്നത്തെ സെമ്മിനാരി. ഗുരുവിന്റെ ശുശ്രൂഷ യായിരുന്നു ശിഷ്യന്റെ പ്രഥമകൃത്യം. ഗുരുവിന്റെ ആശീർവാദമാ യിരുന്നു ശിഷ്യന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ പ്രതിഫലം. ഗുരുവി ന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ശിഷ്യൻ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കയുംചെയ്തിരുന്നു. അന്നത്തെ പാഠപദ്ധതി ഇന്നത്തെ സെമ്മിനാരികളിലേതിനോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തത്തക്കതായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഗുരുകുലങ്ങളിൽ സി ദ്ധിച്ച പരിശീലനം വളരെ പ്രായോഗികമായ ഒന്നായിരുന്നെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. തന്റെ ഇടവകയിലെ ജനങ്ങൾക്കു പള്ളിസം ബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ ശുശ്രൂഷ നൽകുന്നതും മുമ്പു ശമ്മാശന്മാരു ടെ കടമയായിരുന്നു. എന്നല്ല ഇടവകക്കാരുടെ അഭിപ്രായം രേഖ പ്പെടുത്തുന്ന 'ദേശകുറി' കിട്ടിയശേഷമേ, ശമ്മാശിനു മെത്രാൻ അവ സാനത്തെ പട്ടം കൊടുത്തിരുന്നുള്ളു.

രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, കടലാസിൽ എഴുതുക സുറിയാനിക്കാർക്കു മുമ്പേ കിട്ടിയതാണു്. എങ്കിലും കടലാ സു് അപൂർവവും അതിന്റെ വില അധികവും ആയിരുന്നതിനാൽ ഓലയും (ചിലപ്പോൾ വാഴയിലയും) എഴുതാനായി ഉപയോഗിച്ചി രുന്നു. കരി അരച്ചു കലക്കിയ മഷിയിൽ ഒട്ടൽ വെട്ടിയ പേനാ കൊണ്ടു വാഴയിലമേൽ എഴുതിയാണത്രെ അന്നു ചില ദിക്കുകളിൽ സുറിയാനി പഠിച്ചിരുന്നതു്. കടലാസിൽ എഴുതുന്നതിനുള്ള മഷി യും ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. മരവട്ടിഎണ്ണ ഉപയോ ഗിച്ചു കത്തിച്ച തിരിയുടെ മുകളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന കരിയും മ്ലാംപശ വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടു പശയാക്കിയതും ഒരു പിച്ചളക്കിണ്ണത്തിൽ ഇട്ടു കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചു വെള്ളം വറ്റിച്ചെടുത്തു കൂപ്പിയിലാക്കിയതായി രുന്നു അന്നത്തെ മഷി. മരവട്ടിയെണ്ണയിൽ കരിക്കു പകരം ചായി ല്യം പൊടിച്ചതു് ഇട്ടു ചാലിക്കുമ്പോൾ അതു ചുവന്ന മഷിയും ആയി. ഇങ്ങനെയുണ്ടാക്കിയ മഷി വളരെക്കാലം നിലനില്ക്കുന്നതാ ണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. മുന്നൂറും നാന്നൂറും വർഷം പഴക്കമായ

പുസ്തകങ്ങളും ഇന്നും പുതിയതുപോലെ തോന്നിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതുതന്നെയാണു്.

മന്ത്രവാദം: പഴയ കാലങ്ങളിൽ നസ്രാണിവൈദികർ മന്ത്രവാദം ശീലിച്ചിരുന്നെന്നു് ഒരു ധാരണ നാട്ടിൽ പരക്കെയുണ്ടു്. ഇതു വാസ്തവമല്ലെങ്കിലും മന്ത്രവാദം അന്നു പലർക്കും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പൂർവ കൽദായ ജനങ്ങളും വലിയ മന്ത്രവാദികളായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ക്രിസ്തുമതസ്വീകാരശേഷവും അക്കൂട്ടർ അതു തീരെ വിസ്മരിച്ചിരിക്കാനിടയില്ല. ഇപ്രകാരമായിരിക്കാം ഈ നാട്ടിൽ വന്ന കൽദായ സുറിയാനിജനങ്ങളുടെ സന്തതികളും മന്ത്രങ്ങളിൽ പ്രവീണരായിത്തീർന്നതു്. നസ്രാണി മന്ത്രവാദികളിൽവച്ചു് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധൻ കടമറ്റത്തു പീലിപ്പോസു് കത്തനാരാണു്. 17–ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഈ കത്തനാർ അന്നു കേരളത്തിലെ വിശ്രുതമാന്ത്രികന്മാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മന്ത്രവാദം പ്രയോഗിക്കുമാത്രമല്ല നൂതനങ്ങളായ പല മന്ത്രങ്ങളും എഴുതിയുണ്ടാക്കുകകൂടിചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നും ഹിന്ദുക്കളും ഉപയോഗിക്കുന്ന പല മന്ത്രങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്താൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ കത്തനാരുടെ മന്ത്രവാദങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് 'കടമറ്റത്തു സമ്പ്രദായക്കാർ' എന്നാണു് ഇന്നും പേർപറയുന്നതു്*.

ഇപ്രകാരം പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽപ്പോലും മലങ്കരനസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ നാനാമുഖമായ ഒരു വിദ്യാസമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു കാലത്തും നിരക്ഷരകുക്ഷികളായിരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണരൊഴിച്ചു്, ഇൻഡ്യയിലെ മിക്ക സമുദായങ്ങളും ഈ അടുത്തകാലങ്ങളിൽമാത്രമേ മാനസികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വില മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ, കേരളനസ്രാണികളും പഴയകാലംമുതൽ അക്ഷരവിദ്യയും ശസ്ത്രാഭ്യാസവും പ്രധാനമായിക്കരുതി തങ്ങളുടെ ബാലകർക്കു് രണ്ടിലും പരിശീലനം നല്കിയിരുന്നു. പരമ്പരയാ ഉള്ള ഈ പ്രബുദ്ധതനിമിത്തമായിരിക്കണം ആധുനിക വിദ്യാപ്രവേശനശേഷവും തങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യത്തെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനു് അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

---

* 1099–ലെ 1 മുതൽ 4 വരെ ലക്കം ഭാഷാപോഷിണിയിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെയും, 1095–ലെ 11, 12 ലക്കങ്ങളിൽ ചിത്രമെഴുത്തു വർഗീസിന്റെയും ലേഖനങ്ങളും നോക്കുക.

അദ്ധ്യായം ആറ്

ആദ്യമിഷ്യനറിമാരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ

ക്രിസ്താബ്ദം 1498–ൽ വാസ്കോഡാ ഗാമാ എന്ന പോർട്ടുഗീസ് കപ്പിത്താൻ കോഴിക്കോട്ട് വന്നെത്തിയതിനുമുമ്പുതന്നെ യൂറോപ്പിൽ നിന്നു ചില ക്രിസ്തീയ (കത്തോലിക്ക) മിഷ്യനറിമാർ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പരിശ്രമങ്ങളാരംഭിച്ചിരുന്നു. ക്രമേണ പോർട്ടുഗീസ് വാണിജ്യം പ്രബലീഭവിച്ചതോടുകൂടി മിഷ്യനറിമാരുടെ സംഖ്യയും ബലവും വർദ്ധിക്കയും അവരുടെ യത്നങ്ങളും പൂർവാധികം ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. കേരളത്തിലാണ് അവർ ആദ്യമായി വിദ്യാപ്രചാരണാർത്ഥം പരിശ്രമം തുടങ്ങിയതു്. ഈ ശ്രമം ഏറ്റവും വിജയകരമായി പരിണമിച്ചതും കേരളത്തിൽത്തന്നെ. അതിനാൽ ഏതൽപ്രയത്നങ്ങളുടെ ചരിത്രം ആരാഞ്ഞറിയുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സംഗതികളും പോർട്ടുഗീസ്, സ്പാനിഷ്, ലത്തീൻ, ഫ്രഞ്ച് എന്നിങ്ങനെ പല വിദേശഭാഷകളിലായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അനേകം അപൂർവകൃതികളിൽനിന്നും മാസികാലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നും സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ആദ്യമിഷ്യനറിമാർ മലയാളത്തിൽ അച്ചടിവിദ്യ നടപ്പാക്കിയെന്നും നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണങ്ങളും നിർമിച്ചുവെന്നും കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അവരുടെ ഈ പരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി കേരളത്തിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും അടുത്തകാലത്തിനുമുമ്പു വിവരമായ ഒരറിവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വരാൻ ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളുണ്ടു്. മിഷ്യനറിമാർക്കു പൊതുവായും വിശിഷ്യ സന്ന്യാസസഭാംഗങ്ങളായി ജീവിക്കുന്ന കത്തോലിക്ക മിഷ്യനറിമാർക്കു പ്രത്യേകമായും ഉള്ള വിനയാധിക്യംനിമിത്തം തങ്ങൾ രചിച്ച കൃതികളും സാധിച്ച സൽപ്രവൃത്തികളും ലോകസമക്ഷം പരസ്യപ്പെടുത്തി കീർത്തിമാന്മാരായിത്തീരണമെന്നു് അവർക്കാഗ്രഹമില്ല. അതു് 'എളിമ'യ്ക്കു വിരുദ്ധമാകയാൽ സ്വന്തസൽകൃത്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തിത്വം ഗോപനംചെയ്യുകയാണു് അവരുടെ സാധാരണ സമ്പ്രദായം. ഏതുമൂലം കത്തോലിക്കമിഷ്യനറിമാർ എഴുതിയ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും 'ഒരു ഈശോസഭക്കാരനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതു്' 'കമ്പനീത്താസഭയിൽ അയോഗ്യനായ ഒരംഗം' എന്നെല്ലാം മാത്രമേ കർത്തൃസംജ്ഞാനിർദേശം കാണുകയുള്ളു. മിഷ്യനറിസഭകളുടെ 'നാളാഗമ'ങ്ങളിൽ ഇവരെ സംബന്ധിച്ച പൂർണ്ണവിവരങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും ആ വക രേഖകളും പുറത്തുവിടുന്നതും വളരെ ദുർല്ലഭമാകുന്നു.

ഈ വൈഷമ്യങ്ങളാണ പ്രായേണ അവരുടെ ഏതാദ്ദശപരിശ്രമങ്ങളെ വിസ്മൃതമാക്കിത്തീർത്തത്.

കേരളത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയത പോർട്ടുഗൽ, ഇത്താലിയാ, ജർമനി, ഓസ്ട്രിയാ എന്ന വിദേശങ്ങളിൽനിന്ന വന്ന മിഷ്യനറിമാരും ജസ്വീത്ത്, കർമ്മലീത്താ ഇത്യാദി വിവിധ താപസസഭകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുമായിരുന്ന. ഇവരുടെയെല്ലാം മാതൃഭാഷകൾ വലുതാകയാൽ വല്ല വിവരങ്ങളും വെളിയിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതും നാനാഭാഷകളിലായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ ഭാഷകളെല്ലാം ക്ലേശിച്ച വശമാക്കി വാസ്തവം ചർച്ചചെയ്ത ഗ്രഹിക്കാൻ ആർക്കാണ് അതിരറ്റ കൗതുകമുണ്ടാവുക? ഈ പ്രയാസം നിമിത്തം അവരുടെ പരിശ്രമചരിത്രം ദുർജ്ഞേയമായും തീർന്നിരിക്കുന്ന.

വിദ്യാശാലകൾ

കേരളത്തിൽ വന്ന മിഷ്യനറിമാരിൽ പലരും ഉൽക്കൃഷ്ടവിദ്യാസമ്പന്നന്മാരായിരുന്ന. വേദപ്രചാരണമായിരുന്ന അവരുടെ പരമോദ്ദേശ്യമെങ്കിലും വിവിധ ഭാഷകൾ പഠിക്കയും അവയെ പരിപോഷിപ്പിക്കയുംചെയ്യുന്നതിൽ സ്വാഭാവികമായ ഒരഭിരുചി അവരിൽ പലർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. വിശുദ്ധ ശവരിയാർ (ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ) തന്നെ പാരീസ് സർവകലാശാലയിലെ ശ്രേഷ്ഠബിരുദധാരിയും കുറെക്കാലം ഒരു പ്രൊഫസറും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ക്രി. അ. 1542—ലാണ് അദ്ദേഹം ഈ നാട്ടിൽ വന്നത്. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം ഏതദ്ദേശഭാഷകൾ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും പഠിക്കയും നാട്ടുകാരെ തന്റെ ആശയങ്ങൾ ധരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട പാടവം സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്തു. അക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ തമിഴ് ഭാഷ പരക്കെ പ്രചരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ ഭാഷയാണ് ഇങ്ങനെ വിശുദ്ധ ശവരിയാർ വശമാക്കിയതെന്ന വിചാരിക്കാം.[9]

1547—ൽ ഫ്രയർ വിൻസന്റ് എന്നൊരു ഫ്രാൻസീസ്കൻ സന്ന്യാസി സുറിയാനി യുവാക്കന്മാർക്ക വിദ്യ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിനായി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു വിദ്യാലയം (സെമ്മിനാരി) സ്ഥാപിച്ചു.[10] അവിടെ സുറിയാനി, മലയാളം എന്നീ രണ്ട ഭാഷകളിലായി പല വൈദികവിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന. കേരളത്തിലെ പ്രധാന സുറിയാനികുടുംബങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരുനൂറിൽപ്പരം വിദ്യാർത്ഥികൾ അവിടെ താമസിച്ച് അദ്ധ്യയനം നടത്തി

9 കന്യാകുമാരിമുതൽ തുത്തുക്കുടിവരെയുള്ള തമിഴ് പ്രദേശത്തു വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തമിഴ്ഭാഷ പഠിച്ചത്. അനുബന്ധം 3.3. 3. കാണുക.

10 1540—41—ൽ സെമ്മിനാരി തുടങ്ങി. അനുബന്ധം 5.2.5 കാണുക.

വന്നതായും അവരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു ഭാഷകളിലും ഉള്ള പല കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളും സെമ്മിനാരിയിൽ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായും വിശുദ്ധ ശവരിയാർതന്നെ യൂറോപ്പിലേക്കയച്ച ഒരു കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1577-ൽ ജസ്വീറ്റ് സഭാംഗങ്ങളായ വൈദികന്മാർ കൊട്ടങ്ങല്ലൂരിനടുത്തു ചേന്നമംഗലം എന്ന സ്ഥലത്തും ഒരു പള്ളിയും സെമ്മിനാരിയും സ്ഥാപിച്ചു.[11] കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു സ്കൂളും അവർ കൊട്ടങ്ങല്ലൂരിൽ ഉണ്ടാക്കി. അനേകം നാട്ടുഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും സെമ്മിനാരിയിൽ അവർ ശേഖരിക്കയും പരിശോധിക്കയുമുണ്ടായി. ഈ സെമ്മിനാരിക്കെട്ടിടം യൂറോപ്പിലുള്ള വലിയ സെമ്മിനാരികളോടു കിടപിടിക്കത്തക്കതായിരുന്നുവെന്നും അവിടെ വിലയേറിയ ഒരു ഗ്രന്ഥസഞ്ചയം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ബാൽദേയസ് (Baldaeus) എന്ന പേരായി അന്നിവിടെ വന്ന ലന്തക്കാരനായ ദേശസഞ്ചാരി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ശതാബ്ദത്തിൽ (1662) ജസ്വീറുകാർ അമ്പഴക്കാടു് എന്ന പ്രദേശത്തു് ഇത്തരം വേറൊരു പാഠശാലകൂടെ സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ പേർ സെൻറ് പോൾസ് കോളേജ് എന്നായിരുന്നതിനാൽ ഇപ്പോഴും തൽസ്ഥാപനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തിനു് സമ്പാളൂർ എന്ന പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു പല സംഗതികളും ഇനിമേൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കകൊണ്ടു് ഇവിടെ അധികം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

അച്ചടിയന്ത്രം

ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രാചുര്യം വരുത്താനുള്ള പ്രധാന മാർഗം അച്ചടി നടപ്പാക്കുകയാണെന്നു പാതിരിമാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ ഈ നാട്ടിൽ വന്നശേഷം ഉടൻതന്നെ ദേശഭാഷാലിപികളിൽ അച്ചിൽ കൊത്തി പുസ്തകങ്ങളും മുദ്രണംചെയ്യാനുള്ള ഉദ്യമം തുടങ്ങി.[12] അക്കാലത്തു് യൂറോപ്പിൽപോലും അച്ചടിവിദ്യ ആരംഭിച്ചതേയുള്ളുവെങ്കിലും ജസ്വീറ്റ് പാതിരിമാർക്കു് അതിൽ വിശേഷവൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തദാഗമനാനന്തരം അധികകാലമാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഗോവയിൽ ഒരു യന്ത്രം വരുത്തി സ്ഥാപിക്കയും പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അതിൽ അച്ചടിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷ കൊങ്കിണിയും മറാത്തിയുമായിരുന്നുവെങ്കിലും യൂറോപ്യൻ ലിപികളിലാണു് അച്ചുണ്ടാക്കി അടി നടത്തിയതു്. ഇങ്ങനെ ഗോവയിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളും ഇന്നും പല പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥശാലകളിലും കാണുന്നുണ്ടു്.

---

11 1581-ലാണു് സെമ്മിനാരി തുടങ്ങിയതു്. അനുബന്ധം 3.3.6-3.3.8 കാണുക.

12 അച്ചടിയെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിവരങ്ങളും അനുബന്ധത്തിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഡോ. തോമസിന്റെ പല പ്രസ്താവനകളും പുതിയ അറിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

അചിരേണ നാട്ടുഭാഷാലിപികളിൽ മുദ്രണം നടപ്പാക്കുന്നതിനും അവർ ഉത്സാഹിച്ചുവെങ്കിലും വിജയം ക്ഷിപ്രലബ്ധമായില്ല. 1577–ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് ജോൺ ഗൊൺസാൽവസ് (Joan Gonsalves) എന്ന പേരായി സ്പെയിൻകാരനായ ഒരു സന്ന്യാസിയുടെ സാമർത്ഥ്യത്താൽ അവർ വേണ്ട അച്ചുകളെല്ലാം സജ്ജമാക്കി. ഈ സന്ന്യാസി 1555–ൽ ജസ്വീറ്റ് സഭയിൽ ചേരുകയും പല ശില്പകലകളിലും അസാമാന്യവൈദഗ്ധ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കയുംചെയ്ത ഒരു വൈദികനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹമാണു ദേശ്യലിപികൾ ആദ്യമായി ഉണ്ടാക്കിയതു്. ഇതു് ഉപയോഗിച്ചു് ആദ്യം ഗോവയിലെ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു. അടുത്തുതന്നെ അവ കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു് അവിടെയും അച്ചടി നടന്നു.

ഗൊൺസാൽവസ് ഇദംപ്രഥമമായി ഉണ്ടാക്കിയ അച്ചുകൾ തമിഴിലോ മലയാളത്തിലോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചു വളരെ വാദങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ ഉപയോഗത്തിനാണു് അച്ചടി നടത്തപ്പെട്ടതെന്നുള്ള കാരണത്താൽ ലിപികൾ മലയാളംതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നതത്രെ ചിലരുടെ വാദം. പോരെങ്കിൽ 'മലബാർ' ഭാഷയിലാണു് അച്ചുകൾ നിർമിക്കപ്പെട്ടതെന്നു ചരിത്രസാക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ, അന്നു വൈദേശികന്മാർ തെക്കെ ഇൻഡ്യയെ ഒന്നടക്കം 'മലബാർ' എന്നു സംജ്ഞചെയ്തു കാണുന്നതിനാൽ ഈ പേരിനെ ആസ്പദമാക്കി ഒന്നും അനുഗമിച്ചുകൂടാ. അക്കാലത്തു് കേരളത്തിലെ ഭാഷാരൂപം എന്തായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചും വാദത്തിനു ധാരാളം വകയുണ്ടു്. പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മലയാളം തമിഴിൽനിന്നു് അകന്നു് ഒരു വ്യതിരിക്ത ഭാഷയായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും കേരളീയരുടെ ഗ്രന്ഥലേഖനവും മറ്റെഴുത്തുകുത്തുകളുമെല്ലാം അന്നും അതിനിപ്പുറം വളരെ കാലത്തോളവും തമിഴലിപികളിൽത്തന്നെയാണു നടന്നിരുന്നതു്. കേരളത്തിലെ എഴുത്തുപള്ളികളിൽ ആശാന്മാർ അന്നു പഠിപ്പിച്ചുപോന്നതും തമിഴതന്നെ ആയിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ മരിച്ച സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട മിഷ്യനറിമാരുടെ ശവകുടീരങ്ങളിന്മേൽ കാണുന്ന ശിലാലേഖനങ്ങളും ആ ഭാഷയിൽത്തന്നെയാണു്. ഇതെല്ലാമായാലും കേരളത്തിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം മലയാളമായിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളുവെന്നു ശഠിക്കുന്നവരുണ്ടു്. ലിപികൾമാത്രം ഒരുപക്ഷേ, വട്ടെഴുത്തായിരിക്കാമെന്നേ അവർക്കു ശങ്കയുള്ളൂ.[13]

ഏതായാലും ഈ വാദത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വം നിമിത്തം അന്നച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിന്റെ വല്ലതും ഒരു പ്രതി തേടിപ്പിടിക്കുന്ന

---

13 1557–ൽ ഗോവയിലും 1578–ൽ കൊല്ലത്തും 1579–ൽ കൊച്ചിയിലും അച്ചടിച്ചതു തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്. കൊല്ലത്തെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ കോളജിൽ അച്ചടിച്ച ഡോക്ടീന കണ്ടെത്തിയതോടെ ഡോ. തോമസ് സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിവാദം അപ്രസക്തമായി.

തിനു് എനിക്കു വളരെ കൗതുകമുണ്ടായി. അതു മലയാളത്തിലാ ണെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ മാതൃഭാഷയായ മലയാളം ആദ്യം അച്ചടിക്ക പ്പെട്ട ഭാഷയാണെന്നുള്ള ഒരു വിശേഷബഹുമതിക്കു് അർഹമാകു മല്ലൊ എന്നുള്ളതായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം. തന്നിമിത്തം പല സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും എഴുത്തുകുത്തു നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി പാരീസിലെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ സോർബോൺ (Sorbonne) സർവകലാശാലവക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ 1579–ൽ മലയാളത്തി ലടിച്ച ഒരു വേദോപദേശഗ്രന്ഥം ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. ഉടനെ (1915) അതിന്റെ ഒന്നുരണ്ടു പക്ഷങ്ങൾ ഫോട്ടൊചെയ്തയയ്ക്കുവാൻ പ്രഖ്യാതനായ ഫാദർ ഹോസ്റ്റൺ മുഖേന ഞാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അതിവിടെ വന്നു നോക്കിയപ്പോഴാണു് അന്നിവിടെ മുദ്രണംചെയ്യ പ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം തമിഴിൽ ആയിരുന്നുവെന്നു ബോദ്ധ്യമാ യതു്. ''കേരളതീരത്തിലെയും ചോളമണ്ഡലത്തിലെയും ഉപയോഗ ത്തിനായി അച്ചടിച്ചതു്'' എന്നു് അതിൽത്തന്നെ എഴുതിയിരുന്ന തിനാൽ അന്നിവിടെ തമിഴിനായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം എന്നുള്ള സംഗതിയും വ്യക്തമായി. എന്നാൽ, ഫോട്ടോയിൽക്കണ്ട ലിപികളും കേരളത്തിലെ ചില നൂതനലിപിഭേദങ്ങളോടുകൂടിയതാ ണെന്ന കാര്യം വിശേഷിച്ചും പ്രസ്താവാർഹമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തുള്ള വാചകം ഇപ്രകാരമാണു്. ''Principes on elemens de la Religion Chtne en langue de Malabar inprime a Cochin'' 1579.

വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാര്യമാണല്ലൊ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്.[14] അക്കൊല്ലംതന്നെ (1579) കൊച്ചിയിൽ (Madre de Dios) ദൈവമാതാവിന്റെ മുദ്രാലയ ത്തിൽ മർക്കോസു് ജോർജു് (Jorge) എന്ന പാതിരി (Doctrina Christiana) 'ക്രിസ്ത്യീയമത തത്ത്വം' എന്നും 'ക്രിസ്ത്യീയവണക്കം' എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും അച്ചടിക്കയുണ്ടായി. തിരുനൽവേ ലിയിലെ കടൽത്തീരത്തിൽവെച്ചു് 1732–ൽ ഇതു രണ്ടും കണ്ടതായി അന്നിവിടെ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന 'സാർട്ടോറിയസു്' എന്ന ഡെയിൻ മിഷ്യനറി തന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വൈപ്പി ക്കോട്ടയിൽ മതസംബന്ധമായ മറ്റു ചില കൃതികളും പിന്നെയും അച്ചടിച്ചുവെങ്കിലും അവയിലെ ലിപികളും മേൽപ്പറഞ്ഞ തമിഴക്ഷ രങ്ങളുംതന്നെയായിരുന്നു. 1589–ൽ ഗോവയിൽ കൂടിയ സൂനഹദോ സിൽവെച്ചു് ഈ അച്ചടിവേലയെപ്പറ്റി ചിലർ വളരെ പ്രശംസി ച്ചതായി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. കൊച്ചിയിലും വൈപ്പിലും ഉണ്ടാ യിരുന്ന ഈ രണ്ടു മുദ്രാലയങ്ങളിലുമായി അമ്പതിൽ കുറയാതെ പുസ്തകങ്ങളും അച്ചടിച്ചിരിക്കുമെന്നാണു സമകാലീനലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതു്.

---

14 വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ അന്നു് അച്ചടി നടന്നിരുന്നില്ല. ഡോകു്ട്രീന അച്ചടിച്ചതു് കൊച്ചിയിലാണു്. ഡോകു്ട്രീനായുടെ തമിഴു്പ്പേരായിരിക്കണം ക്രിസു്തീയവണക്കം. അനുബന്ധം 3.3.6—3.3.7 കാണുക.

ഇനി നമുക്ക് അന്വേഷിക്കാനുള്ളതു പ്രസ്തുതപുസ്തകങ്ങൾ തർജമചെയ്തതു് ആരെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. മിഷ്യനറിമാർക്കു വേദപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനു് ആദ്യകാലംമുതല്ക്കേ നാട്ടുഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവശ്യം നേരിട്ടു. വിശുദ്ധനായ സേവിയർതന്നെ 1550—തിനിടയ്ക്കു സാധുക്കളായ സ്വശിഷ്യന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ടി സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു വേദോപദേശഗ്രന്ഥം തമിഴിൽ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതായി അറിയുന്നുണ്ടു്.[15] അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരനും ഏതദ്ദേശീയനുമായ എൻറീക്കെസ് (Enriquez) എന്ന ദേഹം വിദേശീയരുടെ ഉപയോഗാർത്ഥം ചെറിയ ഒരു വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു വേദോപദേശപുസ്തകവും മിശിഹായുടെയും കന്യകാമറിയത്തിന്റെയും ചരിത്രങ്ങളും തമിഴിൽ നിർമിച്ചതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വേദോപദേശമാണു് ''Doctrina Christiana'' എന്ന ലത്തീൻനാമത്തിൽ മക്കോസ്ജോർജ് പാതിരി കൊച്ചിയിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. എൻറീക്കെസിന്റെ മറ്റു കൃതികളും ചേന്നമംഗലത്തും അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. അവയുടെ ചില പ്രതികളും അദ്യാപി യൂറോപ്പിലെ പ്രധാന ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്നുണ്ടു്. ചേന്നമംഗലത്തുവെച്ചു് ബർണ്ണർദീനൊ ഫെറാവ് (Bernardino Ferav) എന്ന പാതിരിയാണു് ആദ്യമായി മലയാളത്തിൽ ഒരു മതഗ്രന്ഥം എഴുതിയതെന്നു് (Imprintas jesuitas by Simon Rodelas) എന്ന സ്പാനീഷ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു വിശ്വസനീയമോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

സുറിയാനി, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിൽ അസാമാന്യ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച ജോർജ് കാസ്റ്റ്റോ (Castro) എന്ന ഒരു പാതിരിയും അന്നവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹത്താൽ മതാത്മകങ്ങളായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലത്തീനിൽനിന്നു സുറിയാനിയിലേക്കും മലയാണ്മയിലേക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും ക്രൂദാശമുറകളും കുർബാനക്രമങ്ങളും മറ്റും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തു പ്രസ്തുത സെമ്മിനാരിയിൽ സുറിയാനിഭാഷാദ്ധ്യാപകനായി വർത്തിക്കയും അനന്തരം മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അഭിഷേചിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്ത ഫ്രാൻസീസ് റോസ് (Francis Roz) എന്ന ദേഹവും പല സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഴത്തെ കത്തോലിക്ക വൈദികന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ചില സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം ലത്തീനിൽനിന്നു തർജമചെയ്തവയാണെന്നാണു് അറിയുന്നതു്. കടുത്തുരുത്തിയിൽ സുറിയാനി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരു സെമ്മിനാരി സ്ഥാപിച്ചതും ഈ വൈദികനായി

---

15 ഇതാണു് ഭാരതീയലിപിയിൽ ആദ്യമായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം. 1577—ൽ ഗോവയിൽ അച്ചടിച്ച ഡോക്ട്രീന ക്രിസ്ത. അനുബന്ധം 3.3.3. കാണുക.

രുന്നു.[16] അനന്തരം അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനിഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരുംകൂടി അത്യധികം ഉത്സാഹിച്ചു് ആ ഭാഷയുടെ ബൃഹത്തായ ഒരു നിഘണ്ടുവും ഫ്രാൻസീസു് റോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നിർമിച്ചതായിക്കാണുന്നു. അതിന്റെ കൈയെഴുത്തുപകർപ്പു് കടുത്തുരുത്തിയിലെ (മാലാന?) മാണിമാത്തുക്കത്തനാർ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു് 1779–ൽ പൗലീനോസു് പാതിരി കണ്ടിട്ടുള്ളതത്രെ.*

ക്രി. അ. 1602–ൽ പാതിരിമാർ റോമിൽനിന്നു സുറിയാനിലിപികളും അച്ചുണ്ടാക്കിച്ചു വരുത്തുകയും വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ ഒരു സുറിയാനി മുദ്രാലയംകൂടി സ്ഥാപിക്കുകയുംചെയ്തു. അവിടെ ഫാദർ ഫ്രാൻസീസുറോസിന്റെയും മറ്റും ആഭിമുഖ്യത്തിൽത്തന്നെ സുറിയാനിക്കാരായ വൈദികന്മാർക്കു് ആവശ്യമുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൽവെച്ചു പാതിരിമാരുടെ കൈയിൽക്കിട്ടിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അവർ ഈ സെമ്മിനാരിയിൽവെച്ചാണു പരിശോധിക്കയും പലതിലും കാണപ്പെട്ട നെസ്തോറിയൻ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ തിരുത്തി ശരിപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തതു്. വൈപ്പിക്കോട്ടയിലെ ഈ മുദ്രാലയം 1605–ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചു. തത്സമയം കേരളീയ സുറിയാനിക്കാരുടെ മെത്രാനായിത്തീർന്ന റോസിന്റെ തലസ്ഥാനവും ആ പട്ടണമായിരുന്നു. അവിടെവെച്ചും അനേകം കൃതികളും രചിക്കയും അച്ചടിപ്പിക്കയും ചെയ്തശേഷം 1624–ൽ അദ്ദേഹം ചരമപ്രാപ്തനായി. അന്നു പ്രേതകുടീരത്തിൽ വിരിച്ചിരുന്ന ശിലാഫലകം ഇന്നു പറവൂർ പള്ളിയുടെ ഭിത്തിമേൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ലേഖനംചെയ്തിട്ടുള്ള വട്ടെഴുത്തു (നാനംമോനം) ലിപികളും ഇപ്പോഴും കാണാവുന്നതാണു്. തദനുചരന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന ഫാദർ ഫെർണാണ്ടസ്സും ഒരു നല്ല ഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്നു. ചൈനായിൽ പാതിരിമാർ കണ്ടുപിടിച്ച ക്രിസ്ത്വീയശിലാരേഖയിലെ സുറിയാനിലിപികളും ഇദ്ദേഹത്തെക്കാണിച്ചാണു് അവർ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഫെർണാണ്ടസു് വല്ല കൃതികളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ല.**

അമ്പഴക്കാട്ടു് നടന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ

1663–നുശേഷം മലയാളത്തിലും തമിഴിലും അച്ചടി പ്രചുരമായി നടന്നതു് അമ്പഴക്കാടു് എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ

16 1627–ൽ ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാസിമാർ ഡൊനാതി (Donati)യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചതാണല്ലോ കടുത്തുരുത്തി സെമ്മിനാരി. ഡൊനാതിയും റോസിനെപ്പോലെതന്നെ സുറിയാനിയിലും മലയാളത്തിലും പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്നു. 1624–ൽ റോസുമെത്രാൻ മരിച്ചു. ആ നിലയ്ക്കു് ഈ പ്രസ്താവം എന്തോ തെറ്റിദ്ധാരണ നിമിത്തമാണെന്നു കരുതാം.

* "India Orientalis Christiana"

** P. Y. Saeki, Nestorean Monument in China (C. L. S.)

തനതു ലിപികളിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം അഭിനവമായി മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ടതു് അവിടെ വെച്ചാണെന്നും അതു പ്രസ്തുത ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ആയിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. അക്കാലത്തു് അമ്പഴക്കാട്ടുണ്ടായിരുന്ന പാതിരിമാർ മിക്കവരുംതന്നെ വിഖ്യാതപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു. അവർ നമ്പൂരിമാരിൽ പലരുടെയും സാഹായ്യത്താൽ അനേകം സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിക്കയും ആ ഭാഷകൂടി അഭ്യസിക്കയുമുണ്ടായി. അന്നു് മധുരയിലും മറ്റും റോബർട്ടു് ദെ നോബിലി മുതലായി പ്രബലന്മാരായ പല പാതിരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും തമിഴിലെ അച്ചടികളും എല്ലാം നടത്തിയതു കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഒരു ഗ്രാമമായ അമ്പഴക്കാട്ടുവെച്ചുതന്നെയാണു്. പ്രീൻസാ (Proenca) എന്ന പാതിരിയാൽ രചിക്കപ്പെട്ട പ്രസിദ്ധമായ തമിഴനിഘണ്ടുവും ഫാദർ ദാ കോസ്റ്റാ (Da Costa) എഴുതിയ തമിഴവ്യാകരണവും അവിടെയാണു് അച്ചടിച്ചതു്. ഇവയിൽ നിഘണ്ടു 1679—ൽ മുദ്രിതമായെന്നും അതിനുവേണ്ട യത്നങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചതു് മലയാളത്തുകാരനായ ഇഞ്ഞാസി അയ്ച്ചാമണി എന്നൊരാൾ ആയിരുന്നുവെന്നും പൗലീനോസു പാതിരി പറയുന്നു. ഫാദർ ഹോസ്റ്റണാകട്ടെ ഒരുപക്ഷേ, ഇതു് ഇത്താല്യൻ ജെസ്വീററനായ ഇഗ്നേഷ്യസ് അക്മൊനി (Arcamonie) ആയിരിക്കുമെന്നും ശങ്കിക്കുന്നുണ്ടു്. 'തത്ത്വബോധകർ' എന്ന നാമത്താൽ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ സുവിദിതനായിത്തീർന്ന റോബർട്ടു് ദെ നൊബിലി (Robert de Nobli) യുടെ ''ദൈവശാസ്ത്രം'' എന്ന തമിഴ്ഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കപ്പെട്ടതും അമ്പഴക്കാട്ടു് മുദ്രാലയത്തിലാണു്. അതിന്റെ പണി നടത്തുന്നതിനായി 'അന്ത്രേപ്രേയാ' എന്ന പാതിരി അവിടെ കുറെക്കാലം വന്നു താമസിച്ചതായും മറ്റും 'മിസ്യോൻ ദു മദുരേ' (Mission du Madure) എന്ന ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലുള്ള ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈ മുദ്രണമന്ദിരം വളരെക്കാലത്തോളം തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഉൽക്കൃഷ്ടമായ ഒരു ഭാഷാപരിപോഷണകേന്ദ്രമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു.

പോർട്ടുഗീസുകാരും സ്പെയിൻകാരും ആയ ജെസ്വീററു് പാതിരിമാർ മേൽപ്രകാരം കേരളത്തിൽ വന്നു വിദ്യാപ്രചാരണത്തിനായി യത്നിക്കയും, തമിഴു്, മലയാളം, സുറിയാനി എന്നീ ഭാഷകളിൽ അനേകം കൃതികളും നിർമിക്കയുംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മദ്ധ്യേയാണു് ഡച്ചുകാർ ആഗമിച്ചതു്. അവർ 1661-ൽ കൊച്ചിക്കോട്ട ആക്രമിച്ചടക്കുകയും പോർട്ടുഗീസുകാരെ കേരളത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കയുംചെയ്തു. ഈ ആക്രമണത്തിൽ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന സെമ്മിനാരിയും ഗ്രന്ഥശാലയുംകൂടി അവർ ചുട്ടു ദഹിപ്പിച്ചുവത്രെ. മാത്രമല്ല, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മതാനുയായികളായ ഡച്ചുകാർ പോർട്ടുഗീസുകാരായ വൈദികന്മാരെയും പട്ടണത്തിൽനിന്നും മറ്റും തുരത്തിവിട്ടു. അവരുടെ ഗ്രന്ഥശാലകളുംകൂടി നേരിട്ട ഈ ദുർദ്ദശ മലയാളസാഹിത്യത്തിനു് എത്ര വലിയ നഷ്ടമാണു വരുത്തിക്കൂട്ടിയതെന്നു പറ

യേണ്ടതില്ലല്ലോ. വളരെക്കാലത്തെ നിരന്തരാന്വേഷണത്താൽ ശേഖരിക്കപ്പെട്ട എത്രയോ അപൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ അക്കൂട്ടത്തിൽ നിശ്ശേഷം ശൂന്യമായിപ്പോയിരിക്കാം. കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തുറമുഖങ്ങളിൽ നിന്നു പാതിരിമാർക്കു് ഇപ്രകാരം പിൻവാങ്ങേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും സാമൂതിരിയുടെ അധികാരാതിർത്തിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന അമ്പഴക്കാട്ടു് നിവസിക്കുന്നതിൽ വിഘാതമുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ പലരും അവിടെ അഭയംപ്രാപിച്ചു പാർത്തു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളത്രെ പ്രസിദ്ധനായ അർണ്ണോസു് (Ernastus) പാതിരി.

പോർട്ടുഗീസുകാർ ഇതഃപരം വളരെ ചുരുക്കമായി മാത്രമേ കേരളത്തിലേക്കു വന്നിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും 1773–ൽ ജെസ്വീറ്റു് സഭ നിർത്തൽചെയ്യപ്പെട്ടതുവരെ ആ സ്ഥലം അവരുടെ അധീനത്തിൽത്തന്നെയാണിരുന്നതു്. തദനന്തരം അതു കർമലീത്താക്കാർക്കു വിധേയമായി. അവർ ജെസ്വീറ്റു് സഭാംഗങ്ങളുടെ തിരോധാനാനന്തരം കേരളത്തിൽ ധാരാളമായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ആ സംഘാംഗങ്ങളിൽ പലരും ഡച്ചു് അധികാരികളുടെ സുഹൃത്തുക്കളും ഹോളണ്ടുകാരും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു ഗവർണർമാരുടെ അനേകം ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കും പാത്രമായി. ഇക്കൂട്ടരുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നതു് വരാപ്പുഴ കൊല്ലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളാണു്. വരാപ്പുഴയിൽ അവരും ഒരു സെമ്മിനാരിയും അച്ചുക്കൂടവും സ്ഥാപിക്കയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചു് അച്ചടിക്കയും മറ്റുംചെയ്തു. വിശേഷിച്ചു് അവരിൽ പലരും ചരിത്രനിർമാണത്തിലും ഇതര ഭാഷാകൃതികൾ വിവർത്തനംചെയ്യുന്നതിലും അത്യധികം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഫാദർ മാത്യു, ആഞ്ചലൊ, ഇൽഡിഫോൺസു്, പൗലീനോസു് മുതലായവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാണു്. അവരുടെ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചു് അടുത്ത ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണു്.

കാലാന്തരത്തിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ആക്രമണത്താൽ അമ്പഴക്കാട്ടു് പള്ളിയും സെമ്മിനാരിയും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിനും വലിയ ശോഷണം പറ്റി. ഇപ്പോൾ ആ പള്ളിയുടെയും സെമ്മിനാരിയുടെയും തറയും ഭിത്തികളുടെ ചില അംശങ്ങളും മറ്റും മാത്രമേ അവശേഷിച്ചുകാണുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അവിടെ ഭദ്രമായ ഒരു പരിശോധന നടത്തേണ്ടതു പൂർവചരിത്രതല്പരന്മാരായ ഗവേഷകന്മാരുടെ കർത്തവ്യമാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല.

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യത്തെ അച്ചടി

1700–നും 1800–നും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിൽ മുദ്രിതമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. അന്നു് ജസ്വീറ്റു് സഭക്കാരും കർമലീത്താക്കാരും ആയ പാതിരിമാർ പല ഗ്രന്ഥ

ങ്ങളും എഴുതുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ചുരുക്കം ചിലതു മാത്രമേ മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ടുള്ളൂ. ഈ കാരണംമൂലമാണു് അഞ്ഞോസുപാതിരിയുടെ കൃതികൾക്കു് അവയുടെ പ്രാധാന്യത്തിനു യോജിച്ച പ്രാചുര്യം അവയെഴുതിയ കാലത്തു സിദ്ധിക്കാതിരുന്നതു്. അവ മിക്കവാറും താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എഴുതി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

18–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയപ്പെടുന്ന മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാംതന്നെ റോമായിൽ അടിക്കപ്പെട്ടവയാണു്. അന്നു് റോമായിൽ വേദപ്രചാരണസംഘ (Sacred Congregation of the Propaganda)ത്തിന്റെ കീഴായി ഉണ്ടായിരുന്ന സർവഭാഷാമുദ്രാലയത്തിൽ പലേ പൗരസ്ത്യഭാഷകളിലും അച്ചടി നടന്നിരുന്നു. മലയാളത്തിലുള്ള അച്ചുകൂം 1772–മാണ്ടിനിടയ്ക്കാണു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതു്. ആയിടയ്ക്കു കേരളത്തിൽനിന്നു് റോമായിൽ ചെന്നെത്തിയ ക്ലെമൻറ് പിയാനിയസ് (Clement Peanius) എന്ന കർമലീത്താ പാതിരിയാണു് ഈ വിഷയത്തിൽ സഹായം നൽകിയതു്. അദ്ദേഹത്താൽ എഴുതപ്പെട്ടതും 1772–ൽ റോമായിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടതുമായ Alphabetum Grandonico-Malabaricum എന്ന ലത്തീൻ കൃതിയുടെ അവതാരികയിൽ പ്രൊപ്പഗാന്തയിലെ മുദ്രാലയശ്രേഷ്ഠനായ ജോൺ ക്രിസ്റ്റഫർ അമദാത്തിയസ് (Amadatius) എന്ന ദേഹം ഈ വിവരങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്.* മലയാളഭാഷയിൽ 51 അക്ഷരങ്ങളാണുള്ളതെന്നും എന്നാൽ, അവയുടെ പെരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ഉൾപ്പെടെ 1128 അച്ചുകൂം ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നു എന്നും ഈവിധം യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽ അച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ വളരെയധികം വിഷമം സഹിച്ചാണു് മലയാളത്തിൽ അച്ചടി നടപ്പാക്കിയതെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പറയുന്നു [17].

ആദ്യമായി മലയാളഭാഷയിൽ അച്ചുണ്ടാക്കിയതു് റോമായിലാണെന്നതെ മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മതം. എന്നാൽ, 1686–നും 1763–നും ഇടയ്ക്കു് ഹോളണ്ടിൽവച്ചു മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ട Hortus Malabaricus (ഹോർത്തുസ് മലബാറിക്കുസ് = കേരളാരാമം = കേരളസസ്യവിവരണം) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സസ്യങ്ങളുടെ നാമങ്ങൾ ലത്തീനിലും അറബിയിലും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാള അക്ഷരത്തിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല മലയാളഭാഷയിൽത്തന്നെ ചില ഭാഗങ്ങൾ അച്ചടിക്കയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ ആദ്യമായി സാക്ഷാൽ മലയാള അച്ചുകൂം കൊത്തിയതു് റോമായിലാണെന്നുള്ള വാദം സാധുവാകുന്നതല്ല. എന്നിരുന്നാലും മലയാള

---

* ഈ കൃതിയുടെ ഒരു പ്രതി എങ്ങനെയോ മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ കൈവശം വന്നുചേരുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ അതു് റവ. ഫാദർ പലോക്കാരൻ എം. എ. യുടെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ടു്.

17 അനുബന്ധം 3. 4. 5. കാണുക.

എട്ടാം കാണ്ഡം

ദൈവദൊഷവും മുഴുവനായകും പസാരവുമെന്നതിന്മെൽ

൧ കും പസാരിപ്പാൻ അണയുന്നവരെല്ലാവൎക്കും ദൊഷങ്ങളുടെ പൊറുതി കിട്ടുമൊ

൨ എല്ലാവൎക്കുമല്ലനല്ല വണ്ണം കും പസാരിക്കുന്നവൎക്കത്രെ

൧ ഒരുത്തൻ നല്ല വണ്ണം കും പസാരിച്ചുയെന്നതിന്റെ അടയാളമെന്തുന്ന

൨ ദൊഷവ്യാപാരം മാററികൊള്ളുന്നതും ഹൃദയത്തൊടുകൂടെ തം പുരാനെസ്നെഹിക്കുന്നതും തം പുരാന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നതും ദൊഷവും ദൊഷത്തിന്റെ സംഗതിഞ്ഞുകുന്ന അവകാശങ്ങളൊക്കയും നീക്കികളയുന്നതുമെന്നിവ എല്ലാം നല്ല കും പസാര

(സംക്ഷേപവേദാൎത്ഥം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 199-ാം പക്ഷം)

അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം ആദ്യമായി മുദ്രണംചെയ്തതു് റോമായിലെ പ്രസ്സിൽ ആണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ഹോർത്തുസ്' എന്ന കൃതിയിൽ മലയാളത്തിൽ ഉള്ള ചില പേരുകളും വാചകങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ ആ കൃതിയിലേ ഭാഷ മലയാളമല്ല. എന്നാൽ, റോമായിൽ 1772–ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' (Compenodiosa) എന്ന കൃതി ഒരു തനി മലയാളപുസ്തകം ആണു്. സാക്ഷാൽ മലയാളഭാഷയിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ കൃതിയും ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി അടുത്ത ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു്.

ഇപ്രകാരം റോമായിൽ അച്ചടിച്ച മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ ക്ലെമൻറ് പാതിരിതന്നെ മലയാളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരികയും അവ കേരളത്തിലുള്ള നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ വിതരണംചെയ്കയും ഉണ്ടായി. ഇപ്പോഴും പുരാതനകുടുംബങ്ങളിൽ ഈ പുസ്തകം കാണുന്നുണ്ടു് [18]. തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി സെൻറ് ജോസഫ്സ് കോളജിലെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന പ്രതിയിൽ ''പയ്യപ്പിള്ളിയിൽ അയിപ്പുകത്തനാർക്കു വായിച്ചറിവാൻ കല്പിച്ചുകൊടുത്തതു്—പൂക്കോട്ടനിന്നും 1775–ാംകാലം തുലാമാസം 17–ാംനു–'' എന്നെഴുതി താഴെ സുറിയാനിയിൽ കൈയൊപ്പിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ലിപികളും ചതുരാകാരവും വലിപ്പംകൂടിയതും ആകുന്നു. മാതൃകയായി ഒരു പേജു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർക്കുന്നുണ്ടു്. 1800–ാമാണ്ടിനുശേഷം റോമായിൽ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടതായി അറിയുന്നില്ല.

ആദ്യത്തെ ഗദ്യകൃതികൾ

പാശ്ചാത്യമിഷ്യനറിമാർ കേരളത്തിൽ വന്ന കാലത്തു് ഇൻഡ്യൻ ഭാഷകളിൽ ഗദ്യകൃതികൾ ചുരുക്കമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു് ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കാദംബരി, ഹർഷചരിതം മുതലായവ ഒരുതരം കൃത്രിമ ഗദ്യമായിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ ചമ്പുക്കളിലുള്ള ഗദ്യവും ഏകദേശം അത്തരത്തിൽത്തന്നെ. എന്നാൽ, മലയാളത്തിൽ തനി ഗദ്യകൃതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു സമ്മതിച്ചേകഴിയൂ. മഴമംഗലംനമ്പൂരിയുടെ ആചാരസംഗ്രഹം മാത്തൂർ നമ്പൂരിയുടെ 'മുഹൂർത്തപദവി' പ്രസിദ്ധമായ 'കേരളോല്പത്തി' മുതലായവ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. എന്നാൽ, അവയും ആധുനികഗദ്യരീതിയിലാണെന്നു പറയാൻ വിഷമമുണ്ടു്. അവ ജനങ്ങൾ അധികമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതുമില്ല. പൊതുജനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കൃതികൾ മിക്കവാറും

18 1980–ൽ സംക്ഷേപവേദാർത്ഥത്തിൻെറ രണ്ടാംപതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതിൽ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ഫോട്ടോപ്പകർപ്പും ആധുനിക ഭാഷാന്തരവും ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പദ്യംതന്നെ ആയിരുന്നു. ഗദ്യം സാഹിത്യമാണെന്നുതന്നെ അക്കാലത്തു് ആർക്കും സമ്മതമായിരുന്നില്ല. [19].

മതപ്രചാരണാർത്ഥം വന്നുചേർന്ന മിഷ്യനറിമാർക്കു് അവശ്യാവശ്യകമായിരുന്നതു സാധാരണക്കാർക്കു വായിച്ചറിയാവുന്ന ഗദ്യകൃതികളും ആയിരുന്നു. അവർ അധികമായി പെരുമാറിയിരുന്ന കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഭാഷ തമിഴ്പദങ്ങളും അധികമുണ്ടായിരുന്ന ഒരുവക താണ മലയാളവുമായിരുന്നു. ഈ അടുത്തകാലത്തുപോലും പുലയർ മുതലായ വർഗക്കാർ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷ തമിഴമയമായിരുന്നല്ലോ. രണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പു് മറ്റു മിക്ക ജാതിക്കാരും അപ്രകാരമുള്ള ഭാഷയിലായിരിക്കണം സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. മിക്ക കളരികളിലും തമിഴ് പ്രായേണ നിബ്ബന്ധവിഷയമായിരുന്നു. 'നാനം മോനം' എന്നു സാധാരണ പറഞ്ഞിരുന്ന വട്ടെഴുത്തു വശമാകാതെ അന്നു് സാധാരണക്കാരുടെ പഠനം പോലും പൂർത്തിയായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ വൈപ്പിലും കൊച്ചിയിലും പിന്നീടു് അമ്പഴക്കാട്ടും അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളും മിക്കതുംതന്നെ തമിഴിലായിരുന്നു. അക്ഷരം തമിഴായിരുന്നെങ്കിലും ഭാഷ മിക്കവാറും ഒരു താണതരം മലയാളവുമായിരുന്നു.[20] മലബാർ ഭാഷ (Lingua Malabarica) എന്നു പേർ പറയാനുള്ള കാരണവും ഇതിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. വിശുദ്ധനായ ശൗരിയാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരനായ എൻറീക്കോസുപാതിരിയും രചിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന വേദോപദേശകൃതികളും ഈ ഭാഷയിൽ ആണു് എഴുതപ്പെട്ടതു്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സമുദ്രതീരനിവാസികളായ പരവർ, മുക്കുവർ മുതലായ ജനങ്ങൾ പരക്കെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി പല യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരികളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യ മിഷ്യനറിമാർ പ്രധാനമായി കടൽത്തീരത്തെ ജനങ്ങളോടാണല്ലോ ഇടപെട്ടതു്. അവർക്കു് അന്നു് അക്ഷരവിദ്യ അജ്ഞാതമല്ലാഞ്ഞെന്നു് ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

എന്നാൽ, അക്കാലത്തും മേത്തരം ഒരു മലയാളവും നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നതായി വിചാരിക്കണം. ആ ഭാഷയിലാണു് നമ്പൂരിമാരും നായന്മാരും മാത്രമല്ല നസ്രാണികളും തങ്ങളുടെ കൃതികളും എഴുതിയിരുന്നതു്. മേല്പറഞ്ഞ മഴമംഗലം മുതലായവരുടെ കൃതികളും ഈ തരത്തിലുള്ളവയാണു്. നസ്രാണികളുടെ വകയായി 1600–ാം

---

19 മിഷ്യനറിമാരുടെ വരവിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഗദ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യാവലോകനത്തിൽ: സംകറിയാ സക്കറിയ രണ്ടു പ്രാചീനഗദ്യകൃതികളും, ചങ്ങനാശ്ശേരി, 1976 പു. CXI–CXVI.

20 ലഭ്യമായ തെളിവുകളെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അവിടെയെല്ലാം അച്ചടി നടന്നതു തമിഴിലാണു്. ലിപി മാത്രമല്ല ഭാഷയും തമിഴായിരുന്നു. വിശദവിവരങ്ങൾ അനുബന്ധത്തിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗത്തു്.

ആണ്ടിടയ്ക്ക് എഴുതപ്പെട്ട 'ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനാകൾ' മുതലായ കൃതികളും പ്രായേണ ഈ രീതിയിൽത്തന്നെ. തമിഴ്പദങ്ങളും ഈ കൃതികളിൽ ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ, തമിഴ് രീതികളും ദുർല്ലഭവും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അധികവുമത്രേ. പ്രസ്തുത കൃതികളെപ്പറ്റി അടുത്ത ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

ആയിടയ്ക്കുതന്നെ ഉണ്ടായക്കൂട്ടത്തിൽ ഇപ്പോൾ കാണാനുള്ള വേറൊരു ഗദ്യശകലം 'ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസ്' (Hortus Malabaricus) എന്ന സസ്യശാസ്ത്രകൃതിയിലുള്ളതാണ്[21]. അതിലെ രീതി അന്നത്തെ സർക്കാർ ഈടുവയ്പുകളിലും മറ്റുമുള്ള രേഖകളിലേതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ലെന്നുള്ളതു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്നു കാണാം.

''പ്രസമവും മംഗല്യവും കൂടിയിരിപ്പും ബഹുമാനപ്പെട്ട കൊമ്പഞ്ഞിയുടെ തുപ്പായിത്തവും കൊച്ചിയിൽ ആയ മനുവേൽ കാന്നോരു നിശ്ചയിക്കുംപ്രകാരം എന്ദ്രീക്കിവൻ റെ ദേ കുമദോരിടെ കല്പനയാൽ കരപ്പുറത്തു പിറന്നൊള്ള ഒരു മലയാംവൈദ്യന്റെ ചൊൽകെട്ട പുസ്തകത്തിൽ ചാർത്തിയ മലയാളത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളും ചെറുവൃക്ഷങ്ങളും കായ്കളും വിത്തുകളും രെസങ്ങളും പേരുകളും ചക്തികളും സദചക്തികളും പറങ്കിപ്പുഴയിലും മലയാൻപുഴയിലും വകതിരിച്ചു ചൊല്ലുകയുംചെയ്തു. ഈവണ്ണം ഒരു സംശെയം ഏന്നിയേ നേരാകുംവണ്ണം എഴുതിത്തീർത്ത നിശ്ചയത്തിൽ എന്റെ ഒപ്പ് എബ്രിൽമാസം ധൻന- ഉനഥന്യൗധന്യ മത കൊച്ചിയിൽ കോട്ടയിൽ എഴുത്ത്.'' (ഈ ഖണ്ഡിക ഓക്സ്ഫോർഡ് ബോഡ്ലിയൻ ഗ്രന്ഥ

---

21 ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കോലെഴുത്തിലുള്ള ഒരു ലിഖിതവും കാണുന്നു. ഗ്രന്ഥനിർമാണത്തിൽ സഹായിച്ച ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ സാക്ഷ്യപത്രമാണിതു്:

'കരപ്പുറത്തു് കടക്കരപ്പള്ളി തെചത്ത് കൊല്ലാട്ട വീട്ടിൽ പിറന്നു് അവിടെ കുടിയിരിക്കും ചെകൊർ വർണത്തിൽ സന്മ പുറതായ്മ ഒള്ള മലെയാംവൈത്തിയൻ നിച്ചയിക്കും പ്രകാരം എന്തിരിക്കിവൻ റെത് കുമ്മതൊരിടെ കൽപ്പനയാൽ കൊച്ചിയിൽ കൊട്ടെയിൽ വന്നാ പൊത്തകത്തിൽ ചാർത്തിയ വിർക്കങ്ങളും ചെറുവിർക്കങ്ങളും വള്ളികളും പുൽക്കുലങ്ങളും വിത്തുചാതികളും കൊണ്ടു കൈചൈകയും നമ്മെടെ കെരന്തങ്ങളിൽനിന്നു് കെറെയിക്കകൊണ്ടും ഓരൊന്നിന്റെ പിറകാരവും വിവെത്ത വരുത്തി വെകുമാനപ്പെട്ട കൊമ്പഞ്ഞിയെടെ തുപ്പായി ആയ മണുവെൽക്കർന്നൊരൊടു് പറഞ്ഞു് തിരിച്ചു് അങ്ങു് അറിയിക്കെയും ചൈതുയിവണ്ണം ചമുചെയം തിർത്തു് തിരിച്ചു് അങ്ങു് അറിയിച്ചതിൽ മലെയാളത്തിൽ ഇതുകൊണ്ടു് ഉള്ളതിൽ തൽച്ചെനങ്ങെടെ ചങ്ങം ചെയം യെന്നിയെ എഴുതിയ മൈക്കു് ആപിരിൽ മാതം 20ൻ 1675 മത കൊച്ചിയിൽ കൊട്ടെയിൽ എഴുത്തു് (ഒപ്പു്) കൊല്ലാട്ട വൈത്തിയെൻ.'

(വി. ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ വിസ്മൃതിയിൽനിന്നു് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തോട് കടപ്പാട്.)

ശാലയിൽ ഇരിക്കുന്ന പ്രതിയിൽനിന്നു ഞാൻതന്നെ പകർത്തിയതാണു")[22].

മുകളിലുദ്ധരിച്ച ഖണ്ഡികയുടെ ഫോട്ടോപ്രതി.

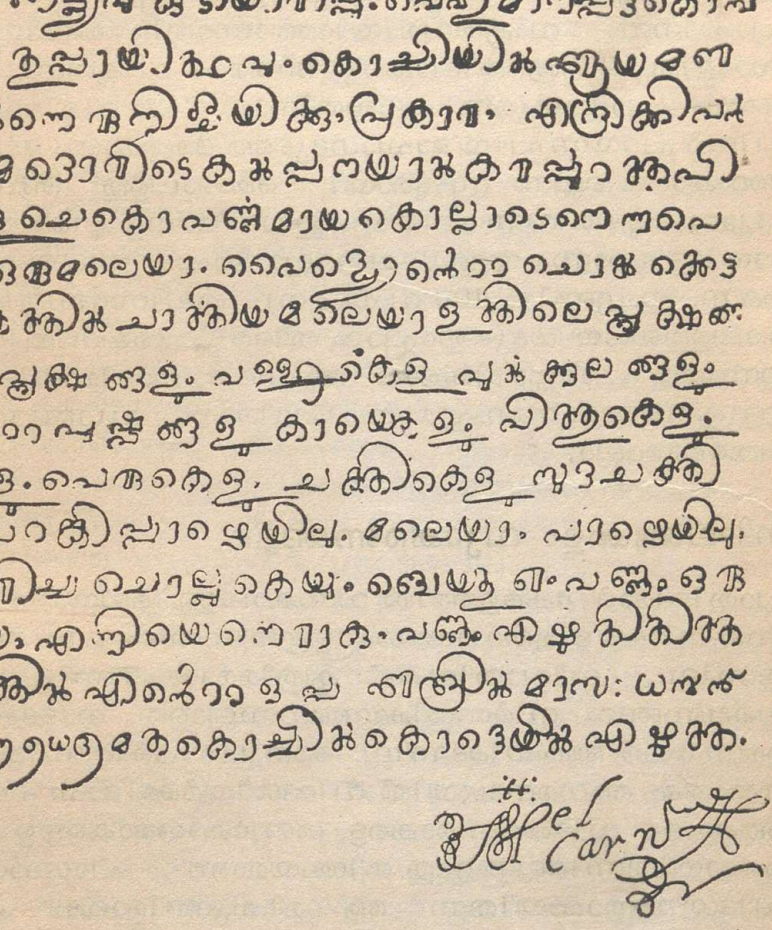

22 ഡോ. തോമസ് നൽകുന്ന ലിപ്യന്തരണത്തിൽ ചില സംഖലിതങ്ങളുണ്ടു്. അതിനാൽ ആ ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

'പ്രസമവും മംഗല്യവും കൂടിയിരുപ്പും വെഹ്മാനപ്പട്ട കൊമ്പഞ്ഞിയെടെ തുപ്പായിത്തവും കൊച്ചിയിൽ ആയ മനുവെൽക്കർന്നെരു നിശ്ചയിക്കും പ്രകാരം എന്റിക്കിവൻ റെടെ കുമടൊരിടെ കൽപ്പനയാൽ കരപ്പുറത്ത പിറന്നൊള്ള ചെകൊവണ്ണമായ കൊല്ലാടെനെന്ന പെരൊള്ള ഒരു മലെയാം വൈദ്യുന്റെറ ചൊൽക്കെട്ട പൊസ്തകത്തിൽ ചാർത്തിയ മലെയാളത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളും ചെറുവൃക്ഷങ്ങളും വള്ളികെള പുൽക്കലങ്ങളും അതിന്റെറ പുഷ്ങ്ങള കായെകളുംവിത്തുകെളും രെസങ്ങളും പെരുകെളും ചക്തികെള സുദചക്തികെളും പറങ്കിപ്പാഴെയിലും മലെയാം പാഴെയിലും വകതിരിച്ച ചൊല്ലുകയും ഞ്ചെയ്തു. ഈ വണ്ണം ഒരു സംശെയം എന്നിയെ നെരാകുംവണ്ണം എഴുതിതിത്ത നിശ്ചയത്തിൽ എന്റെറ ഒപ്പ അബ്രിൽ മാസ: 19നു- 1675 മത കൊച്ചിൽ കൊട്ടെയിൽ എഴുത്ത.'

മേൽക്കാണിച്ച ഗദ്യം ആധുനികരായ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വളരെ വിരൂപമായിത്തോന്നുമെങ്കിലും മലയാളഗദ്യരചനയുടെ ആദിമഘട്ടത്തെയാണല്ലോ അതു ലക്ഷീകരിക്കുന്നതെന്നോർക്കുമ്പോൾ പുരാതന പദാർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുണ്ടാകാറുള്ള ആദരബുദ്ധി അതിനോടും വേണ്ടതാകുന്നു. ഏതു ഭാഷയിലും ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ട ഗദ്യം പിൽക്കാലത്തു പ്രാചീനവും വികൃതവുമായിത്തോന്നാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ, സാഹിത്യചരിത്രത്തിലാകട്ടെ അത്തരം വികൃതഗദ്യത്തിനും സവിശേഷം പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അതിനാൽ 'പാതിരിമലയാളം' എന്നു ചിലർ പറയുന്ന പഴയ ഭാഷാഗദ്യത്തെ അത്രമാത്രം അവഹേളിക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായി. അക്കാലത്തു് ആഢ്യബ്രാഹ്മണർ പോലും എഴുതിവന്ന മലയാളം ഇദാനീന്തനദൃഷ്ടിക്കു തീരെ ബീഭത്സമായിട്ടേ തോന്നുകയുള്ളൂ. മറെറല്ലാ ഭാഷകളുടെ അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 400 വർഷം മുമ്പു് എലിസബേത്തു് രാജ്ഞിയുടെ കാലത്തുണ്ടായ ഗദ്യം ഇപ്പോൾ തീരെ പഴഞ്ചനായിപ്പോയിട്ടുംകൂടി ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരികളായ ആംഗലഭാഷാഭിമാനികൾ ആ പഴയ ഗദ്യകൃതികളെ സബഹുമാനം പഠിക്കയും വ്യാഖ്യാനിക്കയുംചെയ്തുവരുന്നുണ്ടല്ലോ.

നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണങ്ങളും

പാതിരിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നകാലത്തു മലയാളഭാഷയ്ക്കു വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു മുതലായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 'ലീലാതിലകം' കൃത്രിമമായ മണിപ്രവാളരീതിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ നാട്ടുഭാഷാവ്യാകരണമെന്ന പേർ അർഹിക്കുന്നില്ല. അന്യഥാ പരിഗണിച്ചാൽത്തന്നെയും അവരുടെ ആഗമനദശയിൽ വിദേശീയർക്കു ഭാഷ പഠിക്കാൻ ഉതകത്തക്ക ഒരു വ്യാകരണമാകട്ടെ, ശബ്ദകോശമാകട്ടെ ഉപയോഗത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണു്. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്ന ആ മിഷ്യനറിമാർക്കു് ഇതുനിമിത്തം ആദ്യംമുതല്ക്കേ മലയാളത്തിൽ വ്യാകരണാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിത്തോന്നി. കേവലം അജ്ഞാതമായ ഒരു വിദേശഭാഷ വശമാക്കാൻ ഈവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടാതെ ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല.

വിശ്രുതനായ ശൗരിയാർക്കാണു് ഇതിന്റെ ആവശ്യം ആദ്യമായി നേരിട്ടതു്. അദ്ദേഹം ഫാദർ എൻറീക്കെസിന്റെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടി ഇദംപ്രഥമമായി ഒരു വ്യാകരണവും പദമഞ്ജരിയും നിർമിച്ചുവെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. സെൻറ് സേവിയർ മതപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയതു് തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ സമുദ്രതീരവാസികളുടെ ഇടയിലാകയാൽ ഈ വ്യാകരണം തമിഴിന്റേതായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. പാതിരിമാർ ഇപ്രകാരം

ആദ്യകാലത്തു പല വ്യാകരണങ്ങളും എഴുതിയെങ്കിലും അവയിൽ ഒന്നുംതന്നെ മലയാളഭാഷയുടേതാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു് 1700–നു മുമ്പു് കേരളത്തിലെ തനി ഭാഷ വ്യാകരണ വിഷയത്തിൽ തീരെ നിർദ്ധനയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ഈ ഇനത്തിൽ വല്ല സമ്പത്തും അന്നുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതു വിദേശീയരുടെ ഉപയോഗത്തിനായിമാത്രം പോർത്തുഗീസു്, ലത്തീൻ മുതലായ വൈദേശികഭാഷകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായിരിക്കും. ആദ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷു് മിഷ്യനറിമാർ ഇംഗ്ലീഷു് ഭാഷയിലും വ്യാകരണങ്ങളും രചിച്ചു.

കത്തോലിക്കാമിഷ്യനറിമാർ പ്രായേണ വേദപ്രചാരണത്തിനുള്ള ഒരുപകരണമായിട്ടാണു് വ്യാകരണം എഴുതാനിടയായതു്; പ്രത്യുത ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആദ്യവ്യാകരണങ്ങളും ഈസ്റ്റു് ഇന്ത്യാ കമ്പനിക്കാരുടെ കച്ചവടത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ തദ്വിഷയകമായ സംരംഭങ്ങളെല്ലാം കേവലം അധുനാതനങ്ങളാണു്. പോർത്തുഗീസുകാരും ഇത്താലിയാക്കാരുമായ കത്തോലിക്കാമിഷ്യനറിമാർ ഇട്ടനൂൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു് ആദ്യത്തെ ആംഗലപണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ വ്യാകരണങ്ങളും എഴുതിയതെന്നുള്ളതു സ്മരണീയമാണു്.

അമ്പഴക്കാടു്, വരാപ്പുഴ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന കത്തോലിക്കാമിഷ്യനറിമാർ വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണങ്ങളും രചിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അത്യധികം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1700–ൽ വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന ഡോക്ടർ ആഞ്ചലോസു് ഫ്രാൻസീസാണു് ഇപ്പോഴും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള മലയാളവ്യാകരണം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനനും വിഖ്യാതനുമായ അർണ്ണോസുപാതിരി പ്രഥമ നിഘണ്ടുവും രചിക്കയുണ്ടായി. ഈ രണ്ടു പണ്ഡിതശിരോമണികളും തുറന്ന വഴി പിന്നീടു് അവരുടെ പിൻഗാമികളായ പല പാതിരിമാരുടെ പരിശ്രമത്താൽ വിസ്തൃതമാക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷുമിഷ്യനറിമാർ ഇവരുടെ കൃതികളിൽ നിന്നാണു് മലയാളവ്യാകരണം പഠിച്ചു തങ്ങളുടെ കൃതികളും എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്.

ആദ്യമായി മലയാളവ്യാകരണം രചിച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ റോബർട്ടു് ഡ്രമ്മണ്ടു് (Drummond) ആയിരുന്നെന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയായ **Grammar of the Malayalam Language** (മലയാളഭാഷയുടെ വ്യാകരണം) 1799–ൽ ബോംബെയിലെ കൂറിയർ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. ഈ ഇംഗ്ലീഷു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി ലണ്ടനിലെ ഇൻഡ്യാ ഓഫീസുവക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഉണ്ടു്. ഡ്രമ്മണ്ടു് ധരയുടെ വ്യാകരണം പാതിരിമാരുടെ വ്യാകരണത്തെ അനുകരിച്ചായിരുന്നെന്നുള്ളതു് അതിന്റെ ഓരോ വശങ്ങളും വിളിച്ചുപറയുന്നു. ആ കൃതിയുടെ അവതാരികയിൽ അദ്ദേഹം അതു

തുറന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നു ചില ഖണ്ഡികകൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

"Having by surmounting these difficulties acquired a sufficient knowledge of the Language to excite a desire of improvement, I was happy in the opportunity of paying a visit to the Rt. Rev. Louis, the titular Bishop of Usula, presiding over the Carmelite Mission of Verapoly in the vicinity of Cochin in the month of August 1799, with whom I resided during the whole of the monsoon. His long residence in that country.....had enabled him to accumulate a fund of knowledge and learning in the Malayalam language which could not be easily attained in any other situation or circumstance." (കുറെ ശ്രമപ്പെട്ടു മലയാളഭാഷ ഒരുവിധം വശമാക്കിക്കൊണ്ടു ഞാൻ നി. വ. ദിവ്യശ്രീ വരാപ്പുഴ ലൂയിസ്സു മെത്രാച്ചൻ അവർകളെ 1799 ആഗസ്റ്റിൽ ചെന്നു കണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ താമസിച്ചു. വളരെക്കാലം മലയാളത്തു പാർത്തിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭാഷയിൽ അനന്യസുലഭമായ പാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു.)

മേല്പറഞ്ഞ ലൂയിസ്സു മെത്രാനിൽനിന്നു ഈ വിദ്വാനു സിദ്ധിച്ച സഹായത്തെപ്പറ്റി അയാൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു വായിക്കുമ്പോൾ പലേ കാരണങ്ങളാൽ നമുക്കു വിസ്മയം തോന്നിയേക്കാം.

"The worthy prelate....being entirely exempt from bigotry or prejudice of any kind be with a generosity equal to his hospitality submitted to me all his store of manuscripts with an injunction to render them as subservient as possible to the end of diffusing a knowledge of Malabar tongue among the Honourable Company's representatives. Assisted by the instructions of my reverend host I prosecuted my favourite study and formed my resolution of devoting my labours to the benefit of the public." (അനാവശ്യമായ മതവൈരാഗ്യമോ മുൻവിധിയോ ഒന്നും അശേഷം ഇല്ലാത്ത ഒരു യോഗ്യനായിരുന്ന ഈ മെത്രാൻ. തന്റെ അതിഥിസൽക്കാരതല്പരതയെക്കാൾ ഒട്ടും കുറവല്ലാത്ത മഹാമനസ്കതയോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുകൃതികളെല്ലാം എന്റെ പക്കൽ വച്ചുതന്നിട്ടു ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനിയുടെ പ്രതിനിധികളായി ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ മലയാളഭാഷാജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുമാറു അവയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളണം എന്നാജ്ഞാപിച്ചു.)

ആദ്യത്തെ ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മിഷ്യനറിയായ ബുക്കാനൻഡ്വരയും ഈ വിധത്തിൽതന്നെ അന്നത്തെ വരാപ്പുഴ മെത്രാനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൂടി ഓർക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ വരാപ്പുഴ പാതിരിമാർ അസാധാരണ വിശാലമനസ്കന്മാരായിരുന്നുവെന്നു തെളിവാകുന്നുണ്ടു.

ധരയുടെ കൈവശം കിട്ടിയ കൈയെഴുത്തുപുസ്തകങ്ങളും മറ്റും നല്ലവണ്ണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ളതു വ്യാകരണത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗം നോക്കിയാലും തെളിവായിക്കാണാം. വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ Alphabet, Gender, Number, Pronouns, Verbs, Orthography മുതലായവയാണു്. വരാപ്പുഴ പാതിരിമാർ മുമ്പു രചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കൃതികളിലെയും രീതി ഇതുതന്നെ.

എല്ലാ അദ്ധ്യായത്തിലും മലയാളം അക്ഷരത്തിൽ വളരെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അക്ഷരങ്ങളുടെ രൂപം മേൽ വിവരിച്ച 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' എന്ന കൃതിയിലേതുതന്നെ. ഉദാഹരണമായി ചേർത്തിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങൾ മിക്കവയും ആ കൃതിയിൽനിന്നുതന്നെയാണു്. വേറെയും ചില കൃതികളിൽനിന്നു് ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ, സ്വതന്ത്രമായി ഒരു വാക്യംപോലും ധര ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

''വേണ്ടുംവണ്ണം കുമ്പസാരിക്കയും ദോഷത്തിന്മേൽ തേറിക്കൊൾകയും ഇനി മേലിൽ പിഴയ്ക്കയില്ലെന്നു മനസ്സിലുറയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ദോഷപൊറുതി കിട്ടും.''87

''മുമ്പിലത്തെ മാനുഷൻ വിലക്കിയ കാതിൻമൂതും ചെയ്തിട്ടു ശിക്ഷയ്ക്കു യോഗ്യൻ ആവൂതും ചെയ്തു.''

ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെ വ്യാകരണകൃതി എങ്ങനെ കത്തോലിക്കാപാതിരിമാരുടെ കൃതികളെ അവലംബിച്ചെഴുതിയോ അതേവിധംതന്നെ തദനന്തരം വ്യാകരണമെഴുതിയ പിറ്റർ, ഗുണ്ടർട്ടു്, ഗാർത്തവേറ്റർ എന്നിവർ ഡ്രമ്മണ്ടിനെയും അനുകരിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെയും ഗാർത്തവേറ്ററിന്റെയും വ്യാകരണങ്ങൾ ഈ അടുത്തകാലത്തുപോലും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നല്ലോ. ഇങ്ങനെ പല തലമുറകളായി പലതരക്കാരുടെ ശ്രമഫലമായിട്ടാണു മലയാളഭാഷയുടെ വ്യാകരണം രൂപവത്കൃതമായതു്.

'നീചഭാഷ'യും 'ഉച്ചഭാഷ'യും

മലയാളഭാഷയുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ആദ്യമായി ശാസ്ത്രീയമായി നിരൂപണംചെയ്തതു മിഷ്യനറിമാരാണു്. അവർ മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ചും മലയാളരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയും എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏതു കാലത്തും അവരുടെ സ്മാരകമായി പരിലസിക്കുന്നതാണു്. മലയാളത്തിൽ 'നീചഭാഷ', 'ഉച്ചഭാഷ' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുതരം ഭാഷകൾ നടപ്പിലായിരുന്നെന്നാണു മിഷ്യനറിമാരുടെ മതം. ഉച്ചഭാഷ പ്രായേണ സംസ്കൃതവും, നീചഭാഷ തമിഴ്ചേർന്ന മലയാളവും ആയിരുന്നു. ഉച്ചഭാഷ ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. കാവ്യങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും മിക്കവാറും ആ ഭാഷയിൽ ആയിരുന്നു.

നീചഭാഷ ആദ്യം തമിഴക്ഷരങ്ങളിലും പിന്നീട് ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ നിന്നും രൂപംകൊണ്ട മലയാളാക്ഷരങ്ങളിലും എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു[23]. കണക്കുകളും എഴുത്തുകളും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് ഈ ഭാഷയിലത്രെ.

ഈ രണ്ടു ഭാഷകളുടെയും വ്യാകരണങ്ങൾ പാതിരിമാർ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അഞ്ഞോസു് പാതിരിയുടെ വ്യാകരണം ഉച്ചഭാഷയുടേതായിരുന്നു; യഥാർത്ഥത്തിൽ അതു 'സിദ്ധരൂപം' എന്ന സംസ്കൃത കൃതിയെ അനുകരിച്ചെഴുതപ്പെട്ടതത്രെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യകൃതികൾ മലയാളത്തിലാണെങ്കിലും സംസ്കൃതബഹുലമത്രെ. മലയാളം തന്നെ (ഉച്ചഭാഷ) സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമായിരുന്നെന്നത്രെ മിഷ്യനറിമാരുടെ മതം. ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസിസു് എഴുതിയ വ്യാകരണമാകട്ടെ നീചഭാഷയുടേതുമായിരുന്നു; ഈ നീചഭാഷാവ്യാകരണമാണു മിഷ്യനറിമാർക്കു തങ്ങളുടെ പ്രചാരണവേലകളിൽ പ്രയോജനപ്പെട്ടതു്. ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസിസിന്റെ വ്യാകരണം[24] വളരെക്കാലത്തേക്കു മലയാളഭാഷയുടെ പ്രധാനവ്യാകരണമായി പരിലസിച്ചു. മിഷ്യനറിമാർ മാത്രമല്ല, ഈ നാട്ടിൽ വന്ന മറ്റു വിദേശീയരും അതു പഠിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇതാണു സാക്ഷാൽ ആദ്യത്തെ മലയാളവ്യാകരണം. ഈ കൃതിയെ അനുകരിച്ചാണു് ക്ലമെന്റു് പാതിരി, എസ്തപ്പാനോസു് മുതലായവർ തങ്ങളുടെ വ്യാകരണങ്ങളും അക്ഷരമാലകളും രചിച്ചതു്.

ക്ലമെന്റു് പാതിരി എഴുതി 1772—ൽ റോമയിൽ അച്ചടിച്ച 'മലയാളം അക്ഷരമാല' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റി ലത്തീനിൽ ദീർഘമായ ഒരു മുഖവുരയുണ്ടു്. കേരളത്തിൽ ഗ്രന്ഥം, സംസ്കൃതം, മലയാഴ്മ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഭാഷകൾ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നെന്നും അവയിൽ ഗ്രന്ഥഭാഷയും സംസ്കൃതവും ഏതാണ്ടു് ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നെന്നും ബ്രാഹ്മണർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ഭാഷയിലാണു് എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നും, എങ്കിലും സാധാരണസംസാരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർപോലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷ മലയാണ്മയായിരുന്നെന്നും മറ്റുമാണു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കു Grandonica എന്നും സംസ്കൃതത്തിനു് Samscrudonica എന്നും മിഷ്യനറിമാർ പറഞ്ഞുപോന്നിരുന്നു. ശിവനും പാർവതിയും തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെന്നുള്ള ഐതിഹ്യവും ക്ലമെന്റു് പാതിരി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.*

മലയാളഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു ഉപഭാഷയായിരുന്നെന്നത്രെ മിക്ക പാതിരിമാരുടെയും ബോധം. പ്രധാനമായി അക്ഷര

---

23 അനുബന്ധം 3.4.2.—3.4.4. കാണുക.

24 അനുബന്ധം 4.2.1. കാണുക.

* Clement Peanius—Alphabetum Grundonico–Malabarica (Rome 1772) Preface.

മാലയെയും പദസമൂഹത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ അഭിപ്രായമെന്നു് അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. അക്കാലങ്ങളിൽ മലയാംതമിഴ് അഥവാ വട്ടെഴുത്തു് അക്ഷരങ്ങളിലാണു പ്രധാനമായി എഴുത്തുകളും രേഖകളും എഴുതിയിരുന്നതു്. കാലക്രമേണ ആര്യ എഴുത്തിന്റെ പ്രചാരം വർദ്ധിക്കുകയും അതു കേരളത്തിലെ പ്രധാനലിപിയായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. 18–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പാതിരിമാർ എഴുതിയ കൃതികളും മിക്കവയും മലയാഴ്മയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

അഞ്ഞാസു് പാതിരി

മലയാളഭാഷയിൽ കൃതികളും രചിച്ചിട്ടുള്ള വിദേശീയരിൽ പ്രമുഖന്മാർ അഞ്ഞാസും, പൗലീനോസും, ഗുണ്ടർട്ടും എന്നിവരാണു്. ഇവരിൽ കവി എന്ന നിലയിൽ സർവപ്രധാനൻ അഞ്ഞാസുതന്നെ. യൂറോപ്യന്മാരിൽ ചുരുക്കം ചിലർക്കുമാത്രമേ കേരളഭാഷയിൽ കവിതയെഴുതാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. അവരിൽ ആരുംതന്നെ നിർദോഷമായ രീതിയിൽ കവിത എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു വാദിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നിരുന്നാലും കാവ്യഗുണം അവരുടെ കൃതികളിലും കാണുന്നുണ്ടെന്നതു സത്യം. യൂറോപ്യൻ മിഷ്യനറിമാരാൽ എഴുതപ്പെട്ടതായി ഇപ്പോഴും നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന മിക്ക കൃതികളും അഞ്ഞാസു പാതിരിയുടേതാണു്. ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോളം വിജയം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വേറെ യൂറോപ്യന്മാർ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ധൈര്യമായി പറയാം. ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽത്തന്നെയും ചുരുക്കമാണു്.

ജീവചരിത്രം

'അഞ്ഞാസുപാതിരി' എന്നു മലയാളത്തിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന ഈ പണ്ഡിതൻ ജർമനി രാജ്യക്കാരനായിരുന്നു. ജോൺ ഏർണസ്റ്റസു് ഹാങ്സൽഡൻ (John Ernestus Hanxleden) എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ നാമം. 1699–ലാണു് കേരളത്തിൽ വന്നെത്തിയതു്. ആദ്യമായി അദ്ദേഹം അമ്പഴക്കാട്ടു് ഈശോസഭക്കാരുടെ ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചു. അന്നു കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം തൃശ്ശിവപേരൂർ ആയിരുന്നു. അവിടെ അക്കാലത്തു വിശ്രുതമായ ഒരു പണ്ഡിതപരിഷത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നതായും അറിയാം. ആ പരിഷത്തിനു് 'തൃശ്ശിവപേരൂർ സവ്വകലാശാല'

എന്ന പേർ ചില പാതിരിമാർ കൊടുത്തിട്ടുമുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പലരും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അർണ്ണോസുപാതിരി കേരളത്തിൽ വന്നയുടനെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരെയാണ് ആദ്യമായി അന്വേഷിച്ചത്. താമസിയാതെ അദ്ദേഹം തൃശ്ശിവപേരൂരെ പണ്ഡിതന്മാരുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാരെക്കൂടാതെ ദൃഢവ്യുത്പന്നരായ പല നമ്പൂരിമാരും ആ ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പരിചയം സമ്പാദിക്കാൻ പാതിരിക്കു കുറെ വിഷമമുണ്ടായി.

ആദ്യകാലത്തു നമ്പൂരിമാർക്ക് ഈ വെള്ളക്കാരനെക്കുറിച്ച് അല്പം നീരസവും അധികം സംശയവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൈയിൽ കൊടുക്കുന്നതിനും അവർ ഒട്ടും മനസ്സായില്ല. എങ്കിലും ഒടുവിൽ അങ്കമാലിദേശക്കാരായിരുന്ന കുഞ്ഞൻ എന്നും കൃഷ്ണൻ എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു നമ്പൂരിമാർ പാതിരിയെ യഥാർത്ഥമായി സഹായിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. അവർ അദ്ദേഹത്തിനു താളിയോലയിൽ എഴുതിയ സിദ്ധരൂപം മുതലായ സംസ്കൃതവ്യാകരണകൃതികളും, മഹാഭാരതം, രാമായണം മുതലായ മലയാളകാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു. പാതിരി ആദ്യം പഠിച്ച ഗ്രന്ഥം ''യുധിഷ്ഠിരവിജയം'' ആയിരുന്നെന്ന് പൗലീനോസ് പറയുന്നു. വളരെക്കാലത്തെ അദ്ധ്വാനത്തിനുശേഷം സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും അദ്ദേഹം സാമാന്യം വ്യുത്പന്നനായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം ഈ രണ്ടു ഭാഷകളിലും പദ്യകൃതികൾ എഴുതിത്തുടങ്ങി. അവ താളിയോലയിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം മിക്കവാറും വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പള്ളികളിലായിരുന്നു. വേലൂർ ആണ് അദ്ദേഹം അധികകാലവും താമസിച്ചത്. അവിടെ പള്ളി ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചത് അദ്ദേഹമാണത്രെ. അവിടത്തെ പഴയ പള്ളിമുറിയിൽ പാതിരി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കട്ടിൽ ഇന്നും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിക്കുന്നു. 1732 മീനം 20–ാംതീയതി പഴയൂർ പള്ളിയിൽവച്ച് അദ്ദേഹം കാലധർമംപ്രാപിക്കയും അവിടത്തെ പള്ളിയകത്തു സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു.

സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനം

അർണ്ണോസുപാതിരിക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽ അസാമാന്യമായ അഭിരുചി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സംസ്കൃതഭാഷയെപ്പററി എഴുതിയലത്തീൻകൃതികൾ അന്നുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിൽ അന്നു വളരെ കീർത്തിമാനായിത്തീരുമായിരുന്നു എന്ന് മാക്സ്മൂളർ(Max Muller) എന്ന യൂറോപ്യൻ പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽവച്ച് സംസ്കൃതവ്യാക

രണവും കൃതികളും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലും അതിനു കുറേ ഇപ്പുറംപോലും യൂറോപ്പിലെ പണ്ഡിതന്മാർ സംസ്കൃതകൃതികളും കിട്ടുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനുംഅത്യധികം ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. എന്നാൽ, പാതിരി യൂറോപ്പിൽ പ്രസിദ്ധി നേടുന്നതിനു് ആഗ്രഹിക്കാതെ കേരളീയക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് വേദസംബന്ധമായ കാവ്യകൃതികളും പ്രദാനംചെയ്യാനാണു് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചതു്. പിന്നീടു് പൗലീനോസ്പാതിരി ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയെഴുതിക്കണ്ടപ്പോഴും മാത്രമാണു് യൂറോപ്പിലെ പണ്ഡിതന്മാർ ഈ മഹാന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി കേൾക്കാൻതന്നെ ഇടയായതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള കേൾവിമാത്രംകൊണ്ടു് യൂറോപ്പിലെ അനന്തരകാലീനന്മാരായ വോൺ ഷ്ലീഗൽ (Von Schlegel), ബെൻഫി (Benfey) എന്നീ പണ്ഡിതവര്യന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃതജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി വളരെ പ്രശംസിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. 1784 ഇടയ്ക്കു് ബങ്കാളിൽവച്ചു് സർ വില്യം ജോൺസ് (Sir WilliamJones) നടത്തിയ പല പരിശോധനകളും അരശതാബ്ദത്തിന്നുമുമ്പു നമ്മുടെ പാതിരി ഇൻഡ്യയുടെ ഈ കോണിൽവച്ചു നടത്തുകയുണ്ടായെങ്കിലും ആ വാസ്തവം ഈയിടപോലും അറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരം ഈ ചെറിയ കേരളത്തിനായി അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തെ അർപ്പണം ചെയ്തതുകൊണ്ടതന്നെ നാം ആ മഹാനുഭാവന്റെ നാമം സർവദാ സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്.

അഞ്ഞോസുപാതിരിയുടെ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യത്തെപ്പറ്റി കേരളത്തിൽത്തന്നെ ചില ഐതിഹ്യങ്ങളും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചയക്കാരായി വളരെ നമ്പൂരിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുമായി അദ്ദേഹം കാവ്യം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു തർക്കങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും വളരെ നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പാതിരിയെപ്പറ്റി പറയപ്പെടുന്ന കഥകളും വളരെ രസകരമാണു്. ഒരിക്കൽ ഒരു നമ്പൂരി പാതിരിയെക്കണ്ടപ്പോൾ ''ഗണപതിവാഹനരിപുനയന'' (പൂച്ചക്കണ്ണാ) എന്നു പരിഹാസരൂപേണ സംസാരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പാതിരി ''ദശരഥനന്ദനദൂതമുഖ'' (കുരങ്ങിന്റെ മുഖത്തോടുകൂടിയവൻ) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്റെ വഴിക്കുപോയി. നമ്പൂരിയാകട്ടെ ഇതത്ര കരുതിയിരുന്നില്ല. മറെറാരിക്കൽ ഒരിളയതു പാതിരിയെക്കണ്ടപ്പോൾ ''പാതിരി വില്ലിനു ബഹുവിശേഷമാണെ''ന്നു കളിയായിപ്പറഞ്ഞു. ഉടനെ പാതിരി ''ഇളയതായാൽ ഏറെം നന്നു്'' എന്നുത്തരവും കൊടുത്തു. ഇളിഭ്യനായ ഇളയതു് അനങ്ങാതെ നടന്നുകളകയും ഉണ്ടായത്രെ. പാതിരിയുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള വൈദഗ്ധ്യത്തെപ്പറ്റിയും ചില കഥകളും വടക്കൻദേശങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചു വേലൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. തെക്കു കിടങ്ങൂരുള്ള നെല്ലിപ്പള്ളിൽ ഇല്ലക്കാരുമായി പാതിരിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഇടപാടുകളെപ്പറ്റിയും രസാവഹങ്ങളായ കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം ശേഖ

രിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാണു്. ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെയും രസികത്വത്തെയും സാമാന്യമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ.

പാതിരിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ഹിന്ദുക്കൾക്കുള്ള രാമായണ ഭാരതാദികൃതികളെപ്പോലെ കൃസ്ത്യാനികൾക്കു പഠിക്കുവാനും കുടുംബങ്ങളിൽ വായിക്കുവാനുമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും ചില ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യകൃതികളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. അതിനാൽ പഠനശേഷം തന്റെ സമയത്തിൽ സിംഹഭാഗവും കാവ്യബന്ധനത്തിനായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇദ്ദേഹം ആദ്യം എഴുതിയ കൃതി 'ചതുരന്ത്യം' എന്നതാണു്. ഇതിൽ ഗാഥ, കാകളി, കളകാഞ്ചി എന്നീ വൃത്തങ്ങളിലുള്ള നാലു പർവങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിലെ ഭാഷ പ്രായേണ കഠിനവും സംസ്കൃതബഹുലവുമാകുന്നു. എന്നാൽ, പിന്നീടു് അദ്ദേഹം എഴുതിയ 'മിശിഹാചരിതം പുത്തൻപാന'യിലെ ഭാഷ മിക്കവാറും സുഗമമായ ഒരു മണിപ്രവാളരീതിയാകുന്നു. ഇവ കൂടാതെ കന്യകമറിയത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി 'ഉമ്മാപാട്ടു്' എന്നൊരു സരസകൃതിയും മറ്റനേകം ചെറുകാവ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതുകയുണ്ടായി.

അഞ്ഞോസുപാതിരി മലയാളത്തിൽ ഒരു വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവുംകൂടി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.[25] 'താ' എന്ന അക്ഷരംവരെ മാത്രമെ ആ നിഘണ്ടുവിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ളു. മിക്കവാറും സംസ്കൃതപദങ്ങളാണു് അതിലുള്ളതു്. മലയാളം സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമോ മറ്റോ ആണെന്നായിരുന്നു പാതിരിയുടെ ബോധം എന്നു വിചാരിക്കാൻ കാരണമുണ്ടു്. അന്നു കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മറ്റു പാതിരിമാരുടെയും അഭിപ്രായം അപ്രകാരംതന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതിയ വ്യാകരണവും പ്രായേണ 'സിദ്ധരൂപ'ത്തെത്തന്നെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു്. 'ഗ്രന്ഥഭാഷയുടെ വ്യാകരണം' എന്നാണു് അദ്ദേഹം അതിനെ വിളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബ്രാഹ്മണർ മുതലായവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയും, എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംസ്കൃതമായിരുന്നതിനാലും തമിഴിനോടു് സാരൂപ്യം വഹിച്ചിരുന്ന അന്നത്തെ സംസാരഭാഷ (മലയാഴ്മ) താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും അന്നത്തെ പാതിരിമാർ മലയാളഭാഷയെ തുച്ഛമായി കരുതിയിരുന്നു. പാതിരിയുടെ വ്യാകരണം പ്രായേണ സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചായിരുന്നതിനാൽ അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യൂറോപ്യന്മാരായ അനുഗാമികൾക്കും നാട്ടുശിഷ്യന്മാർക്കുപോലും എത്രമാത്രം പ്രയോജനകരമായെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ കൃതിയുടെ ഒരു പ്രതി ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല.[26] എന്നാൽ,

25 അനുബന്ധം 4.7.1—4.7.4 കാണുക.

26 ഒരു കോപ്പി ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയം ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. അനുബന്ധം 4.2.2 കാണുക.

അഗ്നോസുപാതിരിയുടെ കൃതികളെപ്പററി പൗലീനോസ് എഴുതിയിട്ടുള്ള ലത്തീൻഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതേപ്പററി കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ കൊണ്ടു വിധിക്കുന്നപക്ഷം ആ വ്യാകരണം ഒരു വിലയേറിയ കൃതിയാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ചതുരന്ത്യം—നാലു പവ്വങ്ങൾ

പാതിരിയുടെ ഏററവും പ്രധാനമായ കൃതി 'ചതുരന്ത്യം' ആണെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞല്ലോ. മനുഷ്യന്റെ മരണസമയത്തു് ഉണ്ടാകുന്ന സംഭ്രമങ്ങളെപ്പററിയും തദനന്തരം ആത്മാവു പ്രയാണംചെയ്യേണ്ട മോക്ഷം അഥവാ നരകം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാണു് ഈ കൃതിയിലെ നാലു പർവങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ വൃത്തങ്ങളും രീതിയും എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതത്തെയും ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഗാഥയെയും അനുകരിച്ചാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതു വായിക്കുന്നതു വേറൊരു രീതിയിലാണു്. ഈ മട്ടു് പക്ഷേ, മരണപർവത്തിലെ വിഷയസ്വഭാവത്തിനു യോജിച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്.

വൃത്തം, അലങ്കാരം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ പല ന്യൂനതകളും ഈ കൃതിയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ആദ്യംതന്നെ സമ്മതിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ, അവയൊന്നും കാവ്യഗുണത്തെയോ ആശയവൈശിഷ്ട്യത്തെയോ സംഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. തെറുകളിൽ പലതും അച്ചടിക്കാരിൽനിന്നു വന്നിരിക്കാനും ഇടയുണ്ടു്.

''*മരണപർവം*'': ആസന്നമരണനായിക്കിടക്കുന്ന മനുഷ്യൻ തനിക്കു ലോകത്തിൽ പരിചയമുള്ള വസ്തുക്കളോടെല്ലാം അവസാനയാത്ര പറയുന്ന ഭാഗം എത്രയും ഹൃദയസ്പർശകമാണു്. അതിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. സൂര്യനെ വിളിച്ചു് അയാൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

> ''ഭാസ്വരാ, ഭാസ്വരാ, സൂര്യാ, പ്രഭാകരാ,
> ഭാസ്വ,ന്നഹർപ്പതേ, ഭൂദീപമേ!
> ഇത്രകാലമെനിക്കുദിച്ചുശോഭിതൻ
> രാത്രീനാശം ചെയ്യുഗ്രഹപതേ!
> നിത്യകാലത്തിന്നായസ്തമിച്ചീടുമോ
> മാർത്താണ്ഡ ദ്യുമണേ ചിത്രഭാനോ!
> ഇനിമേലിത്തവ രശ്മികൾ കണ്ടുഞാൻ
> സന്തോഷിപ്പാൻ മമ ഭാഗ്യമില്ലാ.
> മഹോഷ്ണത്താൽ രവി ദാഹംവരുത്തിയ
> മഹിക്കാശ്വാസമേ! ശീതമേറും
> ലയത്തിലെപ്പോഴുമുത്ഭവിച്ചീടുന്ന
> വ്യയാവ്യയവികാരകാരമേ!

മേദിനി ചൂഴവും നീ ഗമിച്ചീടുന്ന
ദ്വാദശമാഗ്ഗം കഴിക്കും നീയേ.
അബ്ജമാതിദ്യൻ നീ മാസങ്ങൾ ഭേദിക്കും
ഉദധിപാലനം ചെയ്യുകൊള്ളും
നിന്നുടെ ശീതാംശു സൂക്ഷിച്ചു ഭാവിയിൽ
എന്നുടെ ദുഷ്ടി തെളിവുവരാ.''

മൃത്യു സമീപത്താണെങ്കിലും ആ മനുഷ്യൻ പക്ഷിജാലങ്ങളുടെ സംഗീതവൈശിഷ്ട്യത്തെയും ആനന്ദസന്ദായകതയെയും വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷികളോട് അയാൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

''ഗഗനജീവനാം പക്ഷിസമൂഹമേ
സുഗാനാവാദിഖഗാവലിയേ,
നിങ്ങടെ സുസ്വരം കേട്ടാമോദത്തോടും
സന്തോഷിച്ചേനഹം ബഹുകാലം
വർണ്ണസ്വരൂപവും കണ്ടു സൂക്ഷിച്ചിട്ട്
കേൺപ്രസാദം ധരിച്ചിരുന്ന ഞാൻ
എൻപരിതാപത്തിൽ നിങ്ങൾ തണുപ്പിക്കും
അപായത്തിൽ മമ പീഡപോക്കും
എന്നുടെ ദുഷ്ടധിക്കാശ്വാസമേകുവാൻ
ഇന്നു നിങ്ങൾക്കൊരുപായമില്ല.
ദുഃഖകാലങ്ങളിൽകൂടി പീഡിക്കുന്ന
സഖിയുണ്ടെങ്കിലോ തണുപ്പത്രേ.
മമനാശത്തിനു ദുഃഖഗാനത്തോടും
വമുൽഗമിച്ചു കരഞ്ഞുകൊൾവിൻ.''

തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതിരമണീയതയെ ആ മനുഷ്യൻ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞു വിലപിക്കുന്ന ഘട്ടം ഒരു സാക്ഷാൽ കവിക്കുമാത്രം എഴുതാവുന്നതാണ്. ഈ വിവരണത്തിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ഭാവനാശക്തി അതിവിപുലംതന്നെ.

''മേഘങ്ങൾ തൊട്ടുനില്ക്കുന്ന മഹാദ്രികൾ
അഗപരിഷ്കൃതവനങ്ങളെ
മസ്തകേവിഭവപത്രങ്ങളോരോരോ
രത്നങ്ങൾകൊണ്ടു ചമഞ്ഞപോലെ
നിങ്ങളിലുത്ഭവിച്ചീടുന്ന ശീതവും
നെഞ്ചിൽ തണുപ്പിനു പോരായല്ലൊ
ചന്ദനമൊക്കെയും ഔഷധിവർഗവും
ഹീനവീര്യമെനിക്കായിക്കാലം
.....
മൃഗയാകുശലസാരമേയദ്രവ്യം
മൃഗസംഭ്രമവും ദ്രുവണവും
മൃഗയാഘോഷങ്ങൾ നിലവിളികളും

അഗപ്പുത്തുമയും ചിന്തിക്കുമ്പോൾ—
ഈ രസമൊക്കെയും സ്വപ്നദൃഷ്ടം യഥാ
സർവ്വം കഴിഞ്ഞനുതാപമുള്ള
അപ്പോൾ മൃഗങ്ങൾക്കു ഭവിച്ച സംഭ്രമം
ഇപ്പോഴെനിക്കു ഭവിച്ചു നൂനം.''

തന്റെ ചുറ്റും നില്ക്കുന്ന സ്നേഹിതന്മാരോട് എത്രയും ഹൃദയാവർജകമായ വിധത്തിൽ അയ്യാൾ യാത്ര പറയുന്നു:

''മിത്രമഹാവ്രജത്തിൽനിന്നും ശ്രേഷ്ഠിച്ച്
വാർത്തപ്രിയന്മാരെ ഞാൻ പോകുന്നേൻ.
നിങ്ങളോടുകൂടി ക്രീഡിച്ചിരിപ്പതി—
നിന്നീവിധിയില്ല കളിമതി
യാത്രയായ് നിങ്ങളെ പിരിഞ്ഞുപോവതി—
നെത്രയും സങ്കടമനുപായം
പോയേമതിയാവൂ പാർത്തുകൂടുന്നില്ല;
പോയേ മതിയാവൂ മടിക്കിലും
ഞാൻ മടിച്ചാലുമിനിക്കു മരിക്കണം
ഞാൻ മരിച്ചാലിനിക്കെന്തുവരും?
മോക്ഷമുണ്ടാകുമോ? ദുർഗതിനാശമോ?
സാക്ഷാലറിയാതെ ഭ്രമിക്കുന്നേൻ.''

താഴെ കുറിക്കുന്ന തത്ത്വജ്ഞാനം ഏതു കാലത്തും ആദരണീയമല്ലയോ?

''ഞാൻ പാഥഗാമി, നടന്നതൊക്കെ മതി,
എന്നുടെ കപ്പലഴിക്കൽചെന്നു
ബഹുഭീതാനവിതവിസ്താരവാരിധി
ബാഹുലാപോതവിനാശമാഗ്രഹം
വായുകല്ലോലങ്ങളേറെ കോപിക്കുമാ—
ത്തോയധി ലംഘനം ചെയ്കവേണം
അനല്പയോഗ്യങ്ങളല്പകാലത്തിൽ ഞാൻ
അനല്പമാർഗവും കടക്കണം.
നടന്നവരില്ല വഴികാട്ടീടുവാൻ
കൂട്ടരുമില്ല പിഴച്ചുപോയാൽ.''

താൻ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് അയ്യാൾ വിലപിക്കുന്ന ഭാഗം എത്രയും മർമ്മഭേദകമാണ്.

''ചേതസാമോഹിതകർമ്മണാസാധിത
വൃത്തികളൊക്കെവേയോരോവിധം
സമുദ്രതീരത്തേ മൃത്തികസംഖ്യയേ
സംഹരിച്ചീടുകിലൊപ്പിക്കാമോ?

വർഷകാലത്തിലെ പുല്ലിതിരുയെന്നു
പരിശ്ചേദിച്ചീടാൻ കൂടിടുമോ?
വൃഷ്ടിമാസങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന ശീകരം
കൂട്ടി കൈകണക്കിലടക്കാമോ?
സീകതഭൂതൃണവൃഷ്ടസംഖ്യകം
ഒക്കെക്കാളെൻ ദുരിതങ്ങളേറും
എന്നുടെ ദോഷങ്ങളൊക്കെക്കൂട്ടുന്നേരം
അംബുധിതുള്ളികളൊക്കെയില്ല.''

മർത്യജീവിതത്തിന്റെ കൃശതയേയും നിസ്സാരതയേയുംപററി കവി ഈവിധം വിവരിക്കുന്നു. ഇതു മറു ചിലരുടെ കൃതികളിലും കാണാവുന്ന ഒന്നാണു്:

''മർത്യകാലം കൃശം പാദം കളിച്ചുപോം
അദ്ധ്രുവങ്ങിപ്പോം ഫലംവിനാ.
പാദം കളഞ്ഞുപോം സാരകാര്യത്തിന്നു്
പാദകരങ്ങളുത്സാഹിച്ചില്ല,
ഒരു നേരം വൃഥാ പോകരുതെന്നതി—
ന്നൊരുമ്പെടും ബഹുക്ലേശം ചെയ്യേൻ.''

''*വിധിപർവം*'' എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കളകാഞ്ചിവൃത്തത്തിലാണു്. ഇതിലും പാതിരി തന്റെ പാണ്ഡിത്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വൃത്തത്തിന്നു പല ദോഷങ്ങളും പററിയിട്ടുണ്ടു്. മാത്രാവൃത്തങ്ങളിലും യതിനിഷ്ഠ വേണമെന്നുള്ളതുതന്നെ അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ,

'ശ്രുഭകൃതജനസകലവുമധിഗ്രുണസേവികം
തപോധനന്മാരും ധർമപാലന്മാരും

എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം എഴുതുകയില്ലായിരുന്നു. ''*നരകപർവ*''ത്തിൽ ഇത്തരം തരക്കേടുകളും കുറവാണു്. അതിൽ വളരെ മഹത്തരങ്ങളായ ആശയങ്ങളും അത്ഥവത്തായ അലങ്കാരങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്.

''അതീതവസ്തുക്കളെ ദർശിപ്പാനുള്ള നേത്രം
സ്മരണവശമെന്നു ശാസ്ത്രികം ചൊല്ലീടുന്നു.''

ഇതിൽ സ്മരണയെ ഒരു കണ്ണായി ഉൽപ്രേക്ഷിക്കുന്നു. ടൈറ്റസു് (തീത്തുസു്) എന്ന റോമാചക്രവർത്തി ജൂശലം (ഓർശ്ലേം) കോട്ട പിടിച്ചടക്കിയ സമയം യഹൂദജനങ്ങളും സഹിച്ച കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചു് അതിൽ പ്രക്ഷോഭജനകമായ രീതിയിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഓർശ്ലേമിലെ മാതാപിതാക്കന്മാർ പട്ടിണികൊണ്ടു സഹിക്കവയ്യാതെ സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുന്നതായി വിവരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പുത്രന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി ഈവിധം പറയുന്നു:

''പാതിയും ജനകന്നു പുത്രനെന്നറിയേണം
അന്ത്യക്രിയകളും കഴിച്ചിടുവാൻ പുത്രൻ വേണം.''

''*മോക്ഷപർവ*''വും പ്രസ്തുത വൃത്തത്തിൽത്തന്നെ. എങ്കിലും അതിന്റെ രീതി കുറേക്കൂടി ആഹ്ലാദപ്രദമാണു്. അതു് ഇപ്രകാരമാരംഭിക്കുന്നു:

അഖിലലോകേശ്വരം ഭാഗ്യകാരണം ദൈവം
നിഖിലശുഭാലയം, മോക്ഷദം നിരന്തരം
അദ്വയം, നിരുപമം, ഏകമവ്യയം വര—
പ്രദ, മലയം, സ്തുത്യം, സകലഗുണധരം.
പ്രണമ്യ സാഷ്ടാംഗേന, സർവേശ ദാനമുഖ്യം
ഗുണപ്രധാനനിത്യം മംഗലം, ബ്രുവീമ്യഹം.''

ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതേപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണം രസകരമാണു്.

''ഭൂമിയേവ്യോമമദ്ധ്യേ നിശ്ചലമുറപ്പിച്ചു്
മോദത്തിലാദിത്യനെ ചന്ദ്രതാരങ്ങളേയും
ദീപങ്ങളെന്നപോലെ തൂക്കിനാൻ മോദത്തിനായു്
തപനരശ്മികൊണ്ടു് ഭൂദിനം വരുത്തുന്നു
രാത്ര്യാന്ധകാരത്തിങ്കലിന്ദുനക്ഷത്രങ്ങളേ
അന്തരംവരാതെ നീയുദിപ്പിക്കുന്നു സദാ
വർഷവുമുടൻ പിന്നെ വേനലും ക്രമംയഥാ
ഓരോരോകാലാന്തരേ നിയതം വരുത്തും നീ.''

മോക്ഷത്തിലുള്ള സൗഭാഗ്യങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിൽ പാതിരി തന്റെ വിപുലമായ ഭാവനാശക്തിക്കു സർവസ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. വിസ്താരഭയംനിമിത്തം അതിൽനിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

മിശിഹാചരിത്രം—പുത്തൻപാന

അണ്ണോസുപാതിരിയുടെ ഭാഷാരീതി സാമാന്യം കഠിനമാണു്. ലളിതമായെഴുതുന്നതു കാവ്യഗുണത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നും അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മിശിഹാചരിത്രം—പുത്തൻപാന'യെന്ന ഗ്രന്ഥം ഈ അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.[27] 'പാന'യിലെ രീതി സാമാന്യം ലളിതവും സുഗമവുമാണു്. അതിപ്രകാരം ആരംഭിക്കുന്നു:

''ആദംചെയ്ത പിഴയാലെവന്നതും
ഖേദനാശവും രക്ഷയുണ്ടായതും
ശിക്ഷയാംവണ്ണം ചൊല്ലുവാൻ സത്വരം
സൂക്ഷ്മമാംകഥ കേൾക്കണമേവരും

---

27 കേരള സർവകലാശാലാ ഹസ്തലിഖിത വകുപ്പിന്റെ കൃതാശപ്പാന, ഈ കൃതിയുടെ ഉത്തമപതിപ്പാണു്. ഭാഷാഗ്രന്ഥാവലി—അങ്കം 107, 1960.

എല്ലാം മംഗലകാരണദൈവമെ
നല്ല ചിന്തകളുദിപ്പിക്കേണമെ
നിർമ്മലനീശോ കാരുണ്യമാകണം
ഉന്മാകനൃകേ ശുദ്ധശോഭനിധേ
എന്മനസ്തമസ്സൊക്കെ നീക്കേണമേ
സത്യമിങ്ങറിയിച്ച ഗുരുവരാ
മാർത്തോമ്മാനെ, സഹായമാകേണമേ.''

പാനയിലെ വ്യവഹാരവിഷയം കട്ടക്കയം മഹാകവിയുടെ 'ശ്രീയേശുവിജയ'ത്തിലേതുതന്നെ. ലോകസൃഷ്ടിമുതൽ മിശിഹാ പിറന്നതുവരെയുള്ള ചരിത്രം ചുരുക്കമായും ഇതിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രം സാമാന്യം ദീർഘമായും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കൃതി പൂന്താനം നമ്പൂരിയുടെ 'ജ്ഞാനപ്പാന'യെ അനുകരിച്ചെഴുതിയതാണെന്നു വിചാരിക്കാം. തന്റെ ഗുരുക്കന്മാരായ നമ്പൂരിമാർ ഈ പാതിരിക്കു കൊടുത്ത കൃതികളിൽ ഒന്നു് ഒരുപക്ഷേ, ഇതായിരിക്കാം. ഈ കൃതിക്കു് പുത്തൻപാനയെന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, നസ്രാണികൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഈ മട്ടിലുള്ള കൃതികളും ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. പാതിരി, പക്ഷേ, പഴയ പാനപരിഷ്കരിക്കയായിരിക്കും ചെയ്തതു്. അല്ലെങ്കിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ പാന 'പഴയതായി' സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു് അതേ രീതിയിൽത്തന്നെ ക്രിസ്തീയചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു 'പുത്തൻപാന' എഴുതിയതാണെന്നുംവരാം. ഈ പാനയുടെ പന്ത്രണ്ടാം പാദം ക്രിസ്തുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്താൽ തന്റെ മാതാവിനുണ്ടായ കഠോരവ്യസനത്തിന്റെ വിവരണമാണു്. അതിലെ രീതിയും വൃത്തവും വിഷയത്തോടു് എത്രയും അനുയോജ്യമായിരിക്കുന്നു.

''അമ്മകനീമണിതന്റെ നിർമ്മലദുഃഖങ്ങളിപ്പോൾ
നന്മയാലെ മനസ്സിറു കേട്ടുകൊണ്ടാലും
സർവ്വമാനുഷർക്കുവന്ന സർവദോഷോത്തരത്തിന്നായു്
സർവ്വനാഥൻ മിശിഹായും മരിച്ചശേഷം
സർവ്വനന്മക്കടലോന്റെ സർവ്വപങ്കപ്പാടുകൊണ്ടു
സർവ്വദുഃഖം നിറഞ്ഞുമ്മാ പുത്രനെ നോക്കി.
.....
''എന്മകനെ നിർമ്മലനേ, നന്മയെങ്ങും നിറച്ചോനെ
ജന്മദോഷത്തിന്റെ ഭാരമൊഴച്ചോ പുത്രാ!

ആദമാദി നരവർഗ്ഗം ഭീതികൂടാതെ പിഴച്ചു
ഹേതുവതിനുത്തരം നീ ചെയ്തിതോ പുത്രാ!
നന്നുനന്നുനരരക്ഷ നന്നിതത്രേ ചെയ്തതും നീ
ഇന്നിവ ഞാൻ കാണുമാറു വിധിച്ചോ പുത്രാ!''

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെ വ്യാകുലപ്രബന്ധം എന്ന പേരായി ഒരു ചെറുകൃതിക്കുടെ പാതിരി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

''അനന്തദൈവം ഗുണസമ്പൂർണം—
മനുഷ്യവർഗ്ഗം പ്രതിമാർദ്ദവത്താൽ
പിറന്ന ദീനാന്ധരയിൽ നടന്നു—
നടത്തിവേദം ദുരിതംകളഞ്ഞു.''

ഇപ്രകാരമാണിതാരംഭിക്കുന്നതു്. ഈ കൃതിയിൽ പല അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളുമുണ്ടു്. കന്യകമറിയത്തിന്റെ ദുഃഖത്തെ ഈ വിധം ചമൽക്കാരപൂർവം ഉപമിക്കുന്നതു നോക്കുക:

''കോപിച്ചുകാറോ, ളവുമേറികപ്പൽ
പന്തെന്നപോലെ കടലിൽക്കളിക്കും
താഴ്ത്തും തിര, പൊക്കുമതുംക്ഷണേന,
പായുംമറിക്കും മരവുംതകർക്കും
അപ്പോലെയുമ്മായതുകാലമാധി
യുള്ളിൽ ധരിച്ചോളവിലാസമായി
പകൽ വിറച്ചിട്ടതിവർഷമോടും
സമംതഥാ വാർത്തിതു കണ്ണുനീരും.''

ഈ 'പുത്തൻപാന'യുടെ ലത്തീൻവിവരണം ഇപ്രകാരമാണു്—
Vita Jesu Christi D. N. Versibus Malabaricis Composita a P. F. E. Hanxleden Capita XIV. Dicitur Mishihade Pan.

പാതിരിയുടെ മറ്റു കൃതികൾ

പാതിരി വേറെയും പല കൃതികളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഹൈന്ദവമതത്തിലുള്ള ചില ദോഷങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിഷിദ്ധപർവം എന്ന കൃതി അർണോസുപാതിരിയുടേതാണെന്നും അതു് അദ്ദേഹം കിടങ്ങൂർവന്ന വേഷംമാറി താമസിച്ചപ്പോൾ എഴുതിയതാണെന്നും ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. ഈ കഥ അത്ര വിശ്വാസയോഗ്യമായി എനിക്കു തോന്നാത്തതിനാലും ഈ കൃതി ഒട്ടും ആദരണീയമല്ലെന്നു് അഭിപ്രായമുള്ളതിനാലും ഇതേപ്പറ്റി തൽക്കാലം പരാമർശിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ആദ്യമായി സംസ്കൃതം പഠിച്ച യൂറോപ്യന്മാരിൽവച്ചു്, അർണോസുപാതിരി എല്ലാംകൊണ്ടും അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു. ''തന്റെ സമകാലീനന്മാരെക്കാൾ വ്യൽപത്തി സമ്പാദിച്ച ഒരു സാക്ഷാൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ'' എന്നാണു പ്രസിദ്ധനായ മാക്സ്മൂളർ (Max Muller) അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ''ബ്രാഹ്മണരെക്കാളും നന്നായി പാതിരി സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചിരുന്നെ''ന്നു് ഹെർവാസു് (Hervas) എന്ന പണ്ഡിതൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു് ഒരുപക്ഷേ, അതിശയോക്തിയാണെന്നുവരാം.

അർണോസുപാതിരി സംസ്കൃതകൃതികളെപ്പറ്റി ലത്തീനിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോഴും റോമായിൽ Biblioteca Vittorio Emmanuele എന്ന രാജകീയഗ്രന്ഥശാലയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നിൽ 'വസിഷ്ഠസാരം', ചില ഉപനിഷത്തുകൾ, വേദാന്തസാരം, അഷ്ടാവക്രഗീത എന്നീ സംസ്കൃതകൃതികളുടെ ചുരുക്കങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേറെ കൃതികൾ താഴെ കുറിക്കുന്നു:

1. ഒരു നിഘണ്ടു "Dictionarium Malabaricum" cui addita multa Vocabula Samscrdamica a P. F. Ernesto Hanxleden, descriptum a P. Franco, Carmelita Discalceato Malabariae Missionario, anno, 1785

2. 'മലയാളം പോർട്ടുഗീസ് നിഘണ്ടു' Vocabularium Malabarico Lusitanum.

3. "യുധിഷ്ഠിരവിജയം", Liber excellens scriptus lingua Sanscrit charactere Granthamico, continet poema insigne Brahmanneum Indicum (Yudhishtira Vigaya)inscriptum cum explicatione versuum in lingua.

അല്ഫോൻസ്പാതിരിയുടെ കൃതികളെ വിവരിക്കുന്ന ചെറു ഗ്രന്ഥംതന്നെ പൗലീനോസ്പാതിരി 1790–ാം മാണ്ടിടയ്ക്കു രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പേർ "de codicibus Indici Manuscripti R.P. Joannis Hanxleden" എന്നത്രെ. അതിന്റെ ഒരു പ്രതി വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരിയിലും പക്ഷേ, ഉണ്ടായിരിക്കാം.

പാതിരിക്കു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം

അല്ഫോൻസുപാതിരിയുടെ കൃതികളിൽ പല അപൂർണതകളും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കു മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനം കൊടുക്കാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം. എന്റെ ന്യായങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്. (1) ഒരു കാവ്യകൃതിയുടെ ഗുണത്തെ വിധിക്കുന്നതിൽ എത്രയും പ്രധാനമായി എടുക്കേണ്ടമാനദണ്ഡം അത്ഥപുഷ്ടിയും ചമൽക്കാരവിശേഷവുമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ പാതിരിയുടെ കൃതികൾ സർവാദരണീയങ്ങൾതന്നെ എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. (2) വിലയേറിയ പൂർവകൃതികളിലുള്ള ഛന്ദോഭംഗങ്ങൾ മുതലായ ന്യൂനതകൾ അവയ്ക്കു വലിയ കളങ്കമായി വിചാരിക്കാതിരിക്കാൻ പല കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലുള്ള ചോസർ മുതലായ പൂർവകവികളുടെ കൃതികളെ വിധിക്കുന്നതിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന തോതുകൊണ്ടുതന്നെ അർണോസിന്റെ കൃതിയേയും അളക്കേണ്ടതാണ്. (3) "കളരിയിൽ ഇറങ്ങിയവരുടെ ജാതിനോക്കേണ്ടതില്ല" എന്നുള്ള അഭിജ്ഞവചനം ആദര

ണീയംതന്നെയെങ്കിലും മദ്ധ്യവയസ്സിൽ മാത്രം മലയാളത്തിൽ വന്ന ഒരു യൂറോപ്യനു സാഹിത്യവ്യുല്പത്തി കിട്ടുന്നതിലുണ്ടായ അസാമാന്യവിഷമതകളെ നാം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയുള്ള ചില സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞന്മാർ പാതിരിയുടെ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചു പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതെങ്ങനെയിരുന്നാലും അർണോസുപാതിരിക്കു മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു മഹനീയസ്ഥാനം കൊടുക്കാൻ നമുക്കു കടമയുണ്ടെന്നമാത്രം തല്ക്കാലം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

അവശേഷങ്ങൾ

റോമായിൽ മുദ്രിതമായ കൃതികളിൽ അണ്ണോസുപാതിരിയുടെ നാമം എർണസ്തുസ് ഹാൻക്സ്ലൽഡൻ (Ernestus Hanxleden) എന്നാണു്. ചില കൃതികളിൽ (Johann Ernestus Hanxleden) എന്നും കാണുന്നുണ്ടു്. എർണസ്തുസ് എന്ന പദം (Ernesto) എന്നും(Ernestes)എന്നും ഉള്ള രൂപങ്ങളിലാണു ചിലേടത്തു കാണുന്നതു്. പഴയൂർ പള്ളിയിൽ കാണുന്ന സ്മാരകശിലയിൽ കൊത്തിയിട്ടുള്ള പേർ Rev. Father John Ernestes S. J. എന്നാണു്.

അണ്ണോസ് എന്നതു് Ernestus എന്ന നാമത്തിന്റെ മലയാളീകരിക്കപ്പെട്ട രൂപമാണെന്നു കരുതുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. അക്കാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്നിരുന്ന യൂറോപ്യൻ മിഷ്യനറിമാർ നാടൻവേഷത്തിലും രീതിയിലും ജീവിച്ചിരുന്നെന്നു മാത്രമല്ല, നാട്ടുപേരുകളും സ്വീകരിക്കാറും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമാണു പാണ്ടിയിൽ വേദപ്രചാരം ചെയ്ത Robert de Nobili, 'തത്ത്വബോധകർ'രും; Constantio Beschi 'വീരമാമുനി'യും ആയിത്തീർന്നതു്. ഇപ്രകാരം എടുത്ത പേരുകളും പലതും അത്ഥവത്തുമായിരുന്നു.വീരമാമുനിയെന്നതു് Constantio എന്നതിന്റെ തർജമയായി കരുതാം. Ernestusഎന്ന പേർ അണ്ണോസ് എന്നായതു് ഈ നാട്ടിലെ ഉച്ചാരണസൗകര്യംകൊണ്ടായിരിക്കാനും മതി. Warren Hastings—നെ 'ഹസ്തിൻധ്വര' എന്നാണു ബങ്കാളികളും വിളിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. Trevelyan ചിലപ്പോൾ തിരുവള്ളുവനും ആയിട്ടുണ്ടു്. Sebastian ദേവസ്സി (ദേവസ്യ) ആയതും ഈ വിധത്തിലായിരിക്കാം. അണ്ണോസുപാതിരി എന്ന പേരിന്റെ ഉല്പത്തി എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ആ നാമത്തിൽത്തന്നെയാണു് അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ അറിയപ്പെടേണ്ടതു് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

പൗലീനോസ് പാതിരി

കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള യൂറോപ്യൻപാതിരിമാരിൽവെച്ചു നാനാമുഖമായ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ പൗലീനോസാണു പ്രഥമഗണനീയൻ. അർണോസ് മലയാളത്തിൽ പല അനർഘകൃതികളും രചിക്കയും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അഗാധപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്ത ആളാണെങ്കിലും യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽ ഒന്നിലും സ്വതന്ത്രകൃതികളും നിർമിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹം ഘടദീപമായി പരിണമിച്ചു. നേരേമറിച്ചു പൗലീനോസിന്റെ ഏതദ്ദേശ ഭാഷാപാണ്ഡിത്യം അർണോസിനുണ്ടായിരുന്നതിനെ അപേക്ഷിച്ചു ഒരുപക്ഷേ, കുറവായിരിക്കാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം യൂറോപ്പുനിവാസികളുടെ അറിവിനായി അവരുടെ ഭാഷകളിൽ അനേകം കൃതികളും എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും സാഹിത്യത്തിനു പുറമേ, ദേശചരിത്രം, സമുദായചരിത്രങ്ങളും ആദിയായ ഇതര വിഷയങ്ങളിലും വിസ്തൃതമായ ജ്ഞാനം നേടുകയും ചെയ്തതിനാൽ ജീവകാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെയെടയിൽ പരക്കെ വിദിതമായി. ഈ നാട്ടിലും രാജാക്കന്മാർ, പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായ ഉന്നതപുരുഷന്മാരുടെ മദ്ധ്യേ അദ്ദേഹം സുസമ്മതനായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാപണ്ഡിതന്റെ ചരിത്രമാണു ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു.

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

പൗലീനോസുപാതിരി ഓസ്ട്രിയാരാജ്യത്തു പിനോനിയ (Pinonia) എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ 1748 ഏപ്രിൽമാസം 23–ാം തീയതി ജാതനായി. വംശായത്തമായ ആദ്യത്തെ നാമം ''ജോൺ ഫിലിപ്പ് വെസ്ഡിൻ'' (Wesdin) എന്നായിരുന്നു. കർമലീത്താസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചശേഷമാണു അദ്ദേഹം ആ പേരുമാറി പൗലീനോ ഡി സൻ ബർത്തൊലോമിയോ (Paulino de san Bortolomeo) എന്ന അഭിധാനം സ്വീകരിച്ചതു. ഈ പേരിൽ അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലെ പണ്ഡിതലോകത്തിൽ അതീവ വിഖ്യാതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സാധാരണമായി ഈ പേർ സംക്ഷേപിച്ചു പൗലീനോസ് എന്ന മാത്രമാണു പറയാറുള്ളതു. വൈറ്റ്ഹൗസ് (Whitehouse) എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതു വീണ്ടും ചുരുക്കി പൗലി (Pauli) എന്നും എഴുതിക്കാണുന്നു. വേറെ

ചിലരാകട്ടെ ബർത്തൊലോമിയോ എന്നാണു പേരു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ പേരുമാറാട്ടം അബദ്ധംതന്നെ.

പൗലീനോസിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രധാനമായി നടന്നതു പ്രാഗി(Prague)ലേയും റോമ്മായിലേയും സർവകലാശാലകളിൽ ആയിരുന്നു. റോമിൽവച്ചു് അദ്ദേഹം പൗരസ്ത്യഭാഷകൾകൂടി പഠിച്ചു തുടങ്ങി. അനന്തരം കർമലീത്താസഭയിൽ അംഗമായിച്ചേർന്ന അദ്ദേഹം വേദപ്രചാരണാർത്ഥം ഇന്ത്യയിലേക്കു് അയയ്ക്കപ്പെട്ടു.

1777-ൽ ആണു് പൗലീനോസു് വരാപ്പുഴെ വന്നു താമസം തുടങ്ങിയതു്. അന്നുമുതൽ തെന്നിന്ത്യയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ പതിമൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം ഇതര മിഷ്യനറിമാർ ചെയ്തതിൽ പത്തിരട്ടിച്ചു പഠനങ്ങൾ നടത്തുകയും ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അസാമാന്യമായ ബുദ്ധിശക്തിയും സൂക്ഷ്മാവലോകനവുംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നനച്ചിറങ്ങിയ വിജ്ഞാനസമുദ്രങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിത്തട്ടു കാണുകയും, അങ്ങനെ കണ്ടതും കേട്ടതുമായ സംഗതികളെ സമാഹരിച്ചു പല പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. മലയാളത്തിലുള്ള സംസ്കൃത പരിഭാഷകളായ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമല്ല അവയുടെ മൂലങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹം പാരായണംചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിപുലവൈദുഷ്യം നിമിത്തം കേരളത്തിലെ പല രാജാക്കന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും അദ്ദേഹത്തോടു് അപാരമായ ബഹുമാനം പ്രദർശിപ്പിക്കയുണ്ടായി. മലയാളം എത്രയും ഭംഗിയായി സംസാരിപ്പാനും എഴുതാനും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന വിശേഷവൈഭവവും ഇതിനു പ്രേരകമായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ വാസം

പൗലീനോസിനു തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരുമായി പ്രത്യേകം പരിചയവും വേഴ്ചയും ലഭിക്കാൻ ഇടയായി. ദിഗ്വിജയേച്ഛുവായ ശ്രീ വീരമാർത്താണ്ഡവർമ മഹാരാജാവു് വടക്കൻരാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കി തന്റെ ഭരണചക്രത്തിൻ കീഴാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ആ രാജകേസരി തന്റെ സേനാധിപതിയും ഒരു ഉത്തമ കത്തോലിക്കനും ആയ ഡിലനായിയുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി ഒരിക്കൽ വരാപ്പുഴ ആശ്രമം സന്ദർശിക്കയും അവിടെവെച്ചു മിഷ്യനറിമാർക്കു് ഏതാനും ഭൂമികൾ കരമൊഴിവായി കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ഉണ്ടായി. അന്നു മഹാരാജാവിനു് പൗലീനോസുപാതിരിയുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യം മനസ്സിലാകുന്നതിനും ഇടവന്നു. അനന്തരം കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ മഹാരാജാവു് ഭരണം കൈയേല്ക്കുകയും 1780-ൽ പാതിരി തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നു പണ്ഡിതനായ ആ മഹാരാജാവിനെ സന്ദർശിക്കുകയുംചെയ്തു.

അന്നു കത്തോലിക്കാലോകത്തെ പ്രശസ്തമാംവണ്ണം നയിച്ചു

കൊണ്ടിരുന്ന ക്ലമെൻറ് മാർപ്പാപ്പാ 1774–ൽ റോമായിൽനിന്നു മഹാരാജാവിനു നൽകുന്നതിനായി അയച്ച തിരുവെഴുത്തും* വഹിച്ചുകൊണ്ടാണു പൗലീനോസ് രാജധാനിയിൽ എത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ക്ലമെൻറ് പിയാനിസ് എന്ന പ്രസിദ്ധനായ പാതിരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. മഹാരാജാവു സന്ദേശം ലഭിച്ച ഉടനെ മാർപ്പാപ്പായോടുള്ള ബഹുമാനത്തിൻെറ സൂചകമായി പതിനൊന്നു് ആചാരവെടികളും വെപ്പിക്കുകയും പാതിരിമാരെ യഥോചിതം സല്ക്കരിച്ചയയ്ക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ പൗലീനോസ് മലയാളം നല്ലവണ്ണം സംസാരിച്ചതു കേട്ടു് മഹാരാജാവു് വിസ്മയിക്കയും പാതിരിക്കു നാനാഭാഷകളിലും വിഷയങ്ങളിലും ഉള്ളതായി പ്രകാശിച്ച പാണ്ഡിത്യാതിരേകത്തെക്കുറിച്ചു സവിസ്തരം കല്പിച്ചു ചോദിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഏതന്മൂലം പ്രസന്നനായ രാജാവു് അദ്ദേഹത്തോടു കുറച്ചുകാലം കോട്ടയ്ക്കത്തു താമസിച്ചതന്നെ ഇംഗ്ലീഷും മറ്റു പാശ്ചാത്യഭാഷകളും പഠിപ്പിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു.

അന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറ് ഇന്ത്യൻകോയ്മസ്ഥാനത്തു് എത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും കുരുമുളകു വാങ്ങാനായി തിരുവിതാംകൂറിൽ പാണ്ടകശാലകളും കെട്ടി പാത്തുവന്ന ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടുള്ള സംസർഗത്തിനു് ഈ അദ്ധ്യയനം അവശ്യം ഉപകരിക്കുമെന്നുണ്ടായ വിചാരംമൂലമായിരിക്കണം മഹാരാജാവു് ഈവിധം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. തദനുസാരം പാതിരി അല്പകാലം അവിടെ താമസിച്ചുവെങ്കിലും കൊട്ടാരം സേവകന്മാരുടെ കണ്ണേജപത്രംമൂലം (എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു) അധികം വൈകാതെ സാനുവാദം വരാപ്പുഴയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോയി. യാത്രാവസരത്തിൽ തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വീരശൃംഖല മുതലായ വലിയ ചില സമ്മാനങ്ങളും കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും വരാപ്പുഴപ്പള്ളിക്കാരുടെയും മറ്റും ചില അവകാശതർക്കങ്ങൾക്കു് അനുകൂലമായ തീർപ്പു നല്കുകയുംചെയ്തു. കാലാന്തരത്തിൽ പൗലീനോസ് എഴുതിയ ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചും വളരെ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മാർത്താണ്ഡവർമ വടക്കൻരാജ്യങ്ങളും പിടിച്ചടക്കിയതുമൂലം അക്രമികളായ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചതിനാൽ നാട്ടിൽ സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും വർദ്ധിച്ചുവെന്നും രാമവർമയുടെ ഭരണം സർവ്വഥാ ശ്രേയസ്കരമായിരുന്നുവെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ തൻെറ ഒരു കൃതിയിൽ പാതിരി രാമവർമ്മയുടെ ഒരു ഛായകൂടി എഴുതി അച്ചടിപ്പിച്ചു ചേർക്കുകയും തദുപയോഗാർത്ഥം മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, പോർട്ടുഗീസ് ഭാഷാപദങ്ങളുടെ അർത്ഥനിർവചനം അടങ്ങിയ ഒരു പുസ്തകം പ്രത്യേകം

---

* ഈ സന്ദേശത്തിൻെറ പകർപ്പു് ഫാദർ ബർണാർഡിൻെറ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളും രണ്ടാം പുസ്തകം 189–ാം പക്ഷത്തിൽ കാണാം.

നിർമ്മിക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തെക്കു് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കും വടക്കു് ഇതരദേശങ്ങളിലേക്കും ചെയ്ത യാത്രകളിൽ താൻ ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങളെയും പള്ളികളെയും സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ Voyage to East Indies (ഇന്ത്യായാത്ര) India Orientalis Chistiana (ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്തുമതം) എന്നീ കൃതികളിൽ പല വിവരണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽനിന്നു് പൂർവചരിത്രപരമായി അനേകം സംഗതികളും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

ഇങ്ങനെ ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിലധികംകാലം കേരളത്തിൽ വസിച്ചു് പ്രയോജനകരങ്ങളായ വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിരചിച്ചശേഷം 1789–ൽ പൗലീനോസു് യൂറോപ്പിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോയി. അദ്ദേഹം ഫ്രാൻസിൽ എത്തിയ കാലത്താണു് അതിഭയങ്കരമായ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം (French Revolution) ആരംഭിച്ചതു്. ഇതു നിമിത്തം അദ്ദേഹം റോമായിൽ ചെന്നുചേർന്നു് അവിടെ പല ഉദ്യോഗങ്ങളും നിർവഹിക്കയും, വിശിഷ്യ വിദേശമിഷ്യനറിമാരെ പരിശീലനംചെയ്യിക്കുന്ന കലാലയത്തിൽ പൗരസ്ത്യഭാഷകളുടെ പ്രൊഫസർ സ്ഥാനം കൈയേറ്റു് മിഷ്യൻ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും മറ്റും ശിഷ്യതതിക്കുവേണ്ട വിജ്ഞാനങ്ങളും പ്രദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു. 'പ്രൊപ്പഗാന്ത' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന വേദപ്രചാരകസമ്മത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കായി പൗലീനോസു് അശ്രാന്തം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ആ കലാശാലയുടെ 'സെക്രട്ടറി'യായും അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 107995

റോമിലെ 'വോത്സിയൻ അക്കാഡമി' എന്ന പണ്ഡിതപരിഷത്തിന്റെ 'ഫെലോ'സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധമായി. അചിരേണ പാരീസിലെയും നേപ്പിത്സിലെയും 'അക്കാഡമി ഓഫു് സയൻസു്' എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞസംഘത്തിലെ ഒരു മെംബറായും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അന്തോനെല്ലി(Antonelli) കർദിനാളിന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം പ്രൊപ്പഗാന്ത വക ഗ്രന്ഥശാലയിലെ കൈയെഴുത്തുപുസ്തകങ്ങളും എല്ലാം അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചു് അവയെപ്പറ്റി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചു. സാഹിത്യപരമായും അന്യവിഷയങ്ങളും സംബന്ധിച്ചും അദ്ദേഹം സാധിച്ച സൽപ്രവൃത്തികളെ അഭിനന്ദിച്ചു് വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കു് എന്ന സ്ഥാനം പ്രദാനംചെയ്തു് മാർപ്പാപ്പാതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് പൗലീനോസിനെ അനുഗ്രഹിക്കയുണ്ടായി. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവംതുടർന്നുണ്ടായ ഇത്താല്യൻയുദ്ധത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുസൈന്യം ഇത്താല്യാരാജ്യം ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പൗലീനോസു് വിയന്നായിലേക്കു നിവാസം മാറിയെങ്കിലും സമരം അവസാനിച്ചപ്പോൾ മടങ്ങിവന്നു വീണ്ടും പഴയ ജോലികളും നടത്തുകയും 1806 ഫെബ്രുവരിമാസം 7–ാംതീയതി ലോകരംഗത്തുനിന്നു തിരോഭൂതനാകുകയുംചെയ്തു.

കേരളീയനസ്രാണികളും പൗലീനോസിനെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം, അന്നു് വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായുണ്ടായ

പല തർക്കങ്ങളിൽ പാതിരി സുറിയാനിക്കാർക്കു വിരോധമായി ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിൽ ശുപാർശ നടത്തുകയും മറ്റും ചെയ്തുവെന്നുള്ളതാണു്. കത്തോലിക്കാസുറിയാനിക്കാർ സ്വസഹോദരരായ യാക്കോബായക്കാരുമായി യോജിക്കുവാൻ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം പ്രതികൂലമായി വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രകർത്താക്കന്മാർ പറയുന്നു.*

അസാധാരണപാണ്ഡിത്യം

പൗലീനോസു് പാതിരിക്കു് യൂറോപ്പിൽ അസാധാരണമായ ഖ്യാതി ലഭിച്ചതിന്റെ കാരണം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കൃതഭാഷാ വൈദുഷ്യവും ചരിത്രവ്യുത്പത്തിയുമായിരുന്നു. പശ്ചിമഖണ്ഡത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധംചെയ്യപ്പെട്ട സംസ്കൃത വ്യാകരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണു്. 1790–ൽ അദ്ദേഹം റോമായിൽവച്ചു് 'സിദ്ധരൂപം' എന്ന പേരിൽ ഒരു ഗ്രൈവ്വാണീവ്യാകരണം പരസ്യപ്പെടുത്തി. ഇതു കേരളത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരമുള്ള 'സിദ്ധരൂപ'ത്തെ അനുകരിച്ചു് ലത്തീനിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതത്രെ. കൂടാതെ സംസ്കൃതഭാഷയെയും സാഹിത്യസഞ്ചയത്തെയും കുറിച്ചു പ്രസ്തുതഭാഷയിൽ പാതിരി പല പ്രബന്ധങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. 'ബ്രാഹ്മണരുടെ മതവും ആചാരങ്ങളും' 'അമരകോശം' എന്നീ രണ്ടു കൃതികളാണു് അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനതമമായിട്ടുള്ളതു്. യൂറോപ്പിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള തദ്ദാനീന്തനപണ്ഡിതന്മാരിൽ പ്രമുഖൻ പൗലീനോസായിരുന്നുവെന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരനായ സർ വില്യം ജോൺസിനു കലുപിതമായതിൽ കുറയാത്ത ഒരു സ്ഥാനം ഇദ്ദേഹവും അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും മാക്സ്മുള്ളർ മുതലായ മഹാവിചക്ഷണന്മാർപോലും ഉദ്ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാതിരി വലിയൊരു ചരിത്രപണ്ഡിതനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവിടെവച്ചു് ഇൻഡ്യയുടെ പൂർവവൃത്താന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും വിസ്തൃതമായ അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തുകയുണ്ടായി. തത്സംബന്ധമായ അനേകം വിമർശനങ്ങളും 'ബ്രാഹ്മണമതം', 'ഇൻഡ്യായാത്ര' എന്നീ കൃതികളിൽ കാണുന്നുമുണ്ടു്. അവയിൽ അധികപങ്കും കേരളചരിത്രത്തെ സ്പർശിച്ചുവയാണു്. കേരളത്തിലെ രാജവംശങ്ങളെയും ആഢ്യബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളെയുംകുറിച്ചു രസകരമായ പല വിവരണങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അത്തരം ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ അന്നത്തെ ആഴ്വാഞ്ചേരിതമ്പ്രാക്കളുടെ ചരായയും കുടുംബവൃത്താന്തവുംകൂടി കാണാം. ചരിത്രകർത്താക്കന്മാർക്കു് ഇതെല്ലാം വളരെ പ്രയോജനകരങ്ങളുതന്നെ.

---

* Mackenzie, Christianity in Travancore P. 82 and 89
ബ. ബണ്ണാർദച്ചന്റെ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളും, Vol. ii.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതു വത്തിക്കാൻ മുതലായ റോമൻ ഗ്രന്ഥശാലകളിലുള്ള ഇൻഡ്യൻഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ചരിത്രരേഖകളെയും സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങളാണു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ മലയാളം, തമിഴു്, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മലയാളകൃതികളിൽ 'ചന്ദ്രോദയം', 'സ്നാനപർവം', 'യുധിഷ്ഠിരവിജയം', 'പാണ്ഡവപർവം' എന്നിവയാണു പ്രധാനമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചന്ദ്രോദയത്തിൽനിന്നു്:

''പുരുഷായുസ്സു നൂറെന്നൊരിക നൃപമണേ,
അതിലും പാതി നിദ്രയല്ലയോ നിരൂപിച്ചാൽ!
പാതിനാളോളം പ്രജ്ഞയെന്നിയേ കഴിഞ്ഞുപോം
എഴപതു വയസ്സായാലെന്തിനുകൊള്ളാം പിന്നെ''

എന്ന ഈ പദ്യവും, സ്നാനപർവത്തിൽനിന്നു്,

''ചെമ്പകപ്പൂഞ്ചോലതന്നിലങ്ങു ചെമ്മേ സുഖിച്ചു തൻ
കാന്തനോടും
ഒന്നിച്ചുതന്നെ മരുവിടുന്നാം സുന്ദരിപൈങ്കിളിപെൺ
കിടാവേ!''

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടവും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതുപോലെ ഭാരതത്തിലെയും പല ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹം പകർത്തിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാതിരിക്കു് അനവധി ഭാഷകളിൽ വിസ്മയജനകമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ലത്തീൻ, ഇത്താലിയൻ, ജർമൻ, ഫ്രഞ്ചു്, സംസ്കൃതം, മലയാളം, തമിഴു്, സുറിയാനി എന്നിവ സവിശേഷം സ്വാധീനമായിരുന്നു. ഈ മിക്ക ഭാഷകളിലും അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇൻഡ്യയിൽ സംഗീതത്തിനു ചിഹ്നങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ശൂന്യമായി കണ്ടതിനാൽ തൽപരിഹാരാർത്ഥം ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനംകൂടി അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, ഗ്രന്ഥത്തിൽ കിടക്കുന്നതല്ലാതെ ആരും പഠിച്ചു് അനുകരിച്ചതായി അറിവില്ല.

മലയാളകൃതികൾ

പൗലീനോസിന്റെ മലയാളകൃതികളെക്കുറിച്ചാണു് ഇനി അല്പം പറയാനുള്ളതു്. കേരളഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം ചില പദ്യകൃതികളും അനേകം ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. 'ദേവഷംഗ്രണം', 'ത്രേസ്യാചരിതം' എന്നിവയാണു കവിതകളും. ഭിന്നഭാഷകളിൽ വിദേശീയ നിർമിതങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾക്കു് ആസ്വാദ്യത കുറവായിരിക്കുമെന്നുള്ള ആക്ഷേപം സമ്മതിക്കുകതന്നെ വേണം. മാത്രമല്ല, പൗലീനോസു് പണ്ഡിതനാണെന്നല്ലാതെ അഞ്ഞാസിനെപ്പോലെ കവിയായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നുമില്ല. മലയാളഭാഷയിൽ അദ്ദേഹ

ത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനവും അഗാധമെന്നതിനെക്കാൾ വിവിധോന്മുഖവും വിസ്തൃതവുമാണെന്നേ തെളിയുന്നുള്ളു. ഇതുനിമിത്തം പ്രസ്തുതകൃതികളിൽ കാവ്യദോഷങ്ങൾ പലതും കണ്ടുവെന്നുവരാം. 'ദേവഷഡ്ഗുണം' ദൈവത്തിന്റെ ആറു ഗുണങ്ങളെ വർണിച്ച സംസ്കൃതപദസങ്കീർണമായി രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു കീർത്തനമാണ്. ഈ കൃതി കാർത്തികതിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ ഉപയോഗാർത്ഥം എഴുതിയതാണത്രേ. 'ത്രൈസ്യാചരിത'ത്തിലും നിരർത്ഥപദങ്ങൾ ഒട്ടേറെ കാണുന്നുണ്ട്. തരമുള്ളേടത്തെല്ലാം പ്രാസം പ്രയോഗിച്ചു കാവ്യശരീരം മുറിപ്പെടുത്തുന്നതിനും പാതിരി വളരെ പണിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതൽകാരണങ്ങളാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാകവനസംരംഭം മിക്കവാറും അപജയത്തിലാണു കലാശിച്ചതു്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ധാരാളം ചേർത്തു ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടി വാക്യം വളച്ചുനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതാണു കാവ്യത്തിനു യോജ്യമായ രീതിയെന്നു് അദ്ദേഹം തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇങ്ങനെയെല്ലാമായാലും ഈ കൃതികളിൽ ചില ഗുണാംശങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. വൈദുഷ്യം വിപുലമായിട്ടുള്ളവർ വാസനാകവികളായിരുന്നാൽത്തന്നെയും അവരുടെ വാസന ശോഭിക്കുമോ എന്നുള്ള കാര്യം സംശയഗ്രസ്തമാണു്.

ഇനി ഗദ്യകൃതികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. 'ക്രൂദാശപ്പുസ്തകം' 'ദിവ്യജ്ഞാനം ലഭിക്കാനുള്ള സരണി' 'എട്ടു ദിവസത്തെ ധ്യാനം' ഇവ മൂന്നുമാണു് പാതിരിയുടെ മുഖ്യമായ മലയാളഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഈ കൃതികളും സംസ്കൃതപദബാഹുല്യംകൊണ്ടു് 'കീറാമുട്ടി'കളായിത്തീർന്നതിനാൽ നാട്ടുകാരാരും ഉപയോഗിക്കാറില്ല. മലയാളം സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു ഉപശാഖയാണെന്നുള്ള സങ്കല്പമാണു് പാതിരിയെ ഗദ്യപ്രസ്ഥാനത്തിലും വഴിതെറ്റിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു.

മലയാളത്തിലുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ അധികരിച്ചും അദ്ദേഹം ഒരു കൃതി നിർമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. **Adagia Malabarica** എന്ന പേരുള്ള ഈ കൃതിയിൽ നൂറിലധികം പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ലത്തീൻപരിഭാഷയോടുകൂടി സമാഹരിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അതെല്ലാം കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെയും നസ്രാണികളുടെയും ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ശൈലികളാണെന്നാണു് പാതിരി പറയുന്നതു്. ''പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പൊളിയുണ്ടെങ്കിൽ പാലും കയ്ക്കും'' എന്ന വാക്യമാണു് ഒന്നാമതു കാണുന്നതു്. വേറെ പലതും ഇപ്പോഴത്തെ രൂപത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തങ്ങളായും കാണുന്നു. പഴമൊഴികൾകൂടാതെ ചില മുറിപ്പദ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിലൊന്നു താഴെ പകർത്തുന്നു:

''മക്കളില്ലാഞ്ഞാൽ മനവുമതിരുളേ
മക്കളമിരുളേ പൊരുളില്ലാഞ്ഞാൽ
വിദ്യയില്ലാഞ്ഞാൽ മനവുമതിരുളേ
വിദ്യയുമിരുളേ പൊരുളില്ലാഞ്ഞാൽ
നാരിയില്ലാഞ്ഞാൽ വീടുമതിരുളേ
നാരിയുമിരുളേ വാ കടുതായാൽ.''

മേല്പറഞ്ഞ കൃതികൾക്കുപുറമേ പൗലീനോസ് ഒരു മലയാള വ്യാകരണവും 'അക്ഷരമാലാവിസ്താര'വുംകൂടി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു രണ്ടും എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

പാതിരിയുടെ മലയാളപാണ്ഡിത്യത്തെക്കാൾ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ നാനാത്വമാണു നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതെന്നു സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ വിവിധ ഭാഷകൾ പഠിക്കുകയും പഠിച്ച ഭാഷകളിലെല്ലാം കൃതികൾ രചിക്കുകയുംചെയ്ത പണ്ഡിതന്മാർ അക്കാലത്തു തീരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു മലയാളഭാഷാവൈദുഷ്യം നോക്കിയാൽ യൂറോപ്യൻപണ്ഡിതന്മാരിൽവച്ചു പ്രഥമസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെയാണെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. (മിസ്റ്റർ ആഗ്ഹറിന്റെ അഭിപ്രായവും ഇതുതന്നെ.) പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം മലയാളഭാഷാജ്ഞാനം തികഞ്ഞ ഒരു യൂറോപ്യനെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മിസ്റ്റർ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൗലീനോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ചില നല്ല പ്രബന്ധങ്ങൾ മലയാളത്തിനു പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിനും പൗലീനോസിന്റെ വൈദുഷ്യത്തോളം നാനാത്വമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മറ്റു കൃതികൾ

പൗലീനോസ് ആകെ 24 കൃതികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്നു. അവയിൽ അധികവും ലത്തീൻഭാഷയിലാണു്; എന്നിരുന്നാലും ആ കൃതികൾ മിക്കതിലും മലയാളം ലിപികളിൽ ചില വാക്കുകളും പദ്യശകലങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. അന്നു് റോമായിൽ മലയാളഭാഷയിൽ അച്ചടി നടപ്പുണ്ടായിരുന്നെന്നുള്ള വസ്തുത മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. റോമായിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ നാമങ്ങൾമാത്രമേ താഴെ കുറിക്കുന്നുള്ളു. അവയെല്ലാംതന്നെ ലത്തീനിൽ ആണു് അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

1. Systema Brahmanicum (1791) ഹിന്ദുമതവിവരണം. ഈ കൃതിയിൽ അന്നത്തെ ആഴാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കളുടെ ഒരു പടം ഉണ്ടു്. ഒരു മുണ്ടുമാത്രം ഉടുത്തു് ഓലക്കുട പിടിച്ചാണു് തമ്പ്രാക്കൾ നില്ക്കുന്നതു്.

2. A Treatise on the Indian MSS, in the Library of the Congragation de Propaganda Fide (1792)

3. A Treatise on the MSS, in Penang, Siamese, Malayalam and Hindustani languages in the Museum of Cardinal Borgia. (1793)

4. India Orientalis Christiana (1794) ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥം.

5. A Treatise on Ancient India (1795)

6. A Voyage to East Indies (1796) ഇന്ത്യായാത്രാവിവരണം. വിശേഷിച്ചു് കേരളത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾ. ഈ ഗ്രന്ഥം ഇംഗ്ലീഷിൽ വിവർത്തനംചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

7. de Codicibus Indico Manuscripti R. P. Joannis Hanxleden (1799) (അർണോസ്പാതിരിയുടെ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിവരണം.)

8. A Learned Treatise on the Antiquity and Affinity of Persian, Sanskrit and German Languages.

9. Adagia Malabarica (മലയാളത്തിലെ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ.)

10. Siddaroupam, Grammar of Sanskrit Language.(1790)

11. Amarasimha, an old Indian MS. (അമരകോശം.)

പൗലീനോസുകൃതികളെപ്പറ്റി വിമർശനപൂർവമായ ഒരു വിവരണം അത്യാവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്[28]. ആ വിശ്രുതന്റെ അനന്തരഗാമികളായ മംഗലപ്പുഴ സെമ്മിനാരിയിലെ പണ്ഡിതന്മാരായ വൈദികർ ഈ ആവശ്യം നിർവഹിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

അദ്ധ്യായം ഒൻപതു്

മറ്റു ചില മിഷ്യനറിപണ്ഡിതന്മാർ

മിഷ്യനറിപണ്ഡിതന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യരായ രണ്ടു മഹാന്മാരെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇനി മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ പരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിക്കാം.*

ഫ്രാൻസീസു് റോസു് (ROZ)

ആദ്യം വൈപ്പിൽകോട്ട സെമ്മിനാരിയിലെ മല്പാനും അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനുമായിരുന്ന ഈ പണ്ഡിതൻ പിന്നീടു് അങ്കമാലിയുടെ മെത്രാനും കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സുറിയാനിപാണ്ഡിത്യത്തെപ്പറ്റി മുമ്പൊരദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിൽ മെനേസ്സീസു് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സെക്രട്ടറിയും ദ്വിഭാ

28 ഇത്തരമൊരു കൃതി എം. ഒ. ജോസഫു് 1973–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു—പൗലീനോസു് പാതിരിയുടെ കൃതികൾ, ജനതാബുക്ക്സ്റ്റാൾ, തേവര.

* The sources of this chapter are the same as those for the previous chapter. In addition, I have had valuable assistance from the late Rev. Father Zacharias of the Apostolic Seminary, Alwaye.

ഷിയും ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു. ആ മഹായോഗത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചു് ഇദ്ദേഹം 1606–ൽ ഒരു മലയാളകൃതി രചിക്കയുണ്ടായി.[29]

ഈ കൃതിയുടെ പ്രതികം 1772–ൽ റോമായിലെ പ്രൊപ്പഗാന്തവക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. കേരളത്തിൽത്തന്നെയും ഈ കൃതി കയ്യെഴുത്തായി പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹം 1624-ൽ കാലധർമം പ്രാപിച്ചു.

മാത്യൂസു് പാതിരി

ഇദ്ദേഹം ക്രി. അ. 1600–ൽ ഇറവലിരാജ്യത്തു പ്രസിദ്ധമായ നേപ്പിംസു് (നിയാപ്പോളി) നഗരത്തിൽ ജാതനായി. കർമ്മലീത്താ ആശ്രമത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അധികൃതന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ പേർഷ്യയിലേക്കു് ഒരു മിഷ്യനറിയായി അയച്ചു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവിടെനിന്നു് ഇദ്ദേഹം മലങ്കരയിലെ കത്തോലിക്കസുറിയാനിക്കാരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന മാർ അലക്സന്ത്രയോസു് (കൂടക്കശ്ശേരിൽ അഥവാ പള്ളിവീട്ടു്) തിരുമനസ്സിലെ സാഹായ്യാർത്ഥം ഈ നാട്ടിൽ വന്നുചേർന്നു. 1650–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് ഡച്ചുകാർ കൊച്ചിക്കോട്ട പിടിച്ചടക്കുകയും പോർട്ടുഗീസുകാരെ സമുദ്രതീരങ്ങളിൽനിന്നു പലായനംചെയ്യിക്കയുംചെയ്തതോടെ ജസ്വീറു് വൈദികന്മാക്കും നാട്ടുവിട്ടുപോകേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും കർമ്മലീത്താക്കാരായ മിഷ്യനറിമാർക്കു ശല്യമൊന്നും നേരിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവർക്കു കേരളത്തിൽ നിവസിച്ചു സ്വന്ത പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്താൻ ഡച്ചുകാർ പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകി. ഇതിന്റെ മുഖ്യകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഡച്ചുഗവർണറായ ''വ്വാൻ റീദ്'' (Van Rheede) സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിൽ അഭിരുചിയും ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളിൽ ഉത്സാഹവും ഉള്ള ആളായിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. കർമ്മലീത്താസന്ന്യാസികളിൽ പണ്ഡിതന്മാർ പലരും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ഡച്ചുകാരുടെ സ്നേഹത്തിനു് ഇപ്രകാരം പാത്രീഭവിച്ചവരിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ ഫാദർ മാത്യൂസത്രെ.[30] ഇദ്ദേഹവുമായി ഡച്ചുകാക്കുണ്ടായ ദൃഢമായ വേഴ്ചമുഖേനയാണു് ആയിടെ വാഴ്ചകൈക്കൊ

---

29 ഇതു് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളുടെ വിശദീകരണമല്ല; റോസിന്റെ നിയമാവലി എന്ന പേരിൽ 1976–ൽ അച്ചടിച്ചു. അനുബന്ധം 9. 2. 1.—9. 2.4 കാണുക.

30 കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു്: K. S. Manilal, 'Hortus Malabaricus, Indian Ethnobotany And Carmelite Missionaries'— CHRISTIAN HERITAGE OF KERALA Ed. K. J. JOHN, Cochin 1981

ണ്ട മാർ അലക്സന്ത്രയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് സ്വദേശമായ കുറവിലങ്ങാട് വിട്ടു യഥേഷ്ടം പുറത്തു സഞ്ചരിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതു്. മാത്രമല്ല, ഫാദർ മാത്യൂസ് പ്രസ്തുത സുറിയാനിമെത്രാന്റെ പ്രധാനോപദേഷ്ടാക്കന്മാരിൽ ഒരാളും ഇഷ്ടസുഹൃത്തുംകൂടിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു് ഉംനാട്ടകളിൽ പര്യടനം ചെയ്യുന്നതിനും ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും വിശിഷ്യ സൗകര്യം സിദ്ധിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇടയ്ക്കിടെ ഈ പാതിരിവര്യൻ കുറവിലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിലും വന്നു താമസിച്ചതായി അറിയുന്നു.

സസ്യശാസ്ത്രപരമായ സംഗതികളിലാണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്വേഷണം അധികമായി നടന്നിട്ടുള്ളതു്. 1686-ാമാണ്ടുമുതൽ ഹോളണ്ടിൽനിന്നു് പന്ത്രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട Hortus Malabaricus (കേരളാരാമം) എന്ന കൃതി മിക്കവാറും ഈ പാതിരിതന്നെ എഴുതിയതാകുന്നു. ഇതിൽ പല ഭാഗങ്ങളും മലയാളത്തിലും അച്ചടിച്ചുചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആകെ 796 ചിത്രങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഈ കൃതിയുടെ നിർമാണകാര്യത്തിൽ രങ്കഭട്ടൻ, വിനായകപണ്ഡിതൻ, അപ്പുഭട്ടൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ബ്രാഹ്മണഭിഷഗ്വരന്മാരുടെയും അവരിലും മേലായി ഇട്ടിഅച്ചുതൻ എന്ന ഈഴവവൈദ്യന്റെയും സാഹായ്യങ്ങളും സിദ്ധിച്ചതായി ഗ്രന്ഥകാരൻ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ഈഴവവൈദ്യൻ കരപ്പുറത്തു് (ചേർത്തല) കൊട്ടുകാരപ്പള്ളി അഥവാ കൊല്ലാടൻ എന്ന വീട്ടുകാരൻ ആയിരുന്നത്രെ. ഈ പണ്ഡിതൻ ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസിൽ ചേർക്കുന്നതിനായി വട്ടെഴുത്തിൽ എഴുതിക്കൊടുത്ത സാക്ഷിപത്രത്തിന്റെ ഛായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർക്കുന്നുണ്ടു്.[31]

മലയാളരാജ്യത്തിലുള്ളിടത്തോളം നാനാതരസസ്യങ്ങളും ഉള്ള പ്രദേശങ്ങളും ഭൂമുഖത്തു വളരെ ചുരുക്കമാകയാൽ തദ്വിവരണങ്ങളും അടങ്ങിയ പ്രകൃതഗ്രന്ഥം ഒരു അമൂല്യനിക്ഷേപമായിട്ടാണു് ഇന്നും സർവ്വത്ര പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഫാദർ മാത്യൂസ് സ്വന്തംപണം കൊണ്ടു് എറണാകുളത്തിനു സമീപം ചാത്യാത്തു് എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു പള്ളി പണിചെയ്യിച്ചതായും അറിയുന്നു. 1691-ൽ ഉദ്ദേശം തൊണ്ണൂറാം വയസ്സിൽ ഇദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽവച്ചു മരണം പ്രാപിക്കുകയും വരാപ്പുഴപ്പള്ളിയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. Hortus Malabaricus (കേരളാരാമം) എന്ന കൃതിയുടെ ഒരു പ്രതിപോലും ഇന്നു കേരളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.[32]

---

31 ഇരുപത്തൊന്നാം അടിക്കുറിപ്പു നോക്കുക.

32 ഒന്നിലധികം കോപ്പികൾ കേരളത്തിലുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനു് തിരുവനന്തപുരത്തിനടുത്തുള്ള കുര്യാത്തി അവിട്ടംതിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇതിന്റെ കോപ്പി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവകലാലയംവക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽവച്ച് ഈ കൃതി പരിശോധിക്കാൻ എനിക്കിടയായി. ആയിടയ്ക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉത്സുകനായിരുന്ന ഡോക്ടർ ഫാർക്കഹാറിന്റെ സഹായത്താൽ അതിൽനിന്ന ചില ഭാഗങ്ങളുടെ ഫോട്ടോ എടുത്തു സൂക്ഷിക്കാനും എനിക്കു സാധിച്ചു. അവയിൽ രണ്ടു ഛായകം മാത്രമേ ഈ കൃതിയിൽ ചേർക്കുന്നുള്ളു.

ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

ഇദ്ദേഹം പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഒരു കർമലീത്താപാതിരിയായി കേരളത്തിൽ വന്നു. 1650–ൽ ഇറലിയിൽ 'പീഡ്മോണ്ട്' എന്ന പ്രദേശത്തു് 'മൊണ്ടറീഗാൽ' എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ജാതനായ ഈ വൈദികവര്യൻ 'വിയോലോത്തി' (Violoti) എന്നു പ്രസിദ്ധമായ പ്രഭുകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. വലിയ ഈശ്വരഭക്തനായ ഇദ്ദേഹം മിഷ്യനറിയായി വരാപ്പുഴയിൽ വന്നുചേർന്നശേഷം കേരളീയനസ്രാണികളുടെയെന്നല്ല ഹിന്ദുക്കളുടെയും ബഹുമാനാദരങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം പാത്രീഭൂതനായിരുന്നതായിട്ടാണു് അറിയുന്നതു്. അന്നത്തെ കത്തോലിക്കർ തങ്ങളുടെ പഴയ മെത്രാന്മാരെ എന്നപോലെ തൽസ്ഥാനത്തു് ആരൂഢനായ ഇദ്ദേഹത്തെയും 'മാത്തോമ്മാ' എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. താപസോത്തംസമായ ഈ വൈദികന്റെ മരണവേളയിൽ തദാശീർവ്വാദം ലഭിക്കുന്നതിനായി ആലങ്ങാട്ടു രാജാവുപോലും എത്തിക്കൂടിയെന്നും മരിച്ചപ്പോൾ ശ്രവണമധുരമായ സ്വർഗീയഗീതങ്ങൾ ഉണ്ടായെന്നും പ്രേതമഞ്ചത്തിനു ചുറ്റിലും അത്ഭുതാവഹമാംവണ്ണം വിശേഷപരിമളം പ്രസരിച്ചെന്നും മറ്റും ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

1700–ൽ ആണു് റവ. ഫാദർ ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസ് കേരളകത്തോലിക്കരുടെ മെത്രാനായിത്തീർന്നതു്. ഒരു യൂറോപ്യൻപാതിരിയായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിനു മെത്രാൻപട്ടം നൽകിയതു് അന്നിവിടെ വന്നിരുന്ന മാർശിമയോൻ എന്ന കൽദായസുറിയാനിക്കാരനായ മെത്രാനാണെന്നുള്ള സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവാർഹമത്രെ.

കേരളത്തിൽ എത്തിയ ഉടൻതന്നെ മലയാളം പഠിക്കുന്നതിനും ഭാഷാകൃതികൾ വായിക്കുന്നതിനും ഇദ്ദേഹം ശ്രമം തുടങ്ങി. അചിരേണ ലഭിച്ച വ്യുല്പത്തികൊണ്ടു് ഫാദർ ആഞ്ചലോ മതാത്മകങ്ങളായ ചില കൃതികൾ നിർമിച്ചു. അവയെന്തെല്ലാമെന്നു നിർണയിക്കാൻ ഇപ്പോൾ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും ഒരു മലയാളവ്യാകരണം എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതിന്റെ മൂലം റോമായിൽ ബോർജിയാ കർട്ടിനാളിന്റെ വക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അറിയാം. ഇപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരു പകർപ്പു് വത്തിക്കാൻഗ്രന്ഥശാലയിലിരിക്കുന്നു. ഇതു വാമൊഴിക്കുമാത്രം പറ്റിയതും, സംസ്കൃതസങ്കീർണ്ണമായ വരമൊഴിക്കു ചേരാത്തതുമാണെന്നും തന്നിമിത്തം അർണോസുപാതിരിയുടെ വ്യാകരണത്തോളം മെച്ചമുള്ളതല്ലെന്നുമാണു് പൗലീനോസിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയാൻ കാരണം മലയാളത്തെ കേവലം സംസ്കൃതമെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇതെങ്ങനെയായാലും നാട്ടിൽ നവീനമായി വന്ന ചെറുപ്പക്കാരായ പാശ്ചാത്യമിഷ്യനറിമാർക്കു് ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെ പ്രയോജകീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. 1700–1712 എന്നീക്കൊല്ല

ങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേയാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇദ്ദേഹം പന്ത്രണ്ടു വർഷം മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്നു സഭാഭരണം നിർവഹിച്ചശേഷം വരാപ്പുഴെവച്ചു നിര്യാതനാവുകയും അവിടത്തെ പള്ളിയിൽ ബലിപീഠത്തിനു് ആസന്നമായ സ്ഥലത്തു ഭദ്രാനംചെയ്യപ്പെടുകയുംചെയ്തു. വരാപ്പുഴ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഈ വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്റെ ഡയറിയും ചില കൈയെഴുത്തു പുസ്തകങ്ങളും അദ്യാപി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഡയറിയിൽ യാക്കോബായ മെത്രാനായ മാർ ഗ്രെബ്രിയേലിനെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചിട്ടുണ്ടത്രേ. കൂടാതെ, ഇദ്ദേഹത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കത്തോലിക്കാസുറിയാനിക്കാരുടെ തദാനീന്തനചരിത്രംസംബന്ധിച്ചും പല സംഗതികളും അതിൽ കാണാവുന്നതാണു്. ഏതായാലും മലയാളഭാഷയുടെ ഒന്നാമത്തെ യഥാർത്ഥവ്യാകരണം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ജോൺ ബപ്തീസ്ത

ഫ്രാൻസീസിന്റെ പിൻഗാമിയായ ഇദ്ദേഹം ഇറലിയിൽ അലെക്സി (Alexi) എന്ന സ്ഥലത്തു് 1674–ൽ ജനിച്ചു. പണ്ഡിതനായ ഈ പാതിരി 'മുംത്തിദി' (Multidi) എന്നു പറയപ്പെടുന്ന പ്രഭ്വകുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നുവത്രെ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ കർമലീത്താസഭയിൽ ഏറ്റം ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു. ജോൺ ബപ്തീസ്തിന്റെ കൃതിയായി ഇപ്പോഴും കാണുന്നതു് 'ഏഴു ക്ലദാശകളും' സംബന്ധിച്ച ഒരു വിവരണമാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥം പഴയ മലയാളരീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 1772–ൽ റോമായിൽ ഈ കൃതിയുടെ ഒരു കൈയെഴുത്തുപ്രതി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിലെ കൈയെഴുത്തു് കോലഞ്ചേരി മത്തായിക്കത്തനാരുടേതായിരുന്നെന്നും അറിയുന്നുണ്ടു്. ഈ കൃതിയുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതികളും ഇന്നും കേരളത്തിൽ പല ക്രിസ്തീയ കുടുംബങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. കൂടാതെ ഒരു മലയാളനിഘണ്ടുവും ഇദ്ദേഹം നിർമിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയാം.

ഇന്നോച്ചെൻസു് മെത്രാൻ

ഇദ്ദേഹം ഹംഗറി രാജ്യത്തു് 1681 ആഗസ്റ്റുമാസം 25–ാംതീയതി ജാതനായി. വിയന്നായിലെ കർദിനാളും വിശ്രുതനുമായിരുന്ന 'കൊളോനിടുസു്'(Colonitz) എന്ന മഹാപുരോഹിതൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭ്രാതാവായിരുന്നു. പൂർവന്മാർ ഈ മെത്രാന്റെ മഹാമനസ്കതയേയും ജീവിതപരിശുദ്ധിയേയുംപറ്റി വളരെ അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ ബഹുമാനത്തിനും ഇദ്ദേഹം പാത്രീഭൂതനായി. ആലങ്ങാട്ടു് ഇദ്ദേഹം ഒരു മലയാളംസ്കൂളും സ്ഥാപിക്കയുണ്ടായി. ഈ സ്കൂളിലായിരിക്കണം കരിയാറ്റി

യൗസേപ്പുമൽപ്പാൻ ആദ്യം വിദ്യാഭ്യാസംകഴിച്ചതു്. 1760 ഏപ്രിൽ 6–ാംതീയതി വരാപ്പുഴവെച്ചു് അദ്ദേഹം കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു.

ഈ മെത്രാൻ പല മലയാളകൃതികളും നിർമിച്ചിട്ടുള്ളതായി പൗലീനോസ്പാതിരി പറയുന്നു. എന്നാൽ, അവയിൽ ഒന്നുംതന്നെ കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

സ്റ്റീഫൻ പാതിരി

ഇത്താല്യാക്കാരനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവദശ 1700മുതൽ 1769 വരെയായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ വന്നശേഷം ഇദ്ദേഹം പല ഭാരതീയഭാഷകളിലും ഒട്ടേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു; ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ അക്ഷരമാല, വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു, ക്രിസ്തീയനിയമം എന്നീ കൃതികളും; തെലുങ്കിൽ വ്യാകരണം, വാചകരീതി ഇത്യാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ; ഇങ്ങനെ വളരെ പുസ്തകങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്താൽ പ്രണീതങ്ങളായി അറിയപ്പെടുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതു് 1772–ൽ റോമായിലെ കർമലീത്താസിമ്മിനാരിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. [33]

ജെമിനിയൻപാതിരി

ഇദ്ദേഹവും അജ്ഞാതചരിത്രനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്താല്യാക്കാരനും നല്ലൊരു പ്രാസംഗികനും ആയിരുന്നുവെന്നുമാത്രം അറിയാം. ഡച്ചുഗവർമ്മേണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തെ വളരെ വിലമതിച്ചിരുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. മലങ്കരയിലെ പല പള്ളിക്കാര്യമായി ഇദ്ദേഹം അനവധി എഴുത്തുകുത്തുകളും നടത്തിയതായും ചില രേഖകളിൽ കാണുന്നു.

ക്ളമെൻറ്പാതിരി

Clement Peanius എന്ന പേരുകാരനും പീദ്മോണ്ടുകാരനും ആയിരുന്ന ഈ പാതിരി പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദമദ്ധ്യേ കേരളത്തിൽ വന്നു വരാപ്പുഴെ താമസമുറപ്പിക്കയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ നാട്ടുഭാഷാപഠനത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും അല്ഫോൻസുപാതിരിയുടെയും മറ്റും സാഹായ്യത്താൽ അധികം വൈകാതെ നല്ലൊരു പണ്ഡിതനായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. മലയാളത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ഒരു നിഘണ്ടു എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ മലയാളം, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളുടെ അക്ഷരമാലയെയും മറ്റും സംബന്ധിച്ചു് ലത്തീനിലും ഒരു പുസ്തകം നിർമിച്ചു. എന്നാൽ, സർവ്വോപരി പ്രധാനമായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതി നസ്രാണികൾക്കെല്ലാം അവശ്യം അറിയേണ്ടുന്ന 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥ'മാണു്.

---

33 അനുബന്ധം 4. 7. 5. കാണുക

കഴിഞ്ഞ ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ കൃതിയെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ? ലത്തീനിൽ ഇതിന്റെപേർ ''Compendiosa Legis Explicatio Omnibus Christianis Scitu Necessaria'' എന്നത്രെ. ഏതന്മൂലം കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കർ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ 'കൂമ്പേന്തി' എന്നാണു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇതു ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ഒരു വിവരണമാകുന്നു. കത്തോലിക്കരുടെ പല പുരാതനകുടുംബങ്ങളിലും ഇതിന്റെ പ്രതികൾ കാണ്മാനുണ്ടു്. പാതിരി ഈ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം എഴുതിയശേഷം റോമായിലേക്കു പോയി അവിടെയുള്ള 'ബഹുഭാഷാമുദ്രാലയ'ത്തിൽ (Polyglot Press) മലയാളം അച്ചുകൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു് 1772–ൽ തന്റെ കൃതികൾ അച്ചടിക്കയും മടങ്ങിവന്നതോടെ ഒട്ടധികം പ്രതികൾ കൂടെകൊണ്ടുവന്നു കേരളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കയുംചെയ്തു. ഫാദർ ക്ലമെന്റു് തിരുവിതാംകൂർ രാമവർമ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രത്യേകപരിചിതനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിലാഷാനുസാരം ക്രിസ്തുമതതത്ത്വങ്ങൾ വിവരിച്ചു മലയാളത്തിൽ പാതിരി വേറെ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതി തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടത്രെ.

ഫാറേസു് മൂപ്പൻപാതിരി

ഒരു പ്രസിദ്ധ ജെസ്വീററു് മിഷ്യനറിയായ ഇദ്ദേഹം ആദ്യം മധുരയിൽ വന്നു മിഷ്യൻസംബന്ധിച്ച പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുകയും അമ്പഴക്കാട്ടു് സന്ന്യാസിമന്ദിരത്തിലെ റെക്ടർ (ശ്രേഷ്ഠൻ) ആയി നിയമിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. അക്കാലത്തു് ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ സൈന്യസമൂഹം തെക്കൻപ്രദേശങ്ങൾ ആക്രമിക്കാനായി എത്തുകയാൽ അമ്പഴക്കാട്ടാശ്രമത്തിൽഉണ്ടായിരുന്ന സന്ന്യാസികൾക്കു സ്ഥലംവിട്ടുപോകേണ്ടിവന്നു. വൃദ്ധനായ ഫാറേസു് പാതിരി ചാത്യാത്തു പള്ളിയിൽ ചെന്നു താമസിക്കയും അചിരേണ അവിടെവെച്ചു് ഐഹികവാസം വെടിയുകയുംചെയ്തു. വിദ്വാനായ ഇദ്ദേഹം ഒരു ചെറിയ മലയാളവ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. മലയാളത്തിലെന്നതിനേക്കാൾ ഇദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ പാണ്ഡിത്യം തമിഴിലായിരുന്നതിനാൽ പ്രസ്തുത കൃതികളിലും തമിഴിന്റെ ഛായ വളരെ സംക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നിഘണ്ടു പ്രമാദബഹുലമാണെന്നാണു് പ്രാജ്ഞനായ പൗലീനോസു് പാതിരി പറയുന്നതു്. എങ്കിലും ഇദ്ദേഹം ഭാഷാപരിചയമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനായിരുന്നുവെന്നതിനു തർക്കമില്ല. 1715–ൽ ഈ പാതിരി ഹംഗറിയിൽ ജനിക്കയും 1789–ൽ മരിക്കുകയുംചെയ്തു.

ബിഷപ്പു് ഇൽദഫോൻസു്

കേരളത്തിൽ എത്തിയ ഉടൻ ഇദ്ദേഹം ഹിന്ദുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ വിശദമായി പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി. തൽഫലമായി വേദവിഷയകമായു

ണ്ടായ ചില വലിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹം അഗാധ പാണ്ഡിത്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ മെത്രാൻസ്ഥാനത്തു് ആരൂഢനായി.ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളം താഴെപ്പറയുന്നവയാകുന്നു:

ഹിന്തുവേദാചാരങ്ങൾ: ഇതു ഹൈന്ദവാചാരവിധാനങ്ങളെ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു്. താണജാതിക്കാരുടെ എടയിൽ നടപ്പുള്ള പലതരം മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളംകൂടി ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളം മിക്കതും ഇദ്ദേഹത്തിനു സുപരിചിതമായിരുന്നുവെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു് ഊഹിക്കാം.

മലയാളം—ലത്തീൻ—പോർട്ടുഗീസു് നിഘണ്ടു: ഇതു് ഒരു അപൂർണകൃതിയാകുന്നു. ഈ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളംക്കു പുറമെ ഒരു മലയാളവ്യാകരണവും ഇദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം 'ബോർജിയാ' ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.നല്ലൊരു മലയാളപണ്ഡിതനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരണമൊന്നും ലഭ്യമല്ല.

റവ. ഫാദർ അലോഷ്യസ്മേരീ

ഇറലിയിൽ 'ലിയോപ്' എന്ന ദേശമാണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി. ജീവകാലം 1742 മുതൽ 1800 വരെ ആകുന്നു. അതിസമർത്ഥനും റോമിലുള്ള ഒരു ഉൽക്കൃഷ്ടകുടുംബ(Pianazi)ത്തിലെ അംഗവുമായ ഇദ്ദേഹം 1785 മുതൽ 1800 വരെ മലങ്കര വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കയായി ഭരണം നടത്തുകയും ചുരുക്കം ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളം നിർമിക്കയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ബിഷപ്പു് പിമൻറൽ

കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ ജെസ്വീറുമെത്രാനായ ഇദ്ദേഹം വലിയൊരു പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ജനങ്ങളം ഇദ്ദേഹത്തെ 'ബുദ്ധിമെത്രാൻ' എന്നാണത്രെ പറഞ്ഞുവന്നതു്. അല്ഫോസുപാതിരിയുടെ നിഘണ്ടു പൂർണമാക്കിയതു് ഈ പണ്ഡിതനാണു്. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലുമുള്ള എല്ലാ പദങ്ങളും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ നിഘണ്ടു[34] എത്രയും പ്രയോജനകരമായ ഗ്രന്ഥമാണെന്നു പൗലീനോസുപാതിരി പറയുന്നു.

ഫ്ളോറൻസ് പാതിരി

ഇദ്ദേഹം വരാപ്പുഴയിൽ ഒരു വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്ക ആയിരുന്നു. സുറിയാനിഭാഷയിലാണു് ഇദ്ദേഹത്തിനു് അപാരപാണ്ഡിത്യ

34 ബോർജിയാനോ ഇൻഡ്യാനോ—10 എന്ന നമ്പരിൽ 128 താളുകളുള്ള ഈ കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥം വത്തിക്കാനിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അനുബന്ധം 4. 7. 1 കാണുക.

മുണ്ടായിരുന്നതു്. ആ ഭാഷയിൽ 'തക്കൂ'(കാർമികഗ്രന്ഥം)യും 'മാമോദീസാക്രമ'വും ഇദ്ദേഹം എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയും റോമായിൽ അയച്ചു് അച്ചടിപ്പിക്കയുംചെയ്തു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം അനേകത്ര കണ്ട പല രേഖകളിൽനിന്നു കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണു്. പൗലീനോസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതിനു വിശേഷിച്ചും വളരെ സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ പരേതനായ റവ. ഫാദർ സക്കറിയാസു് എന്ന പണ്ഡിതൻ പല സംഗതികളും കുറിച്ചയച്ചു് ഈ പ്രയത്നത്തിൽ എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം വക്തവ്യമാണു്.[35]

അദ്ധ്യായം പത്തു്

നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ

സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങൾ

കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ച ഭാഷാപരമായ പരിശ്രമങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു നാട്ടിലെ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരും വിശേഷിച്ചു് അവരുടെ വൈദികന്മാരും അലസരായിരുന്നില്ല. യൂറോപ്യന്മാരോടു സംസർഗ്ഗമുണ്ടാകുംമുൻപു നസ്രാണികളുടെ മുഖ്യമായ സാഹിത്യസമ്പത്തു് പാട്ടുകളും ആട്ടങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നെങ്കിലും തദനന്തരം അവരിലും അനേകംപേർ മതസംബന്ധമായ എർത്തവ്യങ്ങളും നിർവഹിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന പല ഗദ്യകൃതികളും കഴുതുകയും പകർത്തി പ്രചരിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തുവന്നു.പോർട്ടുഗീസുകാർ മലങ്കരയിൽ കാൽവെച്ച കാലത്തു് നസ്രാണികളുടെ കൈവശം വേദപുസ്തകങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവ ആശാന്മാരും മല്പാന്മാരും കുട്ടികളെ വായിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നെന്നും പോർട്ടുഗീസുരേഖകളിൽ കാണുന്നതായി ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, അന്നു് നസ്രാണികളും ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മിക്കതും സുറിയാനിഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാട്ടുഭാഷാ

35 വത്തിക്കാനിലെ കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് ഫാ. ആൻറണി വള്ളവന്തറ, വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിലെ മലയാളം കൈയെഴുത്തുകൾ, RISHI, മാന്നാനം, 1984.

കൃതികളെന്നെയും അവർ സുറിയാനിലിപികളിലാണു് എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ 1547–ൽ വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ സ്ഥാപിതമായ സെമ്മിനാരിയിൽ [36] ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിവരവും മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. നസ്രാണിവൈദികന്മാർക്കുമാത്രമല്ല പ്രമാണികളായ അൽമായക്കാർക്കും (വൈദികത്വമില്ലാത്തവർ) അന്നു സുറിയാനിഭാഷ സുപരിചിതമായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം. അടുത്തകാലത്തുപോലും സുറിയാനിയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന ചില വൃദ്ധന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നതായി അറിവുണ്ടു്.

നിർദ്ദിഷ്ടദശയിലെ ഗ്രന്ഥസഞ്ചയത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പല സംഗതികളും നമുക്കു് അഭ്യൂഹത്തിൽ സമർപ്പിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. കാരണം, ആവക കൃതികളിൽ ഏറിയപങ്കും ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസുകാലത്തു് പോർട്ടുഗീസു് സഭാധികാരികളും ശേഖരിച്ചു് യൂറോപ്പിലേക്കു് അയച്ചുകളകയും അവയിൽ പലതും പിന്നീടു നഷ്ടമാകയുംചെയ്തെന്നുള്ളതാണു്. ഖലീഫു് ഉമാർ അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ഗ്രന്ഥശാല നശിപ്പിച്ചതുപോലെ മെനേസീസു് മെത്രാപ്പോലീത്താ നസ്രാണികളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചുട്ടുകരിച്ചുകളഞ്ഞെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിനു മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ല. നസ്രാണികളുടെ വകയായി ഒരു ഗ്രന്ഥശേഖരം ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. അവിടവിടെയായി ചിലർ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരുന്നവയും പാഷണ്ഡാഭിപ്രായങ്ങൾ കലർന്നവയും ആയ ചില കൃതികൾ പാതിരിമാർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകയോ ചിലതു തിരുത്തി തിരിച്ചുകൊടുക്കയോ മാത്രമാണുണ്ടായതു്. ഇപ്രകാരം തിരുത്തിയ ചില കൈയെഴുത്തുപുസ്തകങ്ങൾ ഇന്നും കാണാവുന്നതുമാണു്. കുർബ്ബാനക്രമമായിരുന്ന അന്നുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം. തിരുത്തിനുമുൻപുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനി തക്സാ(കുർബാനക്രമം)യും തിരുത്തലിനു പിൻപുള്ള തക്സായും ദോം കൊണോലി എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ഇംഗ്ലീഷു് ബെനഡിക്ടൻപണ്ഡിതൻ അന്യോന്യം തുലനംചെയ്തുനോക്കിയതിൽ തിരുത്തിയ ഭാഗങ്ങൾ തീരെ കുറച്ചേയുള്ളെന്നും പരമാർത്ഥത്തിൽ പഴയ കാൽദായസുറിയാനി കുർബ്ബാനക്രമംതന്നെയാണു് ഇന്നും കത്തോലിക്കാസുറിയാനിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു*. അദ്ദേഹം ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി Journal of Theological Studies എന്ന പ്രസിദ്ധ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരു ദീർഘമായ പ്രബന്ധമെഴുതു

---

36 1548 മുതലാണു് കൊച്ചിയിൽ ഈശോസഭക്കാരുടെ പ്രവർത്തനം ഊർജിതപ്പെട്ടതു്. 1577–ൽ അവർ വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ ഒരു ഭവനം സ്ഥാപിച്ചു; 1581–ൽ സെമിനാരി തുടങ്ങി.

* Journal of Theological Studies, July 1914 (pp.569—589); Mr. Edmund Bishop's comments on the same, ibid pp. 589—592.

കയും ആ പ്രബന്ധത്തിലെ അനുമാനങ്ങളും മറ്റു പണ്ഡിതന്മാർ അംഗീകരിക്കയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.[37]

മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ[38]

ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിനാൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ നാമങ്ങളും മറ്റു പല കൃതികളിലും പകർത്തപ്പെട്ട കാണുന്നുണ്ട്. (1) മിശിഹായുടെ തിരുബാല്യപുസ്തകം (അഥവാ കന്നിമാതാവിന്റെ ചരിത്രം) (2) യോഹന്നാൻ ബരിയൽദോന്റെ പുസ്തകം (3) പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം (4) പവിഴത്തിന്റെ പുസ്തകം (അബൂശൊ) (5) മാക്കമാത്ത് (പറുദീസ) (6) സൂനഹദോസുകളുടെ പുസ്തകം (7) സഭ്രുത്തിൽനിന്നു വന്ന എഴുത്ത് (8) കമിസിന്റെ പാട്ടുകളും (9) നർസയുടെ പുസ്തകം (10) പുണ്യവാന്മാരുടെ ചരിത്രം (11) പാർസിമാൻ (12) ശകുനപുസ്തകം. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതു് സന്മാർഗാനുകൂലങ്ങളല്ലാത്ത നിർദ്ദേശങ്ങളുംകൊണ്ടും, ശകുനം, മന്ത്രവാദം മുതലായ ആഭിചാരകാര്യങ്ങളുടെ വ്യവഹാരംകൊണ്ടും മലീമസമായിരുന്നതായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഭാഗ്യപുസ്തകം' എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ശകുനപരീക്ഷണത്തിനു് ഉപകരിക്കുന്നതായി വേറെയും ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ.

ഏതായാലും പ്രസ്തുതസൂനഹദോസുകാലത്തിനുമുമ്പു് മലയാളത്തിൽ എഴുതിയതും പകർത്തിയതുമായ[39] പല സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇപ്പോളും റോമായിലെ വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാല, കേംബ്രിഡ്ജ് സർവകലാശാല, ഓക്സ്ഫോർഡിലെ 'ബോഡ്ലിയൻ' ഗ്രന്ഥശേഖരം, ലണ്ടനിലെ ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയം ഗ്രന്ഥശാല, പാരീസിലെ ബിബ്ലിയൊത്തെക്ക് നാസ്യോനാൽ (Bibliotheque Nationale) എന്നീ വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള പ്രതികളും കാണുന്നതു് റോമായിലാണു്. സർവോപരി പുരാതനമായ ഗ്രന്ഥം ക്രി. അ. 1301—ൽ മലയാളത്തിലെ ''രാജകീയനഗരമായ ശെങ്കളദേശത്തു് (=ചെങ്ങഴി=കൊടുങ്ങല്ലൂർ) മാർ കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെ പള്ളിയിൽ മാർ യാക്കോബ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ സക്കറിയാ എന്ന ശെമ്മാശ്ശനാൽ എഴുതപ്പെട്ട

37 ഡോ. തോമസിന്റെ നിഗമനങ്ങളോടു യോജിക്കാനാവില്ല. മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളുടെ പഴയ കുർബാനക്രമം—റാസക്രമം—പുനരുദ്ധരിക്കാൻ അടുത്ത കാലത്തു നടന്ന പഠനഗവേഷണയത്നങ്ങളും അനുസ്മരിക്കുക. ഡോ. തോമസ് ഇതെഴുതിയകാലത്തു് സുറിയാനികത്തോലിക്കർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ക്രമം തികച്ചും ലത്തീനീകരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ കൈവശം പലതരം സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രാചീന രേഖകളിൽനിന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം.

''പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ'' എന്ന പുസ്തകമാകുന്നു. ഇതുപോലെ 1500-നും, 1600-നും എടയ്ക്ക് അങ്കമാലി, പറവൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. കേംബ്രിഡ്ജിൽ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇത്രതന്നെ പ്രാചീനങ്ങളല്ലെങ്കിലും വിലയേറിയവയാണ്. ക്രി. 1800-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് മലയാളത്തിൽവന്ന ബുക്കാനൻ (Claudius Buchanan) എന്ന ചർച്ച്മിഷ്യനറിയാണ് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുപോയതു്. പറവൂർ, കോതമംഗലം, ചെങ്ങന്നൂർ, കോട്ടയം ഇത്യാദി പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനു് അവയെല്ലാം ലഭിച്ചതെന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. കേംബ്രിഡ്ജിലെ പ്രൊഫസർ എഫ്. സി. ബർക്കിറ്റ് എന്ന പണ്ഡിതന്റെ സഹായത്താൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പകർത്തപ്പെട്ടതു് കേരളത്തിൽ വെച്ചാണെന്നല്ലാതെ, അവ ഈ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായ സ്വതന്ത്രകൃതികളല്ല. അതിനാൽ, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യം കാണുന്നില്ല.[40]

38, 39, 40 'സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ' എന്ന ഉപശീർഷകമാണു് ഉള്ളടക്കത്തിനു യോജിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുറിയാനി ഭാഷയിലായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ് പേരെടുത്തുപറഞ്ഞു നിരോധിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളാണിവ. 'ഇവ മലയാളത്തിൽ എഴുതിയതും പകർത്തിയതുമാണു് എന്നു് ഡോ. തോമസ് പറയുന്നതിനു് 'കേരളത്തിൽവച്ചു് എഴുതുകയും പകർത്തുകയും' ചെയ്ത എന്ന അർത്ഥമേ കല്പിക്കേണ്ടൂ. അവ കേരളത്തിൽ എഴുതിയവയാണു് എന്ന അഭിപ്രായംപോലും ഈ ലേഖകൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നെങ്കിലും അവയിൽ കാണുന്ന കാര്യങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നോ എന്നും ബലമായി സംശയിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിനു് മിശിഹായുടെ തിരുബാല്യപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതു് ചെറുപ്പത്തിൽ യേശു വല്ലാത്ത കുസൃതിക്കാരനായിരുന്നെന്നും പലവട്ടം യോസേഫിന്റെ ശാകരം ഏറുവാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു് എന്നുമാണു്. യോസേഫിനു മറ്റൊരു ഭാര്യയും അവരിൽ മക്കളുമുണ്ടായിരുന്നെന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ഗർഭിണിയായ മറിയമിൽ വ്യഭിചാരദോഷം ശങ്കിച്ചു് യോസേഫ് അവളെ ദേവാലയത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി പരീക്ഷ നടത്തിയെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. കന്യകാമറിയം ക്രിസ്തുവിന്റെ മാത്രം മാതാവാണു്, ദൈവമാതാവു് എന്ന വിശേഷണം മറിയമിനു് ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ എന്നു് പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നു. പുണ്യവാന്മാരുടെ ചരിത്രം നെസ്തോറിയൻ സഭയിലെ പുണ്യാത്മാക്കളുടെ ചരിതങ്ങളാണു്. പാർസിമാൻ, അതായതു പേർഷ്യൻവൈദ്യം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശത്രുക്കളെ സംഹരിക്കാനും സ്ത്രീകളെ വശീകരിക്കാനുമുള്ള മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളാണുള്ളതു്. ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തങ്ങളുടെ 'സുറിയാനി പൈതൃകത്തി'ന്റെ ഭാഗമായി മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ അവകാശപ്പെടും എന്നു തോന്നുന്നില്ല! സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മതപൈതൃകം കണ്ടെത്താം എന്നു് ആരെങ്കിലും ശഠിച്ചാൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അതിൽ

ഏതദ്ദേശീയരുടെ സുറിയാനികൃതികൾ

സുറിയാനിഭാഷയിൽ കേരളനസ്രാണികളാൽ എഴുതപ്പെട്ട കൃതികളിൽ വിശുദ്ധകുർബാനയെക്കുറിച്ചുള്ള കടവിൽ ചാണ്ടിക്കത്തനാരുടെ ഇരുപത്തിരണ്ടു ഗീതങ്ങളും അതിവിശിഷ്ടമായ കവിതയാണു്. ഈ കത്തനാർ കടത്തുരുത്തി ദേശക്കാരനും 1653—ാമാണ്ടിടയ്ക്കു നസ്രാണികളുടെയിടയിലുണ്ടായ കക്ഷിവഴക്കിനെ വിദഗ്ദ്ധമായി റോമാബന്ധം സംരക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അശ്രാന്തപരിശ്രമംചെയ്ത ഒരു വൈദികനുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായ ഒരു വാഗ്മിയും തന്റെ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു പുറക്കാട്ടരാജാവിന്റെ പ്രീതിഭാജനവും ആയിരുന്നതായി സമകാലികനായ സെബസ്ത്യാനി എന്ന ഇറ്റാല്യൻ മിഷ്യനറി തന്റെ യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. ചാണ്ടിക്കത്തനാരുടെ അതിപ്രശസ്തങ്ങളായ സുറിയാനിഗീതങ്ങളും ഇരുപത്തിരണ്ടെണ്ണമാണു്. മാർ അപ്രേമിന്റെ വിശ്രുതഗീതങ്ങളെ അനുകരിച്ചത്രേ അവ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഈ കൃതികളും അന്നുതന്നെ റോമ്മായിലെ സുറിയാനിപണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചു. ഇപ്പോഴും ഈ ഗീതങ്ങളും കത്തോലിക്കാ സുറിയാനിക്കാർ തങ്ങളുടെ ആരാധനകളിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ വേറെയും ചില കൃതികളും ഇദ്ദേഹം 'കൻസോൻ' ലിപികളിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും ഇന്നുവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഈ വൈദികന്റെ പാണ്ഡിത്യാതിരേകത്തെപ്പറ്റി പാതിരിമാർ പോർത്തുഗൽ രാജാവിനു് എഴുതിയതായി പൗലീനോസു് പറയുന്നു.

ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ

ചാണ്ടിക്കത്തനാരുടെ സമകാലികനെങ്കിലും പ്രതിയോഗിയായ കല്ലൂശ്ശേരിക്കാരൻ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാരും ഒരു പണ്ഡിതനും ഗ്രന്ഥകാരനുമായിരുന്നു. 1653—ൽ 'പുത്തൻകൂറു്' ഉത്ഭവിച്ചശേഷം ഈ കത്തനാർ, പന്ത്രണ്ടു വൈദികന്മാരാൽ മെത്രാനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട പകലോമറ്റം തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ മുഖ്യോപദേഷ്ടാവും വിശിഷ്യ, അദ്ദേഹത്തെ മേൽപ്രകാരം അഭിഷേചിച്ചയയ്ക്കാൻ ഉത്സാഹിച്ചവരിൽ അഗ്രഗാമിയും ആയിത്തീർന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതി 'പൗലോസ്ശ്ലീഹായുടെ ചരിത്രം' എന്ന

ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും. വിദേശത്തുനിന്നു വന്നവർ ഇവിടെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതോ ഇവിടെത്തന്നെയുള്ള ചില ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തികളും എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതോ ആണു് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അവയ്ക്കു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മതജീവിതവുമായി ഗാഢബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു കരുതണം. അനുബന്ധം 2. 6. 2—2. 6. 4 കാണുക.

ഒരു പദ്യപ്രബന്ധമാണു്. ഇതു് ഇപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേറെയും ചില കൃതികളും ഇദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്.

ഏകദേശം ഇതേകാലത്തുള്ളതായി 'ശ്രീഹന്മാരുടെ ചരിത്രം' എന്നൊരു കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പകർപ്പുകളും പല പുരാതന നസ്രാണിഭവനങ്ങളിൽ കാണുന്നു. അതിന്റെ രചയിതാവു് ആരെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ കടവിൽ ചാണ്ടിക്കത്തനാരാണെന്നു വരാം. സുറിയാനിപദങ്ങളും അതിൽ സുലഭമായിക്കാണ്മാനുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, അതു സുറിയാനിയിലുള്ള മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീഹന്മാർ പന്ത്രണ്ടുപേരുടേയും വൃത്താന്തങ്ങളുംകൂടാ പുറമേ മാർ ഗീവറുഗീസിന്റെ ചരിത്രംകൂടി അതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇരുന്നൂറിൽ അധികം താളിയോലകളുള്ള ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥമാണിതു്. ചില കുടുംബങ്ങളിൽ ആ ഗ്രന്ഥം ആദ്യവസാനം കടലാസ്സിൽ പകർത്തി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതായും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലെ കാനോനാകൾ

18–ാം ശതാബ്ദത്തിനുമുമ്പു് കേരളീയനസ്രാണികളും എഴുതിയ ഗദ്യകൃതികളിൽവെച്ചു് എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതു് 'ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനാകളും' എന്ന ഗ്രന്ഥമാണു്. ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം പ്രസ്തുത സൂനഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളാകുന്നു. ആ മഹായോഗത്തിൽ ദ്വിഭാഷിയായി വർത്തിച്ച പള്ളരുത്തിക്കാരൻ യാക്കോക്കത്തനാരായിരിക്കാം ഇതിന്റെ പ്രണേതാവു്.[41] സൂനഹദോസു് അവസാനിച്ചിട്ടു് ഉടൻതന്നെ (1599–ാമാണ്ടിനടുത്തു്) ഈ കൃതി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കാനും ഇടയുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രതികളും പല പുരാതനഗൃഹങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. ഇതിലെ ഭാഷാസ്വരൂപം തമിഴിൽ കലർന്ന മലയാളമാണെന്നു പറയാം.[42] സംസ്കൃതപദങ്ങളും ദുർല്ലഭവും തനിത്തമിഴ

---

41 കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു മെനേസീസു് മെത്രാപ്പോലീത്ത പോർട്ടുഗീസു് ഭാഷയിൽ തയ്യാറാക്കിയ കാനോനാകളും ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്ന ഫാ. ഫ്രാൻസീസു് റോസിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കൊച്ചിരൂപതയിലെ കേരളീയ വൈദികർ മലയാളത്തിലേക്കു തർജമചെയ്തു. വിശദവിവരങ്ങൾക്കു്: സ്കറിയാ സക്കറിയാ, രണ്ടു പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികളും—ഉപോദ്ഘാതം 1976 പു LXXIII കാണുക.

42 സൂനഹദോസിൽ വായിച്ചതും ജനങ്ങളും മുദ്രകുത്തിയതും മലയാളം പകർപ്പുകളിലാണു്. അതു ചെറിയൊരു സമാപനക്കുറിപ്പോടുകൂടി പകർത്തി കേരളത്തിലെ ദേവാലയങ്ങൾക്കു വിതരണംചെയ്തു. വൈപ്പിക്കോട്ട സെമിനാരിക്കാർ ഫാ. റോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈ ജോലി ഏറെറടുത്തു നടത്തി. ഇതു തമിഴിൽ കലർന്ച മലയാളമല്ല. അന്നത്തെ വ്യവഹാരഭാഷയുടെ തെല്ലൊന്നു

പദങ്ങളും സുലഭവുമാകുന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും സുറിയാനി വാക്കുകളും നിരങ്കുശമായി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ചില ഖണ്ഡികകളും താഴെ പകർത്തുന്നു:

''ശ്രുദ്ധമാനകത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിന്റെ മുഴുപ്പിനും ഈ ഇടവകയിലെ പട്ടക്കാരുടെയും എണങ്ങരുടെയും മര്യാദകൾക്കും വേണ്ടുന്ന വെടിപ്പിനും ഉറപ്പിനും സുറിയാനി പുസ്തകങ്ങളുടെ തുമസ്സും മാനം കാലൂന്നിയതിനകത്തുള്ള പള്ളികളോട് ഈ പള്ളി ഐമോത്യപ്പെട്ട ഒന്നിപ്പാനും നസ്രാണികൾക്കൊക്കെക്കും തല വനായ ശ്രുദ്ധമാനപാപ്പാനെ വേണ്ടുന്ന വണക്കത്തിനും വേണ്ടിട്ട ഈ സൂനാദോസ തുടങ്ങണമെന്നു മിശിഹായാലേ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടയെന്റെ പുത്രരും ജേഷ്ഠനനുജന്മാരുമാകുന്ന തങ്കൾക്കു തോന്നുന്നതോ ഇതെല്ലാവരോടും കൂടിച്ചോദിച്ചാറെ വേണമെന്നവർ ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴോ മെത്രാൻ അവരോട പട്ടക്കാരേ സ്നേഹപ്പെട്ട ജെഷ്ഠനനുജന്മാരരേ തമ്പുരാന്റെ ലോകരേ ഈ സൂനാദോസ തുടങ്ങണമെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയതിനാംപക്കം തമ്പുരാനോട് അനേകം നമസ്കരിച്ച ഇരുന്നുകൊണ്ടുവേണം ഈ സൂനാദോസ തുടങ്ങാൻ.'' (ഒന്നാം കാനോനാ)

* * *

''കാവ്യരുടെ ഇടയിൽ മാർതോമ്മാ നസ്രാണികൾ ഇരിക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ടു കാവ്യരു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ചിലതു നസ്രാണികളിലും ചിലര വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു ശ്രുദ്ധമാനസൂനാദോസ അറിഞ്ഞതിനെക്കൊണ്ടു ഇതറിയിക്കുന്നു. മറുപിറവിയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു പട്ടാങ്ങയുടെ വിശ്വാസത്തിനു എട്ടുത്തുടാകുന്നതു. അതെന്തെന്നു മേലെഴുത്തുപെട്ടപോലെ ഒടലീന്നു ആത്മാവു പുറപ്പെട്ടുമ്പോഴേ ആകാശമോക്ഷത്തിൽ താൻ പാതാളങ്ങളിൽ താൻ ഇറങ്ങി വിധിയുടെ ദിവസത്തിലേ ഓരോരോ ആത്മാവുകൾ തന്റെ തന്റെ ഉടലിനു ചേരും എന്നതു തമ്പുരാന്റെ അരുളപ്പാടു. വിശേഷിച്ചു ഈ ലോകത്തിൽ മാനുഷര ചെയ്യുന്ന ഗുണവും ദോഷവും ശേഷം എല്ലാം തങ്ങളുടെ മനസ്സാൽ അല്ലാ ചെയ്യുന്നതു. പിന്നെ തലയോട്ടിലെ എഴുത്തും വിധിയും അതു എന്നു ചൊല്ലുന്നതും ഒൺമയാകുന്ന വിശ്വാസത്തിനു മറുത്ത അതുയാകുന്നു. അതെന്തെന്നു നന്മയും തിന്മയും ചെയ്യുന്നത തമ്പുരാൻ മനുഷന്റെ പക്കൽ ആക്കിയത അതുയെന്ന തമ്പുരാന്റെ അരുളപ്പാടു തന്റെ തന്റെ മാർഗത്തിനുതക്കവണ്ണമിരുന്നാൽ മോക്ഷം കിട്ടുമെന്നു ചൊല്ലുന്നതും വിശ്വാസത്തോടമറുത്തതു ആകുന്നു. അതെന്തെന്നു റൂഹാദക്കുദശായാൽ എഴുത്തുപെട്ടതിൽ

സംസ്കരിച്ച രൂപമാണു്. വ്യവഹാരഭാഷയിൽ ദ്രാവിഡച്ചുവ ഏറുമല്ലോ. അതിനെ തമിഴ്ച്ചുവയെന്നോ മിഷണറിച്ചുവയെന്നോ മുദ്രകുത്തുന്നതു് അശാസ്ത്രീയമാണു്. പ്രതിപാദ്യം മതകാര്യങ്ങളായതുകൊണ്ടു മതസംജ്ഞകൾക്കു പ്രാചുര്യം ഉണ്ടു്. അനുബന്ധം 9. 2. 1 കാണുക.

പലയടത്തും എഴുത്തുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. മിശിഹായുടെ മാർഗം വിശ്വസിച്ച മാർഗം പോകാത്തോക്ക് മോക്ഷം ഇല്ല എന്ന ഇതിനെക്കൊണ്ട് എടവകയിലെ മൂപ്പന്മാരും അറിവില്ലാത്തവരോട് അത്തരം വസ്തുക്കളിൽ വിശ്വസിക്കരുതെന്നു പല ഊഴവും പറഞ്ഞറിയിക്കണം എന്ന ശ്രുദ്ധമാനസ്നേഹദോസ പ്രമാണിക്കുന്നു.'' (നാലാം കാനോനാ)

* * *

''സുറിയാനിയിൽ ചില പൊസ്തകങ്ങളിൽ വിശ്വാസത്തിനു മറുത്തുള്ള പിണക്കങ്ങളിൽ മത്തമറിയത്തുമ്മാനക്കൊണ്ട് ചില പിണക്കങ്ങളും ഒണ്ട്. ആ പിണക്കങ്ങളും പിണക്കങ്ങളും എന്നറിഞ്ഞ അതിനെ വിശ്വസിക്കായ്വാൻ ശ്രുദ്ധമാനകാതോലിക്കാ വിശ്വാസം മർത്തമറിയത്തുമ്മാനെക്കൊണ്ട് പഠിപ്പിക്കുന്നതായതു. ഇത ദോഷത്തിന്റെ കറ ഒരുനാളും ഉമ്മാച്ചു ഉണ്ടായില്ല എന്നും പെറുംമുമ്പേയും പെററപ്പോഴും ഒരിക്കലും കന്യസുഖം അഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നും നോവും വെടിപ്പുകേടും ആയിട്ടുള്ള പ്രസവവും ഉമ്മായിക്കുണ്ടായില്ല എന്നും താൻ മരിച്ചപ്പോളംതന്നെ ആകാശമോക്ഷത്തിൽ ആയി എന്നും ഉയർത്ത ആത്മാവോടും ശരീരത്തോടുംകൂടെ ആകാശമോക്ഷത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നും അതെന്തേ ദൈവത്തിനുടെ പുത്രനെ ചുമന്നുപെററ ഉമ്മാടെ ഒടൽ മററ എല്ലാരുടെയും ഉടൽപോലെ പൊടിയായി പോകുന്നത ചെതമല്ലായ്കകൊണ്ടും തമ്പുരാൻ ഉമ്മാനെ ഉയർപ്പിച്ച ആകാശമോക്ഷത്തിൽ മാലാകാമാരെ ഒക്കെക്കും മീതെ എടത്തിൽ ഉമ്മാനെ ഇരുത്തുകയുംചെയ്ത എന്ന ശ്രുദ്ധമാനപള്ളി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈവണ്ണം എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കയും വേണം.'' (ആറാം കാനോനാ)

* * *

''യാതൊരു വസ്തുവും ചെറുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചാൽ ആയതിനെ മറക്കുവാൻ അരിമയായിരിക്കും എന്നതിനെക്കൊണ്ട് പണ്ടേ നസ്രാണികളും ആരും മാർഗമല്ലാത്ത ആശാന്മാരോടും കുരുക്കന്മാരോടും പഠിക്കരുത എന്ന വിലക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കാവ്യരുടെ എടയിൽ മലങ്കരനസ്രാണികളും അകപ്പെട്ടതിനാംപക്കം അതിൽ ചിലരോട് വേണ്ടുന്നതു പഠിക്കരുത എന്നു വരുന്നതു വെഷമം അല്ലോ. എന്നാൽ നമുക്കു വേണ്ടുന്നതു അവരോട് പഠിക്കിലും അവരുടെ പരതേവരെ കുമ്പിടുകയും മറും മാർഗത്തിൽ അടാതെയുള്ള കൃത്യം ഒന്നും ചെയ്യാതെ തന്റെ തന്റെ ആശാന്മാരെ തന്നെ വന്നിച്ചുംകൊണ്ട് പഠിച്ചുകൊള്ളുകയേ ആവു. വിശേഷിച്ചു പരതേവരെ കുമ്പിടുകയും മറും മാർഗത്തിൽ അടാത്ത കൃത്യങ്ങളെ ചൈതെ മതിയാവു എന്നു നമ്മുടെ കിടാങ്ങളോട് മുട്ടിക്കുന്ന ആശാന്മാരോട് നമ്മുടെ കിടാങ്ങളാരും പഠിക്കരുതെന്നു വിലക്കുകയുംവേണം. വിലക്കു കടന്നുപോകുന്ന കിടാങ്ങളുടെ കാരണവരെ മഹറോനും ചൊല്ലി കുറപ്പെടുക്കയും വേണം.'' (പതിനൊന്നാം കാനോനാ)

* * *

''നസ്രാണികളിൽ ചില ആശാന്മാരു പരതേവരെവച്ചു കുമ്പിടുന്നു എന്ന ഈ ശ്രദ്ധമാന സൂനഹദോസു കേട്ടു. എന്നാൽ ആവണ്ണം ആരാനും ചെയ്യുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ പട്ടക്കാരരും എണങ്ങരുകൂടെ അവിടക്കു ചെന്ന അവരോടു് അതു് അരുതെന്നു വിലക്കണം. അതു് അവരു കേട്ടില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു മഹറോനും ചൊല്ലണം. അവരു അങ്ങനെയിരുന്നു മരിക്കിൽ അവരുടെ ചവം ശ്രദ്ധമാനഎടത്തിൽ എങ്ങും അടക്കുകയും അരുതു. അവർക്കുവേണ്ടി നമസ്കരിക്കയും അനിതാ ചൊല്ലുകയും അരുതു എന്നു ശ്രദ്ധമാനസൂനഹദോസു കല്പിക്കുന്നു.'' (പന്ത്രണ്ടാം കാനോനാ)

സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പോർട്ടുഗീസുപാതിരിമാരെക്കാണിച്ചു തിരുത്തിക്കണമെന്നുണ്ടായ സൂനഹദോസുനിശ്ചയം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്. ആ ഭാഗം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

''ശ്രദ്ധമാനവിശ്വാസത്തിന്റെ ശുദ്ധിവേണ്ടി ശ്രദ്ധമാനസൂനഹദോസ വഴക്കത്തിന്റെ ശക്തിയാലേയും മഹറോന്റെ പ്രാചരിത്തത്താലേയും സുറിയാനിയിൽ പൊസ്തകങ്ങളം ഒള്ളവർ ഒക്കെയും ഈ പ്രമാണം അറിഞ്ഞാൽ രണ്ടു തിങ്കളംകകൊത്തു് അനേകം ബഹുമാനപ്പെട്ട മെത്രാനെ എങ്കിലും മെത്രാൻ കൽപ്പിച്ചു സംബാളക്കുട്ടത്തിലെ ചെന്നൊത്തു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഫ്രാൻസിസ്കോസ പാദ്രിയ്യു എങ്കിലും തന്റെ തന്റെ പക്കലുള്ള സുറിയാനി പൊസ്തകങ്ങളും ക്രാസ്സുകളും കൊണ്ടുവന്നുകാട്ടി പെണക്കം തീർപ്പിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു പ്രമാണിക്കുന്നു....രൂഹാദക്കുദശായാൽ എഴുത്തുപെട്ട പൊസ്തകങ്ങളം എന്നിയെ മറ്റുള്ള സുറിയാനി പൊസ്തകം ഒന്നും മലങ്കര മേൽപ്പട്ടക്കാരന്റെ വിധിവചനം വെവ്വേറെ തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കൊള്ളാതെകണ്ടു പേർത്തു് എഴുതരുതു്.'' (15–ാം കാനോനാ)

ഈ കൃതി ക്രി. 1600–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് എഴുതപ്പെട്ടതാണെന്നു മുൻപറഞ്ഞുവല്ലോ. അക്കാലത്തു് മലയാളത്തിലെന്നല്ല ഇൻഡ്യൻ ദേശഭാഷകളിൽ എങ്ങുംതന്നെ ശരിയായ ഗദ്യകൃതികളം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രഖ്യാതമായ ബങ്കാളിഭാഷയിൽപ്പോലും 1820–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഡെയൻകാരായ പാതിരിമാരാണു് ആധുനികമെന്നു പറയാവുന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് കേരളഭാഷയിൽ അതിനും വളരെക്കാലം മുമ്പേ അനേകം ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളം ഉണ്ടായിയെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചും അഭിമാനകരംതന്നെ. യൂറോപ്യൻ മിഷ്യനറിമാരുടെ സമ്പർക്കം മാത്രമാണു് ഇതിനു് ആശ്രയമെന്നു ചിലർ പറയുന്നതു ശരിയല്ല. കേരളത്തിൽ ശക്തിമത്തായ ഒരു ക്രിസ്ത്യീയസമൂഹം പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നതാണു് ഇതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. 1700-നും 1800–നും എടയ്ക്കു നാട്ടുനസ്രാണിവൈദികന്മാരാൽ എഴുതപ്പെട്ട എത്രയും വിലയേറിയ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളം മലയാളത്തിൽ അനേകമുണ്ടു്.

താദ്ദശപുരോഹിതന്മാരിൽ പ്രമുഖന്മാർ കരിയാറിൽ യൗസേപ്പു മല്പാനും പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരുമത്രെ. ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സാഹിത്യോദ്യമങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കാൻ പ്രത്യേകം ഒരദ്ധ്യായം ആവശ്യമാകയാൽ പ്രസ്തുതശതാബ്ദത്തിലുണ്ടായ ഇതരഗദ്യകൃതികളെക്കുറിച്ചു മാത്രം ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിക്കാം.

പ്രംസീസ്കൻശൗരിയാർ പാതിരി

ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതം അവലംബിച്ച ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നു. ചെറുപ്പകാലത്തു് അഞ്ഞോസ്പാതിരി കിടങ്ങൂർവെച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുമുട്ടുകയും അന്യോന്യമുണ്ടായ പരിചയത്തിന്റെയും ഗാഢമായ വേഴ്ചയുടെയും ഫലമായി അചിരേണ യുവാവായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം 'മാഗ്ദം' കൈക്കൊള്ളുകയുമാണുണ്ടായതു്. പ്രംസീസ്കൻശൗരിയാർ എന്നതു ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ ലഭിച്ച പേരാകുന്നു. അനന്തരം ഇദ്ദേഹം ഒരു വൈദികനായിത്തീരുകയും ആരക്കുഴമുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ പള്ളിഭരണം നടത്തിവരികയുംചെയ്തു. ആ പള്ളിയിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേതകുടീരം ഇന്നും കാണുന്നുണ്ടു്.

ക്രൈസ്തവരുടെ ഉപയോഗാർത്ഥം ഇദ്ദേഹം പല കൃതികളും രചിച്ചു. അവയിൽ ഗണ്യമായവ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനഘട്ടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ധ്യാനങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളുമത്രെ. ഇവ ഇപ്പോഴും പലയിടത്തും കാണാവുന്നതാണു്. ഈ കൃതികളുടെ ചില കൈയെഴുത്തുപകർപ്പുകൾ റോമ്മായിലെ ഗ്രന്ഥസഞ്ചയത്തിലുമുണ്ടു്. 'പാതിരിമലയാള'ത്തിനുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന വൈരൂപ്യങ്ങളൊന്നും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യത്തെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു മഹാസുകൃതിയായിട്ടാണു് ഈ വൈദികൻ ജീവിതം നയിച്ചതെന്നു് പൗലീനോസ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചരിത്രകൃതികൾ

നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ചരിത്രം സംബന്ധിച്ചുള്ള പുരാതനകൃതികളും പുരുക്കമാണു്. എങ്കിലും മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച പഴയപാട്ടുകളിൽ തത്സംബന്ധമായ വിവരങ്ങളും ധാരാളം കാണാം. പരമ്പരയാ നസ്രാണികളുടെ പ്രധാന ഭരണാധികാരികളായിരുന്ന പകലോമറ്റം അർക്കദിയാക്കോന്മാർ അവിച്ഛിന്നമായി ഒരു ഗ്രന്ഥവരി എഴുതി സൂക്ഷിച്ചു വന്നുവെന്നു പ്രബലമായ ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. അതെല്ലാം കൂട്ടിശേഖരിച്ചാണു പ്രസ്തുതകുടുംബത്തിലെ ഏറ്റം പ്രസിദ്ധനായ ആറാം മാർത്തോമ്മാമെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ നിര്യാണത്തിനു മുമ്പു് ഒരു ചരിത്രം എഴുതിയുണ്ടാക്കിച്ചതു്. അതിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതികളും ഇന്നും തെക്കു ചില പഴയ തറവാടുകളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

1600–നും 1700–നും എടയ്ക്ക് നസ്രാണിവൈദികന്മാർ സഭാചരിത്രസംബന്ധമായ പല കൃതികളും നിർമിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. കടവിൽ ചാണ്ടിക്കത്തനാർ, മാലാന മത്തായിക്കത്തനാർ, ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ, കടപ്പൂർ ഉണ്ണൂട്ടൻകത്തനാർ എന്നിവരാണു തൽപ്രണേതാക്കന്മാർ. പരേതനായ നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ വേറെ വിവരമൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ചാണ്ടിക്കത്തനാരുടെ ആ പ്രബന്ധം സുറിയാനിയിലായിരുന്നു വിരചിതമായതെന്നും കടത്തുരുത്തിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

1700–ാമാണ്ടിനിടയ്ക്ക് ഡച്ചുകാരുടെ അഭിലാഷപ്രകാരം മത്തായിക്കത്തനാർ എന്നൊരു നസ്രാണിവൈദികൻ സുറിയാനിയിൽ സ്വസമുദായത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രം എഴുതുകയും അതു പിന്നീടു യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. ഹോളണ്ടിൽ ഒരു ചരിത്രകാരന്റെ ആവശ്യം പുരസ്കരിച്ചാണ് ഗ്രന്ഥം നിർമിതമായതു്. കൃതിയുടെ പേർ 'അൽഗെദെസ് എഭഗെദാസ്ലെ സുറിയായെ ഉതാസെ ഈശാഹ്ദൻ ദെഹൊലേൻ' എന്നാകുന്നു. ഒരു യാക്കോബായവൈദികനേറെതാണു് ഈ കൃതിയെങ്കിലും ഭാഷ കൽദായസുറിയാനിയാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമത്രെ.* ലാൻഡ് എന്ന ഡച്ചുഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയ (Anecdota Syriaca) 'സുറിയാനികഥാശേഖര'ത്തിൽ ഇതിന്റെ ഒരു പ്രതിയും ചേർത്തു കാണുന്നുണ്ടു്. റവ. ഫാദർ ഹോസ്റ്റൺ ഈ പ്രബന്ധം ഇംഗ്ലീഷിൽ തർജിമചെയ്തു് 'ഇൻഡ്യൻ ആൻറിക്വറി' എന്ന മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.**

പ്രസ്തുത സുറിയാനി പ്രബന്ധത്തിന്റെ പരിഭാഷയെന്നു തോന്നുമാറു് 'മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനിക്കാർക്കു ഭവിച്ച ഭവിതങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ ഒരു മലയാളക്കൈയെഴുത്തു പ്രബന്ധംകൂടി ഹോളണ്ടിൽ ലെയ്ഡൻ സർവ്വകലാശാലവക ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളും ലാൻഡിന്റെ കൃതിയിൽ കാണാം.

---

* യാക്കോബായക്കാരും ആദ്യം കൽദായസുറിയാനി (Eastern Syriac) തന്നെയാണു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. അന്ത്യോക്യൻസുറിയാനി (പടിഞ്ഞാറൻ സുറിയാനി) അവലംബിച്ചിട്ടു 100 വർഷമായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്.

** Indian Antiquary 1927. Vol. LVI.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്

കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പുമൽപാനും പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാകത്തനാരും

കരിയാറ്റിൽ മല്പാന്റെ ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

കേരളത്തിൽനിന്നു്, എന്നല്ല ഇൻഡ്യയിൽനിന്നുതന്നെ, ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം, ഇദംപ്രഥമമായി യൂറോപ്പിൽ പോയി അന്നു ജഗൽപ്രസിദ്ധമായിരുന്ന റോമ്മാസർവ്വകലാശാലയിൽ പതിനൊന്നു വർഷം അഗാധപഠനം നടത്തി പല ഉന്നതബിരുദങ്ങളും സമ്പാദിച്ച ശേഷം സ്വദേശത്തു തിരിച്ചുവന്നു നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ ഐക്യത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കുംവേണ്ടി ജീവനെപ്പോലും തൃണവൽ ഗണിച്ചു യത്നിച്ചു ആലങ്ങാട്ടുകാരൻ കരിയാറ്റിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന പേരിൽ പ്രഖ്യാതനായ യൗസേപ്പുമല്പാന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപ്തമിത്രവും സഹവർത്തിയും വലിയൊരു പണ്ഡിതനും ആയ പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരുടേയും വൃത്താന്തങ്ങളാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രസ്താവിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. സഭാചരിത്രത്തിൽ എന്നപോലെ കേരള സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും ഈ മഹാരഥന്മാർ അത്യുൽക്കൃഷ്ടമായ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വഴിയേ കാണാം.

1775–മുതൽ 1800–വരെയുള്ള കാലം മലങ്കരനസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ സ്മരണാർഹങ്ങളായ പല സംഭവങ്ങൾകൊണ്ടു ഗുരുതരമായ ഒരു ഘട്ടമായിരുന്നു. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ പരസ്പരം വേർപെട്ടുപോയ പഴയകൂറുകാരേയും (Catholic Syrian) പുത്തൻകൂറുകാരേയും (Jacobite Syrian) തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനായി രണ്ടു വശത്തും നടന്ന അത്യുത്സാഹങ്ങളാണു് ഇതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. ഈ മഹോദ്യമത്തിൽ ഉഭയകക്ഷികളിലും ഉത്തമന്മാരായ ചില നസ്രാണിപ്രമുഖന്മാർ മുമ്പോട്ടുവരികയും സമുദായത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി പലതും പ്രവർത്തിക്കുകയുംചെയ്തു. അവരിൽ ചിലർ പണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശപ്രാപ്തിക്കു ഗ്രന്ഥനിർമാണമാണു് കാര്യമായി കണ്ടെത്തിയ മാർഗം. തന്നിമിത്തം ആയിടെ മലയാളത്തിൽ പല വിശിഷ്ടകൃതികളും ഉണ്ടാകാനിടയായി.

അക്കാലത്തു നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ നേതൃസ്ഥാനങ്ങളിൽ പരിലസിച്ച വൈദികന്മാർ പലരും നല്ല പണ്ഡിതന്മാരും ഗ്രന്ഥ

കർത്താക്കന്മാരും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി മറക്കത്തക്കതല്ല. പോർട്ടുഗീസുകാരായ മിഷ്യനറിമാർ സ്ഥാപിച്ച പാഠശാലകളിൽ ചേർന്നു് അവർ ലത്തീൻ, പോർട്ടുഗീസു് മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളും പഠിക്കയും തദ്വാരാ അവരുടെ വിജ്ഞാനഭണ്ഡാരം തുറക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഇതര കേരളീയർക്കു് ഈ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതു് കഴിഞ്ഞ നൂറു വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം മാത്രമാണു്.

മലങ്കരനസ്രാണിസമുദായത്തിൽ ജന്മം ലഭിച്ച പുരുഷന്മാരിൽ വച്ചു പല കാരണങ്ങളാലും യൗസേപ്പുമല്പാൻ പ്രഥമസ്ഥാനം അഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ആലങ്ങാട്ടുദേശത്തു കരിയാറ്റിൽ എന്ന പുരാതനകുടുംബത്തിൽ ക്രി. 1735–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഇദ്ദേഹം ജാതനായി. ചെറുപ്പംമുതൽക്കേ ഈ പുരുഷരത്നം വിദ്യാസമ്പാദനത്തിൽ അതിതല്പരനായിരുന്നു. 1755–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു വൈദികപഠനാർത്ഥം ഇദ്ദേഹം റോമ്മായിലേക്കു് അയയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ തത്വശാസ്ത്രം, വേദാന്തം, സഭാനിയമം ഇത്യാദി ഗഹനവിഷയങ്ങളിൽ അനന്യലബ്ധമായ പാണ്ഡിത്യം നേടുകയാൽ പിഎച്ചു്. ഡി.; ഡി. ഡി.; ഡി. സി. എൽ. എന്നീ വലിയ ബിരുദനാമങ്ങൾക്കു് ഇദ്ദേഹം അർഹനായി. 1766–ഏപ്രിൽ മാസം 2–ാം തീയതി പ്രോപ്പഗാന്ത സർവ്വകലാലയത്തിൽനിന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ച ഡി. ഡി. ബിരുദിന്റെ ബഹുമതിപത്രങ്ങൾ മാന്യാനം കർമലീത്താശ്രമത്തിൽ ഇന്നും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സതീർത്ഥ്യന്മാർ എല്ലാവരെക്കാളും ഇദ്ദേഹം അനേകഥാ അത്യൽകൃഷ്ടനായിരുന്നുവെന്നു് അവരിൽ പലരും പിന്നീടു സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്.

കരിയാറ്റിൽ മല്പാന്റെ കൃതികൾ

യൗസേപ്പുകത്തനാർ സ്വരാജ്യത്തു തിരിച്ചെത്തിയശേഷം പ്രസിദ്ധമായ ആലങ്ങാട്ടു (സെമ്മിനാരി) വൈദികവിദ്യാലയത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ അസാമാന്യമായ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ ശിഷ്യരിലും സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനു വിശേഷസാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു ശ്രുതി. അക്കാലത്തു മല്പാന്റെ ശ്രദ്ധ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കപ്പെട്ടതു കേരളീയക്രൈസ്തവമതിയിൽ സംഭവിച്ച മതവിഭാഗങ്ങളും ധ്വംസനംചെയ്തു വീണ്ടും ഐക്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിലായിരുന്നു ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി 1768–ൽ ആലങ്ങാട്ടുവച്ചു് ഇദ്ദേഹം എഴുതിയ കൃതിയാണു് 'വേദതർക്കം.' ഇതു മലയാളത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടവയിൽവെച്ചു് ആദ്യത്തെ ഒരു വിശിഷ്ടഗദ്യകൃതിയാകുന്നു. ഭാഷാശുദ്ധി, വിഷയവൈശദ്യം, രീതിയുടെ ഊർജസ്വലത മുതലായ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഈ കൃതി മലയാളഗദ്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നുവെന്നു നിശ്ശങ്കം പറയാം. അപൂർവം ചില കുടുംബങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇതിന്റെ പകർപ്പുകൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുള്ളൂ. എന്റെ

കൈവശമുള്ളതു് ഏകദേശം 80 പുറങ്ങളുള്ള ഒരു താളിയോലഗ്രന്ഥമാണു്. ഇതിന്റെ കടലാസിൽ എഴുതിയ പ്രതികൾ വേറെ ചില പുരാതനഭവനങ്ങളിൽ ഉള്ളതായി അറിയാം.* ഗഹനമായ ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് എത്രയും യുക്തിയോടും ശക്തിയോടുംകൂടി രചിക്കപ്പെട്ട ഈ ഗദ്യകൃതി ഇതേവരെ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടില്ലാത്തതു വിസ്മയകരംതന്നെ. ഈ കൃതിയിലെ മുഖ്യമായ വ്യവഹാരവിഷയം ലോകസൃഷ്ടിമുതൽ ദൈവത്തിന്റെ ജനതയിൽ ഒരിക്കലും പല അധികാരികളും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ക്രിസ്തീയസഭയുടെ അധികാരി പത്രോസും പത്രോസിന്റെ അനുഗാമിയായ മാർപ്പാപ്പായും മാത്രമായിരിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളുവെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളാണു്. കൃതിയുടെ ആരംഭവും മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളും താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

. ''സകലേശ്വരനാകുന്ന ഏകസ്വരൂപത്തിന്റെ സകല മഹത്വം പെരുമ അറിഞ്ഞു സകലസമ്മതസ്നേഹസ്തുതിചെയ്ത ആരാധിച്ച സകലേശ തിരുവുള്ളക്കാരായിട്ട സകലേശനോടുകൂടെ രഞ്ജിച്ച (ജെരുസൊരോസനെന്ന പൂർണത്തോടുകൂടെ അനന്തവാഴ്ച) മോക്ഷരാജ്യത്തിങ്കൽ അനന്തേശനോടുകൂടി വാഴിച്ച തോഴിച്ച കൊള്ളുവാനായിട്ട ശകലേശഭക്ത ഭൃത്യവൃന്ദമാകുന്ന മാലാഖമാരേയും മാനുഷരേയും സൃഷ്ടിച്ച മാനുഷരെ ഭ്രമിവാഴ്ചയ്ക്കു് ഉപകാരമായിട്ട സകലലോകവും സകലവസ്തുക്കളെയുംകൂടെ സൃഷ്ടിക്കയുംചെയ്ത. എന്നാൽ, സകലലോകവും സകലസൃഷ്ടിപ്പുകളൊക്കെയുംകൂടെ സകലനാഥനായിട്ട സകലേശ്വരനാകുന്ന സ്വരൂപം താൻതന്നെ ആകുന്നു. രണ്ടീശന്മാരില്ലെന്നപോലെ അരൂപസ്വരൂപികളാകുന്ന മാലാഖമാരുടെ തലവനായിട്ട മിഖായേൽ റേശ്രുമാലാഖയെ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു എന്നപോലെ അരൂപസ്വരൂപമാകുന്ന മാനുഷവർഗമൊക്കെയുംകൂടെ തലവനും പിതാവുമായിട്ടു് ആദം എന്നൊരുവൻ മാനുഷനെ തമ്പുരാൻ സൃഷ്ടിച്ചു. അവിടേയും രണ്ടില്ല ഏകതലവൻതന്നെയായിരുന്നു.''

ഇങ്ങനെ ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളുടെ ചരിത്രം കുലങ്കഷമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകൃതം ഇപ്രകാരം ഗംഭീരരീത്യാ തുടരുന്നു:

''ആദിതൊട്ട മിശിഹാ വരുവോളം പല തലവന്മാരായിവാണ എങ്കിലും ഒരു കാലത്തിൽ ഒരു കൂട്ടത്തിനു രണ്ടു തലവന്മാരും ഒരു നാളും വാണിട്ടില്ലെന്ന വിശ്വാസമായിട്ടു എഴുത്തുപെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരോരോ കാലങ്ങളിൽ ഓരോരോ തലവന്മാരത്രേ ആകുന്നു. ഇതെന്തെ ഒരു നാട്ടിനു രണ്ടു രാജാവായാൽ തമ്മിൽ പിണങ്ങി രാജിതം ക്ഷയിച്ചുപോകും. എന്നപോലെ ഒരു വീട്ടിനു രണ്ടുശ്രേന്മാരായാൽ തങ്ങളിൽ പിണങ്ങി വീടു ക്ഷയിച്ചുപോകും.... ഹേതുകൊണ്ടു് ഒരു

* ഈ കൃതിയുടെ ഒരു വിശിഷ്ടമായ പ്രതി (കടലാസ്) പുളിക്കുന്നു സന്ന്യാസാശ്രമത്തിൽ ഉണ്ടു്.

നാട്ടിനു രണ്ടു രാജാവും വീട്ടിനു രണ്ടശ്ചനും ഒരു ശരീരത്തിനു രണ്ടു തലയും....ന്യായമാകുന്നില്ല....എന്നപോലെ സകല മാനുഷരേയും രക്ഷിപ്പാനായിട്ടു സകലനാഥൻ മാനുഷനായി പിറന്നാറേ തന്റെ മാർഗന്യായം താൻതന്നെ കല്പിച്ചു പഠിപ്പീച്ചു സ്വർഗ്ഗനേർവഴി സമ്മതിച്ചുകൂടിയ സ്വർവിശ്വാസക്കാരരാകുന്ന നസ്രാണികളുടെ സഭക്കുട്ടമാകുന്ന ശുദ്ധമാന കാതോലിക്കാപള്ളിയുടെ മൂമ്പിലത്തേത്തലവനും ഇടയനും വികാരിയും അടിസ്ഥാനവും മിശിഹാതമ്പുരാൻതന്നെയായിരുന്നു. അപ്പോഴും ലോകത്തിൽനിന്നും തന്റെ ബാവാടെ അങ്ങു വാങ്ങുവാൻ കാലമടുത്തപ്പോഴും അറുതിയില്ലാത്ത തന്റെ ബോധജ്ഞാനംകൊണ്ടു തന്റെ പള്ളിയുടെ ഗുണത്തിനും പരിപാലനയ്ക്കും നീക്കംവരാതെ ഒടുക്കത്തോളം പാലിച്ചുകൊള്ളുവാൻ കർത്തവ്യതലവനായിട്ടു മിശിഹാതമ്പുരാനു പകരം മിശിഹാതമ്പുരാന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ സിമഹോൻ കേപ്പായേ തലവനാക്കി.''

പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തെ വേദാഗമസാക്ഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടു സമർത്ഥിച്ചശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം റോമ്മായിലൊ അന്ത്യോക്യായിലോ ആയിരിക്കാൻ എടയുള്ളതു് എന്നതിനെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥകാരൻ വളരെ ശക്തിപൂർവം ചർച്ച നടത്തുന്നു. ഈ ഘട്ടം രസകരമാകയാൽ അല്പം മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം:

''മിശിഹാതമ്പുരാൻ കേപ്പായിക്കുമുമ്പിൽ കൊടുത്ത തലസ്ഥാനവും മുഷ്ടരത്വവും മറെറാരുത്തനു കൊടുത്തു വാഴിച്ചു അന്ത്യോക്യായിൽ ഇരുത്തിയേച്ചു (റോമ്മായിക്കു) പോകുമോ? കൊടുത്തേച്ചുപോയാൽ പിന്നെ ഇരുപത്തിനാലു കാലവും അഞ്ചു മാസവും പന്ത്രണ്ടു ദിവസവും റോമ്മായിൽ കേപ്പായിരുന്നപ്പോഴും കേപ്പാ ആരായിരിക്കേണ്ടും? തലവന്റെ സ്ഥാനം മറെറാരുത്തനു കൊടുത്താൽ കേപ്പ പിന്നെ ആടായി ഇരിക്കയോ? കേപ്പാടെ ഇടയൻ അന്ത്യോക്യായിലും അയാടെ ആടായിട്ടു കേപ്പാ റോമ്മായിലും ഇരുന്നു എന്നു വരുമോ? എന്തെന്നു തോന്നുന്നു?

''കേപ്പാടെ മെൽ തമ്പുരാൻ തന്റെ പള്ളിപണിചെയ്തപോലെ കേപ്പാടെ മേൽതന്നെ ഇരുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം. എന്നപോലെ തമ്പുരാൻ അയാടെ കൈയിൽ കൊടുത്ത മോക്ഷത്തിന്റെ താക്കോലുകളും അയാളുടെ കൈയിൽതന്നെ ഇരിക്കുമാറാകുന്നു. ആക്കും കൊടുത്തില്ല. എങ്ങും കളഞ്ഞുപോയതുമില്ല.''

ഈ ഗദ്യത്തിലെ ഭാഷാരൂപം ആധുനികന്മാർക്കു പഥ്യമാകുമെന്നു് എനിക്കു് അഭിപ്രായമില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ ഗദ്യനിരൂപകന്മാർ ഇത്തരം ഗദ്യരീതി ഉൽബണമായി (bombastic) കരുതുമെങ്കിലും സർവഭാഷാ സാഹിത്യങ്ങളിലും ആദിമഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രൗഢഗദ്യത്തിനാണു പ്രകർഷം കാണുന്നതെന്നു റാലി (Sir Walter Raleigh) ബ്രൗൺ (Sir T. Browne) മിൽട്ടൺ (Milton) മുതലായ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആദ്യഗദ്യകാരന്മാരുടെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനം

ഈ കൃതി രചിക്കപ്പെട്ടകാലത്തു കേരളത്തിലെ പഴയകൂർ (കത്തോലിക്കാ) സുറിയാനിക്കാർ വിദേശമിഷ്യനറിമാരുടെ ഭരണശാസനത്തിൽ അതൃപ്തരായിത്തീർന്നിരുന്നു. പുത്തൻകൂർ (യാക്കോബായ) സുറിയാനിക്കാർക്കും തങ്ങളുടെ നിലയേപ്പറ്റി അതൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നു. കാതോലികവും അപ്പസ്തോലികവും ആയ ഏകസഭയുടെ ഐക്യത്തിൽ വന്നുചേരണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആഗ്രഹം. വൈദികാധികാരികളുടെ വ്യക്തിപരമായ അഭിലാഷങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായതാണു് ഭിന്നിപ്പുകൾ എന്നു് അവർക്കു ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. സുപ്രസിദ്ധനും പകലോമറ്റംകുടുംബത്തിൽ ഉണ്ടായ മെത്രാന്മാരിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും അഗ്രഗണ്യനും ആയിരുന്ന ആറാം മാർതോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ വിശേഷിച്ചു് ഈ അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു.* ഈ വന്ദ്യൻ യൗസേപ്പുമല്പാനെ നിരണത്തു വരുത്തി സഭാസംബന്ധമായി പല കാര്യങ്ങളും ആലോചനചെയ്തശേഷം പഴയകൂറും പുത്തൻകൂറും ഒന്നാകെ യോജിപ്പിച്ചു മാർപ്പാപ്പായുടെ കീഴിൽ വരുത്തണമെന്നും അതിനായി മല്പാൻ റോമ്മായിൽ പോയി മാർപ്പാപ്പായെക്കണ്ടു ഹൃദ്യമായ തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. തദനുസാരം ചില അനുയായികളോടുകൂടി 1777–ൽ ഇദ്ദേഹം റോമ്മായിലേക്കു യാത്രയായി.

മല്പാന്റെ അനുപ്രയായികളിൽ പ്രധാനി പാലായ്ക്കടുത്തുള്ള കടനാട്ടു് എടവകക്കാരനായ പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം 1740–മാണ്ടിടയ്ക്കാണു ഭ്രജാതനായതു്. സംസ്കൃതം, തമിഴു്, പോർട്ടുഗീസു്, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകളിൽ കത്തനാർക്കു സാമാന്യം നല്ല പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. വർത്തമാനപ്പുസ്തകം എന്ന പേരിൽ പണ്ഡരിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഇപ്പോൾ റോമ്മായാത്ര എന്നു പറയപ്പെടുന്നതും ആയ പ്രസിദ്ധകൃതിയുടെ കർത്താവു് ഇദ്ദേഹമത്രേ. ആദ്യന്തം എത്രയും രസാവഹമായ ഈ ഗ്രന്ഥം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടു് ഇപ്പോൾ സുമാർ 130 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിൽപിന്നെ മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യസമ്പത്തു വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും ഇത്രകണ്ടു് ഉജ്ജ്വലവും ചമൽകൃതവുമായ രീതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട വേറൊരു യാത്രാചരിത്രം ഇന്നും കേരളഭാഷയിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 1500–മാണ്ടിടയ്ക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാരനായി യൗസേപ്പു് എന്നൊരാൾ ഇത്താല്യാ, പോർത്തുഗാൽ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കയും അയാൾ അവിടെവച്ചു പ്രസ്താവിച്ച ചില വിവരങ്ങൾ ആ നാട്ടിൽ ചിലർ കുറിച്ചെടുത്തു

---

* കുറവിലങ്ങാട്ടാണു പകലോമറ്റം കുടുംബം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്. കുടുംബം പഴയകൂറിലായിരുന്നെങ്കിലും, ആ കുടുംബത്തിലേ അംഗങ്ങളാണു് ഒന്നുമുതൽ ഏഴുവരേയുള്ള മാർ തോമ്മാമെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ആയിത്തീർന്നതു്.

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്[43]. ഇതല്ലാതെ അയാൾ കേരളത്തിൽ തിരിച്ചുവന്നതായോ സ്വയമേവ ഗ്രന്ഥരചന ചെയ്തതായോ കേട്ടിട്ടില്ല. കരിയാറ്റിൽ മല്പാനും തോമ്മാക്കത്തനാരും യൗസേപ്പിനേക്കാൾ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ യാത്ര തദ്ദേശീയ സുദീർഘവുമായിരുന്നു. അന്നു സൂയസ്കനാൽ തുറക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടും ചെങ്കടൽവഴിക്കുള്ള യാത്ര ഏറെ ആപൽക്കരമാകകൊണ്ടും ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കേക്കോടി ചുറ്റിയാണു് അവർ യൂറോപ്പിലേക്കു പുറപ്പെട്ടതു്. ചിലപ്പോൾ കാറ്റിന്റെ വിരുദ്ധഗതികൊണ്ടും മറ്റു ചിലപ്പോൾ കച്ചവടക്കാരുടെ ആവശ്യം നിമിത്തവും കപ്പൽ ആഫ്രിക്കൻ തീരങ്ങളിൽനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടോടി തെക്കേ അമേരിക്കയിൽപോലും ചെന്നടിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നു മൽപ്പാന്റെയും കത്തനാരുടെയും പ്രയാണം എത്രമാത്രം അപകടസങ്കീർണമായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കാമല്ലോ. അവർ ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ബോംബെയിലോ, കൊളംബിലോ ചെന്നല്ല കപ്പൽ കയറിയതു്. അന്നു ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ പ്രാബല്യം ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ തലസ്ഥാനമായ പുതുശ്ശേരി (Pondichery) നല്ലൊരു തുറമുഖമായിരുന്നുവെങ്കിലും 1778–ൽ അവരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സമരംനിമിത്തം മൽപ്പാൻ മുതലായവർക്കു് അവിടെ പ്രവേശിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകാതെ വടക്കോട്ടുപോയി മദ്രാസിൽ ചെന്നുചേർന്നു വളരെ പണിപ്പെട്ടു് ഒരു പോർത്തുഗീസ് കപ്പലിൽ സഞ്ചാരം ആരംഭിക്കേണ്ടിവന്നു. ആ കപ്പൽ ആഫ്രിക്കയുടെ ദക്ഷിണാഗ്രമായ 'ഗുഡ്ഹോപ്പ്' ചുറ്റി വടക്കോട്ടു ഗമിച്ചു. ബെങ്ഗ്വേലാ (Benguela) പ്രദേശത്തു് ഏതാനുംനാൾ കിടന്നശേഷം അമേരിക്കയിൽ 'ബ്രസീൽ' രാജ്യത്തു ചെന്നടുക്കുകയും അവിടെനിന്നു പോർട്ടുഗലിൽ 'ലിസ്ബൺ' തുറമുഖത്തു് എത്തുകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ 1778 തുലാമാസം 14–ാം തീയതി ആരംഭിച്ച സമുദ്രയാത്ര 1779 കർക്കടകമാസം 18–ാം തീയതിക്കേ അവസാനിച്ചുള്ളൂ. അവിടെനിന്നു കപ്പൽവഴി ജിനോവായിൽ എത്തുകയും അവിടെനിന്നു റോമ്മായിൽ ചെന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. 1780 മിഥുനമാസത്തിൽ മൽപ്പാനും കത്തനാരും റോമ്മായിൽനിന്നു മടങ്ങി ഇറ്റലി സ്പെയിൻ പോർട്ടുഗൽ എന്നീ രാജ്യങ്ങളും ചുറ്റിസന്ദർശിച്ചു. പോർട്ടുഗലിൽവെച്ചു് അവിടത്തെ മഹാരാജ്ഞിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ മൽപ്പാൻ കൊട്ടങ്ങല്ലൂരിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താസ്ഥാനത്തിൽ അവരോധിതനായി. അനന്തരം 1785–ൽ രണ്ടുപേരും അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു് ഇടയ്ക്കു പുതിയ പലേ സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചശേഷം 1786–ൽ ഗോവയിൽ വന്നുചേർന്നു. എന്നാൽ, കേരളീയനസ്രാണികളുടെ ഭാഗ്യഹീനത നിമിത്തം മഹാനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ അവിടെവച്ചു ചരമംപ്രാപിക്കയാണുണ്ടായതു്.

---

43 അനുബന്ധത്തിലെ നാല്പത്തഞ്ചാം അടിക്കുറിപ്പു കാണുക.

യതു്. തോമ്മാക്കത്തനാരാകട്ടെ ഉടൻ കേരളത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി ഗുരുതരമായ പല പരിശ്രമങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുകയും താമസംകൂടാതെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ ഗോവർണദോർ (ഭരണാധികാരി) ആയി ഉയർത്തപ്പെടുകയുംചെയ്തു. കുറേക്കാലം ഈ സ്ഥാനത്തിരുന്ന സമുദായത്തിന്റെ ഐക്യാഭിവൃദ്ധികർമ്മങ്ങൾക്കായി അക്ഷീണയത്നങ്ങൾ നടത്തിയശേഷം 1799–ൽ അങ്കമാലിയിൽവെച്ചു് ഇദ്ദേഹവും കാലധർമം പ്രാപിച്ചു.

അദ്ദേഹം എഴുതിയ വർത്തമാനപ്പുസ്തകം അഥവാ 'റോമ്മായാത്ര'യിലെ ഭാഷ പ്രൗഢവും വർണനകൾ രസാവഹങ്ങളുമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിൽ കവിഞ്ഞുവഴിഞ്ഞിരുന്ന സ്വദേശസ്നേഹവും ബുദ്ധിമാഹാത്മ്യവും കൃതിയുടെ ഏതുഭാഗം നോക്കിയാലും തെളിഞ്ഞുകാണാം. മാത്രമല്ല, യൂറോപ്പു്, അമേരിക്ക, ആഫ്രിക്ക എന്നീ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കണ്ട നഗരങ്ങളേയും അത്ഭുതകരമായ കാഴ്ചകളേയും വർണിക്കുന്നതിൽ വിശേഷപാടവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

തോമ്മാകത്തനാരുടെ കൃതി

പ്രസ്തുതയാത്രയുടെ ഉദ്ദേശംതന്നെ മലങ്കരനസ്രാണികൾക്കു ജാതീയമായ ഒരു സഭാഭരണം സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ ആ സംഗതിയേപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ ഏറ്റം ശ്രദ്ധാർഹമാണു്. ഒരു ഖണ്ഡിക താഴെ പകർത്തുന്നു:

''എന്നാൽ, ജാതിക്കു തലവൻ ആ ജാതിയിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ജാതിക്കു ബലവും കരുത്തും ഏറ്റം ഉണ്ടാകുമത്രേ എന്നുള്ള പട്ടാങ്ങ നമുക്കുതന്നെയല്ല പിന്നെയോ എല്ലാ ജാതിക്കും പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന കാര്യവും വർഗന്യായത്താൽതന്നെ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുതയും അത്രേയാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു് എറോപ്പായിലുള്ള ജാതികൾ അതായതു ഇത്താലിയാക്കാരും ഇൻഗ്ലേശന്മാരും പറങ്കികളും മറ്റു ശേഷമുള്ള ജാതിക്കാരും തങ്ങൾ തങ്ങൾക്കു നാട്ടുവാഴികളെയും വേദവാഴികളെയും തങ്ങളുടെ തങ്ങളുടെ ജാതിയിൽതന്നെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുമാറാകുന്നു. എന്നതന്നെയല്ല പിന്നയോ തുർക്കിന്റെ അടിമയിൽ പാടു പെട്ടുകിടക്കുന്ന നസ്രാണികൾ പലപല ജാതികൾ അതായതു യൗനായാക്കാരും അമ്മാന്യാക്കാരും സുറിയാനിക്കാരും ശേഷമുള്ളവരും തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ജാതി യജമാനന്മാരേയും വേദവാഴികളേയും തങ്ങളുടെ ജാതിയിൽനിന്നുതന്നെ കല്പിക്കയുംചെയ്യുന്നു. ഇതൊക്കയും നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചുകണ്ടാൽ പഴയ കുറുകാരും ഒഴിയെ ശേഷമുള്ള ജാതികളൊക്കെയും ബ്രാഹ്മണജാതിതൊട്ടു പുലയജാതിയോളം ഓരോരോ ജാതിക്കുള്ള തലവരും വേദവാഴികളും തങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ ജാതിയിൽനിന്നായിരിക്കയും ആയതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ ജാതി ഒക്കെയ്ക്കുംബന്ധിക്കുന്ന വാഴ്ച കാര്യം

ഉണ്ടാകുവാൻ ജാതിയുടെ തലവരും സഹായിക്കുന്നവരും എന്നപോലെ എല്ലാവരേക്കായിലും മുമ്പിൽ തങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടമാറായിരിക്കയുംചെയ്യുന്നു.''

സ്വസമുദായത്തോടു കത്തനാക്കുള്ള സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായ സ്നേഹാതിരേകം സവിശേഷം വെളിവാക്കുന്ന അനവധി ഘട്ടങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേറെയുമുണ്ടു്. അതെല്ലാം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഈ കത്തനാർ പഴയതു്, പുത്തൻ എന്ന വിഭാഗങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു് 'പഴയപടി' നടത്താൻ എത്രയും ഉത്സാഹിച്ച ആളാണു്. ഇദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്ന 'ജാതി' എന്ന പദത്തിൽ നസ്രാണികളെ ആകപ്പാടെയാണു സാധാരണയായി വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പഴയതും പുത്തനും ആയ കൂറുഭേദങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി കത്തനാർ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

''പഴെകാലങ്ങളിൽ മാർ പ്രഞ്ചീക്കോസു ഗാർസ്യാ എന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെത്രാപ്പോലീത്താ മലങ്കര വാഴുന്ന നാളുകളിൽ ഒരു സുറിയാനിക്കാരൻ മെത്രാനെ പൗലീസ്താക്കാരുടെ വിചാരത്തിൽ പറങ്കിമാർ കടലിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തി എന്നു കേട്ടുംകൊണ്ടു നസ്രാണികളെല്ലാവരും മട്ടാഞ്ചേരിയിൽക്കൂടി പൗലീസ്താക്കാരെ കണ്ടുനുസരിച്ചു അവരുടെ കീഴായിരിക്കയില്ലെന്നു സത്യംചെയ്തു ഉറപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം എല്ലാവരും ആലങ്ങാട്ടുകൂടി മാർപ്പാപ്പായുടെ നാമത്താൽ ഒപ്പിട്ടുകൊണ്ടു ഒരു കള്ളസാധനത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ധ 2 (12) പട്ടക്കാരുകൂടി മലങ്കര ഇടവകയുടെ അർക്കദിയാക്കോനായിരുന്ന കുറവിലങ്ങാട്ടുപള്ളിഇടവകക്കാരൻ പാലമറ്റത്തു തോമ്മാക്കത്തനാരെ മലങ്കരയിടവകയുടെ മെത്രാനായി തിരഞ്ഞെടുത്തു വാഴിച്ചയും തികച്ചതിന്റെശേഷം കുറെനാൾ ഇങ്ങനെ പട്ടാങ്ങയായ വാഴ്ചയില്ലാത്ത മെത്രാന്റെകീഴ പള്ളിയൊക്കയും ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം കമ്മലീത്താക്കാരൻ ഹിരാപ്പോലീസ എന്ന നാടിന്റെ മെത്രാൻ മലങ്കരെവന്ന നസ്രാണികളുടെ ഇടത്തുണ്ടായ ഈ പവുതി തീർക്കീണമെന്നിട്ടു റോമായിൽനിന്നും തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന മുദ്രയത്തിനുതക്കവണ്ണം പന്തിരണ്ടു പട്ടക്കാർക്കൂടി വാഴിച്ച മാർതോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ പട്ടാങ്ങയായി വാഴിച്ചു മലങ്കരയ്ക്കു വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ ആയിട്ടു കല്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു അയാളെ വിളിച്ചാറെ വരുവാൻ മനസ്സില്ലായ്കകൊണ്ടു കുറവിലങ്ങാട്ടതന്നെയുള്ള പനങ്കുഴക്കൽ ചാണ്ടിക്കത്തനാരെ മെത്രാനായിട്ടു വാഴിച്ച മലങ്കര ഇടവക അദ്ദേഹത്തിനു കയ്യാളിച്ചതിന്റെശേഷം ആ ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നവും ശ്രമവുംകൊണ്ടു പവുതിപെട്ടതിൽ പല പള്ളിക്കാരും തങ്ങൾക്കുണ്ടായ അയർച്ച അറിഞ്ഞ വലത്തുട്ടിൽ തിരിഞ്ഞു എങ്കിലും ആയതിൽ പല പള്ളിക്കാരും മുമ്പിൽ പിടിച്ച പ്രതിജ്ഞയിൽ തന്നെനിന്നു പന്തിരണ്ടു പട്ടക്കാർക്കൂടി വാഴിച്ച അർക്കദിയാക്കോന്റെ കീഴതന്നെനിന്നു തങ്ങളുടെ മെത്രാനായിട്ടു അറിഞ്ഞുവരിക

കൊണ്ട അന്നുതൊട്ടിന്നോളം ആ സ്ഥാനം മലങ്കര കാത്തുവരികയും ചെയ്യ.''

ഇതിനെത്തുടർന്നു അക്കാലത്തു വാണ ആറാം മാർതോമ്മാ മെത്രാനെക്കുറിച്ച പറയുന്നു: ''താൻ അറിവുള്ള ആളാകകൊണ്ട ലോകബഹുമാനത്തെക്കായിലും പട്ടാങ്ങയായ വഴിയും തന്റെ ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയും അന്വേഷിക്കുന്നതിനാൽ ശുദ്ധമാനമാതാവായ പള്ളിയുടെ തലവൻ റോമ്മയിൽമാർപ്പാപ്പാ ആകുന്നെന്നും രക്ഷചെയ്വാൻ മനസ്സുള്ളവരൊക്കയും ഈ വിശ്വാസത്തിൽകൂടിയേ മതിയാവൂ എന്നും അറിഞ്ഞതിനാംപക്കം താൻ പല ഊഴവും ആയതിനു ശ്രമിക്കയും കാലംചെയ്ത വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായോട അപേക്ഷിക്കയുംചെയ്താറെ തന്റെ അപേക്ഷ സാധിക്കായ്കകൊണ്ട ആയതു സാധിപ്പാൻ എന്തുപായമൊള്ള എന്നു വിചാരിക്കുന്നനേരത്തു...ഈ സംഗതിയിൽ കരിയാറിൽമല്പാനോട ശ്രമിച്ചാൽ തന്റെ അപേക്ഷ സാധിച്ചുകൊള്ളാമെന്നവച്ച താൻ നിരണത്തുചെന്നു കണ്ട പറഞ്ഞെങ്കിൽ തന്റെ ആത്മത്തിനു വളരെ തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നവെന്നു കരിയാറിൽ മല്പാനു ഒരു സാധനവും മറെറാരുസാധനം സല്ലേസുമെത്രാനും എഴുതി ആലങ്ങാട്ടിനു ആളയയ്ക്കയുംചെയ്ത.

ഇതിൻപ്രകാരം കരിയാറിൽമല്പാൻ പോയി മത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കാണുകയും മല്പാനെ ബഹുമാനപുരസ്സരം മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്വീകരിക്കയും ഉണ്ടായി. പഴയകൂറും പുത്തൻകൂറുംകൂടി ഒന്നിച്ച യോജിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ അനുമതിയുണ്ടാകുന്നതിനായി മല്പാൻതന്നെ റോമ്മായിലേക്കു പോകണമെന്നു തീരുമാനിക്കയും മാർപ്പാപ്പായ്ക്കായിട്ട മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരപേക്ഷയെഴുതി മല്പാനെ ഏല്പിക്കയുംചെയ്ത. തോമ്മാക്കത്തനാർ പ്രസ്തുതമെത്രാനെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങം എത്രയും ആദരപൂവ്വ്മാണു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു. ''ശുദ്ധമാന കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുറവലങ്ങാട്ട പള്ളിയിടവകയിൽ സ്ഥതി ചൊവ്വാകപ്പെട്ട കാരണവന്മാരിൽനിന്നും പിറന്ന അവിടെ മാമ്മോദീസാ കൈക്കൊണ്ട അവിടെ വളർന്നുവരുന്നതിനാംപക്കം ഇന്ന അയാംക്കു പഴേതിൽ വഴങ്ങാനുള്ള മനസ്സുണ്ടായതു തന്റെ അറിവിന്റെ ശക്തിയാൽതന്നെയല്ല പിന്നയോ തന്റെ നല്ലമനസ്സും തന്റെ കാരണവന്മാരിൽനിന്നും പാലോടുകൂടെ താൻ കുടിച്ച വളത്തിപ്പിന്നേടയും വിശ്വാസത്തിന്റേയും ശക്തികൊണ്ടും ആകുന്നു.''

ഈ കൃതിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യകാര്യങ്ങളെപ്പററിയും മറും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഖണ്ഡിക പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു.

''തുപ്പാപ്പൂർ സ്വരൂപമെന്ന മഹാരാജാവു ഉടയതമ്പുരാൻ തനിക്കനുവദിച്ച മുഷ്ടരത്വത്താലും വലിമയാലും മലങ്കരയൊക്കയും പിടിച്ചു തന്റെ മുഷ്ടരത്വത്തിൻകീഴ ആക്കുന്ന നാളുകളിൽ തന്റെ പടപുരുഷാരമൊക്കയും ആകമാനമായ വലിയ യജമാനനും ഭരിക്കു

ന്നവനും എവുസ്താക്കിയോ ബനദിക്കോസ ലണ്ഡവെ* എന്ന പേരു കേട്ട ഒരു പ്രാസക്കാരൻ** ആയിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ പ്രാസക്കാരൻ പടത്തായം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കയും പരിജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ പടപുരുഷാരത്തെ നല്ല ക്രമത്തുംപടി ഭരിച്ചു മറു മലങ്കരയുള്ള രാജാക്കളിൽ പലരുടെയും നാടു പിടിച്ചു ഒതുക്കി രാജാവിന്റെ നാടു വളർത്തിച്ചതിനെക്കൊണ്ടു തന്റെ പ്രയത്നവും വിശ്വാസവും രാജാവു കണ്ടു സമ്മതിച്ച തന്റെ നാടൊക്കയുംമേലും മുഷ്ടരത്വവും യജമാനസ്ഥാനവും തന്റെ രാജിതത്തിന്റെ നാമത്തിൽ വേണാട്ടിക്കപ്പിത്താനെന്നുള്ള പേരും തനിക്കു കൊടുത്തതുമല്ലാതെ തനിക്കു തന്നോടുകൂടി രാജാവിനു ചിറ്റാഴചെയ്യുന്ന എരോപ്പക്കാരേവർക്കും ഇരിപ്പിടമായിട്ടു തന്റെ രാജിതത്തിന്റെ തെക്കേ അറുതിയിലുള്ള ഉദയഗിരി എന്ന കോട്ട ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കയുംചെയ്തു.

''ഇങ്ങനെ വേണാട്ടിക്കപ്പിത്താൻ പലനാൾ ആയിക്കോട്ടയിൽ പാർത്ത രാജാവിനു ചിറ്റാഴചെയ്തതിന്റെശേഷം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന തനിയൻ പുത്രൻ രാജാവിനുവേണ്ടിയുള്ള പടയിൽ മരിക്കയും കപ്പിത്താൻ വയസ്സുകാലമായകൊണ്ടും മകൻ മരിച്ചുപോയ ക്ലേശംകൊണ്ടും വളരെ താമസംകൂടാതെ മരിച്ചു ഉദയഗിരി പള്ളിക്കൽ തന്റെ മകന്റെ അരികേതന്നെ താനും അടക്കംചെയ്തുയുംചെയ്തു. എന്നാൽ കപ്പിത്താൻ മരിച്ചതിന്റെശേഷം തന്റെ കെട്ടിയവളും ഇവംക്കു മുമ്പിലത്തെ കെട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മകളുമുണ്ടായിരിക്കകൊണ്ടു വീട്ടുകാര്യം ക്ലേശിപ്പാനും കപ്പിത്താന്റെ കെട്ടിയവംക്കു മകളെ കെട്ടുവാനായിട്ടും കോഴിക്കോട്ട നല്ല തറവാട്ടിലുള്ള ഒരു കൂപ്പായക്കാരൻ വന്നു കപ്പിത്താന്റെ വീട്ടിൽകൂടെ പാർത്തുവരുകയുംചെയ്തു. വിശേഷിച്ചും കപ്പിത്താന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം രാജാവു കപ്പിത്താൻ ജീവിച്ചിരുന്നനാൾ കൊടുത്തിരുന്ന മാസപ്പടിയും ബഹുമാനവും തന്റെ കെട്ടിയവംക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു ഈഴൽവരുത്തിയില്ല എങ്കിലും കോട്ടയിലുള്ള കല്പനയും യജമാനസ്ഥാനവും വേറെ ഒരു പറങ്കിക്കു കൊടുക്കയുംചെയ്തു. അപ്പഴോ കാര്യമൊക്കയും ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്നമദ്ധ്യേ വലിയകപ്പിത്താൻ മരിച്ചിട്ടു ആണ്ടുകഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട കരിയാറിൽ മല്പാനും ശേഷം ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഉദയകരികോട്ടയ്ക്കൽ ചെല്ലുകയുംചെയ്തു.''

---

* ഡിലനായി (De Lanoy) എന്ന പേരിലാണു് ഇദ്ദേഹം നാട്ടിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്.

** പ്രാസക്കാരൻ = ഫ്രാൻസുകാരൻ. വാസ്തവത്തിൽ ഡിലനായി ബൽജിയ്ക്കാരനായിരുന്നു. ഡച്ചുകാരുടെ സൈന്യത്തിൽ ചേർന്നാണു് അദ്ദേഹം നാട്ടിൽ വന്നതു്. ഫ്രഞ്ചുദോഷ സംസാരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഫ്രാൻസുകാരൻ എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കണം.

പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഈ പ്രായാണികന്മാരെ ശീമക്കാരായ പാതിരിമാർ സബഹുമാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് അതാതു ദിക്കിലുള്ള ജനങ്ങൾ എത്രയും ആദരപൂർവം ഇവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു സൽക്കരിച്ചു. ഇക്കാര്യം വിവരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നിർവ്യാജമായ സ്വദേശസ്നേഹം തുലോം പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്.

''എന്നാൽ വീരപാണ്ടിയാൻപട്ടണത്തു* വന്നാറെ അവിടെയുള്ള പാതിരി ഞങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം കൈക്കൊള്ളായ്കകൊണ്ടു അവിടെയുള്ള വിശ്വാസികൾക്കു വേണ്ടുംവണ്ണം പ്രസാദിച്ചതുമില്ല. ഇതിന്റെ ശേഷം പിറ്റേദിവസം കുർബാനചൊല്ലാതെ കാലത്തുതന്നെ അവിടെനിന്നും യാത്രപുറപ്പെട്ടാറെ അവിടെയുള്ള വിശ്വാസികൾ പള്ളി ഞങ്ങൾക്കുള്ളതാകുന്നെന്നും പാതിരിയുടെ ജന്മാന്തരക്കേടുകൊണ്ടു ഞങ്ങടെ ജാതിയിലുള്ള നിങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം കൈക്കൊള്ളാത്തതിനു ഞങ്ങൾക്കൊരു കുറവുമില്ലല്ലോ. ഞങ്ങളാലാകുന്നതു നിങ്ങൾക്കു ചെയ്കയുംചെയ്വാൻ ആസ്ഥമായിരിക്കയും എല്ലൊ ആകുന്നതെന്നുവരുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കുർബാനകാണാൻ ഞങ്ങൾക്കു വളരെ ആഗ്രഹം ഉണ്ടെന്നും കുമ്പാനചൊല്ലാതെ പൊയ്ക്കൂടാഎന്നും സാദ്ധ്യമായിട്ടു അപേക്ഷിക്കകൊണ്ടു അവരുടെ ഈ നല്ല മനസ്സും അപേക്ഷയും കേൾക്കകൊണ്ടു പാരം തണുപ്പും സന്തോഷവും തോന്നിചാക്കൊക്കത്തനാരു കുർബാനചൊല്ലുകയുംചെയ്തു.

''വിചാരം, ജാതിമഹത്വം എന്നൊരു വസ്തു എത്ര വലിയ കാര്യമാകുന്നുവെന്നു ഈയുണ്ടായത വിചാരിച്ചു കണ്ടാൽ അറികയും ആം. അതെന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ പലരു ഉണ്ടാകകൊണ്ടും ശേഷം പാതിരിമാര ആ ദിക്കുകളിൽ നടപ്പാൻ മര്യാദയാകുന്നു സന്നാഹം ഒന്നും കൂടാതെയും പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെപ്പോലെ ചെന്നിട്ടു അവിടെയുള്ള പാതിരി ബഹുമാനിക്കാഞ്ഞതിന്മേൽ ആ ഇടത്തിലുള്ള വിശ്വാസകാരർക്കു പാരം സങ്കടം തോന്നുകയുംചെയ്തു. ഇതു എന്തുകൊണ്ടു. പക്ഷേ, മുമ്പിൽ ഞങ്ങളുമായിട്ടു അവർക്കുള്ള കുണ്ടറിവുകൊണ്ടോ ഞങ്ങൾ ഏതാനും മനഗ്രണംചെയ്തതുകൊണ്ടോ ആയ്തു ഒന്നുംകൊണ്ടല്ല. പിന്നയോ നാമെല്ലാവരും ഒരു ജാതി അതായതു ഇന്തിയാക്കാരര ആകകൊണ്ടു വർഗത്തിനടുത്ത ഈ സ്നേഹം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഇളക്കിയതിന്റെ കൊണ്ടത്രെ.''

ഇങ്ങനെ ദേശാഭിമാനത്തെ ഉത്തേജനംചെയ്യുന്ന കൃതികൾ അന്നു കേരളത്തിലെന്നല്ല ഇൻഡ്യയിൽ എങ്ങുംതന്നെ ഉണ്ടായതായി അറിവില്ല. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഈ ഗ്രണം കുറവായിരുന്നു. ഓരോ നാട്ടുകാർക്കും തങ്ങൾ ബങ്കാളികളാണു, പഞ്ചാബികളാണു, മാറാത്തികളാണു, മലയാളികളാണു എന്നൊക്കെയല്ലാതെ എല്ലാ

* തിരുനൽവേലി ജില്ലയുടെ തെക്കെ ഭാഗത്തുള്ള ഒരു പട്ടണമാണു വീരപ്പാണ്ടിപ്പട്ടണം.

വരും ഭാരതമാതാവിന്റെ തുല്യസന്താനങ്ങളാണെന്നുള്ള വിശാല ബോധം അക്കാലത്തു് ആരിലും പ്രകടമായി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കഴിഞ്ഞ അമ്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് ഏതാദൃശമായ ഒരു ജാതീയ ഭാവന നാട്ടിൽ പരക്കുക ഉണ്ടായുള്ളൂ. എന്നാൽ, കേരളീയനസ്രാണികളുടെയിടയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഐകജാത്യാവബോധം പണ്ടേ ഉണ്ടായതിനു പ്രത്യേകകാരണമുണ്ടു്. വിദേശീയനേതാക്കന്മാരുടെ കീഴിലാണു് അവർ അന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്. ഈ നേതൃത്വം ആദ്ധ്യാത്മികഭരണത്തിനു മാത്രമേ ബാധകമായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും അന്നു നാട്ടിൽ രാഷ്ട്രീയഭരണയന്ത്രം സർവത്ര ദുർബലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ലൗകികകാര്യങ്ങളിലും അതിന്റെ വ്യാപ്തി ജനങ്ങൾക്കു ദുസ്സഹമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കാൻ എടയുണ്ടു്. മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ നിയന്ത്രണരീതി അത്രയ്ക്കു ക്ലേശാവഹമായിത്തീർന്നതിനാലായിരിക്കുമല്ലോ മല്പാനും കത്തനാരും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും സഹിച്ചു തന്നിവാരണാർത്ഥം യൂറോപ്പിലേക്കു പുറപ്പെട്ടതു്.

യൂറോപ്പിലെ പല വലിയ പട്ടണങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ പോർത്തുഗൽരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ ലിസ്ബൺ (ലിസ്ബോവാ) ഇറലിയിലെ ജെനോവ എന്നിവയുടെ വിവരണങ്ങളിൽനിന്നുമാത്രമേ ചില ഘട്ടങ്ങളും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളൂ.

''പ്രസ്തുതകാലം രാജ്യത്തിന്റെ അരശിരിക്കസ്ഥാനമാകുന്ന ലിസ്ബോആ എന്ന നഗരി ആയതു അടിസ്ഥാനമിട്ടു പണിചെയ്ത നാളുകളിൽ ചെറിയ നഗരി ആയിരുന്നു എങ്കിലും രാജസിംഹാസനം അവിടെ പകർത്തിവച്ചതിന്റെശേഷം ഇന്നത്തെ ദിവസങ്ങളിൽ എറോപ്പായിലുള്ള പെരുമപ്പെട്ട നഗരങ്ങളിലൊന്നു ലിസ്ബോആ ആകുന്നു എന്നതന്നെ പറയാം.

''അപ്പഴോ ലിസ്ബോആ എന്ന നഗരി കുറഞ്ഞാൽ രണ്ടു കാതം നീളവും ഒന്നരക്കാതം വീതിയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും എന്നാൽ, ഈ നഗരിയിലുള്ള ഗൃഹങ്ങളും ഗോപുരങ്ങളും ജെനവനഗരിയിലും റോമ്മായിലുമുള്ളപോലെ പൊക്കമുള്ളതല്ലെങ്കിലും രണ്ടുനാലു നിലയോളമുള്ള പലപല വീടുകളും അവിടെ ഉണ്ടുതാനും. വിശേഷിച്ചു നഗരിയുടെ ഇരിപ്പു സൂക്ഷിച്ചാൽ മുമ്പിൽ ആയതു അടിസ്ഥാനമിടുന്ന നേരത്ത ഇത്ര വലിയ്യായി പണിവാനായിട്ടല്ല അടിസ്ഥാനമിട്ടതെന്നതിനെക്കൊണ്ടും രാജധാനി അവിടെ ആകയും കച്ചവടവും കാര്യവും വർദ്ധിക്കയുംചെയ്തതിന്റെശേഷം പലപല കൂടിയാന്മാരും പുറത്തു നഗരികളിൽനിന്നു അവിടെയ്ക്കു വന്നു വസിപ്പാൻ സംഗതിവരികകൊണ്ടും മുമ്പിൽ പണിചെയ്തിരുന്ന നഗരിമേൽ ഏച്ചുതുടങ്ങുകകൊണ്ടും നഗരിയുടെ ഇരിപ്പു നല്ല ക്രമത്തുംവഴിയല്ലാ എങ്കിലും ആയതിലുള്ള പലപല ഉറവുകളും നല്ല ക്രമത്തോടുകൂടെ നെര ഒത്തിരിക്കുന്നതാനും. എന്നാൽ, ഈ നഗരിയുടെ അകത്തു പല പല എടവകകളും ദൈശനക്കാരുടെയും ദൈശനക്കാരത്തികളുടെയും

പലപല ആശ്രമങ്ങളും ആയതിനോടു ചേർന്നുള്ള പള്ളികളും ഉണ്ടായിരിക്കകൊണ്ടു ഘോഷവും പെരുന്നാളുകളുമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ തട്ടുന്ന വലിയ മണികളുടെ ചുറുതികൊണ്ടു നഗരി ഒക്കയും മുഴങ്ങുകയുംചെയ്യും. അതിനുമണ്ണംതന്നെ നഗരിയിൽ കിടക്കുന്ന ഏറിയ തെരുകളുടെ മുഴക്കവും''...''വിശേഷിച്ചു നഗരിയിൽ പല എടങ്ങളിൽ രാജധാനി പണിചെയ്തിരിക്കുന്നു എങ്കിലും നഗരിയുടെ തെക്കെ അറ്റത്തുള്ള അയുധാ എന്നു ചൊല്ലുന്ന കോവിലകത്തിലത്രേ സാമാന്യമായിട്ടു രാജാവിന്റെ ഇരിപ്പാകുന്നതു്. എന്നാൽ, നമ്മുടെ എടത്തു കയ്മന്മാരും പണിക്കന്മാരും മേനോന്മാരും എന്നപോലെ എറോപ്പായിലുള്ള പ്രധാനികളുടെ പോരാകുന്നതു് ഡൂക്കാ ഏം എന്നും കോന്തികം എന്നും വിസ്ക്കോന്തികം മാർക്കെസുകം എന്നും ആകുന്നു.''*

. ജെനോവാനഗരത്തെപ്പററി ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചു തുടങ്ങുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്: ''എന്നാൽ ആസ്യാ എന്ന ഭ്രമിയുടെ കെട്ടിൽ നിന്നു പുറമെ നാം കണ്ട നഗരികളൊക്കയുടെയും രൂപം ചുരുങ്ങിയ പ്രകാരത്തിൽ ഇത്രനേരവും നമ്മുടെ ജനങ്ങം ബോധിക്കത്തക്ക വണ്ണവും നേരത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കതക്കവണ്ണവും നാം എഴുതിയതിനെക്കൊണ്ടു് എറോപ്പായിലുള്ള അറിയപ്പെട്ട നഗരികളിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ജെനവാനഗരിയുടെ അവസ്ഥയും ഇപ്പോം ആകുമ്മണ്ണം ഇവിടെ എഴുതുവാൻ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നുവരുമ്പോം—കടൽവായ്ക്കരെയുള്ള ജെനവാ എന്ന നഗരി ഇത്താല്യാരാജ്യത്തുള്ള തലപ്പെട്ട നഗരികളൊന്നിനും യോഗ്യമായിരിക്കുമ്മണ്ണം മഹാവമ്പോടും മുഖ്യത്തോടുംകൂടെ പണിചെയ്തിരിക്കുന്നെങ്കിലും നഗരിയിരിക്കുന്ന ഇടം ചെറുതായിരിക്കയും കുടികം വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ സാമാന്യമായിട്ടു് ഈ നഗരിയിലുള്ള വീടുകളൊക്കെയും എത്രയും ഉയർച്ചയിൽ പണിതു് ഏഴു് എട്ടു് നിലയോളം പൊക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇത്രമെന്നിയെ ഓരോരോ ഉറവകളുടെ ഇടവഴികളൊക്കെയും എത്രയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇടുങ്ങിയിരിക്കയുംചെയ്യുന്നതിനാൽ നഗരിയിലുള്ള ചില ചില ഉറവുകളിൽ കടക്കുമ്പോം ഉച്ചനേരത്തന്നെ ആകുന്നു എങ്കിലും അസ്തമാനസമയംപോലെ തോന്നും. വിശേഷിച്ചും മേൽപറഞ്ഞവണ്ണം ഉറവുകളുടെ ഇടവഴികം തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇടുങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ വമ്പിച്ച ജനങ്ങം എറോപ്പായിൽ പിന്നെ എങ്ങുമുള്ള മര്യാദപോലെ തെരിന്മേൽ നടക്കുമാറില്ല. പിന്നയൊ അമരിക്കായിലുള്ള മര്യാദയ്ക്കു തക്കവണ്ണം കൊണ്ടുനടപ്പാൻതക്ക ഒരുകൂട്ടം കസേരകളിന്മേൽ ഇരുന്നു മറാളുകം തങ്ങളുടെ ഉരത്തിന്മേൽ വച്ചുകൊണ്ടും പോകുമാറാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പല്ലക്കു കൊണ്ടുപോകുമാറുള്ളപോലെ.

* * *

* ഈ പദങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള രൂപങ്ങം Duke, Earl, Count, Viscount, Marquis എന്നിവയാണു്.

''എന്നാൽ ഈ നഗരിയിൽ തലപ്പെട്ട കർത്തവ്യം രാജവാഴ്ച അല്ല മഹായോഗവാഴ്ച* അത്രേ ആകുന്നതിനെക്കൊണ്ട് മേല്പെട്ട പരിപാലനത്തിന്റെ വിചാരകാരരിൽ തലവനെ ദോജെ** എന്ന ചൊല്ലുമാറാകുന്നു. എന്നാൽ, തലവൻ അനന്തരപ്പാടല്ലാതെ കുഴലപ്പാടത്രേ ആകുന്നതിനെക്കൊണ്ട് മുമ്മൂന്നു് ആണ്ടുകൂടുമ്പോഴും വിചാരകാരര എല്ലാവരുംകൂടെ ദോജെ എന്ന ഈ തലവനെ മാറ്റിക്കല്പിക്കുമാറാകുന്നു. വിശേഷിച്ചു് ഒരു തലവനായ ആൾ ആ മഹായോഗവാഴ്ചയുടെ സമ്പത്തുകാര്യവും വീര്യവും ഒക്കയും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ട് പിന്നെയൊരിക്കലും ആ നഗരിക്കു പുറത്തു പൊയ്ക്കൂടാ. പിന്നയോ തന്റെ ആയുസ്സിന്റെ കാലമൊക്കയും ആയതിനകത്തു പാർത്തെ മതിയാവൂ. വിശേഷിച്ചു മേൽപ്പറഞ്ഞ നഗരിയും അത്രവലിപ്പം ഇല്ലെങ്കിലും അവിടെയുള്ള തുറമുഖം കച്ചവടത്തിനു വളരെ തുറസ്സും തരവുമുള്ള ഇടം ആകകൊണ്ടും കച്ചവടനീതി വേണ്ടുംവണ്ണം കാർക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ടും ഏകദേശം ഇത്താലിയാ രാജ്യമൊക്കയിൽനിന്നും പറങ്കിരാജ്യത്തുനിന്നും മറും പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും പല കച്ചവടക്കാര അവിടക്കു വരുന്നതിനാലേ മഹായോഗവാഴ്ചയ്ക്കു ആണ്ടുതോറും പാരം സമ്പത്തു ചുങ്കമടയ്ക്കുന്ന വഴിക്കു വരുന്നതിനാൽ മഹായോഗവാഴ്ചയ്ക്കു മഹാസമ്പത്തുണ്ടായിരിക്കുന്നതുമൊഴിയെ സാമർത്ഥ്യമുള്ള പല കച്ചവടക്കാര ധനപതികളും നഗരിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കയുംചെയ്യുന്നു.

''അപ്പഴൊ മേൽപ്പറഞ്ഞവണ്ണം ഈ നഗരിയിൽ ഞങ്ങൾ വന്നതിന്റെശേഷം അവിടെയുള്ള കാറ്റുപിടിക്കായ്കകൊണ്ടും വഴിക്കുണ്ടായ അത്തൽകൊണ്ടും ഈ നാട്ടിലുള്ള കുളിരകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ ചെന്നാറെ വർഷകാലമാകകൊണ്ടും മല്പാനു വാതം എത്രയും കടുത്ത എഴുന്നേല്പാൻ വഹിയാത്തതിനാലെ കട്ടിന്മേൽ കിടപ്പായതിന്റെ ശേഷം അവിടെയുള്ള വൈദ്യന്മാരിൽ ചിലരെ വിളിച്ചു ആയതിനുള്ള ഔഷധം കൈക്കൊൾകയും അങ്ങനെ രണ്ടുനാലുദിവസം കഴിഞ്ഞാറെ വേണ്ടുമ്മണ്ണം ശമനംവരുകയുംചെയ്തു.''

ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുന്നതിൽ മല്പാനും കത്തനാക്കും വളരെ വിഘ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും യൂറോപ്പിലെ വിശേഷിച്ചു പോർത്തുഗാളിലെ പ്രഭ്വജനങ്ങളും അന്നു ഭരിച്ചിരുന്ന മഹാരാജാവുതന്നെയും അവരോടു വലിയ ആദരവു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും അവർക്കു ബഹു

---

* മഹായോഗവാഴ്ച = Republic. അക്കാലത്തു് ഇത്താലിയാ ഇന്നേപ്പോലെ ഒരൊറ്റ രാജാധികാരത്തിൻകീഴ് ആയിരുന്നില്ല. ജനോവ, മീലാൻ, ഫ്ലോറൻസ്, വെനീസു മുതലായ നഗരങ്ങൾ സ്വതന്ത്രങ്ങളായ ഓരോ ജനാധിപത്യങ്ങൾക്കധീനങ്ങളായിരുന്നു.

** ദോജേ = Doge = Duke. ദോജേസ്ഥാനം പരമ്പരയാ സിദ്ധിച്ചതല്ല, തെരഞ്ഞെടുപ്പുമുറയായിരുന്നു.

മാന്യമായ ആതിഥ്യം പ്രദാനംചെയ്കയും ഉണ്ടായി. പോർട്ടുഗൽ ഗവണ്മെൻറിൽ ഇന്ത്യാക്കാര്യം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന മന്ത്രിയായ വിസ്കോന്തി മത്തീഞ്ഞുദെമെൽ (Martin de Mel) എന്ന പ്രഭു അവരെ അഭിവാദ്യംചെയ്തവിധം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

''എന്നാൽ ഞങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നെത്തിയപ്പോളത്തേക്കു അവിടെയുള്ളവരെല്ലാവരും ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞു കൂടിയതിനെക്കൊണ്ടു വിസ്കോന്തിയുടെ കെട്ടിയവനും വിസ്കോന്തീസ്സാ ഉടൻതന്നെ ഞങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം ഒപ്പിച്ചു ഞങ്ങളവിടെ ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ നേരെയുള്ള വലിയ സ്നേഹത്തിൻറെയും വെണ്മികയുടെ അടയാളം കാട്ടുവാനായിട്ടു വിസ്കോന്തെസ്സാതന്നെ എറച്ചി കിണ്ണത്തുവച്ചു കണ്ണിച്ചു കിടാങ്ങൾക്കു കൊടുക്കയും* ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞുകൂടുവോളം അവിടെകൂടെ ഇരുന്നു ഞങ്ങളുമായി സംസാരിക്കയും ചെയ്തു. വിശേഷിച്ചു ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞു കൂടിയപ്പോൾ വിസ്കോന്തിയും വന്നു ഇത്ര നേരവും എൻറെ കെട്ടിയവൻ നിങ്ങൾക്കു ചിറ്റാഴ്മചെയ്തു ഇനി ഞാൻ കൂടെ അത്രേ ചിറ്റാഴ്മചെയ്യുന്നതെന്നും പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾക്കു താംബൂലവും തരികയുംചെയ്തു: ഞങ്ങളും ഈ സർവാധികാര്യക്കാരുടെയും തൻറെ ഭാര്യയുടെയും സ്നേഹവും എളിമയും കണ്ടു പാരം അശൈക്യപ്പെടുകയുംചെയ്തു. എന്തെന്നാൽ പറങ്കിനാട്ടിൽ വയിസ്രന്മാരുടെ സ്ത്രീകളെ കണ്ടു പറവാൻപോലും വിഷമമായിരുന്നപ്പോൾ നമുക്കു ചിറ്റായ്മചെയ്വാൻ വന്നതു പ്രത്യേക സ്നേഹത്തിൻറെയും എളിമയുടേയും പ്രവൃത്തി അത്രെ ആകുന്നു.'' പോർത്തുഗീസുജനങ്ങൾ അന്നും ഇന്നും വർണഭേദം കാണിക്കുന്നവരല്ല. യൂറോപ്പിലെ ലത്തീൻജാതിക്കാരിൽ ആർക്കും കൃഷ്ണവർണ്ണക്കാരോടു അവജ്ഞയുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല; അപ്രകാരമുള്ള അവജ്ഞ ടൂട്ടൺവംശക്കാരുടെ അട്ടിപ്പേറത്രേ.

ഇത്ര വിലയേറിയതും രസകരവുമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ഇനിയും അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ശോചനീയംതന്നെ.[44] പ്രാചീനഗദ്യത്തിൻറെ മാതൃകയെന്ന നിലയ്ക്കും, ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു പുരാതനരേഖയെന്ന അവസ്ഥയിലും അതിമാത്രം പ്രയോജനകരമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ആവശ്യമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുകൂടി അവശ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂർകൊച്ചീഗവണ്മെണ്ടുകൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തോമ്മാക്കത്തനാരുടെ മറ്റുകൃതികൾ

മേല്പറഞ്ഞ കൃതികൂടാതെ ഗോവർണദോരായിരുന്ന കാലത്തു തോമ്മാക്കത്തനാർ വേറെയും പല ചെറിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമിച്ചിട്ടു

* റോമ്മായിൽ പഠിക്കാനായി അവരുടെകൂടെ പോയിരുന്ന മലയാളത്തുകാരായ രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാരെപ്പറ്റിയാണു കിടാങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു.

44 ഈ അദ്ധ്യായത്തിൻറെ അവസാനത്തെ വാക്യം നോക്കുക.

ണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നു ലോകവിശ്രുതമായ തോമസ് അക്കെമ്പീസ് എന്ന പണ്ഡിതനാൽ വിരചിതമായ 'ക്രിസ്താനുകരണം' എന്ന കൃതിയുടെ പരിഭാഷയാകുന്നു. ഈ കൃതിയും, ഇതുപോലെ മതാത്മകമായ വേറൊരു കൃതിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തിൽത്തന്നെ എനിക്കു കാണാൻ സാധിച്ചതു കത്തനാർ തന്റെ ഒരു ഭാഗിനേയിക്കു് (എന്റെ ഒരു കാരണവി) സംഭാവനചെയ്ത ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഭാഗം:

''രണ്ടാംസാഹാ = തന്നത്താൻ എളിമയാലെ താഴ്ത്തുവാനുള്ള പ്രകാരം = മാനുഷരൊക്കെയും സ്വഭാവത്താലെ ഏറിയ വസ്തുക്കൾ പഠിപ്പാനും ഗ്രഹിപ്പാനും ഉത്സാഹിച്ച നടക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കുന്നു. തമ്പുരാനെയുള്ള പേടികൂടാതെ ഏറിയ ബോധജ്ഞാനങ്ങൾ പഠിച്ചാലും ഗ്രഹിച്ചാലും ഒരു ഫലവുമുണ്ടോ—പട്ടാങ്ങയ്യു് ഒരു വസ്തുവുമറിയാതെ അന്നന്നു ദണ്ഡിച്ചു കഴിയുന്ന ഒരു മൂഢൻ നല്ലൂ തന്നിടം സൂക്ഷിക്കാതെ കണ്ട ആദിത്യന്റെ ഓട്ടം സൂക്ഷിച്ചു ഗ്രഹശാസ്ത്രം പഠിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഫിലസൂഫ്യക്കാരനേക്കാൾ എന്നു ബോധിച്ചിരിക്കട്ടെ.''

ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ കരിയാറിൽ മല്പാനും തോമ്മാക്കത്തനാക്കുമുള്ള സ്ഥാനം

യൗസേപ്പുമല്പാനും തോമ്മാക്കത്തനാരും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ നാട്ടിലെ ഹൈന്ദവപണ്ഡിതന്മാരും വിദേശീയരായ പാതിരിമാരും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയതായി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, അവ പുരാതനഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃകകളായിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. സ്വതന്ത്രകൃതികൾ പറയത്തക്കതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ, യൗസേപ്പുമല്പാന്റെയും തോമ്മാക്കത്തനാരുടെയും കൃതികൾ പലേവിധത്തിൽ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിക്കുന്നു. അവ ആധുനികഗദ്യത്തിന്റെ ആദ്യമാതൃകകൾ അത്രെ. നമ്മുടെ പദ്യരചനാരീതി സംസ്കൃതത്തെയും തമിഴിനെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ഗദ്യം യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ ഗദ്യസരണിയെ ഏതാണ്ടു് അവലംബിക്കുന്നുണ്ടു്. 1800—നുമുമ്പു പല കേരളീയർ യൂറോപ്യൻഭാഷകൾ പഠിക്കയുണ്ടായെങ്കിലും അവരിൽ ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രമേ മലയാളഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥരചനചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ഇവരിൽ പ്രമുഖന്മാർ ഈ മല്പാനും കത്തനാരും ആണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അവരെഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ കാണുന്ന സ്വതന്ത്രതയും ഗൗരവവും ആശയബാഹുല്യവും അവരുടെ സൗഹൃദയത്വത്തെയും പാണ്ഡിത്യത്തെയും വിളിച്ചുപറയുന്നു. സ്വതന്ത്രകൃതികൾ ഇന്നതന്നെ മലയാളത്തിൽ എത്രയോ ചുരുക്കം. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗദ്യകൃതികൾപോലും മിക്കവാറും തർജ്ജിമകളാണു്. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ

'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' എന്ന കൃതി പലതരത്തിൽ ഒരു മഹനീയ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇദാനീന്തനഭാഷയോടു തുലനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം നമുക്കു് അസുന്ദരമായും അബദ്ധമായും തോന്നാവുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും മല്പറഞ്ഞ കൃതികളിൽ കണ്ടേക്കാം. അതൊന്നും പ്രാചീനകൃതികൾക്കു കളങ്കകാരണങ്ങളല്ല. വൃദ്ധനായ പിതാവിന്റെ ബാഹ്യവൈരൂപ്യം കണ്ടു ലജ്ജിതനാകുന്ന പുത്രൻ അധമൻതന്നെ.

ഈ കൃതികളിൽ ഏതാണ്ടൊരു 'മാപ്പിളച്ചൊവ' ഉണ്ടെന്നുകൂടി ചെറുപ്പക്കാരായ ചില വിമർശകന്മാർ വാദിച്ചേക്കാം. ഇതു് അല്പജ്ഞതയുടെ ലക്ഷ്യമായേ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. പൂർവകാലത്തു കേരളത്തിൽ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ തത്സമങ്ങളായിട്ടല്ല പ്രത്യുത ദുഷിച്ച തദ്ഭവരൂപങ്ങളിലാണു് എല്ലാവരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. തുപ്പൂണിത്തുറ ഈടുവയ്പിലും മറ്റുമുള്ള പലേ പഴയ രേഖകളിൽനിന്നും നമ്പൂരിമാരുടെ വ്യവഹാരഭാഷയിൽനിന്നുതന്നെയും ഈ വാസ്തവം തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയാണു് സീത ചിരുത, ന്യായം ഞായവും, ഈർഷ്യ ഈച്ചയും മറ്റുമായി മാറിയതു്. മാപ്പിളച്ചൊവ ആരോപിക്കപ്പെടുന്നമിക്ക പദങ്ങളും പണ്ടു നമ്പൂരിമാരും നായന്മാരും നസ്രാണികളും ഒന്നുപോലെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നവയാണെന്നു കൊച്ചീ തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മേണ്ടുകളുടെ പ്രാചീനരേഖകളും രാജാകേശവദാസന്റെ എഴുത്തുകളും മറ്റും പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും.

ഈ അടുത്തകാലത്തു് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കായി പരിശ്രമിച്ചവരിൽ മുമ്പനായി നാം കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഗദ്യസാഹിത്യവിഷയത്തിൽ മഹാനായ ഈ തമ്പുരാന്റെ പിതാമഹന്മാരായിരുന്ന മേല്പറഞ്ഞ മല്പാനും കത്തനാരും. വേറെയും പലരുണ്ടു്. ഈ ഗദ്യജനയിതാക്കളുടെ കൃതികളെ തേടിപ്പിടിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതു ഭാഷാഭിമാനികൾ ഏവരുടെയും കടമയാണെന്നു് ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' അതിരമ്പുഴപ്രസ്സിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മതിയായ ഒരു അവതാരികയോടും കുറിപ്പുകളോടുംകൂടിയുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം അത്യാവശ്യമായിരിക്കയാണു്.[45]

---

45 അനുബന്ധം 9,4,2 കാണുക.

അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ട്

ചില നസ്രാണികവികൾ

അഞ്ഞ്ഞാസുപാതിരി തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻമിഷ്യനറിമാർ കേരളഭാഷയിൽ കാവ്യങ്ങൾ രചിച്ചുവെന്നുമാത്രമല്ല, അവർ കേരളീയനസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ തദ്ഭിരുചി വർദ്ധിക്കുന്നതിനു കാരണഭൂതന്മാരായിത്തീർന്നുവെന്നും സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. ഇതിന്റെ ഫലമായി 17—18 എന്നീ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നാട്ടുനസ്രാണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പല നല്ല കവികളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവരിൽ ചാണ്ടിമാപ്പിള, ചാക്കോമാപ്പിള മുതലായി ചിലർ മഹാകവിപീഠാരോഹണംചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും സമകാലീനനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ആദിയായവരെ അനുകരിച്ചു നല്ല പദ്യകൃതികളും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

1800—നു മുൻപും നസ്രാണികളാൽ രചിക്കപ്പെട്ട പദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ ദുർല്ലഭമല്ല. പക്ഷേ, തൽക്കർത്താക്കന്മാർ ആരെല്ലാമെന്നു നിണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തദനന്തരമുള്ള ജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ കൃതികളെ മാത്രമേ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ.

ചാണ്ടിമാപ്പിള

ഇദ്ദേഹം പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലോ അതോടടുത്തകാലത്തോ കോട്ടയത്തു് മള്ളൂശ്ശേരിയെന്ന കുടുംബത്തിലാണു ജാതനായതെന്നല്ലാതെ കൂടുതൽ വിവരമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ, തദ്വിരചിതങ്ങളായ ചില കീർത്തനങ്ങളും ഗാനങ്ങളും പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നവയാണു്. 'ആദമാദി' 'അമ്മയായ രാജകന്നി' എന്ന ഈ കീർത്തനങ്ങളും കോട്ടയം വലിയപള്ളിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പാട്ടും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാകുന്നു. ഇവ കവിയുടെ വാസനാധിക്യത്തേയും വ്യുല്പത്തിയേയും ഭംഗിയായി ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. കുഞ്ചൻ, തുഞ്ചൻ മുതലായവരുടെ രീതി പുരസ്കരിച്ചാണു് ഇദ്ദേഹവും കവനസരണിയിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രധാനമായ രണ്ടു കീർത്തനങ്ങൾമാത്രം താഴെ പകർത്തുന്നു:

ആദമാദി

''ആദമാദിനാഥനേ ത്യജിച്ചു വാചകമ്മണാ
ചേതസ്സിങ്കൽ നീചർകൊലമെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞവൻ
ഖേദമോടു കേണിരന്നു ദൈവമേ പിഴച്ചു ഞാൻ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!

അത്ഥിയോടിരന്നവന്ന പേത്തുകാണുമാറതി
ന്നോത്തു മൂന്നു നേത്തശിക്ഷ ധാത്രിയിങ്കൽവച്ചതാൻ
ആത്തിമാററി പുത്രനാൽ തുണയ്യെനെന്നു തല്പരൻ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഇപ്പറഞ്ഞപോൽ സഹസ്രമഞ്ചതാം ചതുശ്ശതം
ഒൻപതിറുപത്തുമൊന്നുമൊത്തുനിന്നവത്സരം
ദൈവപുത്രനും പിറന്നു മുപ്പതാകുമാണ്ടതിൽ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഈടെഴുന്നമോദമോടു നേരെഴുന്ന മാന്മോസാ
ഊഢമാംവഴികു മുണ്ടി സാക്ഷിപെട്ട മോക്ഷവും
കോടാഴികുമെന്നകങ്കലിമ്പമായിവന്നതും
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഉത്തമൻ സമക്കുലത്തിലാറു രണ്ടുപേർകളേ
ശുദ്ധമാക്കി മാന്മൂസാ തികച്ചു വേദശാസ്ത്രവും
ഒത്ത കാണവും കണക്കുമോത്തുകാണുമത്ഭുതം
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഊനമെന്യേ അന്നപുത്രികന്യയിൽ ജനിച്ചതാൻ
മീനമാസമഞ്ചുപഞ്ച ആഴ്ച വെള്ളിയന്തിയിൽ
മാനിഭ ധനുവമക്കണക്കിലക്കനന്തിയിൽ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
എപ്പകത്തിലമ്മകരമോടു പുത്തനാറിണ
ശില്പമാണ്ടെടുത്തു കണ്ടു അഞ്ചതാം പഴയതും
മുപ്പതോടു മൂന്നുവത്സരംതികഞ്ഞ മീനവും
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഐയർ താൻ മരിച്ചയത്തരക്ഷസാരമെന്നതും
കൈവിടാതിരിപ്പവക്കു നോയപുവെള്ളിയും ബുധൻ
മെയ്യ താഴെഴുത്തുപെട്ട ശുദ്ധമാന പുസ്തകം
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഒത്തകൈകണക്കു അക്കചെന്ദ്രലക്ഷണങ്ങളും
ആ ദിനങ്ങളും നോയ്യിനാൽ വരുത്തുമപ്രകാരവും
കേടൊഴിച്ചു വെൺമയെങ്കിലിമ്പമായിവന്നതും
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഓത്തുകണ്ടുമാഗ്രവും തികച്ചു മോക്ഷമേറിനാൻ
ആത്തിതീത്തു ശിഷ്യരെ സമത്ഥരാക്കിവച്ചിതു
ഭക്തരാം പിതുക്കളോടു മോക്ഷമേപുകിന്നുതാൻ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!
ഔഷധങ്ങളും മാനുഷക്കു നിന്മരണമായതും
മഹിഷതുല്യമവക്കു നിൻ നഖം കുരിശതായതും
ദോഷരായ്വരാതെ നീ സമത്ഥരാകു ഞങ്ങളേ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കുല്ലേ കൃപാംബുധേ!

അക്കനേം വിധിപ്പുകാലമൊക്കെയൊത്തുകൂട്ടുമ്പോം
വൈക്കല്ലേവെറുപ്പു ഞങ്ങളോടനുഗ്രഹം ബുധേ!
ഓക്കിൽ മറുമിത്രരാരു നീയൊഴിഞ്ഞാരുത്തരെ
സത്യമാണു ശിക്ഷ നീ തികയ്ക്കല്ലേ കൃപാംബുധേ!
മന്നിലേ പിറന്ന ചോരചിന്തിയെന്നമൂലവും
മുന്നമേ വിളിച്ച പേരുമീശൊയെന്നനാമവും
എന്നിലുള്ള പാപഭാരമഗ്നിയാക്കി നീക്കി നീ
നിന്നിലുള്ള ക്ലേശിനിക്കു നംകണം കൃപാംബുധേ.''

അമ്മയായ രാജകന്നി

''അമ്മയായ രാജകന്നി നിൻപദങ്ങം മാനസേ
നന്മയോടു തോന്നണം തെളിഞ്ഞിനിക്കു സന്തതം
തിന്മയൊക്കയും വെടിഞ്ഞു നന്മയോടു ചേരുവാൻ
നിമ്മലപദാംബുജേ നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ആദിനാഥനോടു നീയുണത്തുകെന്റെ സങ്കടം
ചേതസാ ഗ്രഹിച്ചു നിത്യരക്ഷചെയ്തുകൊള്ളുവാൻ
ബോധഹീനനായ ഞാൻ പിഴച്ചതൊക്കെയും തിരു
മാനസേ പൊറുത്തുകൊം നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ഇഷ്ടമോടു മർത്യരെ ഭരിച്ചുകൊള്ളുവാനതി–
സൃഷ്ടിപൂണ്ട നിന്നിൽവന്നുടൻജനിച്ച തൽപരൻ
ദ്രഷ്ടനായയെന്റെ ദോഷമൊക്കവേ പൊറുപ്പതി–
ന്നിഷ്ടമോടണത്തണം നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ഈയുലകിൽ ബേതലമലമ്പിറന്ന ജാതനായ്
ആവലാധിപെട്ട മർത്യരെ ഭരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
ചേലോടെ പിറന്ന നാഥനോടുണത്തുകെന്നുടെ
ആവലാധിയൊക്കെയും നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ഉർവ്വതൽപരൻ പിറന്നനേരമുള്ള വിസ്മയം
അറമില്ലതൊന്നുമേ പുകഴ്ത്തുവാൻ ദ്വധം നഹി
പെറമാതുവായ നീയുണത്തുകെന്റെ സങ്കടം
മറുമുള്ളതൊക്കെയും നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ഊനമെന്യേ നിങ്ങളിങ്ങു പാക്കയല്ല സത്വരം
ദീനമെന്യേപോയ് മെസറാപൂകുവെന്ന ഗൗറിയേൽ
താനുരത്തവാചകം ഗ്രഹിച്ച കന്നിയുണ്ണിയേ
മോദമായെടുത്തുടൻ നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
എത്രവേഗമോടു തന്റെ പുത്രനും യൗസേപ്പുമായ്
തത്രകാനനങ്ങളും കടന്നുപോയി കന്യക
ശത്രുവന്നതുത്തിടാതെ പുക്കുടൻ മെസ്രേനതിൽ
കോട്ടതന്നിലമ്പൊടു നമോസ്തു രാജകന്യകേ!

ഏറിയോരു വിസ്മയങ്ങാം കണ്ടു കന്നിയുണ്ണിയേ
മോദമായെടുത്തുടൻ സ്തുതിച്ചുവാണിരുന്നനാം
ആറുരണ്ടുശിഷ്യരോടുകൂടിയേകനാഥനും
മോദമായ് വസിച്ചതും നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
അയിമ്പൊഴിഞ്ഞ യൂദരന്നു തമ്പുരാനു ശത്രുവായ്
വൻപുഭാവവും നടിച്ചു തുമ്പമെന്യേ കൊല്ലുവാൻ
വൻപരൊത്തുകൂടിയന്വേഷിച്ചകാലമേതുമേ
കണ്ടറിഞ്ഞതില്ലവർ നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ഒന്നയായ ശിഷ്യരിലൊരുത്തനന്നു നാഥനേ
നന്മയും പെടിഞ്ഞു വിറ്റു വാങ്ങി വെള്ളി മുപ്പതും
അമ്മയായ നീയതൊക്കെയും ക്ഷമിച്ചപോലെയെൻ
തിന്മകാം ക്ഷമിച്ചുകൊാം നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
ഓടിവന്നു യൂദർ കണ്ടു പേടിയോടെ വീണുടൻ
ആട്ടകാൽപിണഞ്ഞു കാൽകരങ്ങളും തളർന്നടൽ
കേടകന്ന തൃക്കരത്തിനാൽ കൊട്ടുത്തു രൂശുമാ
ആടൽ തീർന്നവക്കുടൻ നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
അവ്വഴിയടുത്തവർ പിടിച്ചു സവ്വനാഥനേ
മെയ്യതിൽ കൊടുത്തുയർ പലതു ചെയ്തു കൊല്ലുവാൻ
കൊംപ്പോടെ കുരിശതിൽ പതിച്ചു കണ്ടു നിന്നുടേ
മെയ്തളർന്ന ദുഃഖവും നമോസ്തു രാജകന്യകേ!
അക്കനം മരിച്ചുയിത്തു സവ്വനാഥനും നര
ക്കൊക്കെവന്ന സങ്കടമൊഴിച്ചുകൊണ്ടു വീണ്ടുടൻ
പുക്കു വാനിൽ നാല്പതാംദിനം പിതാവു തന്നുടെ
ദക്ഷിണേവസിപ്പതും നമോസ്തു രാജകന്യകേ!''

കുരുവിളക്കത്തനാർ

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നസ്രാണികവികളിൽ പ്രമുഖൻ കുരുവിളക്കത്തനാരായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം 'ഈയോബിന്റെ ചരിതം' പദ്യമായി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കവി കൈക്കൊണ്ട രീതിയും വൃത്തവും കുരുനോട്ടീപകമായിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം വിഷയാനുഗ്രഹണവുമാണ്. വേറെ ചില കൃതികളും ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. 1751–ൽ കേരളത്തിൽ വന്ന യാക്കോബായ മെത്രാനായ മാർ ബസിലിയോസിനെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഴും അനേകത്ര പാടിവരാറുള്ള ചില 'ചിന്തു'കളും വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും ഈ കവിയുടേതാണ്. അവയും ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളാണെന്നു കേൾവിയുണ്ട്.

ചാക്കോമാപ്പിള

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ കേരളനസ്രാണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിപ്രസിദ്ധനായ കവി ചാക്കോമാപ്പിളയായിരുന്നു. ഈ വി

ദ്വാൻ വടക്കൻദിക്കുകാരനാണെന്ന ഏകസംഗതിയല്ലാതെ മററു വൃത്താന്തമൊന്നും വിദിതമല്ല. ഇദ്ദേഹം കോതമംഗലംകാരനായിരുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന് എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായവരുടെ കൃതികൾ ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നുവെന്നും അവയെ അനുകരിച്ചാണു സ്വന്തകൃതികൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും പൗലീനോസുപാതിരി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മാർ അല്ലേശുപാന' 'അല്ലേശു നാടകം' 'നിഷിദ്ധപർവം' (=ദൂഷിപർവം) എന്നിവ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളാണ്. 'മാർ ഗീവർഗീസ്പാന' 'ഗുശരാജാക്കളുടെ പാട്ട്' 'ചെറിയതോബിയാസിൻെറ പാട്ട്' എന്നീ പദ്യങ്ങളുടെ പ്രണേതാവും ഒരുവേള ഇദ്ദേഹംതന്നെയായിരിക്കാം.* ഏതായാലും ആൾ വലിയൊരു സാഹിത്യകാരനും 1780–ാമാണ്ടിടയ്ക്കുമിക്ക ഇടവകകളിലും പ്രഖ്യാതനും ആയിരുന്നുവെന്നു പൗലീനോസിൻെറ വിവരണങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. പ്രസ്തുത പ്രബന്ധങ്ങൾ കവിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്തെ സവിശേഷം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. മാപ്പിളയ്ക്കു ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ, അർണോസുപാതിരി എന്നിവരുടെ കൃതികൾ സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു ഭാഷയുടെയും രീതിയുടെയും പൗഷ്കല്യത്താൽ വ്യക്തമാണ്. മാത്രമല്ല, ഹൈന്ദവകാവ്യങ്ങളിലെ പല ശൈലികളും സങ്കേതങ്ങളും കവി അനേകത്ര അനുവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതായും കാണാം. മാർ അല്ലേശുപാനയിലെ 'ഗണപതി'തന്നെ നോക്കുക:

''ആദിപുരാണനഖിലേശ്വരനൊരുവ–
ന്നത്യന്തം കൂറാകുന്നോരു
മാറല്ലേശിൻ വൃത്താന്തങ്ങളെ
ആദരവാലെ ചൊൽവതിനെല്ലാം
ആലാഹാ തുണചെയ്യുവതിന്ന്
മാനുഷജാതികളെല്ലാവർക്കും
ദുഷ്കൃതമായതശേഷമറുത്തോ–
രുത്തമനാകിയമിശിഹാ തൻെറ
മാതാവാകിയ കന്നിയെ ഞാനും
അടിമലർ കുമ്പിട്ടിത വന്നിച്ചേൻ.
അടിയനു വരമരുൾ കന്നിയതുമ്മാ
അമ്പൊടു ഗൗറിയലേ സ്തുതിചെയ്യാൻ
ആദരവാലെൻ നാവിൽവന്നു
അനുകൂലേന വിളങ്ങീടേണം.
ഗുരുഭൂതന്മാരായവരെല്ലാം
ഉററുതുണയ്ക്കണമൊക്കെയെനിക്ക്''

* റോമ്മായാത്രയിൽ പറയുന്ന വരാരപ്പള്ളിൽ ചാക്കോ എന്ന ഭക്തനായിരിക്കുമോ ഈ ചാക്കോമാപ്പിള എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

ഈ പ്രബന്ധം സമകാലികനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽ കൃതികളെ ഉപജീവിച്ചാണോ എഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നും. ചാക്കോമാപ്പിള എഴുതിയ മറ്റു കൃതികളിൽ തുഞ്ചന്റെ കിളിപ്പാട്ടിലെ പല സങ്കേതങ്ങളും പ്രത്യേകം അനുകരിച്ചുകാണുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ ശുകത്തെക്കൊണ്ടു പാടിച്ചതിനു ബദലായി മാപ്പിള പ്രാവിനെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. 'ഗ്രശരാജാക്കളുടെ വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ'നിന്നു താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗം ഉദാഹരണമാണു്:

''ചൊല്ലണം നൽഗ്രജവൃത്തം ശീഘ്രമിന്നു പ്രാവുകുഞ്ഞേ
വെല്ലവും പാൽപഴം തേനും തരുവേൻ ഞാനും
വന്നിരിയെന്നുടെ നാവിൽ വെണ്മുഹാ വിളങ്ങുന്നു
നന്മയിൻവേഴ്ചയാൽ പോലെ ചൊല്ലണം വാർത്ത
എന്നനേരം പ്രാവുകുഞ്ഞും ഗൗറിയേൽ വന്ദിച്ചു ചൊല്ലി
മന്നവന്മാർക്കതിമന്നൻ കേൾക്കണം വാർത്ത.''

'തുമ്പിയാസിന്റെ പാട്ടു്' അരയന്നത്തെക്കൊണ്ടാണു പാടിക്കുന്നതു്, അതിന്റെ ആദ്യഭാഗം:

''പച്ചമരതകം വച്ചു പതിച്ചുള്ള
മാലയും മാർവിലണിഞ്ഞു വരുന്നോരു
മെച്ചമേറുമരയന്നമേ വന്നിരി
ഇച്ചയാലുള്ളോരു വെൺകഥാശേഷവും
കൊച്ചുകിടാങ്ങൾ കൊഞ്ചച്ചു ചൊല്ലുന്ന വാ—
ക്കിച്ചയേറുമറിവുള്ളവർ കേൾക്കുമ്പോൾ
എന്നപോലെകരുതീടണമെന്നെയും
എന്നാൽ പറയാം കഥയിതിൻ ശേഷവും''

മാറല്ലേശ്രുപാനയിലെ നാലു പാദവും നാലുജാതി വൃത്തമാണു്. കു്ളിഷ്ടത ലേശംപോലും കാണ്മാനില്ല. ഉചിതപദങ്ങൾ യഥാപേക്ഷം സംഘടിപ്പിച്ചു കഥാഗാനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഈ കവിക്കു് ഒരു വിശേഷചാതുര്യമുണ്ടു്. മാറല്ലേശിന്റെ കല്യാണം ഇങ്ങനെ വർണിക്കുന്നു:

''നാലുദിശിള്ളും ദൂതരെവിട്ടു
നീളെയതെങ്ങും പറയിക്കുന്നു
ദിശിദിശിതോറും ഘോഷമിയന്നു്
കല്യാണത്തിനുപോകയതെന്നു്
ധനവതി തന്നുടെ പുത്രൻ തന്റെ
കല്യാണത്തേക്കാണേണ്ടായോ
ആനകൾ കുതിരകൾ പല്ലക്കുകളും
ചന്തം ചിന്തിന തണ്ടുകളെന്നിവ
പദവികളേറിന പൗരജനങ്ങൾ
വെൺകുറക്കുട വെഞ്ചാമരയും

പച്ചക്കുട തഴമുത്തുക്കുടയും
കോമളമിന്ത്രക്കുടയും കൊമ്പും
ചിഹ്നം ചീനക്കുഴലൊട്ട താളം
വാദ്യംവെടികളലങ്കാരത്തെ
തിമിരതയോടെ പൗരജനങ്ങൾ
നാലുദിശിക്കും വരവുതുടങ്ങി
ചിന്ത തെളിഞ്ഞു മസുമ്യാനോസും
മിത്രന്മാരും സഖികളുമായി
പുരുഷശിഖാമണിയല്ലേശിനേയും
നളിനവിലോചനകന്യകയേയും
കേവലമങ്ങിത ചമയിക്കുന്നു
അഞ്ചിതകാന്തി കലർന്നെരിയുന്നൊരു
കഞ്ചുകമിന്നിരുവർക്കുമണിഞ്ഞു
ഭാസ്കരബിംബസമാഭരണങ്ങൾ
പരിചിനൊടങ്ങിരുവർക്കുമണിഞ്ഞു
വാദ്യധ്വനികളലങ്കാരത്തൊടെ
ഗമനവിലാസം ഘോഷമിയന്നു
പുണ്യസ്ഥലമതു ചെന്നുപുകിന്താർ
മാർഗേ വിധിപോൽ മാറല്ലേശു
പൊൻകുഴലാളെ വിവാഹംചെയ്യാൻ.''

പൂർവകാലത്തു കല്യാണം പെരുന്നാൾ എന്നീവക വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ പാട്ടുകാർ ഇത്തരം കൃതികൾകൂടിപ്പാടിക്കളിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. മാറല്ലേശിന്റെ ചരിത്രം ആട്ടമായി തമിഴിൽ എഴുതിയതും ചാക്കോമാപ്പിളയാണത്രെ. പൗലീനോസുപാതിരി കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച കാലത്തു് 'മാറല്ലേശിന്റെ ആട്ടം' പല എടവകകളിലും അഭിനയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി പറഞ്ഞു കാണുന്നു. 'നിഷിദ്ധപർവം' എന്നതു ഹൈന്ദവമതാചാരങ്ങളുടെ വൈകല്യങ്ങൾ വർണിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു്. അതിൽ മാപ്പിളയ്ക്കു ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന വിസ്തൃതജ്ഞാനം നന്നായി പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മറ്റു കവികൾ

ചാക്കോമാപ്പിളയുടെ തുല്യകാലവർത്തികളായി തെക്കും വടക്കും വേറെയും പല ക്രൈസ്തവകവികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിലെ കപ്പിയാരും, ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ 'ഉപദേശി'യായിരുന്ന രാമൻനായർ എന്ന ആളും ബൈബിൾകഥകളെ ആസ്പദമാക്കി ചില നാടകങ്ങളും രചിച്ചതായും അവ അങ്ങുമിങ്ങും അഭിനയിക്കപ്പെട്ടുവന്നതായും പൗലീനോസു് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇവരെപ്പറ്റി മറ്റൊന്നുമില്ല. 1665-ൽ പറവൂർ വന്നു താമസിച്ച

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്ന പാത്രിയർക്കീസിനെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടുകാണുന്ന രസകരമായ ചില പാട്ടുകളും ചിന്തുകളും ഇപ്പോഴും വിസ്മൃതങ്ങളല്ല. എങ്കിലും അവ ആരുടെ കൃതികളെന്നറിയാൻ പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

വേറെ ചില കൃതികളെപ്പറ്റി ചുരുക്കമായി നിരൂപണം ചെയ്യാം.

1. മാർ ഗീവർഗീസ് പാന: ഇതും ഒരുപക്ഷേ ചാക്കോ മാപ്പിളയുടെ വേറൊരു കൃതി ആയിരിക്കാം. കാലവും വ്യത്യസ്തമായി തോന്നുന്നില്ല.

2. ഓശാനവിശേഷം: ഈ കൃതിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡകളെ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷ സാമാന്യത്തിലധികം പഴക്കമുള്ളതുതന്നെ.

3. മാർയോഹന്നാൻമാംദാനായുടെ പാട്ട്: ഇതും പ്രകൃതദശയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായ കൃതിയായിരിക്കും.

> ''ആലാഹനായന്റെ തൃക്കയ്യാലെ
> ആദത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു ഭ്രമിതന്നിൽ''

എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന ഈ പാട്ടിൽ ഹേറോദ്യയുടെയും പുത്രിയുടെയും ദുഷ്കർമങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടം സരസമായിട്ടുണ്ട്. കൃതിയുടെ അവസാനഘട്ടം ഇപ്രകാരമാകുന്നു:

> ''താമരഭംഗികലന്നൊരുമകളുംകൂടിയിരുന്നിതു പലകാലം
> താമസമില്ലാതവളൊരു പുഴയിൽ ചത്തുതരിപ്പും കണ്ടാലും
> നാശംവന്നു നാണിഭവും പോയ്വ്യാധിപിടിച്ചവനം
> വീണവിടെ
> ഒരുകാലത്തിനുമുമ്പവർ വാണതു പറകിലരിപ്പും പലതുണ്ട്
> ഉന്നതമായൊരു മാളികമണിയറതന്നിലിരുന്നിതു പലകാലം
> മല്ലിക മുല്ല നിറംകലരുന്നൊരു പുഷ്പംകെട്ടിയ മാലകളും
> ചേലൊട്ട കുങ്കുമചന്ദനമകിലും ചെമ്മേകൂടിയടുപ്പിച്ച്
> ചെമ്മേ പരിമളമിയലിന കളഭം കസ്തൂരികളിതു പലതർവും
> ചേർച്ചയിലങ്ങതരച്ചു കുടങ്ങളിൽ നിരനിരയങ്ങനെ വയ്പിച്ച
> ചേലൊട്ട വാരിപ്പൂശിയിരുന്നൊരു തെന്നൽകാറും
> മാളികയിൽ
> അളവില്ലാതെ സുഖിച്ചവിടത്തിലിരുന്നിതു രാജൻ തന്നോടും.''

4. കരിയാറ്റിൽമെത്രാന്റെ പാട്ട്: ഈ കൃതിയും ഇതേ കാലത്തുണ്ടായ കവിതയാകുന്നു.

> ''ആലാഹാനായനാരുളപ്പാടാൽ
> ആലങ്ങാട്ടനഗരി വാഴും കാലം
> കരിയാറ്റുവീട്ടിലെബ്രാലകനും
> കപ്പൽകരേറിപ്പോയി റോമയ്ക്ക്.''

എന്നിങ്ങനെയാണു് ഇതിന്റെ പ്രാരംഭം. പാട്ടു വളരെ ദീർഘമല്ലെങ്കിലും വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രചുരപ്രചാരമുള്ളതും പള്ളിക്കാർ പാടുന്നതുമാണു്. പോർത്തുഗൽരാജ്ഞി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു നൽകിയ സമ്മാനങ്ങൾ ഇതിൽ ഇപ്രകാരം വർണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:

''മല്പാനെ വാഴിച്ചു മെത്രാനായു്
നല്ല കൊട്ടങ്ങല്ലൂർരൂപതയ്ക്കു്
പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള കുരിശുമിട്ടു്
വെള്ളികൊണ്ടുള്ള വടിയും പിടിച്ചു്
പച്ചക്കൽവച്ചൊരു മുടിയും വച്ചു്
വൈരക്കൽവച്ചൊരു മോതിരവും
ഇവയോടെല്ലാം കൊടുത്തുപിന്നെ
എല്ലാംകൊണ്ടുമലങ്കരിച്ചവർ
മലയാളത്തു രണ്ടു രാജാക്കന്മാർക്കു്
പളുങ്കുകൊണ്ടുള്ള വിളക്കുംകൊടുത്തു്.''

5. *മാത്തുത്തരകനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു കൃതി*യുടെ കാര്യമാണു് ഇനി പറയാനുള്ളതു്. രാജസേവകൊണ്ടും തൻപേടംകൊണ്ടും മറ്റും അന്നു കേരളത്തിൽ അതിപ്രബലനും പ്രഖ്യാതനുമായിരുന്ന തച്ചിൽ മാത്തുത്തരകന്റെ അപദാനങ്ങൾ പലതും ഈ പാട്ടിൽ സരസമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾകൂടി താഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ അദ്ധ്യായം സമാപിപ്പിക്കാം:

''പാർത്തലത്തിലെത്രയും പ്രസിദ്ധമായിട്ടൊരുദേശം
കുത്തിയതോടെന്നതിക്കെന്നറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ
ആസ്ഥലത്തിലെത്രയും പ്രസിദ്ധനായിട്ടൊരുമർത്യൻ
കൊച്ചു മാത്തുത്തരകനെന്നറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ.
പരിപൂർണ്ണൻ ബലവീര്യൻ മനുജരിൽ കൃപയുള്ളോൻ
പരിഷയെപ്രതി മോദം വളരെയുള്ളോൻ.

* * *

''പൊന്നുതമ്പുരാനേ പ്രീതി വളരെയുള്ളോൻ
കുത്തകയെന്നുള്ളതുതാനെത്രയും വലിയതാക്കി
ഉത്തമരീതിവരുത്തി വസിക്കും കാലം
കുത്തകയെടുപ്പതിന്നു മത്സരിച്ചു ജോനകരും.
ഉത്സാഹിച്ചുവരുന്നിതു ജോനകവൃന്ദം

* * *

''ചൊല്ലെഴുന്ന വേണനാട്ടിൽ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചുനല്ല
പല്ലക്കും പാറാവും നല്ല പോണ്ടന്മാരേയും.
പല്ലക്കിന്മേലേറി നടകൊള്ളുന്നക്കപോലെയവർ
ചൊല്ലപ്പെട്ടോർ പലർ വളയിടുവിക്കുന്നു

നിമ്മലപ്പട്ടുടുത്തിട്ടുണ്ടതിന്മീതെത്രയും നല്ല
നേമ്മയിലുള്ളൊരു വസ്ത്രം വിതുത്തു ചുറ്റി
പൊൻകസവേൽ പണിയുള്ള നേരിയതങ്ങെടുത്തിട്ട
ചന്തമോടെ വിതുത്തങ്ങു തലയിൽ കെട്ടി
കങ്കണങ്ങൾ കരത്തിന്റെ മുൻപിൽ വീരചങ്ങലയും
പൊൻകാപ്പുകം കരംതന്നിൽ ധരിച്ചുംകൊണ്ടു
ചങ്ങലവട്ടകളപ്പോൾ മുമ്പിലങ്ങു പിടിപ്പിച്ചു
മംഗലസുന്ദരൻ വരവെന്തിതു ചൊല്ലാം.''

മേൽവിവരിച്ചവ കൂടാതെ അനവധി പദ്യകൃതികളും നസ്രാണികളുടെ വകയായി അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലതും വിസ്തരങ്ങളുമായിട്ടുണ്ട്. ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം വിവരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. സാമാന്യസ്വഭാവം കാണിക്കാൻ മാത്രം ഇത്രയും പരാമർശിച്ചെന്നേയുള്ളൂ. അവയെല്ലാം ശേഖരിച്ചു കൂട്ടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതു് ഭാഷാഭിമാനികളുടെ കടമയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അദ്ധ്യായം പതിമൂന്നു്

ചവിട്ടുനാടകം

ഉത്ഭവം

പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ കേരളത്തിൽ രൂപം കൊണ്ടതും പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളക്കരയിൽ ഏതാണ്ടു സാർവത്രികമായതുമായ ഒരു നൃത്യവിശേഷമാണു് കഥകളി. ക്രിസ്തുവർഷം 1658 ഫെബ്രുവരി 15–ാം തീയതി നിര്യാതനായ കോഴിക്കോട്ടു മാനവേദ രാജാവു് അതിനു നാലുകൊല്ലംമുമ്പു കൃഷ്ണനാട്ടം നിർമ്മിച്ചുവെന്നും, ഏതോ വിശേഷാവസരത്തിലേക്കു കൃഷ്ണനാട്ടംകളിക്കാരെ അയച്ചുതരുവാൻ അന്നത്തെ കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു സാമൂതിരി കൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നും, ഇതിൽ കുണിതനോ ഭഗ്നാഭിമാനിയോ ആയ കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ കൃഷ്ണനാട്ടത്തെ അനുകരിച്ചു രാമനാട്ടം നിർമ്മിച്ചുവെന്നുമാണു കഥകളിയുടെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുവരുന്ന പുരാവൃത്തം. അക്കാലത്തു മറ്റു ദൃശ്യകലകളും അപൂർവങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടും രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും നിർല്ലോഭമായ പ്രോത്സാഹനവും സഹായങ്ങളും ലഭിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ പ്രോൽഘാടനംചെയ്ത ഈ പ്രസ്ഥാനം അചിരേണ കേരളത്തിലെങ്ങും

പ്രചരിച്ചു. കഥകളിയുടെ പ്രമേയങ്ങളധികവും വീരസാഹസിക കഥകളായിരുന്നതുകൊണ്ടു നിരക്ഷരരായിരുന്ന അന്നത്തെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു് അതിൽ ഒരു പ്രത്യേകാസക്തി ജനിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

കഥകളി എല്ലാത്തരക്കാരായ പ്രേക്ഷകരെയും ആകർഷിച്ചു. പക്ഷേ, ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു വിഷമപ്രശ്നമായിരുന്നു. കഥകളിയുടെ ഇതിവൃത്തങ്ങളെല്ലാം ഹൈന്ദവപുരാണേതിഹാസങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചുള്ളവയാണല്ലോ. കേവലം കലാപരമായ പ്രകടനമെന്നതിനെക്കാൾ ഹൈന്ദവദേവീദേവന്മാരുടെ ലീലകളോ ചരിത്രാവിഷ്കരണമോ ആയിട്ടാണു് അന്നു കഥകളിയെ കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. പോരെങ്കിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചു് ക്ഷേത്രാരാധനയുടെ ഒരു ഭാഗമെന്നോണം ആണു് അതു് അഭിനയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഈ വസ്തുതകൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കഥകളിയിൽ താല്പര്യം ജനിക്കുന്നതിനു സ്വതേ പ്രതിബന്ധങ്ങളായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കലയിൽ അവരിൽ ചിലരും ആകൃഷ്ടരായിരുന്നുവെന്നും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ മുതൽ അമ്പലപ്പുഴവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലർക്കു കഥകളിയോഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുമുള്ളതിനു തെളിവുകളുണ്ടു്; രാവണൻ റപ്പായി, ഹനുമാൻ ചാക്കോ, ബാലി പത്രൻ മുതലായ ചില പ്രസിദ്ധക്രൈസ്തവകഥകളിനടന്മാർ ഇന്നും ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നതു് അതിനൊരുദാഹരണമാണു്.

ക്ഷേത്രോപാന്തങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന ഹിന്ദുപുരാണാസ്പദങ്ങളായ കഥകളിയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തൽപരരാകുന്നതു പ്രോത്സാഹജനകമായ ഒരു നടപടിയായി അന്നത്തെ ക്രൈസ്തവമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കു്—പ്രത്യേകിച്ചു പോർത്തുഗീസു് ഭരണാധികാരികൾക്കു്—തോന്നിയില്ല. കേവലനിരോധംകൊണ്ടു ലക്ഷ്യം പൂർണമായി സാധിക്കുകയില്ലെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാരായ അവർ കരുതിയിരിക്കണം. തന്മൂലം കഥകളിപോലെയുള്ള ഒരു കലാരൂപം നടപ്പാക്കുന്നതിനും, അതിലേക്കു വീരരസപ്രധാനങ്ങളായ ക്രിസ്തീയ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഇങ്ങനെയൊരു കലാരൂപം സജ്ജീകരിക്കുന്നതിൽ പശ്ചിമയൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്ന ഓപ്പറാ (Opera) എന്നു പറയുന്ന നാടകസമ്പ്രദായം അവർക്കു വളരെ സഹായകമായിരുന്നിരിക്കണം. ചവിട്ടുനാടകത്തിനു കഥകളിയോടുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സാദൃശ്യം ഈ യൂറോപ്യൻ നാടകങ്ങളോടു കാണുന്നുണ്ടു്. ചവിട്ടുനാടകങ്ങളിൽ പലതും യൂറോപ്പിലെ ക്രിസ്ത്യൻ യോദ്ധാക്കളുടെ വിജയകരമായ വേദപ്രചാരണത്തെ പരാമർശിക്കുന്നവയാണെന്നും ചവിട്ടുനാടകപ്രസ്ഥാനത്തിനു പ്രചാരം ലഭിച്ചതു് പോർത്തുഗീസുവൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഭരണത്തിനു വിധേയമായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

ചവിട്ടുനാടകത്തിന്റെ ആകസ്മികോല്പത്തിയെപ്പറ്റി ഒരു പുരാവൃത്തമുള്ളതു് ഇങ്ങനെയാണു്. മട്ടാഞ്ചേരിയിലുള്ള കൂനൻകുരിശിനുചുറ്റും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ വൈകുന്നേരം പതിവായി സമ്മേളിച്ചു പാട്ടുപാടിയുംമറ്റും ഭജനനടത്താറുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റു് അഭിനയഗാനങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഇവരിൽ ചിലർ കഥകളിപ്പദങ്ങളും ആടിയിരുന്നുവത്രേ. അക്കാലത്തു തെങ്കാശിയിൽനിന്നും കൊച്ചിയിൽ വന്നു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു തമിഴ്പണ്ഡിത കവിയും കത്തോലിക്കനുമായിരുന്ന ചിന്നത്തമ്പിപ്പിള്ളയ്ക്കു് ഈ ഭജനസമ്പ്രദായം കത്തോലിക്കരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനാശാസ്യമായിട്ടാണു തോന്നിയതു്. ഭജനനടത്തിയിരുന്നവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ദൃഷ്ടാക്കൾക്കു് അതു് അക്രൈസ്തവവും അഭക്തവുമായ ഒരു ചടങ്ങായിരുന്നു. ഇതിനൊരു പരിഹാരമായി വൈദികരുമായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പുതിയ ഒരു രീതിയിൽ ക്രിസ്തീയഇതിവൃത്തത്തിൽ ഒരു നാടകം ഉണ്ടാക്കി അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. 'ബ്രുസീന' എന്ന സുകൃതിനിയുടെ ചരിത്രമായിരുന്ന ചിന്നത്തമ്പി തന്റെ നാടകത്തിനു് ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചതു്. ഇതിന്റെ വിജയം ആ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു പലരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ക്രമേണ ചിന്നത്തമ്പിപ്പിള്ളയും അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം വന്നു നെയ്യൂർസ്വദേശിയായ വേദനായകംപിള്ളയും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരും പ്രശസ്തങ്ങളായ പല നാടകങ്ങളും രചിക്കുകയും അരങ്ങേറ്റുകയുംചെയ്തു.

സ്വരൂപം

ആശയവൈശിഷ്ട്യവും ഗാനമാധുര്യവും അഭിനയചാതുരിയും ഒത്തിണങ്ങുന്ന ഒരു നാട്യകലാവിശേഷമാണു ചവിട്ടുനാടകം. കഥകളിയിൽ ഹസ്തമുദ്രകൾക്കാണു പ്രാധാന്യമെങ്കിൽ ചവിട്ടുനാടകത്തിൽ ചവിട്ടിനാണു മുൻഗണന. താളത്തിനും മേളത്തിനുമനുസരിച്ചു കൈയും മെയ്യും കണ്ണും സന്ദർഭോചിതമായി ചലിപ്പിച്ചു ചോടുചവിട്ടുകയാണു ചവിട്ടുനാടകത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിലേക്കു പന്ത്രണ്ടുവിധ ചോടുകൾതന്നെയുണ്ടു്. പാട്ടു പാടുമ്പോഴും കലാശത്തിനും പ്രയാസമേറിയ ചോടുകളാണുള്ളതു്. പാട്ടിനൊത്തു ചോടുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആട്ടവും ചാട്ടവും ജീവനായിരിക്കുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് ചവിട്ടുനാടകമെന്ന പേർ അനവദ്യമാണെന്നു് അതു് ഒരിക്കൽ കാണുന്നവർക്കു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണു്.

അധികം ഘനമില്ലാത്ത പലകകൾ പൊക്കത്തിൽ നിരത്തിതട്ടിട്ടു് പത്തിരുപതു വേഷക്കാർ അതിന്മേൽ അണിമുറിയാതെയും താളം കളയാതെയും ചവിട്ടിയാടുകയും അതിനോടൊപ്പം മരവാളുടിയുടെയും പദത്തമ്പേറിന്റെയും ശബ്ദം ധ്വനിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു 'തട്ടപൊളിപ്പൻ' എന്നൊരു പരിഹാസപ്പേർ തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. യുദ്ധവീരന്മാരുടെ ആയോധനപാടവപ്രകടനം പ്രധാനാംശമായിരിക്കുന്ന വീരരസപ്രധാനങ്ങളായ കഥകളാണു ചവിട്ടനാടകങ്ങളുടെ ഇതിവൃത്തമെന്ന വസ്തുത ആലോചിക്കുമ്പോഴും ഈ പരിഹാസപ്പേരിൽ പരിഹാസം അയുക്തമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്.

ചവിട്ടനാടകം പഠിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഒരു അണ്ണാവിയെ—ആശാനെ—സമീപിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം കളരികെട്ടി ആയുധാഭ്യാസം വശമാക്കുന്നു. പാട്ടിലും ആട്ടത്തിലും വിദഗ്ധനും ആയുധാഭ്യാസത്തിലും ആയോധനമുറകളിലും നിപുണനും ആയിരിക്കും അണ്ണാവി. പ്രധാന നടന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഗുരുദക്ഷിണ വാങ്ങിയശേഷം അണ്ണാവി അവരെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയും അനന്തരം ഗാനരൂപത്തിലുള്ള കഥ പഠിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിലെ അണ്ണാവിമാരെല്ലാം തമിഴപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടാകാം മിക്ക ചവിട്ടനാടകങ്ങളിലേയും ഭാഷ തമിഴാണു്. കഥ മുഴുവൻ ഗാനരൂപത്തിലാകുന്നു. വിരുത്തം, കവി, കാപ്പു്, തുയരം, കലിത്തുറ, ഇന്നിശൈ, ചിന്തു, പൊല്ലു, കൊച്ചകം, വെൺപാ മുതലായ സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ വർണമട്ടുകളിലാണു് ഈ ഗാനങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഓലയിലോ കടലാസിലോ എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന നാടകഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു 'ചുവടി'യെന്നാണു പേരു്. പ്രാഥമികപരിശീലനത്തിനു 'ചൊല്ലിയാട്ട'മെന്നു പേർ. പഠനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രയാസമേറിയ ഭാഗം ചവിട്ടാണു്. താളത്തിനും മേളത്തിനുമനുസരിച്ചു കൈയും മെയ്യും കണ്ണും സന്ദർഭോചിതമായി ചലിപ്പിച്ചുവേണം ചോടുചവിട്ടുവാൻ. ഒന്നുമുതൽ പന്ത്രണ്ടുവരെ ചോടുകളും പഠിക്കുവാനുണ്ടു്. പാട്ടു പാടുമ്പോളും കലാശത്തിനും പ്രയാസമേറിയ ചോടുകളുണ്ടു്. ചിലപ്പോഴും അണ്ണാവി കവിത്തം പാടി—ഭാഗവതരന്മാർ സ്വരം ചൊല്ലിക്കുന്നതുപോലെ—വേഷക്കാരെക്കൊണ്ടു ചോടു ചവിട്ടിക്കാറുണ്ടു്. പന്ത്രണ്ടു ചോടും ചവിട്ടുവാനുള്ള ഒരു കവിത്തം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.*

''കർതിതാം—തൊങ്കത്തരികിട—തൊകതരികിടതക—തിങ്ങനാം തകതിത്തത്തൈ—

തൊകർ തരികിട—തൊകതരികിട—തകിതിങ്ങനാം—തകതിത്തത്തൈ—കർതി തൊങ്കത്തരികിട തൊകതരികിടതകി—തത്തടീം തക—തക തക— തടീം തൊങ്കത്തിലാങ്കത തിങ്കിനത്തോം—''

നാടകം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേഷവിധാനങ്ങളുടെ കാര്യമായി. പഴയകാലത്തെ പടയുടുപ്പുകളുടെമാതിരി വിവിധ

* പരിഷ്കൈത്തമാസികം I, 186

വർണത്തിലുള്ള ളാത്ത, ളീസു മുതലായ കടലാസുകൊണ്ടും ചില പ്പോൾ വളരെ വിലയേറിയ വില്ലസു മുതലായ പട്ടകൊണ്ടും ഉടുപ്പുണ്ടാക്കുന്നു. രാജാപ്പാർട്ടുകാരുടെ തലയിൽ കിരീടവും യുദ്ധവീര ന്മാരുടെ തലയിൽ വെള്ളത്ത കോഴിത്തൂവലും മറ്റും ചേർത്തു കമനീ യമായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള 'കോരി'കളും ധരിക്കേണ്ടതാണു്. പ്രധാ നനടന്മാർ ഇരുതലയ്ക്കും മൂർച്ചയുള്ള അസൽ വാളുകൊണ്ടുതന്നെ ധരിക്കു കയും അതുകൊണ്ടുതന്നെ യുദ്ധംചെയ്യുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സജ്ജീ കരണങ്ങൾ പൂർത്തിയാകുന്നതോടുകൂടി 'അരങ്ങേറ്റം' നിശ്ചയിക്കു കയും നാട്ടിൽ കൊള്ളാവുന്നവരെ എഴുത്തുമൂലം 'പൊലിവിനു' ക്ഷണിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. കളിക്കു തയ്യാർചെയ്യുന്ന തട്ടിനു് ഒന്നര ക്കോലിൽ കുറയാത്ത പൊക്കവും എട്ടുകോലോളം വീതിയും ഇരുപതു കോലിൽ കുറയാത്ത നീളവും ഉണ്ടായിരിക്കും. മൻവശത്തു കർട്ടൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. മദ്ധ്യത്തിലായി നെടുനീളെ ഒരു വിരി കെട്ടിയിരിക്കും.

''കളിദിവസം സന്ധ്യയാകുന്നതോടുകൂടി തട്ടിൽനിന്നു ചെണ്ട ക്കാർ ഒന്നാം 'കേളി പെരുക്കുന്നു'. ഏകദേശം എട്ടുമണിയോടുകൂടി രണ്ടാം കേളിയായി. അപ്പോഴേക്കും പാർട്ടുകാർ 'വേഷമിടു'ന്നതിനു തുടങ്ങുന്നു. പത്തുമണിയോടുകൂടി മൂന്നാം കേളി പെരുക്കുകയും ഏറെ ത്താമസിയാതെ കളിയാരംഭിക്കുകയുംചെയ്യും. തട്ടിന്റെ മൻവശത്തു മൂന്നുനാലു 'പതിനാലാം നമ്പർ' വിളക്കു കൊളുത്തിയിരിക്കും. വിരിയുടെ മൻവശത്തു് ഒരു വലിയ നിലവിളക്കും ഉണ്ടായിരിക്കും. സമയമായാലുടനെ അണ്ണാവിയും നാലഞ്ചു പാട്ടുകാരുംകൂടി നില വിളക്കിന്റെ പിന്നിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു പാട്ടുതുടങ്ങുന്നു. കാപ്പു വിരുത്തം മുതലായവ പാടി ഈശ്വരസ്തോത്രവും ഗുരുവന്ദനവും മറ്റു പ്രാരംഭചേടങ്ങുകളും നിർവഹിച്ചുകഴിയുമ്പോഴേക്കും 'കട്ടിയേൻ', 'കോമാളി' അഥവാ വിദൂഷകൻ പ്രവേശിക്കുകയായി. ഇയാളുടെ വികൃതവേഷവും ഫലിതവും സദ്യസരെ ധാരാളം ചിരിപ്പിക്കാറു ണ്ടു്. കൂടാതെ ഇടയ്ക്കിടെ കഥ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ''അണ്ണാ വീ ഈ വന്നതാരാണു്?'' എന്നു ചോദ്യംചെയ്യു്, അണ്ണാവിയെ ക്കൊണ്ടു് സിനിമാകൊട്ടകയിലെ ദ്വിഭാഷിയെപ്പോലെ, കഥാസാ രം മലയാളത്തിൽ പറയിക്കുന്നതും ഇയാളുടെ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാ ത്ത ചുമതലയാണു്. ഇയാളുടെ വരവിനുശേഷം മറ്റു കഥ ആരംഭി ക്കുന്നു.

''ഓരോ വേഷക്കാരനും രംഗപ്രവേശംചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പു് അയാ ളെക്കുറിച്ചു് അണ്ണാവിയും മറ്റും 'വരവുപാട്ടു' തുടങ്ങുകയും ഏറ്റു പാടിക്കൊണ്ടു വേഷക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. സദസ്സിനെ വണങ്ങി, തിരിഞ്ഞു 'ചുവടി'യേയും അണ്ണാവിയേയും നമസ്കരി ച്ചുശേഷം അയാൾ അഭിനയം തുടരുന്നു. സ്ത്രീവേഷക്കാരുടെ ചോട്ട പുരുഷവേഷക്കാരുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണു്. നല്ല വേഷച്ചന്ത വും പാട്ടും ആട്ടവും അഭിനയചാതുര്യവുമുള്ളവരുടെ നടനം വളരെ

ആകർഷകംതന്നെയായിരിക്കും. 'തോയാക്കുിയൻ' മുതലായ ചില വേഷക്കാർ സദസ്യരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി ഓടിവന്നു തട്ടിലേക്കു ചാടിക്കയറുന്നതും ഏതാനും ചില യുദ്ധവീരന്മാർകൂടി ഭയങ്കരമായ യുദ്ധംചെയ്തു് അനേകം ശത്രുക്കളെ പരാജിതരാക്കുന്നതും കാണികളെ ഭയവിഹ്വലരും അത്ഭുതപരവശരുമാക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. നാടകത്തിനിടയ്ക്കു 'പൊലിവും' ക്ഷണിതാക്കളുടെ സംഭാവനയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. വെളിച്ചമാകുന്നതോടുകൂടി മംഗളം പാടി കളി അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.*

സംഗീതം, അഭിനയം, നൃത്തം, സംഭാഷണം, താളമേളങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം ഇതിൽ സമ്യക്കായി മേളിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. അങ്ങനെ എല്ലാ ലളിതകലാംശങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒന്നാണിതു്. ഒരു ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ ''കഥകളി നൃത്തം തുടങ്ങിയ കലകളിൽ രസാത്മകത്വം വളരെയുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണക്കാരെ മുഷിപ്പിക്കുന്ന അംശങ്ങളും വളരെയുണ്ടു്. സാധാരണക്കാർക്കു കഥയോ മറ്റംശങ്ങളോ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായിരിക്കാം കാരണം. എന്നാൽ, ചവിട്ടുനാടകത്തിനു് ആ കുഴപ്പമില്ല അതു മുഴുവൻ സംഗീതാത്മകമാണു്. സംസാരംകൂടെ താളമുറയോടുകൂടി സംഗീതമയത്തിലാണു്. ഇരിപ്പും നടപ്പും നിൽപ്പുമെല്ലാം നൃത്തരൂപത്തിലാണു്. താളവും മേളവും ഉടനീളമുണ്ടു്. നല്ല അഭിനയക്കാരും സംഗീതക്കാരുമാണെങ്കിൽ കാണികൾ സംഗീതത്തിലും താളമേളങ്ങളിലും സ്വയം ലയിച്ചുപോകും. കഥയും അഭിനയസൂചനകളും സംഗീതാശയങ്ങളുമെല്ലാം ആർക്കും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും....ചെറിയ കൈമണിയോടുകൂടിയ ഒരു നല്ല പാട്ടുകാരനും ചെണ്ടമേളക്കാരനും പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു് ഓരോ രാഗവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്. അഭിനയക്കാരും പാടുന്നു. പിന്നണിപ്പാട്ടുകാരൻ തുടരെ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുഷിപ്പിക്കുന്നയാതൊന്നുമില്ല. എല്ലാ രംഗങ്ങളും താളമേളങ്ങളോടുകൂടി സജീവമായി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.''**

കവികളും കൃതികളും

ചവിട്ടുനാടകത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനും ആദ്യകാലത്തെ പ്രചാരണത്തിനും കാരണക്കാർ ചിന്നത്തമ്പിപ്പിള്ള, വേദനായകംപിള്ള എന്നീ തമിഴകവികളായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരും പിൻതുടർച്ചക്കാരുമായി സഞ്ചോൻ അണ്ണാവി, വറീച്ചനണ്ണാവി, ചേറിച്ചനണ്ണാവി, അന്തോനി അണ്ണാവി, അയ്യണ്ണാവി, കൊച്ചുവുസേപ്പു് അണ്ണാവി മുതലായ പല ആശാന്മാരും നാടകങ്ങൾ നിർമിക്കുകയും അഭിനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

* പരിഷത്പ്രത്രമാസികം I, 187–189.

** വനിതാരാമം 1957 നവംബർ.

ഇവരിൽ പ്രമുഖൻ കൊച്ചിക്കാരനായ വറീച്ചനണ്ണാവിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. നല്ലൊരു വാസനാകവിയും പണ്ഡിതനും നടനവിദഗ്ധനുമായ അദ്ദേഹമാണു സുപ്രസിദ്ധമായ കാറ്റംമാൻ ചരിത്രം ചവിട്ടുനാടകത്തിന്റെ കർത്താവു്.

കൊച്ചിയിൽ ആദ്യമായി കളിച്ചതു് ബ്രൂസീനാനാടകമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിനെത്തുടർന്നു് യൗസേപ്പുനാടകം, കത്രീനാ നാടകം, സന്നിക്കോസുനാടകം, അല്ഫോൻസുനാടകം, ജനോവ നാടകം, ഇസ്താക്കിനാടകം, ജ്ഞാനസുന്ദരി നാടകം തുടങ്ങി, വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രത്തെയോ ഭക്തിപരമായ കഥകളെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നാടകങ്ങളും രചിക്കപ്പെടുകയും അഭിനയിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. വംദീവു്, റെയിലോൻ, ജാനകി ഇത്യാദി കല്പിതനാടകങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നു. എന്നാൽ, 'ഹോളിറോമൻ' ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന കാറ്റംമാന്റെ ദിഗ്വിജയത്തേയും ക്രിസ്തുമതപ്രചാരണ സംരംഭങ്ങളേയും പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാറ്റംമാൻ നാടകം കാവ്യഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രചാരത്തിലും ഏറ്റം മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നു. 'ചവിട്ടുനാടക'വും കാറ്റംമാൻ നാടകവും അഭിന്നങ്ങളായി കരുതത്തക്കവണ്ണം ഈ കൃതിക്കു് അത്രമാത്രം പ്രചാരവും പ്രസിദ്ധിയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എ. ഡി. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഫ്രാൻസിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന 'ഹോളിറോമൻ' ചക്രവർത്തിയായ കാറ്റംമാൻ (Charlemagne) എന്നുദ്ദോരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'പാരിമാർ' (Paladins) ആയ റോംദോൻ, ഒലിവേരിസു് മുതലായ പന്ത്രണ്ടു യുദ്ധവീരന്മാരുംകൂടി അംമിരാന്തു ബിജോൺ അവുധർമാൻ, ഫേറബ്രാസു്, ശലപ്രു മുതലായ തുർക്കികളെ തോല്പിച്ചു ക്രിസ്തുമതാനുയായികളാക്കിയ ചരിത്രകഥയാണു് ഈ നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം. ഇതു പൂർണമായി കളിച്ചവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഏഴു രാത്രികളും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ ചരിത്രാഖ്യായിക എന്നു പറയുന്ന ഇനത്തിൽപ്പെടുന്ന ഈ നാടകത്തിൽ പല പ്രണയകഥകളും, ഭയങ്കര യുദ്ധങ്ങളും പാതാള പര്യടനങ്ങളും അത്ഭുതസംഭവങ്ങളും ധീരകൃത്യങ്ങളും ഇടകലർത്തി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ നാടകത്തിൽ രസിക്കാത്തവർ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടാകാനിടയില്ല. ഇതിൽ പട്ടാളക്കാരുംപ്പെടെ പത്തെൺപതോളം വേഷക്കാരുണ്ടു്. [കാറ്റംമാൻ ചരിത്രം ആഖ്യായികാരൂപത്തിൽത്തന്നെ, പോർത്തുഗീസുഭാഷയിൽനിന്നു കൊച്ചിക്കാരൻ കുരിശ്ശുങ്കൽ ജേക്കബു് ക്ലേരി എന്നയാൾ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളത്തിലേക്കു തർജമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.]

ഒരുകാലത്തു ചവിട്ടുനാടകത്തിനു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ധനാഢ്യന്മാരും സമുദായപ്രമാണികളുമായ യോഗ്യന്മാർതന്നെ ഇതിൽ അഭിനയിച്ചിരുന്നു. ഭാഷാഭിമാനികളായ ചിലർ തമിഴിനു പകരം മലയാളത്തിൽത്തന്നെ നാടകങ്ങളും രചിച്ചു. ജനോവ, ജ്ഞാനസൗന്ദരി മുതലായ കഥകളും മലയാളനാടകങ്ങളായും ഉണ്ടു്.

പക്ഷേ, ക്രമേണ ചവിട്ടനാടകത്തിലുള്ള ഭ്രമം ജനങ്ങൾക്കു കുറഞ്ഞു വന്നു. സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവവും, അവ അഭിനയിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള എളുപ്പവും ചവിട്ടനാടകസമ്പ്രദായത്തെ പിന്നണിയിലേക്കു തള്ളി. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ടിക്കറ്റുവെച്ചു കളിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം ചവിട്ടനാടകത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ചവിട്ടനാടകാഭിനയം അതിലേർപ്പെടുന്നവർക്കു സാമ്പത്തികമായ ഒരു നഷ്ടംതന്നെയായിരുന്നു. കൊട്ടാരങ്ങളിൽനിന്നോ പ്രഭുക്കന്മാരുടേയോ പരിലാളനവും പ്രോത്സാഹനവും അതിനു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല. അതിന്റെ ഉദ്ധാരണത്തിനോ പരിഷ്കരണത്തിനോ ആയി ഒരു കലാമണ്ഡലവും മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടുമില്ല.

സാഹിത്യം

ചവിട്ടനാടകത്തിലെ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കാറ്റുമാൻനാടകംതന്നെ എടുത്തുനോക്കിയാൽ മതി. ഇതിലെ ഭാഷ കൊടുന്തമിഴാണു്. എന്നാൽ, പ്രൗഢഗംഭീരങ്ങളായ ഭാവങ്ങളും വിവരിക്കുമ്പോൾ സന്ദർഭാനുഗുണമായി കടുത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ കവി വിമുഖനായിരുന്നിട്ടില്ല. ശബ്ദഭംഗിക്കു വേണ്ടി ഒരേ ശബ്ദത്തിലുള്ള പദങ്ങളും നിരത്തിവച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഈ നാടകം സാഹിത്യഭംഗിയിലെന്നപോലെ വീരരസത്തിലും ചമൽക്കാരഗുണത്തിലും മറ്റു കൃതികളെ അതിശയിക്കുന്നു. ശൃംഗാരത്തിനും ഈ കൃതിയിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്നാൽ, ശൃംഗാരം ഏറ്റവും സഭ്യമായി, കറകളഞ്ഞ രീതിയിലാണു് ഇതിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അക്കാലത്തെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ പരിശോധനയും മേലന്വേഷണവുമായിരിക്കാം കവിയെ ഈ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയനാക്കിയതു്. ശാന്തം, കരുണം മുതലായ മറ്റു രസങ്ങളും സന്ദർഭാനുഗുണമായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കവിയുടെ പ്രാർത്ഥന(വെൺപാ)യോടുകൂടി നാടകം ആരംഭിക്കുന്നു. ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയെത്തുടർന്നു കവിയുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവിന്റെയും പേരുകൾ പ്രസ്താവിക്കുകയാണു്. അനന്തരം നാടകത്തിന്റെ നിർവ്വിഘ്നമായ വിജയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന (തരു)യാണു്. ഈ പ്രാർത്ഥന എട്ടോ പത്തോ അടികൾ പാടിക്കഴിഞ്ഞാൽ കട്ടിയന്റെ(വിദൂഷകന്റെ)പുറപ്പാടായി. നീണ്ടു നരച്ച താടിമീശ, രണ്ടു നിര കവടികൾ മലർത്തിവച്ച കോലുകെട്ടി വായുടെ ഇരുവശത്തുംകൂടെ ചെവിക്കുറ്റിവരെ എത്തിച്ചു വച്ചുകെട്ടിയ പല്ലുകൾ, വളരെ അയഞ്ഞ ചട്ടയുടെ ഉള്ളിൽ ധാരാളം പഴന്തുണി ചെലുത്തി അവ താഴെവീണുപോകാതിരിക്കാൻ അരയിൽ കണക്കിനു് ഒരു കെട്ടുംകെട്ടി തന്മൂലം ഒന്നര മുഴം പൊന്തിനിൽക്കുന്ന

വയറു്, കൈയിൽ ഒരു കവുങ്ങിൻപാള പൊളിച്ചു ചുരുട്ടിക്കെട്ടിയ വടി എന്നീ വേഷവിധാനങ്ങളാണു കട്ടിയക്കാരനുള്ളതു്.

കട്ടിയക്കാരൻ പ്രവേശിച്ചാലുടനെ 'പാട്ടാ'യി.

''കളരികാണാതെ കളിപഠിക്കയും
കൈതൊടാതെ മധു സേവിക്കയും
പഠിച്ച എഴുത്തു മറക്കും പിള്ളെകൾ
പാക്കിയ ആശാനും തോൻറിനാൻ''

എന്നിത്തരത്തിലുള്ള ഫലിതഗാനങ്ങളും നേരമ്പോക്കുകളുംകൊണ്ടു സദസ്യരെ രസിപ്പിക്കുകയാണു കട്ടിയക്കാരൻറെ ജോലി. ഇതോടുകൂടി പ്രസ്താവന തീരുന്നു. ഇനി മുഖ്യ കഥ തുടങ്ങുകയാണു്. രംഗമദ്ധ്യത്തിൽത്തന്നെ പുറകിലേക്കു നീങ്ങിനിൽക്കുന്ന അണ്ണാവിയും കൂട്ടരും രാജാവിൻറെ പുറപ്പാടിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'വിരുത്തം' പാടുന്നു. കാറൽമാൻനാടകത്തിലെ വിരുത്തമാണു താഴെ ചേർക്കുന്നതു്:

''തങ്കരത്നമകുടമുടി ശിരശിലങ്ക താർവേന്തൻ മനം
മകിഴ ച്ചെങ്കോലോച്ച—
തുങ്കർ മതകരിപരികം ചൂഴ്ന്തുനിക്ക തുലങ്കരിയ ശോ—
പനശങ്കീതം പാട
ഇങ്കിതമായിരുപുറവും കവരിമീശ ഇടിയതിര—
വെടികുമറ നടനമാട—
ചിങ്കനെന്നും കാറംസ്ഥാനെമ്പിറതോർ രായൻ ച്ചെൽവ—
ശൈതന്നിലിതോ വരുകിൻറാരെ''*

വിരുത്തം പാടിത്തീരുമ്പോഴേക്കു്, സൈന്യങ്ങളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥിതനായി രാജാവും, അണിയറയിൽനിന്നും രണ്ടണിയായി നിരന്നുനിന്നു ചില ചുവടുകളും ചവിട്ടി, തങ്ങളുടെ രാജാവിനെ കീർത്തിച്ചുപാടിയാടിക്കൊണ്ടു പരിജനങ്ങളും പ്രവേശിക്കുന്നു. പരിജനങ്ങളുടെ ഈ ചൊല്ലിയാട്ടം(പവനിച്ചിന്തു്)കഴിഞ്ഞാലുടനെ രാജാവുതന്നെ തൻറെ പ്രാഭവത്തെ കീർത്തിക്കുന്ന ഒരു 'കോലുഹൽതരു' പാട്ടുകയായി:

---

* തങ്കം, രത്നം എന്നിവകൊണ്ടുള്ള മകുടം ശിരോലങ്കാരമായി ശോഭിച്ചും, സാമന്തരാജാക്കന്മാർ സന്തുഷ്ടമാനസരാകത്തക്കവിധം ചെങ്കോൽ ഗ്രഹിച്ചും, കാലാഗ്നം ആന കുതിര എന്നിവ അകമ്പടികൂടിയും ശ്രുതിമധുരമായ ശ്രേഷ്ഠസംഗീതധ്വനി മുഴങ്ങിയും, ഒരേവിധത്തിൽ ഇരുവശങ്ങളിലും വെഞ്ചാമരവീശപ്പെട്ടും മേഘനാദത്തെ ജയിക്കുന്ന ആചാരവെടികൊണ്ടു് അന്തരീക്ഷം പിളർന്നും, സിംഹപരാക്രമിയായ കാറംസ്ഥാൻചക്രവർത്തിമഹാരാജാവു് ഇതാ സദസ്സിലേക്കു് എഴുന്നള്ളുന്നു.

''ചീർപുകഴും പ്രാസൈ നാടാം തെന്നവർ തെന്നവരാന
ഏർപുകഴും കാറംസ്മാനൻ ഏന്തലൻ ശപയിൽ വാരാർ.

നേർപുകഴ്മറ യേകിറുപകാര—നേശമോടക മീതിനിലെ
ഉയർ—ശേർ കവിശ്രുയ പാണർകം പാടിട—
ചെകമനു അനൈവോർകളും പോററിട
പാർപുകഴ്കാർമാൻ കൊടിയാടിട—പകൈഞർകം
കുലംതനൈനിതം അടക്കിട'' (ചീർപുകഴും.)*

രാജാവു് ഇങ്ങനെ എട്ടുപത്തു് അടികം പാടുകയും, ഓരോ നിത്തുകംക്കും പരിജനങ്ങം നിരന്നുനിന്നു ചോടുകംവച്ചു് ആടുകയുംചെയ്യുന്നു. അനന്തരം മന്ത്രിയെ വരുത്തി രാജ്യകാര്യാന്വേഷണമായി. രാജ്യസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു മന്ത്രി രാജാവിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനു 'നാട്ടുവളമ' എന്നു പറയുന്നു. രാജ്യവിചാരണ കഴിഞ്ഞാലുടനെ മിക്കവാറും ദിഗ്വിജയത്തിനുള്ള പുറപ്പാടായി. ഇരുഭാഗങ്ങളിലെയും രാജാക്കന്മാർ യുദ്ധരംഗത്തിൽവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടുമ്പോം പരസ്പരം വീരവാദം നടത്തുക സാധാരണമാണു്. ഈ വീരവാദങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സൈന്യങ്ങം തമ്മിലും ചില ആംഗ്യങ്ങളും അലർച്ചകളും സംഘട്ടനങ്ങളും പതിവുണ്ടു്. രാജാക്കന്മാരുടെ ഈ വീരവാദത്തിനു് 'കല' എന്നാണു പേർ.

''ചണ്ടെ കൊടുവിനൈ വിന്തൈ കൊണ്ടവനേ
കാർമകടാ! ചടുതിതനിലെനതിടമെതിരിടുവനോ—
മൻറി—ലിരു—തുണ്ടമാകെത്തിടമൊടരിന്തിട—
മണ്ടലാതിപനാന എൻ വീര വിന്തൈ ചേരണിക്കുടിയെ
വെകുമുമനത്തുടനേ കവയ്ത്തിട—ഉറുതിപെററുന
യേവതൈത്തിട—വിരുതുറവെ കനപടൈകം
പൊരുതിട—വികൃതമൊടു വരുമടർകളനവതി.
വെല്ലിടാൻ പുവി വാഴ്വനോ—വേന്തകംക്കരശായ്
നാൻ വാഴ്വനോ—എട എട!—മകുടമുററവനോ
കൊററവനോ—വാരു—മെന്നു—ടനേ നീ പെരു—
മൈപുകം പെറ—വാതിട ച്ചിരം വീശിട—മതിപോ—
രിടത്തിനിനാനെടോ! എന്തൻ തത്തുവത്തുടനേ രണ—

---

* ഐശ്വര്യപ്രതാപങ്ങളോടുകൂടിയ ഫ്രാൻസ്രാജ്യം ഭരിച്ചുവരുന്ന രാജാധിരാജനും അത്യധികം ശ്രേയസ്സുള്ളവനുമായ കാറംസ്മാൻചക്രവർത്തി ഇതാ സദസ്സിലേക്കു് എഴുന്നള്ളുന്നു.

കൃപാകരനായ ദൈവത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠമായ സത്യമതത്തെക്കുറിച്ചു് ഉള്ളിൽ വളരെ തൃഷ്ണയുള്ളവനായ ഞാൻ, അതിനെ കീർത്തിച്ചു കവികുഞ്ജരന്മാരാൽ സ്തുതിക്കപ്പെട്ടും ഭൂമിയിലുള്ള സകല ജനങ്ങളാലും ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ടുംപോരുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ വംശംതന്നെ എന്റെ കൊടിയടയാളം കാണുന്ന മാത്രയിൽ അടങ്ങിയൊതുങ്ങിപ്പോകുന്നു.

ത്തൊട്ട ചക്രായുധവിക്രമൂരരും—ചടുതി തനി—
ലെനതുറുതിവരുമ്പടി—നരുണമതി നടനടനമൊ—
ടുവരുമെന—താട്ടികനാമിവനെ ചെയിത്തിടാൽ
നാൻ ചത്തിയമായെന്നാശനത്തിലിരുപ്പതില്ലൈ.''*

'കല' കഴിഞ്ഞൊലുടനെ യുദ്ധമായി. ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള സൈന്യാധിപന്മാരോ മന്ത്രിമാരോ ഓരോ നിർത്തു് 'യുദ്ധത്തരു' പാടുകയും, അതിന്റെ താളമനുസരിച്ചു് ഇരുഭാഗങ്ങളിലുമുള്ളവർ തമ്മിൽ വാഗ്, കുന്തം മുതലായവ ഉപയോഗിച്ചു യുദ്ധം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരാഗ്ം ഒരു നിറുത്തു പാടി കുറേനേരം യുദ്ധംചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ, മറുഭാഗത്തെ ഒരു പ്രമാണി ഒരു നിർത്തു പാടി അതിനും കുറേനേരം യുദ്ധംചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇടയ്ക്കിടെ ഓരോ ഭാഗത്തു നിന്നും 'യുദ്ധത്തരു' പാടിക്കൊണ്ടാണു യുദ്ധംചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽപ്പോയി യുദ്ധംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ സൗന്ദര്യവതികളായ പുത്രിമാരിൽ ചില സേനാനികൾക്കോ മന്ത്രിമാർക്കോ അഭിനിവേശം ജനിച്ചുപോയെന്നുവരാം. കാരൽമാന്റെ കഥയിൽത്തന്നെ ചക്രവർത്തിയുടെ മരുമകനും അതുല്യപരാക്രമിയുമായ റോളന്ദോനു് അവദുമാൻ (അബ്ദുറഹിമാൻ)രാജാവിന്റെ പുത്രി ആഞ്ചലിക്കായിൽ അനുരാഗം ജനിക്കയും അവർ പരസ്പരം പ്രേമബദ്ധരായിത്തീരുകയുംചെ

---

* യുദ്ധമാകുന്ന മഹാപാപത്തിൽ ആസക്തനായവനെ, അന്ധകാരമാകുന്ന കിരീടം ധരിച്ചവനെ, അതിവേഗത്തിൽ എന്നോടു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊള്ളുക. നിന്നെ നിലത്തു രണ്ടു തുണ്ടമായി വെട്ടിയിടുന്നതിലേയ്ക്കു്, ഇതാ ചക്രവർത്തിയായ ഞാൻ എന്റെ വീരസൈന്യങ്ങളോടുകൂടി തയാറായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ മനസ്ഥിതി വ്യതിചലിപ്പിച്ചിട്ടു് ഇവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോകുന്നതു് ഉത്തമം. ഇതാ, നിന്നെ വധിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു സമർത്ഥമായ ഒരു കഠിനയുദ്ധം നടത്തുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ഈ പീറസൈന്യങ്ങളും എല്ലാം ചേർന്നു് എത്രയെങ്കിലും യുദ്ധംചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. അവയെല്ലാം ജയിക്കാതെയുണ്ടോ ഒരു ലോകവാഴ്ച? രാജാക്കന്മാരുടെ രാജാവായി ഞാൻ പിന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ? എടാ! എടാ! നീയാണോ കിരീടാധിപതി? നീയാണോ രാജാവു്? വരിക. എന്നോടുകൂടെ പൊരുതുക. നിനക്കു് അതുതന്നെ ഒരു ശ്രേയസ്സായിരിക്കും. വേണമെങ്കിൽ പന്തയംവെച്ചുകൊള്ളുക. നിന്റെ ശിരസ്സു് ഞാൻ ഛേദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ യുദ്ധരംഗത്തിൽവെച്ചു ഞാൻതന്നെ അതു നടത്തിയേക്കാം. എന്റെ നയം അനുസരിച്ചു സമർത്ഥമായവിധത്തിൽ യുദ്ധംനടത്തുവാൻ പ്രാപ്തന്മാരും വജ്രായുധപാണികളുമായ വിക്രമവീരന്മാരെല്ലാം അണിയായിനില്ക്കുന്നതു് എന്റെ അഭീഷ്ടം സാധിക്കാനാണെന്നു ധരിച്ചുകൊള്ളുക. നിന്റെയോ സൈന്യങ്ങളുടെയോ നാട്യങ്ങളും നിരർത്ഥകങ്ങളാണു്. ധാർഷ്ട്യക്കാരനായ നിന്നെ ജയിക്കാതെ സത്യമായി എന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ഞാൻ ഇരിക്കുന്നതല്ലെന്നു ശപഥംചെയ്യുന്നു.

യ്യുന്നു. ആഞ്ചലിക്കായുടെ ഒരു ചിത്രം കണ്ടു പരവശനായ റോൾ ദോൻ ആ രാജകുമാരിയെ വർണിക്കുകയാണ്:

''അമ്പരത്തിലുതിത്തിലങ്കും ചന്ദ്രൻ താനോ
അരിവൈമുകം താമരയൊ വേലോ നേത്രം
പമ്പരമോ കടൈന്തെടുത്ത ചിമിഴോ കൊങ്കൈ
പാകവെ കുതർച്ചിലയൊ മുകിലോ കൂന്തൽ
ഇമ്പുവിയിലിവൾക്കിണൈ മറെറാരുവരുണ്ടോ
ഏൻ ചെയ്‌വേനുനൈക്കാണായിടൈയെപ്പോതോ
തുമ്പിപോൽ പറന്തു നാൻ ഉന്നൈക്കാണ
സുകൃതമെനക്കേകിടുവീർ തോകയാരെ.''*

പല ഘോരസമരങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടു ശത്രുസംഹാരംചെയ്തു വിഖ്യാതനായ റോൾദോൻ ചക്രവർത്തിയുടെ സ്യാലനും കുടിലമതിയുമായ ഗളളോൻെറ ചതിപ്രയോഗംമൂലം നിരായുധനായി ശത്രുവ്യൂഹത്തിൽ കുടുങ്ങുവാനിടയായി. അയാൾ അവിടെ അവർണ്ണനീയമായ പല പരാക്രമങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചുവെങ്കിലും മരണകരമായ അനവധി മുറിവുകളേററു യുദ്ധരംഗത്തിൽ വീണുപോയി. മരണത്തിനുമുൻപു തൻെറ കാഹളം എടുത്തു് ഊതുവാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചു. അപടകസൂചിയായ കാഹളനാദം കേട്ടു പരിഭ്രാന്തനായി ഓടിയെത്തിയ ചക്രവർത്തിക്കു് തൻെറ ദ്വിഗ്വിജയങ്ങൾക്കെല്ലാം ഹേതുഭൂതനായ ആ യുവകേസരിയുടെ മൃതശരീരമേ കാണാൻ തരപ്പെട്ടുള്ളു. ആ മൃതശരീരം വാരിയെടുത്തു മാറോടണച്ചുകൊണ്ടുള്ള സിംഹപരാക്രമിയായ ചക്രവർത്തിയുടെ വിലാപം കരുണരസത്തിനു് ഒന്നാംതരം ഉദാഹരണമാണു്. ചക്രവർത്തി വിലപിക്കുന്ന ഭാഗം (തുയരത്തരു) ഇങ്ങനെയാണു്:

I. ''ഇരവനൊളിനികരെനതു കമലമുകശോപനശിങ്കാരാ
ശററു—ഇടറുവരാതെനൈക്കാൎക്ക ഏകനെനക്കളിത്ത അലങ്കാരാ.

---

* ആകാശത്തിൽ ഉദിച്ചു പ്രശോഭിക്കുന്ന ചന്ദ്രൻതന്നെയോ ഇതു്? ഈ യുവതിയുടെ മുഖം താമരയാണോ? കണ്ണുകൾ വേൽതന്നെയായിരിക്കുമോ? പമ്പരമോ കടഞ്ഞുമിനുസപ്പെടുത്തിയ ചിമിഴോ ആയിരിക്കുമോ കുചങ്ങൾ? ആശ്ചര്യകരമായവിധത്തിൽ പാകപ്പെടുത്തിയ അഞ്ജനക്കല്ലോ കാർമേഘമോ ആയിരിക്കുമോ മുടി? ഈ ഭൂമിയിൽ ഇവളെപ്പോലെ മററാരെയെങ്കിലും കാണാൻ സാധിക്കുമോ? ഞാൻ എന്തുചെയ്യട്ടെ! നിങ്ങളെ കാണുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം എനിക്കു് എപ്പോൾ ലഭിക്കുമോ? ചിത്രശലഭംപോലെ പറന്നുവന്നെങ്കിലും ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണാതിരിക്കയില്ല. ആ വിഷയത്തിൽ നിങ്ങളുടെ സുകൃതംകൂടി എനിക്കു ലഭിക്കുവാൻ ഇടയാകട്ടെ.

I സൂര്യകിരണങ്ങൾക്കു തുല്യനായും താമരപ്പൂപോലെ ശോഭിതവദനനായും പരിലസിക്കുന്ന എൻെറ ഹൃദയശൃംഗാരമേ! യാതൊരു കുറവുംകൂടാതെ എന്നെ കാത്തുകൊള്ളുന്നതിനായി ദൈവം എനിക്കായിനൽകിയ വിശിഷ്ടാലങ്കാരമേ,

II. അരുമയുടനെ പെറ്റ അൻപാന ഉനതു തായാരോ -ഇപ്പോ-
തളതളതു കണ്ണുനീരാറുപോൽ ചൊരിയുതു കണ്മകനേ.

III. ചത്തിയമതായ് പലമതുറ്റ ശിംശോനു നികരാകെ-ഉന്നെ-
ചാറ്റി അരശോരേവരും പോറ്റിചെയ്വാരെ കണ്മകനേ.

IV. മാടമണിമാളികയിൽ മാപെരിയ സേനൈകളൊൻറാകെ-
നീയും-
വാഴ്ന്തുവരുവോമെന എന്നകമതിൽ നാൻ നിനൈന്തേനെ.

V. ആടകുമതാനപണി ആടയുടൽ യാവയുമിളൈന്തു-എന്തൻ-
അരശാണ്മയാന നകരന്നിയർകൾ തങ്കളിടമാനേൻ.

VI. ഉന്തൻമുകം പാക്വെന്തോം ഉളംമെലിന്തുവാടിമികവാനേൻ-
ഇപ്പോ-
തുറിതിപെറുമുന്നയിർപോച്ചിരുളടൈന്തിതെനക്കു-
കണ്മകനെ.*''

രാത്രി പത്തുമണിക്കു് ആരംഭിക്കുന്ന നാടകം കാലത്തു് ആറു മണിക്കാണു സാധാരണ അവസാനിക്കുന്നതു്. നാടകത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ എല്ലാ നടന്മാരും ഒന്നിച്ചു രംഗത്തിൽവന്നു മംഗളാശംസാപരമായി ഒരു പാട്ടു് (മംഗളം) പാടി നാടകം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ അപൂർവകലാഭംഗി ഒത്തിണങ്ങിയ ചവിട്ടുനാടകം ഇന്നു് ലുപ്തപ്രചാരമായിരിക്കുകയാണു്. പെട്ടെന്നു് അഭിനയിക്കാവുന്നതും എളുപ്പം കണ്ടുതീർക്കാവുന്നതുമായ ദൃശ്യകലാരൂപങ്ങൾ

---

* II ഓമനയായി നിന്നെ പ്രസവിച്ച നിന്റെ ആ വാത്സല്യമാതാവാകട്ടെ ഇപ്പോൾ കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു കണ്ണുനീരുകൊണ്ടു് ഒരാറുതന്നെ നിർമിക്കുകയും അതിലേക്കു പിന്നെയും കണ്ണുനീർ ചൊരിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

III സാക്ഷാൽ മഹാബലവാനായിരുന്ന ആ സാംസനതുല്യനായി നിന്നെ ജനങ്ങൾ മതിക്കുകയും രാജാക്കന്മാർ നമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവല്ലോ.

IV അത്യുന്നതരത്നസൗധത്തിൽ മഹാപരാക്രമശാലികളായ പരിജനങ്ങളാൽ സംസേവിതനായി നീ എന്റെ അനന്തരഗാമിയായിരിക്കുമെന്നാണല്ലോ ഞാൻ കരുതിയിരുന്നതു്.

V സ്വർണനിർമിതങ്ങളായ അലങ്കാരവസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ സർവവും അലങ്കോലമായി കിടക്കുന്നുവല്ലോ. എന്റെ മരണസീമയിൽ ഉൾപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങൾ നിന്റെ മരണംമൂലം അന്യാധീനമായിത്തീർന്നുവല്ലോ.

VI അസഹനീയമായ ഹൃദയവ്യഥയോടുകൂടി നിന്റെ മുഖം ഒന്നു കാണാം എന്നു വിചാരിച്ചു് ഇവിടെ എത്തിയ ഞാൻ ഉത്തേജകമായ ജീവനറ്റ നിന്റെ ഈ മൃതശരീരം കാണുകയാൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ ഇരുളുകയും ലോകംതന്നെ എനിക്കു് അന്ധകാരമയമായിത്തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്കാണു് ഇന്നു പ്രചാരം. അതുകൊണ്ടുകൂടിയായിരിക്കാം ക്ലേശകരമായ ചവിട്ടുനാടകത്തിൽ ആളുകൾ വിമുഖരായിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിക്കാവുന്നതും പരിഷ്കരിച്ചാൽ ജനഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാൻ വളരെ കഴിവുള്ളതുമായ ഒരു കലാരൂപമാണു് ചവിട്ടുനാടകമെന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഒരു മനോജ്ഞസമ്മേളനമാണു് അതിൽ നാം കാണുന്നതു്. ചരിത്രപരവും ബൈബിൾ സംബന്ധിയുമായി നാല്പതിലേറെ 'ചവിട്ടുനാടക'കൃതികളുണ്ടെന്നാണു് അറിയുന്നതു്. പക്ഷേ, ഇവയിൽ ഒന്നുപോലും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഇവ മുദ്രണംചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിലും ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ഭാഗം

അദ്ധ്യായം പതിനാല്

വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതി

ഏതു ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും സമർത്ഥമായ പ്രയോഗത്തിനും അവശ്യം വേണ്ട ശാസ്ത്രീയോപകരണങ്ങളായ വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു മുതലായവ മലയാളത്തിൽ ആദ്യമുണ്ടായതു് 17, 18 എന്നീ ശതാബ്ദങ്ങളിലാണെന്നും, പാശ്ചാത്യമിഷ്യനറിമാരാണു് അവ ചമച്ചതെന്നും മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കാണിച്ചല്ലോ. ആധുനികരീതിയിലുള്ള ഗദ്യസരണിയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായതാണു്. എന്നാൽ ആ ഉദ്യമങ്ങൾ ആദ്യത്തെ പടിമാത്രമായിരുന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ മാത്രമേ ഇവയെല്ലാം ശരിയായ നിലയിൽ വന്നുള്ളൂ. അതിനുമാർഗം തെളിച്ചതു് ഇംഗ്ലീഷു് ഭാഷയുമായുള്ള അടുത്ത സമ്പർക്കവും, ഇവിടെ ആ ഭാഷയിലൂടെ ഉണ്ടായ വിദ്യാപ്രചരണവുമാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടു്, ജർമനി, സ്വിറ്റ്സർലൻഡു മുതലായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇവിടെവന്നു പ്രവർത്തിച്ച പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമിഷ്യനറിമാരാണു് ഈ പുരോഗമനത്തിനു പ്രധാനമായി വഴിതെളിച്ചതു്.

17, 18 എന്നീ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ എന്നപോലെ മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനംതന്നെയാണു് 19—ാംശതാബ്ദത്തിലും മേൽകാണിച്ച സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കു് ഉത്തേജനം നൽകിയതു്. ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ അധീനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ത്യൻപ്രദേശങ്ങളിൽ വേദപ്രചരണം നടത്തുവാൻ ആദ്യകാലത്തു പല തടസ്സങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1813—ൽ കമ്പനിക്കു സിദ്ധിച്ച അധികാരപത്രത്തിൽ (ചാർട്ടറിൽ) മാത്രമാണു് ഈ തടസ്സങ്ങൾ മാറിയതു്. പക്ഷേ, അതിനുമുമ്പുതന്നെ 'ലണ്ടൻ മിഷ്യൻ സൊസൈറ്റി' എന്ന സംഘം ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയിരുന്നു. റിങ്ങിൾടോബെ (Ringletobe) എന്ന പ്രശസ്തനായ ജർമൻകാരനായിരുന്നു അതിന്റെ നേതാവു്. 1806—ൽ അദ്ദേഹം ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽപ്പെട്ട മൈലാടി എന്ന സ്ഥലത്തു പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ—കൊച്ചി റസിഡണ്ടിന്റെ ഉള്ളഴിഞ്ഞ സഹായം ഇതിലേക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുകയുംചെയ്തു. ക്രമേണ കൊല്ലത്തും

പ്രവർത്തനംതുടങ്ങി. പല സ്കൂളുകളും സ്ഥാപിച്ചു. പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണു് അവർ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നതു്.

ഭാഷാപരമായ സേവനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചർച്ച മിഷ്യൻ സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രവർത്തനമാണു് ഏറ്റവും പ്രധാനമായിത്തീർന്നതു്. ഈ സൊസൈറ്റിയുടെ ഒരു പ്രതിനിധി—ഡോക്ടർ ക്ലോഡിയസു ബുക്കാനൻ—1806-ൽ കേരളത്തിലെത്തി. അന്നു് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന ആറാം മാർത്തോമ്മായുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടെങ്കിലും, മിഷ്യൻവേല 1816-ൽ മാത്രമേ ആരംഭിച്ചുള്ളൂ. തോമസു് നോർട്ടനായിരുന്നു ആദ്യം വന്ന പ്രവർത്തകൻ. പിന്നീടു് ബഞ്ചമിൻ ബെയിലി, ജോസഫു് ഫെൻ, ഹെൻറി ബേക്കർ മുതലായവരും വന്നു. ആദ്യം ആലപ്പുഴയാണു് നോർട്ടൻ വേലചെയ്തതു്. പിന്നീടു് കോട്ടയം ആസ്ഥാനമാക്കി. ദീർഘകാലത്തേക്കു കോട്ടയത്തും പരിസരങ്ങളിലുമായിരുന്ന സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു്. ഈ മിഷ്യനറിമാരിൽ പലരും നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായിരുന്നു. ബാരിസ്റ്ററായി വക്കീൽവേലയിൽ നല്ല ആദായമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു ഫെൻ. വളരെ ആദായമുള്ള ഒരു കൃഷിഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്നു ബേക്കർ. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരായിരുന്ന അവരിൽ അധികംപേരും. വിദ്യാപ്രചരണവിഷയത്തിൽ ഉത്സുകരുമായിരുന്നു. ഈ നില കേരളഭാഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പ്രയോജകീഭവിക്കുകയുണ്ടായി.

കേണൽ ജോൺ മൺറോ ആയിരുന്ന അന്നു് തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ബ്രിട്ടീഷു് റസിഡൻറു്. പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ദിവാന്റെ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹം വഹിച്ചിരുന്നു. അന്നു തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ചിരുന്ന ലക്ഷ്മീഭായി, പാർവതീഭായി എന്നീ രണ്ടു റാണിമാരുമായി അത്ര അടുത്ത നിലയിലായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ഈ നില മിഷ്യൻ സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വലിയ സഹായമായിത്തീർന്നു. വേദപ്രചരണമായിരുന്നു സർവ്വപ്രധാനമായി മൺറോയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനു് രണ്ടു മാർഗങ്ങളാണു് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചതു്. ഒന്നാമതു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ നാട്ടിൽ നടപ്പാക്കുക; രണ്ടാമതു വേദപുസ്തകം മലയാളഭാഷയിലേക്കു തർജമചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക. ഉദ്ദേശ്യം എത്രതന്നെയായിരുന്നാലും മൺറോയുടെ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇന്നാട്ടിലെ ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ഒരു പുതിയ ജീവൻ കൊടുക്കാൻമാത്രമല്ല, നാട്ടുകാരുടെ മാനസികവും സാംസ്കാരികവുമായ പുരോഗമനം വരുത്താനും വഴിതെളിച്ചുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ ലണ്ടൻ മിഷൻ സൊസൈറ്റിയും ചർച്ച മിഷൻ സൊസൈറ്റിയും ചെയ്ത സേവനങ്ങൾതന്നെയാണു് ഉത്തരകേരളത്തിൽ ബാസൽ മിഷൻ സൊസൈറ്റി നിർവഹിച്ചതു്. സ്വിറ്റ്സർലൻഡിൽ ബാസൽ കേന്ദ്രമാക്കി ആരംഭിച്ച ഈ

മിഷൻസംഘം 1834 മുതൽ തെക്കൻ കർണാടകത്തിൽ മതപ്രചരണവേല ആരംഭിച്ചിരുന്നു. 1839—ൽ മാത്രമേ കേരളത്തിലേക്കു് അവരുടെ പ്രവർത്തനം വ്യാപിച്ചുള്ളൂ. ഒരു ജർമൻപണ്ഡിതനായിരുന്ന ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടായിരുന്നു ഇതിന്റെ നേതൃത്വംവഹിച്ചിരുന്നതു്.തലശ്ശേരി ആയിരുന്നു അവരുടെ ആദ്യത്തെ ആസ്ഥാനം. ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട കേരളത്തിൽ താമസിച്ച ഇരുപതുകൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ മലയാളഭാഷയിൽ വിപുലമായ പാണ്ഡിത്യം നേടുകയും ആ ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും നൽകിയതിനു പുറമെ പ്രശസ്തങ്ങളായ പല ഗദ്യകൃതികളും രചിക്കുകയുംചെയ്തു.

വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ

മിഷ്യനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. കേരളഭാഷയ്ക്കു മറ്റു് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളേക്കാളും പലതരത്തിൽ പുരോഗമനമുണ്ടാകാൻ കാരണമാക്കിയതു് ഈ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണമാകുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ബഹുജനങ്ങളുടെ അക്ഷരജ്ഞാനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതരത്തിലുള്ളതായിരുന്നില്ല. നാട്ടെഴുത്താശാന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നു വിദ്യാഭ്യാസം. സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹ്യമായും ഉന്നതനിലയിലുള്ളവർ മാത്രമാണു് ഇങ്ങനെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നതു്. അതുതന്നെയും സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു. അക്ഷരമാലയും അല്പം ചില കണക്കുകളും പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞാലുടനെ അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം മുതലായ ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളും ശ്രീരാമോദന്തം, ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം, മാഘം മുതലായ കാവ്യങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പഠിക്കുകയായി. കാവ്യങ്ങളും പഠിക്കുകയെന്നല്ലാതെ, മറ്റു ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളും അഭ്യസിക്കുക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി അന്നാരും കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. മലയാളഭാഷയിൽ പഠനം നടത്തുന്നതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളോ അഭിനിവേശമോ അന്നാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മലയാളംപഠനംതന്നെ എന്തോ ഒരു അധഃസ്ഥിതകൃത്യമായിട്ടാണു് അന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. സംസ്കൃതപ്രേമികളായ ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ സാംസ്കാരികമേധാവിത്വമായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം.

ഈ നിലയ്ക്കു് ഒരു മാറ്റം വന്നതു് പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലാണു്. ബംഗാളിലെ ഈസ്റ്റ്ഇന്ത്യാകമ്പനിയുടെ ചാപ്ലനും കൽക്കട്ടാ കോളേജ് ലക്ചററുമായിരുന്ന ഡോക്ടർ ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ 1806—ൽ കേരളം സന്ദർശിക്കുകയും ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി അധികാരികൾക്കു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹം തന്റെ പര്യടനവേളയിൽ സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടതു് ഇവിടത്തെ പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരുമായിട്ടായിരുന്നു. ഇടവകകൾതോറും പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപി

ക്കുകയെന്ന ആശയം അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിക്കുകയും പുത്തൻകൂർ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന ആറാം മാർത്തോമ്മാ അതിനെ അനുകൂലിക്കുകയുംചെയ്തു. അക്കാലത്തു് തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചി റസിഡൻറായിരുന്ന കേണൽ മൺറോ ഈ ആശയത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ഉദാരമായി സഹായിക്കുകയുംചെയ്തു. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു മിഷ്യനറിമാരാണു് ഈ ആശയം പ്രായോഗികമാക്കിയതു് എന്ന വസ്തുത നാം കൃതജ്ഞതാപൂർവം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം നാട്ടിൽ പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഈ നാട്ടിൽ എത്തിയനാൾമുതൽ കേണൽ മൺറോയുടെ ഉന്നം. ആ വഴിക്കു് ആംഗ്ലിക്കൻ രീതിയിലുള്ള ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും, പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരെമാത്രമല്ല അന്യരേയും ആ മതത്തിലേക്കു് ആകർഷിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കണം.[46] ഉദ്ദേശ്യം എന്തായിരുന്നാലും ഈ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് ഈ നാട്ടിനു പൊതുവേ സാംസ്കാരികമായി മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തികമായ നിലയിലും പുരോഗമനത്തിനു വഴിയായി എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇക്കഴിഞ്ഞ 150 വർഷക്കാലം ഇന്ത്യയിൽ പലതുറകളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗമനത്തിനു് ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാപ്രചരണം പ്രചോദനം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. കേരളത്തിലാണു് ഇതിനു് ആരംഭമിട്ടതെന്നുള്ളതു് നമുക്കു് അഭിമാനകരവുമാകുന്നു.

ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽ മിഷ്യനറിവേലയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന റവ. ഡബ്ളിയു. ടി. റിങ്ങിൾടോബെ 1813–നുമുമ്പു് അവിടെ ആറു സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചതായി കാണുന്നു. എന്നാൽ, ഈ വിദ്യാദാനപ്രസ്ഥാനം ഊർജിതമായി ഏറെറടുത്തതു കോട്ടയത്തെ സി. എം. എസ്. മിഷ്യനറിമാരായിരുന്നു. ചർച്ച മിഷൻ സൊസൈറ്റി കോട്ടയത്തു പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ച 1816–ൽ തന്നെ, പുത്തൻകൂർ സുറിയാനി വൈദികരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മുഖ്യമായി കരുതിക്കൊണ്ടു കോട്ടയത്തു് ഒരു സെമ്മിനാരി, അഥവാ കോളേജ്, സ്ഥാപിച്ചു. ബഞ്ചമിൻ ബെയിലി ആയിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്രിൻസിപ്പാൾ; പിന്നീടു മി. ഫെൻസായിപ്പും. മലയാളവും സുറിയാനിയും സംസ്കൃതവും കൂടാതെ, ലത്തീൻ, ഹീബ്രു, ഗ്രീക്കു് മുതലായ ഭാഷകളും പ്രധാനമായി ഇംഗ്ലീഷും അവിടെ പഠനവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. കണക്കു്, ചരിത്രം, ഭ്രമിശാസ്ത്രം ഇവയും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതമുൻഷിമാർ രണ്ടുപേരുണ്ടായിരുന്നു; ഹീബ്രു

---

46 തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചി റെസിഡൻറായിരുന്ന മൺറോ 1816–ൽ സി. എം. എസ്. മിഷണറിസംഘത്തിനും 1818–ൽ ബഞ്ചമിൻ ബെയിലിക്കും അയച്ച കത്തുകളിൽ ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. M. K. Kuriakose(Ed) History of Christianity in India: Source Materials, CLS 1982 p 92–95.

പഠിപ്പിക്കാൻ കൊച്ചിക്കാരൻ ഒരു യഹൂദനും. 1820–ൽ 42 വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ കോളേജിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ 21 പേർ യാക്കോബായസഭയിലെ കത്തനാർപട്ടത്തിനു പഠിച്ചിരുന്നവരായിരുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ, സാധാരണക്കാർക്കു വിദ്യാദാനംചെയ്യുവാനും അവർക്കു പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇടവകതോറും സ്കൂളുകളും; അവയിൽ നിന്നു ജയിക്കുന്ന ബുദ്ധിമാന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഉപരിപഠനം കൊടുക്കുവാൻ മൂന്നു ഗ്രാമർസ്കൂളുകളും; അവിടെനിന്നു ജയിക്കുന്നവർക്കു പഠിക്കാൻ സെമ്മിനാരി; ഇങ്ങനെയായിരുന്നു മിഷ്യനറിമാർ സംവിധാനംചെയ്ത വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി. ഇടവക സ്കൂളുകൾ അനേകമുണ്ടായി. കോട്ടയത്തുമാത്രമല്ല, ആലപ്പുഴ, മാവേലിക്കര, കൊച്ചി, തൃശ്ശൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും അവർ വിദ്യാശാലകൾ ഏർപ്പെടുത്തി. നോർട്ടൻ, ബെയിലി, ഫെൻ, ബേക്കർ, പീറ്റർ മുതലായ സുപ്രസിദ്ധവിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാർ ആ മിഷ്യനറിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു് അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഉത്തേജനവും ഉന്മേഷവും നൽകി. 1821–ൽ മിഷ്യനറിമാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ 35 സ്കൂളുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിദ്യാശാലകളിൽ അക്ഷരമാലയും കാവ്യങ്ങളുംമാത്രമല്ല, പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതരത്തിലുള്ള ഇതരവിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഇടവകവിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നു്—പള്ളിയോടു് അനുബന്ധിച്ചു സ്ഥാപിതമായതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ എന്ന പേരു നടപ്പായി—ജയിച്ചുവരുന്ന സമർത്ഥരായ കുട്ടികൾക്കു് ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിലേക്കു മിഷ്യനറിമാർ 1821–ൽ കോട്ടയത്തു് ഒരു ഗ്രാമർസ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. ആരംഭത്തിൽ അതിൽ പത്തു കുട്ടികളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും 1826–ൽ അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ സംഖ്യ 70 ആയി. ഈ ഗ്രാമർസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും സംസ്കൃതവും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഗ്രാമർസ്കൂളിൽനിന്നു പാസാവുന്നവർക്കു് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനു കോട്ടയത്തെ സി. എം. എസ്. കോളേജ് ഉപകരിച്ചിരുന്നു. ഏതാണ്ടു് ഇക്കാലത്തുതന്നെയാണു ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽ സ്കോട്ടു് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും ആരംഭിച്ചതു്. കോട്ടയത്തു സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഗ്രാമർസ്കൂൾ പിന്നീടു നിർത്തിക്കളയുകയാണു് ഉണ്ടായതു്.

മിഷ്യനറിമാർ നടപ്പിൽവരുത്തിയ മറെറാരു പരിഷ്കാരം പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചതാണു്. 1825–നു മുമ്പുതന്നെ കോട്ടയത്തും ആലപ്പുഴയും ഓരോ പെൺപള്ളിക്കൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിതങ്ങളായി. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ അതിനെറ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകയും അറുപതുകൊല്ലത്തോളം ആ രംഗത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചയാളുമായ മിസ്സസ് ബേക്കറെ നാം കൃതജ്ഞതാപൂർവം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പുത്രിയുടെ നാമത്തെ അനശ്വരമാക്കിത്തീർത്തി

രിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണു് കോട്ടയത്തെ മിസ് ബേക്കർ മെമ്മോറിയൽ എന്ന പെൺപള്ളിക്കൂടം.

മിഷ്യനറിമാർ നടത്തിയിരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളും ഒന്നിലും ഫീസു ചുമത്തിയിരുന്നില്ല. ഫീസ് ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആരും കുട്ടികളെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അയയ്ക്കാത്ത ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. പെൺകുട്ടികൾക്കായുള്ള ബോർഡിങ്ങു് സ്കൂളുകളിൽ ഭക്ഷണവും, പുസ്തകങ്ങളും വസ്ത്രംതന്നെയും സൗജന്യമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വളരെ ചുരുക്കം കുട്ടികളേ സ്കൂളിൽ ചേർന്നിരുന്നുള്ളു. ഈ വകയ്ക്കുള്ള ചെലവുകളും അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശമ്പളവും മിഷ്യനറിമാർതന്നെയാണു വഹിച്ചിരുന്നതു്. ഇതൊക്കെ ആലോചിച്ചിട്ടായിരിക്കാം തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ ധനസഹായം, വിശേഷിച്ചും സെമ്മിനാരിക്കു്, ഉണ്ടായതു്. കോട്ടയത്തു ചില ഭൂമികംകൂടാതെ പ്രസിദ്ധമായ മൺറോതുരുത്തും പാർവതീഭായിറാണിയിൽനിന്നും കിട്ടുകയുണ്ടായി.

യാക്കോബായവൈദികരുടെ അഭ്യസനമായിരുന്ന ആദ്യത്തെ പ്രധാനമായ ഉന്നമെങ്കിലും അതു പിന്നീടു നിലച്ചു. യാക്കോബായ സഭാധികാരികളുമായി മിഷ്യനറിമാർക്കു കൂട്ടുപിരിയേണ്ടതായി വന്നു. എന്നാൽ, മിഷ്യനറിമാർ സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ചവർക്കു മുന്തിയ സർക്കാരുദ്യോഗങ്ങളും കിട്ടിയിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾമാത്രമല്ല, നായന്മാരും മറ്റും അവിടെ പഠനത്തിനു വന്നു; അങ്ങനെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സംഖ്യ പ്രതിവർഷം വർദ്ധിക്കുകയുംചെയ്തു. 1882—ൽ കോട്ടയംകോളേജ് സർവകലാശാലയോടു് അഫിലിയേറു ചെയ്യപ്പെട്ടു.[47]

കോട്ടയത്തു് ആരംഭിച്ച ഈ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം മൂലമുണ്ടായ മേന്മ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർഅധികാരികളുടെ കണ്ണു തുറന്നു. 1834—ൽ, തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ഒരു സ്കൂൾ നടത്തുവാൻ സർക്കാർ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. കോട്ടയത്തു പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ഓക്സ്ഫോർഡു ബിരുദധാരിയായ, ജോസ് റോബർട്ട്സ് ആയിരുന്നു ഈ പുതിയ സ്കൂൾ നടത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിനു പ്രതിമാസം 100 രൂപാ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ ഗ്രാന്റായി കൊടുത്തിരുന്നു. 1837—ൽ സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു് ഈ സ്കൂൾ സർക്കാർ ഏറ്റെടുത്തു നേരിട്ടു നടത്തി. റോബർട്ട്സിനു പ്രതിമാസം 300 രൂപാ ശമ്പളംകൊടുത്തു സർക്കാർസർവീസിൽ നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു. സംസ്ഥാനത്തിലെ ഇതര കേന്ദ്രങ്ങളിലും ചില സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചു.* എന്നാൽ, സർ ടി. മാധവരായർ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനാ

---

47 അനുബന്ധം 5.3.1—5.3.8 കാണുക.

* അക്കാലത്തു ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റായിരുന്ന പ്രേസറിന്റെ ഉത്സാഹത്തിലും ഉപദേശത്തിലുമായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം നടന്നിരുന്നതു്.

യിരുന്ന (1858–1872) കാലത്താണ സർക്കാർവിദ്യാലയങ്ങൾ കൂടുതലായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. അതിനുശേഷം വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയത്തിൽ ഗവണ്മെൻറു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാന്തി കാണിക്കുകയും മലയാളംപള്ളിക്കൂടങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷു് പള്ളിക്കൂടങ്ങളും ധാരാളമായി സ്ഥാപിക്കുകയുംചെയ്തു.

പക്ഷേ, വളരെക്കാലത്തേക്കു സക്കാർസ്കൂളുകളിൽ അവർണ ഹിന്ദുക്കൾക്കു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ രാജ്യത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ഈഴവർ തുടങ്ങി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന വരും അധഃകൃതരുമായ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്യുന്ന തിനുള്ള യാതൊരു സൗകര്യവും ഗവണ്മെൻറു ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നി ല്ല. അവർക്കു മിഷ്യനറിമാരും നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളും നടത്തിക്കൊ ണ്ടിരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മാത്രമേ പ്രവേശം ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രകാരൻറെ സാക്ഷ്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കു ന്നതു് ഈ വസ്തുത ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന താണു്.

''മിഷ്യനറിമാരാണു് ആദ്യമായി വിദ്യാലയസ്ഥാപനവും അധഃകൃതസംരക്ഷണവും തിരുവിതാംകൂറിൽ നടപ്പാക്കിയതു്. തിരുവിതാംകൂറിൽ അടിമക്കച്ചവടം നിർത്തൽചെയ്തതു മിഷ്യനറി മാരുടെ ശ്രമത്താലാണു്. ഹൈന്ദവസമുദായത്തിൻറെ ദുരാചാരം നിമിത്തം, അവർണരെന്നും അധഃകൃതരെന്നും വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന പല ജാതിക്കാർക്കും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യംപോലും തിരുവിതാം കൂറിൽ ഇല്ലായിരുന്നു...ചാന്നാന്മാർ, മുക്കുവർ, പറയർ, പുലയർ തുടങ്ങിയ എല്ലാ അവർണർക്കും ഒരുപോലെ പരിഷ്കൃതമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി, മറ്റു സമുദായക്കാരോടൊപ്പം അവരെയും മിഷ്യനറിമാർ പരിഷ്കൃതഹൃദയരാക്കിത്തീർത്തു...മിഷ്യനറിമാർ വൈദികസ്ഥാപനങ്ങളോടു് അനുബന്ധിച്ചു രാജ്യത്തു നാനാഭാഗ ത്തും വിദ്യാലയങ്ങളും കോൺവെൻറുകളും സ്ഥാപിച്ചു് ആൺകുട്ടിക ളെയും പെൺകുട്ടികളെയും ഒരുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്യിച്ചു വന്നു...തിരുവിതാംകൂർ ഇന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന സകലസംസ്കാര ങ്ങൾക്കും എന്നും അവർ ഏറെക്കുറെ മിഷ്യനറിമാരോടു കടപ്പെട്ടവ രാണു്.'' (തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം—കെ. പങ്കജാക്ഷൻനായർ, ബി. എ., ബി. എൽ. പുറം 132–133).

കേരളത്തിൽ ആദ്യകാലത്തെത്തിയ സി. എം. എസു്. മിഷ്യ നറിമാർ അവരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിലും മറ്റും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് രീതി യിലുള്ള ആശയങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു് ലത്തീൻകാരും, സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾതന്നെയും ആ പ്രവർത്ത നങ്ങളിൽനിന്നു മാറിനിൽക്കുകയാണുചെയ്തതു്. കത്തോലിക്കകുട്ടി കൾ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോയി പഠിക്കുന്നതിനെ കത്തോലിക്കമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ അനുകൂലിക്കാതിരിക്കയുംചെയ്തു. ഇതു കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ നവീന വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിനു്

ആദ്യകാലത്തു് ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. ആധുനിക രീതിയിൽ വിദ്യാപ്രചാരം ചെയ്യാൻ കത്തോലിക്ക മിഷ്യനറിമാർക്കു് ഇതുമൂലം പ്രചോദനം ഉണ്ടായി എന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഇംഗ്ലീഷു് സ്കൂളുകളും കോളേജുകളുംതന്നെയും സ്ഥാപിക്കാനും സെമ്മിനാരികളിൽത്തന്നെയും ഇംഗ്ലീഷും മറ്റും പഠിപ്പിക്കാനും ഇങ്ങനെ ഇടയാകയുംചെയ്തു.

മൻശതാബ്ദങ്ങളിൽ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളും മിഷ്യനറിമാരും തമ്മിൽ ചില ഭിന്നതകളും നിലവിലിരുന്നതായി അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഭിന്നതകളും കുറേക്കാലംകൂടി നീണ്ടുനിന്നെങ്കിലും, കമ്മലീത്താ മിഷ്യനറിമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അവർ തമ്മിൽ ഏതാണ്ടു് ഒരൈക്യമുണ്ടായി. ലത്തീൻ റീത്തുകാരുടെയും സുറിയാനി റീത്തുകാരുടെയും ആദ്ധ്യാത്മികഭരണം കമ്മലീത്താ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരിലായി. കമ്മലീത്താ മിഷ്യനറിമാരുടെ ആസ്ഥാനം വരാപ്പുഴ ആയിരുന്നു. അങ്ങനെ അവിടം വിദ്യാപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായി ഉയർന്നുവന്നു. കമ്മലീത്താ മിഷ്യനറിമാരിൽ പലരും പ്രശസ്ത പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നതിനാൽ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളും കുറവല്ലായിരുന്നു.

വൈദികരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽത്തന്നെ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ വലിയ മാറ്റമുണ്ടായി. വൈദികശിക്ഷണത്തിനു പഴയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മല്പാന്മാരുടെ പഠനഗൃഹങ്ങൾ മതിയാകയില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായതിനാൽ വരാപ്പുഴ (പുത്തൻപള്ളി) ഒരു കേന്ദ്രസെമ്മിനാരി സ്ഥാപിക്കുകയും, അവിടെ പഠിക്കുന്ന ശെമ്മാശ്ശന്മാർക്കു മാത്രമേ പട്ടം കൊടുക്കുകയുള്ളുവെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുകയുംചെയ്തു. വരാപ്പുഴയിലെ ബർണദീനോസു് മെത്രാപ്പോലീത്തായും പിന്നീടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായമെത്രാനായിത്തീർന്ന ഡോക്ടർ മർസലീനോസു് പാതിരിയുമാണു് ഈ പരിശ്രമങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയതു്. ഇറ്റലി സ്വദേശിയായ ഡോക്ടർ മർസലീനോസു് ഒരു അഗാധ പണ്ഡിതനും ബഹുഭാഷാജ്ഞാനിയുമായിരുന്നു. ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലുമായി അദ്ദേഹം മലയാളത്തിൽ അമ്പതോളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാസേവനം എത്ര വിപുലമായ തോതിലായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. പുത്തൻപള്ളി സെമ്മിനാരി റെക്ടർ സ്ഥാനത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായിരുന്നവരും മഹാപണ്ഡിതന്മാരും ഭാഷാസേവനകുതുകികളുമായിരുന്നു. അവരുടെ പരിശ്രമഫലമായി ഒരു 'മലയാണ്മ—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷു് അകാരാദി'യും ഭാഷയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രശസ്തമായ ഈ പുത്തൻപള്ളി സെമ്മിനാരിയാണു കാൽനൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പു് ആലുവായിൽ മംഗലപ്പുഴ എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിൽ കത്തോലിക്കരായ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ സന്ന്യാസജീവിതത്തി

ന്ന സിദ്ധിച്ച പ്രോത്സാഹനം ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു നവോത്ഥാനമാകുന്നു. കമ്മലീത്താ മിഷ്യനറിമാരാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനും പ്രചോദനവും നേതൃത്വവും നൽകിയതു്. അങ്ങനെ പ്രസിദ്ധമായ സുറിയാനി കമ്മലീത്താ സന്ന്യാസസഭ, മാന്നാനം കേന്ദ്രമായി, 1831–ൽ സമാരബ്ധമായി. ഈ സമൂഹത്തിലെ ആദ്യസന്ന്യാസിമാരിൽ പ്രമുഖൻ കൈനകരി ഇടവകക്കാരനായ ചാവറ കുരിയാക്കോസു് ഏലിയാസു് പട്ടക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ പുതിയ സന്ന്യാസസമൂഹത്തിനുവേണ്ട വ്യവസ്ഥകളും ഉണ്ടാക്കി നടപ്പാക്കുകയും മരണപര്യന്തം അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ (പ്രിയോർ) ആയിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തു് ഈ സന്ന്യാസസമൂഹത്തിനു പല ശാഖാഭവനങ്ങളും ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ സമുദായസേവനത്തിനു സമയവും സന്നദ്ധതയുമുള്ള ഒരു സമൂഹം ഉണ്ടായിയെന്നതു് ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു വലിയ നേട്ടമായിരുന്നു.

കമ്മലീത്താ സന്ന്യാസസഭയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രിയോർ ആയിരുന്ന ചാവറ കുരിയാക്കോസു് ഏലിയാസച്ചൻ കുറേക്കാലത്തേക്കു വരാപ്പുഴ അതിരൂപതാ വികാരിജനറാളും സ്ഥാനവും വഹിച്ചിരുന്നു. ആ കാലത്തു്, 1865–ൽ, അദ്ദേഹം പള്ളികളുംക്കയച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സർക്കുലറിൽ ഇടവകകളുംതോറും വാദ്യാലയങ്ങളും ആരംഭിക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം പള്ളിമുടക്കു കല്പിക്കുന്നതാണെന്നും കർശനമായി അനുശാസിച്ചിരുന്നു. ഓരോ കത്തോലിക്കാദേവാലയത്തോടും അനുബന്ധിച്ചു പള്ളിക്കൂടം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതു് അങ്ങനെ മതപരമായ ഒരു ചുമതലയായിത്തീർന്നു. നിർബന്ധവിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയുടെ പ്രഥമപടിയായി ഈ സർക്കുലറിനെ കണക്കാക്കാം. മുൻപേതന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്ന വിദ്യാലയപ്രസ്ഥാനം സാർവത്രികമാകുന്നതിനു് ഇതു കാരണമായി. ചാവറയച്ചൻതന്നെ മാന്നാനത്തു് ഒരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയം ആരംഭിക്കുകയും, അധഃകൃതരുടെ വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം പ്രത്യേക പള്ളിക്കൂടങ്ങളും നടത്തുകയുംചെയ്തു. ഇടവക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ചു ജയിക്കുന്നവർക്കു് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിലേക്കു് കൊച്ചിയിലെ സാൻറ്ക്രൂസു് ഹൈസ്കൂളും, മാന്നാനത്തെ സെൻറ് ഇഫ്രേംസു് ഹൈസ്കൂളും സ്ഥാപിതമായി.

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉദ്ധരാർത്ഥത്തിൽ പഴയകൂർ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ സ്വയംഭരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവാദം വീണ്ടും ഉത്തേജിതമായി. മേലൂസു് എന്ന നെസ്റോറിയൻ മെത്രാന്റെ വരവോടുകൂടി ഈ പ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്രാപിച്ചു. നിധീയിരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാരെപ്പോലെ പ്രാപ്തന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരുമായ നേതാക്കന്മാർ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉയർന്നുവന്നു. ഭിന്നത വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വശത്തു സാഹിത്യവും ഒരു അവശ്യോപകരണമായിത്തീർന്നു. സഭാചരിത്രസംബന്ധമായ ചർച്ചകളും ഉണ്ടാകാനും ആ വിഷയത്തിൽ വിപുലമായ ഗവേഷണങ്ങളും നടത്താനും ഇടയായി. നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വാദങ്ങ

ളുടെ ന്യായ്യത റോമയിലെ സഭാമേലധികാരികൾക്കു ബോദ്ധ്യമായതിന്റെ ഫലമായി 1896–ൽ സുറിയാനിക്കാർക്കു സ്വജാതിയിൽപ്പെട്ട മൂന്നു നാട്ടുമെത്രാന്മാർ നിയമിതരായി. ഇതു് കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃത്തിക്കു വളരെയധികം ഉത്തേജനം നൽകുകയുണ്ടായി.

അദ്ധ്യായം പതിനഞ്ചു്

വിവർത്തനസംരംഭങ്ങൾ

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചു് തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്ന മിഷ്യനറിമാർ മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുകയിൽ, വിദ്യാശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു വിജ്ഞാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് അവർ ചെയ്ത യത്നങ്ങളെ കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുകയുണ്ടായല്ലൊ. അതുപോലെതന്നെ പ്രശംസനീയമായ മറെറാരു നടപടിയാണു് പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിവർത്തനം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായി ഇവിടെയെത്തിയ മിഷ്യനറിമാരുടെ ശ്രദ്ധ ആദ്യമേതന്നെ വേദപുസ്തകപരിഭാഷയിൽ പതിഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ആദ്ധ്യാത്മികമായി മാത്രമല്ല, സാഹിത്യമെന്ന നിലയിലും ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒരു പ്രമാണഗ്രന്ഥമാണല്ലൊ ബൈബിൾ. സുറിയാനിയിലും ലത്തീനിലും വേദപുസ്തകം ഇവിടെ ധാരാളം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അവശ്യം അറിയേണ്ട സംഗതികളും മലയാളത്തിലും തമിഴിലും തർജമചെയ്തതും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, വേദപുസ്തകം മുഴുവൻ തർജമചെയ്ത എന്ന പ്രശസ്തിക്കു് പൂർണ്ണാവകാശികളും ഈ മിഷ്യനറിമാർതന്നെയാകുന്നു.

വേദപുസ്തകപരിഭാഷ മറെറാരു പ്രശ്നത്തിലേക്കു മിഷ്യനറിമാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ആശയവിനിമയത്തിനു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേണം; പക്ഷേ, അവ അച്ചടിച്ചെങ്കിൽമാത്രമേ ജനങ്ങൾക്കു് അവ മൂലം പ്രയോജനമുണ്ടാകയുള്ളു. മിഷ്യനറിമാർ കേരളത്തിലെത്തുന്നതുവരെ മലയാളഭാഷയിൽ അച്ചടി നടത്താവുന്ന ഒരു മുദ്രണാലയവും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം കേരളത്തിൽ മുദ്രാലയം സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഈ മിഷ്യനറിമാർതന്നെ മുൻനിന്നു യത്നിച്ചു. അതിന്റെ വിശദവിവരങ്ങൾ പിന്നാലെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണു്. കേരളസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് അത്യധികം സഹായകമായിത്തീർന്ന മുദ്രാലയങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിനു പ്രചോ

ദനം നൽകിയതു് വേദപുസ്തകവിവർത്തനമാണെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

1806-ൽ കേരളത്തിൽ വന്ന ഡോക്ടർ ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ ബൈബിൾ തർജമചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഉറവു ശ്രമംചെയ്തു. അന്നത്തെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന ഒന്നാം മാർ ദിവന്നാസ്യോസുമായുണ്ടായ ഒരു കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ ഈ വിഷയമാണു് ബുക്കാനൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതു്. പണ്ടുകാലത്തു് ബസ്രായിൽനിന്നോ മറേറാ മലയാളത്തു കൊണ്ടുവന്നു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന എസ്റ്റ്റെംഗെല സുറിയാനിയിലുള്ള ഒരു വേദപുസ്തകം കണ്ടുനോട്ടവെച്ചു് മെത്രാപ്പോലീത്താ ബുക്കാനനു് സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി. ബുക്കാനൻ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയ പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനിച്ച സുറിയാനി വേദപുസ്തകകൈയെഴുത്തുപ്രതിയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു ഈ വേദപുസ്തകം ഇപ്പോഴും കേംബ്രിഡ്ജ് സർവകലാശാലയുടെ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

ബുക്കാനൻസായ്പിന്റെ താല്പര്യമനുസരിച്ചു്, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ, വേദപുസ്തകം തർജമചെയ്തുതുടങ്ങി. കായങ്കുളത്തുകാരൻ പീലിപ്പോസ്റമ്പാനാണു് ഇതിൽ പ്രധാന ഭാഗം വഹിച്ചതു്. സുറിയാനിയിൽനിന്നു നേരിട്ടു് തർജമചെയ്യുകയും, പിന്നീടു് പാണ്ടിയിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന തമിഴ്പരിഭാഷയുമായി ഒത്തുനോക്കുകയുംചെയ്തു. മുമ്പു് മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങളുടെ തർജമകളും അതേപടി സ്വീകരിക്കുകയും ബാക്കിഭാഗങ്ങളും അതിനൊപ്പിച്ചു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയുമാണു ചെയ്തതു്. തന്മൂലം തർജമയിലെ ഭാഷാരീതി പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനോടടുത്ത കാലത്തെ ഭാഷയോടാണു് കൂടുതൽ സാമ്യം വഹിച്ചതു്.

വേഗം കാര്യം നടക്കാനായി തിമ്മപ്പൻപിള്ള എന്നൊരു ചെട്ടിയാരെയും ബുക്കാനന്റെ ശമ്പളത്തിൽ പീലിപ്പോസ്റമ്പാന്റെകൂടെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു. 1807–ൽ നാലു സുവിശേഷങ്ങളുടെയും പ്രക്സുസിന്റെയും തർജമകളും തയ്യാറായി. ബുക്കാനന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം തിമ്മപ്പൻപിള്ള അതുംകൊണ്ടു് ബങ്കാളത്തു പോയി. ബുക്കാനനാകട്ടെ അതു് ബോംബെയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു് അവിടത്തെ കൂറിയർ (Courier) പ്രസ്സിൽ അച്ചടിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയി. കൂറിയർപ്രസ്സിൽ മലയാള അക്ഷരങ്ങളും കൊത്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേക്കു കണ്ടനാട്ടുപള്ളി ഇടവകക്കാരനായ കൊച്ചിട്ടി എന്ന ഒരു നസ്രാണിയെക്കൂടി ഡോക്ടർ ബുക്കാനൻ ബോംബെയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതായി ഒരു രേഖയിൽ കാണുന്നു. ബോംബെയിലെ വേദപുസ്തകം അച്ചടി 1811–ലെ പൂർത്തിയായുള്ളു. 9½ ഇഞ്ചു് നീളവും 8 ഇഞ്ചു് വീതിയും 2 ഇഞ്ചു് ഘനവും 504 പേജുകളുമുള്ളതായിരുന്ന ഈ ഒന്നാമത്തെ മലയാള

ഒരു പേജ് ഫോട്ടോ എടുത്തത്

ക്യൂറിയർ പ്രസ്സിലടിച്ച മലയാളം ബൈബിളിലെ

ഉപമാനം

൧൫ ഇപ്രകാരമൊരുത്തൻ ദൈവത്തിൽ
വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നുവരികിൽ അവന്റെ
വിശ്വാസം അവനു രക്ഷയുണ്ടാക്കുന്നില്ല
എന്നു യാക്കോബ് പറയുന്നു. ഇതിനു
പൈതലിനെ ഒരുവൻ കൈയിൽ എടുത്തു
കൊണ്ടുനടക്കുന്നതും കൈയിൽ
വിശ്വസിക്കുന്നതും തമ്മിൽ എന്തു
വ്യത്യാസം എന്നു ചോദിച്ചാൽ
ഉത്തരം പറയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു.
൧൬ ഒരുത്തൻ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു
എന്നു പറയുന്നതിനാൽ അവൻ
ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതായി
കാണുന്നില്ല. അവൻ ദൈവത്തിൽ
വിശ്വസിക്കുന്നതായി കാണുന്നതു
അവൻ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു
കൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. ഇതിനു
ഉപമാനം പറയുന്നതു ഒരുവൻ
പൈതലിനെ കൈയിൽ എടുത്തു
കൊണ്ടുനടക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം
അവൻ പൈതലിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു
എന്നു കാണുന്നതുപോലെ ആകുന്നു.
൧൭ അതുപോലെ വിശ്വാസവും പ്രവൃത്തിയും
കൂടാതെ ഇരുന്നാൽ അതു നിർജ്ജീവമായിരിക്കുന്നു.
൧൮ ഒരുത്തൻ പറയുന്നു നിനക്കു വിശ്വാസം
ഉണ്ടു എനിക്കു പ്രവൃത്തി ഉണ്ടു നിന്റെ
വിശ്വാസം പ്രവൃത്തികൂടാതെ എനിക്കു
കാണിച്ചുതരിക എന്നാൽ എന്റെ
വിശ്വാസം പ്രവൃത്തികൊണ്ടു നിനക്കു
കാണിച്ചുതരാം. ൧൯ നീ ഒരു ദൈവമേ
ഉള്ളു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നുവോ
നന്നു നിനക്കു നല്ലതു തന്നെ
ഭൂതങ്ങളും വിശ്വസിച്ചു വിറയ്ക്കുന്നുവല്ലോ.
൨൦ ഭോഷനായ മനുഷ്യനേ പ്രവൃത്തി
കൂടാതെ വിശ്വാസം നിഷ്ഫലമെന്നു
നിനക്കു അറിവാൻ മനസ്സുണ്ടോ?
൨൧ നമ്മുടെ പിതാവായ അബ്രഹാം
പുത്രനായ യിസ്ഹാക്കിനെ യാഗപീഠത്തിന്മേൽ
അർപ്പിച്ചതിനാൽ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു
നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുവല്ലോ. ൨൨ വിശ്വാസം
പ്രവൃത്തിയോടുകൂടെ പ്രവർത്തിച്ചു
പ്രവൃത്തികൊണ്ടു വിശ്വാസം
തികഞ്ഞതായിത്തീർന്നു എന്നു നീ
കാണുന്നുവല്ലോ. ൨൩ അങ്ങനെ
ദൈവത്തിൽ അബ്രഹാം വിശ്വസിച്ചു
അതു അവനു നീതിയായി കണക്കിടുകയും
അവൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹിതൻ
എന്നു വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതായ
തിരുവെഴുത്തു നിവൃത്തിയായി.
൨൪ മനുഷ്യൻ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു
നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നു വിശ്വാസം
കൊണ്ടു മാത്രമല്ല എന്നു നിങ്ങൾ
കാണുന്നുവല്ലോ. ൨൫ അങ്ങനെ
തന്നേ രാഹാബ് എന്ന വേശ്യയും
ദൂതന്മാരെ സമ്മാനിച്ചു വേറെ
വഴിയായി അയച്ചുകളഞ്ഞതിനാൽ
പ്രവൃത്തികൊണ്ടു നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുവല്ലോ.
൨൬ ആത്മാവില്ലാത്ത ശരീരം മൃതമായിരിക്കുന്നതു
പോലെ പ്രവൃത്തിയില്ലാത്ത വിശ്വാസവും
മൃതമായിരിക്കുന്നു.

വേദപുസ്തകം. ഇതിന്റെ പ്രതികൾ ക്രമേണ മലയാളത്തു കൊണ്ടു വരികയും (1815) പല പള്ളികൾക്കും കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

ഈ വേദപുസ്തകം സുറിയാനിയിൽനിന്നുള്ള പദാനുപദതർജമയായിരുന്നു. പലേടത്തും സുറിയാനിപദങ്ങൾ തത്സമങ്ങളായിത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യായത്തിനു് ''കെപ്പാല ഓൻ,'' എന്നും, വാക്യത്തിനു് ''പാസോക്കാ'' എന്നും, സങ്കീർത്തനത്തിനു് ''മസ്മൂർ'' എന്നും. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനു് ''മാമൂദീസാ'' എന്നും, പഴയ നിയമത്തിനു് ''ഓറേത്താ'' എന്നും മറ്റുമുള്ള സുറിയാനിപദങ്ങൾതന്നെ അതേപടി മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ആദ്യത്തെ പേജിൽ (Title Page) ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: ''The New Testament of our Lord and Saviour Jesus Christ translated into the Malayalim, Part I Containing the four Gospels—Bombay, printed at the Courier press 1811. പുതിയ സമ്മന്ദത്തിന്റെ നമ്മുടെ കർത്താവായി രെക്ഷിക്ക യീശോമിശീഹാ—മലയാളഭാഷയിൽ പെത്തത—ഒന്നാമത—ഇതിൽ യെവൻഗലി ഒൻ നാലും—ബൊംബായിൽ കൊറിയർ അച്ചടിച്ച തീർത്തത—

൧൮൧൧ (1811) ആമത.''

ബോംബെയിൽ, അച്ചടിച്ച മേൽപറഞ്ഞ നാലു സുവിശേഷങ്ങളുടെ തർജ്ജമ പരിശോധിച്ചതിൽ പലവിധത്തിൽ പിശകുള്ളതായി കണ്ടു. പിന്നീടു മറ്റു കത്തങ്ങൾ സുറിയാനിയിൽനിന്നു ചെയ്ത മുഴവൻ ബൈബിളിന്റെ തർജ്ജമയും കുറെയെല്ലാം തെറ്റുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. അതിനാൽ രണ്ടാമതൊരു തർജ്ജമ ബെയ്ലിസായ്പിന്റെ നേരിട്ടുള്ള മേൽനോട്ടത്തിൽ, ഇംഗ്ലീഷുബൈബിളിൽനിന്നു തുടങ്ങി. ഈ വേല വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. വലിയ കാലതാമസവും വേണ്ടിവന്നു. അതിനാൽ മൺറോയുടെ പുറപ്പാടിനു മുമ്പു തർജമ പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. അതു് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഇച്ഛാഭംഗം ഉളവാക്കി.

നിസ്തുലപരിശ്രമമായിരുന്നു ബെയ്ലിയുടേതെങ്കിലും മലയാളം എളുപ്പത്തിൽ പഠിക്കാൻ തക്ക സൗകര്യമൊന്നും അന്നില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഓരോവിധത്തിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള പലരുടെയും സഹായം തേടേണ്ടിവന്നു. വേദപുസ്തകത്തിന്റെ മൂലഭാഷയായ ഹീബ്രുവിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള മോശ ഇവർ ഫാത്തി എന്നൊരു കൊച്ചിക്കാരൻ യഹൂദനെയും ചില സംസ്കൃതമലയാളപണ്ഡിതന്മാരെയും ഈ വേലയ്ക്കു നിയമിക്കയുണ്ടായി. ഒരു വൈദ്യനാഥയ്യരായിരുന്നു സംസ്കൃതമുൻഷി. മലബാറുകാരൻ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ചാത്തുമേനോൻ എന്നയാളെ മലയാളം മുൻഷിമാരിൽ ഒരാളായും നിയമിച്ചു.

അനേകവർഷം വേണ്ടിവന്ന ഈ വേല ശരിയായി ചെയ്തതീർക്കുവാൻ. 1829–ൽ പുതിയ നിയമം തർജമ പൂർത്തിയായി. അതു് അച്ചടിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണു പിന്നെ ശേഷിച്ചതു്.[48] മലയാളത്തിൽ അച്ചടി കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി തുടങ്ങുകയാണു്. ആർക്കും ഒരു പരിചയവുമില്ലാത്ത ആ ഭാരം ഒട്ടുമുക്കാലും ബെയ്ലിതന്നെ വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. മരംകൊണ്ടു് ഒരു അച്ചടിയന്ത്രം അദ്ദേഹം പണിതുണ്ടാക്കി. അക്ഷരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കേണ്ട ഭാരമായിരുന്നു പിന്നെ. മദ്രാസിലെ സർക്കാർപ്രസ്സിൽനിന്നും ചില അക്ഷരങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നു. പക്ഷേ, അതിലെ അക്ഷരവടിവു വിരൂപമായി തോന്നി. അതുനാൽ ഒരു ആശാരിയുടെയും രണ്ടു തട്ടാന്മാരുടെയും സഹായത്തോടുകൂടി അക്ഷരങ്ങളും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കുകയാണുചെയ്തതു്. ഇങ്ങനെ ആദ്യത്തെ മലയാളം അച്ചടിയന്ത്രം ഉണ്ടായി. ഏതാണ്ടു് കാക്സ്റ്റൺ യൂറോപ്പിൽ ചെയ്തതുപോലെയുള്ള ഒരു പരിശ്രമമായിരുന്നു അതു്. ആ അച്ചടിയന്ത്രം ഇന്നും കോട്ടയത്തു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു.

1829–ൽ പുതിയനിയമം അച്ചടിച്ചുതീർന്നു. അയ്യായിരം പ്രതികളായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പതിപ്പു്. മറ്റു ഭാഗങ്ങളും 1841–ലെ അടിച്ചുതീർന്നുള്ളു. ഇപ്പോഴും ഇവയുടെ പ്രതികളും മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കാണാം. പുതിയനിയമം മലയാള പരിഭാഷാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരു് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. "The New Testament of our Lord and Saviour Jesus Christ, Translated into the Malayalam Language Cottayam, Printed at the Church Mission press, for the Madras Auxiliary Bible Society, 1829—നമ്മുടെ കർത്താവും രക്ഷിതാവുമായ യെശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുതിയനിയമം മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷയാക്കപ്പെട്ടതു—കോട്ടയം ചർച്ചമിശൊൻ അച്ചിൽ ബൈബൽ സൊസൈയിട്ടിക്കുവെണ്ടി അടിക്കപ്പെട്ടതു—മെശിഹാ സംവത്സരം 1829."

ബോംബെയിലും കോട്ടയത്തും അച്ചടിച്ച വേദപുസ്തകതർജമകളുടെ വിപുലമായ ഒരു താരതമ്യപഠനത്തിനു് ഇവിടെ തുനിയുന്നില്ല. വേദപുസ്തകത്തിലെ രണ്ടു പ്രധാനഭാഗങ്ങളും ഈ രണ്ടു തർജമകളിൽനിന്നും താഴെ കൊടുക്കുന്നു. അച്ചടിയുടെ പ്രത്യേകതകളും, അക്ഷരത്തിന്റെ സ്വഭാവം മുതലായവ ഫോട്ടോകളിൽനിന്നു കാണാം.

---

48 1820 മുതൽ കോട്ടയത്തു അച്ചടി തുടങ്ങി എന്നു കരുതാൻ ന്യായങ്ങളുണ്ടു്. ഏതായാലും 1829–ൽ കോട്ടയത്തു നല്ല നിലയിൽ അച്ചടി നടന്നിരുന്നു. അനുബന്ധം 3.5.2 കാണുക.

(1) വിശുദ്ധമത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 2–ാം അദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 7 വരെ വാക്യങ്ങളും.

൧ കെപ്പാലെയൊൻ

ഏിന്നാൻ ഹൊറൊദെസ രാജാവിന്റെ
ദിവസങ്ങളിൽ യൂദായുടെ ബൈസലഹെമിൽ
യിശൊ നംപൂരാൻ താൻ പിറക്കപ്പെട്ടപ്പൊൾ
ഒറെമിന്ന കിഴക്കിൽനിന്ന മഗ്രുശന്മാര അവരു
വന്ന അവരു ചൊല്ലുന്നു
൨ പിറക്കപ്പെട്ടയെന്ന യൂദന്മാരുടെ രാജാവ
എവടെയാകുന്ന ഏിന്നാൽ കിഴക്കിൽ അവ
ന്റെ നക്ഷത്രം ഞങ്ങൾ കണ്ടു അവനെ
കുംവിട്ടുവാൻ ഞങ്ങൾ വന്നു.

൩ ഏിന്നാൽ ഹൊറൊദെസ രാജാവ
അവൻ കെട്ടു അവനിളകപ്പെട്ടു അവ
ന്റെ കൂടെ ഒറെമയൊക്കയും
൪ മെൽപ്പട്ടക്കാരെയും ലൊകരുടെ
ശാസ്ത്രികാരയും അവർ ഒക്കെ അവൻ
കൂട്ടി മിശിഹാ എവിടെ പിറക്കപ്പെടു

ന്തായെന്ന അവരൊട്ട അവൻ ചൊ
ദിക്കുന്നവായി
൫ എന്നാൽ യൂദായുടെ ബെസലെ
ഹെമിൽ എന്ന അവരു ചൊല്ലി
൬ എന്നാൽ യൂദായുടെ ബെസലെ
ഹെമെ നീ. യൂദായുടെ രാജാക്കന്മാർ
ക്കുറയുപ്പെട്ടതു നിയായില്ലോ എന്നാൽ നി
ന്നിൽനിന്ന രാജാവ അവൻ പ്രപ്പെ
ട്ടീസറായെലായ എന്റെ ലൊകരെ
ഇവൻ അതിനെയവൻ മെയുമെന്ന
യിവണ്ണം നിവ്യായിൽ എഴുത്തു പെ
ട്ടതാകുന്നു
൭ അപ്പോൾ പൊന്തൊസ ഒദ്ദിവാലെ
മഗ്രൊക്കാരെ അവൻ വിളിച്ച ആതുകാ
ലത്തിൽ നക്ഷത്രം അവക്ക കാണപ്പെട്ട
വെന്ന അവരിൽ നിന്ന അവൻ ചൊദി
ച്ചറിഞ്ഞ.

2 അദ്ധ്യായം

1 വിദ്വാന്മാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നത— 11 അവർ
അവനെ വന്ദിക്കുന്നത—14 യൌസേഫ് എജിപ്തിലേക്കു ഓടി
പോകുന്നത. പിന്നെ എറൊദെസ രാജാവിന്റെ നാളുകളിൽ
യെഹൂദിയായിലെ ബെതലഹെമിൽ യെശു അവതരിച്ചതിന്റെ
ശെഷം കണ്ടോലു വിദ്വാന്മാർ കിഴക്കുനിന്ന യെറുശലെമിലെക്കു
2 വന്ന* പറഞ്ഞു. യെഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായി അവതരിച്ചിരി
ക്കുന്നവൻ എവിടെ ആകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞങ്ങം
അവന്റെ നക്ഷത്രത്തെ കിഴക്കു കണ്ട അവനെ വന്ദിപ്പാൻ വന്നി
രിക്കുന്നു.
3 എറൊദെസ രാജാവ ഇതിനെ കെട്ടാറെ അവനും അവനൊട്ട
4 കൂടെ യെറുശലെമൊക്കെയും ചഞ്ചലപ്പെട്ടിരുന്നു * പിന്നെ
അവൻ പ്രധാനാചാര്യന്മാരെയും ജനത്തിന്റെ ഉപാദ്ധ്യായന്മാ
രെയും എല്ലാംകൂടി വരുത്തി ക്രിസ്തു എവിടെ ജനിക്കും എന്ന അ
5 വരൊട ചൊദിച്ചു* എന്നാറെ അവർ അവനൊട പറഞ്ഞു യെഹൂ
ദായിലെ ബെതലെഹെമിലാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇപ്ര
6 കാരം ദീർഘദർശിയാൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു* യെഹൂദാ ദെശ
ത്തിലുള്ള ബെതലെഹെമെ നീയും യെഹൂദായിലെ പ്രഭുക്കളിൽ
ഒട്ടും ചെറുതല്ല എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എന്റെ ജനമാകുന്ന ഇസ്രാ
ഏലിനെ ഭരിക്കുമവനായൊരു പ്രഭു നിങ്കൽ നിന്ന വരും.
7 അപ്പൊഴെ എറൊദെസ വിദ്വാന്മാരെ രഹസ്യമായി വിളിച്ചിട്ട
നക്ഷത്രം എതു സമയത്ത കാണപ്പെട്ട എന്ന അവരൊട താല്പര്യ
മായിട്ട ചൊദിച്ചറിഞ്ഞു. *

(2) വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 5–ാം അദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 12 വരെ വാക്യങ്ങളം:

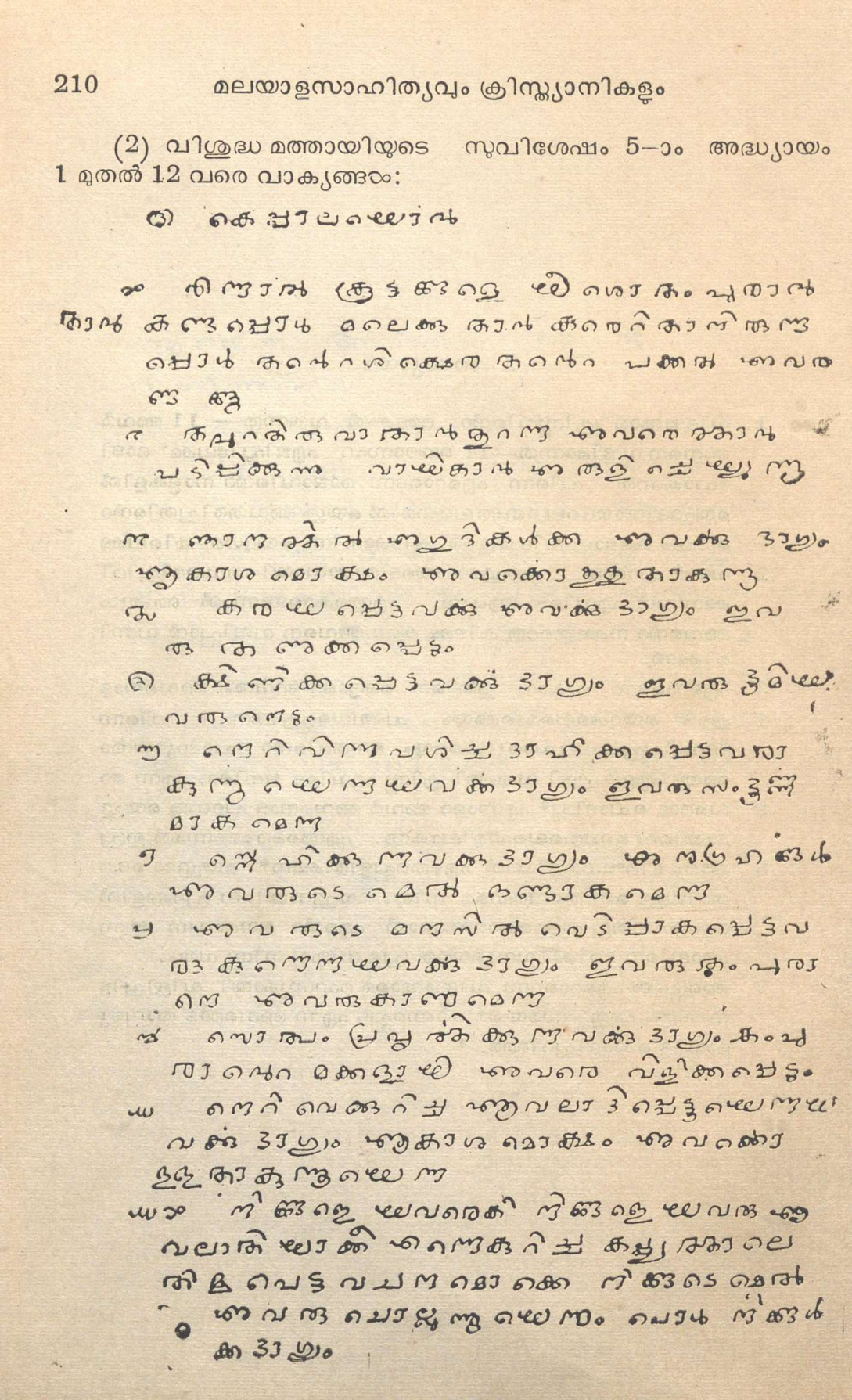

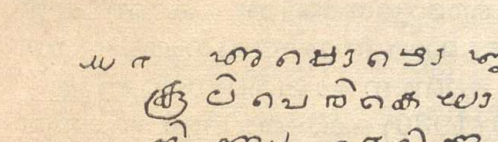

5 അദ്ധ്യായം

1 ഇന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു.—13. അപ്പൊസ്തലന്മാർ ഭൂലൊകത്തിന്റെ പ്രകാശമാകുന്നു—21. വെദപ്രമാണം വ്യാഖ്യാനപ്പെട്ടത. എന്നാറെ അവൻ പുരുഷാരങ്ങളെ കാണുകകൊണ്ടു ഒരു പർവ്വതത്തിലെക്കു കരെറി പൊയി അവൻ ഇരുന്നപ്പോൾ അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു * പിന്നെ അ 2
വൻ തന്റെ വായിനെ തുറന്നു അവൎക്ക ഉപദെശിച്ചു പറഞ്ഞു. *
ആത്മാവിങ്കൽ സാധുക്കളായുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തുകൊ 3
ണ്ടെന്നാൽ സ്വർഗരാജ്യം അവരുടെ ആകുന്നു * ദുഃഖിക്കുന്നവർ 4
ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ആശ്വസിക്കപ്പെടും* സൗമ്യതയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 5
അവർ ഭൂമിയെ അവകാശമായനുഭവിക്കും * നീതിക്കായിട്ടു വി 6
ശന്ന ദാഹിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ തൃപ്തന്മാരാകും * കരുണയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തു 7
കൊണ്ടെന്നാൽ അവർക്ക കരുണയെ ലഭിക്കും * ഹൃദയശുദ്ധിയു 8
ള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തെ കാണും * സമാധാനത്തെ നടത്തുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തു 9
കൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രന്മാരെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടവരാകും * നീതി നിമിത്തമായിട്ടു പീഡിക്കപ്പെടുന്നവർ 10
ഭാഗ്യവാന്മാർ അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വർഗരാജ്യം അവരുടെ ആകുന്നു* ഞാൻ നിമിത്തമായിട്ടു അവർ നിങ്ങളെ ധിക്കരിക്കയും പീഡിപ്പിക്കയും സകലവിധമായുള്ള ദുർവ്വചനത്തെ നിങ്ങളുടെ നെരെ വ്യാജമായിട്ടു പറകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യ 11
വാന്മാരാകുന്നു * നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം സ്വർഗ്ഗത്തിങ്കൽ വളരെ 12
ആകകൊണ്ടു സന്തോഷിക്കയും ആനന്ദിക്കയും ചെയ്‌വിൻ എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ഉള്ള ദീർഘദർശിമാരെ അവർ ഇപ്രകാരം പീഡിപ്പിച്ചു.*

ബോംബെയിൽ അച്ചടിച്ച വേദപുസ്തകത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ ചതുരവടിവിലാണല്ലോ. 1772–ൽ റോമയിൽ അച്ചടിച്ച ''കുമ്പേന്തി''ലെ അക്ഷരവടിവാണു് ഇതിലും കാണുന്നതു്. കുറിയർ പ്രസ്സിൽത്തന്നെ 1799–ൽ അടിച്ച ഡ്രമ്മണ്ടുധരയുടെ വ്യാകരണത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ അധികവും കുമ്പേന്തി

യിൽനിന്നായിരുന്നുവെന്നു മുൻ ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ബോംബെ ബൈബിളിലെ ഭാഷ സാമാന്യേന തമിഴ്മയമാണു്. അന്നത്തെ ആധാരങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഭാഷതന്നെയാണിതു്. തിരുവിതാങ്കൂർ സ്റ്റേറ്റ്മാനുവലിൽ (1930) കൊടുത്തിട്ടുള്ള അക്കാലത്തെ രേഖകളും നോക്കുക. അന്നത്തെ നസ്രാണിക്കത്തനാരന്മാർ പള്ളിയിൽ പഠാർത്ത[49]സ്സു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷതന്നെയായിരുന്നു അതു്. പിന്നീടും കുറെക്കാലത്തേക്കു് ഈ രീതി നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.

കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ച വേദപുസ്തകത്തിലെ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തോടു കുറെക്കൂടെ അടുത്തുനില്ക്കുന്നു. തമിഴ്പദങ്ങളും കുറവാണു്. പദങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സംസ്കൃതത്തെയെന്നവണ്ണം വാചകരചനയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിനെയാണു് അതു് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഇംഗ്ലീഷ് അനുകരണമാണു് പിന്നീടു മലയാളഗദ്യത്തിനു് ഒരു പുതിയ ജീവൻ കൊടുത്തതു്. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപണ്ഡിതന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലും സംസ്കൃതപരിജ്ഞാനമുള്ള മലയാളികളുടെ സഹകരണത്തിലും നടന്ന ഈ തർജമ ഗദ്യവിഷയത്തിൽ ഒരു പുതിയ വഴികാട്ടിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലതന്നെ.

ബെയ്ലി അച്ചടിപ്പിച്ച വേദപുസ്തകത്തിലെ ഭാഷയെപ്പറ്റിയും പല വിമർശനങ്ങളും അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായി. അതു സംസ്കൃതപദബഹുലമാണെന്നും, തന്മൂലം സാധാരണജനങ്ങൾക്കു ദുർഗ്രഹമാണെന്നും ആയിരുന്നു പ്രധാനമായി ഉണ്ടായ ആക്ഷേപം. തന്മൂലം അതു വായിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ പ്രത്യേകപാണ്ഡിത്യമുള്ളവരെ ഏല്പിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്.*

മേൽക്കാണിച്ച വിമർശനത്തിനു കാരണമില്ലാതില്ല. ബൈബിളിലെ ഓരോ വാക്യവും അതേപടി തർജമചെയ്യണമെന്നും, സ്വതന്ത്രതർജമ പാടില്ലെന്നും അന്നു സഭാമേലധികാരികളിൽനിന്നും നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ ഏതാണ്ടു് ഒരു അനുപദതർജമയാണു് അവർ നടത്തിയതു്. ഏവർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ വേണം തർജമയെന്നും നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, അങ്ങനെ പൊതുവായ ഒരു ഗദ്യസരണി അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ മുമ്പു് ക്ലമെന്റ്പാതിരിക്കും പാറേമാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ഈ തർജമക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അന്നു നടത്തിയ ബൈബിൾതർജമ എത്രയും സ്തുത്യർഹമായ ഒരു വേലയായിരുന്നു. ആ മലയാളവേദപുസ്തകം വേദസംബന്ധമായി മാത്രമല്ല, ഭാഷാസംബന്ധമായും വലിയ ഒരു നേട്ടം ആയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവേദസംബന്ധമായി പ്രസം

---

* See Madras C. M. S. Record, 1884, P. 161.

49 പഠാർത്ത = മതപ്രഭാഷണം

ഗിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ക്രിസ്തീയജനത ഇങ്ങനെ ഇന്ത്യയിൽ (എന്നല്ല ഏഷ്യയിൽ) ആദ്യമായി ഈ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായി.

ബാസൽമിഷൻ തർജമ

പിന്നീടു വടക്കേ മലയാളത്തിൽ വേലചെയ്തിരുന്ന ബാസൽമിഷൻ കാരുടെ ചുമതലയിൽ പുതിയനിയമം മുഴുവനും പഴയനിയമത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും തർജമചെയ്യപ്പെട്ടു. പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനായ ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടാണു് ഈ തർജമ നടത്തിയതു്. ബെയ്ലിയുടെ വേദപുസ്തകപരിഭാഷയിലെ തെറ്റുകളും തിരുത്തി ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ മദ്രാസിലെ ബൈബിൾസൊസൈറ്റിക്കാർ ഒരു കമ്മറ്റിയെ ഏർപ്പെടുത്തി. ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടായിരുന്നു അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. പക്ഷേ, കമ്മറ്റിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തെക്കൻകേരളത്തിലെ അംഗങ്ങളുമായി അദ്ധ്യക്ഷൻ വിയോജിക്കേണ്ടിവരികയാൽ ഒന്നുംചെയ്യാതെ ആ കമ്മറ്റി പിരിഞ്ഞു. ഇതേത്തുടർന്നാണു് ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് സ്വന്തമായി ഒരു പരിഭാഷ ഉണ്ടാക്കിയതു്. ബാസൽമിഷൻകാർ അവരുടെ ചെലവിൽ ഇതു് അച്ചടിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു.

കാലക്രമത്തിൽ ഈ ബൈബിൾതർജ്ജമകളും പുനഃപരിശോധനചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഇക്കാലയളവിൽ പലവിധത്തിലുള്ള പുരോഗതി ഉണ്ടായതിനാൽ അതനുസരിച്ചു വേദപുസ്തകതർജ്ജമയിലും മാറ്റങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ 1880–ൽ രണ്ടു മിഷൻകാരുംകൂടി യോജിച്ചു് ഒരു കമ്മറ്റിയെ അധികാരപ്പെടുത്തി. ബൈബിളിലെ പഴയപുതിയനിയമങ്ങളുടെ ഒരു പരിഷ്കരിച്ച തർജമ 1910–ൽ ഉണ്ടാക്കി മംഗലാപുരം പ്രസ്സിൽ അച്ചടിക്കയുണ്ടായി. അതാണു് കത്തോലിക്കരൊഴികെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന വേദപുസ്തകഗ്രന്ഥം.[50]

മഞ്ഞുമ്മൽ പരിഭാഷ

വേദപുസ്തകം മലയാളത്തിൽ തർജമചെയ്യുവാൻ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷ്യനറിമാർ 1806 -ൽത്തന്നെ തുടങ്ങിയെങ്കിലും, ഒരു നൂറു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ കത്തോലിക്കർക്കു് ഒരു വേദപുസ്തകപരിഭാഷ ഉണ്ടായുള്ളൂ. വേദപുസ്തകം പ്രമാദരഹിതമായിരിക്കണമെന്നു കത്തോലിക്കർക്കു വളരെ നിഷ്കർഷയുള്ളതിനാലും, വൈദികാനുമതികൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അനുവാദമില്ലാത്തതിനാലും ആയിരിക്കണം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആരും അതിനു മുതിരാതിരുന്നതു്. കത്തോലിക്കവേദപുസ്തകം മലയാളത്തിൽ തർജമചെയ്യുവാൻ ആദ്യമായി മുതിർന്നതു് മഞ്ഞുമ്മൽ ആശ്രമവാസികളായിരുന്ന ഫാദർ അലോഷ്യസ് ആ സാന്തമറിയ, ഫാദർ മൈക്കൽ ആ സാന്ത

50 അനുബന്ധത്തിന്റെ ഏഴാം ഭാഗം കാണുക.

ഫമീല്യ, ഫാദർ പോലിക്കാർപ്പു ആ സാന്ത അന്ന എന്നീ വൈദികരായിരുന്നു.

ഒരു പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനും പല നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കർത്താവും സത്യനാദം, തിരുഹൃദയദൂതൻ എന്നീ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ജനയിതാവും പത്രാധിപരുമായിരുന്നഫാദർ അലോഷ്യസ് ഓച്ചൻതുരുത്തുപള്ളി ഇടവകയിൽപെട്ട വൈപ്പിശ്ശേരി എന്ന പുരാതനകുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിലെ സന്ന്യാസസഭയിൽ പ്രവേശിച്ച അദ്ദേഹം 1874–ൽ വൈദികപട്ടം സ്വീകരിക്കുകയും ദീർഘകാലം സാഹിതീസേവനം നടത്തുകയുംചെയ്തു. ഫാദർ മൈക്കൽ കൊച്ചി നസ്രേത്തുപള്ളി ഇടവകയിൽപ്പെട്ട പുത്തൻപറമ്പുകുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു. മഞ്ഞുമ്മൽ സന്ന്യാസാശ്രമത്തിൽ പല ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളും വഹിച്ചിരുന്ന ഇദ്ദേഹം സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളിലും വ്യാപൃതനായിരുന്നു. മാനാശേരി ഇടവകയിൽപ്പെട്ട കടവിൽപറമ്പിൽ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്ന ഫാദർ പൊലിക്കാർപ്പ് മഞ്ഞുമ്മൽ ആശ്രമത്തിലെ പ്രിയോരുമായിരുന്നു.

ഇവർ മൂവരുംകൂടി 1893–ലാണു വേദപുസ്തകപരിഭാഷ ആരംഭിച്ചതു്. അന്നു് വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന ലെയൊനാർദ് മെല്ലാനോ തിരുമനസ്സിലെ അനുവാദത്തോടും ആശീർവാദത്തോടും വികാരി ജനറാളായിരുന്ന ഫാദർ കാന്തിദൂസിന്റെ പ്രോത്സാഹനത്തോടുംകൂടിയാണു് ഈ ശ്രമം ആരംഭിച്ചതു്. 1894–ൽത്തന്നെ പുതിയനിയമപരിഭാഷ പൂർത്തിയാക്കി. അന്നു് വരാപ്പുഴയായിരുന്ന ഐ. എസ്. പ്രസ്സിൽ, 1896–ൽത്തന്നെ, സുവിശേഷങ്ങളും നാലും അച്ചടിച്ചു. പക്ഷേ, ചില കാരണങ്ങളാൽ അതു് ആയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക ഉണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ നടപടികളുംകൂടെച്ചേർത്തു് 1905–ൽ എറണാകുളത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

ഈ പരിഭാഷയുടെ ടൈറ്റിൽപേജ് ഇങ്ങനെയാണു്: ''നമ്മുടെ കർത്താവും രക്ഷിതാവുമായ യേശുക്രീസ്തുവിൻ പുതിയനിയമം—ഇതു വുൽഗാത്ത എന്ന ലത്തീൻ പ്രതിയിൽനിന്നു് ക. ദി. മൂ. സ. മഞ്ഞുമ്മേൽ അമലോത്ഭവ ദൈവജനനിയിൻ ആശ്രമഗുരുക്കളാൽ വ്യാഖ്യാനസമേതം മലയാഴ്മയിൽ പരിഭാഷയാക്കപ്പെട്ടു—ഒന്നാം പുസ്തകം—ഇതിൽ സുവിശേഷം നാലും അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ നടപടികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു—എറണാകുളത്തു കരകൗശലശാല അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു—(ഈ പുസ്തകം സംബന്ധമായ സമസ്ത അവകാശവും ഉടമസ്ഥർക്കു സ്വായത്തം)—1905.'' ഇതിന്റെറതന്നെ ഒരു ലത്തീൻ പരിഭാഷയും ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതിൽ പരിഭാഷകന്മാരെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെയാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്: (''Aloisio A. S. Maria, Michaele A S. Familia et Polycarpo A S. Anna, Tertiariis O. C. D. Conventus Magnumel.'')

മാതൃകയ്ക്കായി വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ (പരിഭാഷകരുടെ ഭാഷയിൽ വിശുദ്ധ മത്തേവൂസിന്റെ) സുവിശേഷം രണ്ടാമദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 7 വരെ വാക്യങ്ങളും, അഞ്ചാമദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 12 വരെ വാക്യങ്ങളും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ മത്തേവൂസ് എഴുതിയ
യേസു ക്രീസ്തുവിൻ
സുവിശേഷം

2–ാം അദ്ധ്യായം

1 പിന്നെ ഹെറോദേസ് രാജാവിന്റെ നാളുകളിൽ, യൂദായുടെ ബത്‌ലഹേമിൽ യേസു പിറന്നതിന്റെശേഷം, ഇതാ ജോതിഷവിദ്വാന്മാർ കിഴക്കുനിന്നും യെരുസലേമിലേയ്ക്ക് വന്നു: ലൂക്ക. 2–7.

2 യൂദന്മാരുടെ രാജാവായി അവതരിച്ചിരിക്കുന്നവൻ എവിടെ ആകുന്നു? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞങ്ങടെ അങ്ങേ നക്ഷത്രം കിഴക്കു കണ്ടു് അങ്ങേ ആരാധിപ്പാൻ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

3 (ഇതു) കേട്ടാറെ ഹെറോദേസ് രാജാവും, അവനോടുകൂടെ യെരുസലേം മുഴുവനും കലങ്ങി.

4 ആകയാൽ അവൻ സകല ആചാര്യന്മാരെയും, ജനത്തിന്റെ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരെയും കൂട്ടി, ക്രീസ്തു എവിടെ ജനിക്കും എന്നു് അവരോടു ചോദിച്ചു.

5 എന്നാറെ അവർ അവനോടു പറഞ്ഞതായതു് യൂദായുടെ ബേത്‌ലഹേമിൽതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇപ്രകാരം ദീർഘദർശിയാൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

6 യൂദായുടെ ബേത്‌ലഹേമേ, നീ യൂദായുടെ പ്രഭുക്കളിൽ ഒട്ടും ചെറുതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എന്റെ ജനമാകുന്ന ഇസ്രായേലിനെ ഭരിപ്പാനുള്ള നായകൻ നിങ്കൽനിന്നു വരും. മിഖേ. 5–2. യോഹ. 7–42.

7 അപ്പോൾ ഹെറോദേസ് ജോതിഷവിദ്വാന്മാരെ രഹസ്യമായി വിളിച്ചിട്ടു്, നക്ഷത്രം കാണപ്പെട്ട സമയം അവരോടു താല്പര്യമായി ചോദിച്ചറിഞ്ഞു.

5–ാം അദ്ധ്യായം

1 എന്നാറെ യേസു പുരുഷാരങ്ങളെ കണ്ടു ഒരു മലയിൽ കയറി ഇരുന്നപ്പോൾ, തന്റെ ശിഷ്യന്മാർ അങ്ങേ അടുക്കൽ വന്നു.

2 അപ്പോൾ അങ്ങുന്നു തന്റെ വായു് തുറന്നു് അവരോടു് അരുളി ചെയ്തതായതു്:

3 മനോദരിദ്രരായവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവർക്കുള്ളതാകുന്നു. ലൂക്ക. 6–20.

4 സാധുശീലർ ഭാഗ്യവാന്മാർ,എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ഭൂമിയെ അവകാശമായി അനുഭവിക്കും. സങ്കീ. 36–11.

5 കരയുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, അവർ ആശ്വസിക്കപ്പെടും. ഇസ. 61–2.

6 നീതിയെക്കുറിച്ചു വിശക്കുകയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ തൃപ്തരാകും.

7 കരുണയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർക്കു കരുണ ലഭിക്കും.

8 ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ,എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തെക്കാണും.

9 സമാധാനശീലർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തിൻപുത്രരെന്നു വിളിക്കപ്പെടും.

10 നീതിനിമിത്തമായി പീഡിക്കപ്പെടുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ,എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവരുടേതാകുന്നു. 1 പത്രോ. 2, 20–3, 14–4, 14.

11 എന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു മനുഷ്യർ നിങ്ങളെ ശപിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കയും, നിങ്ങൾക്കു വിരോധമായി സകല തിന്മകളും വ്യാജമായിട്ടു പറയുകയുംചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു.

12 പരലോകത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം വളരെയാകകൊണ്ടു്, സന്തോഷിച്ചു് ആനന്ദിപ്പിൻ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ഉണ്ടായ ദീർഘദർശികളെ അവർ ഇപ്രകാരം പീഡിപ്പിച്ചു.

"ആരാധനക്രമം"

വേദപുസ്തകതർജ്ജമ കഴിഞ്ഞ ഉടനെ, ആംഗ്ലിക്കൻസഭാരീതിയിലുള്ള ആരാധനക്രമം (Book of Common Prayer) തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിലാണു പിന്നീടു് മിഷ്യനറിമാർ ഉത്സാഹിച്ചതു്. ഇതും മൺറോയുടെ ഒരു നിർദ്ദേശമായിരുന്നു. ആലപ്പുഴെ താമസിച്ചിരുന്ന നോർട്ടൻധ്വര ഇക്കാര്യത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായി. ആദ്യം ഇതു് ഓലയിൽ എഴുതപ്പെട്ടു. 1829–ൽ അച്ചടിയിലും ആയി. ആയിരം കോപ്പിയാണു് അന്നു് അച്ചടിച്ചതു്.

എന്നാൽ, ഈ ആരാധനക്രമം മിഷ്യനറിമാരോടു് അന്നു സഹകരിച്ചിരുന്ന പുത്തൻകൂർ നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം വിജയകരമായില്ല. യാഥാസ്ഥിതികരായ മെത്രാപ്പോലീത്തായും കരത്തങ്ങളും അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. അവരുടെ പൂർവികമായ ആരാധനക്രമം തുടരുന്നതിൽ അവർ ബദ്ധകങ്കണരായിരുന്നു. എങ്കിലും ദീർഘകാലം സുറിയാനിയിൽ മാത്രമായിരുന്ന അവരുടെ ആരാധനക്രമം മലയാളത്തിലാക്കാൻ ഇതു പ്രചോദനം നൽകിയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അടുത്തകാലത്തുതന്നെ ശരിയായ ഒരു തർജ്ജമ ഉണ്ടാകയും അതു പ്രയോഗത്തിലാകുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം പതിനാറ്

ഭാഷാവിജ്ഞാനീയം

വ്യാകരണങ്ങൾ

മലയാളഭാഷയുടെ ആദ്യകാലവ്യാകരണങ്ങളെപ്പറ്റി 8–ാമദ്ധ്യായത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പരദേശികൾക്കു മലയാളഭാഷ പഠിക്കുന്നതിലേക്കു മിഷ്യനറിമാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ആ വ്യാകരണങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ലത്തീനിലോ പോർത്തുഗീസിലോ ആയിരുന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഏതദ്ദേശീയമായി ഉണ്ടായ ഏകവ്യാകരണം—ലീലാതിലകം—സംസ്കൃതഭാഷയിലും ആയിരുന്നു. പിന്നീടു വന്ന ആംഗ്ലേയമിഷ്യനറിമാർ ആദ്യകാലമിഷ്യനറിമാരുടെ മാതൃകയെ അനുകരിച്ചാണു തങ്ങളുടെ വ്യാകരണങ്ങളും നിബന്ധിച്ചതു്. ആംഗ്ലേനായറോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ട് 1799–ലും, എഫ്. സ്പ്രിംഗ് 1839–ലും ഓരോ വ്യാകരണങ്ങളും നിർമിക്കുകയുണ്ടായി. ഈസ്റ്റ്ഇൻഡ്യാകമ്പനിയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള ആ വ്യാകരണങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിലും ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിലുമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇവയെ അപേക്ഷിച്ചു മെച്ചമായ ഒരു കൃതിയാണു് പീറിന്റെ വ്യാകരണം. മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി 1833–ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ ഒരു ചർച്ചു മിഷൻ സൊസൈറ്റി അംഗമായിരുന്ന റവ. ജോസഫ് പീറ്റ്. കുറേക്കാലത്തേക്കു കോട്ടയം കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളായി ജോലി നോക്കിയശേഷം 1838 മുതൽ മാവേലിക്കര മിഷ്യനറിയായി ജോലി സ്വീകരിച്ചു. രക്തസമ്മർദം നിമിത്തം 1865–ൽ നിര്യാതനാകുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെ ജോലിയിലായിരുന്നു. 1841–ലാണു് അദ്ദേഹം വ്യാകരണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. 1845–ൽ അതിന്റെ ഒരു രണ്ടാം പതിപ്പും പ്രസിദ്ധീകൃതമായി.[51] ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെയും സ്പ്രിംഗിന്റെയും വ്യാകരണങ്ങളെ മാതൃകയാക്കിയാണു് പീറ്റ് തന്റെ വ്യാകരണം സംവിധാനംചെയ്തതു്. 1789 മുതലുള്ള പഴയ മലയാളം എഴുത്തുകുത്തുകളും അതിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു് അതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത.

ഏതാണ്ടു് ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഉത്തരകേരളത്തിൽ

---

51 രണ്ടാം പതിപ്പു് 1860–ലാണു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. അനുബന്ധം 4. 3. 1 കാണുക.

മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് മലയാളഭാഷയുടെ ലക്ഷണയുക്തവും പ്രയോജനപ്രദവുമായ ഒരു വ്യാകരണം പ്രദാനംചെയ്തു. ഗുണ്ടർട്ടിനു മുൻപുണ്ടായ വ്യാകരണങ്ങളും പരദേശികൾക്കു മലയാളഭാഷ പഠിക്കുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ലീലാതിലകമാകട്ടെ പ്രായേണ മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളുടെ മാർഗദർശകമായ ഒരു വ്യാകരണമെന്നല്ലാതെ, ഗദ്യഭാഷയെ കാര്യമായി സ്പർശിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല. (ഈ അടുത്ത കാലത്തുമാത്രമാണു് അതു കണ്ടുകിട്ടിയതും മുദ്രണംചെയ്തതും.) ആ നിലയിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ മലയാളഭാഷയുടെ പ്രയോജനകരമായ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണം ഗുണ്ടർട്ടിനേറെതാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

. ജർമ്മനിയിൽ സ്റ്റുട്ട്ഗർട്ട് എന്ന സ്ഥലത്തു് 1814–ാമാണ്ടു് ഭ്രജാതനായ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു് ബാസൽമിഷനിലെ ഒരു അംഗമായി 1839–ൽ ഉത്തരകേരളത്തിലെത്തി മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ജർമ്മൻ, ലത്തീൻ, ഇംഗ്ലീഷു്, ബംഗാളി, തെലുങ്കു, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, തമിഴു്, സംസ്കൃതം, മലയാളം തുടങ്ങി 18 ഭാഷകൾ അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാമായിരുന്നുവത്രെ. കേരളത്തിൽ താമസിച്ച 20 വർഷക്കാലത്തിനിടയിൽ മലയാളഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം നേടുകയും ആ ഭാഷയിൽ 24–ഓളം ഒന്നാന്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുകയുംചെയ്തു. രോഗഗ്രസ്തനാകയാൽ 1859–ൽ നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോയ അദ്ദേഹം അവിടെ പല ഉന്നതോദ്യോഗങ്ങളും വഹിക്കുകയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം 80–മത്തെ വയസ്സിൽ 1893–ാമാണ്ടിൽ മഹോദരരോഗബാധിതനായി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളവ്യാകരണത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ 552 വകുപ്പുകൾ 1851–ലാണു് പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു് മലയാളവ്യാകരണം (ചോദ്യോത്തരം) 1860–ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ ഒരു പുതിയ പതിപ്പു്, അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലേക്കു പോയശേഷം, മലബാർ സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന എൽ. ഗാത്തുവെയിറ്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.[52] മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം 569 വകുപ്പുകൾവരെ മാത്രമേ ഗുണ്ടർട്ടു് എഴുതിയിരുന്നുള്ളൂ. അതേത്തുടർന്നുള്ള അവസാനത്തെ 309 വകുപ്പുകൾ എൽ.

---

52 Grammar of the Malayalam എന്നൊരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം 1839 നവംബറിൽ ഗുണ്ടർട്ടു് തയ്യാറാക്കി. വിദേശികൾക്കു മലയാളം പഠിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഈ കൃതി അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അനുബന്ധം 4. 4. 3—4. 4. 7 കാണുക.

ഗാർത്തുവെയിറ്റു് എഴുതിച്ചേർത്തതാണു്.[53] അക്ഷരകാണ്ഡം, പദകാണ്ഡം, വാചകകാണ്ഡം എന്നു മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായിട്ടാണു് ഗ്രന്ഥം സംവിധാനംചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. 837—ാം വകുപ്പുമുതൽ അലങ്കാരങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുതവ്യാകരണത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: ''മലയാളഭാഷ ദ്രമിളം എന്നുള്ള തമിഴിന്റെ ഒരു ശാഖയാകുന്നു. അതു തെലുങ്കു, കർണാടകം, തുളു, കുടകു് മുതലായ ശാഖകളേക്കാൾ അധികം തമിഴരുടെ സൂത്രങ്ങളോടു് ഒത്തുവരികയാൽ ഉപഭാഷയത്രേ. എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണൻ ഈ കേരളത്തെ അടക്കിവാണു്, അനാചാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കി, നാട്ടിലെ ശൂദ്രരുമായി ചേർന്നുപോയതിനാൽ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും വാചകങ്ങളും വളരെ നുഴഞ്ഞുവന്ന ഭാഷയുടെ മൂലരൂപത്തെ പല വിധത്തിലും മാററിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ കാലക്രമത്തിലുണ്ടായ കേരളഭാഷയുടെ വ്യാകരണം ചമപ്പാൻ സംസ്കൃതവ്യാകരണവും തമിഴ് നന്നൂലും നോക്കിയിട്ടു വേണം. എങ്കിലും ഭാഷയിൽ ആക്കിയ മഹാഭാരതം, രാമായണം, പഞ്ചതന്ത്രം, വേതാളചരിത്രം, ചാണക്യസൂത്രം മുതലായതിന്റെ പദ്യവും, കേരളോല്പത്തി, കണക്കുസാരം, വൈദ്യശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയുള്ളതിന്റെ ഗദ്യവു- അനുഭവത്തിനും ഉദാഹരണത്തിനും പ്രമാണം എന്നു തോന്നിയിരിക്കുന്നു.''

മലയാളഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ പ്രമാണഭൂതമായ വ്യാകരണം ഗുണ്ടർട്ടിന്റെതന്നെയാണെന്നാണു പണ്ഡിതമതം. പിന്നീടുണ്ടായ പല വ്യാകരണങ്ങൾക്കും അതു് ആശ്രയമായിത്തീർന്നു. കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിക്കു 'കേരളകൗമുദി' രചിക്കുന്നതിനു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണം വളരെ സഹായകമായിരുന്നതായി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കേരളപാണിനീയരചനയ്ക്കുമുമ്പു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണം താൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളതായി തൽകർത്താവും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. വളരെ കാലത്തേക്കു് അദ്വൈതാക്കൾക്കു് ആലംബം ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണംതന്നെയായിരുന്നു. ''ഗദ്യകൃതികളുടെ വൈരള്യം കൊണ്ടു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തെപ്പോലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഒരു കാലം ഗദ്യഗ്രന്ഥമായി നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു''വെന്നു് കേരളവർമ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ, മലയാളത്തിനു് അധുനാതനരീതിയിലുള്ള ഒരു വ്യാകരണം പ്രദാനംചെയ്തതു് റവ. മാത്തൻ ഗീവറുഗീസു് പാതിരിയാകുന്നു. മാത്തൻ ഗീവറുഗീസു് ചെങ്ങന്നൂരിനടുത്തുള്ള പുത്തൻകാവു്

---

53 റവ. ഇ. ഡീസു് (Diez) എന്ന മിഷണറിയാണു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷു് ശീർഷകങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തതു്. അദ്ദേഹംതന്നെ ഗുണ്ടർട്ടു നൽകിയ വിശദമായ കുറിപ്പുകളും ഉപയോഗിച്ചു വ്യാകരണം പൂർത്തിയാക്കി.

എന്ന സ്ഥലത്തു് 1819 സെപ്തംബർ 25—ാം തീയതി ഭ്രജാതനായി. കോട്ടയത്തു പഴയ സെമ്മിനാരിയിലെ പഠനത്തിനുശേഷം മദ്രാസിലെ ബിഷപ്പു് കോറിസു് ഗ്രാമർ സ്കൂളിൽചേർന്നു പഠിച്ചു് അക്കാലത്തെ പ്രശസ്തനായ ഒരു പണ്ഡിതനായിത്തീർന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷു്, ഗ്രീക്കു്, തമിഴു്, തെലുങ്കു, ഹിന്തുസ്ഥാനി എന്നീ ഭാഷകളും വശമാക്കി. മദ്രാസിൽവച്ചു് അദ്ദേഹം സി. എം. എസു്. സഭാവിഭാഗത്തിൽ ചേരുകയും ആ സഭയിലെ ഒരു മിഷ്യനറിയായി ജീവിതശിഷ്ടം നയിക്കുകയുംചെയ്തു. മല്ലപ്പള്ളി, തോലശേരി, തലവടി എന്നിവയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനപ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ. 1870—മാണ്ടു് പ്രമേഹരോഗത്താൽ അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി. ദേശാഭിമാനം, ഭാഷാഭിമാനം, ദീനാനുകമ്പ മുതലായ പല വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം വിളനിലമായിരുന്നു.

1863—ലാണു് റവ. മാത്തൻ ഗീവറുഗീസു് തന്റെ 'മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണം' പ്രസിദ്ധംചെയ്തതു്. എന്നാൽ, അതു് അതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു്, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നും ഹെൻറി ബേക്കർ, ഇ. ജോൺസൺ എന്നീ മിഷ്യനറിപ്രമുഖന്മാരുടെ കത്തുകളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം 1851—ലാണല്ലോ പ്രസിദ്ധംചെയ്തതു്. 1852 ഏപ്രിൽ 28—ാം തീയതി ഹെൻറി ബേക്കർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു അഭിപ്രായത്തിൽ താൻ ആ വ്യാകരണത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി വായിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പാതിരിയുടെ മുഖവുരയിലാകട്ടെ, ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ തന്റെ വ്യാകരണത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം എഴുതി അച്ചടിപ്പിക്കാൻ ഏല്പിച്ചിരുന്നതാണെന്നും എന്നാൽ, സാമ്പത്തികമായ പരാധീനതകളാൽ ഇതേവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, തന്റെ വ്യാകരണം എഴുതി പ്രസ്സിൽ ഏല്പിച്ചതിനുശേഷമേ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണം താൻ കൂണ്ടിട്ടുള്ളുവെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

താൻ എന്തിനു് ഈ സംരംഭത്തിനു് ഉദ്യുക്തനായി എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ മുഖവുരയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്: ''മലയാളത്തിൽ ആ ഭാഷയിൽത്തന്നെയുള്ള ഒരു വ്യാകരണത്തിന്റെ അഭാവമാണു് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ച ഹേതു. ഇന്നാട്ടിലെ പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കു സംസ്കൃതത്തെപ്പറ്റി ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാനേ ഉൽക്കണ്ഠ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നാട്ടുഭാഷയ്ക്കു തങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കത്തക്ക യോഗ്യതയുള്ളതായി അവർ കണക്കാക്കിയില്ല. നാട്ടുകാരുടെതന്നെ കൃതികളായ മറെറാരു വ്യാകരണവും ഇല്ലാത്തതിന്റെ കാരണം അതാകുന്നു. ഈ ഭാഷയെ ദരിദ്രവും വ്യാകരണവിധികൾക്കുപററാത്തതുമായ ഒരു നാടോടിഭാഷയായി വിദേശികളും കണക്കാക്കിപ്പോന്നതിന്റെ

പ്രധാനകാരണവും അതുതന്നെ. എന്നാൽ, ഈ ഭാഷയുടെ സ്വാഭാവികമായ കഴിവുകൊണ്ടും ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ മറ്റേതൊരു ഭാഷയോടൊപ്പംതന്നെ വലുതാകുന്നു. അതിന്റെ സമ്പത്തും സൗന്ദര്യവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ യത്നം മാത്രം മതിയായിരിക്കുന്നു. വ്യുത്പന്ന ഭാഷകളുമായും ചില സഗോത്രഭാഷകളുമായും എനിക്കുള്ള പരിചയവും മലയാളത്തിൽതന്നെ പരിഭാഷയിലും, പരിഷ്കരണത്തിലും സ്വതന്ത്രകൃതിപ്രണയനത്തിലും എനിക്കുള്ള അനുഭവജ്ഞാനവും ഒരു അനുപേക്ഷണീയാവശ്യമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ ജോലി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.''

വ്യാകരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്: ''വ്യാകരണം ഒരു ശാസ്ത്രമായിട്ടും, ഒരു സൂത്രമായിട്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭാവത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ഭാഷയെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർക്കു് അതിനെ എളുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു ചില പ്രമാണങ്ങളെ കല്പിക്കുന്നതായാൽ അതു് ഒരു സൂത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ വ്യാകരണം പഠിച്ചാൽ ആ ഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനു മലയാളികൾക്കും മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണം കൊണ്ടു് അതു വശമാകുന്നതിനു ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കും എളുപ്പം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ, മലയാളികൾ പരിചയംകൊണ്ടു മലയാഴ്മ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരാകയാൽ അവർക്കു് ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണംകൊണ്ടു് എന്തുപകാരം എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഒരു ഭാഷയെ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുന്നതിനും എഴുതുന്നതിനും പരിചയംകൊണ്ടു മനുഷ്യർക്കു വശമാകാമെങ്കിലും വ്യാകരണം പഠിക്കാതെ ആ ഭാഷയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെയും അതിലെ പ്രയോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെയും അറിയുന്നതിനു കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ, വ്യാകരണം ഭാഷയുടെ പ്രമാണങ്ങളെയും അതിലെ പ്രയോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെയും കാണിക്കുന്നതാകയാൽ അതു് ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. ചാർത്തുപടികൊണ്ടും പരിജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഇന്ന രോഗത്തിനു് ഇന്ന മരുന്നു കൊള്ളുമെന്നു മനുഷ്യർക്കു അറിവാൻ കഴിയുന്നതാകുന്നു; എങ്കിലും നിദാനം മുതലായതു നോക്കി രോഗങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും ഗുണപാഠത്തിൽനിന്നും മറ്റും ഔഷധങ്ങളുടെ വീര്യവും അറിയാത്തവർക്കു നല്ല ചികിത്സക്കാരാകുവാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ തങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പട്ടണത്തിൽ രോഗം മാറിക്കാണുമ്പോൾ കാരണംനോക്കി രോഗം നിശ്ചയിപ്പാൻ അവർക്കു കഴിയാത്തതുതന്നെയല്ല, തങ്ങൾ കൊള്ളുമെന്നു കണ്ടു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മരുന്നല്ലാതെ അതിനു പകരം മറ്റൊന്നു കൊള്ളിക്കുന്നതിനും അവർക്കു വിവരമില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ വ്യാകരണവിദ്യയില്ലാത്തവരും നടപ്പായുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു തെറ്റുകൂടാതെ ഒരു വേള പറകയും എഴുതുകയുംചെയ്യുമായിരിക്കും; എങ്കിലും യുക്തികളും വിസ്താരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് അവർക്കു മുറപോലെയും തെളിവായിട്ടും പറകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു കഴികയില്ല.

ആകയാൽ അത്രേ മലയാഴ്മയിൽ നല്ല വാചകങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നതു്.''

214 പേജുകളുള്ള 'മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണം' 475 വകുപ്പുകളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്ഷരലക്ഷണം, പദലക്ഷണം, വാചകലക്ഷണം, കാവ്യലക്ഷണം എന്ന വ്യാകരണത്തിന്റെ 'നാലു കാണ്ഡങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടിനെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം ചർച്ചചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അക്ഷരലക്ഷണമെന്ന ഒന്നാം കാണ്ഡത്തിൽ സംജ്ഞ, സന്ധി എന്ന രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളും 8 'സർഗ'ങ്ങളും, പദലക്ഷണം എന്ന രണ്ടാം കാണ്ഡത്തിൽ നാമം, വചനം, അവ്യയം എന്ന മൂന്നു് അദ്ധ്യായങ്ങളും 13 സൂത്രങ്ങളും ഒടുവിൽ വ്യാകരണപദങ്ങളുടെ ഒരു അകാരാദിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. അ, എ, ഇ, ഒ, ഉ എന്നു് അഞ്ചു് ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങളും ആ, ഏ, ഈ, ഓ, ഊ എന്നു് അഞ്ചു് ദീർഘാക്ഷരങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ പത്തു സ്വരാക്ഷരങ്ങളെ മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഉള്ളുവെന്നാണു പാതിരിയുടെ അഭിപ്രായം. ഐ. ഔ എന്നിവ ദ്വിത്വസ്വരങ്ങൾ ആണെന്നും, ഋ, ൠ, ഌ, ൡ എന്നിവ ര, ല എന്നിവയുടെ വികാരങ്ങളാണെന്നും, അവസാനത്തെ മൂന്നും മലയാളഭാഷയിൽ തീരെ വരുന്നില്ലെന്നും, അം അഃ എന്നിവ അകാരത്തോടു മകാരവും ഹകാരവും ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. നിരുപയോഗങ്ങളായ ൠ, ഌ, ൡ മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളസ്വരങ്ങളായി നാം ഇന്നും പഠിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരു നൂറു കൊല്ലം മുമ്പു് റവ. ജോർജ്ജു് മാത്തൻ അതു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതന്ന വസ്തുത നമുക്കു മറക്കാവതല്ല.

''ജോർജ്ജുമാത്തന്റെ മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണമാണു് അന്നോവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വ്യാകരണങ്ങളിൽവെച്ചു് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്.... മലയാളവ്യാകരണങ്ങളിൽ ചിഹ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യപ്രസ്താവം ആ ഗ്രന്ഥത്തിലാണു കാണുന്നതു്'' എന്നുള്ള 'ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്ര'കാരന്റെ പ്രസ്താവവും ''ഈ പുസ്തകം കഥാപുരുഷന്റെ ഭാഷാഗവേഷണകുശലതയ്ക്കു പര്യാപ്തമായ നിദർശനമാണു്'' എന്നുള്ള 'കേരളസാഹിത്യചരിത്ര'കാരന്റെ അഭിനന്ദനവും സ്മർത്തവ്യമാണു്. മലയാളഭാഷയിൽ ഉത്തമങ്ങളായ പല വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ എല്ലാംതന്നെ അസ്തിവാരം മാത്തൻ ഗീവറുഗീസിന്റെ വ്യാകരണമായിരിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുതയും മറക്കത്തക്കതല്ല. സാമ്പത്തികമായ കഴിവുകേടിനാൽ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തോളം തന്റെ വ്യാകരണം അച്ചടിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അച്ചടിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ 100 പ്രതികൾ അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ സർ ടി. മാധവരായർ സർക്കാരിലേക്കു വിലയ്ക്കെടുത്തു് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി.[54] മലയാളം, തമിഴ മുതലായ ദ്രാവിഡഭാഷകളു

54 മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണത്തിനു് 1969–ൽ രണ്ടാം പതിപ്പുണ്ടായി. അനുബന്ധം 4. 4. 1 കാണുക.

ടെ വ്യാകരണങ്ങളും ചമയ്ക്കുകമാത്രമല്ല മിഷ്യനറിമാർ ചെയ്തതു്. ഈ ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ പൊതുവായ വ്യാകരണവും നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. അയർലൻഡിൽ ജനിച്ചു്, സ്കോട്ട്ലൻഡിൽ പഠിച്ചു്, മദ്രാസിൽ വന്ന മിഷൻവേലയിൽ ദീർഘകാലം പരിശ്രമിച്ച റോബർട്ടു് കാൽഡ്വൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള **A Comparative Grammar of Dravidian Languages** ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രമാണകൃതിയാകുന്നു.

''പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗസ്വഭാവം, ധാതു, അർത്ഥം മുതലായവയ്ക്കു് ഒരു വ്യവസ്ഥയും സ്ഥിരതയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ' പ്രയോജനപ്പെടുന്ന നിഘണ്ടുക്കളും ഭാഷയ്ക്കു് എത്രമാത്രം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഒരു രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുവരെ കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം സംസ്കൃതപ്രേമികളായിരുന്നതിനാലും ശാസ്ത്രീയസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള നിഘണ്ടുനിർമ്മാണം സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു് അജ്ഞാതമായിരുന്നതിനാലും മലയാളത്തിലും നിഘണ്ടുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മലയാളത്തെസംബന്ധിച്ച ആദ്യത്തെ നിഘണ്ടു ഒരു വിദേശമിഷ്യനറിയായ അർണ്ണോസുപാതിരിയുടേതായിരുന്നുവെന്നു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തെത്തുടർന്നു് സ്റ്റീഫൻപാതിരി, ക്ലമെൻറു് പാതിരി, ഫാറോസുമൂപ്പൻപാതിരി, ബിഷപ്പു് ഇൽദഫോൻസു്, ബിഷപ്പു് പിമെൻറൽ മുതലായ മിഷ്യനറിമാർ നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, അവരുടെ നിഘണ്ടുക്കളും അപൂർണങ്ങളും, മലയാളം പഠിക്കുന്ന വിദേശികളെ പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമായിരുന്നു.

പൂർണങ്ങളും പ്രയോജനപ്രദങ്ങളുമായ നിഘണ്ടുക്കളും ഭാഷയിലുണ്ടായതു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്.[55] ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു് ഡോക്ടർ ബഞ്ചമിൻ ബെയ്ലിയുടേതാണു്. ചർച്ചു് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയിലെ ഒരു അംഗമായ ഡോക്ടർ ബെയ്ലി 1816—ൽ കേരളത്തിലെത്തി. രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മലയാളം, സംസ്കൃതം, സുറിയാനി മുതലായ ഭാഷകളും വശമാക്കി. 34 വർഷത്തോളം അദ്ദേഹം കേരളക്കരയിൽ താമസിച്ചു മതപരവും ഭാഷാപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1850—ൽ സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചുപോയ അദ്ദേഹം 1871—ൽ 80—ാമത്തെ വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി. ബെയ്ലി മലയാളഭാഷയ്ക്കുചെയ്ത മഹനീയങ്ങളായ രണ്ടു സേവനങ്ങളെപ്പറ്റി—വേദപുസ്തകതർജമയെയും സി. എം. എസ്. പ്രസ്സ് സ്ഥാപനത്തെയുംപറ്റി—കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും രണ്ടും മലയാളഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും വികസനത്തിനും പുരോഗതിക്കും വളരെയധികം സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. മലയാളഅക്ഷരത്തിൽ അച്ചടിക്കത്തക്കവണ്ണം കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒന്നാമത്തെ മുദ്രാലയമാണു് സി. എം. എസ്. പ്രസ്സു്.

55 അനുബന്ധം 4, 10. 1—4. 10. 6 കാണുക.

ഭാഷാസേവനപരമായുള്ള ബെയ്ലിയുടെ യത്നങ്ങളിൽ സുപ്രധാനമായതു്, 1846-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവാകുന്നു. 1832-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ എച്ചു്. എച്ചു്. വിൽസന്റെ സംസ്കൃത-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിന്റെ മാതൃകയിലാണു് ബെയ്ലി തന്റെ ശബ്ദകോശം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. ബെയ്ലിയുടെ വേദപുസ്തകതർജ്ജമ സംസ്കൃതപദജടിലമാണെന്നു് ആക്ഷേപമുള്ളതായി പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ നിഘണ്ടുവിലും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അധികം കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നുവെന്ന ഒരു ആക്ഷേപം ഇല്ലാതില്ല. ഒരു പണ്ഡിതനും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന സാമ്പു് അന്നത്തെ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ ഭാഷയായിരുന്ന സംസ്കൃതത്തോടു് അല്പം പക്ഷപാതിയായിരുന്നില്ലേയെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകതർജ്ജമ കഴിഞ്ഞ ഉടനെ നിഘണ്ടുനിർമാണം ആരംഭിച്ചുവെങ്കിലും 20 കൊല്ലത്തിനുശേഷമേ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. പണ്ഡിതചക്രവർത്തിയായിരുന്ന സ്വാതിതിരുന്നാൾ രാമവർമമഹാരാജാവിനു് അതു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മലയാള-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിനോടൊപ്പംതന്നെ, ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളനിഘണ്ടുവിന്റെ നിർമാണത്തിലും ബെയ്ലി വ്യാപൃതനായിരുന്നു. ഇതു് 1848-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി.[56] ആംഗ്ലേയഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർക്കും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലൂടെ ആശയവിനിമയം ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവർക്കും വളരെക്കാലത്തേക്കു് ഈ നിഘണ്ടുക്കൾ പ്രയോജനകരങ്ങളായിരുന്നു.

ബെയ്ലിക്കുശേഷം നിഘണ്ടുനിർമാണത്തിൽ വ്യാപൃതനായ മറ്റൊരു പണ്ഡിതൻ റവ. റിച്ചാർഡ് കൊള്ളിൻസാണു്. കേംബ്രിഡ്ജ് സർവകലാശാലയിലെ ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം 1855-ൽ കോട്ടയത്തെത്തുകയും 1867വരെ കോട്ടയം കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളായി ജോലിനോക്കുകയുംചെയ്തു. അനന്തരം സിലോണിലെ സി. എം. എസ്. കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളായി സ്ഥലം മാറിപ്പോയി. 1900-ാം മാണ്ടു് സ്വദേശമായ ഇംഗ്ലണ്ടിൽവെച്ചു് അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി. കൊള്ളിൻസ് മലയാളഭാഷയ്ക്കു നല്കിയ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവനയാണു് ഈ നിഘണ്ടു. മലയാളപദങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിൽ അർത്ഥവിവരണം നൽകുന്ന ആദ്യത്തെ നിഘണ്ടു ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു. സ്വന്തം മുൻഷിയായ രാമവാര്യർ കോളേജ് മുൻഷിയായ ചൈവള്ളിക്കൽ സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി മുതലായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായം നിഘണ്ടുനിർമാണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. 1865-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ഈ നിഘണ്ടുവിന്റെ ഒരു പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പു് 1905-ലും മറ്റൊന്നു് 1918-ലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

56 ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് 1849-ലാണു്.

ബെയ്ലിയുടെ മലയാളം–ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പദങ്ങൾ കൊള്ളിൻസിന്റെ നിഘണ്ടുവിലുണ്ട്. ബെയ്ലിയെപ്പോലെതന്നെ ഭാഷാപദങ്ങളെക്കാൾ സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കാണ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. അന്നു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന മണിപ്രവാളശൈലി സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു കൊള്ളിൻസിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യമെന്നു തോന്നുന്നു. പല അപ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കും നിഘണ്ടുവിൽ സ്ഥാനമനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പീറിന്റെ വ്യാകരണത്തിൽ സംവൃതോകാരം അകാരമായി ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും അതു് അരയുകാരമാണെന്നും കൊള്ളിൻസു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രധാനസംസ്കൃതധാതുക്കൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ അർത്ഥം വിവരിക്കുന്ന ധാതുമഞ്ജരിയെന്ന ഒരു അനുബന്ധം നിഘണ്ടുവിന്റെ ഒടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ നിഘണ്ടുവിനു് എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടായിരുന്നാലും അതു് ഇന്നും വളരെ ഉപയോഗമുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, മലയാളഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാമത്തെ നിഘണ്ടു ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റേതാണു്. മലയാളഭാഷയേയും മലയാളജനതയേയും ഒന്നുപോലെ സ്നേഹിക്കുകയും, അവയുടെ ഉന്നമനത്തിനായി സർവാത്മനാ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്ത ആ മഹാനുഭാവൻ ഒരു മിഷ്യനറിയായി, ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചിറക്കല്ലിൽ എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്താണു നിഘണ്ടുനിർമാണത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു്. 25 കൊല്ലത്തെ നിസ്തന്ദ്രപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടേ അതു് എഴുതിത്തീർക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ എഴുതുന്നു:

''പലതരത്തിലും പദവിയിലുമുള്ള നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ആളുകളുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും മലബാറിലെ എല്ലാ ജില്ലകളിലുമുള്ള സർക്കാർറിക്കാർഡുകളിൽനിന്നും പലരുടെയും കത്തുകളിൽനിന്നും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗദ്യപദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അപ്പഴപ്പോൾ ഈ നിഘണ്ടുവിലേക്കു പദങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് വൈകുന്നേരം ഉലാവാൻ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ വല്ല ചെടിയോ ഇലയോ പൂല്ലോ കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, വഴിയിൽ കാണുന്നവരോടു് അവയുടെ പേർ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി അറിയുന്നു. തട്ടാൻ, ആശാരി, മൂശാരി, കൊല്ലൻ മുതലായവരുടെ പണിസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി അവരുടെ ആയുധങ്ങളുടെ പേർ ചോദിച്ചുമനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.''

കൊള്ളിൻസിനെപ്പോലെ വാക്കുകൾക്കു കേവലം അർത്ഥം പറഞ്ഞുപോകുകയല്ലാ അദ്ദേഹംചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പദങ്ങളുടെ ആഗമങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി, നിഘണ്ടുവിൽ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. അറബി, പേർഷ്യൻ, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, പോർത്തുഗീസ്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ വൈദേശികഭാഷകളിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള പദങ്ങൾക്കും, ദ്രാവിഡപദങ്ങൾക്കു ഓരോ ദ്രാവിഡഭാഷയിലുമുള്ള പ്രത്യേകരൂപങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം നിഘണ്ടുവിൽ സ്ഥാനം നൽകി. പദങ്ങൾക്കു ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥവും, ഉപയോഗംകൊണ്ടു പിന്നീടു മാറിവന്ന അർത്ഥവും അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളിൽ പ്രകടമാകുന്ന പ്രത്യേകാർത്ഥവും ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ, ഓരോ പ്രധാനപദവും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കുകയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചില പദങ്ങളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആവക പഴഞ്ചൊല്ലുകളും, തദ്ഭവങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയുടെ തത്സമങ്ങളും നിഘണ്ടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു.

മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ വാക്കുകളും ഇവിടെ അനുസ്മർത്തവ്യമാണു: ''25 കൊല്ലത്തെ നിരന്തരമായ ഭാഷാപഠനത്തിന്റെയും നിഷ്കൃഷ്ടമായ ശബ്ദാഗമഗവേഷണത്തിന്റെയും ഫലമായി അദ്ദേഹം എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു ഒരനർഘനിധിയാകുന്നു. ഭാഷാശബ്ദങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം നൽകി ഭാഷയിൻ പ്രചുരപ്രചാരങ്ങളായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ മാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി. പ്രാചീനകാലത്തെയും മദ്ധ്യകാലത്തെയും ഭാഷാകൃതികളിൽനിന്നു അന്നു നടപ്പിലിരുന്നവയും ഇന്നു പ്രചാരലുബ്ധങ്ങളുമായ ശബ്ദങ്ങൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം തിരഞ്ഞെടുത്തു നാടോടിശബ്ദങ്ങൾക്കും വിദേശീയഭാഷകളിൽനിന്നു കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കും പ്രവേശനം അനുവദിച്ചു ഓരോ ശബ്ദത്തിന്റെയും ആഗമം നിർദ്ദേശിച്ച വിവിധ ഗ്രന്ഥങ്ങളിനിന്നും മറ്റും അവയുടെ അർത്ഥാവബോധത്തിനുതകുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളുദ്ധരിച്ചു അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുതനിഘണ്ടുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളും വാചാമഗോചരങ്ങളാണു.''

1116 പേജുകളുള്ള ഒരു ബൃഹൽകൃതിയായ ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ചില തെറ്റുകളും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു ദോഷൈകദൃക്കുകളായ ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആ തെറ്റുകൾ തീർത്തു ഇതൊന്നു പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനോ, തെറ്റില്ലാത്ത പുതുതായ ഒന്നു നിർമിക്കുന്നതിനോ ഇതേവരെ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗുണ്ടർട്ടിനുശേഷം വിപുലങ്ങളായ മൂന്നു നിഘണ്ടുക്കൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മേന്മയിൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിനോടു ഒപ്പമെത്തുവാൻ അവയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ഒരു പരമാർത്ഥമാണു. ''ഗുണ്ടർട്ടു മുതലായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ കാലടിപ്പാടുകളെ പിന്തുടരുവാൻ കഴിയാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ശബ്ദതാരാവലി തുടങ്ങി അല്പം ഭേദമെന്നു തോന്നുന്ന ചില പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും, അവയുടെ പ്രണേതാ

ക്കുംക്കു് ഈ അടുത്തകാലത്തെങ്ങും പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നോ എന്നതു സംശയമാണു്....തനി മലയാളശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യുൽപത്തിയും അർത്ഥപ്രയോഗവും തിരിച്ചറിയുവാൻ ഈ നിഘണ്ടുവിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു പ്രമാണഗ്രന്ഥം ഇന്നു വേറൊന്നില്ല'' എന്നുള്ള ശ്രീ ടി. എം. ചുമ്മാരുടെ അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണു്.

ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് കേരളത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിപ്പോയി ജർമനിയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു്, 1869–ൽ, ആണു് ഈ നിഘണ്ടു എഴുതിത്തീർത്തതു്. 1872–ൽ മംഗലാപുരം ബാസൽമിഷൻ പ്രസ്സിൽനിന്നു് അതു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു.

മലയാൺമ—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷു് അകാരാദി

''വരാപ്പുഴ രൂപതയിലെ ഒരു മിഷ്യനറി അപ്പസ്തോലികരും കർമലീത്താ നിഷ്പാദുകസന്ന്യാസി''യുമായ പണ്ഡിതൻ 1891–ൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു് റോയൽ സൈസിൽ 1220 പേജുകളും വരുന്ന ഈ മലയാണ്മ—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷു് അകാരാദി. പേരിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതുപോലെ മലയാളഭാഷയിൽ പ്രയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന മലയാളസംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾക്കു് ലത്തീനിലും ഇംഗ്ലീഷിലും അർത്ഥം വിവരിക്കുന്ന ഒരു ബൃഹത്തു് ശബ്ദകോശമാണിതു്. ഇങ്ങനെയൊരു നിഘണ്ടു നിർമിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളും അതുകൊണ്ടു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പ്രയോജനങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണെന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ സമ്പാദകൻ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

''ഒരു മലയാള—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷു് നിഘണ്ടു, മിഷ്യനറിമാർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും, ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടു് ഏറെ നാളുകളായി. ഈ രാജ്യത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന മിഷ്യനറിമാർ തങ്ങളുടെ പാവനോദ്യോഗം നിർവഹിക്കേണ്ട ഏതദ്ദേശീയ ഭാഷ പഠിക്കുന്നതിൽ വളരെയധികം ക്ലേശിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ ന്യായമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനു് ഈ കൃതി കുറെയൊക്കെ സഹായിക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ലത്തീൻ സുറിയാനി റീത്തുകളിൽപെട്ട ചില സെമ്മിനാരികളുടെ റെക്ടറായി കുറേക്കാലം ജോലിനോക്കിയിരുന്നതിൽനിന്നു്, ലത്തീൻഭാഷയിൽ സാമാന്യമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ പല വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുമുള്ള വിഷമമെത്രയെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്കു സന്ദർഭം ഉണ്ടായി. ഓരോ ലത്തീൻവാക്കിനും ഏതദ്ദേശീയശൈലിയിലുള്ള വിവിധാർത്ഥങ്ങളെന്തെന്നു കാണിക്കുന്ന പൂർണമായ ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ അഭാവമാണു് ഈ വൈഷമ്യത്തിനു പ്രധാനകാരണം. അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു് ഈ കൃതി.

''ഗവണ്മെൻറു് സ്കൂളുകളിൽ മടിക്കുലേഷൻപരീക്ഷയ്ക്കോ മറ്റു്

ഉയന്ന പരീക്ഷകന്മാക്കോ തയ്യാറായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികന്മാക്കും ഈ മലയാണ്മ—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷ് അകാരാദി ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ കൃതി പരിപൂർണമായ ഒന്നാണെന്നു ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല....'' ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രതീക്ഷ സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ കൃതിപ്രണയനം മൂലം വലിയ ഒരു സേവനമാണ് അദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ഈ ശബ്ദകോശം പരിശോധിക്കുന്ന നിഷ്പക്ഷമതികന്മാക്കു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്.

അലങ്കാരശാസ്ത്രം

ഭാഷാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ മറെറാരു പ്രധാന ശാഖയാണല്ലോ അലങ്കാരശാസ്ത്രം. ഈ വിഷയത്തിൽ അടുത്തകാലംവരെ മലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ വിരചിതമായ ലീലാതിലകത്തിലും, 15–ാം നൂറാണ്ടിലേതെന്നു ഊഹിക്കപ്പെടുന്ന 'അലങ്കാര സംക്ഷേപ'ത്തിലും കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയുടെ 'കേരളകൗമുദി'യിലും (1878) അലങ്കാരങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു പദ്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങളെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളവയാകുന്നു. ഗദ്യസാഹിത്യത്തിനു കൂടി പ്രയോജനകരമാകത്തക്കവണ്ണം ഭാഷയിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ ആലങ്കാരികഗ്രന്ഥം, കമ്മലീത്താ നിഷ്പാദുകസഭയിലെ അംഗവും എൽത്തുരുത്തുകൊവേന്തയുടെ പ്രിയോരും ആയിരുന്ന ഫാദർ ജരാർദ് എന്ന സുറിയാനികത്തോലിക്കവൈദികൻ 1881–ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'അലങ്കാരശാസ്ത്രം' എന്ന കൃതിയാകുന്നു. ലത്തീൻ, ഗ്രീക്ക്, സംസ്കൃതം, മലയാളം മുതലായ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യവും ഗദ്യരചനയിൽ അസുലഭമായ വൈദഗ്ധ്യവും ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഭാഷാഭിമാനിയായിരുന്ന ഫാദർ ജെരാർദ്. പ്രഭാഷണകലയെ പരാമർശിച്ച് മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ പ്രമാണഗ്രന്ഥവും ഇതുതന്നെ.

അലങ്കാരശാസ്ത്രപരമായ അനേകം വൈദേശികഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സഹായകമായിരുന്നുവെന്നു മുഖവുരയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം: ''ഈ പുസ്തകം എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നതിനു യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട മൂന്നാലു അലങ്കാരശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കു സഹായമായിരുന്നാലും, ഡികൊളോന്യ ദൊമിനിക്കൻ (Dominico de Colonia) എന്ന വിദ്വാൻ അരിസ്തോത്തലൻ, ശീശരൻ, കൂയിന്തല്യൻ, ദെമെത്ര്യൻ മുതലായ യൗനായ ലത്തീൻ എന്ന ഇരുഭാഷകളിൽനിന്നു അലങ്കാരപ്രമാണങ്ങളെ എടുത്തു ലത്തീൻ ഭാഷയിൽ എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു അലങ്കാരശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനം പ്രത്യേകം ഞങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രയോജനമുള്ളതായി. അതിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ വിദ്വാൻ അനുകരിച്ച ക്രമവും രീതി

യും ഇതിലും ഞങ്ങൾ അനുകരിച്ചതല്ലാതെ, മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഒക്കുന്നതായി തോന്നിയ അലങ്കാരപ്രമാണങ്ങളെയും അതിൽനിന്നുതന്നെ എടുക്കുകയുംചെയ്തു.''

തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റി ഫാദർ ജരാർദ്ദ് മുഖവുരയിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: ''കിരീടത്തിനു രത്നമണിപോലെയും ശരീരത്തിനു വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾപോലെയും സത്രുപത്തിനു സുവർണ്ണങ്ങൾപോലെയും അക്ഷരവിദ്യയ്ക്ക് അലങ്കാരശാസ്ത്രം തേജസ്സും ശോഭയുമായിരിക്കുന്നുവെന്നതു സർവസമ്മതമാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ ഉത്തമശാസ്ത്രം വ്യക്തമായും ഗൗരവമായും പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും കാന്തം ഇരുമ്പിനെ ആകർഷിക്കുന്നതുപോലെ കേഴ്വിക്കാരെ വചനമാധുര്യത്താൽ പറഞ്ഞിണക്കി വശീകരിക്കുന്നതിനും പ്രതിവാദങ്ങളെയും ആക്ഷേപങ്ങളെയും വിരോധിച്ചു ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനും തക്ക മുറയും ക്രമവും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനെ അഭ്യസിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ ഉത്തമ പ്രസംഗത്താൽ, സുവിശേഷസത്യങ്ങളെ അജ്ഞാനന്മാരുടെ മനസ്സിൽ സൂര്യോദയംപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും സത്യവേദത്തിന്മേൽ വേദവിരോധികളാൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ദൂഷണങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചു ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനും പാപാന്ധകാരത്താൽ കുരുടരായവർക്കു ജ്ഞാനദീപമായി മോക്ഷമാർഗത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഉദ്യോഗപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൈദികപ്രസംഗികൾക്കു മാത്രമല്ല, വക്കീലന്മാർ തുടങ്ങിയ ലൗകികപാഠകന്മാർക്കും അതിപ്രയോജനകരവും ആവശ്യവുമാണ്.''

ഇംഗ്ലീഷിൽ റെറ്റൊറിക്ക് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ അടങ്ങുന്ന വിഷയങ്ങളെല്ലാം ഈ അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിലും പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്നു. ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചന. 1. അലങ്കാരശാസ്ത്രം എന്തെന്നും അതുകൊണ്ടുള്ള സാദ്ധ്യം ഇന്നതെന്നും, 2. അലങ്കാരവിദ്യയുടെ വിഷയം അഥവാ അതിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്ന സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നും, 3. അതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ എത്രയെന്നും ഏതെല്ലാമെന്നും, 4. അതിന്റെ വിശേഷതയും ഉപകാരങ്ങളും ഇന്നതെന്നും, 5. അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൂർണജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും പോംവഴികളും ഏതെല്ലാമെന്നും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. സങ്കല്പന, അനുക്രമണം, അലങ്കരണം, ഉച്ചാരണം എന്നിങ്ങനെ നാലു കാണ്ഡങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ കാണ്ഡത്തെയും ഭാഗങ്ങളായും ഓരോ ഭാഗത്തെയും അദ്ധ്യായങ്ങളായും വീണ്ടും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം ശരിയായി പഠിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ഏതു സദസ്സിലും നല്ല ഒരു പ്രാസംഗികനായി ശോഭിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഗ്രീസിലെ സുപ്രസിദ്ധ വാഗ്മിയായിരുന്ന ഡൊമൊസ്തനീസിനെയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ദൃഷ്ടാന്തമായി കാണിച്ചുതരുന്നത്. ''ഈ വിദ്വാൻ ആദ്യത്തിൽ നാലു വാക്യങ്ങളെ കൂട്ടിപ്പറയുന്നതിൽ വശഹീ

നനായിരുന്നു എങ്കിലും പിന്നീടു് അഭ്യസനംകൊണ്ടും താല്പര്യം കൊണ്ടും അതിവാചാലതയോടെ പറവാൻതക്ക ഉത്തമപ്രസങ്ഗിയായി ചമഞ്ഞു. അയാംക്കണ്ടായിരുന്ന കൊഞ്ഞ ചരൽ വായിലിട്ടു് ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു തീർത്തു. കടലോരത്തു ചെന്നനിന്നു് കടലിന്റെ സ്വരത്തേക്കാം സ്വരമുയർത്തിപ്പറയുന്നതിനും നിലവിളിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളുടെ പതിഞ്ഞ സ്വരം ഉച്ചസ്വരമാക്കി മഹാഗൗരവത്തോടെ പ്രസങ്ഗിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തനാകുകയുംചെയ്തു.''

ഫാദർ ജരാർദ്ദു് തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പഞ്ചതന്ത്രം ചാണക്യസൂത്രം, ഭഗാവതം കിളിപ്പാട്ടു്, രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, അജ്ഞാനകാരം, മരണപർവം, നരകപർവ്വം, ഉമ്മാപർവം മുതലായ മലയാളകൃതികളിൽനിന്നും ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒവീദ്യൻ (Ovid), വ്യജീല്യൻ (Virgil), ഒരാഡ്യൻ (Horace) മുതലായ പാശ്ചാത്യകവികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നും പല ഭാഗങ്ങം സ്വന്തമായി തർജ്ജമചെയ്തു ചേർക്കുകയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗദ്യത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ഭാഗങ്ങം തന്നെത്താൻ വിവർത്തനംചെയ്യുകയാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളുടെ വിവർത്തനത്തിൽ ചില പ്രമാദങ്ങളും വിശേഷ്യങ്ങംക്കു പകരം വിശേഷണങ്ങം ഉപയോഗിക്കുന്ന വിലക്ഷണതയും ഗ്രന്ഥത്തിൽ അങ്ങിങ്ങു കാണാമെങ്കിലും ഭാഷയ്ക്കു് അമൂല്യമായ ഒരു നിധിതന്നെയാണു് ഈ അലങ്കാരശാസ്ത്രം. ഇത്രമാത്രം സർവവ്യാപകമായ ഒരു സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പിന്നീടുണ്ടായ കേരളപാണിനിയുടെ സാഹിത്യസാഹ്യത്തിൽപോലും ഇത്രയധികം വിഷയങ്ങം അടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഫാദർ ജരാർദിനു് പ്രതിപാദനത്തിനു യോജിച്ച സരളമായ ഒരു ഗദ്യശൈലി സ്വായത്തമായിരുന്നു.

''പണ്ടു നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള അവയവങ്ങം ഇപ്പോഴുള്ളതുപോലെയല്ല, ഓരോന്നിനു തനതു ആലോചനകളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ശേഷം അവയവങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി നാം ചെയ്യുന്ന അനിഷ്ടത്തിന്റെയും വേലയുടെയും ബുദ്ധിമുട്ടിന്റെയും ഫലങ്ങളെല്ലാം വയറത്രേ അനുഭവിക്കുന്നതു്. അവൻ യാതൊരു വേലയും ചെയ്യാതെ നമ്മിൽ നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചു് ആനന്ദമത്തനായി സുഖേന കിടക്കുന്നു. ഇവനെ ഒന്നു പഠിപ്പിക്കണം എന്നു് ആലോചിച്ചു്, ഇനി കൈ യാതൊന്നും വായിൽ വെയ്ക്കയില്ലെന്നും വെച്ചാൽ വാ കൈക്കൊള്ളുകയില്ലെന്നും നാവു രസിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നും പല്ലു ചവയ്ക്കയില്ലെന്നും ഇങ്ങനെ ഉപവാസമിട്ടു് ഉദരത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോം കരങ്ങം ക്ഷീണിച്ചു; നാവു് ഇളക്കാൻ മേലാതായി; വാ തുറക്കാൻ മേലാതായി; ശരീരം മുഴുവനും നശിക്കാറായി; അപ്പോം വയററിന്റെ സഹായം തങ്ങംക്കു് ആവശ്യമാ

ണെന്നും തങ്ങൾ ഉദരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തങ്ങൾക്കു ജീവനും ശക്തിയും വയറു തരികയാണെന്നും തന്റെ സദാ പ്രവൃത്തികൊണ്ടും യത്നംകൊണ്ടും എല്ലാ അവയവങ്ങൾക്കും രക്തത്തെ ഞരമ്പുടെ വയറു നൽകുന്നുവെന്നും ഗ്രഹിച്ചു് ആ നാശകരമായ കലഹം അമർത്തുകയുംചെയ്തു.''

അദ്ധ്യായം പതിനേഴു്

ഗദ്യസാഹിത്യവികാസം—1

വ്യവഹാരഭാഷ

ആധുനികഭാഷാഗദ്യകാരന്മാരുടെ പുരോഗാമികൾ എന്ന സ്ഥാനം സർവ്വോപരി അർഹിക്കുന്നതു് കരിയാട്ടിൽ യൗസേപ്പുമല്പാനും പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാകത്തനാരുമാണെന്നു പത്താം അദ്ധ്യായത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ പദ്യരീതി ആദ്യം സംസ്കൃതത്തെയും പ്രായേണ തമിഴിനെയും ആശ്രയിച്ചുണ്ടായെങ്കിൽ, ഗദ്യം യൂറോപ്യൻഭാഷകളെയാണു ബഹുധാ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും നാട്ടുകാരിൽ ആദ്യമായി യൂറോപ്യൻ ഭാഷകൾ പഠിച്ചു ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു തുനിഞ്ഞവർ മേല്പറഞ്ഞ പുണ്യശ്ലോകന്മാരായിരുന്നുവെന്നും അവിടെ വിശദമാക്കിയിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇദാനീന്തനഭാഷയോടു തുലനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം നമുക്കു് അസുന്ദരമായും അബദ്ധമായും തോന്നാവുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ കൃതികളിൽ കണ്ടേക്കാമെന്നും അതൊന്നും ആ പ്രാചീനകൃതികൾക്കു കളങ്കകാരണങ്ങളല്ലെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

''ക്രിസ്ത്യാനികൾ വർത്തമാനപ്പുസ്തകം മുതലായി ഏതാനും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിലെ ശബ്ദകോശവും വാക്യശൈലിയും അസംസ്കൃതമായ വ്യാവഹാരികഭാഷയിൽ പെടുന്നതാകയാൽ സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ ഉത്തമകോടിയിൽ പരിഗണിക്കുന്നതിനു് അർഹങ്ങളല്ല'' (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം IV പു. 135) എന്നുള്ള മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായം വ്യാവഹാരികഭാഷയ്ക്കു സാഹിത്യത്തിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്ഥാനം അനുവദിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും സ്വീകാര്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹംതന്നെ അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ''തോമ്മാകത്തനാരുടെ പ്രസ്തുതകൃതി ഏതു നിലയ്ക്കു നോക്കിയാലും കൈരളിക്കു് ഒരു കനകാഭരണമാണെന്നതന്നെ പറയേണ്ടതാണു്....സംസ്കൃത പ്രധാനമായ ഒരു ശൈലിയല്ല അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതു്; പ്രത്യുത അന്നത്തെ

സർക്കാരെഴുത്തുകുത്തുകളിലും മറ്റും പ്രചുരപ്രചാരമായിരുന്ന ഒരു തരം ഭാഷാരീതിയാണു്. യാത്രാവിവരണത്തിനു് ഏറ്റവും യോജിച്ച ഒരു രീതിതന്നെയാണു് അതു് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.... ആകെക്കൂടി ഭാഷയിലെ ആകർഷകമായ ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥം എന്നതിനു പുറമേ, അക്കാലത്തെ ദേശചരിത്രം, സമുദായചരിത്രം തുടങ്ങിയ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അന്യത്ര അസുലഭമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭണ്ഡാഗാരം എന്ന നിലയിലും വർത്തമാനപ്പുസ്തകം നമ്മുടെ സമഗ്രമായ ശ്ലാഘയെ അർഹിക്കുന്നു.'' (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം III, പു. 634.)

മലയാളഭാഷ ആശ്രയിച്ചുപോന്ന സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു വ്യവസ്ഥിതമായ ഒരു ഗദ്യരീതി ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആദ്യകാലത്തു് മലയാളത്തിനും ശരിയായ ഒരു ഗദ്യരീതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ പാശ്ചാത്യഭാഷകളും, പ്രത്യേകിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷും, പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയതിനു ശേഷമാണു് മലയാളത്തിലെ ഗദ്യശാഖ വികസിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ഭാഷാഭിമാനികളാണു് ആദ്യത്തെ മലയാളഗദ്യകാരന്മാർ. ഇവർക്കു പ്രകടമായ ഒരു പ്രതിബന്ധം സാഹിത്യവ്യവസായത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു അവർ ഗ്രന്ഥനിർമാണംചെയ്തിരുന്നതു്. ആ സാമാന്യജനങ്ങൾ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരോ തങ്ങളെപ്പോലെ പാശ്ചാത്യഭാഷകളും അറിയാവുന്നവരോ ആയിരുന്നില്ല. ആകയാൽ ആ സാമാന്യജനങ്ങൾ വായിച്ചുമനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അവർക്കറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽത്തന്നെ രചന നടത്തേണ്ടതു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെയാണു് ആദ്യകാലങ്ങളിലെ ഗദ്യസാഹിത്യകാരന്മാർ വ്യാവഹാരികഭാഷയിൽത്തന്നെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരായതു്.

ഇനി അന്നത്തെ വ്യാവഹാരികഭാഷ ഏതുതരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു എന്നു നോക്കാം. 993 (1818) കുംഭം 29-ാം തീയതിയിലെ ഒരു രാജകീയ 'നീട്ടു്' ആണു് താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്: ''കൂപിനി ഭെഷ്കുഷു വകയിലും കടൻവകയിലും പണ്ടാരവകയിൽനിന്നും കുംപിനി ഖജനാവകയ്ക്കു് ഒടുക്കിയ രൂപായിൽ 21200 രൂപായ്ക്കു വ്യത്യാസമായിട്ടു കാണുന്നുവെന്നും അതിൻവണ്ണം വ്യത്യാസംവന്നതു് ഇന്ന സങ്ങതിയാൽ എന്നു നേരായിട്ടു തിട്ടം വന്നില്ലെന്നും എംകിലും ഈ വക രൂപാ പണ്ടാരവകയ്ക്കു വരുവാനൊള്ളതായിട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ പണ്ടാരവകയ്ക്കു് ഒടുക്കണമെന്ന കർണെലിനു് അപെക്ഷയായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥകൊണ്ടും ശെഷം വർത്തമാനങ്ങൾക്കും കണ്ണെലിന്റെ കട്ടദാസു എഴുതിവരികകൊണ്ടും അതിൻവെണ്ണം കുംപിനി ഖജനാവിൽ ഒടുക്കിയവകയിൽ പണ്ടാരവകയ്ക്കു വരുവാനൊള്ള രൂപാ 21200-ം കൊട്ടയത്തു സിമ്മനാരിൽ ചിലവുവകയ്ക്കു് ഇനാമായിട്ടു കൊടുപ്പിക്കണമെന്നു നമുക്കു മനസ്സായിരിക്കകൊണ്ടും അപ്രകാരം ഈവക

രൂപാ കൊടുപ്പിച്ചുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം നിദാനംവരുത്തേണ്ടതിനും കർണെലിന്റെപേർക്കു നമ്മടെ എഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്നു.''

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായ പ്രധാനഗദ്യകൃതി ക്രൈസ്തവവേദപുസ്തകത്തിന്റെ പരിഭാഷയായിരുന്നു. അതു് എപ്രകാരം സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകത്തക്ക നാടോടിഭാഷയിൽ വിരചിതമായി എന്നു കഴിഞ്ഞ ഒരു അദ്ധ്യായത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനുശേഷം മലയാളഗദ്യം വളരെ പുരോഗമിച്ചു. ആ പുരോഗതി രണ്ടു മാർഗങ്ങളിലൂടെയാണു കുറേക്കാലത്തേക്കുണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടാതിരുന്ന ചാവറക്കുറിയാക്കോസച്ചൻ, ഡോക്ടർ മാർസലീനോസുമെത്രാൻ മുതലായവർ വ്യാവഹാരികഭാഷയിൽത്തന്നെ ഗ്രന്ഥനിർമാണംചെയ്തപ്പോഴും, ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാപാണ്ഡിത്യം നേടുന്നതിനു സാധിച്ച ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു്, റവ. ജോർജു് മാത്തൻ, ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശി, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള മുതലായവർ ആ വ്യാവഹാരികഭാഷയെത്തന്നെ സംസ്കരിച്ചു നവ്യമായ ഒരു ഗദ്യസരണി വെട്ടിത്തുറന്നു് അതിലൂടെ ഗ്രന്ഥനിർമാണംചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടു് അവസാനിക്കാറായപ്പോഴേക്കു് ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന ഗദ്യസമ്പ്രദായത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നതിനു് അവർക്കു സാധിച്ചു.

ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ

ചാവറ കുര്യാക്കോസു് ഏലിയാസച്ചൻ 1805 ഫെബ്രുവരി 8—ാം തീയതി കൈനകരിയിൽ പടിഞ്ഞാറെ ചാവറ കുടുംബത്തിൽ ജാതനായി. പള്ളിപ്പുറം സെമ്മിനാരിയിൽ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി 1829—ൽ വൈദികവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു. മലയാളം, സംസ്കൃതം, തമിഴു്, സുറിയാനി, ലത്തീൻ, പോർത്തുഗീസു് എന്നീ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം അക്കാലത്തെ ഒരു പേരുകേട്ട വാഗ്മികൂടി ആയിരുന്നു. കേരളത്തിലെ കർമലീത്താനിഷ്പാദുകമൂന്നാംസഭയുടെ പ്രാരംഭകന്മാരിൽ ഒരാളായ അദ്ദേഹം 1855—ൽ അതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പ്രിയോരായി. കുറേക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം വരാപ്പുഴ രൂപതയിൽ സുറിയാനിക്കാരുടെ വികാരിജനറാളായി. അക്കാലത്താണു് ഇടവകതോറും വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു കാണിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു സർക്കുലർ പുറപ്പെടുവിച്ചതു്. താനുൾപ്പെട്ട സുറിയാനിസമുദായത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികവും സാമൂഹ്യവുമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി തീക്ഷ്ണതാപൂർവം പ്രയത്നിച്ചിരുന്ന ഈ മഹാശയൻ 1871 ജനുവരി 3—ാംതീയതി 66—മത്തെ വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി.

സഭാസംബന്ധവും സാമുദായികവുമായുണ്ടായിരുന്ന വിശ്രമരഹിതമായ കൃത്യശതങ്ങൾക്കിടയിൽ മാതൃഭാഷാപോഷണം അദ്ദേഹം

വിസ്മരിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റേതായി (1) ആത്മാനുതാപം (പദ്യകൃതി), (2) നാളാഗമം ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ, (3) റോക്കോസു ശീശ്മയുടെ ചരിത്രം, (4) കമ്മലീത്താസഭയുടെ സ്ഥാപകരായിരുന്ന പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാ മല്പാന്റെയും പോരുക്കര തോമ്മാ മല്പാന്റെയും ചരിത്രങ്ങൾ, (5) നല്ല അപ്പന്റെ ചാവരുൾ, (6) ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ, (7) സ്നേഹസല്ലാപങ്ങൾ, (8) മരണപർവം തുടങ്ങിയ ചില പർവങ്ങൾ, (9) ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ ചില പ്രഹസനങ്ങൾ എന്നീ കൃതികൾ മലയാളത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.[57]

നാളാഗമം ഒരു ആത്മകഥയെന്നതുപോലെതന്നെ മലങ്കരസഭയുടെ വിസ്തൃതമായ ഒരു സമകാലികചരിത്രവുമാകുന്നു. 1829 മുതൽ 1855 വരെയുള്ള ചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗത്തിലും 1855 മുതൽ 1870 വരെയുള്ള ചരിത്രം രണ്ടാം ഭാഗത്തിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രരേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ കേരളീയർ എത്ര പിന്നോക്കമാണെന്നുള്ള വസ്തുത ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഒരു നൂറാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ ഈ സേവനം എത്ര മഹത്തരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. സംഭവങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളെ പാരുഷ്യം കലരാത്ത നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയോടുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഇടപെടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള വ്യക്തികളുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഭാവങ്ങളും അനുകമ്പാനിർഭരമായ വിമർശനപാടവത്തോടും വേണ്ടയിടങ്ങളിൽ ആസ്വാദ്യമായ ഫലിതരസത്തോടുംകൂടി നാളാഗമത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ലളിതപദങ്ങൾകൊണ്ടും കൊച്ചുകൊച്ചു വാചകങ്ങൾകൊണ്ടും യാഥാർത്ഥ്യബോധം ജനിപ്പിക്കത്തക്ക തുലികാചിത്രങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം സമർത്ഥനായിരുന്നു.

1833–ൽ മാന്നാനം കുന്നിൽ ഒരു കുരിശു സ്ഥാപിച്ച കാര്യം അദ്ദേഹം വിവരിക്കുകയാണു്: ''കളപ്പുരയിൽവച്ചു് പോരുക്കരയച്ചൻ കുരിശുരുശ്മാചെയ്തു കൊട്ടും ഘോഷത്തോടെ കൊണ്ടുചെന്നു മേടമാസം 28–ാം തീയതി രാത്രിയിൽ കുരിശും നാട്ടി. പുണ്യവാളന്മാരുടെ ലൂത്തനിയാ ചൊല്ലി തീർന്നപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയവരിൽ പാലായിൽ ഉള്ളാട്ടതറെ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട ഒരു ചെമ്മാച്ചനുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈയാളുടെ അനുജൻ ഒരു പൈതലും ഈ ഘോഷത്തിനു കൂടി. ലൂത്തനിയാ കഴിഞ്ഞയുടൻ എന്റെ കാലുമ്മേൽ ഏതാണ്ടു കടിച്ചുയെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു ഉഷ്ണവും വന്നു. ഏതെങ്കിലും താഴെ പോകാമെന്നു പറഞ്ഞു് ഇറങ്ങിയാറെ നാലാറു ചുവടു നടന്നപ്പോൾ നടപ്പാൻ പാടില്ലാഞ്ഞു. ഒരു പ്രകാരമായി നടത്തി താഴത്തു ചെന്നാറെ പോരുക്കര അച്ചൻ ചെന്നു ഹന്നാൻ

---

57 ചാവറയച്ചന്റെ നാളാഗമം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളെല്ലാം 1981–ൽ മാന്നാനത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു—ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ.

വെള്ളം തളിച്ചു നമസ്കരിപ്പാൻ എല്ലാവരോടും പറഞ്ഞു. യാതൊരു വിഷവൈദ്യക്കാരേക്കൊണ്ടും ഒന്നും ചെയ്യിക്കണ്ടാ എന്നും പറഞ്ഞതിൻവണ്ണംതന്നെ യാതൊന്നും ചെയ്യുമില്ല. വെളുത്തപ്പോൾ സൗഖ്യമാകുകയുംചെയ്തു.''

ചാവറയച്ചന്റെ മറ്റൊരു ഗദ്യകൃതിയാണു ''റോക്കോസുശീശ്മയുടെ ചരിത്രം.'' 1861–ൽ, കേരളത്തിൽ അനധികൃതമായി വന്നെത്തി ഇവിടെ ചില കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കിയ ഒരു സുറിയാനിമെത്രാനാണു മാർതോമ്മാ റോക്കോസു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനവും അതോടുകൂടി കേരളസുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായ കുഴപ്പങ്ങളും അദ്ദേഹംനിമിത്തമുണ്ടായ ശീശ്മ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു ചാവറയച്ചൻ ചെയ്ത യത്നങ്ങളും ശീശുമയുടെ അവസാനവും സമഗ്രമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രമാണു 200–ൽ പരം പുറങ്ങൾ വരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം. റോക്കോസുമെത്രാൻ കൊച്ചിയിൽനിന്നു കപ്പൽ കയറിപ്പോയശേഷമുള്ള സ്ഥിതി ഗ്രന്ഥകാരൻ വിവരിക്കുന്നു: ''എന്നാൽ, മെത്രാനോടുകൂടെ തൊണ്ടനാട്ടു അന്തോനി കത്തനാരച്ചനും രണ്ടു ശെമ്മാശന്മാരും പോകയുംചെയ്തു. തീക്കപ്പൽ നീക്കി പുക കാണ്മാൻ മേലാതെ ആകുന്നവരെയും ആ ഭാഗക്കാരു കടപ്പുറത്തുനിന്നു നോക്കുകയും ചിലരു കണ്ണുനീരു ചൊരിഞ്ഞു കരഞ്ഞു ദുഃഖം കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെശേഷം എല്ലാവരും അവിടെനിന്നും പോന്നു ഞാറയ്ക്കൽ വന്നു എല്ലാവരുംകൂടെ നിശ്ചയിച്ചതായതു. ഇനി റോക്കോസു മെത്രാന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നിരുന്ന പള്ളിക്കാരു ഒരുത്തരും അഞ്ചെട്ടു മാസത്തിനകം നമുക്കു മെത്രാൻ ഇല്ലായെന്നുവെച്ചു വരാപ്പുഴ ചെന്നു ചേരരുതെന്നു എല്ലാവരുംകൂടി ഒരുടമ്പടി പറഞ്ഞു നിശ്ചയിച്ചും വെച്ചു ദുഃഖത്തോടെ പിരിഞ്ഞുപോവുകയുംചെയ്തു. കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചിലർക്കു ഒരു യജമാനന്റെ കീഴല്ലാതെ നിൽക്കുന്നതു ശരി അല്ലെന്നുവച്ചു ചില പള്ളിക്കാരു തെക്കും വടക്കുമുള്ള വരാപ്പുഴ ഭാഗത്തിൽ കൂടി തുടങ്ങി.''

ചാവറ കുര്യാക്കോസു ഏലിയാഅച്ചൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ മഹാപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ അച്ചടിശാലയായ മാന്നാനം പ്രസ്സു അദ്ദേഹമാണു സ്ഥാപിച്ചതു. സുറിയാനിഭാഷയിൽ മഹാപണ്ഡിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം സംവിധാനംചെയ്തതാണു ഇന്നു കേരളീയസുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഏകീകൃതമായ ആരാധനക്രമം, ത്രുക്കാസാ, ദുഃഖശനിയാഴ്ചക്രമം, വൈദികരുടെ കാനോനാനമസ്കാരം മുതലായവ.

അയ്മനം പി. ജോൺ

കോട്ടയത്തു ചർച്ചുമിഷൻ സൊസൈറ്റിക്കാർ ആരംഭിച്ച ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുകയും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കു

കയുംചെയ്ത കേരളീയരിൽ ചിലർ വലിയ ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും മഹത്തായ സംഭാവനകളും നല്കിയിട്ടുള്ളവരുമാണു്. അവരിൽ ഒരാളായ അയ്മനം പി. ജോൺ 1825 ആഗസ്റ്റു് 7—ാംതീയതി കോട്ടയത്തിനു സമീപമുള്ള അയ്മനം എന്ന സ്ഥലത്തു ജാതനായി. ആ സ്ഥലത്തുനിന്നും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മിഷ്യനറിമാർ തിരഞ്ഞെടുത്ത നാലുപേരിൽ ഒരാളായിരുന്ന അദ്ദേഹം. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം കോഴിക്കോട്ടു ഗവമ്മെൻറു സ്കൂളുകളിൽ മുൻഷിയായും തുടർന്നു് തലശ്ശേരി സബ്കോടതിയിൽ ശിരസ്തദാരായും ജോലിനോക്കി. 1880—ൽ ജോലിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞ അദ്ദേഹം 1893 ഡിസംബർ 3—ാം തീയതി നിര്യാതനായി.

ജോണിൻെറ ഭാഷാകൃതികളിൽ സർവ്വപ്രധാനം ''ഇൻഡ്യാചരിത്ര''മാണു്. ഇതു് 1860—ൽ സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ''എല്ലാവക പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെയും'' ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയാണു് അദ്ദേഹം ഇതു രചിച്ചതു്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ചരിത്രപുസ്തകമെന്ന അപൂർവബഹുമതിക്കും അതു് അർഹമായിരിക്കുന്നു. മോറിസ് എന്ന ആംഗ്ലേയപണ്ഡിതൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിൻെറ ഒരു പരിഭാഷയാണിതു്. എന്നാൽ, മോറിസിൻെറ പുസ്തകത്തിൽ ഇല്ലാത്ത പല പ്രധാന സംഗതികളും വിൽസൺ ഗാറെറു മുതലായവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തുചേർക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. കേവലം ഇൻഡ്യയുടെ ചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുക എന്നതിലധികമായി ഭാഷ പഠിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യകൃതിയായിക്കൂടി അദ്ദേഹം ഇതിനെ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. ''മലയാളഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹമുള്ള ബിലാത്തിക്കാർക്കും ഈ പുസ്തകം ഉപയോഗമായി വരുന്നതിനുവേണ്ടി വാചകമൊക്കെയും കഴിയുന്നേടത്തോളം സ്പഷ്ടമായും മലയാളഭാഷയുടെ രീതിപ്രകാരവും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു'' എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തൻെറ ഉദ്യമത്തിൽ താൻ പൂർണമായും വിജയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിമാനിക്കാം.

ടിപ്പുവിൻെറ പടയോട്ടത്തെപ്പററി, പ്രസ്തുതചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതിൽ ഒരു ഭാഗം, ഭാഷാരീതിയുടെ മാതൃക കാണുന്നതിനായി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: ''1789—ാം കൊല്ലത്തിൻെറ ഒടുക്കം ഡിപ്പു തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം വളഞ്ഞു. അവൻ അതിനെ അതിക്രമത്താൽ പിടിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും അതു സാദ്ധ്യമാകായ്കകൊണ്ടു് അവൻ പാളയമടിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു് അല്പം ദൂരെ കണ്ട ഒരു ഗ്രുഡവഴിയിലൂടെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു കടക്കേണ്ടതിനു ശ്രമിച്ചു. കോട്ടയെ രക്ഷിക്കേണ്ടതിനു് ആദ്യംചെയ്ത തടസ്ഥങ്ങൾ ഒക്കെയും ജയിച്ചു് അവൻെറ സൈന്യങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കോട്ടയുടെ ഒരു ഭാഗം ഇടിച്ചുകളയുന്നതിനു പടയാളികൾക്കു കല്പന കൊടുത്തുവെച്ചു തൻെറ സൈന്യങ്ങളിൽ

വലിയഭാഗം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു കോട്ടയുടെ മുന്നിൽക്കൂടെ അവൻ ചെന്നു. അപ്പോഴും ഹിന്ദുക്കളിൽ ഏതാനുംപേർ വെച്ചുവെടി കൊണ്ടു പിന്നോക്കം ഓടി. പിന്നാലെ ഓടിയവർ കോട്ടയുടെ ഒരു ഭാഗം പൊളിച്ച വിവരം ഓർക്കാതെ മുൻപോട്ട തള്ളുകയാൽ മുന്നണിയിൽ നിന്നവരിൽ വളരെപ്പേർ കോട്ടയുടെ വിള്ളലിൽക്കൂടെ ഉരുണ്ടുവീണു. അവരിൽ ഏറിയപേർക്കും അപജയം വന്നുപോയി. സുൽത്താൻതന്നെയും വളരെ പ്രയാസത്തോടെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇതിനാൽ അവന്റെ കോപം ജ്വലിച്ചു. ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിൽ നിന്നും ഏതാനും വലിയ തോക്കുകളും വരുത്തി കോട്ടയെ നശിപ്പിച്ചു. രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു കടന്നു വളരെ ക്രൂരതകളും അഴിമതികളും ചെയ്തു.''

നിയമസംബന്ധമായും മറ്റും വേറെയും ചില കൃതികളും ജോൺ മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനംചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ്

തിരുവല്ലാ താലൂക്കിൽപ്പെട്ട കല്ലൂപ്പാറ പകുതിയിൽ കല്ലൂർ എന്ന കുടുംബത്തിലാണ് 1838–ൽ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ് ജനിച്ചതു്. ബാല്യത്തിലേതന്നെ മാതാപിതാക്കന്മാർ മരിച്ചുപോകുകയാൽ, മാതൃസഹോദരനായ ജോർജ്കുരിയൻപാതിരിയുടെ സംരക്ഷണയിലാണ് പീലിപ്പോസ് വളർന്നുവന്നതു്. കൊച്ചി, കോട്ടയം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്തശേഷം, കൊച്ചിയിൽ ഒരു ഗ്രാൻറുവിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലി സ്വീകരിച്ചു. അക്കാലത്തു് വാംക്കർ എന്ന യൂറോപ്യൻ കൊച്ചിയിൽനിന്നു 'വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ' എന്ന പേരിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനോടു് അനുബന്ധിച്ചു 'പശ്ചിമതാരക' എന്ന പേരിൽ ഒരു മലയാളപത്രം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പീലിപ്പോസ് അദ്ധ്യാപകവൃത്തി രാജിവെച്ചു് പത്രാധിപത്യം സ്വീകരിച്ചു. 1880 ജൂലൈ 20–ാംതീയതി നിര്യാതനാകുന്നതുവരെ അദ്ദേഹംതന്നെയാണു് പശ്ചിമതാരക നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഒരു നല്ല പത്രാധിപർ എന്ന പ്രശസ്തി അദ്ദേഹം സമാർജിച്ചിരുന്നു.

ആഢംമാറാട്ടം, അമരകോശപ്രദീപിക[58] എന്നു രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് പീലിപ്പോസിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നു മലയാളസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കൊച്ചിയിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കുന്ന കാലത്താണു് ആഢംമാറാട്ടം രചിച്ചതു്. 1866 നവംബർമാസത്തിൽ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. മലയാളഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ നോവൽ ആയ ഈ 'ആഢംമാറാട്ടം[59] അഥവാ ഒരു നല്ല 'കേളി

58 ശബ്ദദീപിക എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥംകൂടി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

59 ആഢംമാറാട്ടം നോവലല്ല, മലയാളഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ നാടകമാണു്.

സല്ലാപം' ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ കോമഡി ഓഫ് എറേഴ്സ് (Comedy of Errors) എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണ്. ''ഇംഗ്ലീഷ് കവിശ്രേഷ്ഠൻ വില്യം ഷേക്സ്പിയർ എന്ന ജഗൽപ്രസിദ്ധൻ വകഞ്ഞുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന നാടകങ്ങളിൽ'' ഒന്നാണ തന്റെ കഥയ്ക്ക് ആധാരമെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

''ഇപ്പുതുമ [60] പരസമ്മതമാണെന്നും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളിൽ വായനക്കാർക്കു് ഇമ്പവും താല്പര്യവും ഉണ്ടെന്നും കണ്ടാൽ ഇതിനെക്കാൾ വലിപ്പവും വിശേഷവും കൂടിയ കൃതികൾ പലതും കുറെ തീർത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതും താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതുമാകുന്നു'' എന്നു് അവതാരികയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, 'വലിപ്പവും വിശേഷവും' കൂടിയ ആ പല കൃതികളും മലയാളസാഹിത്യത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്.

ഡോക്ടർ മർസലീനോസ് മെത്രാൻ

ഡോക്ടർ മർസലീനോസ് ഇറ്റലി സ്വദേശീയനായ ഒരു ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനും താർക്കികനും ഗ്രന്ഥകാരനുമായിരുന്നു. വരാപ്പുഴക്കീഴിൽ ഒരു മിഷ്യനറിയായി കേരളത്തിലെത്തിയ അദ്ദേഹം പുത്തൻപള്ളി സെമ്മിനാരിയുടെ ഒന്നാമത്തെ റെക്ടറായി. 1866 മുതൽ 1877 വരെ അദ്ദേഹം ഈ ജോലി തുടർന്നു. 1877–ൽ കേരളീയ സുറിയാനിക്കാരുടെമേൽമാത്രം ഭരണാധികാരത്തോടുകൂടി, വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കോദ്യത്തോരായി[61] നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അക്കൊല്ലം ഒക്ടോബർ 21–ാം തീയതി മെത്രാനായി അഭിഷേകം സ്വീകരിച്ചു. 1887–ൽ സുറിയാനിക്കാർക്കു പ്രത്യേകവികാരി അപ്പസ്തോലിക്കമാർ നിയമിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ഡോക്ടർ മാർസലീനോസ് അവരുടെ മേലുള്ള ഭരണം ഒഴിയുകയും, വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സഹായിയായി തുടരുകയുംചെയ്തു. 1892 മാർച്ച് 21–ാം തീയതി അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി.

ഡോക്ടർ മർസലീനോസ് കേരള കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അവിസ്മരണീയങ്ങളായ പല സേവനങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കേരളീയ കമ്മലീത്താ സന്ന്യാസസഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിലും പുരോഗതിയിലും

---

60 'ഇപ്പുതുമ' എന്നതു മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന നാടകരൂപത്തെക്കുറിച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ നാടകമായി പല സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരും പരിഗണിക്കുന്ന കേരളവർമയുടെ മണിപ്രവാള ശാകുന്തളം (1882) പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു പതിനാറു വർഷം മുമ്പു് അച്ചടിച്ചിറക്കിയ ആംമാറാട്ടം (1866) തികച്ചും ഒരു പുതുമതന്നെയായിരുന്നല്ലോ. അനുബന്ധം 9. 19. 1, 9. 23. 3 എന്നിവ കാണുക.

61 കോദ്യത്തോർ–Coadjutor: പിൻതുടർച്ചാവകാശമുള്ള സഹായമെത്രാൻ.

അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. ഇന്നും നിലവിലിരിക്കുന്ന, കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർത്തമാനപത്രങ്ങളായ സത്യനാദ (കാഹള)ത്തിന്റെയും (നസ്രാണി) ദീപികയുടെയും പ്രാദുർഭാവത്തിനു് അദ്ദേഹവും ഒരു കാരണക്കാരനായിരുന്നു. കത്തോലിക്കർക്കു സി. എം. എസ്. സ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അക്കാലത്തു്, കത്തോലിക്കകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി കൊച്ചിയിൽ സാൻറക്രൂസ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ ചുമതല അയിറീഷ്കാരായ കർമ്മലീത്താക്കാരെയാണു് ഏല്പിച്ചതു്. മാത്രമല്ല, സെമ്മിനാരികളിലും ഇംഗ്ലീഷ് പാഠ്യവിഷയമാക്കി. പുത്തൻപള്ളിസെമ്മിനാരി വലുതാക്കുകയും, ഇംഗ്ലീഷ് സുറിയാനി പരീക്ഷകളിൽ ജയിക്കുന്നവർക്കേ പട്ടം കൊടുക്കുകയുള്ളുവെന്നു് തീരുമാനിക്കുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തുതന്നെയാണു് കേരളകത്തോലിക്കരുടെ രണ്ടാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷ്സ്കൂളായ മാന്നാനത്തെ സെൻറ് എഫ്രേയിംസ് സ്ഥാപിച്ചതു്.

ഡോക്ടർ മർസലീനോസ് മലയാളത്തിനു സംഭാവനചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു് താഴെപ്പറയുന്ന കൃതികൾ: 1. മലയാളത്തിന്റെ ജ്ഞാനദീപം, 2. കേരളത്തിലെ സത്യവേദചരിത്രം, 3. യോഗസാരാംശം (വിശുദ്ധ ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികധ്യാനങ്ങൾ), 4. വിശുദ്ധ ത്രേസ്യാഅമ്മയുടെ ജീവചരിത്രം—2 ഭാഗങ്ങൾ, 5. സന്മാർഗശാസ്ത്രം—2 വാല്യങ്ങൾ, 6. ആത്മീയവഴികാട്ടി (വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് സാലേസിന്റെ കൃതിയുടെ തർജമ), 7. മരണം, വിധി മുതലായ നിത്യസത്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടു ധ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ, 8. വിശുദ്ധ യൗസേപ്പ്പിതാവിന്റെ വണക്കമാസപുസ്തകം, 9. പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവിന്റെ വണക്കമാസപുസ്തകം, 10. മാലാഖയ്ക്കുടുത്ത പുണ്യം, 11. വിസീത്തപ്പുസ്തകം, 12. ഈശോമിശിഹാ പട്ടക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തോടുചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം, 13. തിരുഹൃദയഭക്തിയെയും പ്രാർത്ഥനയുടെ അപ്പസ്തോലത്വത്തെയുംപറ്റി ചില ചെറുഗ്രന്ഥങ്ങൾ, 14. ലത്തീൻ പഠിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഗ്രാമർ.

കൊച്ചിയിൽനിന്നു് സി. എം. എസ്സുകാരുടെ ചുമതലയിൽ 'പശ്ചിമതാരക' പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ, അതിൽ തുടരെ കത്തോലിക്കമതത്തെയും കേരള കത്തോലിക്കരെയും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ബല്ലാർഡ് വിരുതുപ്രകരണം (Ballard Prize Essays) പ്രബന്ധങ്ങളെഴുതിയ റവ. ഇട്ടേര്യാ ഈപ്പൻ (1871), റവ. ജോർജ് കുര്യൻ (1872), റവ. കെ. കുരുവിള (1872), (ഇവരെല്ലാം യാക്കോബായസഭയിൽനിന്നു് സി എം. എസ്സിൽ ചേർന്നവരാണു്) എന്നിവർ കേരളത്തിലെ സുറിയാനിസഭയെപ്പറ്റിയും കത്തോലിക്കവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയും തെറ്റായ പല അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഇവയെ ഖണ്ഡിച്ചും, ഇവയിലെ അബദ്ധങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുംകൊണ്ടു് ഡോക്ടർ മർസലീ

നോസ് കുനമ്മാവു് അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ മുദ്രാലയത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കൃതികളാണു് ജ്ഞാനദീപവും സത്യവേദചരിത്രവും.

താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് സത്യവേദചരിത്രത്തിൽ ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗത്തിൽനിന്നു് എടുത്ത ഒരു ഖണ്ഡികയാണു്: ''ഈ തോലി ഹേതുവായിട്ടു് സുൽത്താൻ കോപിച്ചു, തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം സംഹരിക്കണമെന്നു സത്യംചെയ്തു് ഒരു സ്ഥലത്തു പാളയം ഇറക്കി ആവശ്യമായിരുന്ന പീരങ്കി മുതലായ യുദ്ധക്കോപ്പുകളെ വരുത്തുന്നതിനു ചട്ടംകെട്ടി മൈസൂറിലേക്കു് ആളെ അയയ്ക്കുയുംചെയ്തു. ഏറെക്കുറെ മൂന്നരമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന യുദ്ധക്കോപ്പുകളും ഡീപ്പുസുൽത്താൻ പാളയമിറക്കിയിരുന്നിടത്തു വന്നുചേരുകയിൽ 1790–ാമാണ്ടു് മേടമാസം 15–ാം തീയതി ലലെ എന്ന പ്രാൻസക്കാരൻ കപ്പിത്താനായിട്ടു് വീണ്ടും യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെട്ടു് കൊത്തളം കേറിപ്പിടിച്ചു് തിരുവിതാംകൂർ പട്ടാളത്തെ ചിതറിക്കയുംചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിലെ ദിവാനജി അമ്പതിനായിരം പടയാളികളോടുകൂടെ സുൽത്താന്റെ ഓട്ടം നിറുത്തുവാൻ വശമാകാതെ ഇരുന്നതിനെയും, സുൽത്താന്റെ പടയാളികളിൽ അമ്പതു പേരുമാത്രം യുദ്ധത്തിൽ വീണതിനെയും ഓർക്കുമ്പോഴും ദിവാനജിയുടെ സേന യുദ്ധംചെയ്യാതെ പുറകോട്ടു് തിരിഞ്ഞോടിയെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഇടയായിരിക്കുന്നു. ഈവണ്ണം ആറിന്റെ ഒഴുക്കിനെ നിർത്തുന്ന ചിറ പൊളിഞ്ഞുപോയി എന്നുവന്നാൽ കെട്ടിക്കിടന്നിരുന്ന വെള്ളങ്ങളും വേഗത്തിൽ ഒഴുകി പരന്നുപോകുന്നതുപോലെ ഡീപ്പുസുൽത്താന്റെ പട്ടാളം വിഘ്നം ഒന്നുംകൂടാതെ കാണുന്നതെല്ലാം നിർമ്മൂലമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഓരോരുസ്ഥലങ്ങളിൽ കേറി പിടിച്ചു.''

362 പുറങ്ങളുള്ള സത്യവേദചരിത്രം 1872–ലാണു് പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. ഏ, ഓ എന്നീ ദീർഘസ്വരങ്ങളും എ, ഒ എന്നിങ്ങനെ ഹ്രസ്വമായും പദാന്ത്യത്തിൽ വരുന്ന സംവൃതോകാരം അകാരമായുമാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഉ, ഊ എന്നീ സ്വരങ്ങൾക്കു് വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ വലത്തുവശത്തു് 3, ൗ, എന്നീ ചിഹ്നങ്ങളാണു് ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്.[62]

ആർച്ചുഡീക്കൻ ഉമ്മൻ

മാവേലിക്കരെ ആലുംമൂട്ടിൽ എന്ന കുടുംബത്തിൽ, 1830 മാർച്ചു് 23–ാം തീയതി ആർച്ചുഡീക്കൻ ഉമ്മൻ ഭ്രജാതനായി. മകൻ പിറന്നു് 22–ാം ദിവസം പിതാവായ മാമ്മൻ നിര്യാതനായി. 1841–ൽ മാതാവു് പുനർവിവാഹംചെയ്കയിൽ ആ ബാലൻ തീർത്തും ഒരു അനാഥനായി ഭവിച്ചു. മാവേലിക്കര മിഷ്യനറിയായിരുന്ന

62 അനുബന്ധം 3. 5. 2–ന്റെ അവസാനഭാഗം കാണുക.

ഹോക്ക്വർത്തിനു് ഈ ബാലനിൽ താല്പര്യം ജനിക്കുകയും അവനെ കോട്ടയം സെമ്മിനാരിയിൽ ചേർത്തു പഠിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസശേഷം ഒരു മിഷ്യനറിയായി തിരുവല്ല, ആലപ്പുഴ, തൃശ്ശൂർ, മല്ലപ്പള്ളി, ഇലന്തൂർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, ഒളശ്ശ, മാവേലിക്കര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ജോലിചെയ്തു. 1900–ാമാണ്ടു് ആർച്ചു ഡീക്കനായി. 1904 ആഗസ്റ്റു് 23–ാം തീയതി നിര്യാതനായി.

ശലോമോന്റെ സുഭാഷിതങ്ങളം, ബാലപ്രിയൻ, സുകൃതമുള്ള സ്ത്രീ എന്നിവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികളം ഒടുവിലത്തേതു രണ്ടും ഓരോ ചെറുകഥകളാണു്. ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ ജോലിയായിരുന്ന കാലത്താണു് ശലോമോന്റെ സുഭാഷിതങ്ങളം മലയാളത്തിലേക്കു തർജമചെയ്തതു്. 1882 ജനുവരി 17–ാം തീയതി അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സാമാന്യം നല്ല ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥമാണു് ശലോമോന്റെ സുഭാഷിതങ്ങളം. അതിന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗം, ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളെന്നതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യശൈലിയും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നതാണു്.

''ഈ പുസ്തകം വായനക്കാർക്കു് ഒരു മുഖക്കണ്ണാടിപോലാകുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി മുഖത്തുള്ള കുറവുകളം അറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഇതിനെ ക്ഷമയോടെ വായിക്കട്ടെ. വെള്ളത്തിൽ നോക്കി മുഖം കാണണമെങ്കിൽ വെള്ളം കലങ്ങാതെയിരിക്കണം. അപ്രകാരം ഈ പുസ്തകത്താൽ പ്രയോജനം വരണമെങ്കിൽ ഭക്തിയോടും ധൃതികൂടാതെയും ഒത്തു വാക്യങ്ങളം വിട്ടുകളയാതെ വായിക്കണം. ഹൃദയം വഞ്ചനയുള്ളതാകയാൽ സ്വന്തം കുറവു അറിവാൻ അഹംഭാവം സമ്മതിക്കയില്ല. ഇതിനെ വായിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയ വിശേഷലക്ഷണം വിനയമാകുന്നു. ദൈവശിക്ഷയാൽ ഹൃദയം താഴാത്തവനു് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു് പ്രയോജനം വരുവാൻ പ്രയാസമെന്നു ഞാൻ ദുഃഖത്തോടെ അറിയിക്കുന്നു.''

ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശി

ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശി, തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ തോട്ടപ്പുഴശ്ശേരി എന്ന സ്ഥലത്തു് മുല്ലമംഗലത്തുവീട്ടിൽ 1825–ൽ ഭ്രജാതനായി. 1835–ൽ കോട്ടയം സെമ്മിനാരിയിൽ ചേർന്നു് 1844 വരെ അവിടെ പഠിച്ചു. ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലിഷ്, ലത്തീൻ തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടി. വിദ്യാഭ്യാസശേഷം മാവേലിക്കര മിഷ്യനറിയായിരുന്ന റവ. ജോസഫ് പീറിന്റെ റൈട്ടറായി ജോലി സ്വീകരിച്ചു. മാവേലിക്കര, തുകലശ്ശേരി, തലവടി, ഒളശ്ശ, ഇലന്തൂർ, കോട്ടയം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ മിഷ്യനറിയായി ജോലിചെയ്തു. 1872 മുതൽ 1898വരെ ബൈബിളം പരിഷ്കരണം സംബന്ധിച്ച ജോലിയിൽ അദ്ദേഹം വ്യാപൃത

നായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചു് കാൻറർബറി ആർച്ചുബിഷപ്പു് 1885-ൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആർച്ചുഡീക്കൻ സ്ഥാനവും ഡോക്ടർ ഓഫ് ഡിവിനിറ്റി എന്ന ബഹുമതിയും നൽകി. 1900-ാമാണ്ടു് അതിസാരരോഗബാധിതനായി അദ്ദേഹം മരണം പ്രാപിച്ചു.

ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശിയുടെ വിദഗ്ദ്ധമായ തൂലികയിൽ നിന്നു പല നല്ല കൃതികളും മലയാളസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1. പരദേശിയുടെ മോക്ഷയാത്ര, 2. ആയയും മകനും, 3. പത്തു വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺപൈതൽ, 4. തിരുപ്പോരാട്ടം, 5. തിരുവവതാരമാഹാത്മ്യം, 6. സത്യം, 7. വസ്തുധാരണം, 8. കന്നീറുപദേശം, 9. ഭസ്മക്കുറി, 10. പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞു, 11. മലയാളഭാഷാവിഷയകമായ പ്രസംഗങ്ങൾ മുതലായവ അവയിൽ പ്രധാനങ്ങളാകുന്നു.

. ചർച്ചു മിഷൻ സൊസൈറ്റി കോട്ടയത്തുനിന്നും ''ജ്ഞാനനിക്ഷേപം'' എന്ന പേരിൽ 1848 മുതൽ 1867വരെ ഒരു പത്രിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കേരളത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ വർത്തമാനപത്രം അതായിരുന്നു.[63] വളരെക്കാലത്തേക്കു് അതിന്റെ പ്രസാധകൻ ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശിതന്നെയായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിലെ അനാചാരങ്ങളെ നിരൂപണംചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരു ലേഖനപരമ്പര അദ്ദേഹം അതിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതു പിന്നീടു പരിഷ്കരിച്ചു് 1882-ൽ, ''പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞു'' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.[64] ഒരു നോവൽപോലെ നിബദ്ധവും ശ്രേഷ്ഠവുമായ ഈ കൃതിയെ മലയാളത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ നോവലായി പരിഗണിക്കാം. ക്രിസ്ത്യാനിയായ ഒരു മുതൽപിടിക്കാരൻ, ഒരു കടുത്ത യാഥാസ്ഥിതികനായ കൈതപ്പള്ളി രാമപ്പണിക്കർ, ഒരു തികഞ്ഞ ഉല്പതിഷ്ണുവായ പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞുപിള്ള, നെടുങ്ങാട്ടു മഠത്തിൽ ശാമുഅണ്ണാവി, നെടുവേലി മനയ്ക്കൽ മൂത്തനമ്പൂതിരി, കൈതപ്പള്ളി മാധവൻകുട്ടി എന്നിവരാണു് ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ.

കുഞ്ഞുവിനെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്:

---

63 രാജ്യസമാചാരം (1847), പശ്ചിമോദയം (1847) എന്നിവയ്ക്കു ശേഷമുണ്ടായ ജ്ഞാനനിക്ഷേപം (1848) മൂന്നാമത്തെ പത്രികയാണു്.

64 പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞുവിനെ നോവലായി പരിഗണിച്ചാൽ അതു മൂന്നാമത്തെ നോവലാകും. ആദ്യത്തെ നോവൽ ഹന്നാ മുല്ലൻസിന്റെ ബംഗാളി നോവലിനു പീറ്റർ തയ്യാറാക്കിയ തർജമ—ഫുൽമോന എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കഥ (1858). രണ്ടാമത്തെ നോവൽ ഘാതകവധം (1877). അനുബന്ധം 9. 20. 1. 9. 21. 1 എന്നിവ കാണുക. ഡോ. തോമസിന്റെ കണക്കിൽ ഒന്നാമത്തെ നോവൽ കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസിന്റെ ആത്മാരാട്ടമാണു്. അതു നോവലല്ല, ഷേക്സ്പിയർ നാടകത്തിന്റെ തർജമയാണു്.

''അയാൾക്കു് ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായം തോന്നും. ഒരു അമ്പാസമുദ്രം മുണ്ടു ഉടുത്തിരുന്നതും കൈയിൽ ഒരു പഴേ കാടൻ ലേസുമല്ലാതെ വസ്ത്രമോടി ഒന്നും ഇല്ല. എങ്കിലും കാഴ്ചയ്ക്കു ശ്രീമാനും അസാമാന്യം പ്രസാദമുഖമുള്ളവനും ആയിരുന്നു. എങ്കിലും അയാളെ കണ്ടു ഉടനെ പണിക്കരു സംസാരം നിറുത്തി, മുഖത്തു വല്ലാതെയൊരു ഭാവപ്പകർച്ചയുണ്ടായി. അതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു ഞാൻ അങ്ങനെ വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ 'എടാ കുഞ്ഞു, നിനക്കു് ഇപ്പോൾ നാമം ജപിക്ക, ഭസ്മം തൊടുക ഈ വകയൊന്നും ഇല്ലെന്നു നിന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. എന്താണു നീ ഈ വിധത്തിൽ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്' എന്നു പണിക്കരു കലമ്പലോടെ ചോദിച്ചു.''

തീണ്ടൽ ആചാരത്തെ ഗ്രന്ഥകാരൻ പരിഹസിക്കുന്നതു നോക്കുക: ''ആവതുപോൽ ആചാരം എന്നു കുഞ്ഞുപിള്ള പറഞ്ഞതു സൂക്ഷ്മം തന്നെയാണു്. അതെന്തു്? വെളുത്തേടത്തിനെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കേണ്ടെന്ന നമ്പൂതിരി, വെളുത്തേടത്തിന്റെ കലത്തിൽവച്ചു പുഴുങ്ങി അലക്കി അവന്റെ കഞ്ഞി ഇട്ടു് ഉണങ്ങുന്ന വസ്ത്രം ഉടുക്കുന്നു; ബിംബത്തിനു് ഉടയാടയും ചാർത്തുന്നു. വേലിക്കടമ്പ കടക്കുമ്പോൾ ഹീനജാതിക്കാർ തൊട്ടുനില്പുണ്ടോയെന്നു വേലിനീളവേ നടന്നു നോക്കി നിശ്ചയപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രയാസമാകകൊണ്ടു പിടിച്ചു കുലുക്കിയാൽ കുലുങ്ങുന്നതിനപ്പുറം അശുദ്ധാനുബന്ധം ഇല്ലെന്നുവരികിൽ കടന്നുപോകാം എന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നു. കീഴ്ജാതിയിലുള്ള വൈദ്യൻതൊട്ടു ചികിത്സിക്കുമ്പോൾ രോഗിക്കു വന്നുകൂടുന്ന തീണ്ടൽ രോഗിയുടെ മീതെ കുട പിടിച്ചു കുടപ്പുറത്തു വെള്ളം ഒഴിക്കയാൽ തീർന്നുപോകും എന്നു പറയുന്നു. എണ്ണകൊണ്ടു തീണ്ടിപ്പോയാൽ നസ്രാണികളെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾ തൊടീച്ചു ശുദ്ധിയാക്കിയെടുക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന പലഹാരങ്ങൾ മിക്കതും തിന്നുകയുംചെയ്യുന്നു.''

ജാതിനിയമത്തെപ്പറ്റി കുഞ്ഞുപിള്ള രാമപ്പണിക്കരോടു പറയുന്നതു നോക്കുക: ''ഈ ചട്ടംനിമിത്തം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വേറൊരു മഹാദോഷം വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതൊക്കെയും ഏതുമില്ലാത്ത പ്രകാരം ഇരിക്കുന്നു. സകല മനുഷ്യർക്കും അന്യോന്യം വേണ്ടുന്ന സ്നേഹം എന്ന മഹാസുകൃതം എവിടെ എന്റെ പണിക്കരെ. അമ്പോ സ്നേഹം! ഭഗവാന്റെ കണ്ണിനു് അത്യന്തം ഓമനയായുള്ള സ്നേഹം, ഉത്തമസൃഷ്ടികളെ പരമാനന്ദപ്പെടുത്തുന്ന സ്നേഹം. ഇതു് എവിടെ പോയ്മറഞ്ഞു? നാടെല്ലാം തണുക്കുമാറും നാനാഗുണങ്ങൾ തഴയ്ക്കുമാറും നാലു ദിക്കിലുംനിന്നൊഴുകേണ്ട ഈ ആകാശഗംഗയെ ജാതിഭേദം എന്ന നരകാസുരൻ വന്നു ചിറയിട്ടു തടുത്തുകളഞ്ഞില്ലയോ? അതിനാൽ സ്നേഹം എന്ന കനകജലം അവിടവിടെ കെട്ടിനിന്നിട്ടു കൊഴുത്തു കുറുകി വറ്റിവറ്റിപ്പോകുന്നുവല്ലൊ. മനുഷ്യകുലം എന്ന ഏകശരീരത്തെ ഈ പാതാളക്കോടാലി വന്നു തുണ്ടം തുണ്ടമായി വെട്ടിമുറിച്ചു് അതാ തല വേറെ, ഉടൽ വേറെ, കൈ വേറെ കാൽ വേറെ ആക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഛിന്നഭിന്നമായി

പ്പോയ ശരീരം ഇനി ഏതൊരുകാലത്തു് ഒരുമ്പെട്ടുകാണ്മാൻ സംഗതിവരുമെൻറീശ്വരാ.''

പുരുക്കത്തിൽ നിർജീവമായ വസ്തുതകൾപോലും രസപുഷ്ടല മാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അസാമാന്യസാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരിടത്തും ശ്രുഷ്ടത അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻെറ ഹാസ്യകുശലതയും പാത്രസൃഷ്ടിയിലുള്ള നൈപുണികളും ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു മാതൃകയാണു്. ഹിന്ദുക്കളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ താറുമാറാക്കിയിരുന്ന അനാചാരങ്ങളുടെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും നേർക്കു സന്ധിയില്ലാത്ത സമരംചെയ്യുന്ന ഒരു ആദർശവാനാണു് പുല്ലേലികുഞ്ചുപിള്ള. സാമൂഹ്യമായ പോരായ്മകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണത്തിനു് ഉത്തേജനം നൽകിയ മലയാളകൃതികളിൽ ആദ്യത്തേതാണു പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു. മലയാളത്തിലെ ജനകീയസാഹിത്യപരമ്പരയിലെ ഒന്നാം സമ്പുടമായി അതിനെ കണക്കാക്കാം. ഇതിവൃത്തം, പാത്രസൃഷ്ടി, സ്വഭാവനിർവ്വഹണം, ഭാഷാശൈലി മുതലായ ഏതു മാനദണ്ഡംകൊണ്ടളന്നാലും 'പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു'വിനു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അദ്വിതീയമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു കാണാം.

ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധിയാർജിച്ച ബണിയൻെറ **'Pilgrim's Progress'** എന്ന പ്രശസ്തകൃതിയുടെ തർജമയാണു 'പരദേശിയുടെ മോക്ഷയാത്ര.' ബണിയൻെറതന്നെ മറെറാരു കൃതിയായ **'Holy War'**ൻെറ തർജമയാണു 'തിരുപ്പോരാട്ടം.' ഭൂലോകത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായ നരാത്മപുരി(മനുഷ്യാത്മാവു്) ആകൽക്കുറ്റൊ (സാത്താൻ) കീഴടക്കിയതിനെ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനായി എമ്മാനുവൽ (ക്രിസ്തു) രാജാവു നടത്തിയ യുദ്ധത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഈ കൃതി മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മിസ്റ്റിക്കൃതിയായി കണക്കാക്കാം. യുസ്റ്റസ് ജോസഫ് (വിദ്വാൻകുട്ടി) ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചു 1875-ൽ യുയോമതം എന്ന പേരിൽ ഒരു പുതിയ സഭ സ്ഥാപിച്ചു. കരുനാഗപ്പള്ളി താലൂക്കിലെ കന്നീറു എന്ന സ്ഥലമായിരുന്നു അവരുടെ കേന്ദ്രം. യുയോമതത്തിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ പാടേ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയത്രെ 'കന്നീറുപദേശം.'

തിരുവനന്തപുരം ഗവണ്മെൻറ് കോളെജിൽ മലയാളഭാഷയെപ്പററി ചെയ്ത പ്രസംഗം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗങ്ങളിൽ മികച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഭാഷ കൈകാര്യംചെയ്യുന്നവർ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല പ്രധാന സംഗതികളും ഈ പ്രഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു പദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നും അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു: ''എന്നാൽ, വാക്കുകൾ എടുക്കയേയാവൂ. വിഭക്തികൾ മലയാണ്മയ്ക്കു സ്വന്തമുള്ളതുതന്നെയായിരിക്കണം. 'ചേതസ്സുകൊണ്ടു വരിച്ചു' എന്നല്ലാതെ, 'ചേതസാ വരിച്ചു' എന്നു പറയരുതു്. എഴുത്ത

ച്ചൻ മുതലായ മഹാന്മാരുടെ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളും പലതും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരിതന്നെ. പദ്യബന്ധങ്ങളുടെ ആവശ്യംനിമിത്തം അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തതായിരിക്കും. എങ്കിലും അതു ന്യായരഹിതമാകുന്നു, എത്ര വലിയവനും അന്യന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ആ വീട്ടിലെ ദിനചര്യാക്രമങ്ങളും താനും അനുസരിച്ചു പാർക്കുന്നതല്ലാതെ, അതു സ്വന്തഭവനം എന്നപോലെ വിചാരിക്കുകയൊ തന്റെ ഗൃഹത്തിലെ ചട്ടങ്ങളും അവിടെ നടത്തുവാൻ ഭാവിക്കുകയൊ ചെയ്യ അങ്ങനെ ആ വീട്ടുകാർക്കു ശമ്മലയുണ്ടാക്കരുതു്. സംസ്കൃതത്തിലെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളും മലയാണ്മയിൽ നടപ്പാക്കുവാൻ വിചാരിച്ചാൽ അതു് ഒരുത്തൻ അന്യന്റെ ഭവനത്തിൽ അധികാരം ചെലുത്തുന്നതുപോലെയായിരിക്കും''[65]

'ഭസ്മക്കുറി'യും ഹൈന്ദവാചാരങ്ങളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു്. 'സത്യത്തെ കുറിച്ചു് ഒരു പാഠകം' 1881–ൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗം പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളധികവും ഹൈന്ദവസാഹിത്യത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളവയാണു്. 'ആയയും മകനും', 'പത്തു വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺപൈതൽ' എന്നീ ചെറുകൃതികളും രണ്ടും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തർജമചെയ്തിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു് അതിന്റെ ഗദ്യശാഖയിൽ, മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്ന പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നാലോ അഞ്ചോ പേരിൽ ഒരാളാണു് ഡോക്ടർ കോശി എന്നുള്ളതു നിഷേധിക്കത്തക്കതല്ല. കൃത്യാന്തരങ്ങൾക്കിടയിൽ, യാതൊരു പ്രോത്സാഹനവുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു ചുറ്റുപാടിൽ ഇത്രയധികം ഭാഷാസ്നേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം ഓരോ കേരളീയന്റെയും കൃതജ്ഞത അർഹിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം പതിനെട്ട്

ഗദ്യസാഹിത്യവികാസം—2

തമിഴും സംസ്കൃതവുമായിമാത്രം ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു ശരിയായ ഒരു ഗദ്യസാഹിത്യസരണി ഉണ്ടായതു പാശ്ചാത്യഭാഷകളുമായി, പ്രത്യേകിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷുമായി സമ്പർക്കം ഉണ്ടായതിനുശേഷമാണെന്നും ഇതു പൂർണ്ണതയിലെത്തിയതു പത്തൊമ്പതാം

65 പ്രസംഗത്തിന്റെ പൂർണരൂപത്തിനു് ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളിയുടെ മിഷ്യനറി ഗദ്യമാതൃകകൾ, എൻ. ബി. എസ്., 1975 പു. 240–253 കാണുക.

നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്നും പറഞ്ഞുവല്ലോ. അങ്ങനെ ഇന്നത്തെ ത്രുപത്തിലുള്ള മലയാളഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യവിധാതാക്കളായിരുന്ന ചില പ്രശസ്തന്മാരുടെ കാര്യം പറയുകയുംചെയ്യു. അവരെ തുടന്ന പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഭാഷാസേവനം നടത്തിയ മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാരെപ്പറ്റി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാം. അവരിൽ കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതരാണു് ഡോക്ടർ ഗ്രണ്ടർട്ടും റവ. മാത്തൻ ഗീവറുഗീസും.

ഡോക്ടർ ഗ്രണ്ടർട്ടു്

ഉത്തരകേരളത്തിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനം നടത്തിയിരുന്ന ബാസൽ മിഷനിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്ന ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ വേദപുസ്തകപരിഭാഷയെപ്പറ്റിയും, വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു എന്നീ ഭാഷാവിജ്ഞാനീയങ്ങളെപ്പറ്റിയും കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവ കൂടാതെ ആ ജർമൻപണ്ഡിതൻ താഴെപ്പറയുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. 1. സ്ഥിരീകരണത്തിനുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ, 2. മനുഷ്യചോദ്യങ്ങൾക്കു് ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തരം, 3. വേദചരിത്രസാരം, 4. സത്യവേദ ഇതിഹാസം, 5. ക്രിസ്തുസഭാചരിത്രം, 6. ശർമാന, 7. സന്മരണവിദ്യ, 8. മനുഷ്യഹൃദയം, 9. മതവിചാരണ, 10. ദേവവിചാരണ, 11. സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണം, 12. കേരളോല്പത്തി, 13. വജ്രസൂചി, 14. മഹമ്മദുചരിത്രം, 15. നളചരിതസാരശോധന, 16. പാഠമാല, 17. കേരളപ്പഴമ, 18. മലയാളരാജ്യം, 19. പഴഞ്ചൊൽമാല. ഇവയ്ക്കുപുറമേ ''മദ്രാസു് ജർണൽ ഓഫു് ലിറ്ററേച്ചർ ആൻറു് സയൻസു്'', ഇന്ത്യൻ ആൻറിക്വിറ്റി മുതലായ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റിയും മറ്റും പണ്ഡിതോചിതങ്ങളായ അനേകം പ്രബന്ധങ്ങളും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഡോക്ടർ ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു് പഴഞ്ചൊൽമാലയാണു്[66]. ഇതു് 1845–ൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു കല്ലച്ചിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ആണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ''ഒരാശയത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ഉപകരിക്കുന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ഒന്നിച്ചു ക്രമത്തിൽ അടുക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തുടർന്നു് ആ ആശയത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഗദ്യത്തിൽ നല്കുകയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം.ഈ വ്യാഖ്യാനം എപ്പോഴും ചെന്നുമുട്ടുന്നതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്ത്വത്തിലും മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കു് ക്രിസ്തുവല്ലാതെ മറ്റു പോംവഴിയില്ലെന്നുള്ള സമർത്ഥനത്തിലുമാകുന്നു... നിത്യോപയോഗത്തിൽ ഇപ്പോഴും കണ്ടുവരാറില്ലാത്ത അനേകം

---

66 ഒര ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ എന്നു മറ്റൊരു സമാഹാരം 1850–ൽ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അനുബന്ധം 8. 2.2–8. 2. 7 കാണുക.

പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഈ കൃതിയിലുണ്ട്. വ്യാഖ്യാനത്തിനും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഗദ്യം സുന്ദരവും അധുനാതനവുമായിരിക്കുന്നു. ഋജുവും ഹ്രസ്വവുമാണ വാക്യങ്ങളും. അത്ഥപൂർണങ്ങളും.'' (മാതൃഭൂമി)

''മോഹവും ഭയവും'' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ അവയെ ഉദാഹരിക്കുന്ന ഇരുപതോളം പഴഞ്ചൊല്ലുകളും നല്കിയശേഷം ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതുന്നു: ''ഭയം അറിയാത്ത പാപി ഇല്ല. തികഞ്ഞ സ്നേഹത്തിലത്രേ ഭയത്തിനിടമില്ല. ഒരുത്തൻ ദോഷംചെയ്യാൻ പോകുമ്പോൾ പിശാചു് അതേ അതേ നല്ലതു് എന്നു പറഞ്ഞു മോഹിപ്പിക്കും. ഗുണം ചെയ്യുവാൻ നോക്കുംതോറും അതു് അരുതേ നീ ദുഃഖിയായിപ്പോകും എന്നു മന്ത്രിച്ചുപേടിപ്പിക്കും. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ എല്ലാവരുംയേശു എന്ന രക്ഷിതാവു് അവരെ കെട്ടഴിച്ചുദ്ധരിക്കുമ്പോൾവരെയും, മോഹത്തിനും ഭയത്തിനും ദാസരായി വലഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ സ്നേഹവും ശ്രദ്ധിയും അറിഞ്ഞാലോ ഇവനത്രേ എന്റെ രക്ഷയ്ക്കു യോഗ്യൻ എന്നും ഇവനെയല്ലാതെ ആരെയും ഭയപ്പെടുക ഇല്ലയെന്നും നിർണയിച്ചുതുടങ്ങും. ദ്രോഹികളാകുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യർക്കുംവേണ്ടി പ്രാണങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച സ്നേഹിതൻ അവനത്രേ. അതിനാൽ മനുഷ്യമോഹത്തിനു പാത്രം പാപവ്യാഘ്രം. കൊല്ലാക്കൊല ചെയ്യവിടുന്നവരെ ജീവിപ്പിപ്പാനും ശത്രുക്കളിൽ നിത്യമരണം വിധിച്ചു നടത്തുവാനും അവനുമാത്രം അധികാരമുണ്ടാകകൊണ്ടു് അവനല്ലാതെ ഭയങ്കരൻ ആരുമില്ല.''

1860–ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ഒരു ഗദ്യപദ്യസമാഹാരമാണു പാഠമാല[67]. മലയാളത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണിതു്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രയോജകീഭവിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അക്കാലത്തു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന വിവിധകൃതികളിൽനിന്നു രസകരങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഗ്രഥിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് ഈ മാല. ഗദ്യകൃതികൾ അക്കാലത്തു് സുലഭങ്ങളല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഗദ്യപാഠങ്ങൾ പ്രായേണ ഗുണ്ടർട്ടുതന്നെ എഴുതിച്ചേർക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറിന്റെ കീഴിൽ സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടറായിരുന്ന കാലത്തു് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതാണു് ഈ പാഠമാല. അക്കാലത്തു പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരുന്ന പഞ്ചതന്ത്രം, വേതാളചരിതം, നളചരിതം, ഭാരതം, മദ്രാരാക്ഷസം, ചാണക്യസൂത്രം, ജ്ഞാനപ്പാന, കേരളവമ്മരാമായണം, ഉത്തരരാമായണം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, ഭാഗവതം, ശീലാവതി, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മുതലായ കാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും ചില അപ്രസിദ്ധകൃതികളിൽനിന്നുകൂടിയും ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് പദ്യഭാഗങ്ങൾ തന്റെ പാഠമാലയിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രധാനകൃതിയാണു് 'കേരളപഴമ'. ഒരു ഗദ്യകൃതി എന്ന നിലയിൽമാത്രമല്ല, ചരിത്രപരമായും അതിനു

67 അനുബന്ധം 6.2.2—6.2.4 കാണുക.

വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. 1498 മുതൽ 1631 വരെയുള്ള കേരളചരിത്രത്തെ—പ്രത്യേകിച്ച് പോർത്തുഗീസു പ്രാഭവകാലത്തെ—പരാമർശിക്കുന്ന വിശിഷ്ടമായ ഒരു ചരിത്രകൃതിയാണിത്. 1868–ൽ മംഗലാപുരം ബാസൽ മിഷൻ പ്രസ്സിൽനിന്നും അതു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ഇതു രചിച്ചിരിക്കണം.[68] ഏതായാലും ഇതു് അച്ചടിക്കുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹം ജർമ്മനിയിലായിരുന്നു. കേവലം ചരിത്രമാണെങ്കിലും ഒരു നോവൽപോലെ രസാവഹമാണു് ഇതിലെ പ്രതിപാദനരീതി. ചിഹ്നങ്ങളോപമില്ലാതെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഖണ്ഡികവിഭജനവും തരക്കേടില്ല. സംഭാഷണങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉദ്ധരണചിഹ്നങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാരീതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു രണ്ടു ചെറിയ ഖണ്ഡികകൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

''നസ്രാണികൾ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽനിന്നും കോഴികളും പഴങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നു സമ്മാനം വെച്ചു. ''ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും നിങ്ങളുടെ വരവുകൊണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്ടു് ംരം രാജ്യത്തു ഞങ്ങളുടെ വംശത്തിൽ ഒരു തമ്പുരാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവനു പുരാണപെരുമാക്കന്മാർ കൊടുത്ത ചെങ്കോലും രാജ്യപത്രികയും ഇതാ! നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു, 30000 പേരോളം ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒത്തിരിക്കുന്നു, ഇനി പോർത്തുഗൽ രാജാവിനു ഞങ്ങളിൽ മേലു്കോയ്മ ഉണ്ടായിരിക്കെ അവന്റെ നാമം ചൊല്ലി അല്ലാതെ ഇനി യാതൊരു കുറക്കാരനെയും ഞങ്ങൾ വിധിക്കയില്ല'' എന്നു പറഞ്ഞു. ആധാരവും ആ ദണ്ഡും കൊടുത്തു. അതുമന്നും 2 വെള്ളിവളകളും ഒരു വളയിൽ 3 വെള്ളിമണികളും ഉള്ളതും ആകുന്നു. തോമശ്ശാനം സിംഹളദ്വീപ മുതലായ യാത്രാസ്ഥലങ്ങളെ കുറിച്ചു അവർ വളരെ വിശേഷങ്ങൾ അറിയിച്ചു.'' (പു. 33).

''അനന്തരം പറങ്കികൾ കൊച്ചിയിൽനിന്നു ചില പട്ടന്മാരെ അയച്ചു താമൂതിരിയുടെ ഒറ്റു് അറിഞ്ഞു ചങ്ങാതിയായ കോയപ്പക്കിയെ കോഴിക്കോട്ടനിന്നു വരുത്തിയശേഷം നായന്മാർ മിക്കവാറും താമൂതിരി താനും ചേറുവായരികിലും ചുരത്തിനടിയിലും പടകു പോയി എന്നു കേട്ടാറെ കുതിഞ്ഞൊ 30 കപ്പലുകളിൽ 200 പറങ്കികളെയും 600 നായന്മാരെയും കരേററി കണ്ണനൂർ കോട്ടയുടെ മൂപ്പനായ ബൈല്വെയും പുറക്കാട്ടടികളെയും തുണെപ്പാൻ വിളിച്ചു. ഇങ്ങനെ എണ്ണം ഏറിയ ബലങ്ങളോടുംകൂടെ പുറപ്പെട്ടു് ഓടി കോഴിക്കോട്ടിൻ തുക്കിൽ നങ്കൂരം ഇടുകയുംചെയ്തു. (1510 ജനു. 4–ാംനു-) കുതിഞ്ഞൊ കരയ്ക്കിറങ്ങി പടതുടങ്ങിയപ്പോൾ അംബുക്കെക്കു ഇടത്തെ അണിയിൽ പോരാടി. സ്ഥലവിശേഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞവനാ

68 പശ്ചിമോദയത്തിൽ പല ലക്കങ്ങളിലായിട്ടാണു് കേരള പഴമ ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ഇതിന്റെ നാലാം പതിപ്പു് 1983–ൽ വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

കയാൽ അതിവേഗത്തിൽ തുറമുഖക്കോട്ടയെ വളഞ്ഞു കോണിയിട്ടു മതിലിന്മേൽ കയറുകയുംചെയ്തു.'' (പു. 107—108)

പേരു വ്യക്തമാക്കുന്നതുപോലെ മലബാറിന്റെ ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സംയോജിപ്പിച്ചു തയ്യാറാക്കായിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് ''മലയാളരാജ്യം, ചരിത്രത്തോടുകൂടിയ ഭൂമിശാസ്ത്രം.'' മലയാള രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമുള്ള ആദ്യത്തെ കൃതിയാണിതെന്നു തോന്നുന്നു. 1870—ലാണു്[69] ഇതു പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. മാതൃകയ്ക്കുവേണ്ടി 'കോഴിക്കോടി'നെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

''ഈ താലൂക്കു് കോരപ്പുഴയുടെ അല്പം വടക്കുതുടങ്ങി ബേപ്പൂർ പുഴവരെ ചെല്ലുന്നു. അതിരുകളും വടക്കു കുറുമ്പ്രനാടും കിഴക്കു് വയനാടും ഏറനാടും തെക്കു് ഏറനാടും പടിഞ്ഞാറു കടലുംതന്നെ. ദേശവിസ്താരം 360 ചതുരശ്രമൈലു്. നിവാസികളും 189700. അംശങ്ങളും 40.

''ഇതു (കോഴിക്കോടു) മലയാളജില്ലയുടെ തലസ്ഥാനവും വലിയ കച്ചവടപട്ടണവും തുറമുഖവുമാകുന്നു. അവിടെ ജില്ല പ്രിൻസിപൽ, സബ്രാമിൻ, മുൻസിഫ്കോടതികളും കലക്ടർ മുതലായ കച്ചേരികളും പോലീസ്, ടപ്പാൽ, കമ്പി മുതലായ ആപ്പീസുകളും വലിയ ജേലും ഹാസ്പത്രികളും ജില്ലാ ഇത്യാദി സ്കൂളുകളും ഇംഗ്ലീഷ് ജർമ്മൻ മിശ്യൻ റോമപ്പള്ളികളും മാപ്പിളമാരുടെ പള്ളികളും താമൂതിരിയുടെ കോവിലകവും ക്ഷേത്രങ്ങളും (Light-house എന്ന) കൊടിമര ഗോപുരവും പാണ്ടികശാലകളും കപ്പി ചേറുന്ന സ്ഥലങ്ങളും മാനാഞ്ചിറ മുതലായ കുളങ്ങളും പെരുത്തു വലിയ അങ്ങാടികളും ബങ്കുളാവുകളും മലമേൽ പാർക്കുന്ന വെള്ളക്കാരുടെ ചെറിയ പട്ടാളവും മറ്റുമുണ്ടു്. ജർമ്മൻ മിശ്യനും ഇവിടെ വലിയ ഓട്ടു, നെയിത്തു, ആശാരിശാലകളും ഉണ്ടു്. മദ്രാസ് ഇരുമ്പു പാതയുടെ പടിഞ്ഞാറെ അവസാന സ്റ്റേശൻ ഇവിടെ ആകുന്നു. വടക്കേ അംശത്തിനു കച്ചേരിയംശമെന്നും തെക്കേതിനു് കസവംശം എന്നും പേർ. മുഖ്യമായ വകുപ്പുകളും വിലാത്തികുളങ്ങര, വെള്ളൽ, മൂന്നാലിങ്ങൽ, പരന്തീസ്സറ, വലിയങ്ങാടി, പാളയം തളി, കൊക്കോഴിക്കോടു, കല്ലായി, കുണ്ടുങ്ങൽ മുതലായവതന്നെ.''

മുകളിൽ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉദ്ധരണങ്ങളിൽനിന്നു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗദ്യശൈലിയും ആധുനികഗദ്യശൈലിയും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു ഭാവുകന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണു്. ദരിദ്രയായ കൈരളിക്കു് എന്തൊരു മഹാനിധിയാണു് ആ യൂറോപ്യൻ പണ്ഡിതൻ നേടിവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക. എഴുത്തച്ഛന്റെയും കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെയും കാലശേഷം നിരുന്മേഷയായി

---

69 മലയാളരാജ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് 1868—ലാണു് അനുബന്ധം 6.4.3. കാണുക.

സുഷുപ്തിയിലാണ്ടിരുന്ന മലയാളഭാഷയിലേക്ക് അഭിനവമായ അഭിമാനബോധത്തോടും പ്രതീക്ഷയോടുംകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞുവരുവാൻ കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൃതികൾ മഹത്തായ ഒരു പ്രചോദനം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത നമുക്കു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

റവ. ജോർജ് മാത്തൻ

പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാർ നട്ടതും ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടുമുതൽ പേർ നനച്ചതുമായ ആധുനികമലയാളഗദ്യശൈലി വളർന്നു പരിപുഷ്ടി പ്രാപിച്ചതു് റവ. ജോർജ്ജ് മാത്തൻ പാതിരിയുടെ കരലാളനങ്ങളാലാണ്.ദേശാഭിമാനം, ഭാഷാഭിമാനം ദിനാനുകമ്പ മുതലായ പല വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് ആകരമായിരുന്ന അദ്ദേഹം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മായാത്ത പദമുദ്രകൾ പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഒരു ഗദ്യപദ്ധതി ഭാഷയിൽ രൂഢമൂലമാകത്തക്ക വണ്ണം വിവിധവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു പുസ്തകങ്ങളും ഉപന്യാസങ്ങളും രചിച്ചു പ്രശസ്തനായ ഒന്നാമത്തെ കേരളീയൻ അദ്ദേഹമാണ്. മലയാളഭാഷാപോഷണാർത്ഥമുള്ള യത്നങ്ങളിൽ ദിവാൻ സർ ടി. മാധവരായർക്ക് അവസരോചിതമായ ഉത്തേജനം നൽകിയിരുന്നതു് ഈ പണ്ഡിതനാണ്. പല ഉദ്യോഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് മാധവരായർ റവ. ജോർജ്മാത്തനെ പലതവണ നിർബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും ഒരു മിഷ്യനറിയായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനാണ് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചതു്.

മലയാളഭാഷയുടെ കഴിവുകളെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്: ''മലയാണ്മയുടെ ജാത്യം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതു ഭംഗിക്കും ശക്തിക്കും ഏതു ഭാഷയോടും നേരിടത്തക്കതായിരിക്കുന്നു. അതിൽ വാക്കുകൾക്കുള്ള മാററങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും വാചകങ്ങളെ കുഴച്ചിൽവരാതെ കൂട്ടിക്കെട്ടാവുന്നതും, കൂടാതെ സ്വരഭേദങ്ങൾകൊണ്ടു് ഓരോ മനോവികാരങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ നല്ല പാങ്ങുള്ളതുമാകുന്നു. വന്നു, വന്നേ എന്നുള്ള ഭാവഭേദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ സാധിക്കുകയില്ല. എഴുതിയേച്ച്, എഴുതിപ്പോയി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാവനകളെ ആ ഭാഷയിൽ എഴുതണമെങ്കിൽ ബഹുചുററിക്കെട്ടു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ഫലിതവാചകത്തിനു മടുക്കുന്നില്ല എന്നു് 'ആൾമാറാട്ടം' എന്ന ഭാഷാന്തരംകൊണ്ടും, അനുകാരവാക്കിനു മുന്തുന്നു എന്നു 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തിലെ സംഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ടും വർണനാശക്തിക്കു യോഗ്യം എന്നു 'ഫുൽമോറി' എന്ന കഥകൊണ്ടും തെളിവായിരിക്കുന്നു. അഗാധജ്ഞാനത്തേയും സൂക്ഷ്മവ്യവഹാരങ്ങളേയും വിവരിക്കുന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷിനെക്കാൾ ഇതു പുറകെയല്ലെന്നു

'സംയുക്തി' എന്ന പരിഭാഷമൂലത്തോടു് ഒത്തുനോക്കി വായിക്കുന്നവക്കു് ഒക്കെയും ബോദ്ധ്യമാകും.''

റവ. ജോർജു് മാത്തന്റെ ഏറ്റവും പ്രശസ്ത കൃതിയായ മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണത്തെപ്പറ്റി മുന്നൊരു അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൂടാതെ 2. സത്യവാദഖേടം, 3. വേദസംയുക്തി, 4. കാശിയിൽ ഗ്രന്ഥാസപണ്ഡിതരും ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് ജഡ്ജിയുമായുണ്ടായ സംവാദം, 5. ബാലാഭ്യസനം എന്നീ കൃതികളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1. ഭ്രമി ഉരുണ്ടതാകുന്നു, 2. മരുമക്കത്തായത്താലുള്ള ദോഷങ്ങൾ, 3. അദ്വൈതം, 4. ആകാശത്തുള്ള ഗോളങ്ങൾ, 5. അന്തരീക്ഷം, 6. മറുജന്മം, 7. സ്ത്രീകളുടെ യോഗ്യമായ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി, 8. സാധാരണചികിത്സാശാല, 9. കൊഴ മുതലാണ്മ മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി മലയാളസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1860 മുതൽ 1870 വരെയുള്ള കാലയളവിലാണു് ഇവ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചതു്.

മാധവരായർ ദിവാൻജിയുടെ കാലത്തു് തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറു് ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒരു മത്സരത്തിൽ പ്രഥമ സമ്മാനാർഹമായ കൃതിയാണു് 'സത്യവാദഖേടം.' 1861–ൽ എഴുതിയ ഈ കൃതി 1863–ൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വന്തചെലവിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹിന്ദുശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നും ക്രിസ്ത്യാനിവേദത്തിൽനിന്നും എടുത്തുചേർത്തിരിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളും സാക്ഷ്യങ്ങളും നീക്കംചെയ്യുവാതെ സർക്കാരിൽനിന്നു് അച്ചടിപ്പിക്കുകയില്ലായെന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചതുകൊണ്ടാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ നേരിട്ടു് അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നതു്. കള്ളംപറച്ചിലിന്റെ നികൃഷ്ടതയെയും സത്യവാദത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെയും ഊന്നിപ്പറയുകയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥനിർമാണംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 93 പേജുകൾ വരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിഷയങ്ങളുടെ അടുക്കും ക്രമപ്പെടുത്തലും പ്രശംസാർഹമായിരിക്കുന്നു. ഭാഷാരീതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഒരു ഖണ്ഡിക ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

''സത്യവാദത്തിനു വാക്കുമാത്രം ഒത്താൽ പോരാ, ആന്തരവും കൂടെ ഒത്തിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ വാക്കിൽ സത്യമുണ്ടായും ആന്തരത്തിൽ സത്യമില്ലാതെയുംവരാം. തഴവാ എന്നു പേരായ ദിക്കിൽ വന്നുപാർക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ പേരിൽ മോഷണം ചുമത്തപ്പെട്ടാറെ, അവൻ ഒരു തഴ എടുത്തു വായിൽ ഇട്ടുംകൊണ്ടു ഞാൻ ഇത്തഴ വായിൽ വന്നതിൽ പിന്നെ മോഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യ എന്നു ഒരു കേസ്സുവി ഉണ്ടല്ലോ. ആയവൻ വാക്കിൽ കള്ളയാണ ഇട്ടിട്ടില്ല എന്നുവരികിലും മനസ്സുകൊണ്ടു് ആ ഭയങ്കരമായ പാപത്തിൽ ഏറ്റുപ്പെട്ടുപോയി, സംശയമില്ല. ഗോത്രപിതാവായ എബ്രഹാം തന്റെ ഭാര്യയായ സാറായെ സഹോദരി എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവളെ അവന്റെ തള്ള പെറ്റില്ലെങ്കിലും അവൾ അവന്റെ തന്തയ്ക്കു ജനിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവൻ വാക്കിൽ സത്യഭംഗം ചെയ്തില്ലെന്നുവരികിലും,

അവം അവന്റെ ഭാര്യയല്ലെന്നുള്ള വ്യാജം രാജാവിന്റെ മനസ്സിൽ കേറണം എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതാകയാൽ, അവൻ അക്കാര്യത്തിൽ പറഞ്ഞതു കുരള എന്നതന്നെ എണ്ണുവാനുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ, മറിച്ചു വാക്കിൽ സത്യം പിഴച്ചും ആന്തരത്തിൽ നേരുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരു കീഴ്ജീവനക്കാരനോടു് അവൻ നൂറു ചക്രം കൊടുത്തു വാങ്ങിച്ച പശുവിന്നു നിനക്കു എന്തു വിലയുള്ള കിട്ടി എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻ ചോദിക്കെ, അതിന്നു അടിയൻ നൂറു ചെമ്പുകാശു കൊടുത്തു എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞാൽ അവൻ അസത്യവാദിയാകത്തില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ ആചാരവാക്കിൽ ചക്രം എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ചെമ്പുകാശു എന്നു പറഞ്ഞതല്ലാതെ വഞ്ചിയുണം എന്നു ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതല്ല....''

ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധമായ ജോസഫ് ബട്ലരുടെ 'അനോളോജി ഓഫ് റിലിജൺ' എന്ന ഗ്രന്ഥം ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ തർജമയാണു് 'വേദസംയുക്തി'. അത്യന്തം കഠിനമായ മൂലഗ്രന്ഥത്തെ, അർത്ഥത്തിനു ലോപംവരാതെ, സുന്ദരമായ ശൈലിയിൽ, മലയാളത്തിലാക്കുന്നതിനു പാതിരിക്കു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. 1866–ലാണു് എട്ടു് അദ്ധ്യായങ്ങളടങ്ങിയ പ്രഥമഭാഗം മുദ്രിതമായതു്. രണ്ടാംഭാഗത്തിന്റെ തർജമ പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. ഭാഷാരീതിയുടെ മാതൃക കാണുവാൻ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

''മനുഷ്യർക്കു പരലോകത്തിൽ ഒരു ജീവിതമുണ്ടു്. എല്ലാവർക്കും ശിക്ഷാരക്ഷകളുണ്ടാകും. ആ ശിക്ഷാരക്ഷകളും മനുഷ്യരുടെ സുകൃതദുഷ്കൃതങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. പരലോകത്തിലേക്കു നമ്മെ പ്രാപ്തന്മാരാക്കുന്നതിനുള്ള അഭ്യസനവും പരിശോധനയുമാണു് ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിതത്തിനിടയിൽ നടക്കുന്നതു്. അവനവന്റെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വാദം ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മാധിപത്യത്തിനു വിരോധമായി ഭവിക്കുന്ന ഒരാക്ഷേപമാകയില്ല. ഈ ലോകം വീഴ്ചയിലും ദുഷ്ടതയിലും നാശത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ അജ്ഞാനം ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിനും നന്മയ്ക്കും പ്രതിബന്ധമായിരിക്കും. മനുഷ്യർക്കു തങ്ങളെക്കുറിച്ചും തങ്ങളുടെ ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അജ്ഞത വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രത്യേക വേദമാർഗമുണ്ടാകയെന്നുള്ളതു് ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണു്. പ്രസ്തുത വേദമാർഗത്തിൽ അദൃഷ്ടപൂർവ്വമായും വിചാരാതീതമായുമുള്ള പല കാര്യങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.''

റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ ഇതരകൃതികളിൽ 'ബാലാഭ്യസനം' 1867–ൽ കൊല്ലം ഡിവിഷൻകച്ചേരിയിൽ, ഗവർമ്മെൻറിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗമാണു്. 33 പേജുകളും മാത്രമുള്ള ആ പ്രസംഗത്തിൽപ്പെട്ടതാണു് മുകളിൽ ഒരിടത്തു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള 'മലയാണ്മയുടെ ജാത്യം' എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഖണ്ഡിക. ബാക്കിയുള്ളവ ചർച്ചുമിഷൻ സൊസൈറ്റി വകയായ

വിദ്യാസംഗ്രഹം, ജ്ഞാനനിക്ഷേപം എന്നീ പത്രികകളിൽ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്. റവ. ജോർജു് മാത്തന്റെ വിദഗ്ധവും വാത്സല്യപൂർണവുമായ പരിലാളനയിൽ ഭാഷാഗദ്യം എത്രമാത്രം വളർന്നുവെന്നു് ഈ കൃതികൾ തെളിയിക്കുന്നു. ''ആകെക്കൂടി ആധുനികഗദ്യസാഹിത്യത്തിനു ജോർജു് മാത്തൻ സുസ്ഥിരമായ ഒരസ്തിവാരം പണിതു സകല കേരളീയരെയും തനിക്കു് അധമർണരാക്കിത്തീർത്തു എന്നുള്ള വിഷയത്തിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനു് അവകാശലേശമില്ലാ'' എന്നുള്ള മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാത്ത ഭാഷാസ്നേഹികൾ കാണുകയില്ല.[70]

നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ

കുറേക്കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഭാഷാപോഷിണി മാസിക, പ്രശസ്തരായ മലയാളിമഹാന്മാരെപ്പറ്റി നടത്തിയ ഒരു ഗാലപ്പുപോളിൽ ഇരുപതുപേരിൽ ഒരാളായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു മഹാപുരുഷനത്രെ നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ. കുറവിലങ്ങാട്ടു നിധീരിക്കൽ ഇട്ടിയവിരായുടെയും റോസയുടെയും തൃതീയപുത്രനായി 1842 മെയ് 27--ാം തീയതി അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായി. വൈദികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം 1876—ൽ വൈദികപട്ടം സ്വീകരിക്കുകയും, തുടർന്നു പല ഔദ്യോഗികസ്ഥാനങ്ങൾ വഹിക്കുകയുംചെയ്തു. കുറെക്കാലം അദ്ദേഹം കോട്ടയം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്ക ഡോക്ടർ കാർലോസു ലവീഞ്ഞു് അവർകളുടെ വികാരി ജനറൽ ആയി ജോലിനോക്കി. 1904 ജൂൺ 20—ാം തീയതി ഹൃദ്രോഗം നിമിത്തം നിര്യാതനായി. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ പുരോഗതിക്കായി അക്ഷീണയത്നം ചെയ്ത ഒരു മഹാശയനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്വസമുദായത്തിൽ തലപൊക്കിയ ചരിത്രങ്ങളെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്നതിനും, അവരുടെയിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും വളരെയധികം യത്നിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാണദ്ദേഹം.

ഇംഗ്ലീഷു്, പോർത്തുഗീസു്, സ്പാനിഷു്, ഇറ്റാല്യൻ, ഫ്രഞ്ചു്, ലത്തീൻ എന്നീ യൂറോപ്യൻഭാഷകളും, സുറിയാനി, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, തമിഴു്, തെലുങ്കു് എന്നീ ഏഷ്യൻഭാഷകളും മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിനുപുറമെ വശമാക്കിയിരുന്ന ഒരു ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മുഴുവൻ സമയവും സമുദായകാര്യങ്ങൾക്കു ചെലവഴിക്കുവാൻ നിർബദ്ധനായിത്തീർന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഷാവിഷയകമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര സമയം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഏതാനും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്കു പുറമേ, 1. ശോഭരാജവിജയം, 2. കൃപാവതി എന്നീ നാട

70 കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു്: ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, റവറൻറു് ജോർജു് മാത്തനും മലയാളഭാഷയും, സി. എൽ. എസു്. 1969.

കങ്ങളും, 3. ഒർശ്ലേം തിരുയാത്രാവിവരണം എന്ന കൃതിയും അനേകം പ്രഭാഷണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി മലയാളസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ആറും ഏഴും കുരിശുയുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും, നാലു വർഷക്കാലം മുഹമ്മദീയരുടെ തടവുകാരനായിക്കഴിയുകയുംചെയ്ത ഫ്രാൻസിലെ ലൂയീസുരാജാവിന്റെ ചരിത്രമാണു് ശോഭരാജവിജയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഇതിൽ കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യശൈലി ഓജസ്സും ഒഴുക്കുമുള്ളതാണു്. മാതൃകയ്ക്കായി ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: ''മകനെ, ആ അനുജന്റെ സ്നേഹവും സഹോദരഭക്തിയും എനിക്കു് ആശ്ചര്യം തോന്നിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവൻ അവിശ്വാസിയുടെ വസ്ത്രം ധരിക്കുകയും, ക്രിസ്ത്യാനിയെന്നുള്ള വേദപ്പേരിനെയും ആ വിശ്വാസത്തെയും മറച്ചുവെക്കുകയുംചെയ്തതു് വലിയ കുറ്റമാണു്. ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ മരണത്തിന്റെ ആപത്തിൽപ്പോലും, സമാധാനത്തിലും സമ്പത്തിലും എന്നപോലെ, ഈശോമിശിഹായുടെ തിരുനാമത്തെ അനുസരിച്ചു പറയുകയും അവന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥ മനോവിചാരത്തിനും വിശ്വാസത്തിനും ഒത്തിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്.''

മറെറാരു ഭാഗം: ''അവന്റെ ഹൃദയത്തിനുള്ള ആർദ്രതയും ആത്മാവിന്റെ ധാരാളതയും മഹത്വവും അവിടുന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ സഹോദരസ്നേഹത്തിനു ബലിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന അവന്റെനേരെ കരുണതോന്നാതിരിക്കുകയില്ല. ദുഷ്ടതയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ, അവൻ ഒരു ഭക്തിയുള്ള ക്രിസ്ത്യനും, ധൈര്യമുള്ള യോദ്ധാവും ആയിട്ടതന്നെ ജീവിച്ചവരുന്നു. അവൻ അപ്പന്റെ കാല്ക്കൽ വീണു് അങ്ങേ സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കപ്പെടുവാനും അങ്ങേ വിശ്വസ്തദാസനും കുരിശിന്റെ പടയാളിയുമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാനും ആഗ്രഹിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ കാര്യം ഞാൻ ആദ്യം പറവാൻ ഓർമിച്ചില്ലാ.''

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹ്യസേവനം മുതലായ ആവശ്യങ്ങളിലേക്കു സ്വസമുദായത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചുവിടുന്നതിലേക്കായി മാണിക്കത്തനാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കല്പിതനാടകമാണു് കൂപാവതി. നായികയായ കൂപാവതി വഴിയിൽ കണ്ട ഒരു ഭിക്ഷുവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതും ആ ഭിക്ഷു പ്രച്ഛന്നവേഷനായ ഒരു മെത്രാനാണെന്നു് ഒടുവിൽ തെളിയുന്നതുമാണു് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ നായിക ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു നോക്കുക: ''കഷ്ടം! ഈ മൂഢതാങ്ങളെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ച നിങ്ങളുടെ അമ്മമാർ എത്രയോ അനുശോചനാർഹർ. ഇതെല്ലാം കെട്ടുകഥകളാണു്. അമ്മമാർക്കു് അറിവില്ലായ്കയാലാണു് അവർ ഈവകയൊക്കെ വിശ്വസിക്കുകയും നിങ്ങളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്നതു്. അഹോ, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ന്യൂനത ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ

എത്രയോ മൗഢ്യങ്ങളെ നട്ടുവളർത്തിവരുന്നു. കുഞ്ഞുങ്ങളെ പിശാചിന്നു ദേഹമില്ലാത്തതിനാൽ ഭക്ഷണത്തിനാവശ്യമില്ല. ഈ പരമാർത്ഥം ധരിക്കാതെ, തങ്ങളുടെ അരുമസന്താനങ്ങളെ മിഥ്യാബോധങ്ങളിൽ വളർത്തുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്ഥിതി എത്രയോ ദയനീയം.''

പോർത്തുഗീസുകാരനായ ഒരു സന്യാസി ഓർഗ്ഗം മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചശേഷം അവിടെ കണ്ട വിശേഷങ്ങളും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു പോർത്തുഗീസുഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണു 'ഓർഗ്ഗം തിരുയാത്രാവിവരണം.' ഇതു 1880–ൽ കുനമ്മാവിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിലെ ഭാഷാരീതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: ''കുറേക്കൂടെ മുന്നോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ ഉയർന്ന സ്ഥലത്തു ഒരു പന്നിയുടെ ജീർണശേഷം കണ്ടെത്തി. ഇവിടെവെച്ചത്രെ, ദാനിയേലിന്റെ പുസ്തകം 14–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുന്ന പ്രകാരം ഹബക്കൊക്ക നിവ്യാ കൊയിത്തുകാർക്കു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുംകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ മാലാഖ തലമുടിക്കു പിടിച്ചു ബാബേലിൽ സിംഹക്കുഴിയിൽക്കിടന്ന ദാനിയേലിനു ഭക്ഷണം കൊടുപ്പാനായിട്ടു അവിടേക്കു കൊണ്ടുപോയതെന്നു പറയുന്നു. ഇവിടെനിന്നു കുറേക്കൂടെ നടന്നപ്പോൾ ഇടത്തുഭാഗത്തു ഉയർന്ന സ്ഥലത്തു മാർ ഏലിയായുടെ എന്നു പേർപെട്ട ഒരു കൊവേന്തയുണ്ടു. അവിടെനിന്നു നോക്കിയാൽ ബെസ്ലെഹം, ഓർഗ്ഗം ഈ രണ്ടു നഗരികളെയും കാണാം. ഈ വഴിയിൽത്തന്നെ ഒരു കല്ലു കാണ്മാനുണ്ടു. ഇതിന്മേൽ ഏലിയാനിവ്യാ കിടന്നുറങ്ങിയതാകുന്നുവെന്നു പറയുന്നു. ഉരുക്കിയ മെഴുകിൽ എന്നപോലെ ഈ കല്ലിന്മേൽ നിവ്യായുടെ രൂപം പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.''

മാണിക്കത്തനാരുടെ മറെറാരു ഭാഷാന്തരകൃതിയാണു 'മാതാവിന്റെ വണക്കമാസം.' മഞ്ഞുമ്മൽകർമലീത്താസന്ന്യാസികളുടെ വകയായുണ്ടായിരുന്ന മുദ്രാലയത്തിൽനിന്നാണു ഇതു ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചുപ്രസിദ്ധംചെയ്തതു. പോർത്തുഗീസു, ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ ഭാഷകളിൽനിന്നു പല പ്രസംഗപരമ്പരകളും ധ്യാനമുറകളും അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു. ''ഭാഷാന്തരകർത്താവെന്നനിലയിൽ മാണിക്കത്തനാർ കൈരളിക്കു അസംഖ്യം പൂമാലകളും ചാർത്തിയിട്ടുണ്ടു. വിസിറർ അപ്പസ്തോലിക്ക മൂറിൻ മെത്രാന്റെയും, പദ്രൊവാദൗ ഗോവർണദോരന്മാരുടെയും പ്രധാനസഹായി എന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷു, പോർത്തുഗീസു എന്നീ യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽനിന്നു അനേകം ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഭരണീയജനങ്ങളോടു സംസാരിക്കുന്നതിൽ പ്രസ്തുതമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഉപയോഗിച്ച സുപ്രധാനജിഹ്വ നിധിയിരി മാണി ശമ്മാശനായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. മോൺ അയ്യത്തി ദലഗാദപ്പസ്തോലിക്ക

ആയിരുന്നപ്പോഴും മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരുവെഴുത്തു് ആദിയായ പല രേഖകളും മലയാളത്തിലേക്കു തർജമചെയ്യുന്നതിനു് കത്തനാരുടെ സഹായം അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുകയും സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്'' (കേരളം).

മാണിക്കത്തനാർ അനേകം പ്രസംഗങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'പരോപകാര'ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഉപന്യാസത്തിന്റെ മുഖവുരയിലെ ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: ''മനുഷ്യൻ അബലൻ ആകുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു ശരിതന്നെ. അവന്റെ ചുറ്റും ആപത്തു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണു്. എങ്കിലും ഈ വിസ്താരമേറിയ ഭൂലോകത്തിന്റെ നായകസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു് അവനാകുന്നുവെന്നു് അവന്റെയും മറ്റു ജന്തുക്കളുടെയും ആകൃതിയും സഞ്ചാരസ്വഭാവവും കാണിക്കുന്നു. ശേഷം സകല പ്രാണികളെയും കല്പിച്ചു നടത്തുവാൻ സൃഷ്ടാവിനാൽ ഉയർത്തപ്പെട്ട അധികാരധ്വജമാണോ അവൻ എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം മനുഷ്യൻ തന്റെ പാദങ്ങളിന്മേൽ ഉയർന്നു നടക്കുന്നു. മൃഗേന്ദ്രനെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സിംഹമുൾപ്പെടെ മറ്റു ജന്തുക്കളോയെന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴ്പ്പെടുവാനെന്നപോലെ തിരഗ്വിതഗാമികൾ—കുറുക്കെ സഞ്ചരിക്കുന്നവർ—ആയിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കു ഭൂവാസമല്ലാതെ അപരഗതിയില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻവേണ്ടിയായിരിക്കാം അവ പ്രകൃത്യാ തങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയെ ഭൂമിയിലേക്കു പതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനഃസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കാണിപ്പാൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനെന്നു തോന്നുമാറു് മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകൾ മനസ്സിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ചു സ്വർഗത്തിലേക്കോ ഭൂമിയിലേക്കോ തിരിക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവയായിരിക്കുന്നു...''

ഒരു വായനശാലയെ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം രചിച്ച വിവരണപ്രധാനമായ ഒരു പ്രബന്ധത്തിലേതാണു് താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗം: ''കിഴക്കുവശമുള്ള കുന്നിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ മലയാചലസ്പർശിതമായ മന്ദമാരുതൻ മനോഹരമായി ഊതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തു സ്വല്പസമയം വിശ്രമിച്ചപ്പോൾ വായനശാലാമന്ദിരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ഉദ്യാനത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളിലും ചെടികളിലും ലതകളിലും വികസിച്ചുനിൽക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ അവയുടെ പൂർണവർണഭേദഭംഗിയോടു കൂടിയല്ലെങ്കിലും ഞങ്ങളെ അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ പുഷ്പവാടിയുടെ ചുറ്റും അരയോളം ഉയരത്തിൽ അതിഭംഗിയോടെ കെട്ടിയിട്ടുള്ള കൽമതിലും അതിന്മേൽ വിചിത്രാകൃതിയിൽ വാർത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള ലോഹവേലകളും പ്രവേശനത്തിനുള്ള ഗോപുരദ്വാരത്തിങ്കലേക്കു ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ഗോപുരത്തിന്റെ വർത്തുളാഗ്രത്തിന്മീതെ വളരെ ദൂരം നിൽക്കുന്നവർക്കുപോലും കാണാവുന്ന പ്രകാരം വിജ്ഞാനസന്താനം എന്നു വിചിത്രാക്ഷരങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.''

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള

പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളഭാഷാപരിപോഷണാർത്ഥം നിസ്തന്ദ്രയത്നംചെയ്തിട്ടുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളിൽ കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതമായ സ്ഥാനത്തിനു് അർഹൻ എല്ലാംകൊണ്ടും കണ്ടത്തിൽ വർഗീസുമാപ്പിളയാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. മഹാകവി ഉള്ളൂർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ''അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സാഹായ്യം അനന്തവും അപരിമേയവുമാകുന്നു. 14 വർഷത്തെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മലയാളത്തിനു ഭാരതീയഭാഷകളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മഹനീയമായ നില കൈവരുത്തി. മറെറാരാളെക്കൊണ്ടു് സാധിക്കാവുന്നതല്ല അത്ഭുതാവഹമായ ആ കാര്യം.''

കണ്ടത്തിൽ കുടുംബത്തിൻെറ കറുത്തനല്ലൂർ ശാഖയിൽ ഈപ്പൻ, സാറാമ്മ ഈ ദമ്പതിമാരുടെ കനിഷ്ഠപുത്രനായി 1858–ാമാണ്ടു് വറുഗീസുമാപ്പിള ഭ്രജാതനായി. അടുത്തുള്ള ഒരു നാട്ടാശാൻെറ കീഴിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചശേഷം കോട്ടയം സി. എം. എസ്. ഹൈസ്കൂളിലും അനന്തരം തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജാസ്കോളേജിലും ചേർന്നു പഠിച്ചു. പക്ഷേ, എഫ്. എ. പരീക്ഷ ജയിക്കാതെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണുചെയ്തതു്. 1881–ൽ കൊച്ചിയിൽ ദേവജി ഭീമജിയെക്കൊണ്ടു 'കേരളമിത്രം' എന്ന പേരിൽ ഒരു വാരിക തുടങ്ങിപ്പിക്കുകയും അതിൻെറ അധിപരായി ജോലി സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. 1885 മുതൽ കുറച്ചു കാലത്തേക്കു ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കു് മുതൽപ്പിടിയായി ജോലി നോക്കി. പക്ഷേ, അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് ആ പണി രാജിവെച്ചു് സി. എം. എസ്. കോളേജിൽ മലയാളം മുൻഷിപ്പണി സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ കോട്ടയത്തു താമസിക്കുമ്പോഴാണു് 1890–ൽ മലയാളമനോരമപത്രം അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചതു്. മലയാളഭാഷയുടെ പരിപോഷണാർത്ഥം മലയാളമനോരമ നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ വാചാമഗോചരങ്ങളാണു്.

മലയാളമനോരമ, ഭാഷാപോഷിണി എന്നീ പത്രികകളും മലയാളത്തിലെ കവികളെയും സാഹിത്യകാരന്മാരെയും തേടിപ്പിടിച്ചു് അണിനിരത്തി അവരെക്കൊണ്ടു് ഉത്തമസാഹിത്യകൃതികൾ എഴുതിക്കുന്നതിനു ചെയ്തിട്ടുള്ള യത്നങ്ങൾ വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഭാഷാപോഷിണിവഴിയും മനോരമ കമ്പനിവഴിയും പല നല്ല പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ടു്. ചെങ്ങന്നൂർ ഹൈസ്കൂൾ, കോട്ടയത്തെ എം. ഡി. സെമ്മിനാരി, തിരുവല്ലാ എം. ഡി. ഹൈസ്കൂൾ, തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠം മുതലായവയുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. മദ്രാസുസർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു ബി. എ. ക്ലാസ്സു് മലയാളത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തു ജയിക്കുന്നവർക്കു് കേരളവർമ മെഡൽ എന്ന പേരിൽ ഒരു

കീർത്തിമുദ്ര പ്രതിവർഷം സമ്മാനിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ മൂലധനം ശേഖരിച്ചു് സർവകലാശാലയെ ഏല്പിച്ചതും അദ്ദേഹമാണു്. മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിനിവേശത്തിനു് ഒരു തെളിവായി ഈ മെഡൽ നിലകൊള്ളുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വഭാഷയ്ക്കും സ്വസമുദായത്തിനുംവേണ്ടി അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ മഹാശയൻ 46–ാമത്തെ വയസ്സിൽ 1904–ാമാണ്ടു് അകാലചരമം പ്രാപിച്ചു.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ''വറുഗീസുമാപ്പിള ഒരു വിശിഷ്ടനായ ഗദ്യകാരനായിരുന്നു. സരളവും എന്നാൽ, അതേസമയംതന്നെ ശക്തിമത്തുമായ ഒരു ശൈലിയാണു് അദ്ദേഹം സ്വാധീനമാക്കിയിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖലേഖനങ്ങൾ ആരെയും ആകർഷിക്കത്തവയായിരുന്നു.'' അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികൾ എബ്രായക്കുട്ടിനാടകം, കലഹിനീദമനകം നാടകം, ഉത്താലൻ എന്നിവയാകുന്നു. ഇതിൽ ഷേക്സ്പിയരുടെ ഒഥല്ലോ നാടകത്തിന്റെ പരിഭാഷയായ ഉത്താലൻ രണ്ടങ്കത്തോളമേ പൂർത്തിയായിട്ടുള്ളൂ. പൂർത്തിയായേടത്തോളം ഭാഗം ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഷേക്സ്പിയരുടെതന്നെ **Taming of the Shrew** എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രാനുവാദമാണു് 'കലഹിനീദമനകം' നാടകം. പ്രസ്താവനയിലെയും ഭരതവാക്യത്തിലെയും രണ്ടുമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ വിവർത്തനം ആദ്യന്തം ഗദ്യരൂപത്തിലാണു്. ഭാഷയിലെ രണ്ടാമത്തെ ഗദ്യനാടകമായ ഈ കൃതിതന്നെയാണു് വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ കൃതികളിൽ ഏറ്റം പ്രശസ്തമെന്നു തോന്നുന്നു. കലഹിനീദമനകത്തിലെ ഭാഷാശൈലി, താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗത്തുനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്:

''നിന്റെ ഭർത്താവായ കർത്താവിനെ വ്യസനിപ്പിക്കുന്ന വണ്ണം ആ കണ്ണുകൾകൊണ്ടിങ്ങനെ ഹാസ്യമായി നോക്കുകയും ഒരിക്കലും നീ ചെയ്കൂടാ. ഇതു് ഇടിയേറ്റ വൃക്ഷംപോലെ നിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ ഉണക്കുകയും, ചുഴലിക്കാറ്റു നല്ല പൂമൊട്ടുകളെ വല്ലാതെയാക്കുന്നതുപോലെ നിന്റെ യശസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. കോപിച്ച സ്ത്രീയും കുത്തിക്കലക്കിയ കുളവും ഒന്നുപോലെയാണു്. ചേറുനിറഞ്ഞിരിക്കും, കണ്ടാൽ അറയ്ക്കും. സൗന്ദര്യം വേർപെട്ടിരിക്കും. ആ സ്ഥിതിയിൽ ദാഹംകൊണ്ടു മരിക്കാറായവനും അതിൽനിന്നു് ഒരു തുള്ളികൊണ്ടു തന്റെ നാവിനെ നനയ്ക്കുവാൻ തുനിയുകയില്ല. നിന്റെ ഭർത്താവു നിന്റെ കർത്താവാണു്. നിന്റെ ജീവനും നിന്റെ ഇടയനും നിന്റെ തലയും നിന്റെ രാജാവുംതന്നെ. നിനക്കും നിന്റെ ഉപജീവനത്തിനുംവേണ്ടി ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഒരാളാണു്; കരയ്ക്കും വെള്ളത്തിലും പകലും രാത്രിയും അദ്ദേഹം തന്റെ ശരീരംകൊണ്ടു കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു; ആ സമയം

ഒക്കെയും നീ സുഖമായും അപകടഭയംകൂടാതെയും വീട്ടിൽ സ്വസ്ഥമായിരിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.''

പഴയനിയമം സൃഷ്ടിയുടെ പുസ്തകത്തിൽ 37 മുതൽ 45 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പൂർവ്വയൗസേപ്പിന്റെ ചരിത്രമാണ് എബ്രായക്കുട്ടിനാടകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. അഞ്ച് അങ്കങ്ങളും 25 'അരങ്ങു' (രംഗം) കളും 51 പദ്യങ്ങളുമടങ്ങിയതാണ് ഈ നാടകം. 1893–ലാണ് ഇതു് ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതു്. 'എബ്രായക്കുട്ടി'യിലെ ഗദ്യശൈലി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗം മതിയാകും.

യൗസേപ്പിന്റെ ഭാര്യ അസേനാത്തു യൗസേപ്പിനോടു്: ''ഇതു കേൾക്കണമെന്നേ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഓനിലെ ആചാര്യനായ എന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽ ഒരുവക സന്തോഷത്തിനും കുറവുകൂടാതെ ഇരുന്ന ഞാൻ അതെല്ലാം വെടിഞ്ഞു് ഇവിടത്തെക്കുടെ പോന്നതു മിസ്രയിമിലെ മഹാരാജാവിനെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടോ ഇവിടത്തെ ഉന്നതി ഓർത്തിട്ടോ അല്ലല്ലോ. അന്നുമുതൽ ഈ അടുത്ത കാലംവരെ എന്നെ അറിയിച്ചുകൂടാത്തതായ ഒരു സ്വകാര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴ ഈ ഭേദം കണ്ടതാണു് ഇനിക്കു സഹിച്ചുകൂടാത്തതു്. കുറക്കാരോ തെറുകാരോ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവരെ മുറ്റുള്ള ശിക്ഷിക്കുകയോ വിട്ടയയ്ക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നല്ലാതെയുണ്ടോ? തങ്ങൾക്കുള്ളവരോടൊരിക്കലും നേരെ ഉരിയാടാതിരുന്നിട്ടു നടത്തേണ്ട രാജ്യകാര്യങ്ങൾ എന്താണുള്ളതു്? അല്ലെങ്കിൽ ഇതേവരെ അതു കണ്ടില്ലല്ലോ, ഇവിടുന്നിപ്പോഴ എതു ദിവസമായി നേരത്തിനും കാലത്തിനും ഉണ്ണാതെയും ഉറങ്ങാതെയുമായിട്ടു്. എന്നെ കണ്ടാലൊരിക്കലും ഒരു നല്ല മുഖമില്ല. രണ്ടു കുട്ടികളുള്ളവരോടും ഈവിധത്തിൽതന്നെയിരിക്കുന്നതാണു കഠിനം. അവർക്കിതു സഹിപ്പാൻ ശക്തിയില്ല. ആകപ്പാടെ ഓർത്തുനോക്കിയിട്ടു് ഇവിടത്തേക്കു തക്കതായ കാരണം കൂടാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു സ്വഭാവഭേദം ഉണ്ടാകുമെന്നെനിക്കു് അശേഷം വിശ്വസിക്കുവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒന്നുകിൽ എന്തോ ഒരു സുഖക്കേടിന്റെ ആരംഭം. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ പേരിലുള്ള എന്തെങ്കിലും വീഴ്ച. ഞാൻ മനസ്സറിയാതെ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള വല്ല തെറുമായിരുന്നാൽ അതു കൃപയുണ്ടായി എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം.''[71]

സ്തനിസ്ലാവോസ് കത്തനാർ

വടുഗീസുമാപ്പിളയുടെ സമകാലീനനായ മറെറാരു ഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്ന വെട്ടിക്കാട്ട സ്തനിസ്ലാവോസുകത്തനാർ. ചിറക്കടവിൽ വെട്ടിക്കാട്ടു് എന്ന കുടുംബത്തിൽ 1856–ൽ ദുമ്മിനിക്കോസു്

71 കണ്ടത്തിൽ വടുഗീസുമാപ്പിളയുടെ കൃതികൾ, എൻ. ബി. എസ്, 1977.

മറിയം എന്ന ദമ്പതിമാരുടെ ഏഴു പുത്രന്മാരിൽ അഞ്ചാമനായി ജനിച്ചു. 12–ാ മത്തെ വയസ്സിൽ സെമ്മിനാരിയിൽ ചേർന്നു. അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിലും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും പ്രത്യേക പ്രാവീണ്യം നേടി. 1880–ൽ വൈദികനായിത്തീർന്നു. അതിനുശേഷം അർത്തുങ്കൽ, വല്ലാർപാടം, തുരുത്തി, ആലപ്പുഴ, അതിരമ്പുഴ, കുടമാളൂർ, പൂവരണി എന്നീ പള്ളികളിൽ വികാരിയായി ജോലിനോക്കി. പൂവരണിയിൽ വികാരിയായിരിക്കവെ 1909 നവംബർമാസത്തിൽ അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി.

സംതനിസ്ലാവോസുകത്തനാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ വാഗ്മിയായിരുന്നു. ''മലയാളത്തിലെ കത്തോലിക്ക സുറിയാനിക്കാരുടെ വൈദികഗണത്തിൽ പ്രസംഗിയെന്ന പദത്തിനു് അർഹനും സുപ്രസിദ്ധനും'' എന്നാണു് 1909–ലെ നസ്രാണിദീപികയിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചരമക്കുറിപ്പു് ആരംഭിക്കുന്നതു്. കോട്ടയം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കയായിരുന്ന ഡോക്ടർ ചാറത്തു് ലവീഞ്ഞിനു്. 1888–ാമാണ്ടു നൽകപ്പെട്ട സ്വീകരണത്തെപ്പറ്റി ബോംബെയിലെ കാത്തലിക് എക്സാമിനർ പത്രറിപ്പോർട്ടു ചെയ്കയിൽ ''ആലപ്പുഴ വികാരിയും സുറിയാനിക്കാരനുമായ ഒരു യുവവൈദികൻ ലത്തീൻഭാഷയിൽ പ്രശസ്തതമമായ ഒരു പ്രസംഗംചെയ്തു.'' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് സംതനിസ്ലാവോസച്ചനെപ്പറ്റിയാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളെപ്പറ്റി 1909–ലെ നസ്രാണിദീപിക ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: ''കേരളപ്രസംഗി, കുരുളവേദഹേദിനി മുതലായ വിശിഷ്ട പുസ്തകങ്ങളും ഈ ദേഹത്താൽ ചമയ്ക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ഇനിയും അച്ചടിക്കപ്പെടുന്നതിനായി അനേകം പ്രസംഗങ്ങളും മുതലായവ ഈ മഹാൻ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ, മലയാളഭാഷയിൽ ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത തത്ത്വശാസ്ത്രപ്രബന്ധത്തെയും മറ്റും പൂർത്തിയാക്കുന്നതിലേക്കു വേണ്ടി വികാരിത്വസംബന്ധമായ ചുമതലകളുംകൂടാതെ രാപകൽ ഇളവില്ലാതെ ബോധത്തെയും ദേഹത്തെയും ഒന്നുപോലെ പ്രയത്നിപ്പിച്ചതിൽവെച്ചാകുന്നു മരണഹേതുവായ് വായുകോപം ആരംഭിച്ചതു്.''

പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ചേന്നൻകരിയിൽ നൂതനമായി ഉൽഭൂതമായ മതദുർബോധനകളെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു സംതനിസ്ലാവോസുകത്തനാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് 'കുരുളവേദഹേദിനി'. കുടമാളൂർ പള്ളി വികാരിയായിരിക്കുമ്പോഴാണു് അദ്ദേഹം ഇതു രചിച്ചതു്. 1896–ൽതന്നെ മാന്നാനത്തു് അച്ചടിക്കുകയുംചെയ്തു. ''ഈ പ്രബന്ധം ആകൃതിയിൽ ചെറുതരമായി കാണപ്പെട്ടാലും സംഗതി മാഹാത്മ്യത്താൽ മഹൽഗ്രന്ഥശ്രേഷ്ഠത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടുവാനുള്ള സർവയോഗ്യതാംശങ്ങളും ഇതിനുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു'' എന്നാണു് അന്നു വികാരിജനറാളായിരുന്ന തയ്യിൽ യൗസേപ്പുകത്തനാർ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി

പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കത്തനാരുടെ ഭാഷാശൈലി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രഥമഖണ്ഡികതന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

''അജ്ഞാനാന്ധതയിലും വിഗ്രഹാരാധനയിലും ദുർമാർഗവ്യാപാരങ്ങളിലും മുങ്ങിത്താണു നാശകരസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഈ മലയാളരാജ്യത്തെ സത്യവേദത്തിന്റെ ജ്യോതിസ്സാൽ ശോഭിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ദൈവത്താൽ യാത്രയാക്കപ്പെട്ട മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ ഇവിടങ്ങളിൽ വന്നു സ്വർഗരാജ്യത്തിലേക്കുള്ള പന്ഥാവിനെ തെളിച്ചുകാണിച്ചു, സത്യമാർഗത്തിൽ നമ്മുടെ പൂർവന്മാരെ ചേർത്ത നാൾ തുടങ്ങി. മാർത്തോമാ നസ്രാണികളെന്നു നാമധാരികളായ നമ്മുടെ സഭയിൽ അനേകം വേദകലഹങ്ങളും വിപരീതാഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നുവരികിലും മൂർക്ഷതയോടെ ആയഭിപ്രായങ്ങളെ പരത്തുന്നതിനോ നിലനിർത്തുന്നതിനോ യത്നിക്കയും നൂതനങ്ങളായ ഇടത്തൂട്ടുകളെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള യാതൊരു ഇടത്തൂട്ടുതലവനും ഇതിനു മുൻപായി ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതും ഏതേതു കാലങ്ങളിലും മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായാൽ നട്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട സത്യവേദോപദേശങ്ങളെ ഭംഗമെന്യേ ആദരിച്ചുകൊണ്ടു പോന്നിരുന്ന അസംഖ്യം ഗുരുക്കളും ജനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നതും ഓർത്തുനോക്കുമ്പോൾ, ഈ സംഗതി നമ്മുടെ സഭയുടെ മഹത്വത്തെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്ന ഒരു സാക്ഷ്യവും ഈ മഹാകുടുംബത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ മങ്ങലെന്നിയേ ശോഭിക്കുന്ന ഒരു അമൂല്യരത്നവുമാണു്.''

സ്തനിസ്ലാവോസ് കത്തനാർ തന്റെ കാലത്തെ അതിപ്രസിദ്ധനായ വാഗ്മിയായിരുന്നെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആണ്ടുവട്ടത്തിലുള്ള ഞായറാഴ്ചകളിലും പെരുനാളുകളിലും ദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തു് മലയാളത്തിൽ, ഇത്തരം പ്രസംഗത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ പലരുടെയും നിർബന്ധപ്രകാരം, പ്രസംഗിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന യുവവൈദികർക്കു സഹായകമാകത്തക്കവണ്ണം സ്തനിസ്ലാവോസച്ചൻ, ഈ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള എല്ലാ തിരുനാളുകളെ സംബന്ധിച്ചുമുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ ''ഏഴു പുസ്തകങ്ങളായി നിശ്ചയിച്ചു് എഴുതിത്തീർത്തു.'' അതിൽ ഒന്നാമത്തെ പുസ്തകം (ഡെമ്മി സൈസിൽ 353 പുറങ്ങൾ) 1893–ൽ 'കേരളപ്രസംഗി' 1–ാം പുസ്തകം എന്ന പേരിൽ മാന്നാനം പ്രസ്സിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. 21 പ്രസംഗങ്ങളാണു് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. സ്തനിസ്ലാവോസച്ചന്റെ ഭാഷ പ്രൗഢവും സംസ്കൃതപദബഹുലവുമാണു്. അതു കരുതിയായിരിക്കണം പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു അകാരാദിക്കൂടി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. കത്തനാരുടെ ഗദ്യശൈലി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു രണ്ടു ചെറിയ ഖണ്ഡികകൾ ഇവിടെ പകർത്താം:

''നവഗ്രഹങ്ങളിൽവെച്ചു ചന്ദ്രൻ എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും അത്യ

ന്ത സന്തോഷമുളവാക്കുന്ന ഒരു ഗ്രഹമാകുന്നുവെന്നതു നിർവിവാദ മത്രേ ആകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ഗ്രഹമില്ലാതായി എന്നുവ ന്നാൽ ജീവനുള്ള സൃഷ്ടികൾക്കുതന്നെയല്ല, നിർജീവികൾക്കുകൂടെയും അത്യന്തസന്താപത്തിനും നാശത്തിനും ഇടവരുമായിരുന്നു. എന്തെ ന്നാൽ സൂര്യോഷ്ണംകൊണ്ടു നന്നാ തളർന്നു നാശകരസ്ഥിതിയിൽ എന്ന പോലെ കിടക്കുന്ന സകലവും ചന്ദ്രൻ അതിന്റെ കോമളകതിരു കളെ വീശുവാൻ തുടങ്ങുന്നതിനോടെ, പച്ചപിടിച്ചും ആലസ്യം തീർന്നും സുഖകരസ്ഥിതിയിൽ വന്നു വശാകുന്നു. ഇതിനാൽ പ്ലിനി യൊ എന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ചന്ദ്രനെ എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും ആയുസ്സു നൽകുന്ന ജീവാത്മാവു് എന്നു വിളിക്കുന്നതിനു സംശയിച്ചില്ല. എന്തെന്നാൽ, ചന്ദ്രോദയത്തിനു് ഏകദേശം എല്ലാ സൃഷ്ടികളും തെളി ഞ്ഞാനന്ദിക്കുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രോദയത്തിനു് ലിക്കീനോസു എന്നു പറയപ്പെടുന്ന പാറകളിൽനിന്നു ഗീതവാദ്യ ങ്ങൾക്കു തുല്യമായ ഒരുവിധ രാഗം പുറപ്പെടുന്നു. കടലിലുള്ള ഒരു വിധ മത്സ്യങ്ങൾ നിലാവു കൂടിവരുന്തോറും ധാവള്യമാകയും നിലാവു കുറഞ്ഞുവരുന്തോറും വെണ്മയും കുറഞ്ഞു കടശി കറുത്തുപോകയുംചെ യ്യുന്നു.'' (പുറം 111.)

''അത്യുന്നതങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുംകൊണ്ടു മേൽ ആകാശ ത്തിലും, കീഴു് ഭൂമിയിലും അതിനിസ്സാരങ്ങളായുള്ളവയെക്കുടെയും തൃക്കൺപാർത്തു, ദരിദ്രരെ അവരുടെ ഹീനാവസ്ഥയിൽനിന്നുയർത്തി തന്റെ ജനത്തിന്റെ പ്രഭുക്കന്മാരോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കുന്ന മഹാദൈ വത്തിനു സദൃശനാർ? തന്റെ അപരിമേയബോധജ്ഞാനത്തിന്റെ അഗാധങ്ങളെ അളന്നു പരിച്ഛേദിച്ചവൻ ആർ? ഒരുത്തരുമില്ല. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധി അത്യല്പംമാത്രം. കർത്താവോ എന്നാൽ ഊന മില്ലാത്തവനും അറുതിയില്ലാത്തവനും. തന്റെ ദിവ്യാലോചനയുടെ വഴികളൊരുത്തനും കണ്ടുപിടിക്കത്തക്കതുമല്ല. അതതിന്റെ കുറിമാ നങ്ങളിൽനിന്നു തെറ്റിപോകുവാനും വഹിയാ. തന്റെ തിരഞ്ഞെ ടുപ്പുകളിൽ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നതുമില്ല. എന്തെന്നാൽ തന്റെ അളവറ ബോധജ്ഞാനം, ഭൂതം, വർത്തമാനം, ഭാവി എന്നീ ത്രികാലങ്ങളെയും ഏകദാ അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു. ഈ മൂന്നു കാലങ്ങളും തന്റെ മുൻപാകെ ഒന്നുതന്നെ. ഒന്നു് ഒന്നിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ല. സകല ത്തെയും താൻ സദാകാലവും യഥാസ്ഥിതിയിൽ തൃക്കൺപാർത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.'' (പുറം 169.)

സ്തനിസ്ലാവോസു് കത്തനാരുടെ സർവപ്രധാനമായ കൃതി 'തത്ത്വശാസ്ത്രം'മാണെന്നു തോന്നുന്നു. ''മലയാളഭാഷയിൽ ഇതേ വരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത തത്ത്വശാസ്ത്രപ്രബന്ധം'' എന്നു് 1909—ൽ നസ്രാണിദീപിക രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് 50 കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇന്നും ഏതാണ്ടു് ഒരു വസ്തുതയായി നിലകൊള്ളുകയാണു്. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ഇതു നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കൈയെഴുത്തുപ്രതി ഫ്രാൻസിസ്കാപ്പുസൈസിൽ 900—ൽപരം പുറ

ങ്ങൾ വരുന്ന ഈ കൃതി ഇതേവരെ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ അമൂല്യകൃതി മുദ്രണം ചെയ്യുവാൻ ആരും മുതിരാതിരുന്നതു് ഒരു നിർഭാഗ്യമെന്നേ പറയുവാനുള്ള. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഖണ്ഡികയാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:

''കൽപനാശക്തിയെന്നും ഭാവനാശക്തിയെന്നും പറയുന്നതു്, മാർതോമ്മാമല്പാൻ നിർണയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം, ''വസ്തുക്കളുടെ രൂപങ്ങളെ നിർമദ്ധ്യസ്ഥമായും സ്വന്ത വിഷയമായും ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ഒരു ശക്തിയാകുന്നു.'' പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ മുൻപാകെയുള്ള ശരീരങ്ങളെ മാത്രമല്ല, പിന്നെയോ, അവ മുൻപാകെ ഇല്ലാതിരുന്നാലും അവയുടെ പ്രതിബിംബങ്ങളെ അഥവാ രൂപങ്ങളെ നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ വരുത്തുകയും ധ്യാനിക്കുകയുംചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അത്രമാത്രമല്ല ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വെവേറെയുള്ള നിരൂപണങ്ങളെ നാം കൂട്ടിച്ചേർത്തു പ്രകൃതിയിലില്ലാത്ത ചില കൂട്ടങ്ങളെ നാം ഊഹിച്ചുണ്ടാക്കുന്നുമുണ്ടു്. ദൃഷ്ടാന്തം: നാം സ്വർണത്തെയും പർവതത്തെയും അറിഞ്ഞശേഷം, ഈ രണ്ടു നിരൂപണങ്ങളെ ഒന്നായി യോജിപ്പിച്ചു് ഒരു സ്വർണപർവതത്തെ നമ്മുടെ ബോധത്തിലുണ്ടാക്കുന്നു. ഇവയിൽ വെച്ചു മുൻദർശിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെ പിന്നെയും നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന നിരൂപണത്തെ 'പരികല്പികാ' നിരൂപണമെന്നും ആ നിരൂപണങ്ങളിൽനിന്നു മൂന്നാമത്തെ ഒരു നിരൂപണത്തെ ഊഹിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിനെ 'നിർമിതാ'നിരൂപണമെന്നും നവീനതത്ത്വജ്ഞന്മാർ വിളിക്കുന്നു.'' (പുറം 678.)

മറെറാരു ഖണ്ഡിക: ''പ്രവർത്തിക്കേണ്ടവയെപ്പറ്റി നിർണയിക്കുന്ന ബോധനിർണയത്തെ ചിത്തം അനുകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ബോധം ആവശ്യമായി നിർണയിക്കുന്നു. ആകയാൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പു മാവശ്യമായുണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ചിത്തം അതിന്റെ നിശ്ചയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതല്ല. ഉത്തരം. മാർതോമ്മാമല്പാനോടുള്ളതുടെ ഉത്തരിക്കുന്നതു ''പ്രവർത്തിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നാം ചെയ്യുന്ന ബോധനിർണയം അഥവാ അഭിപ്രായം ആഗന്തുകകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതാകുന്നു. ആകയാൽ ഇവയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന നിഗമനങ്ങളും ആവശ്യകമൂലങ്ങളിൽ അസംബന്ധമാവശ്യത്താൽ ജനിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയോ ചട്ടംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യകമൂലങ്ങളിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള പ്രത്യേകകാര്യങ്ങളും എല്ലായ്പോഴും ആഗന്തുകങ്ങളാകുന്നു. ആകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികളിൽ ബോധനിർണയം ഒരു കാര്യത്തിൽത്തന്നെ നിർദിഷ്ടമായി നില്ക്കാതെ വ്യത്യാസമുള്ള കാര്യങ്ങളിലേക്കു ചെല്ലുന്നു. തന്നിമിത്തം ചിത്തത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പും നിശ്ചയവും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതായിരിക്കുന്നു.'' (പുറം 789–790)

അദ്ധ്യായം പത്തൊൻപത്

കവിതാസംരംഭങ്ങൾ—I

പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം ഭാഷാവിഷയകമായി അവരുടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു പ്രധാനമായും ഗദ്യശാഖയിലാണു്. മതപ്രചരണത്തിനും, അവർ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനും പ്രധാനമായി വേണ്ടിയിരുന്നതു ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നു. മതപരമായ മാത്സര്യങ്ങളിലും സ്വാതന്ത്ര്യവാദങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന അവർക്കു് സൂക്ഷ്മാരകലകളിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നതിനു വേണ്ടത്ര സമയമോ സന്ദർഭമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലതാനും. എങ്കിലും ആ നൂറ്റാണ്ടിലും മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം തലയെടുത്തു നില്ക്കുവാൻ പ്രഗല്ഭരായ ചില കവികളും അവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സവർണസമുദായങ്ങളിലെ അവരുടെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതുപോലെയുള്ള രാജകീയ സഹായങ്ങളോ പ്രോത്സാഹനങ്ങളോ ക്രിസ്ത്യൻകവികൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വന്തസമുദായത്തിൽപ്പോലും കവികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു അന്തരീക്ഷം അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല മനംമടുപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം പരിതഃസ്ഥിതികളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവരിൽ ചിലർ ദൈവദത്തമായ തങ്ങളുടെ കഴിവുകളെ കവിതാദേവീസപര്യയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കയുണ്ടായി.

ജോസഫ് ഫെൻ

വടക്കേമലബാറിൽ കുലീനമായ ഒരു നായർകുടുംബത്തിൽ, 1785–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ജനിച്ച വശ്യവാക്കായ ഒരു കവിയാണു ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുനായർ അഥവാ ജോസഫ് ഫെൻ. ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു മലയാളവും, സംസ്കൃതവും, സ്വന്തപ്രയത്നംകൊണ്ടു കുറച്ചു് ഇംഗ്ലീഷും പഠിച്ചശേഷം സ്വദേശം വിട്ടു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോയി. അവിടെ ഒരു ചെറിയ സർക്കാരുദ്യോഗം ലഭിച്ചു. കുറേക്കാലത്തിനുശേഷം അധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തെ കോട്ടയം കാര്യക്കാരായി നിയമിച്ചു.

കോട്ടയത്തു ജോലിയിലിരിക്കുന്ന കാലത്താണു് റവ. ബെയ്ലി, റവ. ജോസഫ് ഫെൻ എന്നീ മിഷ്യനറിമാരുമായി ചാത്തുനായർ പരിചയത്തിലേർപ്പെട്ടതു്. റവ. ജോസഫ് ഫെന്നിനെ ചാത്തുനായർ ഒരു ആചാര്യനെപ്പോലെ കരുതിപ്പോന്നു. ബെയ്ലി വേദപുസ്തകപരിഭാഷയുടെ പരിഷ്കരണത്തിൽ വ്യാപൃത

നായിരുന്നപ്പോഴും സഹായത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഹൈന്ദവപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളും ചാത്തുനായരായിരുന്നുവെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മിഷ്യനറിമാരുമായുള്ള പരിചയവും വേദപുസ്തകപരിഭാഷയിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വവും ചാത്തുനായരെ ഒരു ക്രിസ്തുമതാരാധകനാക്കിത്തീർത്തു. തൽഫലമായി അദ്ദേഹം സർക്കാർജോലി രാജിവച്ചു കോഴിക്കോട്ടേക്കു പോകുകയും, അവിടെവച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. ജോസഫു് ഫെൻ എന്ന നാമംതന്നെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. മതപരിവർത്തനാനന്തരം ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു മുനിസിപ്പിന്റെ ജോലി കിട്ടി. ആ ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കെ കൊച്ചിയിൽവച്ചു് 1835–ാമാണ്ടു് അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി.

ജോസഫു് ഫെന്നിന്റെ പ്രധാനകൃതി ''അജ്ഞാനകുഠാരം'' എന്ന ഭാഷാഗാനമാണു്. ഹിന്ദുമതത്തിലെ പല ആചാരങ്ങളേയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും വളരെ കർക്കശമായ രീതിയിൽ കവി ഈ കൃതിയിൽ നിരൂപണംചെയ്തിരിക്കുന്നു. സാമാന്യം ദീർഘമായ ഈ കാവ്യത്തിൽ ഒന്നിലധികം വൃത്തങ്ങളും കവി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛനേയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരേയുംപോലെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലാണു് ഫെൻ ഗാനംചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. കൂട്ടികൾക്കുപോലും മനസ്സിലാകത്തക്ക ഒരു ലളിതശൈലിയാണു താൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം ആദ്യമേ പറയുന്നുണ്ടു്.

''ബാലകർപോലും കേട്ടറിവതിനായു്
കാലവിളംബനമെന്നിയൊരല്പം
പോലും കഠിനപദങ്ങളും വരാതെ
ചേലൊടു വെള്ളയിലുരചെയ്യുന്നേൻ.''

ഹിന്ദുമതത്തിലെ ചില ആചാരങ്ങളെ കവി അപലപിക്കുന്നു:

''മൂശാരി തീർത്ത തിടമ്പമ്പലംതന്നിൽ
ഘോഷിച്ചുവെച്ചു പൂജിക്കുന്നതുനേരം
ദോഷമുണ്ടാം വിപ്രനെന്നിയെ തൊട്ടീടിൽ
ദോഷമില്ലായതുടഞ്ഞിതെന്നാകിലോ
മൂശാരി തൊട്ടു കുറകും തീർത്തീടുന്ന
മൂശയ്ക്കകത്തിട്ടു വാർപ്പതവനല്ലോ.''

* * *

''പെൺകെട്ടുകല്യാണമുണ്ടു കോലാഹലം
പെൺകൊടിമാർക്കുപകാരം വരുന്നീല
താലി കെട്ടുന്നൊരു കാന്തനഞ്ചാംദിനം
കൂലിവാങ്ങിക്കൊണ്ടുപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നു.''

* * *

''തോലിട്ട വാദ്യങ്ങൾ നാലമ്പലംതന്നിൽ
വേലയ്ക്കലങ്കാരമായുള്ളതാകുന്ന
തോൽച്ചെരിപ്പമ്പലത്തിൽ കണ്ടിതെന്നാകി–
ലപ്പഴേ ശുദ്ധികലശമാവശ്യമാം.
തൊട്ടുകൂളികളും തീണ്ടിക്കൂളികളും
നാട്ടമര്യാദപോലെ വിവിധങ്ങൾതാൻ.''

നാമമാത്രക്രിസ്ത്യാനികളെയും അദ്ദേഹം കണക്കിനു പരിഹസിക്കാതെ വിട്ടുന്നില്ല:

''ക്രിസ്ത്യാനിയെന്നുള്ള നാമധേയംപൂണ്ടു
ക്രിസ്തുവാരെന്നുമെന്തെന്നുമറിയാതെ
സത്യവേദത്തെയുമോതിപ്പഠിക്കാതെ
നിത്യജീവാപേക്ഷ മാനസം ചെല്ലാതെ
ചിത്തത്തിനൊത്തവണ്ണം നടന്നങ്ങനെ
സാത്താന്റെ ഭക്തരായാലനന്തം ഫലം.''

ഇടയ്ക്കിടെ ഉചിതമായ തത്ത്വോപദേശം നല്കുന്നതിനും കവി വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നു:

''മർത്ത്യനു ബുദ്ധിയെന്നുള്ളൊരു സാധനം
തത്വം ഗ്രഹിപ്പതിനല്ലയോ തന്നതും?
നേരേതു നേരുകേടേതെന്നു തേറുവാൻ
നേരേ വിചാരമെന്നുള്ളിലൊന്നില്ലയോ?
ചിത്തമേകാഗ്രമായ് നിന്നിതെന്നാകിലോ
സത്വരം ജ്ഞാനാഗ്നിതന്നിൽ ദുരിതങ്ങൾ
കത്തിയെരിഞ്ഞുപോം കൈത്തിരികൊണ്ടൊരു
പത്തനമെല്ലാം ദഹിക്കുന്നതുപോലെ.''

ജോസഫ് ഫെന്നിന്റെ ഈ കവിതയ്ക്കു നല്ല ഒഴുക്കും ഫലിതവുമുണ്ട്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഇതിനു നല്ല പ്രചാരം ലഭിച്ചിരുന്നു. 1840–ൽ റവ. ഹെൻറിബേക്കർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കത്തിൽ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു: ''The Greatest demand has been for a poem written by a native formerly belonging to this mission.... It is an exposure of the absurdities of the Hindu religion and of the insufficiency of the jewish and Muhammadan religions for salvation and shows the suitableness of that of Christ for the wants of man.'' (The Anglican Church in Travancore and Cochin Part I. P.181.)

ഒരുപക്ഷേ മലയാളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യകൃതി 'അജ്ഞാനകുഠാര'മായിരിക്കണം. ഹിന്ദുമതത്തിലെ അനാചാരങ്ങളോടു വെറുപ്പും അവയെ നീക്കംചെയ്യുന്നതിനു ആവേശവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ കൃതി വളരെയധികം സഹാ

യിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ നിലയിൽ കുമാരനാശാന്റെ ഗുരുവസ്ഥയുടെയും ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയുടെയും മുന്നോടിയായി ഈ കൃതിയെ കണക്കാക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ

കേരള കർമലീത്താ സന്യാസസഭയുടെ സ്ഥാപകന്മാരിൽ ഒരാളും ഒന്നാമത്തെ പ്രിയോരുമായിരുന്ന ചാവറ കുര്യാക്കോസ് അച്ചന്റെ (1805–1871) സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഗദ്യകൃതികളെപ്പറ്റിയും മുൻ ഒരു അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളപുത്രന്മാരിൽ പ്രശസ്തനായ ഒരു പണ്ഡിതനും വാഗ്മിയുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം സന്യാസസഭാസ്ഥാപനത്തിനും റോക്കോസ് ചരിത്രമത്തോടുള്ള സമരത്തിനും സ്വസമുദായത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉന്നമനത്തിനുംവേണ്ടി ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗവും ചെലവഴിക്കുകയാണുചെയ്തത്. വിശ്രമരഹിതമായ ഈ കൃത്യനിർവഹണങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭാഷാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ സംരംഭങ്ങൾക്കു സമയമോ പ്രചോദനമോ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

ചാവറയച്ചന്റെ കവിതാകൃതികളിൽ സർവപ്രധാനം ആത്മാനുതാപമാണ്. പദ്യരൂപത്തിലുള്ള ഒരു ആത്മകഥാകഥനംതന്നെയാണിതു്. ''ഇതിന്റെ കർത്താവു പദ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിൽ ലാഘവമുള്ള ആളാണെന്നു വേണ്ടുവോളം തെളിയുന്നുണ്ട്,'' എന്നാണു സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യവിമർശകനായ ശ്രീ സി. അന്തപ്പായി ആത്മാനുതാപത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ''ബലാദാകൃഷ്ടമായ ഒരു വരിയെങ്കിലും ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ എല്ലാ പാദങ്ങളിലുമുണ്ട്. അവ അതീവ ഭക്തിജനകങ്ങളും യഥാർത്ഥമായി മനസ്സിൽ തോന്നിയതിനെ മാത്രം പറയുന്ന ഒരാളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവെന്നു വായനക്കാരെ വിശ്വസിപ്പിക്കത്തക്കവയുമാകുന്നു'' എന്നദ്ദേഹം തുടർന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സ്വന്തം പാണ്ഡിത്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയെന്നതിനേക്കാൾ, വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഭക്തിയും അനുതാപവും സംജാതമാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ കൃതിപ്രണയനത്തിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പദങ്ങളുടെ ലാളിത്യവും സ്വച്ഛന്ദമായ ഒഴുക്കും ഈ കൃതിയുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാകുന്നു. ലെയോപ്പോൾദ് മിഷ്യനറിയുടെ മുഖവുരയോടുകൂടി ഈ കാവ്യം 1871–ൽ കുനമ്മാവിങ്കൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തു. ആത്മാനുതാപത്തിലെ കവിതയുടെ ഭംഗിയും ലാളിത്യവും ഭക്തിരസാത്മകതാവും വിശദമാക്കുവാൻ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ മതിയാകും. പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥത്തെ കവി വർണിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

''കന്യകാ മമ മാതു അമ്മയെ ശരണം നീ
അന്യഭവനം ചരിച്ചയ്യയ്യോ മമ കുറം
എങ്കിലുമമ്മ നീയേ മറന്നീടരുതയ്യോ
ശങ്കതിൽ നിന്നെറ ഓമ്മ എപ്പോഴുമുണ്ടതാനും.
എങ്കിലും മറന്നയ്യോ നിന്നെ ഞാൻ നന്ദിഹീനാൽ
മങ്കയാം മനോഹരേ എന്നെ നീ മറക്കുമോ?
മുന്നമെ എന്നെ ചേർത്തു നിന്നുടെ ദാസനാക്കി
അന്നുനാംമുതൽ നീയും പാലിച്ചു രക്ഷിച്ചയ്യോ
എത്രയോ ഊഴം ദൈവനീതിക്കു യോഗ്യനായി
അത്രയുമൂഴം നിൻ മദ്ധ്യസ്ഥത്താൽ കാത്തല്ലൊ നീ
ദൈവത്തിൻ തിരുക്കരം ശിക്ഷിപ്പാനോങ്ങുന്നേരം
ദൈവമാതാവേ നിന്നെറ ദയയാൽ തടുത്തല്ലോ.
എന്നുടെ പാപത്താലെ നിന്നുടെ തിരുപുത്രൻ
തന്നുടെ കോപാഗ്നിയെ കത്തിഞാനെരിയിച്ചു
അപ്പാപം നിമിത്തമായ് ശിക്ഷിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോം
ഇപ്പാരിൽ തനിക്കു നീ ചെയ്ത ശുശ്രൂഷകളും
കാട്ടി വീണപേക്ഷിച്ചു നീക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും നീ
കാട്ടിയെൻകുറം പാപി ആയതുമോർത്തിടാതെ
വീണു താണീടും വീണ്ടും പാപത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ
താണുപോകുന്നനേരം നിൻ കൈയാൽ പിടിച്ചെന്നെ
നിറുത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെറ കോപത്തെ അമർത്തുവാൻ
വെറുത്തിടാതെ കണ്ടു പ്രാർത്ഥിക്കും വീണ്ടും വീണ്ടും.''

ലൗകികമായ വിത്തപ്രതാപങ്ങളുടെ ക്ഷണഭംഗുരതയെ കവി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

''ഭൂമിയുമതിൻമീതെ കാണുന്ന സമസ്തവും
ഭേദംകൂടാതെ മാറി നീങ്ങുന്ന ക്ഷണേ ക്ഷണേ.
ഇന്നു കാണുന്ന പച്ചപ്പുല്ലതു നാളെത്തന്നെ
മന്ദിച്ചു വരളുന്നു വാടുന്നു സൂര്യോഷ്ണത്താൽ
മെച്ചമായ് കണ്ടീടുന്ന വൃക്ഷങ്ങം ബഹുവിധം
ഇച്ഛയായതിനുള്ള ശോഭയും സുഗന്ധവും
എത്രയും ക്ഷണംകൊണ്ടു മാറിപ്പോയ് വീണീടുന്നു
ചിത്രമായതിനുള്ള അഴകുമൊക്കെപ്പോകും.
ഇങ്ങിപ്പോം ഗൃഹസ്ഥനായ് കാണുന്ന ദ്രവ്യസ്ഥനെ
മന്ദഹാസത്താൽ പലർ സ്നേഹിച്ചു സേവിക്കുന്നു.
ബുദ്ധിമാനിവൻ ബഹുശക്തിമാൻ സമർത്ഥനും
അബ്ധിയിൽ മണലുപോൽ വിത്തസമ്പത്തുമുണ്ടീ
വാക്കുകം പറയുമ്പോം ചേർച്ചയായ് തോന്നീടുന്നു
പാക്കുവെറ്റിലകളാൽ ചുമക്കും ചുണ്ടുകളും

സുന്ദരനിവൻ മഹാശോഭിതൻ കാണുന്നോർക്കു
സുന്ദരന്മാരായിട്ടു പുത്രന്മാർ പുത്രികളും
ഇങ്ങനെയുള്ള ബഹുഭംഗികളും പലതരം
അങ്ങനെ ചില നാളുകഴിഞ്ഞൊരനന്തരം
ഒരുനാളിവൻതന്നെ വടിയും കൈയിലേന്തി
വരുമാറതുംകണ്ടു സൂക്ഷിക്കും ബഹുജനം
ഓഹോ ഈ ദേഹമേതു സംശയം തോന്നുന്നല്ലോ
അഹഹാ സർവ്വേശ്വരാ ഇയാൾക്കിതെന്തുവന്നു?
വന്നതുമൊന്നുമില്ലാ പോയതുമൊന്നുമില്ലാ
വന്നതുപോലെയുള്ളതൊക്കെയുമിപ്പോളുണ്ടു
എന്നതു പരമാർത്ഥമെങ്കിലും മുന്നമിവൻ
മന്ദഹാസത്താൽ ജീവിച്ചെന്നതു കണ്ടോരുണ്ടോ?
അന്നിവനുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുമെത്രചിത്രം
ഇന്നതൊക്കെയുമോർത്താൽ എന്തൊരു വിസ്മയമേ!''

മറെറാരു ഭാഗം ഇങ്ങനെയാണു്:

''നിന്നുടെ തിരുമേനി സുന്ദരതിരുമുഖം
മിന്നുന്ന നയനങ്ങളും ശോഭിതതിരുനാസി
ചുവന്നൊരധരങ്ങളും ശംഖുവൽ ദന്തങ്ങളും
ചുണ്ടിൽനിന്നൊഴുകുന്ന തേൻതുള്ളിസ്വരങ്ങളും
പാർക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്നു, കേൾക്കുവാനാശിക്കുന്നു
പാർത്തുസൂക്ഷിപ്പാൻ നേത്രം യോഗ്യമല്ലയോ നാഥാ.''

ആത്മാനുതാപത്തിനുപുറമേ, മരണപർവം ആദിയായി ചില പദ്ധങ്ങളും, ക്രിസ്തുമസ്കാലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് 'എക്ലോക്കുകളും' എന്ന പേരിൽ ഗദ്യപദ്യമയമായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ചില പ്രഹസനങ്ങളും ചാവറയച്ചൻ മലയാളസാഹിത്യത്തിനു് അടിയറവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവ ഭക്തിരസം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന കൃതിതല്പജങ്ങളാകുന്നു.[72]

തകടിയേൽ മാത്തൻ ഇട്ടിയവിരാ

കോട്ടയം പട്ടണത്തിൽ പഴയ സെമ്മിനാരിക്കുന്നു് ആറിന്റെ തെക്കേ തീരത്തു് 1815 മേ 15 മുതൽ 1879 മേ 27 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു അനുഗൃഹീതവാസനാകവിയാണു തകടിയേൽ മാത്തൻ ഇട്ടിയവിരാ. അക്കാലത്തു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സാമ്പത്തിക വിഷയത്തിലും കോട്ടയത്തു് മുന്നണിയിൽ നിന്നിരുന്ന കുടുംബങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു തകടിയേലേതു്. ഇട്ടിയവിരായുടെ പിതൃസോദരനായ പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ തൊമ്മൻ കൊച്ചി അപ്പീൽ കോടതിയിൽ ജഡ്ജിയായിരുന്നതായി കാണുന്നു. മലയാളത്തിനും സംസ്കൃത

72 ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ കൃതികളു, മാന്നാനം, 1981

ത്തിനും പുറമേ സുറിയാനിയിലും അദ്ദേഹത്തിന്ന് അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ. പ്രസ്തുത തൊമ്മന്റെ സഹോദരനായ മാത്തന്റെ ഏകപുത്രനായിരുന്നു ഇട്ടിയവിരാ. തൊമ്മന്റെ അടുക്കൽനിന്നു തന്നെയാണ് ഇട്ടിയവിരാ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിജ്ഞാനം നേടിയതു്. ഇട്ടിയവിരാ ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണ് കവിതാവ്യവസായത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതു്. സ്വസമുദായാംഗങ്ങൾക്കു ഗാനാലാപംചെയ്യുന്നതിന് അതു് ഉപകരിക്കുകയുംചെയ്തു.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ''സാമാന്യം നല്ല വാസനയുള്ള ഒരു കവിയായിരുന്നു ഇട്ടിയവിരാ.'' അദ്ദേഹം പ്രധാനമായും ബൈബിളിലെ കഥകൾമാത്രമേ പ്രതിപാദനത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നുള്ളു. മീനച്ചിൽ ആറിനെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതി ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇട്ടിയവിരായുടെ കൃതികളിൽ 1. വിസ്മയസ്വയംബരം, 2. സ്കറിയാസുതോദന്തം ഓടനൃത്തം, 3. പാസനൃത്തം, 4. ഉദയകീർത്തനം, 5. തിരുനാമകീർത്തനം, 6. സ്തുതിപ്പുകൾ, 7. മസുമോറകൾ, 8. ശയനസംസ്കാരം, 9. മറിയ നിവീസായുടെ സ്തുതിപ്പ് 10. പുന്നത്തുറപ്പള്ളിയുടെ പാട്ട്, 11. കൈപ്പുഴപ്പള്ളിയുടെ പാട്ട്, 12. പിറവത്തു പുത്തൻപള്ളിയുടെ പാട്ട്, 13. കോട്ടയത്തു് ഇടയ്ക്കാട്ടുപള്ളിയുടെ പാട്ട്, 14. കോട്ടയത്തു് ഇടയ്ക്കാട്ടുപള്ളിയുടെ ചിന്തു്, 15. കണ്ണങ്കരപ്പള്ളിയുടെ ചിന്തു്, 16. ഏതാനും സ്തുതിപ്പുകൾ എന്നിവ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ എട്ട് 'ജ്ഞാനകീർത്തനങ്ങൾ' എന്ന കവിതാശേഖരത്തിലും അവസാനത്തെ എട്ട് 'പുരാതന പാട്ടുകൾ' എന്ന കവിതാശേഖരത്തിലും.

വിസ്മയസ്വയംബരം

574 ഈരടികളുള്ള സാമാന്യം ദീർഘമായ ഈ കൃതിയിൽ ''പരിശുദ്ധ ദൈവജനനിയുടെ വിഹാരവാസം, പുണ്യസാംഗോപാംഗം, വിവാഹം, ദൈവദൂതന്റെ മംഗലവാർത്ത, ശുദ്ധ ഏലീശ്വാ ഉമ്മായെ സന്ദർശിപ്പാനുള്ള യാത്രയിൽ പാന്ഥസല്ലാപശ്രുതമായി, ശമുയേലിന്റെയും ശിശോന്റെയും സംക്ഷേപചരിത്രം, നിവ്യോപദേശങ്ങൾ, കർത്താവിന്റെ അവതാരം, ശുദ്ധകന്യാസ്ത്രീയുടെയും ശുദ്ധമാർ യൗസേപ്പിന്റേയും ഇടയന്മാരുടേയും സ്തോത്രങ്ങൾ'' മുതലായവ തുള്ളൽപ്പാട്ടുരീതിയിൽ വർണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇഷ്ടദേവതാവന്ദനം ഇങ്ങനെയാണ്:

''കർമ്മെലഗിരിയുടെ മുകളിൽ കണ്ടൊരു
കാർമേഘത്തിലുദിച്ച സ്വരൂപി
കർമ്മെലമാതാവാകിയ നിന്തിരു—
നിർമല ഭർത്താവിളകൊണ്ടിങ്ങു
തിരുമാന്നാനം ദയറാപാലൻ
മാർയൗസേപ്പിനെ വന്ദനചെയ്തെൻ....

ഇണ്ടൽഭവിച്ചതു സാത്താൻ മൂലം
മിണ്ടാതങ്ങു വസിച്ചൊരു നരനു
ജിഹ്വകൊടുത്തുരചെയ്യിച്ചവനെ,
ബഹുകൃപയാൽ തുണചെയ്യണമീശോ.
ബിലയാം തന്നുടെ ഗർദഭിയെത്താൻ
ബലമൊട്ട സംസാരിപ്പിച്ചവനെ,
ഭാഷിതമവരു വിരോധം ചെയ്താൽ
പാഷാണങ്ങൾ പാട്ടമതെന്നും
കല്പിച്ചരുളിയ തിരുവടിയെന്നുടെ
കിൽബിഷമൊക്കെയകറ്റീടണമെ.''

സ്കറിയാസുതോദന്തം

320 ഈരടികളടങ്ങിയ ഈ കൃതിയിൽ സ്ഥാപകയോഹന്നാന്റെ ജനനം, വനവാസം, പ്രസംഗം, ഹേറോദേശു നടത്തിയ ശിശുവധം, ഹേറോദിയായുടെ നൃത്തം, സ്ഥാപകന്റെ മരണം, മിശിഹായുടെ പ്രസംഗം, ഓർശ്ലേമിലേക്കുള്ള യാത്ര, ഗെത്സേമനിത്തോട്ടത്തിൽ വച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥന, മരണം, പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗാരോഹണം മുതലായവ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശിശുവധമിങ്ങനെ വർണിച്ചിരിക്കുന്നു:

''ആണ്ടു രണ്ടിനകത്തുള്ള ശിശുക്കളെ ഒടുക്കുവാൻ
ആണ്ടവനു വേണ്ടിയവൻ വിധിച്ചു കഷ്ടം!
കണ്ണുമേറ്റം കടുത്തുള്ളൊരന്തകന്മാർ പുറപ്പെട്ടു
കണ്ടകണ്ട കുട്ടികളെ ഒക്കെയും കൊന്നു
തോളുതന്മേൽ തള്ളമാരിട്ടുറങ്ങുന്ന കുട്ടികളെ
വാളുകൊണ്ടു ഹനിപ്പതി നെന്തൊരു ക്രൂരം
തൊട്ടിയാട്ടി പാട്ടുചൊല്ലിക്കളിപ്പിക്കും കുട്ടികളെ
വെട്ടി രണ്ടു തുണ്ടമാക്കി വധിച്ചാരന്നു
ദണ്ഡംകൊണ്ടിട്ടെണ്ണപൊത്തിക്കളിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും
തിണ്ണന്നങ്ങു ഖണ്ഡമാക്കി ഗമിച്ചാരന്നു
കേട്ടു കൂട്ടം നിലവിളിച്ചട്ടഹാസത്തോടുകൂടെ
കെട്ടിമാർവത്തണച്ചുകൊണ്ടോട്ടമോടോട്ടം
ഇടയ്ക്കോടിത്തടുക്കയും മുടിക്കെത്തി പിടിക്കയും
പിടിച്ചിങ്ങു പറിച്ചന്നു ഹനിച്ചീടുന്നു
എറിഞ്ഞിങ്ങു വരുന്നേരം വാളുകൊണ്ടു തടുക്കയും
മുറിഞ്ഞങ്ങു തുണ്ടമായിത്താഴെവീഴുന്നു
പുരയ്ക്കുത്തി വളകയും കരച്ചിലും മഹാദുഃഖം
ഞെരുക്കത്താൽ പുറത്താക്കി പിളർന്നാരന്നു

ഉണ്ണിനാശം ഭവിച്ചുള്ള വധുക്കളുടെ മുറകേട്ടാൽ
കണ്ണിനേതും കനിവില്ല സേവകന്മാർക്കു
ക്രൂരവിളിച്ചാണ്ടെവരുന്നപ്പുറത്തു പിടിച്ചോളിൻ
മൂർഖരിത്ഥം പലവിധം കൊലകൗംചെയ്യ''

പാസനൃത്തം

ഗെത്സേമനിത്തോട്ടത്തിൽവെച്ചുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രാർത്ഥന. അവിടത്തെ പീഡാനുഭവങ്ങളും മരണവും, ദൈവമാതാവിന്റെയും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെയും വിലാപം എന്നിവയാണ് ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഒരു ഭാഗം ഇങ്ങനെയാണ്:

''മുള്ളുള്ള വള്ളികൗം കൊണ്ടുമുടിയും
കൊള്ളിച്ചുവെച്ചവർ തല്ലിത്തറച്ചു.
ആക്ഷേപവസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ചു ദുഷ്ടർ
ഇക്ഷിതിനാഥനു ദണ്ഡൊന്നു നൽകി
ആക്ഷേപിച്ചുങ്ങൊരു രാജനെപ്പോലെ
രക്ഷകൻറാനനം തുപ്പിനിറച്ചു
നാട്ടാക്കധികാരി കാട്ടിയ ദേഹം
കാട്ടണം താതന്റെ മുമ്പിലെനിക്കായ്.''

ഉദയകീർത്തനം

ഇതൊരു പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ സംഭവങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു അഭീഷ്ടപ്രാർത്ഥന നടത്തുകയാണു കവി ഇതിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. മാതൃകയിതാ:

''ശക്തിയാലാട്ടിക്കളഞ്ഞൊരു സാത്താന്റെ
ശക്തിയകറ്റു നീ പരനീശോ.
വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കിക്കല്പിച്ചപോലെന്റെ
ഉള്ള സന്മാർഗ്ഗേ തിരിക്ക നീ.''

തിരുനാമകീർത്തനം

ക്രിസ്തുവിനോടും വ്യാകുലാംബികയോടുമുള്ള രണ്ടു പ്രാർത്ഥനകളാണ് 75 ഈരടികളുള്ള ഈ കൃതിയുടെ ഉള്ളടക്കം:

''അംബരാലയ നായകീ നമോ
നിർമലേ തവ സങ്കടം
ഓർത്തിടുന്നോരടിയനേ നിത്യം
കാത്തുകൊൗംക ദിവാനിശൗ
അർക്കഭ്രഷണധാരിയായ നീ
കാൺക നീ മമ സങ്കടം

സോമവാഹനചാരി തേ തവ
കുമാരനാകിയ ദേവനേ
ലക്ഷവൻമുടിമന്നവിരാജേ
രക്ഷകം മമ കാട്ട നീ.''

മസുമൂറകൾ

പഴയനിയമത്തിലുള്ള ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനത്തിലെ 6, 31, 37, 50, 101, 129, 135, 142, 143 എന്നീ സങ്കീർത്തനങ്ങളുടെ വിവർത്തനങ്ങളാണ് ഈ മസുമൂറകം. പാപത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്താപവും വെറുപ്പും ഭയവും ജനിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായവയാണ് ഈ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ. ഈ 9 മസുമൂറകളുംകൂടി 248 ഈരടികൾ വരും. മാതൃകയ്ക്ക് 142–ാം മസുമൂറയിൽനിന്നും ഏതാനും വരികൾ:

''സകലഭുവനപരിവൃഢനാദിനായകാ
കേൾക്ക നീ മമ പ്രാർത്ഥന
ചായ്ക തവ ചെവികൾ മമ സ്തോത്രമോർത്തു നിൻ
നീതിയാൽ മമ കേൾക്ക നീ
ഉടയവനെ ന്യായവിധിയതിൽ നിന്നുടെ
അടിയാൻ പ്രവേശിച്ചീടല്ലേ.
ജീവകുലമതിലൊരുവനുമില്ല നീതിമാൻ
ദൈവമേ തവ സന്നിധൗ.''

പള്ളിപ്പാട്ടുകൾ

പുറത്തുറപ്പള്ളി, കൈപ്പുഴപ്പള്ളി, പിറവത്തു പുത്തൻപള്ളി, കോട്ടയത്തു് ഇടയ്ക്കാട്ടുപള്ളി മുതലായ ദേവാലയങ്ങളുടെ സ്ഥാപനചരിത്രത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഗാനകൃതികളാണ് ഈ പള്ളിപ്പാട്ടുകൾ. പക്ഷേ, ഇവയിൽ പള്ളിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചരിത്രം വളരെ കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. ബാക്കിഭാഗങ്ങൾ പഴയനിയമകഥകൾ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതവും മരണവും, അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രേഷിതവൃത്തി, മാർത്തോമ്മായുടെ കേരളത്തിലെ സുവിശേഷവേല മുതലായവ വർണിക്കുവാൻ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കാട്ടുപള്ളിയുടെ പാട്ടിലുള്ളതാണ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ:

''വർഷം മൂന്നു സങ്കടത്താൽ നടന്നതിൻ
ശേഷം പള്ളി വേറായ്വെപ്പാൻ കല്പനവാങ്ങി
തൊള്ളായിരമോട്ട തൊണ്ണൂറേഴാം കൊല്ലം
പള്ളിവച്ചീസ്ഥലം തന്നിലനുവാദത്താൽ
കർക്കടകത്രിദിനം മാർത്തോമ്മാതന്റെ
ദുഃറാനയതിഘോഷാൽ പലർ കൊണ്ടോടി.

കീർത്തിയോടെ വടയാറിൽ വാസം ചെയ്യും
മാത്യൂസെന്ന മല്പാൻ കയ്യാൽ സ്ലീബാകല്പിവിടെ
രത്നാദികളോടുകൂടെ സ്ഥാപിച്ചേറ്റം
ഭക്തിയാൽ ഗീവറുഗീസു സഹദാനാമത്തിൽ.
ഘോഷത്താലെ പൂജനമസ്കാരമിവിടെ
ശേഷം കർമംചെയ്വാൻ കുരിശാലയമത്രം.''

സ്തുതിപ്പുകൾ

മാത്തൻ ഇട്ടിയവിരാ അനേകം ഭക്തഗാനങ്ങളുടെ കർത്താവാണെന്നു് അറിയുന്നു. അതിൽ 9 എണ്ണം ജ്ഞാനകീർത്തനങ്ങളിലും പുരാതനപാട്ടുകളിലും ഉൾപ്പെടുത്തി മുദ്രണംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ശയനനമസ്കാരത്തിലെ ഏതാനും വരികളാണു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്:

''ഇന്നിനിക്കേറെറം നീ ചെയ്ത നന്മകൾ സകലത്തിന്നായി
ഉടയവനെ സ്തുതിചെയ്തടിയൻ കൊണ്ടാട്ടുന്നിതു തിരുമുൻപിൽ
എന്നാൽ ചെയ്തൊരു പാപങ്ങൾ നിൻകൃപയാലെ ക്ഷമിക്കേണമെ
ഇതഥം ചൊല്ലിയപേക്ഷിച്ചെൻ പ്രാർത്ഥന നീ കേട്ടരുളണമെ
അതുലമഹിമകൾ നീതിക്കും അതിനു വിരോധമിപ്പാവങ്ങൾ
അതിനാലതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഇതു നാൾമുതൽ ഞാനുറയ്ക്കുന്നു
ഇന്നടിയാനെറ ഉറക്കത്തിൽ എന്നെനീവെളിവാൽ കാക്കണമെ.''

കൊന്നയിൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞുറൈട്ടർ

''ക്രൈസ്തവവേദചരിതം'' മുപ്പത്തിനാലുവൃത്തം എന്ന മണിപ്രവാള മഹാകാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവായ കൊന്നയിൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞുറൈട്ടർ ഏതാണ്ടു് ഒന്നേകാൽ നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പു് വേളൂർ കൊന്നയിൽ കുടുംബത്തിൽ ഭ്രജാതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവായ കൊന്നയിൽ മാണി അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരു പ്രമുഖനായിരുന്നുവത്രേ. അദ്ദേഹംതന്നെയായിരുന്നു കൊച്ചുകുഞ്ഞിന്റെ പ്രഥമഗുരുവും സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകനും. ഇംഗ്ലീഷു് വിദ്യാഭ്യാസം നിർവഹിച്ചതു കോട്ടയം സി. എം. എസു്. ഹൈസ്കൂളിലായിരുന്നു. അവിടത്തെ ഗ്രാമർ സ്കൂളിൽ മൂന്നു നാലു കൊല്ലം പഠിച്ചശേഷം പഴയ സിമ്മനാരിയിൽ ചേർന്നു പഠനം തുടർന്നു. പഴയ സിമ്മനാരിയിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീർത്ഥ്യന്മാരിൽ ഒരാൾ പാലക്കുന്നത്തു മാത്യൂസു് ശെമ്മാശൻ (പിന്നീടു് മാത്യൂസു് മാർ അത്തനാസ്യോസു മെത്രാപ്പോലീത്താ) ആയിരുന്നു. ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണമാണു പിന്നീടു കൊച്ചുകുഞ്ഞുറൈട്ടർ ''ക്രൈസ്തവവേദചരിതം'' കാവ്യം രചിച്ചതു്.

പഴയ സിമ്മനാരിയിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു മദ്രാസു് ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പു സ്പെൻസർ ആ കലാലയം സന്ദർശിക്കുകയും അവി

ടത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളെ പരീക്ഷിച്ച് ഏറ്റവും സമർത്ഥരായ രണ്ടു പേർക്കു പ്രതിമാസം മൂന്നുരൂപാ വിദ്യാർത്ഥിവേതനം അനുവദിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ആ രണ്ടു സമർത്ഥന്മാരിൽ ഒരാൾ കൊന്നയിൽ ജോൺ (കൊച്ചുഞ്ഞുറൈട്ടർ) ആയിരുന്നു. തമിഴ്, സംസ്കൃതം തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ അന്നുതന്നെ ആയാൾ പ്രാവീണ്യം നേടിയിരുന്നു. അനേകം സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്വന്തം കൈയക്ഷരത്തിൽ പകർത്തിയെടുത്തിരുന്നതു് ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ കൈവശമുണ്ടു്.

വിദ്യാഭ്യാസശേഷം തിരുവനന്തപുരം നക്ഷത്രബംഗ്ലാവിൽ ജോലി സ്വീകരിച്ചു; വളരെക്കാലം അവിടത്തെ ഹെഡ്റൈട്ടറായിരുന്നു. ഈ ജോലിയിൽ ഇരിക്കുന്ന കാലത്താണു് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതകളിൽ മിക്കതും രചിച്ചതു്. ആയില്യംതിരുനാൾ, വിശാഖംതിരുനാൾ, ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ എന്നീ മൂന്നു മഹാരാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രീതിഭാജനമായിരുന്ന കൊച്ചുഞ്ഞുറൈട്ടർക്കു് അവരിൽനിന്നു പല പാരിതോഷികങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അക്കാലത്തെ സ്വാധീനശക്തിയുള്ള വ്യക്തികളിൽ ഒരാളായിരുന്നുവത്രേ റൈട്ടർ. ഈ ജോലിയിലിരിക്കവെതന്നെ അദ്ദേഹം അകാലചരമം പ്രാപിക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

ഹിന്ദുക്കൾക്കുള്ളതുപോലെ ക്ഷേത്രിജനകങ്ങളും നിത്യപാരായണാർഹങ്ങളുമായ ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾ അക്കാലത്തു വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഉള്ളവതന്നെയും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ഹിന്ദുക്കളെ ആകർഷിക്കത്തക്കവണ്ണം സംസ്കൃതത്തിലോ മണിപ്രവാളത്തിലോ ആയിരുന്നില്ലാതാനും. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹിത്യപരമായ ഈ അനാസ്ഥയ്ക്കു കാരണമെന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും തന്നാലാവതു് ആ രംഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു തന്റെ കടമയാണെന്നു് അദ്ദേഹം കരുതി. ഈ ബോദ്ധ്യത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും കൈരളിക്കു് അനേകം കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ക്രൈസ്തവവേദചരിതം മുപ്പത്തിനാലുവൃത്തം, സുഭാഷിതം കിളിപ്പാട്ടു്, സ്തുതിപ്പുകൾ, അനുതാപകീർത്തനങ്ങൾ, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ, അസംഖ്യം ക്രൈസ്തവഗീതങ്ങൾ മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതുമാത്രമേ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നു തോന്നുന്നു.

രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം ഭാരതം മുപ്പത്തിനാലുവൃത്തം മുതലായ ഹൈന്ദവകൃതികൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള കവി അവയെ അനുകരിച്ചു ക്രൈസ്തവവേദസംബന്ധമായ ഒരു കാവ്യം രചിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ, തന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ മുപ്പത്തിനാലുവൃത്തവും രചിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായില്ല. പതിനെട്ടു വൃത്തങ്ങൾ എഴുതിത്തീർത്തപ്പോഴേക്കും മരണം അദ്ദേഹത്തെ ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞു. അതു പൂരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഇതേവരെ ആർക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. രാമായണാദികളെപ്പോലെ പാഠ്യപുസ്തകമാകുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം മുപ്പത്തിനാലു വൃത്തത്തിനു് ഉണ്ടായിട്ടി

ല്ലാത്തതിനാൽ അവയെപ്പോലുള്ള പ്രചാരവും അതിനു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

മൂപ്പത്തിനാലു വൃത്തത്തിൽ ക്രൈസ്തവവേദപുസ്തകത്തിലെ ഏതെല്ലാം ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തുവാനാണു കവി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. തീർന്നേടത്തോളമുള്ള ആദ്യത്തെ 18 വൃത്തങ്ങളിൽ ലോകസൃഷ്ടിമുതൽ മൂശയുടെ മരണംവരെയുള്ള പഴയനിയമകഥയാണു് ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാമായണം 24 വൃത്തത്തിൽ കവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വൃത്തങ്ങൾതന്നെയാണു് ഈ 18 വൃത്തത്തിലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. വൃത്തത്തിൽ മാത്രമല്ല, പ്രതിപാദനരീതിയിലും 24 വൃത്തത്തെയാണു കവി മാനദണ്ഡമാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്:

''ആദപിഴയാലുദിത പാപമതൊഴിപ്പാൻ
മേദിനിയിൽ ബേതലപുരേയവതരിച്ചോൻ
വേദനിധിയായ പരമേശ്രമിശിഹാതാൻ
വേദനയകറ്റുക നമുക്കു—ഗ്രണനാഥ.

വേദചരിതം സമുചിതം പറവതിന്നും
ആദിതിരുനായകവിലാസമറിവാനും
മോദമിയലുന്നൊരടിയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ
ആദിവചനം കരുണചെയ്ക—ഗ്രണനാഥ.

ആദ്യന്നമനാദ്യന്നമനന്തപൊരുളായോൻ
ആദ്യമൊരു വാക്കു ഭവനത്തിനു നിദാനം
ആത്മോദയതാരഗണമൊത്ത പരമേശം
വാഴ്ത്തീയവർ സ്തോത്രമലർതൂകി—ഗ്രണനാഥ.

കൂരിരുളടഞ്ഞ ജലമണ്ഡലമതിന്റെ
വാര്യുപരിചേന്നു വിഹരിച്ചു പരമാത്മാ
കാരണപരോക്ഷഗിരമേറഖിലഭ്രതം
ചാരുതരരൂപധൃതരായി—ഗ്രണനാഥ.''

പൂർവ്വപിതാവായ അബ്രാഹം ഇസഹാക്കിനെ ബലിചെയ്യുവാനൊരുങ്ങുന്ന രംഗം കവി വർണ്ണിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്:

''ഗ്രഥസ്ഥവാക്യങ്ങളേവം ഗ്രഹിച്ചും
ഗാഢംവളർന്നുള്ള താപം മറച്ചും
ചേടരുടയത്തോടു മാത്മജനോടും
കൂടിപ്പുറപ്പെട്ട—സവ്വൈകനീശോ

ദൂരത്രയോവാസരങ്ങൾ കടന്നാ
പാരൊത്ത ദേശമകംപുക്കനേരം
ദൂരത്തു പാർപ്പിച്ചവനുചാരവർഗ്ഗം
ചാരത്തണഞ്ഞാശു—സവ്വൈകനീശോ

പൂജക്കൊരുമ്പെട്ട പോകും കുമാരൻ
പൂജ്യൻ പിതാവോടണത്തിച്ചിതപ്പോഴം
ഹേ താത വിറകൊണ്ടു തീയൊണ്ടു കയ്യിൽ
പൂജാർത്ഥമാടെങ്ങു—സവ്വൈകനീശോ.

ഏറ്റവും മുഴുത്തുള്ള താപേന താതൻ
മുറും സുതനോടു ചൊന്നാൻ സുതാ കേഴം
കുറഞ്ഞളറോരു കുഞ്ഞാടു ദൈവം
തെറന്നീ നൽകുമേ—സവ്വൈകനീശോ

ഇത്ഥം പറഞ്ഞാശു ശൈലാഗ്രമേറി
തീത്തങ്ങു പീഠം വിറകുമടുക്കി
പുത്രം പ്രിയം തത്ര ബന്ധിച്ചിരുത്തി
കത്താവിനായ്ക്കൊണ്ടു—സവ്വൈകനീശോ

ഇഷ്ടാത്മജൻതന്നെ ഹോമിപ്പതിന്നായ്—
വെട്ടീടുവാൻ ഖഡ്ഗമോങ്ങും ദശായാം
പെട്ടെന്നു കേഴംക്കായൊരു നാദമപ്പോഴം
വെട്ടോല്ല നീയെന്നു—സവ്വൈകനീശോ.

ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞത്ര നോക്കുന്നനേരം
കാട്ടിൽപ്പടപ്പേലുടക്കിക്കിടക്കും
മുട്ടാടിനെക്കണ്ടെടുത്തു ബലിയായി
വെട്ടി സുതംപ്രതി—സവ്വൈകനീശോ.''

മൂശയുടെ ജനനം:

''നാഴംതോറും ബഹുബാലകരിങ്ങനെ
സലിലചരങ്ങൾക്കിരയാംകാലം
ലേവിസുതോത്ഭവനമ്രാമിന്നൊരു
സുതനുണ്ടായിതു—മിശിഹാശരണം.

കോമളരൂപം കണ്ടു പ്രസൂതാ
ഭാമിനി മാസത്രയപര്യന്തം
ഗൂഢം പരിപാലിച്ചൊരുശേഷം
പേടി മുഴുത്തു—മിശിഹാശരണം.

നളനിമ്മിതമാം പെട്ടിയിൽ
നളവളർ നദിയിൽ മാതാ വച്ചു
നളിനമുഖീ രാജാത്മജമന്നാഴം
ആളികളോടും—മിശിഹാശരണം

ആളികളോടിടകൂടി വിനോദി—
ച്ചാടൽ വെടിഞ്ഞു കുളിച്ചുദശായാം

പേടകദർശനമുണ്ടായ് കോമള—
നാം ഡിംഭനെയും—മിശിഹാശരണം.

കാലം കളയാതോടിച്ചെന്നു
ബാലകഭഗനീ ചൊല്ലി നിനക്കായ
പാലുകൊടുപ്പാനാളുവിളിപ്പേൻ
ബാലികമൗലേ—മിശിഹാശരണം.

കാതിലനുജ്ഞ മുദാ കേട്ടടനെ
മോദസമുദ്രേ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി
കാതരമിഴിമാതിൻ മൊഴി വേഗം
മാതരമാനയൽ—മിശിഹാശരണം.

രാജകുമാരി താമവദത്വം
വ്യാജമൊഴിഞ്ഞു മദത്ഥമിമംപോൽ
പായയ ദാസ്യാമി തവ വേതനം
ആയതമിഴി തേ—മിശിഹാശരണം.''

ഈ മുപ്പത്തിനാലുവൃത്തം കവിക്കു പൂർത്തിയാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ പോയതു കൈരളിയുടെ നിർഭാഗ്യമെന്നേ പറയാനുള്ളു. കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ പലർക്കും ഈ കാവ്യം മനഃപാഠമായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണുണ്ടെട്ടർ വശ്യവാക്കായ ഒരു കവിയായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും തെളിയിക്കുന്നു. കീർത്തനങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്തുതികളിലെ ഒരു ഭാഗം ഇങ്ങനെയാണു്:

''ഇടികളും വസന്തകളും പഞ്ഞങ്ങളും
കുടിലതയുള്ളൊരു പടകളുടെ
മുടിവുകളും നീക്കിപ്പാലിച്ചോ—
രുടയവനെ സ്തുതിചെയ്യുന്നേൻ.

അന്നം വസനാദികളും ത—
ന്നന്നന്നെന്നെപ്പോററിയൊരു
ഉന്നതനാമെൻ കർത്താവേ
നിന്നെ സ്തുതി ഞാൻ ചെയ്യുന്നേൻ.''

ഒരു സങ്കീർത്തനഭാഗം കവി പദ്യരൂപേണ പരാവർത്തനംചെയ്തിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്:

''അവനില്ലവനം ദേവനിലെന്നു
നിവദിക്കുന്നവർ പലരുണ്ടാം
മമ രിപുകന്നമടിച്ച പരാ
മാമപി പാലിച്ചീടുക നീ
പാതകപല്ലുതകർത്ത പരാ
പാലയ പാലയ പരമപരാ.''

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്

കവിതാസംരംഭങ്ങൾ—2

നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ

സ്വസമുദായത്തിന്റെയും നാടിന്റെയും ബഹുമുഖമായ ശ്രേയസ്സുകൾക്കുവേണ്ടി സ്വജീവിതമർപ്പിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു മാണിക്കത്തനാർ. കേരളത്തിലെ പഴയകൂർ സുറിയാനിക്കാർക്കു സ്വയംഭരണം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള യത്നങ്ങളിലാണു് അദ്ദേഹം ആയുരന്തം വ്യാപൃതനായിരുന്നതു്. തന്മൂലം സാഹിത്യപരമായ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനുള്ള വിശ്രമസമയം അദ്ദേഹത്തിനു നന്നേ കുറവായിരുന്നു. മാത്രമല്ലാ, അദ്ദേഹം ഒരു കവിയശഃപ്രാർത്ഥിയുമല്ലായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഭാഷാപോഷണത്തിനു കിട്ടിയ യാതൊരു സന്ദർഭവും അദ്ദേഹം പാഴാക്കിയില്ല. സസ്രാണിദീപിക പത്രത്തിന്റെ പ്രാരംഭകനും ആദ്യപത്രാധിപരും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ആ പത്രത്തിന്റെ പ്രഥമലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരണോദ്ദേശ്യം വിവരിച്ചു് അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലുമായി ആറു പദ്യങ്ങടം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

''എങ്ങും തിങ്ങിനിറഞ്ഞു നിത്യവെളിവായു് സത്യശ്രുതിപ്രാഭവം
പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങിവരും പടിക്കുദിനം പാലിച്ചു ലോകത്രയം
തുംഗാമോദമുയർത്തി നിത്യമൊരുപോൽ മേവും ജഗജ്ജീവിതം
സംഗാതീതസമസ്തബോധഗുരുവാമീശൻ തുണയ്ക്കേണമേ.

''യൗസേബാഭിധപുണ്യപൂരുഷയശഃശ്രീനാമസംസ്ഥാപിതേ
മാന്യാനാക്ഷരയന്ത്രകേ സുമഹതാമാദ്യാശ്രമേ യോഗിനാം
നസ്രാണീയജനൈഃ പ്രശാന്തഹൃദയൈർമ്മുദ്രീകൃതം ഭൂയശോ
ഭദ്രാണി പ്രദദാതു പത്രകമിദം ക്രിസ്തേശസംപ്രാർത്ഥനൈഃ''

എന്നിവ അതിൽപ്പെട്ട ശ്ലോകങ്ങളാകുന്നു.

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസു മാപ്പിള മുതലായ പ്രഗല്ഭകേർക്കൊപ്പം ദീർഘകാലം ഇദ്ദേഹം ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ പ്രവർത്തകാംഗമായി വിരാജിച്ചിരുന്നു. സഭയുടെ ചില യോഗങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. 1893—ലെ വാർഷികയോഗാദ്ധ്യക്ഷൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1892—ൽ കോട്ടയത്തു നടന്ന കവിസമാജത്തിന്റെയും അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന കവിതാമത്സരത്തിന്റെയും പ്രധാന പ്രമതലക്കാരിൽ ഒരാൾ മാണിക്കത്തനാരായിരുന്നു. കവിസമാജയോഗ

ത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടെന്നോണം വിരചിതമായിട്ടുള്ള ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ രവിവമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കവി സഭാരഞ്ജനം നാടകത്തിൽ സംമര്യപുരുഷനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്:

''സത്തനായ നിധിയിരിക്കൽ വാണിടും
കത്തനാരവർകളും വന്നിടുന്നിതാ
ഉത്തമാദരവൊടൊത്തു വേണ്ടപോ—
ലത്രയെത്തി യെതിരേറ്റിടാമഹം.

''പലപല വിഷയത്തിൽ ജ്ഞാനമാലോചനസ്ഥായ—
ബ്ബലമുടയൊരു ബുദ്ധിപ്രൗഢിയെന്നുള്ളതെല്ലാം
നലമൊട്ടു വിലസുന്നീ കത്തനാരിങ്ങിരിക്കു—
ന്നളവിലപരനാരാണിന്നഭിപ്രായമോതാൻ.''

കൈരളീകൈങ്കര്യത്തിൽ കേരളപാണിനിക്കൊപ്പമുള്ള ഒരു സ്ഥാനം മാണിക്കത്തനാർക്കുമുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു സമ്മതമല്ലേ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്?

''ധന്യശ്രീ രാജരാജൻ തിരുവടി നടുവത്തപ്പുറത്തങ്ങിതാ സ—
മ്മാന്യശ്രീ നീലകണ്ഠൻ, തദനു നിധിയിരിക്കുന്ന ദിക്കന്യദേശേ,
ഇന്നേവം പൂർവ്വപുണ്യോത്തരതരമൊട്ടു ശോഭിച്ചു കൈലാസശൈല
ത്തിന്നൊക്കും സൽസമാജം ചിരമിഹ നിലനില്ക്കട്ടെ
നീക്കംവരാതെ.''

ശോഭരാജവിജയം, കൃപാവതി എന്ന രണ്ടു നാടകങ്ങൾക്കു പുറമേ 3. ശോശാൻചരിതം, 4. ശിംശോൻചരിതം, 5. ഔഗേൻ ചരിതം എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും, അനേകം ഗാനങ്ങളും ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങളും മാണിക്കത്തനാരുടെ കൃതികളിൽപ്പെടുന്നു. നാടകങ്ങളെപ്പറ്റി മുൻ ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ശോഭരാജവിജയത്തിലെ നാന്ദീശ്ലോകമാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:

''സർല്ലോകാനന്ദവല്ലിപ്പടരതു കയറിപ്പൂത്തുനിന്നാടുവാനായ്
നല്ലോർക്കുല്ലാസപകപം തരുമരിയ തരുക്കുട്ടമാം സഭ്യരാശേ,
കില്ലോളം തെല്ലുമാധിക്കടലടിതഴകിപ്പൊങ്ങിയക്കാന്തി വാഹൻ
മല്ലോടേറേറാനെ വെല്ലാനായൊഴുകിയൊരുകൃപാ നിങ്ങളിൽ
തങ്ങിടട്ടെ.''

ആ നാടകത്തിലെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൂടി പകർത്താം:

''ഖേദം വിട്ടുപിരിഞ്ഞു ജ്യേഷ്ഠനതിനാൽ ഖേദിച്ചു ഞാനേറ്റവും
വേദദ്വേഷികളോടു ചേർന്നൊരവനെത്തേടിത്തിരിച്ചീടുവാൻ
പാദംവെച്ചു തുലുക്കവേഷമണിവാൻ വന്നോരു ഞാൻ നിൻകൃപാ
നാദം കേൾപ്പതിനില്ല ഭാഗ്യമിനിമേലെന്നായിതോ ദൈവമേ.''

''ധനവുമഖിലഭാഗ്യം ദൈവചിത്തത്തിൽ മുക്കി–
ത്തനതുജഡവുമങ്ങേ രക്തസാക്ഷ്യത്തിനാക്കി,
മനുജകരുണമൂലം മൃത്യുവേറോനെ നോക്കി
കനകമുടിയുമങ്ങേക്കേവലം പാട്ടിലാക്കി.''

കൂപാവതീനാടകത്തിലെ നാന്ദീശ്ലോകം കത്തനാരുടെ സമുദായാഭിമാനത്തെക്കൂടി വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതാണു്.

''ചൊല്ലാളം കേരളത്തിൽ പലവകയധികാരത്തൊടും പണ്ടു
വാണോ–
രെല്ലാ നസ്രാണികൾക്കും കുലപതി നിലയിൽ
സ്വന്തരാജ്യം ഭരിച്ചോർ,
വില്ലാർവട്ടം നരേന്ദ്രർക്കതിമുദമരുളിപ്പോന്ന മാത്തോമ്മശ്ലീഹാ
ഉല്ലാസം നിങ്ങളെല്ലാവരിലുമനുദിനം നൽകി രക്ഷിച്ചിടട്ടെ.''

ഒരു ഭിക്ഷുകിയെ കവി നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു:

''ചേരാതുള്ളതിതെങ്കിലും ശുചിയെഴും വസ്ത്രം ധരിച്ചും വെറും
മാറാപ്പൊന്നു പുറത്തുതൂക്കിയൊരു കൈത്തണ്ടിൽ
ചുരത്തൊണ്ടുമായ്
ക്രൂരാർക്കും കലരുന്ന മട്ടിലൊരു ദണ്ഡന്തീട്ടുമീകോണിയിൽ
കേറാനും കഴിയാതെ ഭിക്ഷുകിയിതാ നില്പുന്നു ദുഃഖാർത്തയായ്.

''ആരെന്നാലെന്തു നമ്മൾക്കവരുടെ ഗുണദോഷങ്ങളും
കൊണ്ടെന്തു കാര്യം
നേരോടെല്ലാരുമൊപ്പം പരമജനകസൂനുക്കളാകുന്നമൂലം
പാരം ക്ഷീണിച്ച പുത്രൻ നിജജനകകൃപയ്ക്കെത്രയും
പാത്രമാംപോൽ
പാരിൽ ഭിക്ഷുക്കളെല്ലാം പരമനുടെ കൃപയ്ക്കെത്രയും
യോഗ്യരത്രേ.''

ദീനാനുകമ്പയ്ക്കു് ഉത്തമമാതൃകയായി, കൂപാവതിയെ അതിശയിക്കുന്ന മറെറാരു കഥാപാത്രം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല:

''അമ്മേയീമോതിരം മൽജ്ജനകജനനിമാരോമ്മ
കാട്ടുന്ന പൊന്നാം
ചുമ്മാചൊൽകല്പിതല്ലാതൊരു മുതലുമെനിക്കില്ലരക്കാശു
പോലും
ഉണ്മാനില്ലാതെ ഘോരപശിയതു പിടിപെട്ടിട്ടുമീയംഗുലീയ–
ത്തിന്മേലുള്ളോരു പക്ഷത്തിരകളം മറികയാൽ
വിറ്റതില്ലീധനത്തെ.

''ഇന്നെൻ കൈക്കൽ പണങ്കാശൊരുവകയണവും
കൂടെയില്ലാത്തനേരം
വന്നിങ്ങെന്നോടിരക്കുന്നഗതിയൊടിഹ ഞാനെന്തു
ചൊല്ലുന്നുവെന്നും
വന്ദിക്കും നാഥനെക്കാളൊരുവിരലണിയും
സമ്പന്നമോ സാരമെന്നും
ഒന്നോടെന്നെപ്പരീക്ഷിപ്പതിനിതി ഭവതീം
വിട്ടിതോയെന്നതോന്നും.''

മാണിക്കത്തനാരുടെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതു് 'ശോശാൻചരിത'മാണു്. പഴയനിയമത്തിലെ ഒരു ചാരിത്ര്യധാമമായ ശോശാന്നയുടെ ചരിത്രമാണു് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഈ കൃതിയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പദ്യങ്ങളുടെ ആദ്യക്ഷരങ്ങൾ അനുക്രമം അക്ഷരമാല മുറ അനുസരിച്ചു് 'അ' മുതൽ 'അ' വരെ സഞ്ചരിക്കുന്നതായി കാണാം. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം മാത്രമല്ല, ചിലേടങ്ങളിൽ അന്ത്യാക്ഷരപ്രാസവും ദീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാതൃകയ്ക്കു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

''ആകാശത്തേറുവാൻ പൂർവന്മാർ ചെയ്തൊരാ—
പോകാമുട്ടക്കോട്ടതീരായ്കയാൽ
ഇച്ഛിതസാദ്ധ്യത്തിന്നായിട്ടോയോയാക്കീം
മെച്ചമാം സൗധം തീർത്തെന്നു തോന്നും
ഇത്രമേൽ പൊക്കവും ഭംഗിവിസ്താരവും
ചിത്രമാം രക്ഷണമെല്ലാം ചേരും.
ഈവിധമുന്നതിചേർന്നൊരു സൗധത്തിൻ
ഭാവം പതിന്മടങ്ങേററീടുവാൻ
ഈഷലും പന്തിപകക്കാതെ വൃക്ഷങ്ങൾ
ഭ്രഷണപുഷ്പങ്ങൾ പകുങ്ങളും
ഉത്തമഗേഹത്തിൻ ചുററിലും നില്ക്കുന്നു
ചിത്തം കാണികൾക്കിളക്കുമാറായ്.
ഉന്നതവൃക്ഷങ്ങൾ ചൂഴും ലതകളും
പൊന്നിൻനിറപുഷ്പജാലങ്ങളും
ഊനമില്ലാതുള്ള രത്നങ്ങൾ സ്വസ്ഥാനം
താനേ വിട്ടിങ്ങു പോന്നെന്നു തോന്നും
ഊടാഭയേറുള്ള മൊട്ടുകൾ തിങ്ങുന്ന
കാടായ പൂച്ചെടിക്കൂട്ടങ്ങളും....''

യഹൂദന്മാരുടെ ന്യായാധിപന്മാരിൽ ഒരാളും അസാധാരണകായശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നവനുമായ ശിംശോൻ ദെലൈലാ എന്ന ഭാര്യയുടെ വഞ്ചനമൂലം അപകടത്തിൽപെടുന്നതാണു 'ശിംശോൻചരിത'ത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. സിറിയൻവനവാസിയും വിശുദ്ധനുമായി

രുന്ന മാർ ഔഗേന്റെ ജീവിതകഥയാണു് 'ഔഗേൻചരിതം.''തിരു യാത്ര' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിരിക്കുന്നതും, പ്രഥമകാരുണ്യസ്വീകരണംകഴിച്ച കുട്ടികൾക്കു പാടുവാൻവേണ്ടി എഴുതിക്കൊടുത്തതുമായ ഒരു സുദീർഘഗാനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ:

''ഉറവകളാകട്ടെൻ കൺകൾ
മുറിയാതൊഴുകട്ടെ കണ്ണീർ
പറയാതവ കാട്ടിടട്ടേ
കുറയാതെന്നാത്മദുഃഖം
കാട്ടുവെൻ ദീർഘശ്വാസത്താൽ
പൊട്ടുമെന്റെ ചങ്കിൽ താപം
തമ്പുരാനെ നിന്നെമാത്രം
അമ്പൊടിനി സ്നേഹിപ്പെൻ ഞാൻ
എത്ര കഷ്ടകാലമയ്യോ
ഇത്ര കൺകാണാത്തോനായി
മിത്രപിതാസർവേശന്റെ
ശത്രുവെപ്പോൽ നടന്നു ഞാൻ.''

ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവത്തെ അനുസ്മരിച്ചു് മാണിക്കത്തനാർ രചിച്ചിരിക്കുന്ന ''എന്തോ തിരഞ്ഞുവന്നു നീയീവൻ പാപിയുള്ളി ലെന്തോ തിരഞ്ഞുവന്നു'' എന്ന ഗാനവും, മാർ യൗസേപ്പിന്റെ സ്തുതിക്കായി രചിച്ചിരിക്കുന്ന ''ആശകളെന്നാത്മം നാശമാക്കും മുന്നമേ—ദിവ്യയീശോയുണ്ണിയോടുണർത്തി രക്ഷിക്കെണമെ, രാജ പുത്ര ദേവമിത്ര പുണ്യഗോത്ര രക്ഷാകരപാത്ര'' എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഗാനവും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാകുന്നു.

മാണിക്കത്തനാർ അനേകം സന്ദർഭങ്ങളിൽ മംഗളാചരണമാ യും സമസ്യാപൂരണമായും നിമിഷകവിതയായും അനേകം ഒറ്റശ്ലോ കങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാതൃകയ്ക്കു് ഒന്നുരണ്ടു് ഇവിടെ പകർത്താം. തിരുവനന്തപുരം ഭാഷാപോഷിണിസഭാസമ്മേളനത്തിനു്:

''ഭാഷാപോഷിണി കല്പവല്ലിവനിതാ
ദോഷജ്ഞരാണീശനിൽ
ഭേഷായ്ച്ചേന്നു പടർന്നു സൂനനിരയാ ശാഖാ പടർത്തീടണം
ശേഷാകാരവികാരഹീനമവയാൽ ഭ്രഷ്ടാപ്തഭാഷാംഗനാ
ശേഷാഹീശമഹീശദേശസഭയാമേഷാ ജയിച്ചീടണം.''

ഗ്രഹണവർണ്ണന:

''വെള്ളക്കാക്കൊരു വെള്ളിമാമലയതായ്കൊള്ളുന്ന പൂവ്വാശയാം
തള്ളക്കാലടിവിട്ടു തുള്ളിയുഴലും വെള്ളശ്ശിപ്പിള്ളയെ
പള്ളയ്ക്കുള്ളിലെടുപ്പതിന്നു പുളയും കൊള്ളിക്കരിമ്പാമ്പുപോൽ
കള്ളപ്പേരുധരിച്ചു ഭൂനിഴലിതാ ചെല്ലുന്നു മെല്ലെന്നഹോ.''

ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തു:

''സങ്കല്പരൂപേണ നിനച്ചു നിന്നെ
എങ്കല്പരംചേർത്തു ലയിച്ചു ഞാനും
പൊങ്കല്പവൃക്ഷക്കുരിശിൻചുവട്ടിൽ
നിങ്കല്പനയ്ക്കായ് ബത, കാത്തിടുന്നേൻ.''

''താരേശൻ ചാരുകാന്ത്യാ കുമുദനിരകളിൽ
തോഷമേകുംവിധത്തിൽ
ചാരേ ചേരും ജനത്തിന്നൊരുവക ദുരിതംപോലുമേശാതെ
നിത്യം
ധാരാളം ധർമ്മബുദ്ധ്യാ പരജനകരുണാമാരി പാരം
ചൊരിഞ്ഞി--
പ്പാരാളം പാരിജാതം പരഹിതകരസൂരീന്ദ്രസാരാത്മരൂപം.''

മറിയാമ്മനാടകത്തെപ്പറ്റി:

''ഈപ്പച്ചാ തവ നാടകം മമ മനസ്സിന്നേറ്റമാഹ്ലാദക-
ക്കോപ്പിട്ടെന്നകരംഗമേറി നടനംചെയ്യുന്ന പൊയ്വല്ലിടോ
തോല്പിക്കാൻ കൃതിയില്ല, രൂപകമിതിന്നൊത്തുള്ളതും
നാസ്തിയെ-
ന്നാപ്പിട്ടെങ്ങുമുരച്ചിടാൻ മടിയിനിക്കില്ലിന്നതെല്ലെങ്കിലും.''

സോദരീപുത്രന്റെ നവോഢയായ പത്നിയെപ്പറ്റി(നിമിഷകവിത):

''കൊച്ചേലീമണിയാകുമെൻ മരുമകൾക്കുള്ളോരു സൗശീല്യവും
നൽച്ചേതോഹരദേഹഭംഗിയൊടു വാക്കിന്നുള്ള മാധുര്യവും
കൊച്ചേണാക്ഷികളൊക്കെയൊത്തുതൊഴുമാക്കണ്ണിന്നെഴും
കാന്തിയും
വച്ചേനത്തൊടുചേർത്തുനോക്കിലിവളെൻ മാത്തന്റെ
ഭാഗ്യോദയം.''

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള

മഹാശയനായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ ബഹുമുഖമായ സാഹിത്യസേവനങ്ങളെപ്പറ്റി മുന്നൊരു അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു പത്രാധിപരെന്ന നിലയിലുള്ള വിശ്രമരഹിതമായ ജോലികൾക്കിടയിൽ കവിതാസപര്യചെയ്യുന്നതിനു വളരെക്കുറച്ചു സമയമേ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നിരുന്നാലും അമൂല്യങ്ങളായ ചില സാഹിത്യസമ്പാദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മലയാളഭാഷയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കേരളീയകവികളെ നാടകഭ്രാന്തു വല്ലാതെ ബാധിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടല്ലോ. ആയിടയ്ക്കു വറുഗീസുമാപ്പിള രചിച്ച എബ്രായക്കുട്ടി

നാടകത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഹൈന്ദവപുരാണേതരമായ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചു് കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചില നാടകങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് എബ്രായക്കുട്ടി. പ്രസ്തുതനാടകത്തിലെ നാന്ദീശ്ലോകം ഇങ്ങനെയാണു്:

''പൊങ്ങിപ്പോകുന്നവറെപ്പൊടിയൊടിടയുമാ—
റാക്കിയും പോക്കിഗർവം
തങ്ങിത്താണുള്ളവറിൻ തല തരമൊട്ടയ—
ത്തിച്ചുമത്യുച്ചമെന്നും
മങ്ങിക്കത്തും തിരിക്കും ചതവുപിടിപെട്ടും
ഞാങ്ങണയ്ക്കും തുണയ്ക്കും
തിങ്ങിത്തേറുന്ന കൂറൊത്തൊരു നയനിധിയെ
വാഴ്ത്തണം നിത്യവും നാം.''

യൗസേപ്പിനെപ്പറ്റി പോത്തിഫറുടെ ഭാര്യ:

''കണ്ടാലെത്ര മനോഹരൻ കാമിനിമാക്കുത്തമനാരിലത്യാശയി—
ന്നുണ്ടാകാതെയിരിക്ക കേവലമസാദ്ധ്യം സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും
പണ്ടേ മോഹമിനിക്കിവങ്കലതിയായുണ്ടാകകൊണ്ടല്ലയോ
വേണ്ടേന്നോതിയ കാന്തനോടു കലഹംപൂണ്ടന്നു
വീണ്ടൊന്നു ഞാൻ.''

ഫറവോന്റെ സ്വപ്നം:

''ചാരുതരം പെരുകുന്ന പുഷ്ടിതിരളും ഗാത്രങ്ങളൊത്താ നദീ—
തീരത്തേറിയൊരേഴുഗോക്കളവിടെപ്പുൽമാലിയിൽ മേയവേ
ആരും കാൺകിലറയ്ക്കുമാറു പുറകേ പാരം മെലിഞ്ഞേറിവ—
ന്നോരഗ്ഗോക്കളും വിഴുങ്ങിതേഴുമിവയെക്കണ്ടാലതുണ്ടായിടാ.''

''നന്നായിട്ടൊരുതണ്ടിലേഴു കതിരുണ്ടായ്വന്നു മുറ്റും നിറ—
ഞ്ഞന്നേരത്തു പതിത്തുണങ്ങിയുമൊരേഴുണ്ടായി രണ്ടാമതായ്
വന്നോരേഴിവ നിന്നൊരേഴിനെ ജവാലൊന്നിച്ചകത്താക്കിനാ—
രിന്നെല്ലാമുരചെയ്തു ഞാനിവരൊടില്ലുത്ഥം
കഥിക്കാനൊരാളും.''

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതകഥയെ സംക്ഷേപിച്ചു് വടുഗീസുമാപ്പിള വിവിധ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മനോഹരകൃതിയാണു സച്ചരിത്രശതകം. ഇതിന്റെ അവതാരികയിൽ കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി ഇതിനെപ്പറ്റി ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിമർശം അക്ഷരശഃ അനവദ്യമാണെന്നു് ഈ കൃതി വായിക്കുന്ന ആരും സമ്മതിക്കും: ''ഓരോ സുവിശേഷങ്ങളിലും അനേകമദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കഥയെ പ്രധാന സംഗതികളായതൊന്നും വിട്ടുകളയാതെ ചുരുക്കി ഈ ശതകത്തിൽ അടക്കിയ

തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം അത്യന്തം വിസ്മയനീയമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, കഥയെ ചുരുക്കുകയും സംഗതികളെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ തിക്കിക്കൊള്ളിക്കുകയുംചെയ്യുന്നതിനായി പുസ്തകകർത്താവു് അല്പംപോലും ക്ലേശിക്കുകയോ പദ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾക്കോ ചമൽക്കാരത്തിനോ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കോ പാകശയ്യാദികൾക്കോ ഹാനി വരുത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല... ഈ കൃതിക്കുള്ള വിശേഷഗുണങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയങ്ങൾ വാക്യങ്ങളുടെ തന്മയത്വവും ഹൃദയംഗമത്വംതന്നെയാണു്...ആധുനികങ്ങളായിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകൃതികളിൽപ്പോലും ഇത്രയും സരസത്വവും ഹൃദയംഗമത്വവുമുള്ളതായ ഒരു പുസ്തകം ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചയായിപ്പറയാം...ഈ പുസ്തകത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളും മറ്റും വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ നാലഞ്ചുപ്രാവശ്യമെങ്കിലും കണ്ണുനീർ തുടയ്ക്കാതെ വായിച്ചുതീർക്കുവാൻതക്ക ധൈര്യമുള്ളവർ മനുഷ്യരായിട്ടുള്ളവരിൽ ആരുമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.''

സച്ചരിത്രശതകത്തിലേതാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യങ്ങൾ:

''മന്നിൽത്തിങ്ങുന്ന പാപം മുഴുവനുമിഹതൻ
മൌലിയിൽത്താങ്ങുവാനായ്
തന്നിൽ താനേ ജനിച്ചീടിന നരശിശുവാം
വസുവിൻ വാസ്തവത്തെ
തന്നുൾത്താരിങ്കലോർക്കാതലിവുമധികമാം
പുത്രവാത്സല്യവും പൂ—
ണ്ടുന്നിദ്രാമോദസിന്ധൌ മുഴുകി മരുവിയാ—
ക്കന്യയാം ധന്യ ധന്യ.'' (8)

''ഗുരുവരനൊരുനാൾ തൻ ശിഷ്യരാം മൂന്നു പേരൊ—
ത്തൊരു ഗിരിമുകളിൽ പുക്കന്നു തദ്ദിവ്യരൂപം
അരുണനിഭമുഖത്തോടൊത്തുമങ്ങാതപശ്രീ—
പെരുകിന തുകിലോടും കണ്ടവർക്കിണ്ടലായീ.'' (56)

''രക്തബന്ധമൊരുമുഖ്യമോ ഹൃദയനിഷ്ഠ—
ളങ്കുതയിൽ നിന്നെഴും
ശക്തിയുറെറാരുനുരക്തിപൂണ്ട ജനതൈക്യ—
മത്ര നിരൂപിക്കുകിൽ
ഇക്കണക്കിലൊരു സൌഖ്യ,മുറഗുണമൊക്കെ—
യൊക്കുമൊരു പത്നിയും
മക്കൾതൻ ഗണവുമൊക്കെയുള്ളവനുമോക്കി—
ലീ യുലകിലൊക്കുമോ.'' (77)

''ഇരുപുറവുമഹോ തൻ കൈകളം രണ്ടും പരത്തി–
ത്തരുവിലുടലുറപ്പിച്ചാണിയാൽ വീണിടാതെ
ചരണമപി തറയ്ക്കപ്പെട്ടിതാമട്ടു തുങ്ങും
തിരുവുരുവമരേണം നിത്യമെൻ ചിത്തമദ്ധ്യേ.'' (93)

''തെറിപ്പോകുന്ന തെല്ലും തിരിവിവരിലൂടി–
ക്കായ്കയാൽ താത! കോപം

പറവീടല്ലേ ഭവാനെന്നവരുടയ നട–
ത്തയ്ക്കു ചേർന്നേറമുള്ളം
മുറി പ്രാത്ഥിച്ചുമാണിപ്പഴുതുകളം വഴിയായ്
ചോര ചോന്നും വിഷാദാ–
ലിറവിക്കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചും മരുവിനൊരുരുവം–
പ്പൂവിൽ മേ മേവിടേണം. (96)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി, ''നാട്ടരാഗങ്ങളംകൂ അനുസരണമായിട്ടുള്ള ഗാനസമ്പ്രദായത്തിൽ'' വറുഗീസുമാപ്പിള രചിച്ചിട്ടുള്ള 51 കീർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണൂ ''കീർത്തനമാല''. ഇതൂ 1901–ലാണൂ പുസ്തകരൂപത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകൃതമായതെങ്കിലും അതിനു വളരെ മുൻപുതന്നെ ഇതു പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നു. സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ നിർബന്ധപ്രകാരമാണൂ വറുഗീസുമാപ്പിള ഈ ഗാനങ്ങളം രചിച്ചതെന്നൂ മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടൂ.

കോട്ടയത്തെ മാർ ദിവന്നാസ്യോസൂ സെമ്മിനാരിയെപ്പറ്റി വറുഗീസുമാപ്പിള രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ പെട്ടതാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളം:

''ആഴിക്കപ്പുറത്തുനിന്നിങ്ങാലപ്പുഴെ വന്നമന്നീ–
യൂഴിത്തട്ടിൽ പ്രസിദ്ധനായൂത്തീർന്ന ഡാറാഖ്യൻ
കോടീശ്വരനായ ഹൂണകുലേശ്വരനുംക്കുരുന്നിൽ
കൂടിയ മോദത്തോടൊത്തു ചെയ്ത സഹായാൽ
എട്ടു ദിക്കും പുകളംപെട്ട കോട്ടയത്തിന്നൊരു നെറി–
പ്പൊട്ടായിട്ടു വിളങ്ങുന്ന കെട്ടിടം തീർന്നു...
അമ്പെഴുമത്തമ്പുരാന്റെ സമ്പൂർണ കരുണകൊണ്ടും
വൻപെഴുന്ന സജ്ജനത്തിൻ സഹായംകൊണ്ടും
ഇമ്പമോടീപ്പാഠശാലയെന്നുമേവം വളരട്ടെ
അൻപരിലൻപനീശന്റെ കടാക്ഷംകൊണ്ടും.''

വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ മറ്റൊരു കൃതിയാണു ''ദർപ്പവിച്ഛേദം'' അഥവാ ''യദുകുലരാഘവം'' ആട്ടക്കഥ. പേരിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതുപോലെ രാമായണകഥാസ്പർശിയാണൂ ഇതിവൃത്തം. സാധാരണ ആട്ടക്കഥകളുടെ രീതിയിൽനിന്നു വിഭിന്നമായി, ഇംഗ്ലീഷൂ

നാടകങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഇതിൽ രംഗവിഭാഗം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത. ഇതിൽ കുമ്മിയും ദണ്ഡകവും ഉണ്ട്. കുമ്മിയിലെ ചില വരികളിങ്ങനെയാണ്:

''നന്ദകുമാരമുകുന്ദഗോപൻ നന്ദനീയഗുണപൂർണദേവൻ
സുന്ദരരൂപൻ ധന്യനരവിന്ദസൂനാഭൻ സുരുചിര—
മന്ദഹാസാഭൻ വിധിമുഖ—
വൃന്ദാരകവൃന്ദൈരഭിവന്ദ്യൻ ബഹുമാന്യൻ തവ
മന്ദസ്മിതത്തെക്കൊതിച്ചീടുന്നു.''

ബൈബിളിലെ മൂന്നു മഹിളാരത്നങ്ങളെ വിഷയീകരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു യോഷാഭ്രഷണം. അതുപോലെതന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുവവതാരത്തെ അധികരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് ''വിസ്മയജനനം പത്തു വൃത്തം.''

''അതുനേരം കന്നിമേരിയതുലപ്രഭയെഴുന്ന
മുടുലകോമളഗാത്രി നടന്നുവേഗം
മതിമോദമൊടുമെലിസബത്തിനെക്കാണ്മാനുള്ളിലാ—
രതിമോഹംകൊണ്ടു തനുവി തളർന്നു പാരം.''

എന്നീ ഈരടികളും ''വിസ്മയജനന''ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്.

ഇതിനും പുറമേ സമസ്യാപൂരണങ്ങളായും വർണനാപരങ്ങളായും അനവധി ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും വരുഗീസുമാപ്പിള രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു ചില സമസ്യാപൂരണങ്ങളാണ്.

''പാർത്തട്ടിൽ ജാതനായക്കുരിശതിൽ മൃതനായ്
പേർത്തുയിർത്താർത്തി പാരിൽ
തീർത്തിട്ടുർത്തസാത്താൻ മദവുമനുചര—
ക്കൊത്തൊരാശിസ്സുമേകി
മാർത്തട്ടിൽ ചേർത്തുകൊള്ളും ജനകനുടെ വല—
ത്തെത്തുവാനേറി മേഘ—
ത്തേത്തട്ടിൽ ചീർത്തമോദാലരുളിയ ഭഗവാ—
നാർത്തി തീർത്തീടണം മേ!''

''മൂലം കാലത്തിനായോനരികം നട്ടവിലയ്യോ ബലിക്കുള്ളൊരാടിൻ—
ശീലം കൈക്കൊണ്ടു ചോപ്പുകിയുമൊരു മുടിയും
മുള്ളിനാൽ താൻ ധരിച്ചു
ഓലും കണ്ണീരൊടും വന്നൊരുജനനികരം
കേഴൊലായെന്നു വേഴ—
ക്കോലും കൈക്കൊണ്ടു കോലും കുതുകമൊടമരും
കോലമാലംബനം മേ.''

''തോളത്തേലും മരത്തേലുയിരകമുരുകി–
ത്തുങ്ങിവിട്ടങ്ങുതാൻ പാ–
താളത്തീയീന്ന സീയോൻമലമകളെ വരി–
ച്ചായിരത്താണ്ട ലോകം
ആളം ചേലൊത്ത ബാലത്തിരുവജശിത്ര വ–
ന്നക്ബെിംബായുധത്തെ–
ക്കാളം കാന്ത്യാ കളിച്ചീടണമഴകൊട്ടമൽ–
ക്കണ്ണിൽ മൈക്കണ്ണിയോട്ടം.''

എടമരത്ത വിക്ററർ

എടമരത്ത വിക്ററർ വെള്ളാരപ്പിള്ളിയിൽ കാശ്യപഗോത്രത്തിൽ പെട്ട എടമരം ഇല്ലത്തു് ദിവാകരൻനമ്പൂതിരിയുടെ ദ്വിതീയപുത്രനായി 1035–ൽ ഭൂജാതനായി. ദിവാകരൻ നമ്പൂതിരിക്കു് നാരായണൻ, ജയന്തൻ എന്ന രണ്ടു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയുമായിരുന്ന സന്താനങ്ങൾ. ഇവരുടെ പ്രാരംഭവിദ്യാഭ്യാസം ഇല്ലത്തുവെച്ചുതന്നെ നടന്നു. അനന്തരം ജയന്തൻ ചോറ്റാനിക്കരയ്ക്കടുത്തു് പള്ളിക്കരയിൽ ഒരു അമ്പലത്തിൽ ശാന്തിക്കാരനായി താമസിച്ചു. അവിടെവെച്ചാണു സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിപഠനം സാധിച്ചതു്. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെയും കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെയും ആപ്തമിത്രമായിത്തീർന്നു. അതുവഴി വെണ്മണി ഇല്ലത്തും കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ ഇല്ലത്തും തുടരെ താമസിക്കുന്നതിനു സന്ദർഭമുണ്ടായി.

സീമന്തപുത്രനു പുരുഷസന്താനമുണ്ടാകായ്കയാൽ ദ്വിതീയപുത്രനായ ജയന്തനെക്കൊണ്ടുകൂടി വേളികഴിപ്പിക്കുന്നതിനു പിതാവു തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ 1054–ൽ ജയന്തൻ വേങ്ങോലഇല്ലത്തുനിന്നു് ഗംഗ അന്തർജനത്തെ വിവാഹംചെയ്തു. 1056–ൽ കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ വീതിച്ചു് ജയന്തൻ വേറെ താമസമാക്കി. അധികം കഴിയുന്നതിനുമുൻപു് കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ അന്യാധീനപ്പെടുകയാൽ, ഉപജീവനാർത്ഥം അദ്ദേഹം കച്ചവടത്തിലേർപ്പെട്ടു. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം ക്ഷേത്രവിരോധം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അമ്പലത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്ന ചോറുപോലും ഇല്ലാതായി. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ ഇല്ലം അഗ്നിക്കിരയായി. ഇക്കാലത്തു് കാഞ്ഞൂർ പള്ളിവികാരിയായിരുന്ന കൈതാരത്തു് പൗലോസുകത്തനാരായിരുന്ന ആ ദരിദ്രകുടുംബത്തിനു് ആലംബം.

ജയന്തനും കുടുംബവും ക്രമേണ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു് ആകൃഷ്ടരാകുകയും 1066 കർക്കടകം 9–ാം തീയതി കാഞ്ഞൂർ പള്ളിയിൽവെച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. ജയന്തൻ വികർ എന്നും ഗംഗ ത്രേസ്യാ എന്നുമുള്ള നാമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. അവരുടെ പുത്രരായ ഇട്ടിച്ചിരി കത്രീനായെന്നും നാരായണൻ സെബാസ്ത്യനെന്നും

(ആയുഷ്മാൻ എടമരത്തു വി. സെബാസ്റ്റ്യൻ) കൃഷ്ണൻ പോറ്റി എന്നുമുള്ള നാമങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളായി. മതപരിവർത്തനശേഷം, 1067–നും 1072–നും മദ്ധ്യേ വികൂർ തൃശ്ശൂർ കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ പ്രവൃത്തിയെടുത്തിരുന്നു. അക്കാലത്താണു പ്രസിദ്ധങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങളെല്ലാം രചിക്കപ്പെട്ടതു്. തൃശ്ശൂർ വിട്ടശേഷം മാന്നാനം, ആലപ്പുഴ, ചങ്ങനാശേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ജോലിനോക്കുകയും 1084 മേടം 8–ാം തീയതി ചങ്ങനാശേരിയിൽവെച്ചു നിര്യാതനാകുകയുംചെയ്തു.

വികറ്ററിന്റെ പ്രധാന കൃതികളാം. 1. അഷ്ടമിപ്രബന്ധം, 2. മാർത്തോമ്മാപർവം, 3. പഴയപാന, 4. മരണപർവ്വം, 5. വിധിപർവം, 6. നരകപർവം, 7. മോക്ഷപർവം, 8. സ്തുതിരത്നമാല പതിന്നാലുവൃത്തം, 9. മിശിഹാചരിത്രം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, 10. മിശിഹാസ്തുതി, 11. സകലേശ്വരാഷ്ടകം, 12. അനേകം മുക്തകങ്ങളും എന്നിവയാണു്. ഇവയിൽ അഷ്ടമിപ്രബന്ധം ഒഴികെയുള്ളവയെല്ലാം 1067–നും 1072–നുമിടയ്ക്കു് കേരളകല്പദ്രുമം പ്രസ്സിൽത്തന്നെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

അഷ്ടമിപ്രബന്ധം

മതപരിവർത്തനത്തിനു മുൻപു് വൈക്കത്തഷ്ടമിയെ വർണിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു് ഈ കൃതി. 2000 പദ്യങ്ങളോളം വരുന്ന ഈ മഹാപ്രബന്ധം ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ശൈലിയിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും വെണ്മണിയുടെ പൂരപ്രബന്ധത്തെ അനുകരിച്ചിരിക്കുകയാണു്. പൂരപ്രബന്ധത്തിലെന്നപോലെ ഇതിലെയും പ്രതിപാദ്യം പച്ചശൃംഗാരമാണു്. ഉദ്ധരിക്കുവാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒന്നുരണ്ടു പദ്യങ്ങളും മാതൃകയ്ക്കു് ഇവിടെ പകർത്താം.

> ''തുപ്പുണിത്തുറനിന്നു ഞങ്ങളെതിരേ തേവാരവും കോവിലിൽ
> തുപ്പാദാർച്ചനയുംകഴിച്ചു കുളിയുണ്ണെല്ലാം നടത്തിസ്സുഖം
> വെംപ്പട്ടാടവിരിച്ചപോലെ വിലസും വാക്കേ പതുക്കേച്ചരി–
> ച്ചെപ്പേപ്പെട്ട ജനത്തിരക്കിലവിടെച്ചെന്നെത്തി സന്ധ്യയ്ക്കകം.''

പ്രതിഷ്ഠാവർണന:

> ''വങ്കായലിൽത്തിര ചുരുണ്ടുയരുന്ന വെള്ളം
> തങ്കാഴ്ചയാലവിടെയാഗ്ഗിരിരാജാമണാളൻ
> മങ്കേശി ഗംഗ കലഹിച്ച കലമ്പിടുംപോൽ
> ശങ്കിച്ചുഹന്ത! മരുവുന്നു ശിലാപ്രമാണം.''

സ്ത്രീവർണന:

''പൊട്ടും ചാന്തും ധരിച്ചും തലമുടി വടിവിൽച്ചീകി നന്നാക്കിയിട്ടും പട്ടും പാവും പണിക്കോപ്പുകളും പലതുമണിഞ്ഞങ്ങുമിങ്ങും നിരന്നും വട്ടംകൂടിച്ചരിക്കും നിരവധി തരുണീമൗലിരത്നങ്ങളേയും

ചുറ്റും കാണാം മനോജ്ഞം നടയിലത്ര കണികൊന്ന
പൂക്കുന്നപോലെ.''

മാർത്തോമ്മാപർവം

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കേരളപ്രേഷിതത്വത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മനോഹരമായ ഒരു കാവ്യമാണ് 1769 ഈരടികളുള്ള ഈ കിളിപ്പാട്ട്. ഒന്നാം പാദത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗാരോഹണം വരെയുള്ള സംഭവങ്ങളെയും രണ്ടാം പാദത്തിൽ മാർത്തോമ്മായുടെ കേരളത്തിനു പുറമെയുള്ള സുവിശേഷവൃത്തിയേയും മൂന്നാം പാദത്തിൽ കേരളത്തിലെ പ്രേഷിതവൃത്തിയേയും ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. മാതൃകയ്ക്ക് ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

''ചോളഭൂപാലകൻ ഭൂലോകസുന്ദരൻ
നാളീകലോചനൻ നൈരാശ്യവിക്രമൻ
വാളിളക്കീടുകിലാ നാട്ടുകാരായൊ—
രാളുകളാകവേ പേടിച്ചു തൻപദ—
നാളീകസീമനി വീണുവണങ്ങുമാ—
റാളന്നൊരഭ്യാസസഭ്യനഭൃത്സുകൻ
വേളികഴിച്ചുടൻ ഭാര്യാസമേതനായ്
കേളീസൗധോപരി കാഞ്ചനക്കട്ടിലിൽ....
മതിതെളിവൊട്ടുകമത്ര കരമതിലെട്ടുത്താശ്രു
മാനത്തെറിഞ്ഞു മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാമുനി
രഭസമത്ര ഗഗനതലമതിലവിടെ നിൽക്കട്ടേ
രക്ഷകൻതൻ തിരുനാമധേയത്തിനാൽ
ശുഭസുകൃതനിലയനിതി പറയുമളവംബരേ
ശുഭ്രസ്ഫടികതുല്യാഭയോടജ്ജലം
അഴകൊടതിവിമലതര ഗ്ലളികയുടെ മാതിരി—
ക്കങ്ങനെ നിന്നിത്ര താഴെ വീഴാതഹോ.''

പഴയ പാന:

2117 ഈരടികളും 41 ശ്ലോകങ്ങളുമടങ്ങിയ ഈ കാവ്യത്തിൽ വേദപുസ്തകത്തിലെ പഴയനിയമചരിത്രം മുഴുവൻ ഉള്ളടക്കിയിരിക്കുന്നു. അണ്ണാസുപാതിരിയുടെ പുത്തൻ പാനയായിരിക്കണം, ഈ പഴയപാനയുടെ പ്രണയനത്തിനു കവിക്കു പ്രേരണ നൽകിയത്. ലളിതസുന്ദരമായ ഇതിലെ പ്രതിപാദനരീതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഈരടികൾ സഹായിക്കും.

''എങ്കിലോ പണ്ടു ദൈവം ദയാപരൻ
തൻകൽനിന്നുള്ള ശക്തികൊണ്ടുഴിയും
വൻകടലും വനം ഗിരി ഗഹ്വരം
സംഖ്യയെന്യേ നിരപ്പിൽ തൃണാദിയും

അന്തരീക്ഷവും നക്ഷത്രപംക്തിയും
ഹന്ത വിസ്മയമെന്നേ പറയാവൂ
അന്തിയും പകലെന്നിങ്ങനെ രണ്ടു
അന്ധകാരവെളിച്ചങ്ങൾ വെവ്വേറെ.''

മരണപർവം

അഞ്ഞ്ഞാസുപാതിരിയുടെ ചതുരന്ത്യങ്ങളെ അനുകരിച്ചു വികടൻ മരണപർവം, വിധിപർവം, നരകപർവം, മോക്ഷപർവം എന്നിങ്ങനെ നാലു കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വികടന്റെ കവിത പാതിരിയുടേതിനെക്കാൾ ലളിതവും നിർദ്ദോഷവുമാണ്. വികടന്റെ മരണപർവം 928 ഈരടികളുള്ള ഗാഥാവൃത്തത്തിൽ നിബന്ധിതമായ ഒരു മനോഹരകൃതിയാണ്. ആസന്നമരണനായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ചിന്താഗതികളാണ് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം:

''മന്ദാരകുന്ദമകരന്ദപുഷ്പാദി
നന്നായി ഘ്രാണിച്ചെന്നാലെന്തുള്ള
വാസനകൊണ്ടുള്ള സന്തോഷമേതുമേ
നാസികെയ്തില്ലാതായിത്തീർന്ന
കുങ്കുമച്ചാറും കളഭാദികസ്തൂരി
പങ്കം പനിനീരുമെന്നിവറ
ദേഹത്തിലെല്ലാമഭിഷേകം ചെയ്താലും
ദേഹിക്കുള്ളാലസ്യം മാറുകില്ല.
ലോലമായ് നിർമ്മിച്ച രാമച്ചംകൊണ്ടുള്ള
താലവൃന്തംകൊണ്ടു വീശിയാലും
എന്തുചെയ്താലുമില്ലാശ്വാസമിങ്ങിനി—
ക്കന്ത്യകാലാവസ്ഥയാകമൂലം.''

വിധിപർവം

393 ഈരടികളും ഒരു ശ്ലോകവുമുണ്ട്. ലോകാവസാനത്തിൽ മനുഷ്യരെല്ലാം സശരീരരായി ഉയിർത്തു ദൈവന്യായാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ സമ്മേളിക്കുന്നതും ദൈവം നല്ലവർക്കു സ്വർഗവും പാപികൾക്കു നരകവും കല്പിക്കുന്നതുമാണ് ഇതിലെ പ്രമേയം. മാതൃകയ്ക്ക് ഈ ഈരടികൾ മതിയാവും.

''വിവശതയൊടഹമുഴലുമതുപൊഴുതു നിങ്ങളും
വിശ്വസിച്ചെന്നിൽ സഹായിക്കകാരണം
സദയമഹമിഹ സദസി കൃതമതിനെത്രോചിതം
സമ്മാനമേകുവൻ യോഗ്യാൽ പരംപരം
അശനമഥ വസനമിവ പലഗ്രഹണമിനിക്കമ്പോ—
ടന്നു ചെയ്തോക്കിനി കുറമുണ്ടായ്വരാ.

പഥികനഹമമരുവതിനഴറിവലയും വിധൗ
പാർപ്പിടം നൽകുകകൊണ്ടിനി നിങ്ങളും
സപദി മമ ജനകപുരമമരുക പെരുത്തുനാം
സംഖ്യയില്ലാതോളമെന്നും സുഖാനവിതം.

നരകപർവം

786 ഈരടികളും ഒരു ശ്ലോകവുമടങ്ങിയതാണ് ഈ കൃതി. നരകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും അതിലകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാവുകളുടെ വേദനകളും മറ്റുമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. മാതൃകയ്ക്ക് എതാനും വരികൾ:

''വലഞ്ഞു പാപത്തിൽ വീണെരിഞ്ഞു ദുഃഖിച്ചേവ–
മലഞ്ഞു കണ്ണീർകൊണ്ടു നനഞ്ഞു ദേഹംവാടി
കുനിഞ്ഞു തീക്കുണ്ഡത്തിൽ പൊരിഞ്ഞു നാലുപാടും
തിരിഞ്ഞു കൂടെക്കൂടെ മറിഞ്ഞുനോക്കിനോക്കി
കരഞ്ഞു ചൂടുകൊണ്ടുമുറഞ്ഞു രക്തം കണ്ണിൽ
നിറഞ്ഞു ദേഹം കത്തിമുറിഞ്ഞു തീയിൽതന്നെ
മറിഞ്ഞുവീണു ചാകാതെരിഞ്ഞു വീണ്ടും ദണ്ഡ–
മറിഞ്ഞുകൊംവാനെന്നെ മനഞ്ഞു സ്രഷ്ടാവന്നു.''

മോക്ഷപർവം

നരകപർവത്തോളംതന്നെ വലിപ്പമുള്ള ഈ കൃതിയിൽ മോക്ഷത്തിന്റെയും മോക്ഷസൗഭാഗ്യങ്ങളുടെയും വർണന അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

''കനലിൽ ചുട്ടങ്ങെരിച്ചെടുത്ത പൊൻചേങ്ങില–
യ്ക്കുനിശം നാണംനൽകും ചാരുവാം രവിബിംബം
ഹേമപർവതത്തിന്റെ ശിഖരോപരി പൊങ്ങി
തുമയിൽ കാണുംപോലെ ശോഭിച്ചുവിളങ്ങുന്നു

ദിവ്യമന്ദിരത്തിന്റെ മുകളിൽ തിരുസ്സീവാ
സവ്വാ ശോഭിച്ചിതാ കാണുന്നു മഹാശ്ചര്യം!
തൽപുരോഭവി മൂന്നു മണിമേടകളതി–
നപ്പുറത്തുണ്ടു മൂന്നു വമ്പെഴും കേതുദ്രുമം''

സ്തുതിരത്നമാല

ദൈവസ്തുതികളും, മിശിഹാസ്തുതികളും, റൂഹാസ്തുതികളും, ദേവമാതൃ കീർത്തനങ്ങളും ഇവയടങ്ങിയ ഒരു പതിനാലുവൃത്തമാണ് ഈ കൃതി. 646 ഈരടികളും 23 ശ്ലോകങ്ങളുമുണ്ട്. ഇതോടുകൂടി 9 ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ സകലേശ്വരാഷ്ടകം എന്ന സംസ്കൃതകവിതയും മിശിഹാസ്തുതി എന്ന ഖണ്ഡകവിതയും ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മിശിഹാചരിത്രം

836 ഈരടികളും 30 ശ്ലോകങ്ങളുമടങ്ങിയ ദീർഘമായ ഒരു കൃതിയാണു് മിശിഹാചരിത്രം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനംമുതൽ സ്വർഗാരോഹണംവരെയുള്ള ചരിത്രമാണു പ്രതിപാദ്യം.

''പുത്തൻപാനയിൽനിന്നെടുത്തു പുതുതായു് പൂരിച്ചമോദം
ജഗൽ–
സത്തെന്നിൽ കൃപചെയ്തുകൊണ്ടിതു കിളിപ്പാട്ടായി വാട്ടംവിനാ
പുത്തൻതേന്മൊഴിമാർക്കു പാടുവതിനായു് നിർമിച്ചു
നേരോർത്തു ഞാ–
നത്തൽപ്പെട്ടതറിഞ്ഞു സജ്ജനമിനിക്കാശീർവചസ്സേകണം.''

മുക്തകങ്ങൾ

വികൂർ അനേകം ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ ചിലതു മുൻപറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങളിൽ സ്ഥലമുള്ളെടത്തും കവർ പേജിന്റെ പുറത്തും മറ്റും അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാതൃകയ്ക്കു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളും ഇവിടെ പകർത്താം:

''വല്ലാതെ കാറ്റുതട്ടിക്കടലുകളിളകിപ്പൊങ്ങിവന്നിങ്ങലയ്ക്കും
കല്ലോലംപോലെ മേന്മേൽ കവനമൊഴികളെന്നുള്ളിലെന്നും
വിടാതെ
ചൊല്ലിന്നെല്ലായ്പൊഴും തേൻഘടനിരചൊരിയുംപോലെ
വീഴ്ത്തിത്തരാനായു്
ചൊല്പേറും മർത്യരക്ഷാകരനുടനെ പദതാർ നിത്യവും
മുത്തിടുന്നേൻ.

വീർത്തും ശ്വാസംതടഞ്ഞും ഞെടുഞ്ഞെടെയുടനെ ചങ്കു പൊട്ടി
ത്തെറിച്ചും
വാർത്തും കണ്ണീർകലിച്ചാത്തിരുമിഴികളടച്ചും മിഴിച്ചൊട്ടനേരം
പാത്തും പാത്തട്ടിൽവീണും ബഹുവിധമുരുണ്ടും പിരണ്ടും
പ്രലാപം
ചീർത്തും കീർത്തിച്ചുമേവം മറിയയുടെ മനം നിങ്ങളെ
താങ്ങിടട്ടെ.''

എടമരത്തു വികൂർ വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽപെട്ട ഒരു കവിയാണു്. വെണ്മണിയുടെയും എടമരത്തിന്റെയും കവിതാശൈലി തമ്മിലുള്ള സാധർമ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി മിക്കവാറും ഒരേ വിഷയത്തെത്തന്നെ അധികരിച്ചു് അവർ രചിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോ പദ്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

വെണ്മണി അച്ചൻനമ്പൂതിരി:

''കോടക്കാർവണ്ണനോടക്കഴലൊട്ട കളിവിട്ടോടിവന്നമ്മതന്റെ
മാടൊക്കുംപോർമുലപ്പാലമിതരുചിഭുജിച്ചാസ്വദിക്കും ദശായാം
ഓടിക്രീഡിച്ചുവാണീടിന വദനകലാനാഥഘർമാമൃതത്തെ—
ക്കൂടെക്കൂടെത്തുടയ്ക്കും സുകൃതനിധിയശോദാകരം കൈതൊഴുന്നേൻ.''

വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂതിരി:

''കണ്ണാടിക്കൊത്തൊരോമൽകവിളിലണിമുലപ്പാലൊലിപ്പിച്ചു കൊങ്ക—
ക്കണ്ണും ചിപ്പിച്ചിരിച്ചാജ്ജനനിയുടെ മുലപ്പുന്ത ഞെക്കിപ്പിതുക്കി
കണ്ണൻ കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞങ്ങവം മടിയിലമന്നത്യുപായത്തിലോട്ട—
ക്കണ്ണെത്തിക്കും നറുമ്പാൽക്കുടമതിനു കണക്കെന്നിയേ കൈ—
തൊഴുന്നേൻ.''

എടമരത്തു വികൂർ:

''ശ്രീമാതാവിൻമടിത്താരതിലതികുതുകം മാർവിടംചേന്നു ചാരി—
പ്പൂമൈ കെട്ടിപ്പുണർന്നാത്തല മുലയൊടണച്ചാശ്രയാവസ്ഥയോടെ
ഓമൽകാന്ത്യാ കുറഞ്ഞോരൊളിചിരി കിളരെ ദൃഷ്ടി മേല്പോട്ടയത്തി
സ്സാമർത്ഥ്യത്തോടുമേവും മിശിഹശിശുവപുസ്സാർത്തിയോടോർത്തിടുന്നേൻ.''

വികൂറിന്റെ ഭാര്യയായ ഗംഗാ (ത്രേസ്യാ) അന്തർജനത്തിനും അഭിനന്ദനീയമായ കവിതാപാടവം ലഭിച്ചിരുന്നു. തിരുവാതിരകളിയിൽ സമർത്ഥയായിരുന്ന ആ മഹതി അതിലേക്കു രചിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകളാണു് അവരുടെ പ്രധാനകവിതകളും. ഇതിനുംപുറമേ, ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും, സമസ്യാപൂരണങ്ങളും, കത്തുകളും മുതലായ അവരുടെ പല കവിതാസംരംഭങ്ങളും 1076 മുതൽ 1084 വരെയുള്ള കാലയളവിലെ മലയാളമനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

•

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തൊന്നു്

ഭാഷാഭിവൃദ്ധിപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ

മുദ്രണാലയങ്ങൾ

യൂറോപ്പിൽ അച്ചടിവിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ചു് അധികംകഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കേരളക്കരയിലും അതു് ആരംഭിച്ച വസ്തുത മുന്നൊരു അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചി, അമ്പഴക്കാടു്,

വൈപ്പിൽകോട്ട എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഏതത്സംബന്ധമായി നടന്ന പരിശ്രമങ്ങളും, ആംസ്റ്റർഡാമിലും റോമയിലും മലയാളലിപികളിൽത്തന്നെ അച്ചടിനടത്തിയ കാര്യവും അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ബോംബയിലെ കോറിയർപ്രസ്സിലും മലയാളലിപികളിൽ അച്ചടി നടന്നിരുന്നതായി വേദപുസ്തകതർജ്ജമയെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗത്തുനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ, പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരെ കേരളക്കരയിൽ അച്ചടി നടത്തിയിരുന്നതെല്ലാം തമിഴ്‌ലിപികളിലായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളക്കരയിൽ മലയാളലിപികളിൽ ആദ്യമായി അച്ചടി നടത്തിയതു കോട്ടയത്തെ സി എം. എസ്. പ്രസ്സിലാണെന്നു തോന്നുന്നു.

സി. എം. എസ്. മിഷ്യനറിമാർ 1821–ൽ കോട്ടയത്തു് ഒരു പ്രസ്സു് സ്ഥാപിച്ചു. പക്ഷേ, അവിടത്തെ അക്ഷരങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ലിപികളായിരുന്നു.[73] റവ. ബഞ്ചമിൻ ബെയ്‌ലിയുടെ വേദപുസ്തകപരിഭാഷ പൂർത്തിയായപ്പോൾ, അതു് അച്ചടിക്കുക ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. കോട്ടയം പ്രസ്സിൽതന്നെ മലയാള അക്ഷരങ്ങളുണ്ടാക്കി അവിടെ അച്ചടിക്കുവാനാണു് ബെയ്‌ലി തീരുമാനിച്ചതു്. മദ്രാസിലെ സർക്കാർ പ്രസ്സിൽനിന്നും ചില അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു നോക്കി; അതിലെ അക്ഷരവടിവു വിരൂപമായി തോന്നുകയാൽ അതു് ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുചെയ്തതു്. അതിനുമുമ്പു് ഒരിക്കലെങ്കിലും അക്ഷരം വാർക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു് ബെയ്‌ലി കണ്ടിരുന്നില്ല; എങ്കിലും സ്വന്തമായി അച്ചുകൂടം ഉണ്ടാക്കുവാൻതന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. നാട്ടുകാരായ ഒരു ആശാരിയുടെയും രണ്ടു തട്ടാന്മാരുടെയും സഹായത്തോടുകൂടി ആവശ്യമായ അക്ഷരങ്ങൾ പുതുതായി ഉണ്ടാക്കി. അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഒരു അച്ചടിയന്ത്രവും ഉണ്ടാക്കി. അങ്ങനെ ബെയ്‌ലിയുടെ പുതിയനിയമപരിഭാഷ 1829–ൽ ഈ ലിപികൾ ഉപയോഗിച്ചു് ഈ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

റവ. ബെയ്‌ലി സ്ഥാപിച്ച മുദ്രാലയത്തിന്റെ വികസിതരൂപമാണു് ഇന്നു കോട്ടയത്തു കാണുന്ന സി. എം. എസ്. പ്രസ്സു്. 1828–ൽ[74] തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമെന്റു സ്വന്തമായി ഒരു അച്ചുകൂടം തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിലേക്കാവശ്യമായ മലയാള അച്ചുകൾ വാർത്തുകൊടുത്തതു് ബെയ്‌ലിയാണു്. സ്വന്തമായി അക്ഷരങ്ങൾ വാർക്കുവാനുള്ള ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ മദ്രാസ് ഗവർ

---

73 മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വരുത്തിയ ചതുരവടിവിലുള്ള മലയാളം ടൈപ്പുകൾ തുടക്കംമുതൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കണം. അനുബന്ധം 3.5.2 കാണുക.

74 1834–ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു സർക്കാർ അച്ചുകൂടം സ്ഥാപിച്ചു എന്നു് കെ. എം. ഗോവി. മലയാള ഗ്ര. സൂചി. പു. XIX. 1839–ലാണു് തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ അച്ചുകൂടം സ്ഥാപിച്ചതു് എന്നു്, ഉള്ളൂർ. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വാല്യം നാലു്, 1964. പു 142.

മെൻറും കോട്ടയം പ്രസ്സിൽനിന്നു് അക്ഷരങ്ങളും വാർപ്പിച്ചു വാങ്ങിക്കുകയുണ്ടായി. കോട്ടയം പ്രസ്സിൽ വേദപുസ്തകം മാത്രമല്ല, സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലുമുള്ള മിക്ക സാഹിത്യകൃതികളും മുദ്രണം ചെയ്തിരുന്നതായി കാണുന്നു. 1860—ൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമെൻറു് ആ പ്രസ്സിൽനിന്നു് 600 ക. വിലയുള്ള സംസ്കൃതം പുസ്തകങ്ങളും വാങ്ങിയതായി മി. ഹോക്സ്വർത്തു് എന്ന മിഷ്യനറി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. മതാത്മകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മാത്രമല്ലാ അവിടെ അച്ചടിച്ചിരുന്നതെന്നാണല്ലോ ഇതു തെളിയിക്കുന്നതു്. ബെയ്ലിയുടെ വേദപുസ്തകവും നിഘണ്ടുവും, റവ. ജോർജ് മാത്തൻറെ മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണവും, സത്യവാദഖേടവും, ആർച്ച ഡീക്കൻ കോശിയുടെ പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞുവും മറ്റും മുദ്രണംചെയ്തിട്ടുള്ള ആ അച്ചുകൂടത്തെ ഭാഷാഭിമാനികളും കൃതജ്ഞതാപൂർവമല്ലാതെ സ്മരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

മലയാളലിപികളിൽ അച്ചടി സൗകര്യങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയ കേരളത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ മുദ്രാലയം മാന്നാനത്തെ സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സാണു്. കത്തോലിക്കമതാത്മകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു് ഇങ്ങനെയൊരു മുദ്രാലയം ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. 1844—ലാണു് ഇതു സ്ഥാപിതമായതു്. ''രണ്ടുകൂറിഞാൻ ഏറിയ ആഗ്രഹത്തോടെ കോട്ടയത്തു ചെന്നാറെ അവരു കാട്ടിയതുമില്ല. പിന്നെ കേറുവിയാലും കണ്ടവരു പലരോടു ചോദിച്ചു വേലകളും ഓരോന്നു നടത്തി'' എന്നാണു് പ്രസ്സിൻറെ സ്ഥാപകനായ പ്രിയോർ ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാ അച്ചൻ തൻറെ നാളാഗമത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. തിരുവനന്തപുരം സർക്കാർ അച്ചടിശാലയിലെ പ്രസ്സിൻറെ ഒരു മാതൃക വാഴപ്പിണ്ടികൊണ്ടുണ്ടാക്കി, ഒരു ആശാരിയെ കാണിച്ചു് ആ ആശാരി നിർമ്മിച്ച മരപ്രസ്സാണു മാന്നാനം അച്ചടിശാലയിലെ ഒന്നാമത്തെ അച്ചടിയന്ത്രം. ഒരു പാണ്ടിത്തട്ടാൻറെ സഹായത്തോടെ അക്ഷരങ്ങളും ചതുരവടിവിൽ വാർത്തെടുത്തു. ബോംബെയിൽ പോയി പരിശീലനം കഴിച്ചു ഒരു കൊച്ചീക്കാരൻ യൂദൻ ബയണ്ടിങ്ങിൻറെ ചുമതലക്കാരനായി. ഇന്നു കൈരളീമുദ്രാലയങ്ങളുടെ നടനായകമായി പരിലസിക്കുന്ന മാന്നാനം സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സിൻറെ ആരംഭം ഇങ്ങനെയാണു്. നിത്യാരാധന, കൃപാനിധി മുതലായ നിരവധി ജപപുസ്തകങ്ങളും നസ്രാണിദീപിക, കർമലകുസുമം എന്നീ പത്രമാസികകളും ഒട്ടേറെ ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ മുദ്രാലയത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ടു്.

ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു് ഉത്തരകേരളത്തിൽ ഇല്ലിക്കുന്നു് എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ, 1846—ൽ ഒരു കല്ലച്ചു് സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി.[75] ആ കൊല്ലം നവംബർ 1—ാം തീയതി ഈ

75 1845—ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച ദൈവവിചാരണ എന്ന ഗ്രന്ഥം ടുബിങ്ങനിലുണ്ടു്. 1840 മുതൽ മംഗലാപുരത്തു മലയാളം അച്ചടി നടന്നിരുന്നു.

പ്രസ്സിൽ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചു പരസ്യംചെയ്തതായും കാണുന്നു. മംഗലാപുരത്തെ സുപ്രസിദ്ധമായ ബാസൽമിഷൻ പ്രസ്സിന്റെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവും വിജ്ഞേയങ്ങളായ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ പ്രസ്സിലാണല്ലോ മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മലയാളദേശത്തിനു പുറമേയാണു് ഈ പ്രസ്സു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറുകൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ മലയാളഭാഷയിലെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അവിടെ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കാലപൗർവാപര്യമനുസരിച്ചുനോക്കിയാൽ മലയാളത്തിലെ അടുത്ത പ്രസ്സു് തിരുവനന്തപുരത്തെ 'കേരളവിലാസ'മാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ആനുകൂല്യത്തോടെ ഈശ്വരപിള്ള വിചാരിപ്പുകാർ 1853–ൽ സ്ഥാപിച്ചതാണു് ഈ പ്രസ്സു്. 1890-വരെ അതു് അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണുന്നു. 1861–ൽ കാളഹസ്തിയപ്പമുതലിയാർ എന്നൊരു വൈദേശികൻ കോഴിക്കോട്ടു സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാവിലാസം പ്രസ്സും ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമാണു്. ഹിന്ദുമതസംബന്ധമായ ചില പുസ്തകങ്ങളും ഈ പ്രസ്സിൽനിന്നു് അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കുന്നംകുളത്തുകാരൻ പാറമേൽ ഇട്ടൂപ്പു് 1862–ൽ അന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷു് കൊച്ചിയിൽ സ്ഥാപിച്ച സെൻറ്തോമസു് അച്ചുക്കൂടം പ്രസ്താവാർഹമായ ഒന്നാണു്. രാമായണം മുതലായ കൃതികളും കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു് ഈ അച്ചടിശാലയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത പാറമേൽ ഇട്ടൂപ്പുതന്നെ അധികം താമസിയാതെ കുന്നംകുളത്തു ''വിദ്യാരത്നപ്രഭ''യെന്നപേരിൽ ഒരു അച്ചുക്കൂടം സ്ഥാപിച്ചു. ഒരു തികഞ്ഞ ഭാഷാഭിമാനിയായിരുന്ന ഇട്ടൂപ്പിന്റെയും ഒരു വലിയ മുദ്രാലയപ്രവർത്തകനായിരുന്ന മാളിയമ്മാവു കുഞ്ഞുവറിയതിന്റെയും സംയുക്തപ്രവർത്തനഫലമായി ഈ മുദ്രാലയങ്ങളും ഭാഷാവിഷയകമായ സേവനത്തിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നു. വിദ്വാൻ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യരെപ്പോലെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കു പ്രശസ്തിയും ഉപജീവനമാർഗവും നേടിക്കൊടുത്തതു് ഈ മുദ്രാലയങ്ങളാണു്.

ഇക്കാലത്തിനടുത്തു് ബ്രിട്ടീഷു് (ഫോർട്ടു്) കൊച്ചിയിൽത്തന്നെ വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ എന്നൊരു അച്ചുക്കൂടം ഒരു യൂറോപ്യൻ ആരംഭിക്കുകയും അതേപേരിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. 1873 മുതൽ വെസ്റ്റേൺസ്റ്റാറിന്റെ ഭാഷാനുവാദമായി 'പശ്ചിമതാരക—കേരളപതാക' എന്ന പേരിൽ ഒരു മലയാളവാരികയും അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. കൊച്ചിയിൽ ദേവജി ഭീമജി എന്നയാൾ 1867–ൽ ആരംഭിച്ച കേരളമിത്രം പ്രസ്സും പ്രസ്താവാർഹമായ ഒന്നാണു്. രാമായണം, ഭാരതം മുതലായ പല കൃതികളും അവിടെ അച്ചടിപ്പിച്ചു. 1881–ൽ ആ പ്രസ്സിൽനിന്നു 'കേരളമിത്രം' എന്ന വൃത്താന്തപത്രം ആരംഭിച്ചു. ദേവജി ഭീമജി

തന്നെ കൊച്ചിയിൽ രാമേശ്വരം മുറിയിൽ കേരളമിത്രം ശാഖാ മുദ്രാലയം എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രസ്സുകൂടി തുടങ്ങുകയും അവിടെ നിന്നും ഒരു മഹാരാഷ്ട്രമാസികയും ഏതാനും സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു.

1876–ൽ കൂനമ്മാവിൽ അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ നാമത്തിൽ ഒരു അച്ചുക്കൂടം സ്ഥാപിതമായി. ഡോക്ടർ മർസലീനോസിന്റെ ജ്ഞാനദീപം, സത്യവേദചരിത്രം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവിടെയാണു മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ഈ പ്രസ്സിൽനിന്നും 'സത്യനാദകാഹളം' എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രതിപക്ഷപത്രിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. കൂനമ്മാവിലെ അച്ചുക്കൂടം പിൽക്കാലത്തു് അവിടെനിന്നും എറണാകുളത്തേക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അതാണു വരാപ്പുഴ അതിരൂപതവകയായി എറണാകുളത്തു് ഇന്നു പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ നടന്നുവരുന്ന ഐ. എസ്. പ്രസ്സു്.

വലിയ ഒരു മുദ്രാലയപ്രവർത്തകനും ആറു വർഷത്തോളം വിദ്യാരത്നപ്രഭ അച്ചുക്കൂടത്തിന്റെ മാനേജരുമായിരുന്ന മാളിയമ്മാവു കുഞ്ഞുവറിയതു് 1887–ൽ തൃശ്ശൂർ കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുക്കൂടം മാനേജരായി. ചെമ്പുക്കാവിൽ റാഫേൽ തുടങ്ങിയ പന്ത്രണ്ടു ക്രിസ്തീയപ്രമാണികംകൂടി സ്ഥാപിച്ചതായിരുന്ന ഈ അച്ചുക്കൂടം. അനന്തരം തൃശ്ശൂർതന്നെ വാണീകളേബരമെന്നും ഭാരതവിലാസമെന്നും രണ്ടു് അച്ചുക്കൂടങ്ങൾകൂടി സ്ഥാപിതമായി. ഇതിൽ ഭാരതവിലാസം പ്രസ്സു് ഇന്നും പ്രശസ്തനിലയിൽ നടന്നുവരുന്നു.

ഭാരതവിലാസം പ്രസ്സിൽനിന്നും ആകെ 15 സാഹിത്യമാസികകളാണു് കുഞ്ഞുവറിയതു് അച്ചടിച്ചിറക്കിയിരുന്നതു്. കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ, ടി. സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സതു്, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ, പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മാ, ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി, കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സതു് തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികളും അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും കുഞ്ഞുവറിയതിന്റെ ഉത്സാഹത്താൽത്തന്നെയായിരുന്നു.

ഭാഷയുടെ വികസനത്തിൽ മുദ്രാലയങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണു്. മുദ്രാലയങ്ങളുടെ ആവിർഭാവംവരെ നമ്മുടെ സാഹിത്യകൃതികളും താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടാണല്ലോ പ്രചരിച്ചിരുന്നതു്. പകർപ്പുകൾ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള പ്രയാസം മൂലം വളരെ അപൂർവമായേ അവ പ്രചരിച്ചിരുന്നുള്ളു. മാത്രമല്ല, ഗ്രന്ഥരചന തൽകർത്താക്കൾക്കു് ഒരുവിധത്തിലും ആദായകരമായ ഒരു മാർഗമായിരുന്നില്ല. അച്ചടിസമ്പ്രദായം നടപ്പായതോടുകൂടി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി പ്രചരിക്കുകയും, തദ്വാരാ സാഹിത്യവ്യവസായം ആദായകരമായ ഒരു തൊഴിലായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ വസ്തുത ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു് അനേകർക്കു പ്രചോദനം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഭാഷയിൽ ഇന്നു ധാരാളമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ

നല്ലൊരു ഭാഗം, മുദ്രാലയങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരിക്കലും രചിക്കപ്പെടുമായിരുന്നില്ല. 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എല്ലാവിധ ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ചു് അച്ചടിശാലകളും സ്ഥാപിച്ചെടുത്തിയ ആ മഹാരഥന്മാരുടെ ഭാഷാസ്നേഹത്തെ നാം അഭിനന്ദിക്കുകതന്നെചെയ്യണം.[76]

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

മുദ്രാലയങ്ങളും സ്ഥാപിതമായതോടുകൂടി അവയിൽനിന്നു പുസ്തകങ്ങൾക്കു പുറമേ പത്രികകളും, മാസികകളും മുതലായ ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഈ പത്രങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ വായനശീലത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചതോടൊപ്പംതന്നെ അനേകം എഴുത്തുകാർക്കു പരിശീലനം നൽകുകയുംചെയ്തു. കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരുംതന്നെ, ഈ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ എഴുതി തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരാണു്. കവികളുംക്കും സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും ഉചിതമായ ഒരു പരിശീലനക്കളരിയാണു് ഈ പത്രങ്ങളും പ്രദാനംചെയ്തതു്. അതേസമയംതന്നെ വിജ്ഞാനവിതരണത്തിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായും, പരസ്പരാശയവിനിമയത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗമായും അതു പരിലസിച്ചു. മലയാളത്തിലെ പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലതും ആദ്യം പത്രപംക്തികളിലൂടെയാണു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടപത്രിക, മലബാറിൽ ഇല്ലിക്കുന്നു് എന്ന സ്ഥലത്തു റവ. ഗ്രണ്ടർട്ടു സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന പ്രസ്സിൽനിന്നും 1847–നു് അടുത്തു പുറപ്പെട്ട 'പശ്ചിമോദയം'[77] ആണെന്നു തോന്നുന്നു. സാധാരണജനങ്ങൾക്കു വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ കാലോചിതമായ ജ്ഞാനം പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമായിരുന്നു ഇതു്. മലയാളത്തിലെ അടുത്ത ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണം കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽനിന്നു 1848–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപം' ആയിരിക്കണം. സി. എം. എസ്. മിഷ്യനറിമാർ മതപരമായ വിജ്ഞാനം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു് ആരംഭിച്ചതായിരുന്നു ഈ പ്രസിദ്ധീകരണമെങ്കിലും, ആധുനിക ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ജനയിതാക്കളായ റവ. ജോർജ് മാത്തൻ, ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശി മുതലായവരുടെ പല പ്രബന്ധങ്ങളും ഈ പത്രികവഴിയാണു് ആദ്യം

---

76 അനുബന്ധത്തിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗം കാണുക.

77 1847 ജൂണിൽ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു ബാസൽ മിഷൻകാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രാജ്യസമാചാരമാണു് ആദ്യത്തെ മലയാള പത്രിക. 1847 ഒക്ടോബറിൽ പ്രസിദ്ധീകരണമാരംഭിച്ച പശ്ചിമോദയത്തിനു രണ്ടാം സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. അനുബന്ധം 10. 2. 1 കാണുക.

പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. ഇതിനു വളരെയധികം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീമിങ്ങളും റോമൻകത്തോലിക്കരും ഇതിന്റെ വായനക്കാരായുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും 1854–ലെ ഒരു മിഷ്യനറിക്കുറിപ്പിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു.[78]

മലയാളഭാഷയിലെ രണ്ടാമത്തെ വൃത്താന്തപത്രം കേരളമിത്രം പ്രസ്സിൽനിന്നു 1873–ൽ പുറപ്പെട്ട 'പശ്ചിമതാരക—കേരളപതാക'[79] ആണെന്നു തോന്നുന്നു. വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാരികയുടെ ഒരു ഭാഷാന്തരവാദമായിരുന്നു ഈ പത്രം. മംഗലത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിയാശാൻ, 'ആംമാറാട്ടം' കഥയുടെ പ്രണേതാവായ ചെങ്ങന്നൂർക്കാരൻ പീലിപ്പോസ് ആശാൻ എന്നിവരായിരുന്നു അതിന്റെ പത്രാധിപന്മാർ.[80] പശ്ചിമതാരക അല്പായുസ്സായിരുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്.[81] എന്തെന്നാൽ ആ പ്രസ്സിൽനിന്നുതന്നെ[82] 1881 ജനുവരി 1–ാം. തീയതിമുതൽ 'കേരളമിത്രം' എന്നൊരു വാരിക പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. സുപ്രസിദ്ധനായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസു മാപ്പിളയായിരുന്നു അതിന്റെ ആദ്യത്തെ പത്രാധിപർ. ഒന്നോ രണ്ടോ കൊല്ലംമാത്രമേ വറുഗീസുമാപ്പിള പത്രാധിപരായിരുന്നുള്ളു. വളരെക്കാലം അതു ഭാഷയെ സമർത്ഥമായി പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പ്രചരിച്ചിരുന്നു.

107995

മലയാളഭാഷയിൽ ആരംഭിച്ച മൂന്നാമത്തെ വൃത്താന്തപത്രം 'സത്യനാദ കാഹള'മാണു്. 1876 ഒക്ടോബർ 12–ാം തീയതി ഇതു കുനമ്മാവു് അച്ചുക്കൂടത്തിൽനിന്നാരംഭിച്ചു. രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു്

---

78 1864 ജൂലൈമാസത്തിൽ വിദ്യാസംഗ്രഹം—Cottayam College Quarterly Magazine പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. അനുബന്ധം 10. 5. 2 കാണുക.

79 1864 ഓഗസ്റ്റിൽ പശ്ചിമതാരക ആരംഭിച്ചു. 1870–ൽ കേരളപതാക തുടങ്ങി. 1878–ൽ ഇവ സംയോജിപ്പിച്ചു് പശ്ചിമതാരക–കേരളപതാക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1881–ൽ പശ്ചിമതാരക പഴയമട്ടിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു എന്നു സർവാധികാര്യക്കാർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ (1881)നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

80 ടി. ജെ. പൈലി, ഇട്ടപ്പു റൈട്ടർ എന്നിവരായിരുന്നു പശ്ചിമതാരകയുടെ ആദ്യത്തെ പത്രാധിപന്മാർ. 1865–ൽ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ് പത്രാധിപരായി. കേരളപതാകയുടെ സ്ഥാപക പത്രാധിപരായിരുന്നു കൊച്ചി അമരാവതിയിൽ മംഗലത്തു് കുഞ്ഞുണ്ണിയാശാൻ.

81 1864 മുതൽ 1881 വരെയെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പത്രത്തെ അന്നത്തെ നിലവാരംവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ 'അല്പായുസ്സു്' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാനാവില്ല.

82 പശ്ചിമതാരക അച്ചടിച്ചിരുന്നതു വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ പ്രസ്സിലാണു്. കേരളമിത്രം, കേരളമിത്രംപ്രസ്സിലും. രണ്ടു പ്രസ്സുകളുടെയും സ്ഥാപനത്തിൽ ദേവജി ഭീമജിക്കു പങ്കുണ്ടായിരുന്നു.

അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം വരാപ്പുഴയ്ക്കും പത്തുപതിന്നാലു കൊല്ലത്തിനുശേഷം അവിടെനിന്നും എറണാകുളത്തേക്കും മാറി. എറണാകുളം ഐ. എസ്. പ്രസ്സിൽനിന്നും 'സത്യനാദം' എന്നപേരിൽ ഒരു വാരികയായി ഇന്നും അതു പ്രസിദ്ധീകൃതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഫാദർ കാന്തിദോസ് എന്ന ഒരു വൈദികന്റെ പേരിലാണ് അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതെങ്കിലും നല്ലൊരു ഭാഷാഭിമാനിയും 'പ്രസംഗതരംഗിണി'യുടെ കർത്താവുമായ ഫാദർ ളയീസ് ടി. ഒ. സി. ഡി. ആയിരുന്ന വളരെക്കാലത്തേക്കും അതിന്റെ പത്രാധിപർ. മി. റവ. ജെ. പൈലി സഹപത്രാധിപരും. ഫാദർ ളയീസിനുശേഷം സത്യനാദത്തിന്റെ പത്രാധിപത്യം ഏതാണ്ട് അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേക്കും ഏറ്റം ശ്രേയസ്കരമായ നിലയിൽ വഹിച്ചുപോന്നതു പരേതനായ പി. സി. വർക്കിയായിരുന്നു. വൈദിക വിഷയങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ ലോകകാര്യങ്ങളും ഭാഷാവിഷയങ്ങളും സത്യനാദം കൈകാര്യംചെയ്യുപോന്നു. മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അപൂർവമായിരുന്ന അക്കാലത്തു് എന്തൊരു മഹത്തായ സേവനമായിരിക്കണം സത്യനാദം നിർവഹിച്ചിരിക്കുക.

കാലഗണനയനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ നസ്രാണിദീപികയാണു മലയാളത്തിൽ അഞ്ചാമതായി ഉണ്ടായ വൃത്താന്തപത്രം. (നാലാമത്തേതു് 1884–ൽ കോഴിക്കോട്ടനിന്നു പുറപ്പെട്ട കേരളപത്രികയാണു്). നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാരുടെ ശ്രമഫലമായി ഉടലെടുത്ത നസ്രാണിജാത്യൈക്യസംഘത്തിന്റെ മുഖപത്രമെന്നോണം 1887 ഏപ്രിൽ 15–ാം തീയതി മാന്നാനത്തുനിന്നും ഒരു പ്രതിപക്ഷപത്രികയായി അതു ജന്മമെടുത്തു. സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യപ്രണയിയും 'അലങ്കാരശാസ്ത്രം' കർത്താവുമായ ഫാദർ ജരാർദ്ദ് അതിന്റെ മാനേജരും നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ പ്രധാനപത്രാധിപരുമായിരുന്നു. മാണിക്കത്തനാരെ തുടർന്നു കട്ടക്കയത്തിൽ വലിയചാണ്ടിയച്ചൻ, ഫാദർ സൈമൺ സി. ഡി., മെ. പി. സി. കുര്യൻ, റവ. ജെ. പൈലി, തെങ്ങുംമൂട്ടിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള, കുമ്മനം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള മുതലായവർ അതിന്റെ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1899–ൽ വാരികയും, 1912–ൽ പ്രത്യുഷ്വാരികയും 1922–ൽ ത്രൈവാരികയുമായി ഉയർന്ന അതു് 1927–ൽ ഒരു ദിനപത്രമായിത്തീർന്നു. 1939–ൽ അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം കോട്ടയത്തേക്കു മാറി 'ദീപിക' എന്ന പേരിൽ തുടർന്നുപോരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പേരും പ്രസിദ്ധിയുമാർജിച്ച മഹാകവി ഉള്ളൂർ, സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള, മള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, സർദാർ പണിക്കർ, സി. അന്തപ്പായി, മഹാകവി കട്ടക്കയം, ഐ. സി. ചാക്കോ മുതലായ പലരും നസ്രാണിദീപികയുടെ ആദ്യകാലലേഖകന്മാരായിരുന്നു.

എന്നാൽ, ഈ പത്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് മലയാളഭാഷാപോഷണത്തിനു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതും ഉപകരി

ച്ചിട്ടുള്ളതും ''മലയാളമനോരമ''യാണു്. 1890–ൽ (1065 മീനം 1–ാം തീയതി) മലയാളമനോരമ കമ്പനിവകയായി ആ പത്രം ആരംഭിച്ചു. അതിന്റെ ആരംഭകനും ജീവനാഡിയും പത്രാധിപരും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിളയായിരുന്നു. ''മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി തങ്ങളുടെ വാസനാവൈഭവത്തെ സാരമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന കവികളും അവിഹിതമല്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും പ്രകൃതത്തെക്കുറിച്ചു് ഉണ്ടാക്കി അയയ്ക്കുന്ന ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും സമസ്യകളും മുതലായവയും അപ്പഴപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനായി, വേണ്ടിവന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേകപംക്തിതന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കാവുന്നതാണു്'' എന്നു് 'മനോരമ'യുടെ ഒന്നാംലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാപനംതന്നെ, ഭാഷാപോഷണം, ആ പത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യമായിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

മുമ്പു് കേരളമിത്രം നടത്തി പത്രപ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ചു് അനുഭവജ്ഞാനം നേടിയ ഒരു മഹാനായിരുന്നു വറുഗീസ് മാപ്പിള. നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ, വയസ്കര ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്, പന്തളം കൃഷ്ണവാര്യർ, വിലപ്പട്ടത്തു രാഘവൻ നമ്പിയാർ, കേരളവർമ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കെ. സി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ മുതലായ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളും വറുഗീസ്മാപ്പിളയ്ക്കു് നിർലോഭം ലഭിച്ചിരുന്നു. ഒരു വാരികയായി തുടങ്ങിയ മനോരമ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടും മൂന്നുമായി ഒടുവിൽ ഒരു ദിനപത്രമായിത്തീർന്നു. എല്ലാത്തരക്കാരായ വായനക്കാർക്കും രസിക്കുന്നതിനു പറ്റിയ പ്രബന്ധങ്ങളും വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി, മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പത്രത്തിന്റെ നയത്തിലും സ്വരത്തിലും ദൃശ്യമായിരുന്ന സൗമ്യത അതിന്റെ പ്രചാരത്തിനു് സഹായകമായിരുന്നു.

മലയാളമനോരമയുടെ നടത്തിപ്പിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം, ഭാഷാപോഷണമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് നാലു പേജുകളും മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ആ പത്രത്തിന്റെ ഒരു പേജുതന്നെ ഭാഷാവിഷയങ്ങൾക്കായി നീക്കിവെച്ചതു്. ഇതിൽത്തന്നെ ഭൂരിഭാഗവും കവിതാപ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചു. സമസ്യാപൂരണം, വർണനം, ഭാഷാന്തരീകരണം, സ്വതന്ത്രകൃതികളും, പ്രശ്നോത്തരങ്ങളും, കത്തുകളും മുതലായി നാനാവിഷയകമായ കവിതകളും മുടങ്ങാതെ മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഒരറ്റംമുതൽ മറ്റേ അറ്റംവരെയുള്ള കവികളെല്ലാം മനോരമാപംക്തികളിൽ അണിനിരന്നു. കവികളും തമ്മിൽ ശ്ലോകരൂപേണയുള്ള സംവാദങ്ങളും വാക്സമരങ്ങളും എഴുത്തുകാരുടെ എന്നപോലെ വായനക്കാരുടെയും അഭിനിവേശങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തി. അനേകം ചെറുപ്പക്കാർ ഈ സംരംഭത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയും പത്രാധിപരിൽനിന്നു കിട്ടിയ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ഫലമായി

തുടരെ എഴുതി ഒന്നാംതരം കവികളും സാഹിത്യകാരന്മാരുമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ചുരുക്കത്തിൽ, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസ്താവാർഹമായ സംഗതി മലയാളമനോരമയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം അതു് അത്ര സമുജ്ജ്വലമായിരുന്നു. അന്നു് മലയാളമനോരമ ഇത്തരം സാഹിത്യസേവനത്തിനു സന്നദ്ധമായില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പില്ക്കാലത്തു് മഹാകവികളും മഹാസാഹിത്യകാരന്മാരുമായി പേരെടുത്ത പലരും അറിയപ്പെടാതെപോകുമായിരുന്നു; അവരിൽനിന്നു ഭാഷയ്ക്കു ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം വാസ്തവത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിളയും മലയാളമനോരമയുമാണു്. ശ്രീ കുന്നേഴത്തു പരമേശ്വരമേനോന്റെ വാക്കുകൾ ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മർത്തവ്യമാണു്: ''മനോരമയുടെ ആരംഭകാലംമുതല്ക്കാണു് കേരളത്തിൽ കവികളുടെ സംഖ്യ കൈവിരലുകളിലൊതുങ്ങാതെ, ജ്യോതിഷ്ക്കാർ പറയുന്നതുപോലെ ഏകസ്ഥാനവും ദശസ്ഥാനവും കടന്നു് ശതസ്ഥാനത്തെക്കൂടി കൈവശപ്പെടുത്തിയതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. മനോരമയുടെ കവിതാപംക്തിയിൽ തന്റെ പേർ മറുള്ളവർ വായിക്കുന്നതു കേൾപ്പാൻ ഭാഗ്യംസിദ്ധിച്ചാൽ അന്നു് ആഹാരം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും അഭംഗമായ സുഖനിദ്ര പ്രാപിച്ചിരുന്ന യുവകവികൾ എത്ര ഉന്മേഷപൂർവമാണു് അന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്.''

പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ആരംഭിച്ച വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിൽ സത്യനാദവും ദീപികയും മലയാളമനോരമയും ഇന്നും അവയുടെ സേവനങ്ങൾ തുടർന്നുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

സാഹിത്യസംഘടനകൾ

മലയാളമനോരമയിൽ കവിതാപംക്തി തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടുമാത്രം വറുഗീസ്മാപ്പിള തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. കവികളെല്ലാം ഒരിടത്തു സമ്മേളിക്കുകയും അവർ തമ്മിൽ ആശയവിനിമയം നടത്തുകയുംചെയ്യേണ്ടതു് ഭാഷാപരിപോഷണത്തിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു് വറുഗീസ്മാപ്പിളയ്ക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും പുരോഗതിക്കു് പത്രമാസികകളെപ്പോലെതന്നെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമാണല്ലോ സാഹിത്യസംഘടനകൾ. കേരളത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ കാലംവരെ ആ ഒരു ആശയംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ ആശയത്തിനു രൂപം നൽകിയതു് വറുഗീസ് മാപ്പിളയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുമാണു്. 1892–ൽ മനോരമയാപ്പീസിൽ കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽവെച്ചു് കോട്ടയത്തു് ഒരു കവിസമാജം നടത്തുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. ഈ കവിസമാജത്തിന്റെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഒരാൾ നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ ആയിരുന്നു.

ഒന്നാമത്തെ കവിസമാജം 1892–ൽ (1067 വൃശ്ചികം 11, 12, 13 തീയതികളിൽ) കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു. സമ്മേളനത്തിന്റെ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലും കവിതാമത്സരങ്ങളും നടന്നു. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ, മാവേലിക്കര ഉദയവർമരാജാ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമാ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും ചർച്ചകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. നാടകമത്സരത്തിൽ, നാലരമണിക്കൂർകൊണ്ടു് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ ഗംഗാവതരണം നാടകം എഴുതിത്തീർത്തതു്, ഒരു അന്യാദൃശനേട്ടമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചുതന്നെ യോഗത്തിന്റെ പേരു് 'ഭാഷാപോഷിണിസഭ' എന്നാക്കുകയും, കേരളവർമ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ അദ്ധ്യക്ഷനും വറുഗീസ്മാപ്പിളയെ കാര്യദർശിയുമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയുംചെയ്തു.

ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ഒരു വിശേഷാൽയോഗം 1067 മേടം 15–ാം തീയതി തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്നു. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ കോട്ടയം കവിസമാജമത്സരങ്ങളിൽ വിജയികളായവർക്കു സമ്മാനദാനം നിർവഹിച്ചതു കൂടാതെ, ഭാഷാപോഷണവിഷയകമായി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായി. സഭയുടെ രണ്ടാം സമ്മേളനം 1067 മേടം 28, 30 തീയതികളിൽ തൃശ്ശൂർവെച്ചും, മൂന്നാം സമ്മേളനം 1069 തുലാം 25, 27 തീയതികളിൽ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചും, നാലാം സമ്മേളനം 1070 കന്നി 18, 20 തീയതികളിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചും നടന്നു. അഞ്ചാം സമ്മേളനം 1073–ൽ കോട്ടയത്തുവെച്ചും ആറാം സമ്മേളനം 1075 കന്നിയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചും ഏഴാം സമ്മേളനം 1079 ചിങ്ങത്തിൽ തലശ്ശേരിയിൽവച്ചും കൂടി. അക്കൊല്ലം വറുഗീസ് മാപ്പിള നിര്യാതനായി. എട്ടാം സമ്മേളനം 1081–ൽ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നാമമാത്രമായി നടന്നു. ഒൻപതാമത്തു സമ്മേളനം 1086–ൽ വൈക്കത്തുവെച്ചു നടന്നതോടുകൂടി ഭാഷാപോഷിണിസഭയും അവസാനിച്ചു.

ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം എന്തെന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഖണ്ഡിക വിശദമാക്കുന്നതാണു്. ''ഭാഷാപോഷിണിയുടെ ആരംഭംമുതൽക്കെ മനോരമയേയും അതിന്റെ അധിപരെയും മഹാന്മാർ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചുവന്നു. അതു ചിലർക്കു തലവേദനയെ ജനിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. സ്വരം നന്നായിരിക്കുമ്പോൾ പാട്ടു നിർത്തുകയാണു നല്ലതെന്നുള്ള നിലയിൽ, വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതൽപേരുടെ നിർബന്ധത്തെക്കൂടി കൂട്ടാക്കാതെ, വറുഗീസ്മാപ്പിള നാലാംസമ്മേളനത്തോടുകൂടി കാര്യദർശിസ്ഥാനം രാജിവെച്ചു. തൽസ്ഥാനത്തേക്കു വിദ്യാവിനോദിനി പത്രാധിപർ സി. അച്യുതമേനോനെ യോഗം തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഭാഷാപോഷിണി മാസികയ്ക്കു പകരം വിദ്യാവിനോദിനിയെ സഭവകയാക്കിത്തീർക്കുകയുംചെയ്തു. 'ഭാഷാപോഷിണി സഭവക' എന്ന മേലെഴുത്തോടുകൂടിയാണു പിന്നീടു വിദ്യാവിനോ

ദിനി പുറപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ, സഭാവിഷയകമായി അതിൽ പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും തലക്കുറിപ്പും ഇല്ലാതായി. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു വിമർശനം കൊണ്ടു് വറുഗീസു് മാപ്പിളയെ കറക്കിയിരുന്ന ചിലർക്കു പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോഴേക്കും ഉണ്ടാകുന്ന വിഷമതകളും മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങിയതു്. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ നിബ്ബന്ധത്താൽ വറുഗീസുമാപ്പിള വീണ്ടും കാര്യദർശിസ്ഥാനം ഏറെറടുത്തു...'' (ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യം പു. 505–6.)

ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ഔദ്യോഗികജിഹ്വയായി ആരംഭിച്ചതാണു ഭാഷാപോഷിണി മാസിക. മലയാളത്തിലെ മാസികകളിൽ അതിനോളം ഭാഷാവിഷയകമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഭാഷാപോഷിണി സഭയുടെ രണ്ടാം സമ്മേളനത്തിൽ, സഭ വക കാര്യങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനും, സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു് ഉത്തമകൃതികളും രചിക്കുവാൻ കൂടുതൽ പ്രചോദനം നൽകുവാനുമായി, നാലു മാസത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു പത്രിക പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയംചെയ്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ചാണു പ്രസ്തുതമാസിക തുടങ്ങിയതു്. അക്കാലത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാംതന്നെ പോഷിണിയെ ഗദ്യപദ്യലേഖനങ്ങളാൽ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ മാസികയിൽ അക്കാലത്തു പ്രതിപാദിക്കപ്പെടാത്ത വിഷയങ്ങളും ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭ അവസാനിച്ചതിനുശേഷവും, വറുഗീസു് മാപ്പിളയുടെ സഹോദരപുത്രനായ കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിളയുടേയും അനന്തിരവനായ പി. കെ. കൊച്ചീപ്പൻ തരകന്റേയും സമർത്ഥമായ മേലന്വേഷണത്തിൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു് ആ മാസിക തുടർന്നു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണിസഭകൊണ്ടുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണു്? മഹാകവി ഉള്ളൂർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ അതു ഭംഗിയായി സംഗ്രഹിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്: ''ഭാഷാപോഷിണിസഭകൊണ്ടും അതിന്റെ ജിഹ്വയായ മാസികകൊണ്ടും •ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ച ലാഭങ്ങളും വാചാമഗോചരങ്ങളാണു്. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു തമ്മിൽ സന്ദർശനത്തിനും സല്ലാപത്തിനും സഭാവകയോഗങ്ങളും അവസരമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു് അവരിൽ അപരിചിതന്മാരെ പരിചിതന്മാരും പരിചിതന്മാരെ സുഹൃത്തുക്കളുമാക്കി, സമഗ്രമായ സാഹോദര്യബോധം അവരുടെയിടയിൽ ജനിപ്പിച്ചു. വിജ്ഞേയങ്ങളും വിനോദകരങ്ങളുമായ വിവിധ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു പല നല്ല ഉപന്യാസങ്ങളും മാസികയിൽ പ്രകാശിതങ്ങളായി. സാഹിത്യഭാഷയ്ക്കു ക്രമോന്നതമായ ഐകരൂപ്യം അനായാസേന ലഭിച്ചു. പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം വറുഗീസുമാപ്പിള പ്രസ്തുതസഭയുടെ ഉൽഗതിക്കായി തന്റെ ശരീരവും ബുദ്ധിയും സമ്പത്തും സ്വാധീന

തയും തദ്ദേകതാനതയോടുകൂടി സമർപ്പണംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഷയും ഭാഷസ്സും അദ്ദേഹവും ഉൽക്കർഷം വരുത്തി. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഭാഷാപോഷണവ്യഗ്രത വളർത്തി, അവർക്കും വാസനയും അഭ്യാസവുമുണ്ടെങ്കിൽ വിശിഷ്ടസാഹിത്യകാരന്മാരാകുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ള ആത്മവിശ്വാസം പൊതുവിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ പ്രധാനഫലങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. ഭാഷാപോഷിണിവഴിക്കു പല നല്ല പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്; അവയിൽ കണ്ണശ്ശരാമായണം ബാലകാണ്ഡവും, അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗവും, വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മയൂരസന്ദേശവും, കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ ഭാഷാനാരായണീയവും പ്രത്യേകസ്മരണയെ അർഹിക്കുന്നു. മനോരമക്കമ്പിനിയും നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രകാശനംചെയ്യുന്നതിൽ സദാ ജാഗരൂകമായിരുന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് ആ മുദ്രാലയത്തിൽനിന്നായിരുന്നു.'' (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം IV P.451)

ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ അന്തർദ്ധാനത്തിനുശേഷം, സാഹിത്യപരിഷത്തു തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു്, കേരളത്തിലെ എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരേയും ഉൾപ്പെടുത്തി നടന്നിട്ടുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾ തൃശ്ശൂർ ഭാരതവിലാസം സഭവകയാണു്. 1906 മുതൽ ഏതാനും കൊല്ലം മേടമാസത്തിൽ പൂരക്കാലത്തു തൃശ്ശൂർവെച്ചു് ഈ സഭവക സമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നിരുന്നു. ഭാരതവിലാസം സഭയുടെ പുരസ്കർത്താവും ജീവനാഡിയും മാളിയമ്മാവു കുഞ്ഞുവറിയതായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതി

മുദ്രാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതുകൊണ്ടും പത്രമാസികകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടുംമാത്രം ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പുരോഗതി ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. തദനുരൂപമായ ഒരു അനുവാചകലോകവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രചാരം കൂടുതൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുവാൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും കവികൾക്കും പ്രചോദനം നൽകും. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ബഹുജനങ്ങൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാതെ ഭാഷയെ കാലോചിതമായി സംസ്കരിക്കുന്നതിനും സാദ്ധ്യമല്ല. ചുരുക്കത്തിൽ വായനക്കാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു ഭാഷയും പുരോഗമിക്കുന്നതാണു്. ജനങ്ങളുടെ അക്ഷരാഭ്യാസത്തെയും ഭാഷാപരമായ ജ്ഞാനത്തെയും ആശ്രയിച്ചാണു് വായനക്കാരുടെ സംഖ്യയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഏതൊരു സമൂഹത്തിൽ അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ളവർ കൂടുതലുണ്ടോ അവിടെ വായനക്കാരുടെ സംഖ്യയും വലുതായിരിക്കും.

19–ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ബഹുജനങ്ങളുടെ അക്ഷരജ്ഞാനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന തര

ത്തിലുള്ളതല്ലായിരുന്നു. അന്നു നിലവിലിരുന്നതു് സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു. മലയാളം പഠിക്കുന്നതും മലയാളഭാഷ കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതും ''ഭടജനങ്ങളുടെയിടയിലുള്ളൊരു പടയണി''യായിട്ടാണു് അന്നു പരക്കെ കരുതിപ്പോന്നിരുന്നതു്. ഈ നിലയ്ക്കു് ഒരു മാറ്റം വരുത്തി, ഇവിടെ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം സാർവത്രികമാക്കുന്നതിനു മുൻനിന്നു യത്നിച്ചതു മിഷ്യനറിമാരായിരുന്നു. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസസേവനങ്ങളെപ്പറ്റി 15–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

* * *

പരിസമാപ്തി

മിഷ്യനറിമാർ നടത്തിയ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ചവർക്കു്, അതായതു ചില നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും ചുരുക്കം ചില ഹിന്ദുക്കൾക്കും മാത്രമേ 1900–നു മുമ്പു ഗദ്യം മുതലായ ആധുനികസാഹിത്യശാഖകളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. എന്നാൽ, 1900–നുശേഷം ഗവമ്മെൻറും പ്രൈവറ്റു് ഏജൻസികളും സ്കൂളുകളും തുടങ്ങിയതോടുകൂടി വായനക്കാരുടെ സംഖ്യമാത്രമല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും എഴുതാൻ കഴിവുള്ളവരുടെ സംഖ്യയും വളരെ വർദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങനെ എല്ലാ സമുദായക്കാരുടെയും പരിശ്രമത്താൽ നവീനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വളരെ പുഷ്ടിപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈ മാറ്റങ്ങൾ വന്നതോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായി പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലാതായി.

മുമ്പു സംസ്കൃതജ്ഞാനമുള്ള ചില സുഖവാസികൾ മാത്രം കൈകാര്യംചെയ്തിരുന്ന കേരളസാഹിത്യം ഇങ്ങനെ സാധാരണക്കാരുടെ പ്രവർത്തനരംഗമായി തീർന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു ഒരാളാണു് ഈ എഴുത്തുകാരൻ. ഈ പുരോഗമനത്തിൽ, കേരളം ഇന്ത്യയുടെ മുന്നണിയിൽ ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിലും നമുക്കു് അഭിമാനം കൊള്ളാം.

എന്നാൽ, ജനകീയസാഹിത്യത്തിൻറെ ഈ വളർച്ചയിൽ വർഗീയതയും മറ്റും ഇന്നും തുറിച്ചുനോക്കുന്ന കേരളത്തിൽ, ധാർമികമായും മറ്റു വിധത്തിലും ചില മാലിന്യങ്ങൾ വരാനിടയായിട്ടുണ്ടു്, വന്നിട്ടുമുണ്ടു്. ഇവയിൽനിന്നും വിമുക്തമായി മലയാളസാഹിത്യം ഉയർന്നു് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കു് ആകെ ഒരു മാതൃകയായിത്തീരട്ടെ എന്നു് നമുക്കു് ആശംസിക്കാം.

അനുബന്ധം

മലയാള സാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും

ചർച്ചയും പൂരണവും

1. 1. 1 – 1. 4. 2	ആമുഖം
2. 1. 1 – 2. 8. 2	ക്രൈസ്തവചരിത്രം
3. 1. 1 – 3. 7. 1	അച്ചടി, പ്രസിദ്ധീകരണശാലകൾ, ലിപിമാല
4. 1. 1 – 4. 10. 6	വ്യാകരണങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും
5. 1. 1 – 5. 3. 11	വിദ്യാലയങ്ങൾ
6. 1. 1 – 6. 4. 5	പാഠപുസ്തകങ്ങൾ
7. 1. 1 – 7. 16. 1	ബൈബിൾ തർജമകൾ, മത സാഹിത്യം
8. 1. 1 – 8. 2. 7	നാടോടിസാഹിത്യം
9. 1. 1 – 9. 22. 4	ഗദ്യവികാസം
10. 1. 1 – 10. 10. 1	പത്രപ്രവർത്തനം
11. 1. 1 – 11. 2. 1	ഉപസംഹാരം

ഒന്ന്

ആമുഖം

1. 1. 1 ഡോക്ടർ പി. ജെ. തോമസിന്റെ മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള അനുബന്ധം എന്നു കാണുമ്പോൾ വായനക്കാർ എന്തൊക്കെയാണാവോ പ്രതീക്ഷിക്കുക! ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിനുശേഷം ക്രിസ്ത്യാനികൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും നൽകിയ സംഭാവനകളുടെ വിവരണം ആരെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ നിരാശപ്പെടേണ്ടിവരും. ആ സാഹസത്തിനു ഞാൻ ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ല, ഒരുമ്പെടുകയുമില്ല. കാരണം, അത്തരമൊരു സംരംഭത്തിനു തികഞ്ഞ സാംസ്കാരിക വിവേകത്തോടെ ഡോ. തോമസ് വിലക്കു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും മതഭേദങ്ങൾക്കു് അതീതമായ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളും കരുത്തുനേടിയ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഭാഷാസാഹിത്യസംരംഭങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു് പ്രസക്തിയില്ല എന്നു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

1. 1. 2 പിന്നെ ഇങ്ങനെയൊരു അനുബന്ധപഠനത്തിനുള്ള പ്രസക്തി എന്താണു്? അതു വിശദീകരിക്കാം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യംവരെ ക്രൈസ്തവർ നടത്തിയ ഭാഷാപരിപോഷണയത്നങ്ങളാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യം' എന്ന പേരിൽ ഇതിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പു് 1935–ൽ അച്ചടിച്ചു. 'മലയാള സാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും' എന്ന പേരിൽ രണ്ടാം പതിപ്പു് 1961–ൽ സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1935–1961 കാലഘട്ടത്തിൽ ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യത്തെക്കുറിച്ചു ലഭിച്ച പുതിയ അറിവുകളും രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചേർത്തു. ആ മാർഗം ഈ ലേഖകൻ പിൻതുടരുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാൽനൂറ്റാണ്ടിനിടയ്ക്കു് ഡോ. തോമസിന്റെ പുസ്തകത്തിലെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പുതിയ അറിവുകളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും അനുബന്ധരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുക എന്നതു മാത്രമാണു് എന്റെ ലക്ഷ്യം.

1. 2. 1 അടുത്ത കാലത്തു കേരളസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു വിപുലമായ പല പഠനങ്ങളും നടക്കുകയുണ്ടായി. സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും പരിശ്രമത്തിലൂടെ ലഭ്യമായ പുതിയ അറിവുകളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പരാമർശങ്ങളുമായി കൂട്ടിയിണക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ പൈതൃകത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെ അനേകം പഠനങ്ങളും അടുത്തകാലത്തു നടന്നിട്ടുണ്ട്. ചർച്ച് ഹിസ്റ്ററി അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെയും ഫാ. പ്ലാസിഡ് പൊടിപാറയുടെയും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ[1] ധാരാളം പുതിയ വിവരങ്ങളും നൽകുന്നു. ഗവേഷകർ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലെ രേഖാലയങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളിലും നടത്തിയ അന്വേഷണങ്ങളും അനേകം പഴയ രേഖകളും വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.

1. 2. 2 മലയാളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും കുറിച്ചു ഗവേഷണപഠനം നടത്തിയ സർവകലാശാലാ ഗവേഷകരിൽനിന്നു പുതിയ അറിവുകളും ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ലഭിക്കുന്നു. പ്രകാശിതങ്ങളും അപ്രകാശിതങ്ങളുമായ അത്തരം പ്രബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളും ഈ അനുബന്ധലേഖനത്തിൽ സുലഭമായി കാണാം. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിക്കുവേണ്ടി കെ. എം. ഗോവി തയ്യാറാക്കിയ മലയാളഗ്രന്ഥസൂചിയും പുതിയ വിവരങ്ങളും നൽകുന്നു. ജർമനിയിലെ ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിൽ ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെത്തിയ മലയാളഗ്രന്ഥശേഖരവും വിലപ്പെട്ടതാണ്. മിഷണറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജീവചരിത്രങ്ങളായോ പ്രസ്ഥാനചരിത്രങ്ങളായോ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളായോ പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. കെ. പി. വറീദിന്റെ ഡോ. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട്, കെ. വി. ഈപ്പന്റെ ചർച്ച് മിഷണറി സൊസൈറ്റി, ഡോ. ആൽബർട്ട് ഫ്രൻസ് (Dr. Albert Frenz) മൂന്നു വാല്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും എന്നിവ ഉത്തമ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

1. 2. 3 മലയാളപത്രപ്രവർത്തനചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു നാലഞ്ചു നല്ല പുസ്തകങ്ങളും നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യകാല മലയാള പത്രപ്രവർത്തകർ എന്ന നിലയിലുള്ള ക്രൈസ്തവരുടെ സംഭാവനകളും നിഷ്പക്ഷമായും കണിശമായും വിലയിരുത്താൻ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉപയോഗിക്കാം. ഇന്ത്യയിലെ അച്ചടിയെക്കു

---

1 History of Christianity in India Vol. I & II, Church History Association of India, Theological Publications in India, Bangalore 1982, 1984.

Podipara, Placid J., The Thomas Christians, Darton Longmann and Todd–London, 1970.

റിച്ചും കേരളത്തിലെ അച്ചടിയെക്കുറിച്ചും പല പുതിയ പഠനങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. നാഷനൽ ബുക് ട്രസ്റ്റ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് പ്രിൻറിംഗ് ആൻഡ് പബ്ളിഷിംഗ് ഇൻ ഇൻഡ്യ' എന്ന അഞ്ഞൂറോളം പുറമുള്ള പുസ്തകം അച്ചടിയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ പൂർവധാരണകളും മാററിമറിച്ചു.

1. 2. 4 ഡോ. തോമസിനു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാൻ കഴിയാതെപോയ അനേകം പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇപ്പോൾ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൻെറ കാനോനകളും, റോസിൻെറ നിയമാവലി, മിലാൻരേഖകളും, പത്രങ്ങളുടെ പഴയ ഏടുകളും, നിഘണ്ടുക്കളും, വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും, ആദ്യകാലനോവലുകളും എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു അത്തരം ഉപാദാനങ്ങൾ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പുതിയ ഉപാദാനങ്ങളുടെ ബാഹുല്യമാണ് അനുബന്ധ രചനയ്ക്ക് എന്നെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതു്.

1. 3. 1 പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ ചർച്ചയ്ക്കും പൂരണത്തിനും പ്രസക്തിയുണ്ടു്. വിട്ടുപോയ പേരുകൾ ചേർക്കുക, അങ്ങിങ്ങു നഴഞ്ഞുകയറിയിട്ടുള്ള തെറുകൾ തിരുത്തുക, അർഹമായ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വ്യക്തികളെയും കൃതികളെയും വിശദമായി പരിചയപ്പെടുത്തുക, ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിൻെറയും വികാസത്തിൽ നിർണായക പങ്കുവഹിച്ച കൃതികളുടെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും പ്രാധാന്യം തെളിച്ചുകാട്ടുക, ഭാഷാശൈലിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ പുനഃപരിശോധിക്കുക എന്നിവയിൽ പരിമിതപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതായിരിക്കും അനുബന്ധം. അതുകൊണ്ടാണ് ചർച്ചയും പൂരണവും എന്ന ശീർഷകം ഇതിനു നൽകിയിരിക്കുന്നതു്.

1. 4. 1 പതിനാറാം നൂററാണ്ടുമുതൽ പാശ്ചാത്യരുമായി കേരളത്തിനുണ്ടായ ഉറവ സമ്പർക്കത്തിൻെറ സാംസ്കാരികനേട്ടങ്ങൾ ക്രൈസ്തവസമുദായത്തെ മുൻനിറുത്തി പഠിക്കാനാണ് ഡോ. തോമസ് ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ കാലം മുതൽ കേരളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളും പുതുതായി ക്രൈസ്തവമതം സ്വീകരിച്ചവരും ശക്തമായ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനത്തിനു വിധേയരായി എന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ മുൻനിറുത്തിയുള്ള പഠനത്തിനു സവിശേഷപ്രസക്തിയുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, പാശ്ചാത്യരുടെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏറിയ പങ്കും അവരുടെ ക്രൈസ്തവമിഷണറിപ്രവർത്തനത്തിൻെറ ഭാഗമായിരുന്നതാനും. അതാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന വീക്ഷണകോണത്തിൻെറ ന്യായീകരണം. രാഷ്ട്രീയമായ കാഴ്ചപ്പാടു് അവലംബിച്ചാൽ പോർത്തുഗൽ, ഹോളണ്ടു്, ഇംഗ്ലണ്ടു് എന്നീ രാജ്യങ്ങ

ളിൽനിന്നും എത്തിയവരുടെ പരിശ്രമങ്ങളും മാത്രമായിരിക്കും പ്രസക്തമാകുക. ജർമനി, ഇറ്റലി തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരങ്ങളുമായി കേരളീയരെ ബന്ധപ്പെടുത്തിയതു ക്രൈസ്തവമിഷണറിമാർ മാത്രമാണല്ലോ. അവർക്കു രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നു. ജർമൻകാരായ അർണോസിനെയും ഗുണ്ടർട്ടിനെയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ മതപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങളും വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടും കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ പരിണാമം വിലയിരുത്താനാവില്ല.

1. 4. 2 ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും അവയുടെ പ്രചാരണോപാധികളിലുമുണ്ടായ വികാസം മാത്രമാണു് ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതു്. സംസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റു ചില മേഖലകളും (ഉദാ. ശില്പചിത്രകലകളും) അദ്ദേഹം പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളും, വ്യവസായവൽക്കരണം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലും മിഷണറിമാർ നിർണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം അവഗണിച്ച ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിക്കാൻ സാമ്പത്തികശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡോ. തോമസ് തുനിഞ്ഞതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്? ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ഒരു ജനതയുടെ സാമൂഹ്യവികാസത്തിലുള്ള നിർണായകപങ്കു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഭാഷ, കേവലം ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയല്ല. ഭാഷ അതു സംസാരിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും ദർശനരീതിയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണാടിയാണു്. ജനതയെ വൈകാരികമായി ബന്ധിപ്പിച്ചുനിറുത്തുന്ന കാന്തികശക്തിയെന്ന നിലയിലും അതിനു പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിലൂടെ കേരളീയന്റെ മാനസിക ചക്രവാളങ്ങൾക്കുണ്ടായ വികാസം ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതു് പടിപടിയായും ശാസ്ത്രീയമായും ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള ഉദ്യമം മലയാളിയുടെ ലോകവീക്ഷണ (World Vision)ത്തിനുണ്ടായ വളർച്ച രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ കലാശിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും മലയാളത്തിലെ അതിവിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. മൂല്യനിഷ്ഠമായ ആ പരിപ്രേക്ഷ്യം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ നമുക്കു് കേരളക്രൈസ്തവരുടെ സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു് ഒരാവൃത്തികൂടി കണ്ണോടിക്കാം.

രണ്ട്

ക്രൈസ്തവചരിത്രം

2. 1. 1 കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഹ്രസ്വമായ ഒരു ചരിത്രം ഡോ. പി. ജെ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടല്ലോ. പൊതുവേ സ്വീകാര്യമായ ചരിത്രവസ്തുതകൾ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ആ ചരിത്രം. എങ്കിലും വ്യക്തതയ്ക്കുവേണ്ടി ചില കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നു. പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പ് കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രൈസ്തവർ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകൾ (1599), റോസിന്റെ നിയമാവലി (1606), മിലാൻ രേഖകൾ (1632, 1645) എന്നീ കൃതികൾ നിസ്സംശയമായി ഈ സത്യം വെളിവാക്കുന്നു. നസ്രാണി മാപ്പിളമാർ എന്ന പേരു്, ആ രേഖകളിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന വിശാലാർത്ഥത്തിൽ മാർഗക്കാർ എന്ന സംജ്ഞ നാലോ അഞ്ചോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും കേരളക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സവിശേഷനാമമായി അതു് ഒരിടത്തും ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല.[2]

2. 1. 2 'മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗവും വഴിപാടും' എന്നാണു തങ്ങളുടെ മതചര്യയെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ സെൻറ് തോമസുമായി തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിനു കേരളക്രിസ്ത്യാനികൾ കല്പിച്ചിരുന്ന വൈകാരികപ്രാധാന്യം ഈ വിവരണാത്മകനിർവചനത്തിൽ പ്രകടമായിക്കാണാം. വഴിപാടു് എന്ന പദത്തിനു് പാരമ്പര്യം എന്ന അർത്ഥം പ്രാചീന മലയാളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ ഈ അർത്ഥം കാണാം. പ്രൗഢഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ പി

---

2 മാർഗശബ്ദത്തിനു പ്രാചീന മലയാളത്തിൽ മതം എന്ന വിശാലാർത്ഥം ഉണ്ടു്. മാർഗംകൂടുക, ബൗദ്ധമാർഗം, മാർഗക്കല്യാണം തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ഓർമിക്കുക. ബുദ്ധമതവും ജൈനമതവും ഇസ്ലാമും ക്രിസ്തുമതവും പഴയ മലയാളത്തിൽ മാർഗങ്ങളായിരുന്നു. മാർഗക്കാരൻ എന്ന വാക്കിനു റോമൻ കത്തോലിക്കൻ എന്ന സങ്കുചിതാർത്ഥമാണു് ഗുണ്ടർട്ട് നൽകുന്നതു്. 'ഒരു ഒറ്റമാർഗപ്പുരയും തീയപ്പുരയും' എന്ന വാക്യഖണ്ഡം തലശ്ശേരി രേഖയിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്.

താക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യമാണു്, മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മതജീവിതത്തിനു വഴികാട്ടിയിരുന്നതു്. പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിനു മുമ്പു് കേരളക്രൈസ്തവർ ഏറെ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കാതിരുന്നതിനും ഇതു് ഒരു കാരണമാണു്. പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ ക്രൈസ്തവമതവിജ്ഞാനീയം എന്ന പേരിൽ വളർന്നുവികസിച്ച തരത്തിലുള്ള ചിന്താപദ്ധതികളും ഇവിടെ ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ, മറെറാരു ക്രൈസ്തവജനതയിലും കാണാത്ത തരത്തിലുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യഘടന പ്രാചീന കേരളക്രൈസ്തവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

2. 1. 3 പതിനാറാം നൂറാണ്ടുവരെയുള്ള കേരള ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ തനിമ അവർ ഒരു 'റിപ്പബ്ലിക്കാ'യി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നതത്രെ. പടിഞ്ഞാറുനിന്നു സാമ്രാജ്യശക്തികളോടൊപ്പം കടന്നുവന്ന മിഷണറിമാരെ അമ്പരപ്പിച്ച സാമൂഹ്യവും സഭാത്മകവുമായ പ്രതിഭാസമായിരുന്നു അതു്. പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിൽ ചക്രവർത്തിമാരുമായുള്ള ബാന്ധവം നിമിത്തം ക്രൈസ്തവ സഭ സാമ്രാജ്യഘടനകളും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ഹയരാർക്കിക്കൽ സമൂഹമായി പ്രവർത്തിക്കയുംചെയ്തു. കേരളത്തിലോ, ക്രിസ്തുവർഷാരംഭത്തിൽ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹ്യഘടനയുടെ വിശാലജനകീയ തത്ത്വങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് സാഹോദര്യത്തിലും സമഭാവനയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമൂഹമായി ക്രൈസ്തവർ വളർന്നു. ഓരോ പള്ളിയുടെയും സമ്പൂർണ ഭരണച്ചുമതല അതിൽ ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ തലവന്മാർ ഉൾപ്പെട്ട പള്ളിയോഗത്തിനായിരുന്നു. പള്ളിക്കു വേണ്ട സ്വത്തുക്കളും ആർജിക്കാനും കൈകാര്യംചെയ്യാനും മാത്രമല്ല, പുരോഹിതരെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനും സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളും ലംഘിക്കുന്നവർക്കു ശിക്ഷകല്പിക്കാനും എല്ലാം അവകാശമുള്ള പരമാധികാര ജനകീയസമിതികളായിരുന്നു ഇവ. പള്ളിയോഗത്തിന്റെ തീരുമാനവും ക്ഷണവും അനുസരിച്ചുമാത്രമേ മെത്രാനു പള്ളിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. ക്രൈസ്തവരെ മൊത്തത്തിൽ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എല്ലാ പള്ളികളുടെയും പ്രതിപുരുഷന്മാർ യോഗം ചേർന്നു് ജനാധിപത്യമര്യാദയിൽ തീരുമാനങ്ങളും എടുത്തിരുന്നു. 'ജാതിക്കു കർത്തവ്യൻ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അക്കിദിയാക്കോനാണു് ഇത്തരം യോഗങ്ങളുടെ ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചിരുന്നതു്. ലഭ്യമായ രേഖകളും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, പരമ്പരാഗതമായി പകലോമറ്റം തറവാട്ടിലെ ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നു അർക്കദിയാക്കോൻ. അർക്കദിയാക്കോൻ സ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും, ജൊർണാദ എന്ന പോർത്തുഗീസു് ഗ്രന്ഥം, മിലാൻ രേഖകളും എന്നിവയിൽനിന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. പാശ്ചാത്യമാതൃകയിൽ കേരളക്രൈസ്തവസമുദായത്തെ പുനഃസംഘടിപ്പിച്ച ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൽപോലും—അതിന്റെ

സംഘാടകൻ പോർത്തുഗീസുകാരനായ മെനേസിസ്സ് മെത്രാപ്പോലീത്തയായിരുന്നിട്ടുകൂടി—പഴയ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് പള്ളിപ്രതിനിധികൾക്ക് മഹാഭ്രരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു. കേരളക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുമാത്രം അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയുന്ന അനന്യമായ ഈ സഭാഘടനയായിരുന്നു മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ പ്രത്യേകത. പിൽക്കാലത്തു റോമൻ മാതൃകയിൽ ഹയരാർക്കിക്കൽ സ്വഭാവത്തോടെ ക്രൈസ്തവസമൂഹം പുനഃസംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഈ പാരമ്പര്യം ഒളികെട്ടുപോയി. ഇന്നു മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ പിൻമുറക്കാരടങ്ങുന്ന ചില ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ ഈ മഹനീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങൾ കാണാം. പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കംകൊണ്ടു കേരളക്രൈസ്തവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ അമൂല്യസമ്പത്താണു അവരുടെ 'റിപ്പബ്ലിക്കൻ' ഭരണക്രമം.[3]

2. 1. 4 ഈ ഘട്ടത്തിൽ അതിപ്രാചീനകേരള പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സംവാഹകർ എന്ന നിലയിൽ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം ഒന്നുകൂടി തെളിച്ചുകാട്ടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എ.ഡി. ആദിമശതകങ്ങളിൽ കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യസവിശേഷത അന്നത്തെ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ ഘടനയാണു. വിവിധ കുടുംബങ്ങളിലെ കാരണവന്മാർ വിശാലജനാധിപത്യമര്യാദയിൽ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന തറക്കൂട്ടം എന്ന സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചു ലോഗൻ തുടങ്ങിയ ചരിത്രകാരന്മാർ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരുന്ന സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയജീവിതശൈലി പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയെങ്കിലും അഭംഗുരം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികൾക്കു കഴിഞ്ഞു. പള്ളിയോഗങ്ങൾ എന്നതു തറക്കൂട്ടങ്ങളുടെ പകർപ്പാണു. തികച്ചും കേരളീയമായ ഒരു ഏർപ്പാടാണിതു. നമ്പൂതിരിമാർ ക്ഷേത്രങ്ങളിലൂടെ ഹൈന്ദവസമുദായത്തിന്റെ മേലാളരായി മാറി തറക്കൂട്ടങ്ങളെ നിർവീര്യങ്ങളാക്കിയപ്പോഴും പള്ളിയോഗങ്ങൾ പഴയ പ്രതാപം നിലനിർത്തിപ്പോന്നു. കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും പ്രാചീന കേരളീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. നെല്ലും കുരുമുളകും സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളും വിളയുന്ന നാടു എന്ന നിലയിലാണല്ലോ അതിപുരാതനകാലത്തു കേരളം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു. നായന്മാർ ആയോധനവിദ്യയിലുള്ള ഭ്രമംമൂലം മേല്പറഞ്ഞ ജീവനോ

---

3 ചില ചരിത്രകാരന്മാർ നിലവിലുള്ള സമൂഹക്രമത്തിന്റെ സമ്മർദത്തിനു വശംവദരായി ഈ വിഷയം അവഗണിക്കയോ നിസ്സാരമാക്കി അവതരിപ്പിക്കയോചെയ്യുന്നു. ഒന്നാം നമ്പർ അടിക്കുറിപ്പിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. ഫാ. പ്ലാസിഡ് പ്രാചീന ക്രൈസ്തവരുടെ റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാരമ്പര്യം വിശദമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പു. 95–98.

പായങ്ങളിലൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന പിൽക്കാലത്തും നസ്രാണികൾ ആ മേഖലകളിൽ ഉറച്ചുനിന്ന സാഹസികമായി പ്രവർത്തിച്ചു. വിദേശക്രൈസ്തവരുമായി ലഭിച്ച സമ്പർക്കം ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ അവർക്കുള്ള ഉത്സാഹം വർദ്ധിപ്പിക്കയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പി.കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ താഴെക്കാണുന്ന പ്രസ്താവം മുഖവിലയ്ക്കു സ്വീകരിക്കാൻ ഞെരുക്കമുണ്ടാകും:

> 'കേരളീയ ക്രൈസ്തവസഭാചരിത്രത്തിനു് ക്രിസ്തുവോളംതന്നെ കാലപ്പഴക്കമുണ്ടെന്നുള്ളതു് ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ, കേരളസമൂഹത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വ്യതിരിക്തമായ ഒരു ചരിത്രസാന്നിദ്ധ്യമാവുന്നതു് പോർത്തുഗീസുകാരുടെ വരവിനുശേഷമാണു്. അതിനുമുമ്പുള്ള കാലത്തു് വിശ്വാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും മാത്രം ചില്ലറ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്ന ഒരുതരം മേലാക്കിടനായന്മാർ മാത്രമായിരുന്ന ഫലത്തിൽ കേരളത്തിലെ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ.'[4]

ഈ പ്രസ്താവം, ജാതിചിന്തയുടെ കാര്യത്തിൽ ശരിയാണെങ്കിലും, മറ്റു പല കാര്യങ്ങളിലും വിശിഷ്യ സമുദായഭരണക്രമം, സാമ്പത്തികജീവിതം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചു് തീർത്തും അസാധുവാണു്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ തേർവാഴ്ചമൂലം നായർസമുദായത്തിൽ ഇടക്കാലത്തു വേരുറച്ചതാണു് മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായം എന്ന നിഗമനം ശരിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും പിതൃവഴിക്കുള്ള ദായക്രമം എ. ഡി. ആദിമശതകങ്ങളിൽ കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതു വ്യക്തമാണു്. ആ സമ്പ്രദായം മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ നിലനിർത്തി. എന്നാൽ, ഇതിനു നിമിത്തമായി വടക്കുനിന്നുവന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ പിൻതുടർച്ച ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവ ചരിത്രകാരന്മാരുണ്ടു്. നമ്പൂതിരിമാരും ജാതിവ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു് അനേകനൂറ്റാണ്ടുകൾ മുമ്പു് ക്രിസ്തുമാർഗം സ്വീകരിച്ച കേരളീയരാണു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ പൂർവികർ എന്നു് ഈ ലേഖകൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

2. 2. 1 കേരളത്തിലെ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ മാർത്തോമ്മായിൽനിന്നു് സ്ഥാപനം സ്വീകരിച്ച നമ്പൂതിരിമാരും മറ്റു സവർണ്ണരുമാണെന്ന വിശ്വാസം ഡോ. തോമസ് വിമർശനബുദ്ധ്യാ പരിശോധിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും മാർത്തോമ്മാ കണ്ട കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരില്ലായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് ചുരുക്കം ചില ബ്രാഹ്മണർ രാജദാസരായി അങ്ങിങ്ങു കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും അവർക്കു് ക്രൈസ്തവഐതിഹ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലുള്ള പ്രതാപം കല്പിക്കാനാവില്ല. സർവോപരി, എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരള

---

4 പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ, ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും കേരളചരിത്രവും. എൻ. ബി. എസ്., 1987. പു. 422

സമുദായത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഇല്ലായിരുന്നു. റമ്പാൻപാട്ടിലും മറ്റും കാണുന്ന ജാതിഭേദവും മതപരിവർത്തനത്തിന്റെ ജാതിതിരിച്ചുള്ള കണക്കും ഏതോ ഭാവനാശാലിയുടെ സൃഷ്ടിയായേ കരുതേണ്ടൂ. എ. ഡി. 6–10 നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കിടയിലാണ് കേരളത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഉറച്ചതു്. ഇതിനോടകം സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികരംഗത്തു് മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികൾ പ്രബലരായിത്തീർന്നിരിക്കണം. ക്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേടും തരിസാപ്പള്ളി ചെപ്പേടും നൽകുന്ന സൂചനകൾ പരിഗണിക്കുക.

2. 2. 2 ജാതിവ്യവസ്ഥ ഉറച്ചപ്പോൾ, അന്നു സമൂഹത്തിൽ പ്രബലരായിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ സവർണർക്കൊപ്പം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. തന്മൂലം അവർക്കു് സവർണരുമായി ഉറ്റ സമ്പർക്കമുണ്ടായിരുന്നു. നായന്മാരുടെ ഗാർഹികഭാഷതന്നെയായിരുന്ന പ്രാചീനക്രൈസ്തവരുടെ ഗൃഹഭാഷ എന്ന ഡോ. തോമസിന്റെ നിരീക്ഷണം സാധൂകരിക്കാവുന്നതാണു്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പോർത്തുഗീസുകാർ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളെ പാശ്ചാത്തീകരിക്കാൻ തന്ത്രങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ, നസ്രാണികൾക്കൊപ്പം നായന്മാരും വിദേശികൾക്കെതിരെ ആയുധമെടുത്തതായി പ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഇതു് നായന്മാരും നസ്രാണികളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സൗഹൃദത്തിനും സമ്പർക്കത്തിനും ഉത്തമനിദർശനമാണു്. മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികൾ ധാരാളമുള്ള കോട്ടയം, എറണാകുളം, ഇടുക്കി, പത്തനംതിട്ട, ആലപ്പുഴ, തൃശ്ശൂർ ജില്ലകളിൽ ഇപ്പോഴും ആ പഴയബന്ധത്തിന്റെ പ്രാദുർഭാവം സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ കാണാം.

2. 2. 3 ക്രിസ്തുസന്ദേശത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം, ബുദ്ധജൈനമതങ്ങൾക്കു് ക്രിസ്തുവർഷാരംഭഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം എന്നിവ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും തനി കേരളീയരായിരുന്നു എന്നു കരുതണം. അവർ പില്ക്കാലത്തു് വടക്കുനിന്നു കുടിയേറിയ ആര്യന്മാരുടെ പിൻഗാമികളല്ല. ചുരുക്കം ചില ആര്യന്മാർ ഇടക്കാലത്തു് ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കാം. സനാതനഹിന്ദുമതം രൂപമെടുക്കുംമുമ്പു് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ഹൈന്ദവരാണു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ എന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് ഡോ. തോമസ് പറയുന്നുണ്ടു്. അതാണു് ആദിമക്രൈസ്തവരെക്കുറിച്ചു് ഇന്നു യുക്തിസഹമായി തോന്നുന്ന സിദ്ധാന്തം. ബ്രാഹ്മണമതം ബുദ്ധജൈനമതങ്ങൾക്കു് എതിരായി നടത്തിയ പോരാട്ടം ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് സഹായകമായിത്തീർന്നിരിക്കാം. അവരിൽനിന്നു് അനേകർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച എന്നതിന്റെ ശാശ്വതസ്മാരകങ്ങളല്ലേ 'പള്ളി', 'മാർഗം' തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങൾ?

2. 2. 4 പാശ്ചാത്യരുടെ ആഗമനംവരെ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്ന ക്രൈസ്തവസമൂഹം കേരളജനതയുടെ ശക്തിദൗർബല്യങ്ങളെല്ലാം പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങൾക്കു കടകവിരുദ്ധമായ ജാതിചിന്തപോലും അവർ വച്ചുപുലർത്തി. ഇവിടത്തെ സാധാരണ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ ക്രൈസ്തവരും മതപഠനവും മതവിജ്ഞാനീയവും ഗൗരവമേറിയ കാര്യങ്ങളായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല. മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ സുറിയാനിയിലായിപ്പോയതും ക്രൈസ്തവമതവിജ്ഞാനീയം കേരളമണ്ണിൽ പൊട്ടിമുളയ്ക്കാഞ്ഞതും ഇക്കാരണത്താലാണ്. മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളുടെ വേദവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മാതൃകകളായി ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ഉദ്ധരിക്കുന്നവയാണ്. ഇവയൊന്നും കേരളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയല്ല. പേർഷ്യയിൽനിന്നു കേരളത്തിലെത്തിയ മെത്രാന്മാരിലൂടെയും വൈദികരിലൂടെയും ഇവിടെ വന്നുപെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളാണവ. അവയിൽ കാണുന്നതെല്ലാം മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു എന്നു കരുതേണ്ടതില്ല. ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പത്താം അദ്ധ്യായവും അതിന്റെ ആദ്യത്തെ നാലു അടിക്കുറിപ്പുകളും ഈ വിഷയത്തിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം പകരുന്നതാണ്.

2. 2. 5 പ്രാചീനകേരളത്തിലെ മതസമൂഹങ്ങളുടെ പരസ്പരബന്ധത്തെ 'സിംബയോസിസ്' (Symbiosis) എന്ന വാക്കുകൊണ്ടാണു ഡോ. എം. ജി. എസ്. നാരായണൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു. ഇവിടത്തെ മതസമൂഹങ്ങൾ അന്യോന്യം ആശ്രയിച്ചും അന്യോന്യം പോഷിപ്പിച്ചും സമാധാനപരമായി സഹവർത്തിച്ചു എന്നാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവക്ഷ. യഹൂദർ, ക്രൈസ്തവർ, മുസ്ലിങ്ങൾ, ഹിന്ദുക്കൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ മതക്കാരും പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ പരസ്പരപൂരകമായിട്ടാണു വർത്തിച്ചിരുന്നതു. കച്ചവടതാല്പര്യങ്ങളെച്ചൊല്ലി യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും തമ്മിലും ക്രൈസ്തവരും മുസ്ലിങ്ങളും തമ്മിലും ചില്ലറ കലഹങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടു എന്ന കാര്യം മറക്കുന്നില്ല. മാർ സപീർ ഈശോയെപ്പോലുള്ള പേർഷ്യക്കാർക്കു കേരളത്തിൽ ലഭിച്ച സ്വീകരണവും പദവികളും കേരളക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപുരോഗതി ത്വരിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം. കച്ചവടത്തിലും കൃഷിയിലും നസ്രാണികൾ മുന്നേറി. അങ്ങനെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികരംഗങ്ങളിൽ വികാസം പ്രാപിച്ച ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തെയാണു പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പാശ്ചാത്യർ കേരളത്തിൽ കണ്ടതു.

2. 3. 1 കേരള ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനം സാരമായി അനുഭവപ്പെട്ടതു പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പോർത്തു

ഗീസുകാരുടെ വരവോടെയാണു്. പോർത്തുഗീസുകാർക്കു് കച്ചവടത്തിലെന്നപോലെ മതകാര്യങ്ങളിലും താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. കബ്രാളിനോടൊപ്പം കോഴിക്കോട്ടെത്തിയ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്ന്യാസിമാർ 1500–ൽ അവിടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്തു. കൊച്ചിയിൽ താവളമടിച്ച പോർത്തുഗീസുകാരോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്ന്യാസിമാർ മാനുവേൽകോട്ടയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് മതപ്രചാരണം തുടങ്ങി. പോർത്തുഗീസുകാരുമായി നിരന്തരസമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടവരാണു് ആദ്യം ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നതു്. ജാതിഭേദങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്ത പോർത്തുഗീസുകാർ എല്ലാ ജാതിക്കാരെയും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു. 1514–ൽ ആറായിരം ക്രൈസ്തവർ കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പോർത്തുഗീസ് രേഖകളിൽ കാണുന്നു. 1518–ൽ ഇതു് പന്തീരായിരമായി വർദ്ധിച്ചു. നായന്മാർ, ഈഴവർ, മുക്കുവർ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ ജാതികളിൽപ്പെട്ടവർ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നപ്പോഴും, പോർത്തുഗീസുകാരുടെ മിത്രമായിരുന്നെങ്കിലും കൊച്ചീരാജാവിനു ചില പ്രതിരോധനടപടികളും കൈക്കൊള്ളേണ്ടിവന്നു. കൊച്ചിയിലെ തുറമുഖത്തു് രാജാവിനുവേണ്ടി ഭരണകാര്യങ്ങളും നടത്തിയിരുന്ന ഒരു അരയന്റെ മതപരിവർത്തനം രാജാവിനെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. ഇയാളുടെ വസ്തുവകകളും കണ്ടുകെട്ടാൻ കൊച്ചീരാജാവു് തുനിഞ്ഞു. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ സമ്മർദ്ദം നിമിത്തം ഇത്തരം നടപടികളുമായി മുന്നോട്ടു പോകാൻ രാജാവിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കേരളീയവനിതകളിൽ പോർത്തുഗീസുകാക്കു പിറന്ന കുട്ടികളും ക്രൈസ്തവമാർഗത്തിൽ വളർന്നുവന്നു. കുപ്പായക്കാർ, മുണ്ടുകാർ, പറങ്കികളും, മുക്കുവർ, പരവർ എന്നിങ്ങനെ പലതരം ഉപസമൂഹങ്ങളായി നിലനിന്നിരുന്ന നവാഗതരായ ക്രൈസ്തവർ തികച്ചും പാശ്ചാത്യമായ മതചര്യകളും സഭാസംവിധാനവും സ്വീകരിച്ചു. ലത്തീൻ ഭാഷയിലായിരുന്ന ഇവരുടെ മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും.

2. 3. 2 ജാതിഭേദം വകവയ്ക്കാത്ത പോർത്തുഗീസുകാരെയും അവരുടെ പരിശ്രമത്തിൽ ക്രിസ്തുമതാനുയായികളായിത്തീർന്നവരെയും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അന്യസമൂഹമായിട്ടാണു് മാത്തോമ്മാ നസ്രാണികളും കരുതിയിരുന്നതു്. ഈശോസഭക്കാർ കേരളത്തിൽ എത്തി കൊച്ചി കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചതോടെ അവിടത്തെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിനു വലിയ ഉണർവുണ്ടായി. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിന്റെ ആഗമനത്തോടെ മതപരിവർത്തനം ശക്തി പ്രാപിച്ചു. കൊച്ചിമുതൽ രാമേശ്വരംവരെയുള്ള തീരദേശത്തു പതിനായിരക്കണക്കിനാളുകളും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നു. അക്കാലത്തു തീരദേശത്തുണ്ടായിരുന്ന ചില മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളും ഈ സമൂഹത്തിൽ ചേർന്നു എന്നു ന്യായമായി വിശ്വസിക്കാം.

2. 4. 1 മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളെ പാശ്ചാത്തീകരിക്കാൻ

മിഷണറിമാർ നടപടികളും കൈക്കൊണ്ടു. 1599 ൽ നടന്ന ഉദയം പേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇതായിരുന്നല്ലോ. 1599–1653 കാലത്തു പാശ്ചാത്യർ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളെ ഭരിക്കയുംചെയ്തു. 1653 ജനുവരി മൂന്നാം തീയതി നടന്ന കൂനൻകുരിശുസത്യത്തിലൂടെ പാശ്ചാത്യമേൽക്കോയ്മയെ നസ്രാണികൾ ചോദ്യം ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യർക്കെതിരായി ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ ജനകീയ വിപ്ലവമായിരുന്നു അതു്. പിന്നീടു പാശ്ചാത്യരുടെ തന്ത്രപരമായ നീക്കങ്ങളിൽപ്പെട്ടു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി. ഒരു വിഭാഗം കത്തോലിക്കസഭയിൽതുടർന്നു—അവരാണു് പഴയ കൂറുകാർ. മറെറ വിഭാഗം അന്നത്തെ അർക്കദിയാക്കോനെ മെത്രാനായി സ്വീകരിച്ചു—അവരാണു് പുത്തൻ കൂറുകാർ. പുത്തൻ കൂറുകാരാണു് പിൽക്കാലത്തു് യാക്കോബായാ ഓർത്തഡോക്സു്, മാർത്തോമ്മാ വിഭാഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞതു്.

2. 5. 1 ഡച്ചുകാർക്കു മതകാര്യങ്ങളിൽ വലിയ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അക്കാലത്തു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമിഷണറിമാരും കത്തോലിക്കമിഷണറിമാരും രംഗത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വൻതോതിൽ മതപരിവർത്തനങ്ങളും നടന്നില്ല. പത്തൊമ്പതാം നൂറാണ്ടിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭരണകാലത്തു ഇവിടെ എത്തിയ മിഷണറിമാർ മൂന്നു പ്രമുഖ മിഷണറി സംഘങ്ങളായി പ്രവർത്തിച്ചു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ ലണ്ടൻമിഷൻ സൊസൈറ്റി, മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി ചർച്ചുമിഷണറി സൊസൈറ്റി, ഉത്തരകേരളത്തിൽ ബാസൽ മിഷൻ. ഇവരിൽ ചർച്ചുമിഷണറി സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ദൗത്യം പുത്തൻകൂർ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട മാത്തോമ്മാ നസ്രാണികളെ—സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ സഹായിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ സൗഹൃദം പുത്തൻകൂറുകാരിൽ ആശങ്കകളും ഉണർത്തി. അങ്ങനെ ബന്ധം വിഛേദിക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്നു് സി. എം. എസു്. മിഷണറിമാരും മതപരിവർത്തനശ്രമങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായി. ഈ മൂന്നു മിഷണറി സംഘങ്ങളുടെയും പ്രവർത്തനഫലമായി ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നവർ ഇന്നു ചർച്ചു് ഓഫു് സൗത്തു് ഇന്ത്യയിലെ—സി. എസു്. ഐ.യിലെ അംഗങ്ങളാണു്. പുത്തൻ കൂറുകാരിൽ ചെറിയൊരു വിഭാഗവും ഈ സമൂഹത്തിലുണ്ടു്.

2. 6. 1 കൂനൻകുരിശുസത്യം നടക്കുന്ന കാലത്തും പിന്നീടും മേലധികാരികളോടു കൂറുപുലർത്തിയ ചുരുക്കം ചില മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരും മിഷണറിമാർ കത്തോലിക്കമതത്തിലേക്കു് ആനയിച്ചവരും ചേർന്നു രൂപംകൊണ്ടതാണു് ലത്തീൻ കത്തോലിക്കസമുദായം. അവരുടെ ആരാധനഭാഷ ലത്തീനായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ പേരുണ്ടായതു്.

2. 6. 2 മാർത്തോമ്മ നസ്രാണികളുടെ പരമ്പരാഗത മത ഭാഷ സുറിയാനിയായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിനു ശേഷവും ഇക്കൂട്ടർ സുറിയാനിഭാഷ നിലനിറുത്തി. അതുകൊണ്ട് അവരെ ലത്തീൻകാരിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചുകാണിച്ച് സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരുവിളിച്ചു തുടങ്ങി. ഡച്ചുകാരാണ് ഈ പേരു് സമുദായനാമമായി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതു് എന്നു കേൾക്കുന്നു. ഏതായാലും സുറിയാനിക്കാർ എന്ന സമുദായപ്പേരുണ്ടാകുന്നതു് പോർത്തുഗീസുകാരുടെ വരവിനുശേഷമാണു്. മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ എന്ന ജാതിപ്പേരിനുപകരം സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരു വ്യാപകമായി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു് ഒന്നോ രണ്ടോ നൂറാണ്ടുകൾ മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളു. ബ്രിട്ടീഷുകാരായിരുന്ന ഈ പേരിന്റെ പ്രചാരകർ. ഇന്നു സുറിയാനിക്കാർ എന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന പ്രാചീന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾക്കു സുറിയാനിയുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം ആരാധന ഭാഷയിൽ മാത്രമായിരുന്നു എന്ന കാര്യം എടുത്തു പറഞ്ഞതു മൗലികമായ ഒരു തെറ്റുദ്ധാരണ തിരുത്താനാണു്. ഇന്നു് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളെല്ലാം വിദേശത്തുനിന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തവരുടെ പിൻമുറക്കാരാണു് എന്നു ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾ ഇങ്ങനെയൊരു തെറ്റുദ്ധാരണ ഉണ്ടാകാൻ മുഖ്യകാരണം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന വികൃതിപ്പേരാണു്. ഇതു വിദേശികൾ കേരളത്തിലെ പരമ്പരാഗത ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകിയ പേരാണു്; അവരുടെ പഴയ ആരാധനാ ഭാഷയെ മാത്രമാണു് ഈ സംജ്ഞ കുറിക്കുന്നതു്. തെറ്റുദ്ധാരണയ്ക്കു് ഇടം നൽകുന്ന മറ്റൊരു വസ്തുത എ. ഡി. 849–ലെ തരിസാപ്പള്ളി ചെപ്പേടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രവ്യാഖ്യാനങ്ങളാണു്. മാർ സപീർ ഈശോ എന്ന സിറിയൻ കച്ചവടക്കാരനു കൊല്ലം നഗരത്തിൽ ലഭ്യമാകുന്ന അവകാശങ്ങളാണല്ലോ തരിസാപ്പള്ളി ചെപ്പേടിന്റെ വിഷയം. കൊല്ലത്തെ തരിസാപ്പള്ളിക്കും സപീർ ഈശോയുടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രൈസ്തവർക്കും ഈ ചെപ്പേടിലൂടെ നിരവധി സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക ആനുകൂല്യങ്ങളും പദവികളും കൈവന്നു. ഇതോടെ കേരള ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിനു സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക രംഗത്തു വമ്പിച്ച കുതിച്ചുകയറ്റംതന്നെ സാധ്യമായി എന്നു ന്യായമായി ഊഹിക്കാം. എന്നാൽ, ഈ സിറിയൻ കച്ചവടക്കാരുടെ പിൻമുറക്കാരോ അവരുടെ സംരക്ഷണയിൽ വന്ന ജാതിക്കാരിൽനിന്നു ക്രൈസ്തവമാർഗം സ്വീകരിച്ചവരോ മാത്രമാണു് കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പൂർവികർ എന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ചരിത്ര ദൃഷ്ട്യാ സ്വീകാര്യമാകയില്ല. കുനായിത്തൊമ്മൻ എന്ന സിറിയൻ വ്യാപാരി എ. ഡി 3–4 ശതകങ്ങളിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് അന്നത്തെ ഭരണാധികാരി വിശിഷ്ട അവകാശങ്ങളും പദവികളും അനുവ

ദിച്ചു എന്നും ക്രൈസ്തവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നതു് അവഗണിച്ചുകൂടാ. കു്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേട്ട കണ്ടതായി അനേകർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ കാലത്താണു് അതു് അപ്രത്യക്ഷമായതു്. കു്നായിത്തൊമ്മനോടൊപ്പം കേരളത്തിലെത്തിയ വിദേശികളുടെ പിൻമുറക്കാരാണു് തങ്ങൾ എന്ന സാഭിമാനം പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ജനവിഭാഗം കു്നാനായക്കാർ എന്ന പേരിൽ കേരള ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ ഇപ്പോഴും വ്യതിരിക്തമായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. തങ്ങളുടെ രക്തശുദ്ധിയും തനിമയും നിലനിർത്തുന്നതിൽ സദാ ജാഗരൂകരായിരുന്ന ഈ സമൂഹവും മറ്റു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുമായി പണ്ടുമുതലേ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുകൂടി ഈ വിഭാഗീയത അവസാനിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും പോർത്തുഗീസു് രേഖകളിൽ കാണുന്നു. അസുഖകരമായ ഈ ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യം ചരിത്രകാരനു നൽകുന്ന വ്യക്തമായ സൂചന, കു്നായിത്തൊമ്മനടക്കമുള്ള വിദേശികളുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പുതന്നെ പ്രബലമായ ഒരു കേരളീയക്രൈസ്തവസമൂഹം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണു്. പേർഷ്യയിൽനിന്നുള്ള ക്രൈസ്തവരിലൂടെയായിരിക്കാം സുറിയാനിഭാഷയിലുള്ള ആരാധനാക്രമം കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചതു്. ബാബിലോണിൽനിന്നുള്ള മെത്രാന്മാരെ പ്രാചീനകാലംമുതൽ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ, അവർക്കു് ആദ്ധ്യാത്മികശുശ്രൂഷയിലുള്ള നേതൃത്വമല്ലാതെ സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചൊരു അവകാശവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം അനുസ്മരിക്കണം. ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്ന അതിഥികൾ മാത്രമായിരുന്നു അന്നു് കേരളത്തിലെ പേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാർ. പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഇവിടെയെത്തിയ വെള്ളക്കാരായ മിഷണറിമാർക്കും അതിഥികൾ എന്ന നിലയിൽ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ ആതിഥ്യമരുളിയിരുന്നു. അതിഥിയുടെ നിലകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടാതെ അധികാരിയാകാനുള്ള വ്യഗ്രതയിലാണു് പോർത്തുഗീസു് കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ അലക്സിസു് മെനേസിസു് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടി പാശ്ചാത്തീകരണത്തിനു മുതിർന്നതു്.

2. 6. 3 പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള പേർഷ്യൻ സമ്പർക്കവും അതിനുശേഷമുണ്ടായ പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കവും കേരളക്രൈസ്തവരുടെ സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികജീവിതത്തെ സർഗാത്മകമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെതന്നെ ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ സെൻറ്തോമസിൽനിന്നു ക്രിസ്തുവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചുവർ എന്നു് അഭിമാനിച്ചിരുന്നവരാണു് ഇവിടെ എത്തിയ ചില പേർഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ. തന്മൂലം

ഇവിടത്തെ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ (മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗവും വഴിപാടുമാണ് തങ്ങളുടെ മതം എന്ന വിശ്വാസം ശ്രുദ്ധമൂലമായി. സെൻറ് തോമസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്തും അവർക്കു പ്രിയങ്കരമായിത്തീർന്നു.മാർത്തോമ്മായുടെ ശിഷ്യന്മാരായ അദ്ദായിയും മാറിയും സ്ഥാപിച്ചവ എന്നു കരുതപ്പെടുന്നവയാണ് എദേസായിലെയും സെലൂക്യാ സ്റ്റെസിഫോണിലെയും സഭകൾ. അവരുടെ ആരാധനക്രമംപോലും കണ്ണുമടച്ചു സ്വീകരിക്കാൻ കേരളത്തിലെ പ്രാചീന മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ഈ മാത്തോമ്മാഭക്തിയായിരിക്കണം. ഇവരുടെ ആരാധനക്രമത്തോടൊപ്പം സുറിയാനി ഭാഷയും ഇവിടെ കടന്നുവന്നു.

2. 6. 4 മതഭാഷ കടംകൊള്ളുമ്പോൾ, മതഭാഷയോടൊപ്പം മതസങ്കല്പനങ്ങളും (Religious concepts) കടംകൊണ്ടുകൊള്ളണം എന്നില്ല. മതഭാഷകളെക്കുറിച്ചു വിശദമായ പഠനം നടത്തിയിട്ടുള്ള ജയിംസ് ബാർ, നിരവധി ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ഉദ്ധരിച്ചു് ഈ തത്ത്വം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.5 ആരാധനഭാഷയായി സുറിയാനി സ്വീകരിച്ച മർത്തോമ്മ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതദർശനത്തെയും മതാത്മകതയെയും സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ആരാധനക്രമത്തിൽനിന്നോ പ്രാർത്ഥനകളിൽനിന്നോ കണ്ടെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ബാലിശമായിരിക്കും. യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു നിരക്കാത്ത ഈ സമീപനമാണ് ഇവിടെ എത്തിയ പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ കൈക്കൊണ്ടതു്. മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പഴയ മതസങ്കല്പനങ്ങളും മതാത്മകതയും കണ്ടെത്താൻ സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നവർ ഇന്നും കുറവല്ലല്ലോ. സുറിയാനി ഭാഷയ്ക്കു കേരളക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ, ആരാധനഭാഷയുടെ നിലമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടാൻ സുറിയാനിയിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നിട്ടുള്ള പദാവലി പരിശോധിച്ചാൽ മതിയാകും. ആരാധനക്രമം, മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവയെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ മാത്രമാണ് മലയാളികളായ ക്രൈസ്തവർ കടംകൊണ്ടതു്. റാസ, കുർബാന, ക്ലദാശ മാലാഖ, മാമ്മോദീസാ, ഓശാന, ദുഖറാന, പെസഹ, തക്സാ, മഹറോൻ, അന്നദാ, മൂറാൻ, കാസാ, പീലാസ, റമ്പാൻ, കശീശാ, മെത്രാപ്പോലീത്താ, കപ്യാർ എന്നിങ്ങനെ മതജീവിതത്തോടു് അതിലും വിശേഷിച്ചു മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങൾ മാത്രമാണ് മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ സുറിയാനിയിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചതു്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പ്രാചീനകേരളക്രൈസ്തവരുടെ ആരാധനഭാഷ എന്നല്ലാതെ മതഭാഷ എന്നുപോലും സുറിയാനിയെ വിശേഷി

5 James Barr, (Professor of Semitic language and literature, Manchester) 'The Language of Religion' Studies in Methodology, Lauri Honko (Ed) Mouton 1979, p. 429.

പ്പിക്കാമോ എന്ന ന്യായമായി സംശയിക്കാം. മതം, മതാനുയായികളുടെ ബഹുമുഖമായ സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന പ്രതിഭാസമാണല്ലോ. ഗാർഹികജീവിതം, ശരീരാവയവങ്ങൾ, രോഗങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം, പ്രപഞ്ചവിജ്ഞാനം ഇവയൊന്നും സ്പർശിക്കുന്ന സുറിയാനിപ്പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു സംക്രമിച്ചിട്ടില്ല. പദസമ്പത്തു്, സാഹിത്യം എന്നിവയിലൊന്നും ഏറെ മേന്മയുള്ള ഭാഷയായിരുന്നില്ല സുറിയാനി എന്ന കാര്യവും മറക്കരുതു്.[6] ചുരുക്കത്തിൽ, ലോകവീക്ഷണം, ദൈവവിജ്ഞാനീയം, സാഹിത്യാഭിരുചി തുടങ്ങിയവയെ സ്പർശിക്കാത്തതും ആരാധനക്രമത്തിൽ പരിമിതപ്പെട്ടതുമായ സ്വാധീനമാണു് സുറിയാനിഭാഷ കേരളക്രൈസ്തവരിൽ ചെലുത്തിയതു്. പാശ്ചാത്യാഗമനംവരെ തികച്ചും കേരളീയവും ഭാരതീയവുമായ ജീവിതശൈലിയാണു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ പാലിച്ചിരുന്നതു് എന്ന വിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കാൻ ഈ നിഗമനം ഉപകരിക്കും. മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മതപരമായ ഐഡൻറിറ്റിയുടെ മൗലികഘടകമായി സുറിയാനിയെ പരിഗണിക്കുന്നവർ ഡോ. പി. ജെ. തോമസിന്റെ താഴെക്കാണുന്ന പ്രസ്താവം ഒരാവൃത്തി കൂടി വായിക്കണം:

> 'സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരു് യഥാർത്ഥത്തിൽ നിരർത്ഥകമാണു്. ഇവർ തനി കേരളീയരാണു്. ഈ വൈദേശികനാമം അവർക്കു കിട്ടിയതു് അവർ സുറിയാനി ജാതിയിൽപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ആരാധനക്രമം (liturgy) സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു്.[7]

2. 6. 5 1981–ലെ സെൻസസ് അനുസരിച്ചു് ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളിൽ 2.43 ശതമാനം ക്രൈസ്തവരുമുണ്ടു്. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ജനസംഖ്യാവർദ്ധന ക്രൈസ്തവരുടേതാണു്. 1971–81 കാലഘട്ടത്തിൽ വളർച്ച 16.7 ശതമാനം; ദേശീയ ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനനിരക്കായ 24.69 ശതമാനത്തെക്കാൾ 8.52 ശതമാനം കുറവു്. കേരളത്തിൽ 52 ലക്ഷം ക്രൈസ്തവരുണ്ടു്; സംസ്ഥാനത്തെ മൊത്തം ജനസംഖ്യ 255 ലക്ഷം. ഇന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ക്രൈസ്തവരുള്ളതു് കേരളത്തിലാണു്.

2. 6. 6 കേരളക്രൈസ്തവരിൽ അറുപത്തഞ്ചു ശതമാനം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ പിൻമുറക്കാരാണു്. വിവിധ ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കരാണു് എണ്ണത്തിൽ കൂടുതൽ. കേരള ക്രൈസ്ത

---

6 ഡോ. പി. എം. ജോസഫ്, മലയാളത്തിലെ പരകീയ പദങ്ങൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 1984. സുറിയാനിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാഗം കാണുക.

7 മലയാള സാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും. പേജ് 26

വരിൽ അമ്പത്തൊമ്പതു ശതമാനത്തോളംവരും അവർ. യാക്കോബായ സഭ, മലങ്കര സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ എന്നിവയിലാണ് ഇരുപതു ശതമാനത്തോളം ക്രൈസ്തവർ. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവരിൽ പതിമ്മൂന്നു ശതമാനംവരും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ. എട്ട ശതമാനത്തോളം ക്രൈസ്തവർ തിരുവല്ല കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ അംഗങ്ങളാണ്. മറനേകം ചെറിയ ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളും കേരളത്തിലുണ്ട്. പേരുകൾ, ബന്ധസൂചക പദങ്ങൾ, സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ, പൊതുവായ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക നില എന്നിവയിൽ ഈ സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിൽ നിസ്സാരമല്ലാത്ത വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നു.

2. 7. 1 കേരളക്രൈസ്തവരുടെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിലേക്കു വെളിച്ചം പരത്തുന്നവയാണ് അവരുടെ വ്യക്തിനാമങ്ങൾ. ഈ വിഷയത്തിലേക്കു ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ഭാഷാശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.[8] തികച്ചും കേരളീയമായ നാമങ്ങൾ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്—തങ്കച്ചൻ, തങ്കമ്മ, അപ്പച്ചൻ...സുറിയാനിയിൽനിന്നും ഹീബ്രുവിൽനിന്നും സ്വീകരിച്ച പേരുകൾ തത്സമരൂപത്തിൽ കാണാം—തോ(മ്)മാ, ഔസേഫ്, മറിയ... പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽനിന്നു കടന്നുവന്ന പേരുകളുണ്ട്—ആർറണി, ലോറൻസ്, തോംസൺ... ഒരേ നാമം തന്നെ സുറിയാനിരൂപത്തിലും പാശ്ചാത്യഭാഷാരൂപത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു തോ(മ്)മാ—തോമസ്/റോം/ഉമ്മൻ/തൊമ്മൻ തൊമ്മി; വുഗീസ്—ജോർജ്—വക്കൻ/വർക്കി/വറീത്. ബൈബിൾ നാമങ്ങളായ യോശുവാ—സോളമൻ, യാക്കോബ് തുടങ്ങിയവ മാറ്റമൊന്നുംകൂടാതെ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രവണതയും ചില ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലുണ്ട്. പുരുഷനാമങ്ങളോട്—അച്ചൻ, —അപ്പൻ,—കുട്ടി,—അമ്മ,—അച്ചി,—അപ്പി എന്നിവ ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും വ്യാപകമായിട്ടുണ്ട്: കറിയാച്ചൻ, ചാക്കപ്പൻ, ആൻഡ്രൂസുകുട്ടി, ജോണമ്മ, ചാക്കോച്ചി, മാത്തപ്പി. സ്ത്രീനാമങ്ങളോട്—അമ്മ,—കുട്ടി എന്നിവയാണ് സാധാരണ ചേർക്കുക: മറിയാമ്മ, ത്രേസ്യാക്കുട്ടി. ചില ക്രൈസ്തവനാമങ്ങൾ കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം രൂപഭേദം സംഭവിച്ച നിലയിലാണ് മലയാളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക: സക്കറിയാ→ചെറിയാൻ; കുര്യാക്കോസ്→ഇടിക്കുള; ജോസഫ്→ഉപ്പായി, സെബാസ്റ്റ്യൻ→ദേവസ്യ. മലയാളമണ്ണിൽ നടന്ന സാംസ്കാരിക സങ്കലനപ്രഹളത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായ ക്രൈസ്തവരുടെ വ്യക്തിനാമങ്ങളിൽ ആ സമ്മിശ്രണത്തിന്റെ മുദ്രകൾ പ്രകടമായിക്കാണുന്നതിൽ അത്ഭുത

8 കേരള സർവകലാശാലാ ഭാഷാശാസ്ത്രവകുപ്പിൽ എ. എം. മേരിക്കുട്ടി സമർപ്പിച്ച പ്രബന്ധം (അപ്രകാശിതം) 1986—CHRISTIAN NAMES IN MALAYALAM—ശാസ്ത്രീയമായി ഈ വിഷയം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

മില്ല. ഓരോ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിലും വ്യക്തിനാമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ശക്തമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനു് അഗസ്റ്റിൻ, സിൽവസ്റ്റർ, ഗിൽബർട്ട്, സെബാസ്റ്റ്യൻ, ത്രേസ്യാ തുടങ്ങിയ പേരുകൾ കത്തോലിക്കർക്കു മാത്രമാണുള്ളതു്. അവയിൽതന്നെ സിൽവസ്റ്റർ, ഗിൽബർട്ട് എന്നിവ ലത്തീൻ കത്തോലിക്കർ ഉപയോഗിക്കുന്നവയാണു്. സോളമൻ, യോശുവാ തുടങ്ങിയ ബൈബിൾനാമങ്ങൾ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് സഭാവിഭാഗക്കാരുടെ ഇടയിലാണു് കൂടുതൽ കാണുന്നതു്.—അച്ചൻ, —അമ്മ,—കുട്ടി,— അച്ചി എന്നിവ ചേർന്നുവരുന്ന പേരുകൾക്കു പൊതുവെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലാണു് പ്രചാരം. അവരുടെ പേരുകളിൽ സിംഹഭാഗവും തത്ഭവരൂപത്തിലുള്ളവയാണു്. പേരുകൾ നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ ചില ചിട്ടകൾ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ പാലിക്കുന്നുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനു്, ചാക്കോയുടെയും മറിയമിൻെറയും മകൻ ജോസഫും തോമ്മായുടെയും ഏലിയുടെയും മകൾ റോസിയും വിവാഹിതരായാൽ ആ ദമ്പതികളുടെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു ആൺകുട്ടികൾക്കു് യഥാക്രമം ചാക്കോ എന്നും തോമ്മാ എന്നും ആയിരിക്കും പേരുകൾ; ആദ്യത്തെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾക്കു് യഥാക്രമം മറിയം എന്നും ഏലി എന്നും ആയിരിക്കും പേരുകൾ. സാധാരണ നിലയിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കും രണ്ടു പേരുണ്ടായിരിക്കും—പള്ളിയിലിട്ട പേരും വീട്ടിൽ വിളിക്കുന്ന പേരും. പള്ളിയിലിടുന്ന പേരു്—മാമ്മോദീസാപ്പേരു്. ക്രിസ്ത്യൻ നാമമായിരിക്കണം എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും വീട്ടിൽ വിളിക്കുന്ന പേരു് തനി കേരളീയ നാമമാകാം. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ആധുനികകാലത്തു മാറ്റം വരുന്നുണ്ടു് എന്ന കാര്യം എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

2. 7. 2 വ്യക്തിനാമങ്ങൾപോലെതന്നെ പ്രധാനമാണു് ക്രൈസ്തവർക്കു കുടുംബനാമങ്ങൾ. മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളെപ്പോലെ കുടുംബപ്പേരിനു് ഇത്രയേറെ പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന മറെറാരു സമുദായം കേരളത്തിലുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. സ്വന്തം പേരിൻെറ ഭാഗമായി പലരും കുടുംബപ്പേരു് ഉപയോഗിക്കുന്നു. നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാരും മുട്ടത്തു വർക്കിയും ജോസഫു് മുണ്ടശ്ശേരിയും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയും ഡി. സി. കിഴക്കെമുറിയും ജോസഫു് പുലിക്കുന്നേലും എല്ലാം ഈ പ്രവണതയ്ക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പ്രഥമ ശ്രവണത്തിൽ ദ്വരത്ഥപ്രതീതിയുളവാക്കുന്ന കുടുംബപ്പേരുകൾ കൂടി ക്രൈസ്തവർ പേരിനോടു ചേർത്തു ഉപയോഗിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, സ്വന്തം ഐഡൻറിറിയുടെ മൗലികഘടകമായി കുടുംബത്തെ ക്രൈസ്തവർ പരിഗണിക്കുന്നു എന്നു വേണം ഊഹിക്കാൻ. തറവാടുകൾ പലവഴിക്കു ശാഖകളായി പിരിയുമ്പോൾ പഴയ പേരിനോടു പുതിയ അംശങ്ങൾ ചേർക്കുന്നു. സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക പദവികൾ, തൊഴിൽ, കടന്നുപോന്ന പ്രദേശങ്ങൾ,

കൂടിയിരിക്കുന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളും എന്നിവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും കുടുംബപ്പേരുകളും. മിക്ക കുടുംബപ്പേരുകളും ശുദ്ധ മലയാളപദങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയവയാണു്. പലതിനും സുവ്യക്തമായ അർത്ഥവുമുണ്ടു്. ദേശനാമപഠനങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി മലയാളികളുടെ കുടുംബനാമങ്ങളും ചരിത്രപരവും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരവും ഭാഷാശാസ്ത്രപരവുമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അപഗ്രഥിക്കാവുന്നതാണു്.9

2. 8. 1 എ. ഡി. ഒമ്പതാംശതകത്തോടുകൂടിയാണല്ലോ സംസ്കൃത തത്സമങ്ങളുടെയും തദ്ഭവങ്ങളുടെയും ധാരാളമായ ഉപയോഗംകൊണ്ടും പുരുഷഭേദോദിനയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനംമൂലവും കേരളത്തിലെ തമിഴു് മലയാളമായി പരിണമിച്ചതു്. അന്നത്തെ കേരളഭാഷയും സംസ്കൃതവും കലർന്നുണ്ടായ മിശ്രഭാഷയിൽ രൂപംകൊണ്ടവയാണു് രാമചരിതാദി പാട്ടുകൃതികളും വൈശികതന്ത്രാദി മണിപ്രവാളകൃതികളും. സംസ്കൃതത്തിലെ മഹേതിഹാസങ്ങളുടെ തണലിൽ പുഷ്ടി പ്രാപിച്ച പാട്ടുസാഹിത്യത്തിലോ 'മഹിളാളി മഹാസ്പദ'യായ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിലോ പ്രകടമായ ക്രൈസ്തവ മുദ്രയുള്ള കൃതികളൊന്നും കാണുന്നില്ല.

2. 8. 2 ക്രൈസ്തവരുടെ മതഗ്രന്ഥമായ ബൈബിൾ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് നവീകരണംവരെ വ്യാപകമായ പ്രചാരം നേടിയിരുന്നില്ല. ബൈബിളിന്റെ പ്രാചീന സുറിയാനി തർജമയായ പ്ശീത്ത[10] കേരളത്തിൽ അങ്ങിങ്ങു് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതാണു് ഹൈന്ദവമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുലഭമായിരുന്ന തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയിലേക്കു് കേരളക്രിസ്ത്യാനികൾ ബൈബിൾ തർജമ ചെയ്യാതിരുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം. ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു് അവശ്യം വേണ്ട ഭക്തിസാഹിത്യം അവർക്കു് സുറിയാനിയിൽനിന്നു ലഭിക്കുകയുംചെയ്തിരുന്നു. തന്മൂലം ധ്യാനാത്മകരചനകൾ, ദേവാലയകീർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവപോലും അവർ രചിക്കാനിടയായില്ല. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിനുശേഷം പോർത്തുഗീസുകാർ ചുട്ടെ

---

9 ധാരാളം ക്രൈസ്തവ കുടുംബചരിത്രങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ക്രോഡീകരിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്ന ജനകീയ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ശാസ്ത്രീയമായി അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കാവുന്നതാണു്.

10 എ. ഡി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലെ തർജമയാണു് പ്ശീത്ത. കേരള ക്രൈസ്തവർ പ്രാചീനകാലത്തു് ആരാധനക്രമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു് ഈ തർജമയിൽനിന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളാണു്. പാശ്ചാത്യ സഭ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ലത്തീൻ വുൾഗാത്ത തർജമയിൽനിന്നു് ഇതിനു ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസു് ഈ പാഠഭേദങ്ങളെ ഗുരുതരമായ വിശ്വാസഭ്രംശങ്ങളായി തള്ളിപ്പറയുകയുണ്ടായി. ഇന്നു് മൂലഭാഷകളായ ഹീബ്രുവിലും ഗ്രീക്കിലുമുള്ള ബൈബിളാണു് എല്ലാവരും ആധികാരികമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു്.

രിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലഭ്യമായ തെളിവുകൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ സുറിയാനിയിലുള്ള മതഗ്രന്ഥങ്ങളോ പറപൂമ്മാൻ (Parisman) പോലുള്ള മന്ത്രവാദഗ്രന്ഥങ്ങളോ ജാതകപ്പൊരുത്തം, മുഹൂർത്തം എന്നിവ നിർദേശിക്കുന്ന കൃതികളോ ആയിരുന്നു.[11]

മൂന്ന്

അച്ചടി, പ്രസിദ്ധീകരണശാലകൾ, ലിപിമാല

3. 1. 1 സാംസ്കാരികവളർച്ചയിൽ അച്ചടിക്കുള്ള പങ്കു സുവിദിതമാണല്ലോ. ക്രൈസ്തവമതപ്രചാരണ സംരംഭങ്ങളുടെ ഭാഗമായിട്ടാണ് അച്ചടി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കു വളരെ വേഗം വ്യാപിച്ചതു്. ഭാരതത്തിലും കേരളത്തിലും അച്ചടിയുടെ പ്രോദ്ഘാടകരും പ്രചാരകരും മിഷണറിമാരായിരുന്നു.

3. 2. 1 മുദ്രണകല പണ്ടുമുതലേ മനുഷ്യനു വശമായിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മുദ്രകളെക്കുറിച്ചും മുദ്രമോതിരങ്ങളെക്കുറിച്ചും പുരാണകൃതികളിൽ നാം വായിക്കാറുണ്ടല്ലോ. നാലായിരത്തഞ്ഞൂറോളം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ബാബിലോണിൽ ലിപികളും മുദ്രകളും കൊത്തിയ റോളറുകളും ഉപയോഗിച്ചു മൺഫലകങ്ങളിൽ പകർപ്പുകളും എടുത്തിരുന്നു. ഇതിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന ചില റോളറുകളും ഇപ്പോൾ പശ്ചിമജർമനിയിലെ ഗുട്ടൻബർഗ് മ്യൂസിയത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പേപ്പിറസ് ചെടിയുടെ തണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പേപ്പിറസ്, തുകൽച്ചുരുളുകളും, മരങ്ങളുടെ കരുന്തൊലി, പനയോല എന്നിവയിലും ആദ്യകാലത്തു പകർപ്പുകളും എടുത്തിരുന്നു. മരപ്പലകയിലും ലോഹത്തകിടിലും അങ്കനം ചെയ്ത ചിത്രങ്ങളും വാക്കുകളും ഛായമോ മഷിയോ ഉപയോഗിച്ചു കടലാസിലേക്കോ മറ്റതുപോലുള്ള സാധനങ്ങളിലേക്കോ പകർത്തിയെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അനതിവിദൂരഭൂതകാലംവരെ നിലനിന്നിരുന്നല്ലോ. എ. ഡി. 105–ൽ ചൈനയിലാണു പേപ്പർ കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. എ. ഡി. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജപ്പാൻകാരും എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അറബികളും പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്യന്മാരും പേപ്പർ നിർമാണവിദ്യ വശമാക്കി.

---

11 ഇവയുടെ പട്ടിക ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളിൽ കാണാം. സ്ലീവാ സക്കറിയാ, രണ്ടു പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികൾ, ചങ്ങനാശ്ശേരി 1976, പുറം 21–25. James Hough, History of Christianity in India, Vol. II, London, 1839. P. 543–549

3. 2. 2 നവീന അച്ചടിക്കു കളമൊരുക്കിയ മറെറാരു ഘടകം ലിപി പരിണാമമാണു്. ചിത്രലിപിയിൽനിന്നു് മാനവരാശി ശബ്ദലിപിയിലേക്കു കടന്നതു്—ആശയങ്ങൾക്കു പകരം അവയെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ അങ്കനംചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലെത്തിയതു്—ബി. സി. പതിനഞ്ചാം നൂററാണ്ടിലാണു്. ഫിനീഷ്യരായിരുന്ന ശബ്ദലിപിയുടെ പ്രോദ്ഘാടകർ. ക്രമേണ അക്ഷരമാല (Syllabery)യും വർണ്ണമാല(Alphabet)യും ഉദ്ഭവിച്ചു. ഒരു അക്ഷരം (Syllabee)—ഒരു ലിപി എന്നതു് അക്ഷരമാലയുടെയും ഒരു വർണ്ണം (Phoneme)—ഒരു ലിപി എന്നതു വർണമാലയുടെയും മൗലിക തത്ത്വങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഭാരതീയ ഭാഷകൾ അക്ഷരമാല സ്വീകരിച്ചു; മിക്ക യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളും വർണമാലയും. ഏതു ഭാഷയിലും മൗലിക വർണങ്ങളുടെ എണ്ണം പരിമിതമായിരിക്കും. അതിനാൽ ഒരു വർണം—ഒരു ലിപി എന്ന തത്ത്വം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ചുരുക്കം ചില ലിപികൾകൊണ്ടു് ആ ഭാഷയിലെ എല്ലാ പദങ്ങളും അങ്കനംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വർണമാലയുടെ കാര്യം അനുസ്മരിക്കുക. മലയാളമടക്കമുള്ള ഭാരതീയ ഭാഷകൾ സ്വരവും വ്യഞ്ജനവും ചേർന്ന അക്ഷരങ്ങളെ മൗലികഘടകങ്ങളായി കണക്കാക്കി അവ ഓരോന്നിനും ഓരോ ലിപി സ്വീകരിച്ചു. തന്മൂലം നമുക്കു കുറേക്കൂടി ലിപികൾ വേണ്ടിവന്നു.

3. 2. 3 പുരാതന ബാബിലോൺകാരുടെ മുദ്രണവിദ്യയിൽ ഓരോ ആശയഖണ്ഡവും അവതരിപ്പിക്കാൻ ഓരോ മുദ്ര വേണ്ടിവന്നു. ബി. സി. പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിൽ ഓരോ വാക്കു് അങ്കനം ചെയ്യുന്ന ഡിസ്ക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് ഗ്രീക്കുകാർ പകർപ്പ്കൾ എടുത്തിരുന്നു. ഇതെല്ലാം അത്യന്തം ക്ലേശകരവും വ്യയഹേതുകവുമായിരുന്നു. തന്മൂലം പകർപ്പുകൾ എഴുതിയെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണു് ലോകത്തിൽ വ്യാപകമായി നിലനിന്നിരുന്നതു്. വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ പകർത്തിയെഴുതാൻവേണ്ടി ജീവിതം മുഴുവൻ പലരും ഉഴിഞ്ഞുവച്ചിരുന്നു. ഇത്തരം പകർപ്പുകൾ ഒരിക്കലും സാധാരണക്കാരുടെ കൈകളിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നില്ല. ഏറെ സമയവും അദ്ധ്വാനവും ചെലവഴിച്ചു നിർമിച്ച കോപ്പികൾ വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കാൻ പ്രഭുക്കന്മാർക്കു മാത്രമാണല്ലോ കഴിയുക.

3. 2. 4 ലിപിപരിണാമത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യൻ കണ്ടെത്തിയ മഹാതത്ത്വം—ചുരുക്കം ചില ലിപികൾകൊണ്ടു ഭാഷയിലെ എല്ലാ പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളും അങ്കനംചെയ്യാം എന്ന തത്ത്വം—മുദ്രണകലയിലേക്കു സംക്രമിപ്പിച്ചതു് കൊറിയക്കാരാണു്. അക്ഷരങ്ങൾ കൊത്തിയ അച്ചുകൾകൊണ്ടു എ. ഡി. 1409-ൽ കൊറിയയിലെ സോളിൽ അച്ചടിനടന്നതായി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കാലത്തോ ഇതിനു മുമ്പോ ചൈനാക്കാരും ഈ തത്ത്വം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അക്ഷര അച്ചുകൾ ചുടുകട്ടകളായിട്ടാണു്

അവർ നിർമിച്ചിരുന്നതു്. ചുരുക്കത്തിൽ ഗുട്ടൻബർഗിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മാറ്റിവയ്ക്കാവുന്ന അക്ഷര അച്ചുകളും ചൈനക്കാരും കൊറിയക്കാരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇവരുടെ മുദ്രണവിദ്യയ്ക്കു് അതതുദേശങ്ങളിലോ മറുനാടുകളിലോ വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിച്ചില്ല.

3. 2. 5 ആധുനിക അച്ചടിയുടെ പിതാവായ യോഹന്നാസ് ഗുട്ടൻബർഗിന്റെ ജനനം പശ്ചിമ ജർമനിയിലെ മൈൻസ് നഗരത്തിലാണു്.[12] 1397-ൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം അച്ചടിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ച പണം തിരിച്ചടയ്ക്കാൻ കഴിയാതെ കോടതി നടപടികൾക്കു വിധേയനായി പരമദാരിദ്ര്യത്തിൽ മരണമടഞ്ഞു. 1468-ൽ അന്തരിച്ച ഗുട്ടൻബർഗിനെക്കുറിച്ചു് ഇന്നു് അവശേഷിക്കുന്ന മുഖ്യരേഖ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ കോടതിയിൽ നടന്ന ജപ്തിനടപടികളാണു്!

3. 2. 6 മൈൻസ് നഗരത്തിലെ കാർത്തൂസിയൻ സന്ന്യാസിമാർ ജീവിതം മുഴുവൻ ചെലവഴിച്ചു്. ബൈബിൾ കൈകൊണ്ടു പകർത്തുന്ന ദൃശ്യമാണു് ഹൃദയാലുവായിരുന്ന ഗുട്ടൻബർഗിന്റെ ശ്രദ്ധ അച്ചടിയിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ സന്ന്യാസിമാരുടെ അക്ഷരവടിവാണു് ഗുട്ടൻബർഗ് സ്വീകരിച്ചതു്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കൈയെഴുത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കരുതു് അച്ചടിപ്പകർപ്പുകൾ എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിലൂടെ ഈ സ്വപ്നം അദ്ദേഹം സാക്ഷാത്കരിക്കയുംചെയ്തു. ഓരോ ലിപിയും ഉരുക്കുകൊണ്ടു നിർമിച്ചു ചെമ്പുപലകയിൽ തറച്ചു് അക്ഷരക്കരുക്കളുണ്ടാക്കി, അവയിൽ ഈയവും ടിന്നും ആൻറിമണിയും കലർത്തിയുണ്ടാക്കിയ കൂട്ടു ലോഹം ദ്രാവകരൂപത്തിലൊഴിച്ചു് അച്ചുകൾ വാർത്തു. ഈ തൈപ്പുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് മൂന്നു വർഷംകൊണ്ടു് ബൈബിൾ അച്ചടിച്ചു. ഇന്നത്തെ അച്ചടിക്കാരെപ്പോലും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ അനുപമമായിരുന്ന 1455-ൽ ഗുട്ടൻബർഗ് അച്ചടിച്ചിറക്കിയ ഇരുനൂറു ബൈബിൾ പകർപ്പുകൾ.[13] താൻ അച്ചടിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം വായനക്കാർക്കു ഭക്ത്യാദരവുകൾ തോന്നത്തക്കരീതിയിൽ തികച്ചും കുറ്റമറ്റ

---

12 ഫ്രാങ്കു് ഫർട്ടിനടുത്തുള്ള മൈൻസ് (MAINZ) നഗരത്തിൽ ഗുട്ടൻബർഗിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി അന്തർദേശീയ അച്ചടിമ്യൂസിയം ഉണ്ടു്. ഗുട്ടൻബർഗ് ഉപയോഗിച്ച അച്ചടി യന്ത്രം, അച്ചുകൾ, ഗുട്ടൻബർഗ് ബൈബിൾ എന്നിവയെല്ലാം അവിടെ കാണാം. ലിപി പരിണാമം, പുസ്തകനിർമാണ പുരോഗതി, അച്ചടിയുടെ ഇന്നോളമുള്ള വളർച്ച എന്നിവ കാട്ടിത്തരുന്ന ദൃശ്യങ്ങളും അവിടെ സജ്ജീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

13 ഇവയിൽ നാല്പത്തേഴെണ്ണം പൂർണമായോ അപൂർണമായോ ഇന്നു ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അച്ചടിച്ച കാലത്തു് ഗുട്ടൻബർഗിന്റെ ബൈബിളിനു് നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വില അന്നത്തെ സാധാരണ ഗുമസ്തന്റെ നാലു മാസത്തെ ശമ്പളത്തിനു തുല്യമായ തുകയായിരുന്നു.

തായിരിക്കണം എന്ന മതതീക്ഷ്ണത ഗുട്ടൻബർഗിനുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചടിയുടെ പ്രോദ്ഘാടകനിൽ ജ്വലിച്ചുനിന്നിരുന്ന ആ തീക്ഷ്ണത അച്ചടിയുടെ പ്രചാരകരായി ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തിയ മിഷണറിമാരിലും കാണാവുന്നതാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോട്ടയത്തും മംഗലാപുരത്തും മിഷണറിമാർ അച്ചടിച്ച മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നും നമ്മുടെ മിഴികൾ ക്കൊരുത്സവമാണല്ലോ!

3. 2. 7 1450—ലാണ് ഗുട്ടൻബർഗ് മാറ്റിവയ്ക്കാവുന്ന ടൈപ്പുകൾ നിർമിച്ചത്. ഇതിനെ അച്ചടിയുടെ ജന്മവത്സരമായി പരിഗണിക്കുന്നു. അമ്പതു വത്സരത്തിനുള്ളിൽ യൂറോപ്പിലെ ഇരുന്നൂറ്റമ്പതു കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നായി നാല്പതിനായിരം പുസ്തകങ്ങളും അവയ്ക്കെല്ലാംകൂടി ഒരു കോടിയോളം പ്രതികളും ഉണ്ടായി! അച്ചടിയുടെ പ്രചാരം എത്ര വേഗത്തിലായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ കണക്കുകൾ മതിയാകുമല്ലോ. ഇങ്ങനെ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ സിംഹഭാഗവും ക്രൈസ്തവമതഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നു. ജർമനിയിൽനിന്നു് ഇറ്റലി (1465), സ്വിറ്റ്സർലണ്ട് (1468), ഫ്രാൻസ് (1470), നെതർലാൻഡ്സ് (1471), ബൽജിയം (1473), ഹംഗറി (1473), സ്പെയിൻ (1474), പോളണ്ട് (1476), ചെക്കോസ്ലോവാക്യ (1476), ഇംഗ്ലണ്ട് (1477), ആസ്ട്രിയ (1482), ഡെന്മാർക്ക് (1482), സ്വീഡൻ (1483), യൂഗോസ്ലാവിയ (1483), പോർത്തുഗൽ (1487), തുർക്കി (1503), റുമേനിയ (1508), ഗ്രീസ് (1515), മെക്സിക്കോ (1539), അയർലണ്ട് (1550), റഷ്യ (1553) എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് അച്ചടി കടന്നുചെന്നു. ഈ പട്ടികയിൽ തൊട്ടടുത്ത സ്ഥാനം ഭാരതത്തിനാണ്—1556—ൽ ഗോവയിൽ അച്ചടിയാരംഭിച്ചു.[14]

3. 3. 1 ഭാരതത്തിലെയും കേരളത്തിലെയും അച്ചടിയുടെ തുടക്കത്തെക്കുറിച്ച് ഡോ. പി. ജെ. തോമസ് നൽകുന്ന വിവരങ്ങൾ ഇന്നു ലഭ്യമായ തെളിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തിരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ബി. എസ്. കേശവൻ, ഡി. സി. കിഴക്കെമുറി, ഇടമറുക് ജോസഫ്, കെ. എം. ഗോവി തുടങ്ങിയവർ[15]

---

14 റഷ്യയും അമേരിക്കയും അച്ചടിയുഗത്തിലേക്കു കടക്കുംമുമ്പ് ഭാരതത്തിൽ അച്ചടി തുടങ്ങി എന്നു പലരും എഴുതിക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതു് അർദ്ധസത്യമാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. റഷ്യയിലെ മോസ്കോയിൽ 1553—ൽ അച്ചടി തുടങ്ങി. അമേരിക്കയിൽ അച്ചടി എത്തുന്നതു് 1639—ൽ മാത്രമാണ്.

15 B. S. Kesavan, History of Printing and Publishing in India, Vol. I, National Book Trust 1985.

ഡി. സി. കിഴക്കെമുറി, 'അച്ചടിയും പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണവും,' മലയാള പത്രചരിത്രം—സത്യനാദം ശതാബ്ദി സ്മാരകം, കൊച്ചി 1977.

ഇടമറുക് ജോസഫ്, കേരള സംസ്കാരം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം, 1971.

കെ. എം. ഗോവി, മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചി വാല്യം ഒന്ന്, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1973.

നൽകുന്ന അറിവുകൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായാണ് ഒരു അച്ചടിയന്ത്രം ഗോവയിലെത്തിയത്. അബിസീനിയയിലെ ചക്രവർത്തിയുടെ അഭ്യർത്ഥന അനുസരിച്ച് പോർത്തുഗീസ് രാജാവ് അങ്ങോട്ടയച്ച അച്ചടിയന്ത്രം കയറ്റിയ കപ്പൽ ഏതാനും ദിവസത്തെ വിശ്രമത്തിനുവേണ്ടി ഗോവയിൽ നങ്കൂരമിട്ടു. വീണ്ടും യാത്ര പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, അബിസീനിയയിലെ ചക്രവർത്തിക്കു മിഷണറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അതൃപ്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ അച്ചടിയന്ത്രം അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുചെല്ലേണ്ടതില്ലെന്ന് അറിയിപ്പു കിട്ടി. അങ്ങനെ 1556-ൽ അച്ചടിയന്ത്രം ഭാരതമണ്ണിലുറപ്പിച്ചു.

3. 3. 2 പോർത്തുഗലിൽ, ഇന്ത്യയിലെ മതകാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നവർക്ക് ഗോവയിലെ സെൻറ് പോൾസ് കോളേജ് പോലെ ഒരു വേദവിദ്യാലയമായി വളർത്തിയെടുക്കണം എന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പോർത്തുഗലിലെ കോയിമ്പ്രയിലുണ്ടായിരുന്ന കോളേജിൻെറ നിലവാരവും പ്രവർത്തനശൈലിയും ഇവിടെ പകർത്തണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആഗ്രഹം. തർക്കശാസ്ത്രം, തത്ത്വചിന്ത എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള മൗലികഗവേഷണപഠനങ്ങൾക്കും ഇത്തരം വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പണ്ഡിതസദസ്സുകൾക്കും പോർത്തുഗീസുകാരുടെ വേദവിദ്യാലയങ്ങൾ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഗൗരവമുള്ള ഏതു ചർച്ചയ്ക്കും മുമ്പ് അവിടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പ്രബന്ധത്തിൻെറ സംഗ്രഹം അച്ചടിച്ചു നൽകുന്ന ഏർപ്പാട് കോയിമ്പ്രയിലെന്നപോലെ ഗോവയിലും നടപ്പിലാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് അച്ചടിയന്ത്രം വന്നെത്തിയത്. സെൻറ് പോൾസ് കോളേജിൽ തത്ത്വചിന്തയുടെ പ്രൊഫസറായിരുന്ന അൻേറാണിയോ കവാഡ്രോസിൻെറ പ്രബന്ധസംഗ്രഹം (Conclusoes) പോർത്തുഗീസ് ഭാഷയിൽ റോമൻലിപി ഉപയോഗിച്ച് 1556-ൽ അച്ചടിച്ചു എന്നു വ്യക്തമായ തെളിവുണ്ട്. ഈ കൃതി[16] ഇന്നോളം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. യോവോ ബുസ്തമാന്തെ (Joao de Bustamante) എന്ന സ്പെയിൻകാരനായിരുന്നു അച്ചടിക്കാരൻ. ലിസ്ബണിൽനിന്ന് അച്ചടിയിൽ പരിശീലനം നേടിയ ഒരു ഭാരതീയൻ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ട്. ഭാരതത്തിലെ അച്ചടിയുടെ പിതാവ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാറുള്ള ബുസ്തമാന്തെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു. അദ്ദേഹം 1560-ൽ അച്ചടിരംഗത്തുനിന്നു പിൻവാങ്ങി. 1588-ൽ ഭാരതത്തിൽവച്ചുതന്നെ മരിച്ചു.

---

16 ഒരു പുസ്തകം എന്ന് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാമോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. ഏതാനും പുറങ്ങൾ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ഈ ലഘുലേഖയുടെ പൂർണനാമം Conclusoes e outras Coisas (=Theses and other things) എന്നാണ്.

3. 3. 3 മാർട്ടിൻ ലൂതർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വേദോപദേശത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ യൂറോപ്യൻഭാഷക്കാർ നിരവധി ക്രൈസ്തവേദോപദേശഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് പോർത്തുഗീസ് മിഷണറിമാർ ഭാരതത്തിൽ എത്തുന്നതു്. പോർത്തുഗീസ് കാലഘട്ടത്തിൽ ഭാരതത്തിലെത്തിയ മിഷണറിമാരിൽ ഏറ്റവും സമാദരണീയനായ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ (1506–1552) തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ നടത്തിയ മിഷണറി പര്യടനങ്ങളും തദ്ഫലമായുണ്ടായ സമൂഹമതപരിവർത്തനങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. കൊച്ചിമുതൽ തൂത്തുക്കുടിവരെയുള്ള തീരദേശത്തെ മതബോധനത്തിനു് വിശുദ്ധൻ ഒരു വേദോപദേശം തയ്യാറാക്കുകയുണ്ടായി. 1539–ൽ ലിസ്ബണിൽ പോർത്തുഗീസ് ഭാഷയിൽ ജൂവാൻ ബാരോസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വേദപാഠത്തിൽനിന്നു് ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ തമിഴിലേക്കു തർജമചെയ്തുണ്ടാക്കിയ ഈ കൃതി [17] 1557–ൽ ഗോവയിൽ അച്ചടിച്ചു. ഭാരതീയലിപിയിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പ്രഥമകൃതി എന്ന ബഹുമതി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ളതാണ്. ഡോക്ട്രീനക്രിസ്റ്റ (Doctrina Christa) എന്നാണ് ഗ്രന്ഥനാമം. നിർഭാഗ്യം എന്നു പറയട്ടെ, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 1557–ൽ അടിച്ച പകർപ്പുകളൊന്നും ഇന്നോളം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഇതിന്റെ 1577–ലെ പകർപ്പ് കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്; 1548 മുതലുള്ള കൈയെഴുത്തുപ്രതികളും ലിസ്ബണിലും റോമിലുമുള്ള രേഖാലയങ്ങളിൽ കാണാം. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിന്റെ മതബോധനശൈലിക്കു് അനുസൃതമായിരുന്നു ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അദ്ദേഹം ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കു കടന്നുചെന്നു തെരുവുകളിലൂടെ ചെറിയൊരു മണിയും കിലുക്കിക്കൊണ്ടു ചുറ്റിനടക്കുകയും ചുറ്റും കൂടുന്നവരെ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങളും ഏതാനും പ്രാർത്ഥനകളും ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറുകൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കുകയുമാണുചെയ്തിരുന്നതു്. പ്രാർത്ഥനകളും ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. യേശുസഭാശിഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ച കർത്തൃപ്രാർത്ഥന, നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രാർത്ഥന, വിശ്വാസപ്രമാണം, പത്തുകല്പന തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു ഇങ്ങനെ ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന

---

17 ഗോവയിൽ പഠിച്ചിരുന്ന തമിഴരായ മൂന്നു വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സഹായത്തോടെ 1542–ൽ വി. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ തൂത്തുക്കുടിയിൽവച്ചു തർജമ നടത്തി. തമിഴ് ഭാഷ നല്ലതുപോലെ വശമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് വിശുദ്ധൻ ഈ വേദോപദേശസംഗ്രഹവും ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രഭാഷണവും മനപ്പാഠമാക്കി ചെന്നിടത്തെല്ലാം ഉരുവിട്ടു. ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള പ്രത്യേകതകൊണ്ടു താൻ പറഞ്ഞതു വ്യക്തമാകാതിരുന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയത്തിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം തമിഴരായ സെമിനാരിക്കാരെക്കൊണ്ടു് ആവർത്തിച്ചു പറയിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും വേദോപദേശത്തിന്റെയും പ്രസംഗത്തിന്റെയും പകർപ്പുകൾ നൽകുകയുംചെയ്തിരുന്നു.

തു്. ഈ പ്രാർത്ഥനകളും തത്ത്വങ്ങളുമാണു് 1557—ലെ ഡോക്ട്രീനയുടെ ഉള്ളടക്കം. മുമ്പുപറഞ്ഞ ബുസ്തമാന്തെതന്നെ അച്ചടിക്കാരൻ. എന്നാൽ, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അച്ചടിക്കുവേണ്ടിവന്ന തമിഴ് ലിപികളും നിർമിച്ചതു യോവാൻ ഗോൺസാൽവസ് (Joan Gonsalves) എന്നൊരാളായിരുന്നു.

3. 3. 4 ഭാരതീയ ഭാഷാലിപിയിൽ അച്ചടിച്ച പ്രഥമകൃതി എന്ന ബഹുമതി ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിന്റെ ഡോക്ട്രീനായ്ക്കു നല്കാമെങ്കിലും ആദ്യമായി അച്ചടിച്ച ഭാരതീയ ഭാഷാകൃതി അതല്ല. 1554—ൽ ഒരു തമിഴ് ക്രൈസ്തവഗ്രന്ഥം റോമൻ ലിപികളുപയോഗിച്ചു് ലിസ്ബണിൽ അച്ചടിച്ചിരുന്നു. Cartilha എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആ ലഘുകൃതി രണ്ടു നിറങ്ങളും കലർത്തിയാണു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സങ്കീർത്തനങ്ങളും ക്രൈസ്തവകീർത്തനങ്ങളുമാണു് ഉള്ളടക്കം. ലിസ്ബണിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന മുപ്പത്തെട്ടു പുറമുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഒരേ കാര്യം ഒന്നിടവിട്ട ലൈനുകളിൽ തമിഴിലും പോർത്തുഗീസിലും അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. പോർത്തുഗീസ് ഭാഗങ്ങൾ ചെമപ്പുനിറത്തിലാണു്. ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽനിന്നുള്ള മൂന്നു വ്യക്തികൾ—നസ്രത്ത്, കവാൽക്കോ, തോമസ്—ഗ്രന്ഥരചനയിൽ സഹായിച്ചതായി ആമുഖത്തിൽ കാണുന്നു. റോമൻലിപിയിലുള്ള തമിഴ് വായിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ട പ്രത്യേക നിർദ്ദേശങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്.

3. 3. 5 ഭാരതത്തിലെ അച്ചടിയുടെ ആദ്യകാല കേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം ഗോവമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള തീരദേശത്താണു്—ഗോവ, കൊല്ലം, കൊച്ചി, വൈപ്പിക്കോട്ട, അമ്പഴക്കാടു്. ഗോവ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അച്ചടി നടന്നതു് കൊല്ലത്താണു്. 1578 ഒക്ടോബർ ഇരുപതാം തീയതി കൊല്ലത്തെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ കോളേജിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഡോക്ട്രീന ക്രിസ്തം (Doctrina Christam) എന്ന പതിനാറു പുറമുള്ള പുസ്തകം ഇന്നു് ഹാർവാർഡ് കോളേജ് ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്.[18] ഭാഷ തമിഴാണു്. ശീർഷകത്തിൽ Lingua Malaur Tamul എന്നു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്കാലത്തെ മിഷണറിമാരുടെ പരാമർശങ്ങളിൽ തൂത്തുക്കുടിവരെയുള്ള ദക്ഷിണതീരം മുഴുവൻ മലബാറാണു്. 'തമ്പിരാൻ വണക്കം' എന്നാണു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തമിഴ്നാമം. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ പോർത്തുഗീസ് ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ക്രൈസ്തവ മതതത്ത്വസംഹിതയുടെ പരിഭാഷയാണു് ഇതു്. ദക്ഷിണതീരത്തു ഫ്രാൻസീസിന്റെ വിശ്വസ്ത പിൻഗാമിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഹെൻറിക് ഹെൻറിക്കസ് (Henrique Henriques) മാനുവേൽ പെദ്രോ (Manoel Pedro) എന്നീ ഈശോസഭാ വൈദികരായിരുന്നു

18 1851 ജനുവരിയിൽ ലണ്ടനിൽനിന്നു് ഹാർവാർഡ് കോളേജുകാർ ഈ അമൂല്യഗ്രന്ഥം വിലയ്ക്കു വാങ്ങി.

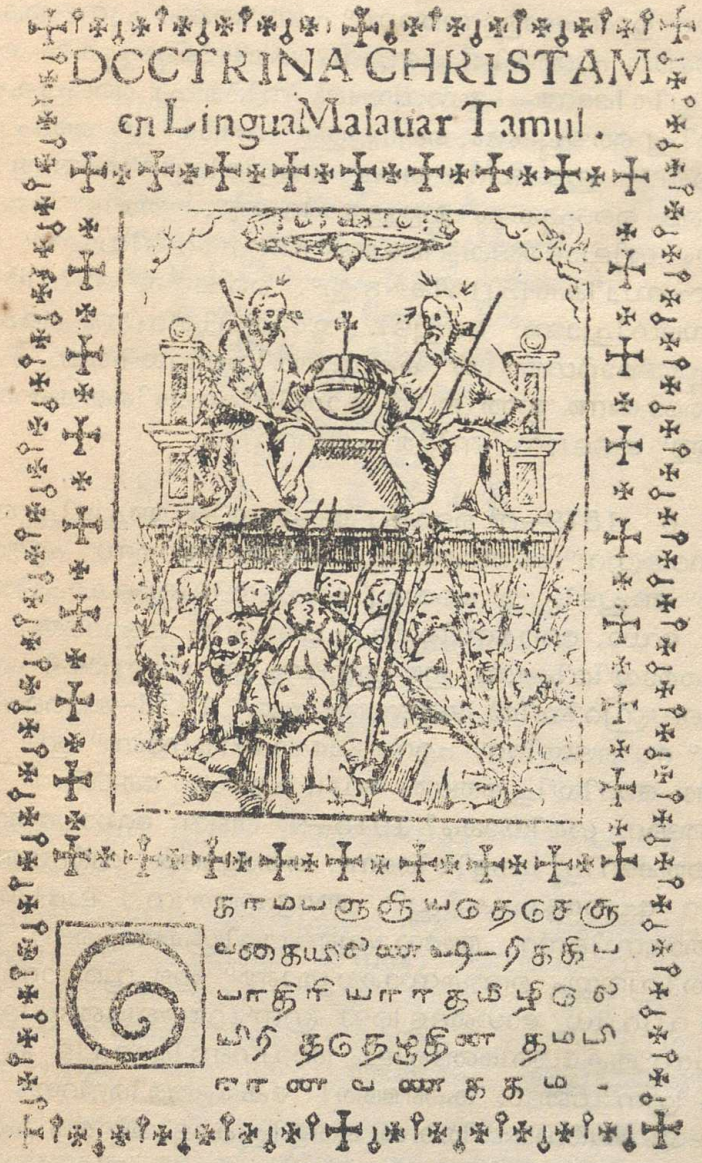

1578–ൽ കൊല്ലത്ത് അച്ചടിച്ച 'ഡോക്ട്രീനാ ക്രിസ്ത' (തമിഴ്) ത്തിന്റെ ടൈറ്റിൽ പേജ്

പരിഭാഷകർ. ഇവരിൽ മാനുവേൽ പെദ്രോ ഭാരതീയനായിരിക്കാം.[19] പ്രാർത്ഥനകളും, വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും എന്നിങ്ങനെ പതി

19 പേരു കേട്ടിട്ട് ഭാരതീയനല്ലാ എന്നു വിചാരിക്കരുത്. പോർത്തുഗീസുകാർ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്തവർക്ക് പോർത്തുഗീസ് പേരുകളും കൊടുത്തിരുന്നു.

നെട്ടിനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് പുസ്തകം. പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാനത്തെ പുറത്തിൽ രണ്ടിനം തമിഴ്ടൈപ്പുകൾ വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു—ഗോവയിൽ നിർമിച്ച ടൈപ്പുകളും കൊല്ലത്തു നിർമിച്ച ടൈപ്പുകളും. കൊല്ലത്തു് നിർമിച്ച ടൈപ്പുകൾ ഉപയോഗിച്ചാണു് ഈ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തമിഴ് അക്ഷങ്ങളുടെ ടൈപ്പുകളും ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടു്. തമിഴ് കൈയെഴുത്തുകളിലെയും ശിലാരേഖകളിലെയും അക്ഷരവടിവാണു് ടൈപ്പുനിർമ്മാതാക്കൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ചൈനയിൽ നിർമിച്ച കടലാസുപയോഗിച്ചാണു് അച്ചടി. യൂറോപ്പിൽനിന്നു ചൈനയിലേക്കുള്ള കപ്പൽമാർഗത്തിൽ കൊല്ലത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാധാന്യം ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ കാശ്മീരിലൊഴികെ മറ്റൊരിടത്തും അക്കാലത്തു് കടലാസു നിർമിച്ചിരുന്നില്ല.

3. 3. 6 1579—ൽ വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു തമിഴ് വേദോപദേശഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് ഡോ. തോമസ് എഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതു് അച്ചടിച്ചതു് വൈപ്പിക്കോട്ടയിലല്ല, കൊച്ചിയിലാണു്. എന്നാൽ, ഡോ. തോമസിന്റെ പരാമർശം മറ്റൊരു തരത്തിൽ കൗതുകകരമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം സോർബോൺ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറിയിൽ കണ്ടെത്തിയതു് 1928—ലാണെന്നും ഫാ. റോബർട്ട് സ്റ്റെയിറർ എന്ന പുരോഹിതനാണു് ഈ വൃത്താന്തം ലോകത്തെ അറിയിച്ചതെന്നും ബി. എസ്. കേശവൻ എഴുതുന്നു. ഇതു് എങ്ങനെ ശരിയാകും? 1915—ൽ തന്നെ ഡോ. തോമസ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു കേട്ടിരിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്ത വർഷത്തിൽതന്നെ അതിന്റെ ഫോട്ടോപകർപ്പു് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കയുംചെയ്തു. ഡോ. തോമസിന്റെ അന്വേഷണപരിശ്രമങ്ങളുടെ വൈപുല്യത്തിനും തീവ്രതയ്ക്കും ഉത്തമസാക്ഷ്യമാണു് ഈ വൃത്താന്തം. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥശേഖരങ്ങളിലും വ്യക്തികളുടെ പുസ്തകശേഖരങ്ങളിലും അവഗണിക്കപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്തി കേരളത്തിന്റെയും മലയാളഭാഷയുടെയും പൂർവമഹിമകൾ തെളിച്ചുകാട്ടിയ ആ മഹാപ്രതിഭാശാലിയോടു് മലയാളികൾ എന്നെന്നും കടപ്പെട്ടിരിക്കും. ആ മാർഗത്തിൽ സാഹസിക ഗവേഷണപഠനങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടുപോകാൻ ഇന്നും നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല!

3. 3. 7 സോർബോണിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ അമൂല്യഗ്രന്ഥം 1950 മുതൽ അപ്രത്യക്ഷമായി. ഇന്നോളം അതു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഭാഗ്യവശാൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മറ്റൊരു പകർപ്പു് 1979—ൽ ഓക്സ്ഫോർഡിലെ ബോദ്ലയിൻ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഗ്രഹാം ഷാ എന്ന പണ്ഡിതൻ കണ്ടെത്തി. പോർത്തുഗീസ് ഭാഷയിൽ മാർക്കോസ് ജോർജ് രചിച്ച ഡോക്ട്രീനായുടെ തമിഴ്

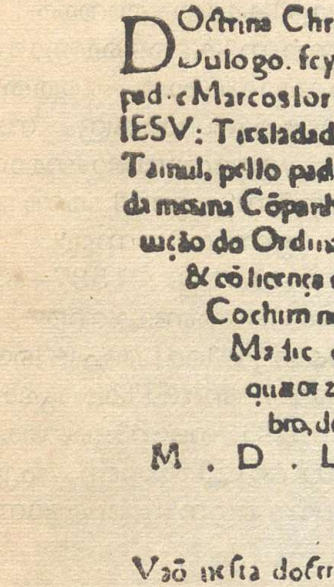
DOctrina Christaã, a manyra de
Dialogo. feytaem Portugal pello
pad·e Marcos Iorge da Companhia de
IESV: Trasladada em lingua Malauar
Tamul, pello padre Antique Anriquez
da mesma Cõpanhia. Impressa cõ preui-
legio do Ordinario, & Inquisidor,
& cõ licença do superior. Em
Cochim no Collegio da
Madre de Deos. aos
quatorze de Nouẽ-
bro, do Anno de
M . D . L X X I X

Vão nesta doctrina alguns vocabulos,
os quais, para se não screuerem não saõ Mala-
uares, se lhe poserão estes sinaes: Asi. como,
Graça: Igreja. &c.

പരിഭാഷയാണു് ഈ കൃതി. ഇതു വൈപ്പിക്കോട്ടയിലല്ല കൊച്ചിയിലാണു് അച്ചടിച്ചതു്.

സാർട്ടോറിയസിനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ''അക്കൊല്ലം (1579) തന്നെ കൊച്ചിയിൽ (Madre de dios) ദൈവമാതാവിന്റെ മുദ്രാലയത്തിൽ മാക്കോസു് ജോർജു് എന്ന പാതിരി (Doctrina Christiana) 'ക്രിസ്തീയമതതത്ത്വം' എന്നും 'ക്രിസ്തീയവണക്കം' എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും അച്ചടിക്കയുണ്ടായി''

എന്നു് ഡോ. തോമസു് എഴുതുന്നതു തെറ്റുദ്ധാരണ മൂലമാണു്. ഇങ്ങനെ പറയാൻ വ്യക്തമായ കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമതു് മാർക്കോസു് ജോർജു് മൂലഗ്രന്ഥകാരനാണു്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതി ഹെൻറിക് ഹെൻറിക്കസു് എന്ന പ്രശസ്തനായ ഈശോസഭാപുരോഹിതൻ തർജമചെയ്തു കൊച്ചിയിൽ അച്ചടിപ്പിക്കയാണുണ്ടായതു്. ഈ വസ്തുതകളും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ക്രിസ്തീയവണക്കം ഡോ. തോമസു് കരുതുന്നതുപോലെ മറെറാരു പുസ്തകമല്ല; ഡോക്ട്രീനയുടെ തമിഴു് പ്പേരാണു്. ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു കാര്യം, അന്നു് (1579) വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ അച്ചടിശാല സ്ഥാപിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതത്രെ. ഈശോസഭക്കാർ കൊച്ചിയിൽ ആസ്ഥാനമുറപ്പിക്കുന്നതു് 1548–ലാ

ണു്. വളരെക്കാലത്തിനുശേഷമാണു് മാർത്തോമാനസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ ഔപചാരികമായ അനുമതി അവർക്കു ലഭിച്ചതു്. 1577—ൽ മാർത്തോമാനസ്രാണികളുടെ മെത്രാനായിരുന്ന മാർ എബ്രഹാമും ഈശോസഭക്കാരുമായുണ്ടായ ഒത്തുതീർപ്പനുസരിച്ചു് വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ ഒരു ഈശോസഭാകേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചു. ഇറവലിക്കാരനായ ബർണാർസിൻ, ഈശോസഭാംഗമായിത്തീർന്ന കേരള ബ്രാഹ്മണനായ പീറർ ലൂയീസു് എന്നീ രണ്ടു പുരോഹിതരാണു തുടക്കത്തിൽ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. 1578—ൽ അവിടെ ചെറിയൊരു ദേവാലയം നിർമിച്ചു. 1587—ൽ മാത്രമാണു് വിശാലമായ സെമിനാരി അവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഇങ്ങനെയെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ വൈപ്പിക്കോട്ടയിലെ അച്ചടിയെക്കുറിച്ചു് ഡോ. തോമസു് നടത്തുന്ന പ്രസ്താവം അസ്വീകാര്യമായിത്തീരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് അവിടെ അച്ചടി നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് സുറിയാനിയിലോ മലയാളത്തിലോ ആയിരിക്കണം. ഏതായാലും വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ അച്ചടിച്ച മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇന്നോളം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല.

3. 3. 8 കൊച്ചിയിൽ ഈശോസഭക്കാർ നടത്തിയിരുന്ന ദേവമാതാവിന്റെ കോളേജിൽനിന്നാണു് 1579—ലെ ഡോക്ട്രീന പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലുള്ള പുസ്തകത്തിനു നൂറിരുപത്തേഴു പുറങ്ങളുണ്ടു്. 1580—ൽ കൊച്ചിയിൽ അച്ചടിച്ച മറൊരു തമിഴു് പുസ്തകവും ബോദ്ലെയിൻ ലൈബ്രറിയിൽ ഗ്രഹാംഷാ കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായി—ഹെൻറികു് ഹെൻറിക്കസിന്റെ 'കൺഫെഷനറിയൊ'. കുമ്പസാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് ഇരുനൂറിരിപ്പതിന്നാലു് പുറങ്ങളുണ്ടു്. യൂറോപ്പിൽനിന്നു് കൊണ്ടുവന്ന കടലാസിലാണു് അച്ചടി. ഇരുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പുറംചട്ടയിൽ ഈശോസഭയുടെ ഔദ്യോഗികചിഹ്നം തടിയിൽ കൊത്തിയെടുത്തുപയോഗിച്ചു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. യോവാൻഫാരിയാ (Joan Faria) എന്നൊരാളാണു് കൊല്ലത്തും കൊച്ചിയിലും ഉപയോഗിച്ച തമിഴുലിപികളം നിർമിച്ചതു്. അതേ ലിപികളം ഉപയോഗിച്ചു പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിൽ 1954—ൽ റവ. ഫാദർ തണ്ണിനായകം കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായി—**Flos Sanctorum** എന്ന വിശുദ്ധരുടെ ജീവചരിത്രം. ഹെൻറികു് ഹെൻറിക്കസാണു് അറുനൂറ്റിറുപത്താറു പുറങ്ങളുള്ള ഈ തമിഴു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവു്. ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ ഏതാനും താളുകളം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അച്ചടിച്ച സ്ഥലം കൃത്യമായി നിർണയിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എങ്കിലും ആഭ്യന്തരതെളിവുകളം ഈ ബൃഹദ്കൃതി കൊച്ചിയിൽ അച്ചടിച്ചു എന്ന വിശ്വാസത്തിനു് അനുകൂലമാണു്. കൊല്ലം കോളജിലെ അച്ചടി പെട്ടെന്നു നിലച്ചുപോയി എന്നു വേണം കരുതാൻ.

3. 3. 9 ഈ ഘട്ടത്തിൽ, കേരളത്തിലെ ആദ്യകാല അച്ചടിക്കു നേതൃത്വം നൽകിയ ഹെൻറിക് ഹെൻറിക്കസിനെക്കുറിച്ചു ചുരുക്കം ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി സൂചിപ്പിക്കാം. 1520–ൽ പോർത്തുഗലിൽ ജനിച്ച ഹെൻറിക്കസ് ഈശോസഭയിൽ ചേർന്നു പുരോഹിതനായി 1546–ൽ ഭാരതത്തിലെത്തി. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിന്റെ നിർദേശമനുസരിച്ചു കന്യാകുമാരിമുതൽ രാമേശ്വരംവരെയുള്ള തമിഴ് തീരപ്രദേശത്തു അദ്ദേഹം മിഷണറി പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായി. അമ്പത്തിമൂന്നു വർഷക്കാലം ആ തമിഴ് മേഖലയിൽ അനാരോഗ്യം വകവയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു.

തമിഴ്ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം നല്ല പ്രാവീണ്യം നേടി.[20] കന്യാകുമാരി മുതൽ രാമേശ്വരംവരെയുള്ള പ്രദേശത്തു് അക്കാലത്തു് ഒരു ലക്ഷത്തോളം ക്രൈസ്തവരുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ മതപഠനത്തിനും ആദ്ധ്യാത്മികപരിപോഷണത്തിനുംവേണ്ടിയാണു് അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചതും അച്ചടിപ്പിച്ചതും. അച്ചടിച്ചെലവിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം ആ പ്രദേശത്തെ ക്രൈസ്തവർതന്നെ വഹിച്ചതായി രേഖകളുണ്ടു്. വിദേശത്തുനിന്നു് എത്തിയ മിഷണറിമാർക്കു ജീവിതച്ചെലവുകൾ നൽകാൻപോലും ആ പ്രദേശത്തെ ക്രൈസ്തവർ തുനിഞ്ഞു. തമിഴരുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി തമിഴരുടെ സാമ്പത്തിക സഹായത്തോടെ അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴ്ഭാഷയിലായതിൽ വിസ്മയകരമായി എന്താണുള്ളതു്! കേരളത്തിൽ അച്ചടിച്ച ആദ്യകാലഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴിലായതെങ്ങനെ എന്നു പലരും അത്ഭുതപ്പെടാറുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇക്കാര്യം വിശദീകരിച്ചതു്. അക്കാലത്തു മലയാളത്തിനു വളർച്ച പോരാഞ്ഞതുകൊണ്ടോ ഇവിടെ ലിപിമാല വികസിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടോ ആണു് കേരളത്തിലെ ആദ്യകാല അച്ചടി തമിഴിലായതു് എന്ന വാദത്തിന്റെ നിരർത്ഥകത ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ഈ ചരിത്രവസ്തുത സഹായകമാണു്.

3. 3. 10 1536മുതൽ തമിഴ് തീരദേശത്തു് പോർത്തുഗീസുകാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ വൻതോതിൽ മതപരിവർത്തനം നടന്നിരുന്നു. 1542–ലും 1548–ലും ഫ്രാൻസീസ്സേവ്യർ ഇവിടെ മതപ്രചാരണം നടത്തി. പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഹെൻറിക്കസിനെപ്പോലുള്ള പ്രതിഭാശാലികളും ഇവിടത്തെ ക്രൈസ്തവരുടെ എണ്ണവും വിശ്വാസദാർഢ്യവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അച്ചടിയുടെ പ്രചാരകരായ ഈശോസഭക്കാരായിരുന്നു ഇവിടത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നതു്. കൊച്ചിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള തീരപ്രദേശത്തും ഇക്കാലത്തു മതപ്രചാരണം നടന്നിരുന്നെങ്കിലും തമിഴ്തീരത്തെ മതപരിവർത്തനത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന തോതിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായില്ല. പോരെങ്കിൽ ഹെൻറിക്കസിനു തമിഴിലുണ്ടായിരുന്ന അവഗാഹത്തോടു കിടപിടിക്കുന്ന മലയാളപരിജ്ഞാനമുള്ള ഈശോസഭാവൈദികർ കേരളതീരത്തില്ലായിരുന്നു. ഇവിടത്തെ പരമ്പരാഗത ക്രിസ്ത്യാനികൾ—മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ—വിദേശമിഷണറിമാരുമായി ഉറ്റസമ്പർക്കത്തിലുമായിരുന്നില്ല. ഇവയെല്ലാമാണു് പതിനാറാം

---

20 അധികാരികളുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു തമിഴ് ഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയ ഹെൻറിക് ഹെൻറിക്കസാണു് ഭാരതീയ ഭാഷകളിലൊന്നിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ പ്രഥമ യൂറോപ്യൻ. അദ്ദേഹം തമിഴിനു നിഘണ്ടുവും വ്യാകരണവും നിർമിച്ചു. അവ അച്ചടിച്ചിരിക്കാം എങ്കിലും ഇന്നോളം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. കന്യാകുമാരിക്കു കിഴക്കുള്ള തമിഴ് തീരത്തെ പുന്നൈ കായൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് 1600 ഫെബ്രുവരി 6–നു് അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചു.

ന്നൂറാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ നടന്ന അച്ചടി തമിഴിലാകാൻ കാരണങ്ങൾ.

3. 3. 11 ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം— പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് അച്ചടിശാലകളെല്ലാം കേരളത്തിലായതു്? അക്കാലത്തു് അച്ചടിശാലകൾ മതവിദ്യാപീഠങ്ങളുടെ ഭാഗമായിട്ടാണു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഗോവയിലും കൊല്ലത്തും കൊച്ചിയിലും വൈപ്പിക്കോട്ടയിലും അമ്പഴക്കാട്ടും പ്രശസ്തങ്ങളായ മതവിദ്യാപീഠങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ജ്ഞാനസിദ്ധരും കർമസിദ്ധരും ഒത്തുചേരുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളിലായിരിക്കണം അച്ചടിശാലകൾ എന്ന ആ നിർബന്ധം എത്രയോ ആദരണീയമാണു്! 1549–ൽ ഈശോസഭക്കാരനായ ലാൻസിലോട്ടോ (Lancilotto) കൊല്ലത്തു് ഒരു പാഠശാല ആരംഭിച്ചു. കൊല്ലംമുതൽ രാമേശ്വരംവരെയുള്ള പ്രദേശത്തെ വേദപ്രചാരകരെ പരിശീലിപ്പിക്കയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ക്രൈസ്തവമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു പുറമേ പോർത്തുഗീസു്, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകളും അവിടെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവിടെനിന്നു പഠിച്ചിറങ്ങിയവർ 'കണക്കപ്പിള്ളമാർ' എന്ന പേരിൽ തീരദേശത്തു വിവിധ ഗ്രാമങ്ങളിൽ മതപ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടു. 1661–ൽ ഡച്ചുകാർ കൊല്ലം പിടിച്ചടക്കുംവരെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ കോളേജു് അവിടെ സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഈശോസഭാമിഷണറിമാർ തങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും സുരക്ഷിതമായി തോന്നിയ കൊച്ചിയിൽ ഒരു ഭവനം ആരംഭിച്ചു. 1560–ൽ അതു് ഒരു കോളേജായി വളർന്നു. ഇരുന്നൂറമ്പതോളം കുട്ടികൾ 1571–ൽ അവിടെ എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിച്ചിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ടു്. ഗണിതശാസ്ത്രവും അവിടത്തെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാനവികവിഷയങ്ങളിൽ ഉന്നതപഠനം നടത്താനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും അവിടെ ഏർപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെയുള്ള കൊച്ചിയിലാണു് ദേവമാതാവിന്റെ നാമത്തിലുള്ള അച്ചുകൂടം ഉണ്ടായതു്. വൈപ്പിക്കോട്ട, മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള സെമിനാരി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന സ്ഥലമാണു്. ഡച്ചുകാരെ ഭയപ്പെട്ടു് ഉൾനാട്ടിലേക്കു മാറ്റിസ്ഥാപിച്ച സെമിനാരിയോടു ചേർന്നാണു് അമ്പഴക്കാട്ടു് അച്ചുകൂടം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു്. തമിഴ്നാട്ടിലെ പുന്നൈക്കായൽ ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ അച്ചടിയുടെ പിതാവു് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഹെൻറിക്കു് ഹെൻറിക്കസിന്റെ ആസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഇവിടെ അച്ചടി നടന്നിരുന്നതായി ചിലരെല്ലാം എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതു് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഈശോസഭക്കാരുടെ വിദ്യാപീഠങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ എന്ന നിലയിലാണു് കൊല്ലവും കൊച്ചിയും വൈപ്പിക്കോട്ടയും അമ്പഴക്കാട്ടും അച്ചടിയുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നതു്.

വൈപ്പിക്കോട്ടയിലെയും അമ്പഴക്കാട്ടെയും അച്ചടിയെക്കുറിച്ച് ഡോ. തോമസ് നൽകിയിട്ടുള്ളതിൽക്കവിഞ്ഞ വിവരങ്ങളൊന്നും ഇന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ആദ്യകാല അച്ചടിയെക്കുറിച്ച് ഡോ. തോമസ് അടക്കം നമ്മുടെ പ്രമുഖപണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം നടത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ പ്രകടമായ ചില പോരായ്മകൾ കാണുന്നതുകൊണ്ട് അക്കാര്യം ദീർഘമായി പ്രതിപാദിച്ചുപോയതാണ്. മലബാർ തമിഴ് എന്ന പ്രയോഗമാണ് പല പണ്ഡിതന്മാരെയും വഴിതെറ്റിച്ചതു്. പ്രാചീനമലയാളഭാഷയെ കുറിക്കാൻ തമിഴ്ശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ അർത്ഥത്തിലാണ് മിഷനറിമാരുടെയും പ്രയോഗം എന്നു ധരിച്ചു. പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളഭാഷ നിയതമായ വ്യക്തിത്വം നേടിയിരുന്നില്ല എന്നതാണ് മറ്റൊരു തെറ്റിദ്ധാരണ. ഇതു വസ്തുതകൾക്കു നിരക്കുന്നതല്ല എന്നു് ഇന്നത്തെ ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കറിയാം. കേരളത്തിൽ അച്ചടി തുടങ്ങുംമുമ്പുതന്നെ ഇന്നത്തെ മലയാളലിപിമാലയും തമിഴിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യതിരിക്തമായ മലയാളഭാഷാശൈലിയും പ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മിഷനറിമാരുടെ ദക്ഷിണതീരത്തെ പ്രവർത്തനം, ഇന്ത്യയിലെ അച്ചടിയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഇക്കഴിഞ്ഞ ദശകങ്ങളിൽ നടന്ന മൗലികഗവേഷണപഠനങ്ങൾ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ തിരുത്താവുന്നതാണ്.

3. 4. 1 അച്ചടിയുടെ തുടക്കത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സസ്യശാസ്ത്രസംബന്ധമായ കൃതികൾ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥമാണ് കേരളത്തിലെ സസ്യജാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാൻ റീദി (Van Rheede) ന്റെ 'ഹോർത്തുസ് മലബാറിക്കുസ്'. ഡച്ചുകാരുടെ കാലത്തു് മലയാളഭാഷയ്ക്കു പാശ്ചാത്യ സമ്പർക്കംകൊണ്ടു സാരമായ പ്രയോജനം ലഭിച്ചില്ല. അവരിൽ കേരളഭാഷ പഠിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടവർ വിരളമായിരുന്നു എന്നതാണ് ഇതിനു മുഖ്യകാരണം. എങ്കിലും മലയാളഭാഷാലിപിയിൽ ആദ്യമായി അച്ചടിമഷി പുരണ്ടതു് ഹോളണ്ടിന്റെ തലസ്ഥാനമായ ആംസ്റ്റർഡാമിൽവച്ചാണ്. മലയാളം അച്ചടി എന്നു് അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലുള്ള സസ്യനാമങ്ങൾ മുദ്രകളായി കൊത്തിയുണ്ടാക്കി അച്ചടിക്കയാണ് അവർ ചെയ്തതു്. മലയാളലിപിയിലും വട്ടെഴുത്തിലുമുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ബ്ലോക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് അച്ചടിച്ചു. മാറ്റിവയ്ക്കാവുന്ന ടൈപ്പുകൾ ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഗുട്ടൻബർഗിനെ അച്ചടിയുടെ പിതാവു് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിലെ യുക്തി അംഗീകരിച്ചാൽ ഹോർത്തുസ് മലബാറിക്കുസിലെ ബ്ലോക്കുപയോഗിച്ചുള്ള അച്ചടിയെ ആദ്യത്തെ മലയാളം അച്ചടി എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാനാവില്ല.

'ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസി'ലെ ഒരു ചിത്രം

ലഭ്യമായ തെളിവുകളനുസരിച്ചു മലയാളം അച്ചടിയുടെ പിതാവും ക്രമൻറും പിയാനിയസും ആദ്യം അച്ചടിച്ച മലയാളകൃതി 'സംക്ഷേപ വേദാർത്ഥ'വുമാണും. ഇക്കാര്യങ്ങളും ഡോ. തോമസും ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടും ക്രമൻറും പിയാനിയസിന്റെ കാലംമുതലുള്ള മലയാളം അച്ചടിയുടെ ചരിത്രം മലയാള ലിപി പരിണാമവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി നോക്കിക്കാണാനാണും ഈ ലേഖകൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതും.

3. 4. 2 മലയാളം അച്ചടി സാദ്ധ്യമാക്കാൻ മിഷണറിമാർ അനുഷ്ഠിച്ച സേവനം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും കേരള ലിപിയുടെ ചരിത്രവും സ്വഭാവവും സാമാന്യമായി അവതരിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രാചീന കേരളലിപികളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിനു മുഖ്യാവലംബം ശാസനങ്ങളാണും. കൊല്ലവഷ്ടാരംഭംമുതലുള്ള ശാസനങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി പ്രാചീനലിപികളെക്കുറിച്ചും ഉള്ളൂർ,ഇളംകുളം, ഡോ. ഗോദവർമ്മ, ഡോ. എൽ. എ. രവിവർമ്മ, കെ. എൻ. ഡാനിയേൽ, എ.സി. ശേഖർ എന്നിവർ പഠനങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ടും. ലഭ്യമായ എല്ലാ ഉപാദാനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചും മലയാളലിപിയുടെ ആഗമവും ഘടനയും വിശദീകരിക്കുന്ന ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിലൂടെ ഡോ. കെ. രാമവാര്യർ മലയാളലിപിവിജ്ഞാനീയത്തെ സമ്പന്നമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെയെല്ലാം പഠനങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി മലയാള ലിപികളെക്കുറിച്ചു ചില കാര്യങ്ങളും എഴുതാം.

3. 4. 3 മിഷണറിമാരുടെ ആഗമനകാലത്തു മൂന്നുതരം ലിപികളും കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു—വട്ടെഴുത്തും, കോലെഴുത്തും, മലയാണ്മ. ഇവയിൽ വട്ടെഴുത്തിനാണും പഴക്കവും കൂടുതൽ പ്രചാരവും ഉണ്ടായിരുന്നതും. 'വെട്ടെഴുത്തി'ന്റെ ദുഷിച്ച രൂപമാണും 'വട്ടെഴുത്തും' എന്നൊരു പൂർവപക്ഷമുണ്ടെങ്കിലും ഉള്ളൂർ അതും അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. തിരുനൽവേലിയിലെ കുറാലനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ പ്രാചീനലിഖിതത്തിൽ വട്ടം എന്നതിനെ കാണുന്നു എന്നതാണും യുക്തി. അതിപ്രാചീനകാലത്തും ഉത്തരഭാരതത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരം നേടിയ ബ്രാഹ്മിയിൽനിന്നായിരിക്കണം വട്ടെഴുത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. ബ്രഹ്മാവു കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നു പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മിലിപി ഏറെ പഴക്കമുള്ളതാണും. ഡോ. ബ്യൂളറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മധ്യപൂർവദേശത്തുനിന്നും ഭാരതീയർ കടംകൊണ്ടു പരിഷ്കരിച്ചെടുത്തതായിരിക്കണം ബ്രാഹ്മി. ബി. സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പൂർണവികാസം പ്രാപിച്ച ബ്രാഹ്മിയിൽനിന്നാണും വട്ടെഴുത്തും ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ആന്ധ്ര കർണാടകലിപികളും തമിഴ്ലിപിയും ഗ്രന്ഥാക്ഷരവും മലയാളലിപിയും ഉത്ഭവിച്ചതെന്നും ഉള്ളൂർ കരുതുന്നു. വട്ടെഴുത്തിനു ഫിനീഷ്യൻ അറാമിക് ലിപികളുമായുള്ള സാദൃശ്യം ബർണൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. വട്ടെഴുത്തിനു ചേരപാണ്ഡ്യ

ലിപി, നാനംമോനം എന്നീ പേരുകൾകൂടി കാണുന്നു. 'ഓം നമോ നാരായണായ' എന്നെഴുതിക്കൊണ്ടാണു് വട്ടെഴുത്തു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നും അങ്ങനെയാണു് നാനംമോനം എന്ന പേരുണ്ടായതെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ന, മ എന്നീ അക്ഷരങ്ങളെ തമിഴു് സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു് നാനം, മോനം എന്നിങ്ങനെ നാമകരണംചെയ്യാമല്ലൊ. പത്താം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി തമിഴുനാട്ടിൽ വട്ടെഴുത്തിനു പ്രചാരം കുറഞ്ഞു; തമിഴുലിപി പ്രചരിച്ചു. കേരളത്തിലാകട്ടെ, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധംവരെ വട്ടെഴുത്തിനു നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെക്കുറിച്ചു് ഡോ. തോമസു് എഴുതിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുക. ഗ്രണ്ടർട്ടു് മലയാളഭാഷാ വ്യാകരണത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: 'മലയാള എഴുതിക്കാണുന്ന അക്ഷരം രണ്ടു വിധം. ഒന്നു പൂർണമായി നടപ്പുള്ള വട്ടെഴുത്തു(കോലെഴു)ത്തെന്നും ചൊല്ലുന്നു. അതിപ്പോഴും ചോനകർക്കു പ്രമാണം. രണ്ടാമതു്, സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മുമ്പേ നടപ്പായ ആദ്യ എഴുത്തു. അത ഇപ്പോഴും സർവ്വസമ്മതം എന്നു പറയാം.'വട്ടെഴുത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളായിരുന്നു കോലെഴുത്തും മലയാണ്മയും. കോലെഴുത്തിനു് കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും പ്രചാരം ലഭിച്ചു, മലയാണ്മയ്ക്കു തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും. വട്ടെഴുത്തിനു തുടക്കത്തിൽ നല്ല വ്യക്തത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പിൽക്കാലത്തു ലിപികാരുടെ സംഭാവിച്ച പരിണാമം നിമിത്തം ദുർഗ്രഹത വന്നുകൂടി. ലേഖകരുടെ അനവധാനത നിമിത്തമാകാം പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേക്കു പ, വ, യ, ന, ല, ള എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം ഏകദേശം ഒരേ ലിപിതന്നെ നടപ്പിലായി. ബഹുസ്വനത്വം എന്ന ഈ പരിമിതി(=ഒരു ലിപികൊണ്ടു പല വർണങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുക) പരിഗണിച്ചിട്ടാകണം. 'ഊട്ടുള്ളവനേ ഏടു വായിക്കാവൂ' എന്ന നില വന്നതു്. മേല്പറഞ്ഞ പരിമിതി നിമിത്തം 'പല വകൈയാന' എന്നു് എഴുതിയാൽ ഇരുപത്തിനാലുതരത്തിൽ അതു വായിക്കാമായിരുന്നു എന്നു് എ. സി. ശേഖർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

3. 4. 4 സംസ്കൃതവും പ്രാകൃതവും എഴുതുന്നതിനു ബ്രാഹ്മണർ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ലിപിയാണു് 'ഗ്രന്ഥം'. എ. ഡി. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചാലൂക്യരും പല്ലവരുമായിരിക്കണം ഇതു പ്രചരിപ്പിച്ചതു്. വട്ടെഴുത്തിൽ ദ്രമിഡസംഘാതത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനുള്ള ലിപികൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. തന്മൂലം ആര്യഭാഷ പ്രചരിച്ചതോടെ വട്ടെഴുത്തു ലിപി അപര്യാപ്തമായിത്തീർന്നു. സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതും ദ്രാവിഡത്തിലില്ലാത്തതുമായ വർണ്ണങ്ങൾ അങ്കനംചെയ്യാൻ ഗ്രന്ഥാക്ഷരങ്ങൾ കടംകൊണ്ടുതുടങ്ങി. ചില പുരാതന ശാസനഭാഗങ്ങൾ ഗ്രന്ഥലിപിയിലാണു്. മണിപ്രവാളകൃതികൾ എഴുതാൻ വട്ടെഴുത്തുലിപി മതിയാകയില്ലല്ലൊ. കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കൃതികൾക്കും വട്ടെഴുത്തുലിപികൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാനാ

വില്ലല്ലോ. തന്മൂലം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഗ്രന്ഥാക്ഷരം ഇവിടെ കടന്നുകൂടി. ആദ്യകാലത്തു ബ്രാഹ്മണർ ആര്യഭാഷ എഴുതാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാകാം ഇതിനെ ആര്യഎഴുത്തു് എന്നു പറയുന്നതു്. മിഷണറിമാരുടെ ആഗമനകാലത്തു് ആര്യഎഴുത്തു പ്രചുരപ്രചാരം നേടിയിരുന്നു. പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിലുണ്ടായ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും, റോസിന്റെ നിയമാവലി, മിലാൻ രേഖകളും, തിരുക്കുറളും തജ്ജമ എന്നിവയെല്ലാം ആര്യലിപിയിലാണല്ലൊ എഴുതപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ, ഈഴവർ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയും മുസ്ലിങ്ങൾ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയും വട്ടെഴുത്താണു് അഭ്യസിച്ചിരുന്നതു് എന്ന കാര്യം മറക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനാണു് ആര്യഎഴുത്തു നടപ്പിലാക്കിയതു് എന്ന കേരളപാണിനിയുടെ അഭിപ്രായം ഇന്നു് ആർക്കും സ്വീകാര്യമല്ല. ആര്യലിപിയിലെഴുതിയ അനേകം പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളും താൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഉള്ളൂർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മിഷണറിമാരുടെ കാലത്തും വട്ടെഴുത്തും കോലെഴുത്തും മലയാണ്മയും പ്രഭാവം പുലർത്തിയിരുന്നു എന്ന കാര്യം മറന്നുകൂടാ. പിന്നെ, എങ്ങനെ ആര്യലിപി സർവാദൃതമായിത്തീർന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കും. ഒരു കാരണം എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾക്കു ലഭിച്ച സാർവത്രികമായ പ്രചാരമാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ 'ഭാഷാക്രമ'ത്തിനോടൊപ്പം അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച ലിപിമാലയും സർവാദൃതമായിത്തീർന്നു എന്നു കരുതാം. ആര്യലിപിയുടെ ഈ മുന്നേറ്റത്തിൽ ക്രൈസ്തവർക്കു പങ്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ഊഹിക്കാം. അവരുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട രചനകളെല്ലാം ആര്യഎഴുത്തിലായിരുന്നു. പുസ്തകരൂപത്തിൽ ഈ രചനകൾക്കു് പ്രചാരം ലഭിക്കയുംചെയ്തു. പോരെങ്കിൽ മലയാളഭാഷ പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും ആ ഭാഷയിൽ പുസ്തകരചന നടത്താനും സംഘടിത പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തിയ മിഷണറിമാർ ആര്യലിപിയാണു് സ്വീകരിച്ചതു്. 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥ'ത്തിലൂടെ ആര്യലിപിക്കു് അച്ചടിയിലേക്കു പ്രവേശം ലഭിച്ചതോടെ മറ്റെല്ലാ ലിപിമാലകളെയും നിഷ്പ്രഭമാക്കിക്കൊണ്ടു് അതു് ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠ നേടി. മലയാളം അച്ചടിക്കാൻ ആര്യലിപി ഉപയോഗിച്ച മിഷണറിമാരുടെ നടപടി ലിപിപരിണാമചരിത്രത്തിൽ നിർണ്ണായകസംഭവമാണു്.

3. 4. 5. ഫാ. ക്ലെമൻറ് പിയാനിയസിന്റെ സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം എന്ന മലയാളഗ്രന്ഥവും **ALPHABETUM GRANDONICO MALABARICUM SIVA SAMSCRUDONICUM** എന്ന ലത്തീൻ ഗ്രന്ഥവും മലയാളഭാഷയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയങ്ങളാണു്. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തെ ഗ്രന്ഥം, മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഫോട്ടോ പകർപ്പോടും പരാവർത്തനത്തോടുംകൂടി 1980–ൽ രണ്ടാം

ALPHABETUM

GRANDONICO - MALABARICUM

SIVE

SAMSCRUDONICUM.

ROMAE MDCCLXXII.

Typis Sac. Congregationis de Propag. Fide.

Praesidum Facultate.

1872–ൽ റോമിൽ അച്ചടിച്ച 'ആൽഫബെത്തും' ടൈറ്റിൽ പേജ്

പതിപ്പായി[21] പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒന്നാം പതിപ്പായി 1772–ൽ റോമിലാണ് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ഗ്രന്ഥാക്ഷരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആൽഫബെത്തും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നൂറു പുറങ്ങളിൽ മലയാളലിപിയുടെ മാതൃകകളെല്ലാം വിശദമായി വിവരിച്ചവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നുമുതൽ ഒരു കോടിവരെയുള്ള സംഖ്യകളുടെ മലയാള അക്കങ്ങളും മലയാളപ്പേരുകളും അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. റോമിലെ മുദ്രണാലയത്തിൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അച്ചടിക്കു നേതൃത്വം നൽകിയ യോഹന്നസ് ക്രിസ്റ്റഫർ അമദാത്തിയസ്(Johannes Christophorus Amadatius) എന്ന വിദഗ്ദ്ധന്റെ ഇരുപത്തെട്ടു പുറമുള്ള പ്രസ്താവത്തിലും പിയാനിയസിന്റെ ആമുഖപഠനത്തിലും മലയാളലിപിയെക്കുറിച്ചു് ആഗമികവും ഘടനാപരവുമായ അനേകം വിലപ്പെട്ട നിരീക്ഷണങ്ങളുണ്ടു്. ഹോർത്തുസ് മലബാറിക്കുസിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശവും ഇവിടെ[22] കാണാം. സംക്ഷേപവേദാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

> '21×13 സെ. മീ 276 പേജുകളുണ്ടു്, നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ പുസ്തകത്തിനു്. ഓരോ പേജിലും 17 ലൈൻ വീതമാണുള്ളതു്. ഇന്നാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഇരട്ടിയിലധികം ലൈൻ അച്ചടിക്കും ഓരോ പേജിലും. റോമിനെ ബഹുഭാഷാമുദ്രാലയത്തിലാണു് അച്ചടി നടത്തിയതു്. ഫാദർ ക്ലമൻറിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു അച്ചടി. അക്ഷരങ്ങളും ചതുരവടിവിലാണു്. ഇന്നത്തെ നാനൂറു ടൈപ്പുകളുടെ സ്ഥാനത്തു്, അന്നു് 1128 ടൈപ്പുകളും ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്ന കാര്യം മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇറ്റലിയിൽനിന്നു കേരളത്തിലെത്തി മലയാളം പഠിക്കയും പുസ്തകം രചിക്കയും അതു് അച്ചടിപ്പിക്കാനായി റോമിൽ പോകുകയുംചെയ്യുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരൻ സഹിച്ച ക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു് ഊഹിക്കാം. ഇതെല്ലാം ചെയ്തതു രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പാണെന്നുകൂടി ഓർമ്മിക്കുക. പക്ഷേ, ഫാദർ ക്ലമൻറ് 1128 മലയാളം അച്ചുകളും നിർമിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സഹിച്ച ക്ലേശം മുമ്പു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കാളെല്ലാം വലുതാണു്.'[23]

ക്ലമൻറ് പിയാനിയസ്,വരാപ്പുഴ സെമിനാരിയിലെ പ്രൊഫ

---

21 ഫാ. ക്ലെമൻറ് പിയാനിയസ്, സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം, രണ്ടാം പതിപ്പ്, ഡി. സി. ബുക്സ് 1980.

22 ALPHABETUM, LECTORI, ERUDITO, p. VII–VIII. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പി മാന്നാനം സെൻറ് ജോസഫ്സ് ആശ്രമ ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്.

23 മലയാള പത്രചരിത്രം—സത്യനാദം ശതാബ്ദി സ്മാരകം 1977, പു. 187.

സറായിരുന്നു. തന്മൂലം പഠനത്തിനും ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടുവോളം അവസരം ലഭിക്കയുംചെയ്തു. റോമിലെ ബഹുഭാഷാ മുദ്രണാലയത്തിലാകട്ടെ, പരിചയസമ്പന്നരായ അനേകം അച്ചടിക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം ഒത്തുചേർന്നപ്പോഴാണു് 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥ'വും 'ആൽഫബത്തും' (Alphabethum) പ്രശംസനീയമായ നിലയിൽ പുറത്തുവന്നതു്. 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥ'ത്തിലെ ഭാഷാശൈലി മഹാകവി ഉള്ളൂരടക്കമുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശംസ നേടിയെടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

3. 4. 6 കേരളത്തിൽ അച്ചടി തുടങ്ങി രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടോളം കഴിഞ്ഞിട്ടാണു മലയാളം, അച്ചടിയിലെത്തുന്നതു്, അതും യൂറോപ്പിൽ. ഇതിനു മുഖ്യകാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതു് മലയാളംലിപികളുടെസംഖ്യാബലമാണു്! അക്ഷരമാല (Syllabery) ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷകളിൽ പൊതുവേ ലിപികളുടെ എണ്ണം കൂടുതലായിരിക്കും. മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതതത്ഭവങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. കേരളക്രൈസ്തവരുടെ മതഭാഷയിൽ സുറിയാനിപ്പദങ്ങളും ആ ഭാഷയ്ക്കു സവിശേഷമായുള്ള കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം തമിഴിനെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെക്കൂടുതലായിരുന്ന മലയാളത്തിലെ ലിപിസംഖ്യ. കൈയെഴുത്തിൽ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ പ്രയത്നലാഘവം ഉണ്ടാക്കുമെങ്കിലും അച്ചടിയിൽ ദുർവഹമായ ക്ലേശങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മൂന്നോ നാലോ വർണങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന കൂട്ടക്ഷരത്തെ ലിപിയിലും ടൈപ്പിലുമാക്കുമ്പോൾ ഒറ്റ വണ്ണമുള്ള ലിപിയുടെ ടൈപ്പിന്റെ വലിപ്പമേ ആകാവൂ എന്നാണല്ലോ അച്ചടിയിലെ നയം. ഈ നയമനുസരിച്ചു കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെ ടൈപ്പുകളാക്കുക അന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ തികച്ചും ക്ലേശകരമായിരുന്നു. അച്ചടിയന്ത്രം ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു ടൈപ്പുകളുടെ കാര്യത്തിലുള്ള ക്ലേശം ഒഴിവാകുന്നില്ലല്ലോ. ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെല്ലാം തരണംചെയ്താണു് 1772 റോമിൽ മലയാളം അച്ചടിച്ചതു്. ടൈപ്പ് ഫൗണ്ടുകൾ നിർമിക്കുന്നതിന്റെ സാങ്കേതികവശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' അച്ചടിച്ചവരോടുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹാദരവുകൾ വർദ്ധിക്കും.

3. 4. 7 മലയാളലിപികൾക്കു 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥ'ത്തിൽ കാണുന്ന ചതുരവടിവു് സംക്ഷേപവേദാർത്ഥക്കാരുടെ സംഭാവനയല്ല. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകൾ, റോസിന്റെ നിയമാവലി തുടങ്ങിയവ—'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' അച്ചടിക്കുന്നതിനു് നൂറ്റാണ്ടുകൾ മുമ്പുതന്നെ ചതുരവടിവിലുള്ള അക്ഷരത്തിലാണു് എഴുതിയിരുന്നതു്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന അക്ഷരവടിവാണു് മൊത്തത്തിൽ സംക്ഷേപവേദാർത്ഥത്തിലുള്ളതു്. 'ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസി'ലെ കൈയക്ഷരമാതൃകയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണിതു്. മിഷണറി മലയാളത്തിൽ വർത്സ്യഖരത്തെ

നസ്രാണികൾ ഒക്കക്കും

അറിയെണ്ടുന്നസം

ക്ഷേപപൊദാർത്ഥം

COMPENDIOSA LEGIS EXPLANATIO

OMNIBUS CHRISTIANIS

SCITU NECESSARIA

Malabarico Idiomate.

റൊമായിൽ നിന്നുമിശിഹാപിറന്നിട്ട

൨൦൦൧ ൭൨൧൨

ശ്രഷ്ടമെല്പട്ടക്കാരരുടെ

അനുപാദത്താൽ

ROMAE AN. A NATIVIT. CHRISTI MDCCLXXII.

Praisidum Facultate.

ആദ്യപതിപ്പിന്റെ ഒന്നാംപേജ്

സൂചിപ്പിക്കാൻ രണ്ടു റ കാരചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. തത്ഭവനിഷ്ഠമായ ഈ മാതൃക സംക്ഷേപവേദാർത്ഥവും പിന്തുടർന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദാ: ആരാൻറെറ, തംപുരാൻറെറ. എകാരത്തിനും ഒകാരത്തിനും ഹ്രസ്വദീർഘഭേദം അന്നത്തെ കൈയെഴുത്തിലില്ല, സംക്ഷേപവേദാർത്ഥത്തിലെ അച്ചടിയിലുമില്ല. ദീർഘമായ ഇ അങ്കനം ചെയ്യാൻ അടുത്തകാലംവരെ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ംരം എന്ന ചിഹ്നം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉദാ: ംരംശൊമിശിഹാ—ഈശോമിശിഹാ. സംവൃതോകാരത്തിനു പ്രത്യേക ലിപി—ചന്ദ്രക്കല ഇല്ല. ചന്ദ്രക്കല താരതമ്യേന ആധുനികമായ കണ്ടുപിടിത്തമാണല്ലോ. ഇന്നത്തെ ലിപിമാലയിലെ പ്പ പോലെ താഴെയും മുകളിലുമായി വ്യഞ്ജനം ഇരട്ടിച്ചെഴുതുന്ന ശൈലിയിൽ മ്മ, ച്ച എന്നീ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. രേഫം ചേർത്ത കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ ലിപികൾ ഒറ യൂണിറായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. എന്നാൽ, അനുസ്വാരം+ഖരം എന്ന രീതിയിലുള്ള കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ പൊതുഘടന പരിഗണിച്ചു് അവ വേർതിരിച്ചു് അച്ചടിച്ചു. ഉദാ: തംപുരാൻ, തംകൽ. ങ, ഞ എന്നീ അച്ചുകളും തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ സാദ്ധ്യമായ എല്ലാ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾക്കുമുള്ള അച്ചുകൾ തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാൻ 'ആൽഫബെത്തും' (Alphabetum) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന അക്ഷരപ്പട്ടിക നോക്കിയാൽ മതി. ചതുരവടിവിലുള്ള ഈ ലിപികൾ

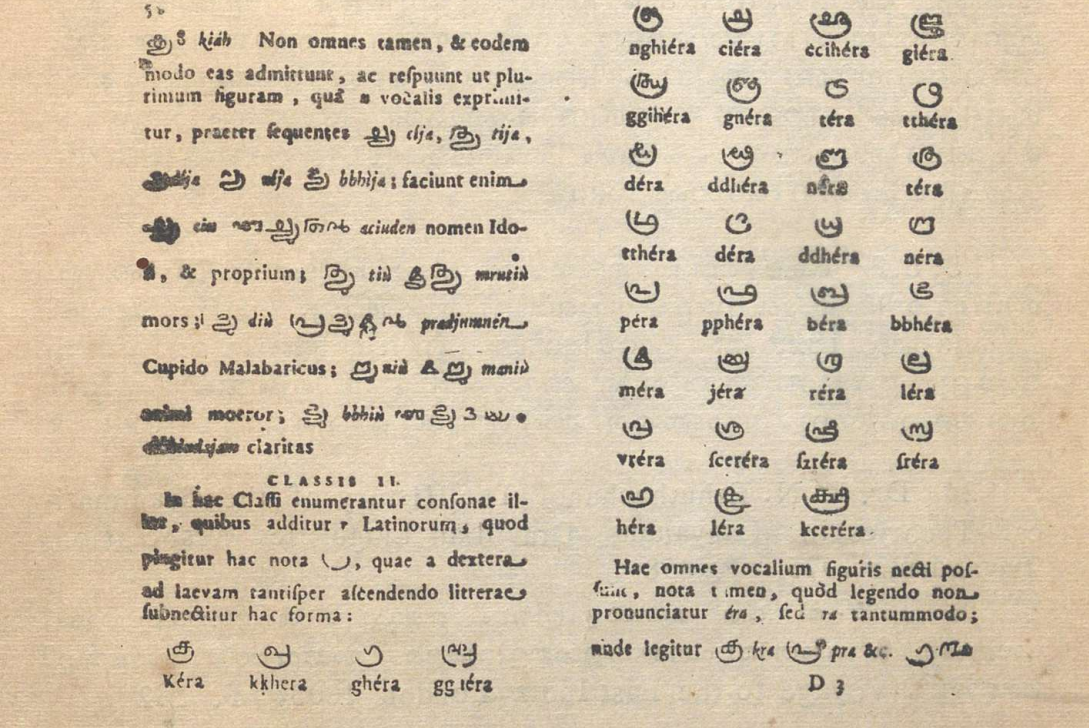

മൊത്തത്തിൽ മനോഹരങ്ങളാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. 1128 മലയാളം അച്ചുകളാണ് റോമിൽ അന്നു തയ്യാറാക്കിയതു്. ഇതേ ലിപിമാല ഉപയോഗിച്ചു് 1791–ൽ പ്രശസ്തനായ മിഷണറിയായ പൗലിനോസ് പാതിരിയുടെ 'സെൻറം അദാഹിയ മലബാറിക്കം' എന്ന പഴഞ്ചൊൽമാല റോമിൽ അച്ചടിച്ചു.

3. 5. 1 പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ അന്ത്യത്തിൽ മലയാളം അച്ചടി ഇന്ത്യയിൽ എത്തി. ബോംബെയിലെ കൂറിയർ പ്രസ്സിൽ റോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ടിൻെറ **Grammar of the Malayalam Language** 1799 ഡിസംബറിൽ അച്ചടിച്ചു. ആദ്യത്തെ മലയാളം ബൈബിൾ 1811–ൽ ഇവിടെയാണു് അച്ചടിച്ചതെന്നു് ഓർമിക്കുക. ഡ്രമ്മണ്ടിൻെറ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം കൽക്കത്താ നാഷണൽ ലൈബ്രറിയിൽ ഉണ്ടു്. ഇതിൻെറ ആമുഖത്തിൽ കൂറിയർ പ്രസ്സിലെ മലയാളം അച്ചടിയെക്കുറിച്ചു കാണുന്ന കൗതുകകരമായ വിവരങ്ങൾ കെ. എം. ഗോവി മലയാളഗ്രന്ഥസൂചിയുടെ ആമുഖത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ ഇവിടെ മലയാളം ടൈപ്പുകളുണ്ടായി. അവിടത്തെ ജോലിക്കാരനായിരുന്ന ഭൈരംജേ ജീജാഭായ് എന്ന പാർസിയാണു് ഇവ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയതു്. കോഴിക്കോട്ടെ പടിപ്പുരവീട്ടിൽ പണ്ടാരം രാമസ്വാമിയാണു് വ്യാകരണത്തിൻെറ അച്ചു നിരത്തിയതെന്നും പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.[24] കൂറിയർ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച പുതിയനിയമത്തിൻെറ പകർപ്പു് കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിലുണ്ടു്. ഇതേക്കുറിച്ചു് പ്രസക്തമായ വിവരങ്ങളെല്ലാം ഡോ. തോമസ് നല്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ബോംബെയിലെ അച്ചടി കഴിഞ്ഞതോടെ മലയാളം അച്ചടി കേരളമണ്ണിലേക്കു് എത്തുന്നു.[25] ഇതിനു കളമൊരുക്കിയതു് പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് മിഷണറിമാരാണു്—കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ചർച്ച് മിഷണറി സൊസൈറ്റി.

3. 5.2 കേരളത്തിൽ മലയാളം അച്ചടി തുടങ്ങിയതു് ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. ആദ്യം അച്ചടിച്ച പുസ്തകം 1829–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുതിയനിയമമാണെന്ന സങ്കല്പം ഇപ്പോൾ മാറിയിരിക്കുന്നു. 1821–ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു് ഒരു അച്ചടിയന്ത്രം കോട്ടയത്തെത്തിയതായി രേഖകളുണ്ടു്. 1820–ൽ

---

24 Dr. K. N. Ezhuthachan, The History of the Grammatical Theories in Malayalam, Dravidian Linguistics Association, Trivandrum 1975, P. 458

25 1577–ൽ ഒരു മലയാള ഗ്രന്ഥം കൊച്ചിയിൽ അച്ചടിച്ചതായി പൗലിനോസ് പാതിരി പറയുന്നതു തെളിവുകളുടെ അഭാവത്തിൽ അവഗണിക്കയാണു്. Voyage to the East India London 1800, P. 182

കൽക്കത്തായിലെ ബൈബിൾ സൊസൈറ്റി കോട്ടയത്തേക്കു് ഒരു പ്രസ്സു് അയച്ചതായി 1871–ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'മലയാളം ബൈബിൾ റിവിഷൻ' എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. കൽക്കത്തായിൽനിന്നും മദ്രാസിൽനിന്നും ബയിലി മലയാളം ടൈപ്പുകളും വരുത്തി. എന്നാൽ, ഇവയെല്ലാം ചതുരവടിവിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളായിരുന്നു. അവ ബയിലിക്കു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ബയിലിയുടെ ഈ അനിഷ്ടം മലയാളലിപികളുടെ മുഖച്ഛായതന്നെ മാറ്റി! ചതുരവടിവിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു സിറിയൻ മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ ഒരു ഇടയലേഖനവും ബൈബിളിലെ ഗിരിപ്രഭാഷണവും അറുനൂറു കോപ്പികളും വീതം അച്ചടിച്ചു.[26] കൽക്കത്തായിൽനിന്നു് അയച്ച പ്രസ്സു് ഉപയോഗിച്ചു് 1520–ൽത്തന്നെ ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം അച്ചടിച്ചതായി ഒരു പരാമർശമുണ്ടെങ്കിലും[27] അതിന്റെ വിശ്വാസ്യത മൗലിക രേഖകളുടെ അഭാവത്തിൽ ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാം. 1824–ൽ ഇവിടെ അച്ചടിച്ച 'ചെറുപൈതങ്ങൾക്കു് ഉപകാരാർത്ഥം ഇംകു്ളീശിൽ നിന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ കഥകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥം ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥം ബഹുജനശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഡോ. ജോർജു് ഇരുമ്പയം അഭിപ്രായപ്പെടുംപോലെ '21x13 സെൻറിമീറ്റർ സൈസിൽ ഇരുന്നൂറോളം പേജുള്ള ഈ കൃതി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിടത്തോളം കേരളത്തിൽ അച്ചടിച്ച ആദ്യത്തെ മലയാള പുസ്തകവും മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ബാലസാഹിത്യകൃതിയും ആണു്.'[28] 1821–ൽ അച്ചടിച്ച 'ഇടയലേഖന'വും 'ഗിരിപ്രഭാഷണ'വും പുസ്തകങ്ങളായി പരിഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. 1820–24 കാലത്തു മറ്റു പുസ്തകങ്ങളും അച്ചടിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുമോ? പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ 'ഭാഷാചരിത്രം' രണ്ടാം വാല്യത്തിലെ ഒരു പ്രസ്താവം സംശയം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു; ബയിലി സായ്പു് 1820 മുഴുവൻ തർജമ ജോലിയായിരുന്നു. അന്നു തർജമചെയ്തിട്ടുള്ളതു് 1. രണ്ടു് ആട്ടക്കുട്ടികളും എന്ന ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം 2. റാമൻ റായിയുടെ ഉപനിഷദ് വ്യാഖ്യാനം 3. മിസ്സസ് ഷർവുണ്ടിന്റെ ഇൻഡ്യൻ പിൽഗ്രിം ആദിയായി അനേകം ചെറിയ പുസ്തകങ്ങളും ആകുന്നു. ഏതായാലും ഇന്നോളമുള്ള അറിവുവച്ചു കേരളത്തിൽ അച്ചടിച്ച പ്രഥമമലയാളഗ്രന്ഥം ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലുള്ള ബാലസാഹിത്യകൃതിയാണു്.

കേരളത്തിനു പുറത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ചതുരവടിവി

---

26 Proceedings of the Church Missionary Society 1823–24, L. B. Seeley, 169 Fleet Street, London 1825, P. 135–136

27 Malayalam Bible Revision, Church Mission Press, Kottayam 1871

28 ഉപാസിക്കുന്ന ദുഃഖത്തെ ഞാൻ, എൻ. ബി. എസ്. 1981, പു. 17

ലുള്ള അക്ഷരങ്ങളിലാണു് ഈ ഗ്രന്ഥവും അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണു്. തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിലൂടെ ബയിലി മലയാളലിപികളുടെ മുഖം ആകർഷകമാക്കി.[29] ചതുരവടിവുപേക്ഷിച്ചു് ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ആകൃതിയിലുള്ള ലിപികൾ വെള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം വാർപ്പിച്ചെടുത്തു. ആകൃതിമാറ്റത്തെക്കാൾ പ്രധാനമായിരുന്നു ലിപികളുടെ എണ്ണത്തിൽ അദ്ദേഹം വരുത്തിയ മാറ്റം. ഇ, ഈ എന്നീ സ്വരങ്ങളുടെ ഉപലിപികൾ (ി, ീ) അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രരൂപങ്ങളാക്കി, അതോടെ ലിപികളുടെ എണ്ണം അഞ്ഞൂറായി കുറഞ്ഞു. സംക്ഷേപവേദാർത്ഥകാരൻ അന്യഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ അങ്കനംചെയ്യാൻവേണ്ടി മലയാളഭാഷയിൽ സാധാരണനിലയിൽ ആവശ്യമില്ലാത്ത കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ കൂടി നിർമിച്ചിരുന്നു. അവയെല്ലാം ബയിലി ഒഴിവാക്കി. ബയിലി നിർമിച്ച വെള്ളി ടൈപ്പുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് 1829–ൽ പുതിയ നിയമം അച്ചടിച്ചു. ആ ലിപിയുടെ മനോഹാരിതയും അച്ചടിയുടെ ഭംഗിയും നിമിത്തമായിരിക്കണം ബയിലിയുടെ ലിപിമാതൃകയിൽ നിന്നു മലയാളം ഇന്നോളം വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല. ലിപിപരിഷ്കരണചരിത്രത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ ഈ പരിണാമം വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ബയിലിയോടു നമുക്കുള്ള കൃതജ്ഞതാദരങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നു.

> എന്നാൽ, ഡി. സി. കിഴക്കെമുറി സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ, 'ഉ, ഊ, ഋ എന്നീ സ്വരങ്ങൾക്കുകൂടി പ്രത്യേക ചിഹ്നങ്ങൾ കൊടുക്കാൻ അന്നു് ബെയിലിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ മലയാള അച്ചടി ഇന്നു കാണുന്നതിലും എത്രയോ മികച്ചതാകുമായിരുന്നു'[30] എന്ന നേരിയ ദുഃഖത്തിനു വകയുണ്ടു്!

ഉ, ഊ എന്നീ സ്വരങ്ങളുടെ ഉപലിപികൾ സ്വതന്ത്രരൂപങ്ങളാക്കാൻ വരാപ്പുഴയിലെ കർമ്മലീത്താമിഷ്യനറിമാർ നൂറു വർഷം മുമ്പു പരിശ്രമിച്ചതാണു്. ആ സമ്പ്രദായം ഏതാനും മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരിമിതപ്പെട്ടുപോയി.

3.5.3 1830–ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ നാലു് യന്ത്രങ്ങളിലാണു് അച്ചടി നടന്നിരുന്നതു് എന്നു പറയുമ്പോൾ ആ സ്ഥാപനത്തിനു കൈവന്ന അംഗീകാരം ഊഹിക്കാമല്ലോ. പഴയനിയമത്തിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം, അതായതു് മോശെയുടെ

---

29 'ബെയിലിയാണു് നമ്മുടെ അക്ഷരങ്ങളെ ശരിക്കും 'വട്ടെ'ഴുത്താക്കിയതു്. മലയാളം അക്ഷരങ്ങളുടെ ഭംഗി മുഴുവൻ അവയുടെ 'ഉരുളത്ത'ത്തിലാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയവുമില്ല. ബെയിലിയുടെ ഉരുളയാണു് നമ്മുടെ പ്രസ്സുകൾക്കു് ഇന്നും ആഹാരം എന്നു ചുരുക്കം.'—പ്രൊഫ. എസ്. ഗുപ്തൻനായർ, പുനരാലോചന, എൻ.ബി.എസ്. 1986, പു. 108

30 മലയാള പത്രചരിത്രം—സത്യനാദം ശതാബ്ദി സ്മാരകം, പു. 193

അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും 1839–ലും യോശുവമുതൽ എസ്തേർവരെയുള്ള രണ്ടാംഭാഗം 1840–ലും യോബുമുതൽ ദീർഘദർശികളുംവരെയുള്ള മൂന്നാം ഭാഗം 1841–ലും അച്ചടിച്ചു.[31] 1840–ൽ ബയിലിയുടെ പുത്രൻ കോട്ടയത്തെത്തി പിതാവിനെ അച്ചടിക്കാര്യങ്ങളിൽ സഹായിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു് അച്ചടിയിൽ വിദഗ്ധപരിശീലനം നേടിയ വ്യക്തിയായിരുന്ന ബയിലിയുടെ പുത്രൻ. 1850–ൽ ബയിലി തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു വിടവാങ്ങിയപ്പോൾ, പ്രസ്സിന്റെ ചുമതല ഹെൻറി ബേക്കർ ഏറ്റെടുത്തു. 1846–ൽ 'മലയാളം–ഇംഗ്ലീഷു് നിഘണ്ടു'വും 1849–ൽ 'ഇംഗ്ലീഷു്–മലയാളം നിഘണ്ടു'വും ബയിലി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യം അച്ചടിച്ച നിഘണ്ടുക്കളുടെ കർത്താവും പ്രസാധകനും എന്ന ബഹുമതി അങ്ങനെ അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്തു.

3. 5. 4 ബാസൽമിഷൻകാരുടെ അച്ചടിയെക്കുറിച്ചാണു് ഇനി എഴുതേണ്ടതു്. ഹെർമൻഗുണ്ടർട്ടു് 1846–ൽ തലശ്ശേരിക്കടുത്തു് ഇല്ലിക്കുന്നു് എന്ന സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ച പ്രസ്സു് പിന്നീടു് മംഗലാപുരത്തേക്കു മാറ്റി എന്നാണു് ഡോ. തോമസും ഡി. സി. കിഴക്കേമുറിയും കെ. എം. ഗോവിയും എഴുതുന്നതു്. ഈ പ്രസ്താവം വസ്തുതകൾക്കു നിരക്കുന്നതല്ല. 1845–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'പഴഞ്ചൊൽമാല' ('മംഗലാപുരെ ഛാപിത'ത്തിലാണു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'സത്യവേദചരിത്രസാരം' 1840–ലും 'കേരളോൽപത്തി' 1843–ലും മംഗലാപുരത്തെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ചതായി ഫാ. വെളിപറമ്പിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.[32] ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ 1840–മുതൽ മലയാളം അച്ചടിക്കുന്ന ഒരു കല്ലച്ചു് മംഗലാപുരത്തു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. 1846–ലാണു് ഇല്ലിക്കുന്നിൽ അച്ചടി തുടങ്ങിയതു് എന്ന ധാരണയും[33] തിരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1845–ൽ 'തലശ്ശേരി ഛാപിത'ത്തിൽ അച്ചടിച്ച 'ദൈവവിചാരണ' എന്ന ഗ്രന്ഥം ടൂബിങ്ങനിൽ ഈ ലേഖകൻ കാണുകയുണ്ടായി. ആ നിലയ്ക്കു് 1845 മുതലെങ്കിലും തലശ്ശേരിയിൽ

---

31 ഈ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിലെ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചില കോപ്പികളിൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൈപ്പടയിലുള്ള തിരുത്തലുകളും അഭിപ്രായങ്ങളും കാണാം.

32 'Early Printing and origin of the Press in Kerala: Contribution of Christian Missionaries', CHRISTIAN HERITAGE OF KERALA (Ed. K. J. JOHN) Cochin 1981, P. 166.

33 '1845– ഒക്ടോബർ 23–ാം തീയതി ബാസൽ മിഷൻ കേന്ദ്രമായ ഇല്ലിക്കുന്നിൽ ഒരു ലിത്തോപ്രസ്സു് സ്ഥാപിച്ചു—'തലശ്ശേരി മിഷൻ പ്രസ്സു്'. അച്ചടി വിദഗ്ദ്ധന്മാർ മംഗലാപുരത്തുനിന്നുള്ളവർ. 1846 നവംബർ 1–നു് ഒരു ചെറുപുസ്തകം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു'—മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ, സാഹിത്യ പ്രണയികം, തിരുവനന്തപുരം 1931, പു. 114.

DICTIONARY

OF HIGH AND COLLOQUIAL

MALAYALIM AND ENGLISH,

DEDICATED BY PERMISSION

TO HIS

HIGHNESS THE RAJAH OF TRAVANCORE.

BY THE REV. B. BAILEY

OF THE

CHURCH MISSIONARY SOCIETY.

COTTAYAM:

PRINTED AT THE CHURCH MISSION PRESS.

1846.

ബയിലിയുടെ 'മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു'
(1946)വിന്റെ ടൈറ്റിൽ പേജ്

DICTIONARY,

ENGLISH AND MÁLAYALIM,

DEDICATED BY PERMISSION

TO HIS

HIGHNESS THE RAJAH OF TRAVANCORE.

BY THE REV. B. BAILEY

OF THE

CHURCH MISSIONARY SOCIETY.

COTTAYAM:

PRINTED AT THE CHURCH MISSION PRESS.

1849.

ബയ്‌ലിയുടെ 'ഇംഗ്ലീഷ്'–മലയാളം നിഘണ്ടു'
(1949)വിന്റെ ടൈറ്റിൽ പേജ്

Devavicārana

ദെവവിചാരണ

Ein Drama über
Mythologie
verfaßt in Canaros. Sprache
von Hermann Mögling, Mission. in Mangalore,
übersetzt in die Malayalam Sprache
von Hermann Gundert, Mission. in Tellicherry.

തലശ്ശെരി ൧൦൨൧

[1845]

തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച ആദ്യകൃതി 'ദെവവിചാരണ'
(1845)യുടെ ടൈററിൽ പേജ്

കല്പച്ചുണ്ടായിരുന്നു. 1864 വരെ ഇതു നിലനിന്നതായി തെളിവുകളുണ്ട്. പിന്നീടുള്ള അച്ചടി മംഗലാപുരത്താണു നടന്നതു്. മംഗലാപുരത്തെ അച്ചടിശാലയും കോട്ടയത്തെ അച്ചടിശാലയും സാങ്കേതിക വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിൽ ഒന്നിനൊന്നു മികച്ചുനിൽക്കാൻ കാട്ടിയ മത്സരബുദ്ധി മലയാളഭാഷയുടെ മഹാഭാഗ്യമായി. ഇന്നുപോലും നമുക്കു് അസൂയ തോന്നുന്ന തരത്തിൽ മനോഹരമായിരുന്ന രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളിലെയും അച്ചടി; വിശിഷ്യാ മംഗലാപുരത്തേതു്. തലശ്ശേരിയിലെ കല്പച്ചിൽ അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 1847–ലെ 'ക്രിസ്തുസഭാചരിത്രം', 1849–ലെ 'സുവിശേഷസംഗ്രഹം', 'സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണം', 1850–ലെ 'ഒര ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ', 1851–ലെ പാഠാരംഭം–അക്ഷരപാഠാവലി' എന്നിവ ടുബിങ്ങനിലുണ്ടു്. 1851–ൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണ'വും 'മാനുഷഹൃദയ'വും തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ചു. മാനുഷഹൃദയത്തിൽ അച്ചടിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്ന മനോഹരചിത്രങ്ങൾ ഒരു കല്പച്ചിൽ ഇതെങ്ങനെ സാദ്ധ്യമായി എന്നു നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കും. തലശ്ശേരിയിലെ കല്പച്ചിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ലിപികളുടെ വടിവും ഭംഗിയും പ്രശംസനീയമാണു്. ഒരു തമിഴു് ക്രിസ്ത്യാനിയായ കണ്യകട്ട ആയിരുന്നു അവ തയ്യാറാക്കിയതു്.

3. 6. 1 മലയാളം അച്ചടി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ആലോചിക്കുകയും ശ്രുക്ഷമായ എതിർപ്പിനെ നേരിട്ടുകൊണ്ടു് ഈ മാർഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കയുംചെയ്ത കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസു് മാപ്പിളയെ അനുസ്മരിക്കാതെ കടന്നുപോകുന്നതു ശരിയല്ല. മലയാളമനോരമയുടെ ഒന്നാമത്തെ ലക്കത്തിൽ അച്ചടി മെച്ചപ്പെടുത്താൻ ലിപിപരിഷ്കരണം കൂടിയേ തീരൂ എന്നു് അദ്ദേഹം എഴുതി. മലയാളമനോരമയിൽ ഇത്തരം ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം എഴുതിയതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

> 'അക്ഷരങ്ങളുടെ സംഖ്യയ്ക്കു് അശേഷം ക്ലിപ്തവും ആകൃതിക്കു നല്ല നിയമവും ഇതേവരെ വന്നിട്ടില്ലാത്ത മലയാളഭാഷയിൽ അപഭംഗി കൂടാതെയും ആളുകളെ ഒക്കെ സമ്മതിപ്പിച്ചും ആദായത്തിനു ദോഷം നേരിടാതെയും അച്ചടി നടത്തുന്നതു് അത്ര എളുപ്പമല്ലെന്നു് ഇതിലേക്കു് അടുത്തുകൂടുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും ബോധം വരുന്നതാകകൊണ്ടു് ആരംഭത്തിൽമാത്രം ഇരിക്കുന്നതും മഹാജനങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്താൽതന്നെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കേണ്ടതുമായ നമ്മുടെ അച്ചടിയിൽ അവിടവിടെ അപൂർവങ്ങളായ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ നിലകൾക്കും മറും പല കാരണവശാൽ വന്നുപോയിട്ടുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ കേവലം 'പിഴക്കാലുകൾ' എന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം പിതാക്കന്മാരായ വായനക്കാരുടെ ആജ്ഞകൾക്കു് അനുസരണമായി ക്ഷണമാത്രത്തിനുള്ളിൽ നേരേ വരുത്താവുന്ന

സ്വരങ്ങൾ

അ	ആ	ഇ	ഈ	ഉ	ഊ
a	á	i	î	u	û
ഋ	ൠ	ഌ	ൡ	ഏ	ഐ
r	ṛ	l	ai	o	aki
ഒ	ഔ	അം	അഃ		
		á	a		

വർഗ്ഗങ്ങൾ

ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ
k	kh	g	gh	ṅ
ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ
c	ch	ǵ	ǵh	ñ
ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ
ṭ	ṭh	ḍ	ḍh	ṇ
ത	ഥ	ദ	ധ	ന
t	th	d	dh	n
പ	ഫ	ബ	ഭ	മ
p	ph	b	bh	m
യ	ര	ല	വ	ശ
j	r	l	v	ç
ഷ	സ	ഹ	ള	ക്ഷ
sh	s	h	l	kth

1851–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച 'പാഠാരംഭം'
ഒന്നാം പാഠപുസ്തകം

1851–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ
അച്ചടിച്ച 'മാനുഷഹൃദയ'ത്തിലെ ഒന്നാം പേജ്

താണെന്നു സമാധാനിച്ചുകൊണ്ടും ഇപ്പോഴും കണ്ണിനു കൗതുകം ഉണ്ടാക്കുന്നവയായിത്തന്നെ അംഗീകരിച്ചുതരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.'

കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും പിരിച്ചെഴുതുക എന്നതായിരുന്നു വറുഗീസ് മാപ്പിള നടപ്പിലാക്കിയ പരിഷ്കാരം. ലിപികളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കാനും ഉയർച്ചതാഴ്ചകളും ഒഴിവാക്കാനും അങ്ങനെ അച്ചടി സുഗമവും സുന്ദരവുമാക്കാനും വിശദമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ചിലതെല്ലാം അങ്ങനെ അച്ചടിക്കയുംചെയ്തു. ഭാഷാപോഷിണിസഭയിലെ പണ്ഡിതന്മാർ ഈ പരിഷ്കാരത്തെ എതിർത്തു.

'മലയാള മനോരമവക അച്ചുകൂടത്തിൽ സഭവകസഞ്ചികകളും മറ്റും അച്ചടിക്കുന്നതിൽ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും ഉപയോഗിക്കണമെന്നു കമ്പനിമാനേജരും സഭാസെക്രട്ടറിയുമായ വറുഗീസ് മാപ്പിള അവർകളോട് ഈ യോഗം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.'

എന്നൊരു പ്രമേയം കൊ. വ. 1069–ൽ ഭാഷാപോഷിണിസഭ പാസ്സാക്കുകയുംചെയ്തു. ആധുനികസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള അച്ചടിക്കും ടൈപ്പ്റൈറ്റിങ്ങിനും ലിപിസംഖ്യ കുറച്ചേ തീരൂ എന്നു വന്നതുകൊണ്ട് 1970–ൽ കേരളസർക്കാർ പ്രഖ്യാപിച്ച ലിപിപരിഷ്കാരത്തിനുപോലും ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ തുടങ്ങി ഹാസ്യസാഹിത്യകാരന്മാർവരെയുള്ളവരിൽനിന്ന് എതിർപ്പുകളുണ്ടായതു പരിഗണിക്കുമ്പോഴും ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ അന്നത്തെ നിലപാടിൽ വിസ്മയം തോന്നുകയില്ല. കേരളത്തിൽ മലയാളം അച്ചടിപ്രചാരത്തിൽ വന്നു തുടങ്ങിയിരുന്ന അക്കാലത്തു ക്രാന്തദർശിയായ വറുഗീസുമാപ്പിള നിർദ്ദേശിച്ച പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു ലിപിപരിഷ്കരണത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന ദുർവഹമായ ക്ലേശങ്ങളും ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു. കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും പിരിച്ചെഴുതുക, ഉ, ഊ എന്നസ്വരങ്ങളുടെ ഉപലിപികളും സ്വതന്ത്രമാക്കുക, ലിപികളുടെ വലിപ്പം നിയന്ത്രിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൗലിക നിർദ്ദേശങ്ങളും. ഇവയെല്ലാം മലയാളമച്ചടിക്കാർ ഇന്നു തത്ത്വത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളെല്ലാം പുതിയ ലിപിയിലായിക്കഴിഞ്ഞു. ക്രമേണ എല്ലാവരും ഇതു് അച്ചടിയിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന ലക്ഷണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. ആ നിലയ്ക്ക്, ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് ഈ പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം നിർദ്ദേശിച്ച മഹാനായ ആ ക്രാന്തദർശിയുടെ സ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ നാം തലകുനിക്കേണ്ടതല്ലേ!

3. 7. 1 അച്ചടിയും മലയാളവും—ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ

1450 – ഗുട്ടൻബർഗ് മാറ്റിവയ്ക്കാവുന്ന ടൈപ്പുകളും നിർമ്മിച്ചു.
1455 – ഗുട്ടൻബർഗ് ഇരുനൂറു ബൈബിളിന്റെ അച്ചടി പൂർത്തിയാക്കി.

1554 – ലിസ്ബണിൽ 'Cartilha' എന്ന തമിഴ്കൃതി റോമൻലിപിയിൽ അച്ചടിച്ചു.

1556 – ഗോവയിൽ അച്ചടി തുടങ്ങി.

1557 – ഗോവയിൽ ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിന്റെ 'ഡോക്ട്രീന' എന്ന വേദോപദേശം (തമിഴ്) അച്ചടിച്ചു.

1578 – കൊല്ലത്തു ദിവ്യരക്ഷകന്റെ കോളജിൽ 'ഡോക്ട്രീന ക്രിസ്ത്താം' (തമിഴ്) അച്ചടിച്ചു.

1579 – കൊച്ചിയിൽ ദേവമാതാവിന്റെ കോളജിൽ 'ഡോക്ട്രീന—ക്രിസ്ത്യാനിവണക്കം' (തമിഴ്) അച്ചടിച്ചു.

1602 – വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ സുറിയാനി അച്ചടി.

1679 – അമ്പഴക്കാട്ട് തമിഴ് അച്ചടി.

1686 – ആംസ്റ്റർഡാമിൽ 'ഹോർത്തുസ് മലബാറിക്കുസി'ന്റെ അച്ചടി തുടങ്ങി.

1772 – റോമിൽ ക്ലമൻറ് പിയാനിയസ്സിന്റെ 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' അച്ചടിച്ചു.

1799 – ബോംബെയിലെ കൂറിയർ പ്രസ്സിൽ റോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെ 'മലയാള വ്യാകരണം' അച്ചടിച്ചു. 1811–ൽ ഇവിടെയാണ് മലയാളം 'പുതിയനിയമം' അച്ചടിച്ചതു്.

1820 – 1821 – കോട്ടയത്തു സി. എം. എസ്. പ്രസ്സ് പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങി.

1829 – സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയുടെ 'പുതിയ നിയമം' അച്ചടിച്ചു.

1834 – 1839 – തിരുവനന്തപുരത്തു സർക്കാർ അച്ചുകൂടം.

1840 – മംഗലാപുരത്തു ബാസൽമിഷൻകാരുടെ കല്ലച്ചിൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'സത്യവേദചരിത്രസാരം' അച്ചടിച്ചു.

1844 – മാന്നാനത്തു് ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ അച്ചുകൂടം തുടങ്ങി.

1845 – തലശ്ശേരി ഇല്ലിക്കുന്നിൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'ദേവവിചാരണ' കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ചു.

1847 – ഇല്ലിക്കുന്നിൽനിന്നും കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച 'രാജ്യസമാചാര'വും 'പശ്ചിമോദയ'വും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

നാല്

വ്യാകരണങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും

4. 1. 1 മണിപ്രവാളലക്ഷണഗ്രന്ഥമായ 'ലീലാതിലകം' ഒഴിച്ചു നിറുത്തിയാൽ പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരുടെ ആഗമനംവരെ മലയാളത്തിൽ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളില്ലായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കണം. ഈ ദുഃസ്ഥിതിക്കു മുഖ്യകാരണം കേരളസമുദായത്തിലെ മേലാളർ അന്നു മലയാളഭാഷയോടു കാട്ടിയിരുന്ന അവഗണനയാണു്. പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും അർഹതയുള്ള ഭാഷയാണു മലയാളം എന്നു നമ്മുടെ പൂർവികരെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടിവന്നു. സംസ്കൃതം മാത്രമായിരുന്നു അന്നോളം നമുക്കു പഠനാർഹമായ ഭാഷ. ഇന്നും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ ഉപരിവർഗക്കാർ മലയാളം പഠനാർഹമായ ഭാഷയായി കണക്കാക്കുന്നില്ല; അവക്കു് ഇംഗ്ലീഷ് മാത്രം മതി. കോളേജിലും സർക്കാർ ഓഫീസിലും കോടതിയിലും മാതൃഭാഷയ്ക്കു പ്രവേശം നിഷേധിച്ചു് അതിനെ ദരിദ്രാവസ്ഥയിൽ നിലനിറുത്തുന്നതു സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക സാംസ്കാരിക ആധിപത്യം നിലനിറുത്താനുള്ള കുറുക്കുവഴിയാണെന്നു തല്പരകക്ഷികൾക്കു് അറിയാം. മലയാളഭാഷയുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു വിദേശികൾ ഇവിടെ മതപ്രചാരണത്തിനു വരുകയും അവരുടെ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള മാധ്യമമായി മലയാളം ഉപയോഗിക്കയുംചെയ്തു. അങ്ങനെ ലഭിച്ച പരിചരണത്തിലൂടെ വിദ്യാലയങ്ങളിലേക്കും അച്ചടിയിലേക്കും പത്രപ്രവർത്തനത്തിലേക്കും അതിവേഗം വളർന്നെത്താൻ മലയാളത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

4. 2. 1 എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും വ്യാകരണമുണ്ടു്. അതു ക്രോഡീകരിച്ചു ശാസ്ത്രീയമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതു് ആ ഭാഷയുടെ പ്രചാരണത്തിനാണു്. മലയാളഭാഷ മറ്റു മിഷണറിമാർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കണം എന്നും ആ ഭാഷയിലൂടെ ശക്തവും സൂക്ഷ്മവുമായ ആശയപ്രചാരണം നിർവഹിക്കണം എന്നും ആഗ്രഹിച്ച മിഷണറിമാർ സ്വാഭാവികമായും മലയാളവ്യാകരണരചനയ്ക്കു് ഒരുമ്പെട്ടു. മതപ്രചാരണമായിരുന്ന ഈ സംരംഭത്തിൽ അവരുടെ മൗലികലക്ഷ്യം എന്നതിൽ സംശയമില്ല. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വ്യവഹാരഭാഷയുടെ രീതിഭേദങ്ങൾ അക്കാലത്തെ മിഷണറി വ്യാകരണങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. സാധാരണക്കാരുടെ വ്യവഹാരഭാഷ കണക്കിലെടുത്തു രചിച്ചതാണു് ബിഷപ്പു് ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസിന്റെ വ്യാകരണം. വത്തിക്കാനിലെ

ബോർജിയാനോ ഇന്ത്യാനോ—2 എന്ന കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ മുപ്പത്തിനാലു പുറങ്ങളിൽ കാണുന്ന മലയാളവ്യാകരണമാണു് ഇതെന്നു കരുതാം.[34] ഈ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള പുറങ്ങളിൽ ഒരു മലയാളം പോർത്തുഗീസു് നിഘണ്ടുവാണുള്ളതു്. ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്തവ്യക്തികളുടെ രചനകളും ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിക്കെട്ടിയ നിലയിൽ ഹസ്തരേഖാലയങ്ങളിൽ കാണാറുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടു് ഗവേഷകർക്കുണ്ടാകുന്ന തെറ്റുദ്ധാരണകളും തലവേദനയും ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. അത്തരം ചില സംഭവങ്ങളും ഈ ലഘുപ്രബന്ധത്തിന്റെ മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസിന്റേതു് എന്നു കരുതുന്ന വ്യാകരണവും തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്നു. വത്തിക്കാനിലെ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യാകരണത്തിനു തൊട്ടതാഴെ 'വ്യാകരണം 1733 ജനുവരി 12—നു പൂർത്തിയായി' എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസു് 1712 ഒക്ടോബർ 17—നു മരിച്ചു. പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാം പേജിൽ 'കർമലീത്താ സഭാംഗമായ വിശുദ്ധ ത്രേസ്യായുടെ ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസു് മെത്രാപ്പോലീത്ത രചിച്ച മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം' എന്നു വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പോരെങ്കിൽ ഇതുതന്നെയാണു് ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസിന്റെ മലയാളവ്യാകരണം എന്നു് പൗലിനോസിന്റെ കുറിപ്പുകളും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു് 1733 ജനുവരി 12 എന്നതു പകർപ്പെഴുതിയ തീയതിയായി പരിഗണിച്ചാൽ മതി.

4. 2. 2 അർണോസ്പാതിരി രചിച്ച മലയാള വ്യാകരണം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നാണല്ലോ ഡോ. തോമസു് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പോർത്തുഗീസു് ഭാഷയിലുള്ള ആ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം ബ്രിട്ടീഷു് മ്യൂസിയം ലൈബ്രറിയിൽ പ്രൊഫ. പി.വി.ഉലഹന്നാൻ മാപ്പിള കണ്ടെത്തി. പോർത്തുഗീസു് ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ അദ്ദേഹം അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷു് തർജമ തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശമുള്ള ഫോട്ടോ പകർപ്പും തർജമയും ആധാരമാക്കി ചില കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താം. ARTE MALAVAR OR GRAMMAR OF THE MALABAR LANGUAGE (GRANTHAM) IN PORTUGESE എന്ന ശീർഷകമാണു് ബ്രിട്ടീഷു് മ്യൂസിയത്തിലുള്ള പകർപ്പിൽ കാണുന്നതു്. ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വായ്മൊഴിയുടെ വ്യാകരണവും അർണോസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വരമൊഴിയുടെ

---

34 വത്തിക്കാനിലെ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വസ്തുതാപരമായ പരാമർശങ്ങൾക്കെല്ലാം മുഖ്യാവലംബം ഫാ. ആൻറണി വള്ളവന്താറയുടെ വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിലെ മലയാളം കൈയെഴുത്തുകൾ, RISHI മാന്നാനം, 1984 എന്ന ഗ്രന്ഥമാണു്.

വ്യാകരണവും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന സാമ്പ്രദായിക വിശ്വാസത്തിനു് അനുസൃതമാണു് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. 'എഴുത്തച്ഛനെടുത്ത ഭാഷാക്രമകണക്കാ'ണു് പാതിരി വിശദീകരിക്കുന്നതു് എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. ആ നിലയ്ക്കു് ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കും ഇണങ്ങുന്നതാണു് അർണോസിന്റെ വ്യാകരണവിധികൾ. കൃത്യമായി വ്യാകരണത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങൾ—രൂപപ്രക്രിയയും (Morphology) വാക്യവിചാരവും (Syntax)—മാത്രമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതു്. ലിപി, വർണം, അക്ഷരഘടന, സന്ധി തുടങ്ങിയവയൊന്നും അദ്ദേഹം സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. സിദ്ധരൂപമാതൃകയിൽ നാമരൂപാവലിയും ക്രിയാരൂപാവലിയും ചർച്ചചെയ്യുന്നു. നാമങ്ങളെ നാലായി വർഗീകരിച്ചു:

(1) ഹ്രസ്വമായ അകാരത്തിലോ ഉകാരത്തിലോ അവസാനിക്കുന്നവ. ഉദാ. വില്ല/വില്ല, നിലാവു, നാവു, വിരലു. സംവൃതോകാരം രേഖപ്പെടുത്താൻ പ്രത്യേക ലിപി അക്കാലത്തില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതു വിശേഷിച്ചൊരു മാനദണ്ഡവുമില്ലാതെ അകാരചിഹ്നമോ ഉകാരചിഹ്നമോകൊണ്ടു രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. തന്മൂലം സംവൃതോകാരാന്തങ്ങളായ നാമങ്ങളെല്ലാം ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു.

(2) ദീർഘമായ അകാരത്തിലോ ഇകാരത്തിലോ അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ. ഉദാ. ഉമ്മാ, സ്ത്രീ, പള്ളി.

(3) അൻ എന്നു് അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ. ഉദാ. പുത്രൻ, തമ്പുരാൻ.

(4) അം എന്നു് അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ. ഉദാ. ആകാശം.

വിഭക്തിച്ചേർച്ചയിൽ ഓരോ വിഭാഗത്തിനും ഏകവചനത്തിലും ബഹുവചനത്തിലുമുള്ള പ്രത്യേകതകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വർത്തമാനകാലരൂപം മുൻനിറുത്തിയാണു് ക്രിയകളെ വർഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭൂതകാല രൂപനിഷ്പത്തി ചർച്ചചെയ്യാൻ പതിനൊന്നു പുറം ചെലവഴിച്ചു. പാതിരിയുടെ വ്യാകരണവിധികൾ നമുക്കു് അസ്വീകാര്യങ്ങളാണെങ്കിലും ഭാഷയുടെ മർമത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധികൂർമ നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും. ക്രിയകളുടെ പുരുഷഭേദത്തെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുമ്പോൾ, അതു കവിതയിലാണു് സുലഭമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നും ഉത്തമപുരുഷനിലും പ്രഥമപുരുഷനിലുമാണു കൂടുതൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ അനുപ്രയോഗങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം പാതിരി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈഷദ്ഭേദങ്ങളും ഊന്നലുകളും ശക്തിയും സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നവ എന്ന നിലയിൽ കൊള്ളുന്നു, കളയുന്നു, ഇരിക്കുന്നു, കിടക്കുന്നു തുടങ്ങിയ പത്തു സഹായക്രിയകളെക്കുറിച്ചു വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നു. വിഭക്തികളും ക്രിയകളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം പാതിരി

യുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ച മറെറാരു വിഷയമാണു്. സമാസം എന്ന പേരു് ഉപയോഗിക്കാതെതന്നെ സമാസത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം ചർച്ചചെയ്യുന്നു. സമുച്ചയനിപാതം, ചോദ്യവാചികം, ക്രിയാവിശേഷണങ്ങം, സർവനാമങ്ങം, ലിംഗപ്രത്യയങ്ങം, തരതമസൂചകങ്ങം എന്നിവയും അർണോസിന്റെ വ്യാകരണചർച്ചയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കർമണിപ്രയോഗം ഭാഷയിൽ വിരളമാണെന്നും കൂടിയേതീരൂ എന്നുവരുമ്പോം 'പെടുക' ചേർത്തു കർമണിരൂപം സൃഷ്ടിക്കാം എന്നും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ആദ്യകാല വ്യാകരണകൃതികളിൽ സമുന്നത സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാണു് അർണോസുപാതിരിയുടെ മലയാളവ്യാകരണം. ആര്യഭാഷയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ മലയാളഭാഷയെ കയറൂരിനിറുത്തിയാണു പരിശോധന നടത്തിയതു് എന്ന കാര്യം മറക്കുകയും അരുതു്. അൻപത്തഞ്ചു പുറങ്ങം മാത്രമുള്ള ഈ ലഘുവ്യാകരണഗ്രന്ഥം ഇംഗ്ലീഷു് പരിഭാഷയോടുകൂടി താമസംവിനാ പ്രൊഫ. ഉലഹന്നാൻമാപ്പിള പ്രസിദ്ധീകരിക്കും എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു.

4. 2. 3 വേലൂരിലെ അർണോസു് സ്മാരകത്തെച്ചൊല്ലി ഉണ്ടായ വിവാദവും 1986–ൽ ബർലിനിൽ നടന്ന ലോകമലയാള സമ്മേളനവും കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'അർണോസു് നിഘണ്ടു'വും ആ ഭാഷാസ്നേഹിയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾക്കു നവോന്മേഷം പകർന്നിട്ടുണ്ടു്. സി. കെ. മറത്തിന്റെ 'അർണോസു് പാതിരി' (1957) പ്രൊഫ. മാത്യു ഉലകംതറയുടെ 'അർണോസുപാതിരി' (ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടു്, 1982) പോം മണവാളൻ കേരള സർവകലാശാലയിൽ സമർപ്പിച്ച ഗവേഷണപ്രബന്ധം എന്നിവയാണു് ഇപ്പോഴുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട പഠനങ്ങം. ഫാ. എബ്രഹാം അടപ്പൂർ ചില രേഖകളും കത്തുകളും കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പി. തുകപ്പൻനായർ **Modern Review (Vol C XXXIV, No. 3, March 1974 PP 193—205)**–ൽ എഴുതിയ **Father Hanxleden—Pioneer Indologist** എന്ന ലേഖനം പുതിയ വിവരങ്ങം നൽകുന്നു. കൂതാശപ്പാനയുടെ കർത്താവു് ഡോ. കെ. രാഘവൻപിള്ള എഴുതിയ അവതാരിക ബർലിനിലെ ലോകമലയാള സമ്മേളനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ അച്ചടിച്ചു വിതരണംചെയ്ത പ്രബന്ധം എന്നിവയും അർണോസുപാതിരിയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിനു സഹായകരമാണു്. എന്നാൽ, മഹാനായ ആ പണ്ഡിതന്റെ ജീവിതകഥ ഭാരതീയ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെയും മലയാള ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയുടെയും വിശാലമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'അർണോസു് നിഘണ്ടു'വിനു് പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായർ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ പ്രൗഢമായ ആമുഖലേഖനം ഇങ്ങനെയൊരു സാഹസി

കോദ്യമത്തിനു് ഭാരതീയരോ വിദേശീയരോ ആയ പണ്ഡിതന്മാക്കു പ്രചോദനം നല്കും എന്നു വിശ്വസിക്കാം. ഒരു ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനുമാത്രമേ ഈ ചുമതല ഏറെറടുക്കാൻ കഴിയൂ. സംസ്കൃതം, മലയാളം, ജർമൻ, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകളിലായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഉപാദാനങ്ങളും ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു ശേഖരിച്ചു് അർണോസിന്റെ സംഭാവനകളും വിലയിരുത്തുക എന്നതു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായ കാര്യമല്ലല്ലോ.

4. 2. 4 1986—ൽ ബർലിനിൽ നടന്ന ഗ്രുണ്ടർട്ടു് സ്മാരകലോക മലയാള സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത പ്രതിനിധികളും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പാതിരിയുടെ ജന്മനാടായ ഓസ്റ്റർ കാപ്പനിൽ എത്തി അവിടെവച്ചു് അർണോസു് നിഘണ്ടുവിന്റെ പുതിയ പതിപ്പു് പ്രകാശിപ്പിക്കയുണ്ടായി. പാതിരി, ജന്മനാട്ടിൽ തീർത്തും അജ്ഞാതനാണു്. ഹാങ്സിൽഡൺ എന്ന കുടുംബപ്പേരുപോലും ആ നാട്ടിലില്ല. പാതിരി പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിയ വിദ്യാലയത്തിന്റെ പഴയ രേഖകളിൽ മാത്രം ആ പേരു് മായാതെ നിലനില്ക്കുന്നു. ഈശോസഭയുടെ പഴയ രേഖകളിലും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഹ്രസ്വമായ വിവരണങ്ങളും കാണാം. പൗലീനോസു് പാതിരി അർണോസിനെക്കുറിച്ചെഴുതിയ കുറിപ്പാണു് ഇന്നും ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുഖ്യാവലംബം. മലയാളഭാഷയ്ക്കു് അവിസ്മരണീയരായ മറു പല മിഷനറിമാരും വാർദ്ധക്യകാലത്തു് ജന്മദേശങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അർണോസാകട്ടെ കേരളമണ്ണിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു. യാദൃച്ഛികമെങ്കിലും ശ്രദ്ധേയമായ ഈ ചരിത്രവസ്തുത അർണോസിനെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ പഠനപരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ മലയാളികളെ പ്രചോദിപ്പിക്കും എന്നു വിശ്വസിക്കാം.

4. 2. 5 അർണോസു് പാതിരി രചിച്ച മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടികയെച്ചൊല്ലി നിസ്സാരമല്ലാത്ത ചില അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും നിലവിലുണ്ടു്. നിഘണ്ടുക്കളുടെ എണ്ണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും ഈ ഖണ്ഡത്തിൽത്തന്നെ മറൊരിടത്തു് (4. 7. 1) സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണു്. 'മിശിഹാചരിത്രം'—പുത്തൻപാനയുടെ പന്ത്രണ്ടാം പാദം ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയാണു് എന്ന അഭിപ്രായം പ്രാബല്യം നേടിവരികയാണു്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ മറു പാദങ്ങളെല്ലാം സർപ്പിണിവൃത്തത്തിലാണല്ലോ. മറിയമിന്റെ വ്യസനം അവതരിപ്പിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടാം പാദം മാത്രം നതോന്നതയിലാണു്. ഇതു് ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയാണെന്നു് പൗലിനോസു് പാതിരി മുതൽ പോൾ മണവാളൻ വരെയുള്ളവർ കരുതുന്നു. ഡോ. രാഘവൻപിള്ളയെപ്പോലുള്ളവർ ഇതിനെ പുത്തൻപാനയുടെ ഭാഗമായി പരിഗണിക്കുകയാണു്. ഉമ്മാടെ ദുഃഖം എന്ന പേരിൽ

അറിയപ്പെടുന്ന പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിനു് കേരളക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മഞ്ജരി വൃത്തത്തിലുള്ള ജനോവപർവം എന്ന മനോഹരകാവ്യം പാതിരിയുടെ കൃതിയായി ഡോ. തോമസു് പരിഗണിക്കുന്നില്ല. രചനാദോഷങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഈ കൃതിയെ പാതിരിയുടെ രചനയായി അംഗീകരിക്കാൻ പ്രൊഫ. ഉലകംതറയ്ക്കു് മനസ്സുവരുന്നില്ല. 'ഒരുപക്ഷേ, അക്കാലത്തു് അജ്ഞാതകർത്തൃകമായിരുന്നതോ, അഥവാ അഗ്സ്റ്റാസു് പാതിരി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു് സമകാലികരായ മലയാളകവികളിൽ ആരെങ്കിലും എഴുതിയതോ ആയ ഒരു കാവ്യത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം പാതിരിയിൽ ആരോപിച്ചതാവാം' എന്നാണു് പ്രൊഫസറുടെ അഭിപ്രായം. അർണോസു് പാതിരിയുടെ പാത്രസൃഷ്ടിവൈഭവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഉത്തമകൃതിയായിട്ടാണു് ജനോവപർവത്തെ ഡോ. പോൾ മണവാളൻ കാണുന്നതു്. പൗലിനോസു് പാതിരി, അർണോസിന്റെ കൃതികളുടെ പട്ടികയിൽ ജനോവപർവത്തെയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്.[35] കന്യകാമറിയമിനെക്കുറിച്ചു് പാതിരി

---

35 ശ്രീയേശുവിജയത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിൽ ചേർത്തിരുന്ന സി. അന്തപ്പായിയുടെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു പ്രസക്തമായ ഒരു ഭാഗം:

'പൂർവകാലംമുതൽ ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ക്രൈസ്തവഭാഷാപദ്യകാരന്മാരെ പ്രാചീനന്മാരും ആധുനികന്മാരുമെന്നു രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. എന്നാലും അവരുടെ എണ്ണം സ്വല്പമെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അടുത്തകാലംമുതല്ലേ നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അഭിരുചി കാണിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളുവെന്നതിനു തെളിവു വേണ്ടുവോളമുണ്ടു്. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പല പത്രങ്ങളിലും ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ വക തെളിവുകളെ ആവർത്തിച്ചു കാണിക്കണമെന്നില്ല. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയിൽ നമുക്കു ചുറ്റും പ്രവർത്തിക്കുന്ന പലവിധ ശക്തികളുടെ തള്ളകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇപ്പോൾ ഈ സംഗതിയിൽ നമ്മുടെയിടയിൽ സാമാന്യമായ ഒരു ഉണർവു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. തോമപർവം, അർണോസു് എന്നു സാധാരണയായി പറയുന്ന എർണസ്തോസു് പാതിരിയുടെ പർവങ്ങൾ മുതലായവ, മാർ അല്ലേശുപാന, ജനോവ അല്ലെങ്കിൽ അധികം ശരിയായി ജനോവേവയുടെ പർവം മുതലായവയാണു് പ്രാചീന പദ്യകൃതികളായി പറയപ്പെടാവുന്നവ. എന്നാൽ, ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നും ശ്രദ്ധമായ സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ പെടുവാൻ യോഗ്യതയുള്ളവയെന്നു പറയുന്നതിനു് എനിക്കു ധൈര്യമില്ല. ഛന്ദോഭംഗാദികളായ അനവധി ന്യൂനതകൾ അവയിൽ കാണ്മാനുണ്ടു്. എണ്ണസ്തോസു് പാതിരിയുടെ വർണനകളാൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കീട്ടുള്ള ആശയങ്ങളെ ആരും ഏതു കാലത്തും അഭിനന്ദിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മരണപർവ'ത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മനോഭാവങ്ങൾ ഏറ്റവും ഹൃദയാവർജകമായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും യൂറോപ്യനായ ആ വന്ദ്യപുരോഹിതൻ ഒരു ഭാഷാപദ്യകാരനായിട്ടാണല്ലൊ കളരിയിൽ ഇറങ്ങിയതു് എന്നും കളരിയിൽ ഇറങ്ങുന്നവരുടെ ജാതി നോക്കാറില്ലല്ലോ എന്നുമുള്ള വിമർശം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്. 'ജനോവപർവ'ത്തിന്റെ കർത്താവു് ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു മലയാളബ്രാഹ്മണ

രചിച്ച ഉമ്മാപർവം ഭാവനാവിലാസംകൊണ്ട് അനുഗൃഹീതമാണ്. ഈ കൃതിക്ക് അർഹമായ പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. പാതിരിയുടെ കൃതിയായി പലരും പരിഗണിച്ചിരുന്ന നിഷിദ്ധ പർവ (=ദുഷിപർവ)ത്തെ ഡോ. തോമസ് തള്ളിപ്പറയുകയാണ്. ഇതു കോതമംഗലത്തുകാരൻ ചാക്കോമാപ്പിളയുടെ സാഹിത്യസംഭാവനകളിൽ അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യുന്നു. ഡോ. തോമസ് ഈ കൃതി കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു വ്യക്തമല്ല. ലേഖകൻ ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിലെ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായി ഈ കൃതി കാണുകയുണ്ടായി. രചനാസൗന്ദര്യമുള്ള ലക്ഷണയുക്തമായ മതദൂഷണസാഹിത്യമാണ് ഇതു്. കവി, പണ്ഡിതനാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ബ്രാഹ്മണവിരോധവും ഹിന്ദുമത വിശ്വാസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കൊടിയ പുച്ഛവും ജ്വലിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഈ കൃതിയുടെ കർത്തൃത്വത്തെക്കുറിച്ചു ഖണ്ഡിതമായി ഒന്നും പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അമ്പഴക്കാട്ട് താമസിച്ചിരുന്ന ഈശോസഭൈവദികർ ഹിന്ദുമതതത്ത്വങ്ങൾ ഗഹനമായി പഠിക്കയും അതിൽനിന്ന് സ്വീകാര്യമായ അംശങ്ങൾ ക്രൈസ്തവമതസിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി കലർത്തി കേരളത്തിലും തമിഴ്നാട്ടിലും അവതരിപ്പിക്കയുംചെയ്തിരുന്ന കാലത്താണ് അർണോസ് കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഹൈന്ദവമതസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രകടമായ സ്വാധീനമുള്ളവയാണ് അർണോസിന്റെ കൃതികൾ. വേദഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽ അദ്ദേഹം അവഗാഹം നേടുകയുംചെയ്തു. അനേകം ഹൈന്ദവമിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ നിഷിദ്ധപർവം അർണോസിന്റെ കൃതിയല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. പക്ഷേ, അർണോസിനു് നമ്പൂതിരിമാരിൽ മിത്രങ്ങളെക്കാൾ ശത്രുക്കളാണ് കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നതെന്നും ഊഹിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ആ നിലയ്ക്ക് നിഷിദ്ധപർവത്തിൽ കാണുന്ന ബ്രാഹ്മണോപാലംഭത്തിനു യുക്തിയുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണരെ കബളിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം നടത്തിയ പരിഹാസകേളികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളും കണ്ണുമടച്ചു് തള്ളിക്കളയാനാവില്ല. പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർക്കു മൊത്തത്തിൽ മതസഹിഷ്ണുത കുറവായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയും മറന്നുകൂടാ. അദ്ദേഹ

നാരായണൻ് സന്ദിഗ്ധമായ ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ആ കൃതിയിലെ അന്തർഗത സാക്ഷ്യങ്ങളാൽ ഈ ഐതിഹ്യം സാധുവാണെന്നു കല്പിക്കാനാണ് അധികം ന്യായം. ഹിന്ദുകവികളുടെ കൃതികളിൽ സാമാന്യമായിക്കാണുന്ന ശൃംഗാരരസത്തിനു് ആ പർവത്തിൽ പലേടത്തും കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ക്രൈസ്തവമനോഭാവത്തിനു വിരുദ്ധമാകുന്നു. എന്നുവച്ചാലും പ്രസ്തുത പർവത്തിൽ കാണുന്ന വർണനാസാമർത്ഥ്യവും ലളിതപദവിന്യാസവും പ്രശംസാവഹമാകുന്നു.'

—കട്ടക്കയം കൃതികൾ (സമ്പാ. ഡോ. കുര്യാസ്), പു. 1170.

ത്തിന്റെ ഹൃദയസംസ്കാരം എത്ര ഉന്നതമായിരുന്നെങ്കിലും ഇന്നു് നാം കല്പിക്കുന്നതുപോലുള്ള മതസഹിഷ്ണുതയോ സംവാദചൈതന്യമോ അന്നു് ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. അതുകൊണ്ടു്, നിഷിദ്ധപർവം അർണോസിന്റെ കൃതിയല്ല എന്നു തറപ്പിച്ചു പറയാൻ വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ ആവശ്യമാണു്. നിഷിദ്ധപർവം ചാക്കോമാപ്പിളയുടെ കൃതിയാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ ഡോ. തോമസ് വിശേഷിച്ചൊരു യുക്തിയും ഉന്നയിക്കുന്നില്ലെന്ന കാര്യവും ശ്രദ്ധിക്കുക. 'നിഷിദ്ധപർവ'ത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചു് മറ്റൊരു ഖണ്ഡത്തിൽ (9. 12. 1) പരാമർശിക്കുന്നതാണു്.

4. 2. 6 അല്ഫോൻസു്പാതിരിയുടെ കൃതികളിൽ ഛന്ദോഭംഗം, വിസന്ധി തുടങ്ങിയ ദോഷങ്ങളുള്ളതായി പല പണ്ഡിതന്മാരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വ്യാകുലപ്രബന്ധം, ജനോവപർവം എന്നിവയിൽ ഇത്തരം ദോഷങ്ങൾ കുറവാണെങ്കിലും ഇന്നു ലഭ്യമായ അച്ചടിപ്പകർപ്പുകൾ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മറ്റു കൃതികളുടെ കാര്യത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ ആക്ഷേപത്തിനു സാരമായ പ്രസക്തിയുണ്ടു്. ഇതിനു് ഡോ. പോൾ മണവാളൻ നൽകുന്ന വിശദീകരണം ശ്രദ്ധിക്കുക:

'ഇപ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന പതിപ്പുകളിൽ വൃത്തഭംഗങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു്. എന്നാൽ, ദ്രാവിഡവൃത്തനിയമങ്ങൾ പൊതുവേ അനുവദിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ആ നിയമങ്ങളുടെ അപവാദങ്ങളും മാത്രമേ ഈ കൃതികളിലുള്ളൂ എന്നു് സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ ബോദ്ധ്യമാകും. ഇപ്പോൾ പ്രചരിക്കുന്ന പതിപ്പുകളിൽ കാണുന്ന പ്രമാദങ്ങൾക്കു് ഉത്തരവാദികൾ പകർപ്പെഴുത്തുകാരും അച്ചടിക്കാരും പ്രസാധകരുമാകാനേ തരമുള്ളൂ. ഓരോ കൃതിയുടെയും പല പതിപ്പുകൾ തമ്മിൽ താരതമ്യംചെയ്യുന്നതിൽ അബദ്ധങ്ങൾ ഭിന്നരൂപങ്ങളായിക്കണ്ടെത്തുന്നു ഈ നിഗമനത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു.' (ഭാഷാസാഹിതി, 36) അർണോസു് പാതിരിയുടെ കൃതികൾക്കു് ഒരു സംശോധിതപ്പതിപ്പുണ്ടാക്കാൻ ശ്രദ്ധേയമായ പരിശ്രമങ്ങളൊന്നും ഇന്നോളം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ലഭ്യമായ പകർപ്പുകളെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചു്, ആധുനികപാഠനിരൂപണത്തിന്റെ സാങ്കേതികമാർഗങ്ങൾക്കു് അനുസൃതമായി മൂലകൃതി പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ആസൂത്രിതമായ പരിശ്രമം ഉണ്ടാകും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം. അർണോസിന്റെ കൃതികൾ ആദ്യമായി അച്ചടിയിലെത്തിയതു് എന്നാണു്? നിശ്ചയമില്ല എന്നു ഖേദപൂർവം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1873–ൽ കൊച്ചിയിലെ സക്കാർ പ്രസ്സിൽ ചെട്ടിവേലിക്കകത്തെ അന്തോണി ദെ പാദുവാ പാദ്രിയുടെ 'പൊരുളുകൾ' ചേർത്തു് ഉമ്മാപർവം അച്ചടിച്ചു. 1875–ൽ കൊച്ചിയിലെ വെസ്റ്റേൺസ്റ്റാർ പ്രസ്സിലും ഈ ഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി. ഇവയുടെ പകർപ്പുകൾ മാന്നാനം ആശ്രമലൈബ്രറിയിലും മദ്രാസു് ആർക്കൈവ്സിലും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാന്നാനം, ആലപ്പുഴ,

മഞ്ഞുമ്മേൽ, തേവര തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ഈ നൂറാ ണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭംമുതൽ അനേകം അച്ചടിപ്പുകർപ്പുകളും പ്രസിദ്ധീ കരിച്ചിരുന്നു. മിഷണറിമാരുടെ വ്യാകരണരചനകളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയ്ക്കിടയിൽ ഉണ്ടായ ഈ ശാഖാചംക്രമണം ഇവിടെ അവസാ നിപ്പിക്കാം.

4. 2. 5 പോർത്തുഗീസ്ഭാഷയിലുള്ള നാലു വ്യാകരണഗ്രന്ഥ ങ്ങളും വത്തിക്കാനിലുള്ളതായി 'വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിലെ മല യാളം കൈയെഴുത്തുകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഫാ. ആൻറണി വള്ളവന്താറ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ലത്തീനിലുള്ള ഏതാനും വ്യാകരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശമുണ്ട്. പതി നെട്ടാം നൂറാണ്ടിൽ വിരചിതങ്ങളായ ഈ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥ ങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദേശത്തുനിന്നും എത്തിയിരുന്ന മിഷണറിമാരുടെ ഉപയോഗ ത്തിനുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് ഇവയെല്ലാം വിദേശഭാഷ കളിലായതും എന്ന കാര്യം അനുക്തസിദ്ധമാണല്ലോ.

4. 3. 1 ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കാലത്തുണ്ടായ വ്യാകരണങ്ങളെ ക്കുറിച്ചാണ് ഇനി പറയാനുള്ളത്. ഇവയെക്കുറിച്ച് ഈ ലഘു പ്രബന്ധത്തിൽ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എങ്കിലും ഡോ. തോമസ് നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾക്കു പൂരകമായി ചില കാര്യങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കാം. ലക്ഷണയുക്തമായ ആദ്യത്തെ മലയാള വ്യാകരണം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കൃതിയാണ് റോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെ 'Grammar of the Malayalam Language'. 131 പുറമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും അച്ചടിയുടെ ചരിത്രത്തിലും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ബോംബെയിലെ കൂറിയർ പ്രസ്സിൽ 1799 ഡിസംബർ 16—നു— കൊ. വ. 975—ലെ ശ്രീരാമജയന്തി ദിനമായ ധനു മൂന്നാംതീയതി തിങ്കളാഴ്ച—ഇതിന്റെ അച്ചടി പൂർത്തിയായി. ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ വൈദ്യശുശ്രൂഷാവിഭാഗത്തിൽ സർജനായിരുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മലബാറിലെ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചു ഗ്രന്ഥരചന നടത്തി. കമ്പനിയുടെ മലയാളം തർജമ ക്കാരനായി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിക്കയുംചെയ്തു. പുസ്തകം സമർപ്പി ച്ചിരിക്കുന്നതും ഈസ്റ്റിന്ത്യാക്കമ്പനിയുടെ ഗവർണറായ ജോനാഥൻ ഡങ്കനാണ്. പില്ക്കാലത്തുണ്ടായ രണ്ടു വ്യാകരണങ്ങളിൽ ഡ്രമ്മണ്ടി ന്റെ കൃതിയുടെ വ്യക്തമായ സ്വാധീനം ദർശിക്കാം. എഫ്. സ്പ്രിങ്ങിന്റെ 'Outline of a Grammar of the Malayalim Language as Spoken in the Provinces of North and South Malabar and Kingdom of Travancore and Cochin', ജോസഫ് പീററിന്റെ 'A Grammar of the Malayalim Language Spoken in the Principalities of Travancore and Cochin and Districts of North and South Malabar' എന്നിവയാണ് ആ കൃതികളും. സ്പ്രിങ്ങിന്റെ 94 പുറ

മുള്ള വ്യാകരണം 1839–ൽ വെർപേരി മിഷൻ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു് എസ്. പി. സി. കെ. (Society for Printing Christian Knowledge) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കു മലയാളം പഠിക്കാൻ വേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ ഈ കൃതി മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റായിരുന്ന എൽ ഫിൻസ്റ്റൺ പ്രഭുവിനു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പീറിന്റെ വ്യാകരണം 1841–ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രണ്ടാം പതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് 1845–ലാണെന്നു് ഡോ. തോമസും 1854–ലാണെന്നു് ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛനും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ രണ്ടാം പതിപ്പു് എന്റെ കൈയിലുണ്ടു്. അതിൽ പ്രസിദ്ധീകരണവർഷം 1860 എന്നു വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു! ഒന്നാം പതിപ്പിനു് 218 പുറമുണ്ടു്; ഉള്ളടക്കത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തിയും ചെറിയ ലിപി ഉപയോഗിച്ചും രണ്ടാം പതിപ്പിൽ പുറങ്ങളുടെ എണ്ണം നൂറെൺപത്തേഴായി കുറച്ചു. വിദേശികളുടെയും നാട്ടുകാരുടെയും ഉപയോഗത്തിനു തയ്യാറാക്കിയ ഈ കൃതി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. 3. 2 സ്പ്രിങ്ങും പീറും കേരളഭാഷയ്ക്കു നല്ലിയിരിക്കുന്ന പേരു് മലയാളിം എന്നാണു്. ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെ വ്യാകരണം അച്ചടിയിലില്ലാതായ സാഹചര്യത്തിലാണു് ഇവരുടെ വ്യാകരണങ്ങൾ രംഗപ്രവേശംചെയ്തതു്. ഭാഷയിലെ വർണങ്ങൾ, ലിപിമാല, വാക്യഘടന, സന്ധികാര്യങ്ങൾ, ലിംഗവചന വിഭക്തി ഭേദങ്ങൾ, ക്രിയാരൂപങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഈ മൂന്നു വൈയാകരണന്മാരും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നുണ്ടു്. മലയാളികളുടെ കാലഗണന, കത്തിടപാടുകളിലെ ഔപചാരികതകൾ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസക്തവിവരങ്ങൾ അനുബന്ധരൂപത്തിൽ സ്പ്രിങ്ങും പീറും നൽകുന്നു. ധാരാളം ഉദ്ധരണികൾ ഇവരുടെ വ്യാകരണങ്ങളിൽ കാണാം. മലയാളവ്യാകരണസിദ്ധാന്തം പാശ്ചാത്യസ്വാധീനത്തിൽ വികാസം പ്രാപിച്ചുവരുന്ന കാഴ്ച യാണു് ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെയും സ്പ്രിങ്ങിന്റെയും പീറിന്റെയും വ്യാകരണങ്ങൾ നൽകുന്നതു്. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലെ ശബ്ദവിഭാഗങ്ങളാകുന്ന പ്രോക്രസ്റ്റസിന്റെ കട്ടിലിനു പാകത്തിൽ മലയാളഭാഷയെ വെട്ടിമുറിക്കാനും വലിച്ചു നീട്ടാനും നടത്തുന്ന യത്നങ്ങൾ എന്നു് ഈ വൈയാകരണന്മാരുടെ ശബ്ദവിഭാഗകല്പനകളെ പിൽക്കാലത്തു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ആരോപണത്തിൽ കഴമ്പുണ്ടെങ്കിലും ആ മഹാപ്രതിഭകൾ ഒന്നൊന്നര നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പു് നമ്മുടെ ഭാഷയെക്കുറിച്ചു നടത്തിയിട്ടുള്ള ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നും നമ്മുടെ കൗതുകാദരങ്ങൾ പിടിച്ചുപറ്റുന്നു.

4. 3. 3 ഡ്രമ്മണ്ടു്, സ്പ്രിങ്ങു്, പീറു് എന്നിവരുടെ വ്യാകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു മലയാളഭാഷ പഠിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ച ബ്രിട്ടീഷു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന രണ്ടു

പാഠാവലികളും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറിൻെറ മലയാളം തർജമക്കാരനായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന എ. ജെ. അർബത്നോട്ടിൻെറ 'Malayalam Selections with Translations, Grammatical Analysis and Vocabulary' 1851–ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു. മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറിൻെറയും തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിൻെറയും പ്രോത്സാഹനത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 207 പുറമുള്ള പുസ്തകം ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കോളേജിലെ സംസ്കൃത പ്രൊഫസർ ഫ്രാൻസീസ് ജോൺസനും സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ജെ. സി. മോറീസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച തെലുങ്കു പാഠാവലിയുടെ മാതൃകയിൽ സംവിധാനംചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു നാലു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. കഥകളും, ഔദ്യോഗികരേഖകളും, സംഭാഷണങ്ങളും, അകാരാദി ക്രമത്തിലുള്ള പദാവലി. എല്ലാ ഭാഗത്തും കൃത്യമായ ഇംഗ്ലീഷ് തർജമയും നൽകിയിരിക്കുന്നു. കോഴിക്കോട്ട പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ബാസൽ മിഷൻ സംഘത്തിലെ ജെ. എം. ഫ്രിറർസ്, ജെ. ഹൃബർ എന്നിവരുടെ ഉപദേശങ്ങളും ഗ്രന്ഥകർത്താവു സ്വീകരിച്ചതായി ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ജോസഫ് പീററിൻെറ വ്യാകരണമനുസരിച്ചുള്ള വിശകലനക്കുറിപ്പുകളും ഓരോ പാഠത്തിനും നൽകിയിരിക്കുന്നു. വിദേശികളുംക്കുവേണ്ടി മലയാളപാഠാവലികളും തയ്യാറാക്കുന്നവർക്കു പ്രയോജനകരമാകുന്ന ഗ്രന്ഥമാണിതു്. ചാൾസ് കോളറർ 1851–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 300 പുറമുള്ള പാഠാവലിയാണു് 'The Malayalam Reader—A Selection of Original Papers.'കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിലാണു് ഇതു് അച്ചടിച്ചതു്. മദ്രാസ് സിവിൽ സർവ്വീസിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഇതിൽ റിപ്പോർട്ടുകളും, പോലീസിനെയും റവന്യൂ കാര്യങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച ഉത്തരവുകളും, സാക്ഷിമൊഴികളും, തീർപ്പുകളും, ഹർജികളും, സർക്കാർ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും, ആധാരങ്ങളും എന്നിവയാണു് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. മലബാറിലെ ഔദ്യോഗികഭാഷയും വ്യവഹാരഭാഷയും പഠിക്കാൻ ഈ സമാഹാരം ഉപകരിക്കണം എന്ന ലക്ഷ്യമാണു് ഗ്രന്ഥകർത്താവിനുള്ളതു്. ഇതിലെ പദങ്ങളെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തി ഇംഗ്ലീഷ് തർജമയോടുകൂടിയ ഒരു അകാരാദി ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ ചേർക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അത്തരമൊരു നിഘണ്ടു കൊച്ചിയിലെ റവ. ലാസറോൺ അച്ചടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ഉദ്യമം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതായി ഗ്രന്ഥകർത്താവു മുഖവുരയിൽ പറയുന്നു. റവ. ലാസറോണിൻെറ നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചോ, പ്രസിദ്ധീകരിച്ചെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ എവിടെയെങ്കിലും ലഭ്യമാണോ എന്നൊന്നും നിശ്ചയമില്ല. സർക്കാർ രേഖകളും, അത്യാവശ്യത്തിനു് ഊരും പേരും മാറ്റി കോളറിൻെറ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പു് ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങൾക്കു് മലയാളഭാഷ എത്ര സമർത്ഥമായി മലബാർ പ്രദേശത്തു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥം കാട്ടിത്തരുന്നു. മലയാളത്തിൽ 'ഒഫീ

ഷ്യൽ മാറേഴ്സ്' 'ഡീൽ' ചെയ്യാൻ വലിയ 'ഡിഫിക്കൽട്ടി' 'എക്സ്പീരിയൻസ്' ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ ഇതിൽ ചേത്തിരിക്കുന്ന രേഖകൾ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ 'മെൻറൽ റിലീഫ്' ഉണ്ടാകും! ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള കത്തിടപാടുകൾ അന്ധമായി തർജമ ചെയ്യുന്നതിനു പകരം ഔദ്യോഗികഭാഷാകാര്യങ്ങളിലുള്ള മലയാളത്തിന്റെ പൈതൃകം, വിശിഷ്യ മലബാർ പ്രദേശത്തെ വിശിഷ്ട പൈതൃകം, കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങളോടെ ഉപയോഗിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണ്. മലബാർ പ്രദേശത്തെ ഔദ്യോഗിക മലയാളത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഋജുത്വവും പ്രസാദാത്മകതയും സ്വാഭാവികതയും തലശ്ശേരി രേഖകളിലും വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. അമൂല്യമായ ഈ പൈതൃകം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾ തയ്യാറാകണം.

4. 4. 1 മലയാളവ്യാകരണസിദ്ധാന്തം ഏറെക്കുറെ പക്വത പ്രാപിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് 1851–ൽ അപൂർണ്ണമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'മലയാള വ്യാകരണ'ത്തിലും 1863–ൽ വെളിച്ചംകണ്ട റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ 'മലയാഴ്മ'യുടെ വ്യാകരണത്തിലും കാണുന്നതു്. ഇവരുടെ സംഭാവനകൾ ഡോ. തോമസ് അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നൽകി വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1969–ൽ 'മലയാഴ്മ'യുടെ വ്യാകരണത്തിനു രണ്ടാംപതിപ്പുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആധുനിക വൈയാകരണന്മാർ കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരാണ്. ഇന്നു് മലയാളഭാഷയുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന പഠനങ്ങളിലെല്ലാം ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന കൃതിയായി അതു് ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ സമ്പൂർണമലയാളവ്യാകരണം എന്ന ബഹുമതിയും 'മലയാഴ്മ'യുടെ വ്യാകരണത്തിനുണ്ട്. വ്യാകരണസങ്കല്പന(concept)ങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന ചർച്ചകൾ ഇന്നും സജീവപരിഗണന അർഹിക്കുന്നു. ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ ജന്മനാതന്നെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു ജോർജ് മാത്തൻ. മൗലികതയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയുടെ മുഖമുദ്ര. വ്യാകരണത്തിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ, വ്യാകരണസംജ്ഞകൾ തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം പുതുമയുടെ വശ്യത പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്.

4. 4. 2 ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തിനും ഇന്നും മലയാളപഠനത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കാൻ രണ്ടു പ്രഗല്ഭപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. മലയാളഭാഷയിലെ വിവിധ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷ്മപഠനത്തിനു വിധേയമാക്കിയശേഷം ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

'ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടു എന്നപോലെ വ്യാകരണവും ഇന്നും നിരതിശയമായി വർത്തിക്കുന്നു. കേരളപാണിനീയത്തിനു പല

മേന്മകളും ഏറെ പ്രചാരവുമുണ്ട്. എന്നാൽ, അതിനോ മറേറതെങ്കിലും കൃതിക്കോ വിശദാംശങ്ങളിൽ ഗുണ്ടർട്ടിനെ മറികടക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്നും പുതിയ വെളിച്ചം തേടുന്ന വൈയാകരണന്മാരും ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഗുണ്ടർട്ടിലേക്കു നീങ്ങുന്നു.[36]

പ്രഗല്ഭനായ വൈയാകരണൻ, മലയാളഭാഷാപണ്ഡിതൻ എന്നീ നിലകളിൽ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്ന പ്രൊഫ. സി. എൽ. ആൻറണിയുടെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധിക്കുക:

'ചുരുക്കം ചില വിദേശീയർക്കു മലയാളം പഠിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞു, മലയാളഭാഷയുടെ സവിശേഷതകളും സംഭാഷണഭാഷയേയും സാഹിത്യഭാഷയേയും ആസ്പദമാക്കി പ്രഗല്ഭനായൊരു ഭാഷാഗവേഷകൻറെ പഠനരീതിയിൽത്തന്നെ നിരീക്ഷണംചെയ്തു അത്യന്തം ശാസ്ത്രീയമായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണിതു. വ്യാകരണമണ്ഡലത്തിൽ മലയാള ഭാഷ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽവച്ചു ഏറ്റവും മികച്ച ഗ്രന്ഥമാണിതെന്നു പറയാനും മടിതോന്നുന്നില്ല.'

കേരളപാണിനീയവും ഗുണ്ടർട്ടിൻറെ വ്യാകരണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു പ്രൊഫ. ആൻറണി എഴുതുന്നു:

'പരമാർത്ഥത്തിൽ കൊ. വ. 1071–ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കേരളപാണിനീയത്തിൻറെ ആദ്യത്തെ പതിപ്പിനെ ക്രി. വ. 1916 (കൊ. വ. 1091)ലെ രണ്ടാം പതിപ്പെന്ന നിലയിൽ സാക്ഷാൽ കേരളപാണിനീയമാക്കിത്തീർത്തതു ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിൻറെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണമാണു...അദ്ദേഹം അതു തുറന്നു പറയുന്നില്ലെങ്കിലും കേരളപാണിനീയവും ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റു വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിച്ചുപോകുന്ന ഒരു സാധാരണ വിദ്യാർത്ഥിക്കുപോലും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിൻറെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തോടുള്ള അതിൻറെ കടപ്പാടു'.[37]

ഗുണ്ടർട്ടിനോടുള്ള ആധമർണ്ണ്യം മലയാളികളും മറന്നിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം സന്തോഷപൂർവം അനുസ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു. കേരളത്തിലെ സർവകലാശാലകളും, അന്തർദേശീയ ദ്രാവിഡഭാഷാസംഘവും, സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവയെല്ലാം പലവട്ടം ഗുണ്ടർട്ടിനെ ആദരിക്കുന്ന ചടങ്ങുകളും സംഘടിപ്പിച്ചു. മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ ചടങ്ങുകളിലും ഗുണ്ടർട്ടിനെ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടു. 1986–ൽ ജർമനിയിൽ നടന്ന ലോകമലയാള സമ്മേളനം ഗുണ്ടർട്ടിൻറെ സ്മരണയ്ക്കാണു സംഘടിപ്പിച്ചതു—ആദ്യമായിട്ടാണു ഒരു വ്യക്തിയുടെ നാമത്തിൽ ഒരു ലോകമലയാളസമ്മേളനം

36 The History of the Grammatical Theories in Malayalam, DLA, 1975 പു. 647

37 ഗുണ്ടർട്ടു ഒരു പഠനം, കൊച്ചി സർവകലാശാല, 1972, പു. 32

malayāḷa bhāṣāvyākaraṇaṃ

മലയാളഭാഷാ

വ്യാകരണം

തലശ്ശേരിയിലെഴുതിയതു

1851

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'മലയാള ഭാഷാവ്യാകരണം'
ഒന്നാം പതിപ്പി(1851)ന്റെ ടൈറ്റിൽ പേജ്

[illegible] of [illegible]

§1

The Malayalam or Kerala language (മലയാളം - മല
യാളം - [illegible]) professes to have the letters and
powers of the Sanscrit Alphabet
These letters are

1 Vowels [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] (ഒ ഈ) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ă ā i ī ŭ ū ṛ̣ ṝ

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ḷu ḹu ē ēi ō āu

with [illegible] (Anuswāram) and [illegible] (Visargam)
am ah

Consonants	Tenuis	Aspirata	Media	Aspirata	Nasales	Corresponding Vowels	Consonants
a. Gutturals ([illegible])	[illegible] k	[illegible] k̔	[illegible] g	[illegible] g̔	[illegible] ng	[illegible]	[illegible]
b. Palatals ([illegible])	[illegible] ṭ	[illegible] ṭ̔	[illegible] j	[illegible] j̔	[illegible] gny	[illegible]	[illegible]

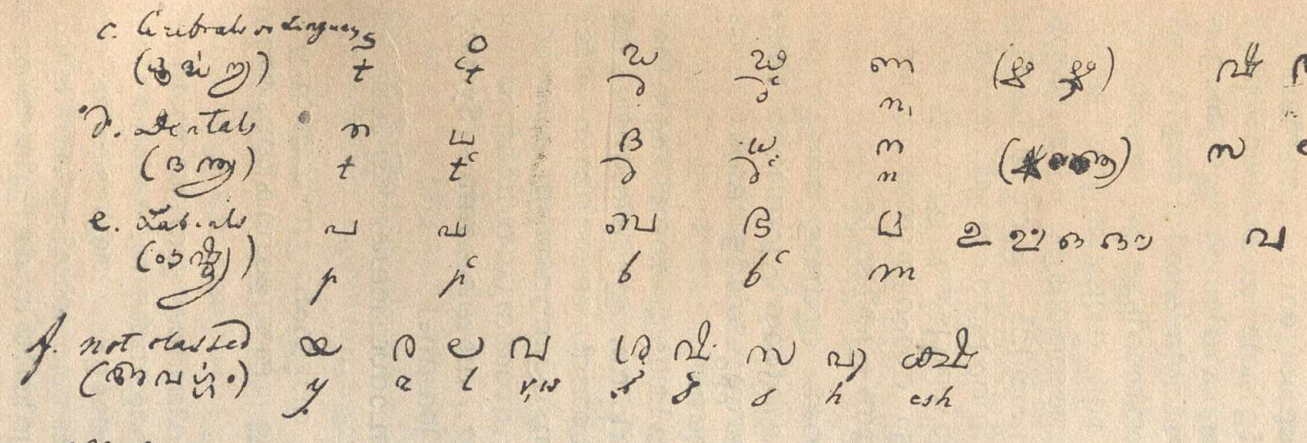

c. Cerebrals or Linguals (ദൃഷ്ണ) ട t ഠ t ഡ ഢ ണ (ഴ ഴ) ഷ ര

d. Dentals (ദന്ത) ത t ഥ t ദ ധ ന (ഴ ന്ത) സ ല

e. Labials (ഓഷ്ഠ്യ) പ p ഫ p ബ b ഭ b ദ m ഉ ഊ ഒ ഓ വ

f. not classed (അവഗ്ഗം) യ y ര r ല l വ v, w ശ ഷ ഷ സ s ഹ h ക്ഷ esh

NB. Their names akāram, kakāram etc
Their powers are to be learnt from Sanscrit

§2

But the Malayalam Alphabet as well as the other Peninsular (or Drāvida, ദ്രാവിഡ) languages has in fact an Alphabet different from the Sanscrit. This preserved in Tamil & the one still in use with the Māpillas of the Coast has only the following letters.

1939–ൽ ഗുണ്ടർട്ട് പൂർത്തിയാക്കിയ 'ഗ്രാമർ ഒഫ് ദി മലയാള'ത്തിന്റെ ഒരു പേജ്

നടന്നതു്! കേരളത്തിലെ വിവിധ ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചു നടക്കുന്ന ഗവേഷണങ്ങളും ഏറ്റവും ഉചിതമായ സ്മാരകങ്ങളാണല്ലോ. ഡോ. ആൽബർട്ടു് ഫ്രെൻസു് എന്ന പണ്ഡിതൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും ആയിരക്കണക്കിനു കത്തുകളും സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപുലമായ ജീവചരിത്രം ജർമൻഭാഷയിൽ തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും അനുബന്ധരേഖകളും 1983–86 വർഷങ്ങളിൽ മൂന്നു വാല്യങ്ങളായി ഡോ. ഫ്രെൻസു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആയിരത്തഞ്ഞൂറോളം പേജുകളോടുകൂടി സ്റ്റുടുഗാർട്ടിൽനിന്നു് ജർമൻഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥം കേരളപഠനങ്ങൾക്കു വിലപ്പെട്ടതാകയാൽ താമസംവിനാ അതു് മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളോ സാഹിത്യഅക്കാദമിയോ സാംസ്കാരികവകുപ്പോ തയ്യാറാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

4. 4. 3 1839 ഏപ്രിൽ 12–നാണു് ഗുണ്ടർട്ടു് നെട്ടൂരിലെത്തിയതു്. മൂന്നുമാസം കഴിഞ്ഞു്, കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ 1839 ജൂലൈ 15–നു് അദ്ദേഹം ജർമനിയിലെ സ്റ്റുടുഗാർട്ടിലേക്കു സ്വന്തം പിതാവിനയച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

> 'മേയ്മാസത്തിൽ നല്ല മഴയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് വീട്ടിനകത്തുതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടിവന്നു. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ പ്രഭാതംമുതൽ രാത്രി വൈകുംവരെ ഞാൻ മലയാളഭാഷ അഭ്യസിച്ചു. ഇതിനുപയോഗിച്ചതു ക്രൈസ്തവഗ്രന്ഥങ്ങളല്ല, ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു സാമാന്യം വിശദമായ ഒരു വ്യാകരണം ഞാൻ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. വാചകകാണ്ഡം (Syntax) പൂർത്തിയാക്കാൻ അല്പം സമയംകൂടിവേണം!'

അതേവർഷം നവംബർ 15–നു് ബാസലിലേക്കയച്ച കത്തിൽ എഴുതുന്നു:

> 'മുൻഷിമാരുടെ സഹായത്തോടെ നാട്ടുഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് വാചകകാണ്ഡമടക്കമുള്ള മലയാളവ്യാകരണം ഞാൻ പൂർത്തിയാക്കി.'

പുറത്തുനിന്നു് എത്തുന്ന മിഷണറിമാർക്കു് ഇനി അനായാസം മലയാളം പഠിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പുനൽകുന്നു. കേരളത്തിലെത്തി ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ ഈ വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് ആരും പരാമർശിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് ഇതു് കണ്ടെടുക്കാൻ ഈ ലേഖകനു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ രണ്ടു പകർപ്പുകൾ അവിടെയുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഈ വ്യാകരണത്തിൽ ഭാഷയുടെ മൗലികപ്രവർത്തനതത്ത്വങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥഭാഷ

യിൽനിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും ഈ പ്രഥമവ്യാകരണത്തിലും കാണാം. ലിപിമുതൽ വാക്യഘടനവരെയുള്ള കാര്യങ്ങളും ഇതിൽ അപഗ്രഥിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്നു. യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളോടും സംസ്കൃതത്തോടും തമിഴ്, കർണാടകം, തുളു മുതലായ ദ്രാവിഡഭാഷകളോടും താരതമ്യപ്പെടുത്തി മലയാളഭാഷയുടെ ഘടന വിശദീകരിക്കാനാണ് ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'Grammar of the Malayalam' എന്നാണ് കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരു്.

4. 4. 4 1849 മുതൽ ചിറയ്ക്കൽ താമസമാക്കിയ ഗുണ്ടർട്ടിനു കുറേക്കാലം സംസാരശേഷി കുറഞ്ഞുപോയി. ഇക്കാലത്താണ് മലയാളനിഘണ്ടു ഒഴികെയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളെല്ലാം എഴുതിയതു്. ചിറയ്ക്കൽ രാജാവു്, കുറ്യാടി രാജാവു്, നായർ പ്രമാണിമാർ, നമ്പ്യാന്മാർ, പൗൽചന്ദ്രൻ, യാക്കോബുരാമവർമ തുടങ്ങിയവർ ഈ ഘട്ടത്തിൽ സായ്പിന്റെ ഗ്രന്ഥരചനയെ പലവിധത്തിൽ സഹായിക്കയുണ്ടായി. 1851–ൽ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം 'തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിത'ത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ടൂബിങ്ങനിൽ ഈ പതിപ്പിന്റെ രണ്ടു പകർപ്പുകളുണ്ടു്. Ci XIV 35 എന്ന നമ്പരിലുള്ള പകർപ്പിൽ 176 പുറങ്ങളും 545 ഖണ്ഡങ്ങളുമുണ്ടു്. ഗുണ്ടർട്ടു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പകർപ്പു് Ci XIV 68 ab എന്ന നമ്പരിൽ കാണുന്നു. അതിൽ 95 പുറങ്ങളും 340 ഖണ്ഡങ്ങളും മാത്രമാണുള്ളതു്. രണ്ടാമത്തെ പകർപ്പിൽ ഗുണ്ടർട്ടു് സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ അനേകം കുറിപ്പുകളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്; ചില അച്ചടിപ്പിഴകളും തിരുത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്.ആ കുറിപ്പുകളും തിരുത്തലുകളും അനുസരിച്ചുള്ള മാറ്റങ്ങളും 1868–ലെ മംഗലാപുരം പതിപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. 1851–ലെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം പൂർണമായും മലയാളത്തിലാണു്. 1868–ലെ പതിപ്പിൽ അന്നു് ജർമനിയിലായിരുന്ന ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് റവ. ഇ ഡീസു് (Diez) ഇംഗ്ലീഷു് ശീർഷകങ്ങളും എഴുതിച്ചേർത്തു.

4. 4. 5 1851–ലെ പതിപ്പു പൂർത്തിയാക്കാൻ ഗുണ്ടർട്ടിനു സാധിച്ചില്ല. 569–ാം ഖണ്ഡംവരെ അദ്ദേഹം എഴുതിത്തീർത്തു. ബാക്കിയുള്ള ഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിശദമായ കുറിപ്പുകളും ഇംഗ്ലീഷിൽ തയ്യാറാക്കി. വാചകകാണ്ഡം മെച്ചപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം നടത്തിയ സാഹസികയത്നങ്ങളുടെ ഏകദേശചിത്രം ടൂബിങ്ങനിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടുബുക്കുകളിൽ കാണാം. ഓരോ നിരീക്ഷണവും കൂടുതൽകൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അദ്ദേഹം പരിഷ്കരിക്കുന്നു. പരിപൂർണത തേടുന്ന സാഹസിക മനസ്സിന്റെ കുതിച്ചുചാട്ടങ്ങളും ആ നോട്ടുബുക്കുകളിൽ കാണാം. ഒടുവിൽ ആ കുറിപ്പുകളെല്ലാം റവ. ഡീസിനു് അയച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹമാണു് വ്യാകരണം പൂർത്തിയാക്കിയതു്. 'അവസാനത്തെ 309 ഖണ്ഡങ്ങളും എൽ. ഗാർത്തുവെയിറ്റു് എഴുതിച്ചേർത്തതാണു്'

എന്നു് ഡോ. തോമസു് പറയുന്നതു സ്വീകാര്യമല്ല. വ്യാകരണം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിൽ ഡീസിനെ ഗാർത്തുവെയിറ്റും സഹായിച്ചിരിക്കാം.

4. 4. 6 സംക്ഷേപം ഇൻസ്പെക്ടറായി ജോലിചെയ്തിരുന്ന കാലത്തു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിൽ ഗുണ്ടർട്ടു് ഒരു മലയാളവ്യാകരണം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. വ്യാകരണ ചോദ്യോത്തരം എന്ന പേരിൽ 1860–ൽ ഇതു് അച്ചടിച്ചു. ഇതിനോടകം ഗുണ്ടർട്ടു് കേരളം വിട്ടിരുന്നു. 1839 ഏപ്രിൽ 12–നു് കേരളത്തിലെത്തിയ ഗുണ്ടർട്ടു് കൃത്യം ഇരുപതുവത്സരം പൂർത്തിയാക്കി 1859 ഏപ്രിൽ 11–നു് വിശുദിനത്തിൽ ജർമനിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ചോദ്യോത്തരത്തിൽ കൂടുതൽ വകുപ്പുകളും ഇംഗ്ലീഷു് തർജമയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു് 1870–ൽ ഗാർത്തുവെയിറ്റു് രണ്ടാം പതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 311 ഖണ്ഡങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് 1881–ലും 1892–ലും പുതിയ പതിപ്പുകളുണ്ടായി. മലയാളവ്യാകരണം അത്യന്തം ലളിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൃതിയാണിതു്.

4. 4. 7 ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തെ പില്ക്കാലത്തു പലരും നിശിതമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്ന കാര്യം മറന്നുകൂടാ. 'കാലഹരണപ്പെട്ട വ്യാകരണം'[38] എന്നു് എൽ. വി. രാമസ്വാമി അയ്യർ 1946–ൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കയുണ്ടായി. 'നാട്ടുകാർക്കോ യൂറോപ്യന്മാക്കോ സുഗമമായി ഉപയോഗിക്കാൻ കൊള്ളാത്ത വ്യാകരണം'[39] എന്നു് ഫ്രോഹൻമേയർ 1889–ൽ ഇതിനെ വിമർശിച്ചു. പോരായ്മകളുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം. ഡോ. കെ. എം. പ്രഭാകരവാര്യർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ[40] പ്രാചീന സാഹിത്യകൃതികളിലെ ഭാഷാരൂപങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാനുള്ള സാഹസികോദ്യമം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയുടെ വർത്തമാനകാല ഭാഷാബന്ധത്തെയും പ്രസ്തുതത്തെയും ദോഷകരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, അനിഷേധ്യമായ ഒരു സത്യം അവശേഷിക്കുന്നു: ഒരു നൂറാണ്ടുമുമ്പു മലയാളഭാഷയുടെ മഹാസമ്പത്തുകൾ കണ്ടെത്തി അവയുടെ ഭാഷാമാതൃകകൾ മുൻനിർത്തി ഗുണ്ടർട്ടു് രചിച്ച മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം ഇന്നും മലയാളഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർക്കു് അനുപേക്ഷണീയഗ്രന്ഥമാണു്. ഈ അനുപേക്ഷണീയതയാണു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിനും വ്യാകരണത്തിനുമുള്ള മഹത്ത്വത്തിന്റെ പ്രഭാവലയം. ഗുണ്ടർട്ടിനെ വിമർശിക്കുന്നവരും ഇക്കാര്യം തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കും.

---

38 Linguistics About A Centuary Ago M C M 28, 1946–47, p. 32–35

39 A Progressive Grammar of the Malayalam Language for Europeans, Mangalore 1913, p IV

40 Studies In Malayalam Grammar, Madras University 1979, p. 4

4. 4. 8 എൽ. ഗാർത്തുവെയിററിന്റെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണ സംഗ്രഹം ഏറെക്കാലം മലബാർ പ്രദേശത്തു പാഠപുസ്തകമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. 1931–ൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പതിനാറാം പതിപ്പു മംഗലാപുരത്തു് അച്ചടിച്ചു. അപഗ്രഥനമാതൃകയിലുള്ള ലളിതമായ ഈ കൃതിയിൽ മൗലികനിരീക്ഷണങ്ങൾ കുറവല്ല.

4. 5. 1 1889–ൽ റവ. എൽ. ജെ. ഫ്രോഹൻമേയർ മംഗലാപുരത്തെ ബാസൽമിഷൻ ബുക്ക്ഡിപ്പോയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'A Progressive Grammar of the Malayalam Language for Europeans' എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു. യൂറോപ്യന്മാർക്കുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ കൃതിയാണെങ്കിലും നാട്ടുകാർക്കും ഇതു പ്രയോജനകരമാണു്. ഭാഷയും സംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള ഉറവബന്ധം മനസ്സിലാക്കിയ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഭാഷാപരമായ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നതിനിടയിൽ സാംസ്കാരിക വിഷയങ്ങളിലേക്കും വായനക്കാരനെ കടത്തിവിടുന്നു. തെങ്ങിനു പ്രായഭേദമനുസരിച്ചുണ്ടാകുന്ന നാമഭേദങ്ങൾ അറിയണമെങ്കിൽ ഫ്രോഹൻമേയരുടെ വ്യാകരണം നോക്കിയാൽ മതി! കേരളത്തിലെ നെൽക്കൃഷിയും ജാതിവ്യവസ്ഥയും ശില്പശൈലിയുമെല്ലാം ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തർജമയ്ക്കുവേണ്ടി നിർദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിലൂടെ മലയാളഭാഷക്കാരുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹം പ്രകാശം വീഴ്ത്തുകയാണു്. ഭാഷയുടെ ഘടന വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ ഗ്രീക്ക്, ജർമൻ, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളുമായി മലയാളത്തെ ഇടതട്ടിച്ചുനോക്കുന്നു. സാഹിത്യഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകൾ വേർതിരിച്ചെടുത്തു കാണിക്കുന്നുമുണ്ടു്. കേവലം ഒരു ഭാഷാപഠന സഹായിയായി മാത്രം ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ പരിഗണിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. കേരളപഠനത്തിനും മലയാളഭാഷാപഠനത്തിനും പ്രയോജനകരമായ അനേകം കാര്യങ്ങൾ ഗവേഷണവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കും. 1913–ൽ മൂർക്കോത്തുകുമാരന്റെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടെ ഫ്രോഹൻമേയറുടെ വ്യാകരണത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പു് മംഗലാപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

4. 6. 1. മലയാളഭാഷയുടെ താത്ത്വികവും പ്രായോഗികവുമായ വശങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന സമഗ്രവ്യാകരണങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു് ഉദ്യമിക്കുന്നവർക്കു് അത്യന്തം പ്രയോജനകരങ്ങളാണു് മിഷണറിമാരുടെ വ്യാകരണങ്ങൾ. അഗാധമായ ഭാഷാശാസ്ത്രാവബോധം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അനേകം നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ടു്. ഭാഷാചരിത്രപഠനത്തിനുള്ള ഉപാദാനങ്ങൾ എന്ന നിലയിലും ഇവ അമൂല്യങ്ങളാണു്.

4. 6. 2. മിഷണറിമാരുടെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെയാ

ണ്ട് ദ്രാവിഡ ഭാഷാഗോത്രസങ്കല്പം ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതു്. എല്ലിസിനെപ്പോലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ സാരമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളഭാഷാപഠനങ്ങൾ റവ. കാൽഡ്വലിനു് ഏറെ ഉപകരിച്ചു. ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽ തമിഴും മലയാളവും തമ്മിലുള്ള സവിശേഷ ബന്ധം ഗ്രണ്ടർട്ടു് നന്നായി മനസ്സിലാക്കി. റവ. കാൽഡ്വലിന്റെ 'ദ്രാവിഡ ഭാഷകളുടെ താരതമ്യവ്യാകരണം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ അടിത്തറയിലാണല്ലോ 'കേരള പാണിനീയം' നിർമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'കേരളകൗമുദി'യുടെ കർത്താവായ കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി മലയാളവ്യാകരണശാഖയ്ക്കു് മിഷണറിമാരോടുള്ള കടപ്പാടു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:

> 'ഗ്രണ്ടർട്ടെന്ന പ്രബലമതിമാനിട്ട നൃലൊട്ടകൊള്ളാം
> ഗീവർഗീസും പുനരൊരുതരം ചേർത്തതും നന്നുപാർത്താൽ
> ഗ്രണ്ടർട്ടിന്നുലുപരികലനം ചെയ്തിതഗ്ഗാർത്തുവൈറും
> പൂർവന്മാരാമവരെയനുകൂലിപ്പാനാവോളമെല്ലാം.'
>
> (അവതാരികാപഞ്ചകം, കേരളകൗമുദി, 1930, പു. 1)

4. 7.1 മലയാളഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് ക്രൈസ്തവമിഷണറിമാർ നല്കിയ സംഭാവനകളിൽ നിഘണ്ടുക്കൾ പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ലഭ്യമായ തെളിവുകൾവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ പ്രഥമ മലയാള നിഘണ്ടു അർണോസ്പാതിരിയുടേതാണു്. അദ്ദേഹം മൂന്നു നിഘണ്ടുക്കൾ രചിച്ചതായി പരാമർശങ്ങളുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണു് **'Vocabularium Malabarico Lustianum'** എന്ന മലയാള പോർത്തുഗീസു് നിഘണ്ടു. ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം 1986–ൽ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി ഇംഗ്ലീഷു് പരിഭാഷയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. പുതിയ പതിപ്പിന്റെ ജോലികൾ തുടങ്ങിയതു് പ്രൊഫ. പി. വി. ഉലഹന്നാൻമാപ്പിളയും പൂർത്തിയാക്കിയതു് പ്രൊഫ. എസ്. ഗുപ്തൻനായരുമാണു്. മുന്നൂറ നമ്പതു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആ നിഘണ്ടു കേരളീയരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ അച്ചടിയിലെത്തി എന്നതുതന്നെ അതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിനു് ഉത്തമ തെളിവാണല്ലോ. വത്തിക്കാനിലുള്ള കൈയെഴുത്തുപ്രതിയുടെ ഒന്നാം പേജിൽ 'ഇതു് ഫാ. ഹാങ്സലേഡൻ രചിച്ച മലയാളം—പോർത്തുഗീസു് നിഘണ്ടു. അദ്ദേഹം 'T' എന്ന അക്ഷരംവരെ എഴുതി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെത്രാപ്പോലീത്ത ആയിരുന്ന ആൻറണി പിമെൻറൽ അതു പൂർത്തിയാക്കി' എന്നു് ലത്തീനിൽ എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ പ്രസ്താവം പൂർണമായും ശരിയല്ലെന്നു നിഘണ്ടുവിന്റെ സാഹിത്യഅക്കാദമി പതിപ്പിനെഴുതിയ ആമുഖത്തിൽ പ്രൊഫ. എസ്. ഗുപ്തൻനായർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലുള്ള ഒരു കുറിപ്പിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതു് ബിഷപ്പു് പിമെൻറലിന്റെ നിഘണ്ടുവും മറ്റു് ഉപാദാനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു്

ഹംഗറിക്കാരനായ ഫാ. ജേക്കബ് ഹാൻസെഗ്ലെർ ഈ കൃതി പൂർത്തിയാക്കിയെന്നാണ്. കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ശീർഷകം പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു—'Vocabulario da Lingua Malavar':മലബാർ ഭാഷയുടെ നിഘണ്ടു. സാഹിത്യഅക്കാദമിയുടെ പുതിയ പതിപ്പിന്റെ തലക്കെട്ട് 'Vocabularium Malabarico Lustianum' എന്നാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ മലയാളഭാഷാനിഘണ്ടു എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന മലയാളം–പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടുവാണിതു്. ആ നിലയ്ക്ക്, അർണോസ് പാതിരി ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഒരു മലയാളഭാഷാ നിഘണ്ടു രചിച്ചതായി കാണുന്ന പരാമർശങ്ങളും മുഖവിലയ്ക്കു സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ചില രേഖകളിൽ ഒരു ത്രിഭാഷാനിഘണ്ടു അദ്ദേഹം രചിച്ചതായി കാണുന്നു: മലയാളം—സംസ്കൃതം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു. ധാരാളം സംസ്കൃതപദങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം രചിച്ച മലയാളം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടുവിനെക്കുറിച്ചുതന്നെയല്ലേ ഈ പരാമർശം? ഈശോസഭക്കാരുടെ ഒരു രേഖയിൽ അർണോസിന്റെ സംസ്കൃതം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടുവിനെക്കുറിച്ചു പരാമർശമുണ്ട്. ഇതും തെറ്റുദ്ധാരണമൂലമുള്ള പരാമർശമാണോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും അർണോസ് പാതിരി രചിച്ച മലയാളം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതൊന്നുമാത്രം മതി മലയാളഭാഷയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അനശ്വരനാക്കാൻ.

4. 7. 2 മലയാളം അകാരാദി ക്രമത്തിലല്ല അർണ്ണോസിന്റെ നിഘണ്ടു. റോമൻ ലിപികളുടെ ക്രമത്തിൽ മലയാളവാക്കുകളും നിരത്തിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കല്പിച്ച ബന്ധം ഇതാണ്:

അ=A ബ ഭ=B ച ഛ=C ദ ധ ട ഠ ാ ഡ ഢ=D എ ഏ=E ക ഖ ഗ ഘ=G ഹ=H ഇ ി രം യ=I ജ ത്സ=J ല ള ഴ =L മ=M ന ണ=N ഒ ഓ=O പ ഫ=P ര റ=R സ ഷ=S ത ഥ=T ഉ ൂ U ശ=X

അപ്രകാശിതങ്ങളായ പല മിഷണറി നിഘണ്ടുക്കളും ഈ അക്ഷരക്രമം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

4. 7. 3 ഭാരതത്തിന്റെ സാഹിത്യപൈതൃകത്തെക്കുറിച്ച്, വിശിഷ്യ സംസ്കൃതസാഹിത്തെക്കുറിച്ച്, വ്യാപകമായ പരിജ്ഞാനം നേടിയ അർണോസ് പാതിരി പ്രഥമ യൂറോപ്യൻ ഇൻഡോളജിസ്റ്റ് എന്ന ബഹുമതി അർഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിലെല്ലാം സംസ്കൃതപക്ഷപാതം പ്രകടമായിക്കാണാം. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, അർണോസിന്റെ നിഘണ്ടുവിലും സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കാണ് പ്രാമുഖ്യം എന്നു പരക്കെ ധാരണയുണ്ടായി. ഇതു ശരിയല്ലെന്നു നിഘണ്ടുവിന്റെ സാഹിത്യഅക്കാദമി പതിപ്പിനെഴുതിയ ആമുഖത്തിൽ പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായർ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആധുനിക സാഹിത്യഭാഷയിൽ സംസ്കൃത മലയാളപദങ്ങൾക്കുള്ള അനു

പാതം സ്വാഭാവികമായി നിഘണ്ടുവിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽപോലും അർണോസിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ സംസ്കൃതാതിപ്രസരം ആരോപിക്കാനാവില്ല എന്നാണ് പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായരുടെ സുചിന്തിതമായ അഭിപ്രായം.

4. 7. 4 ലിപിയിലും പദാവലിയിലും പ്രാചീനമലയാളത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും നിഘണ്ടുവിൽ കാണാം. ഇന്നു ലുപ്തപ്രചാരമായിപ്പോയിട്ടുള്ള അനേകം പദങ്ങളും അവയുടെ പ്രാചീനാർത്ഥങ്ങളോടുകൂടി പരിചയപ്പെടാൻ നിഘണ്ടു നൽകുന്ന അവസരം ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിലപ്പെട്ടതാണല്ലോ. എ, ഒ എന്നീ സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വദീർഘഭേദമോ സംവൃതോകാരമോ സൂചിപ്പിക്കാൻ ലിപികളില്ല. വാക്കുകൾക്കു പൂരമെ ശൈലികളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും നിഘണ്ടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

4. 7. 5 1733–ൽ എഴുതിത്തീർത്ത ഒരു പോർത്തുഗീസ്—മലയാള നിഘണ്ടു കൈയെഴുത്തായി വത്തിക്കാനിലെ ബോർജിയാ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ കാണുന്നു. ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ മലയാള വ്യാകരണത്തോടു ചേർത്തു കുത്തിക്കെട്ടിയ നിലയിൽ കാണപ്പെടുന്ന 215 പുറങ്ങളുള്ള ഈ നിഘണ്ടു ഫാ. തെപ്പോസും അമാഡി സിമെയൊനും (Fr. Thepos and Amade Simeon) ചേർന്നു രചിച്ചതാണ്. വാക്കുകളുടെ ലത്തീൻ തർജമകളും നിഘണ്ടുവിലുണ്ട്. 1744–ൽ പീറ്റർ സ്റ്റീഫൻ ഒ. സി. ഡി രചിച്ച 297 പുറങ്ങളുള്ള പോർത്തുഗീസ്—മലയാളം—ലത്തീൻ നിഘണ്ടു 1782–ൽ ഒരു ഈശോസഭാ വൈദികൻ തയ്യാറാക്കിയ 399 പുറങ്ങളുള്ള മലയാളം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു എന്നിവയും വത്തിക്കാനിലുണ്ട്.

4. 7. 6 ഗുണ്ടർട്ട് തന്റെ നിഘണ്ടു നിർമാണത്തിനു സാരമായി ഉപയോഗിച്ച രണ്ടു വരാപ്പുഴ നിഘണ്ടുക്കളുടെയും കൈയെഴുത്തു പകർപ്പുകൾ ജർമനിയിലെ ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിൽ ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായി. ഗുണ്ടർട്ട് നിഘണ്ടുവിൽ V_1 എന്നു പരാമർശിക്കുന്ന മലയാളം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അമൂല്യനിധിയാണ്. ഓരോ പുറത്തും മുപ്പതോളം വാക്കുകൾ വീതം എഴുതിയിരിക്കുന്ന അറുനൂറോളം പുറമുള്ളതാണ് ഈ നിഘണ്ടു. 1745–ൽ പൂർത്തിയാക്കിയ ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ഗുണ്ടർട്ടോ അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി മറ്റാരോ ഇംഗ്ലീഷ് തർജമകൾ കൂടി ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഇതു മൂലകൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥമല്ല, ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പകർപ്പാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ മലയാള നിഘണ്ടു ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഗുണമേന്മയിലും ഈ നിഘണ്ടു മുൻനിരയിൽ

തന്നെ. V_2 എന്നു് ഗ്രണ്ടർട്ട നിഘണ്ടുവിൽ പരാമർശിക്കുന്ന പോർത്തുഗീസ്—മലയാളം നിഘണ്ടുവിന്റെ പകർപ്പും ട്യൂബിങ്ങനിൽ കണ്ടെത്തി. നാന്യൂറോളം പുറങ്ങളുള്ള ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ഇംഗ്ലീഷു് തർജമ എഴുതിച്ചേർക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ല. വരാപ്പുഴ നിഘണ്ടുക്കളുടെ അച്ചടിപ്പകർപ്പുകളുണ്ടാക്കാൻ കേരളത്തിലെ സാംസ്കാരികസ്ഥാപനങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം. ഇവ അച്ചടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ അധികൃതരും സജീവമായി പരിഗണിക്കുന്നുണ്ടു്.

4. 8. 1 മലയാളത്തിൽ അച്ചടിയുടെ തുടക്കം കുറിച്ച 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥ'ത്തിന്റെയും മലയാളലിപികളെക്കുറിച്ചുള്ള 'ആൽഫബേത്തും ഗ്രന്ഥാനിക്കോ മലബാറിക്കും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും കർത്താവായ ക്ലമൻറു് പീയാനിയൂസു് ഒരു മലയാള നിഘണ്ടു എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി ഡോക്ടർ തോമസു് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. നാടോടി മലയാളത്തിന്റെ നിഘണ്ടു എന്നു് പൗലിനോസു് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന കൃതിയാണു് ഇതു്. 285 പുറങ്ങളുള്ള ഈ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥം വത്തിക്കാനിലെ ബോർജിയാനോ ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. അർണോസിന്റെ നിഘണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആദ്യം പൂർത്തിയായ നിഘണ്ടു ഇതാണെന്നു് പൗലിനോസു് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നാം കോളത്തിൽ ലത്തീനും രണ്ടാം കോളത്തിൽ മലയാളവുമാണുള്ളതു്. മൊത്തം എണ്ണായിരത്തോളം വാക്കുകളുള്ളതായി ഫാ. ആന്റണി വള്ളവന്താറ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

4. 8. 2 1883—ൽ വരാപ്പുഴനിന്നു് ഒരു മലയാളം—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷു് നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതായി പ്രൊഫ.എം.എം.മാണി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം നല്കുന്ന വിവരണം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ 1891ൽ വരാപ്പുഴനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച **A MALAYALAM—LATIN—ENGLISH DICTIONARY**തന്നെ ഇതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിനു് 1883—ൽ ആദ്യപതിപ്പുണ്ടായോ? ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേരു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണനായിരുന്ന ഫാ. പീറർ കമ്മിലസു് എന്ന ഇറ്റാലിയൻ പാതിരിയാണു കർത്താവെന്നു് സാഹചര്യത്തെളിവുകൊണ്ടു് ഊഹിക്കാം. സുറിയാനിയെയും മലയാളത്തെയും ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഏതാനും നിഘണ്ടുക്കളും മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതരുടെ രചനകളാണെന്ന കാര്യം എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സുറിയാനി ലിപിയിലെഴുതിയ ഒരു മലയാള നിഘണ്ടു—കർസോൻ നിഘണ്ടു—മാന്നാനം ആശ്രമലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. 1883—ൽ വരാപ്പുഴനിന്നു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഇംഗ്ലീഷു്—മലയാള ഭാഷകളുടെ നിഘണ്ടു' മാന്നാനം ആശ്രമലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവു് 'ഒരു കർമലീത്താ മിഷനറി'യാണു്. പേരു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

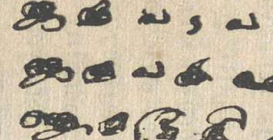

Pecado original - Pecado Original - Pecado Original - Pecado

[illegible]	Mundo	The World
[illegible]	Velhice	Old Age
[illegible]	o Jican velho	Aged
[illegible]	velhice	Old Age; Ancient
[illegible]	Jican velho	to be aged;
[illegible]	Asparcas	womb
[illegible]	o q nasce dentro das parcas	viviparous
[illegible]	Calvicie	Bald
[illegible]	Calvo e branco	Bald & grey headed
[illegible]	Calvo	a bald headed man
[illegible]	rapar e fazer calvo	to shave the head
[illegible]	seu effect°	to cause d°
[illegible]		
[illegible]		
[illegible]	Presta	quickness, Speed
[illegible]	o andar de presta, a prestase	Quickness; with haste.

1745-ലെ 'മലയാളം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു'വിന്റെ ഒരു പേജ്
ഇതിൽ ഇംഗ്ലീഷ് തർജമകൂടി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

Abado chapeo	[illegible]	~~An Abbey, A Convent~~ skirt [illegible]
Abada	[illegible]	A Wild Beast — [illegible]
Abbade	[illegible]	An Abbot
Abafadizo lugar	[illegible]	A Place where the wind cant [illegible]
	[illegible]	A Close Place. —
Abafalamento por falta da respiracao	[illegible]	A Stoppage of Breath
Abafamento por calma	[illegible]	Suffocation, Suffocated by the heat.
Abafar com testo ou Coberture.	[illegible]	To Cover to cover over with smother. Cloaths —
Abafar ou afogar	[illegible]	To stop the Breath, to suffocate
Abafar com calma	[illegible]	To be suffocated with heat.
Abainhar	[illegible]	The Extremity [illegible] hem

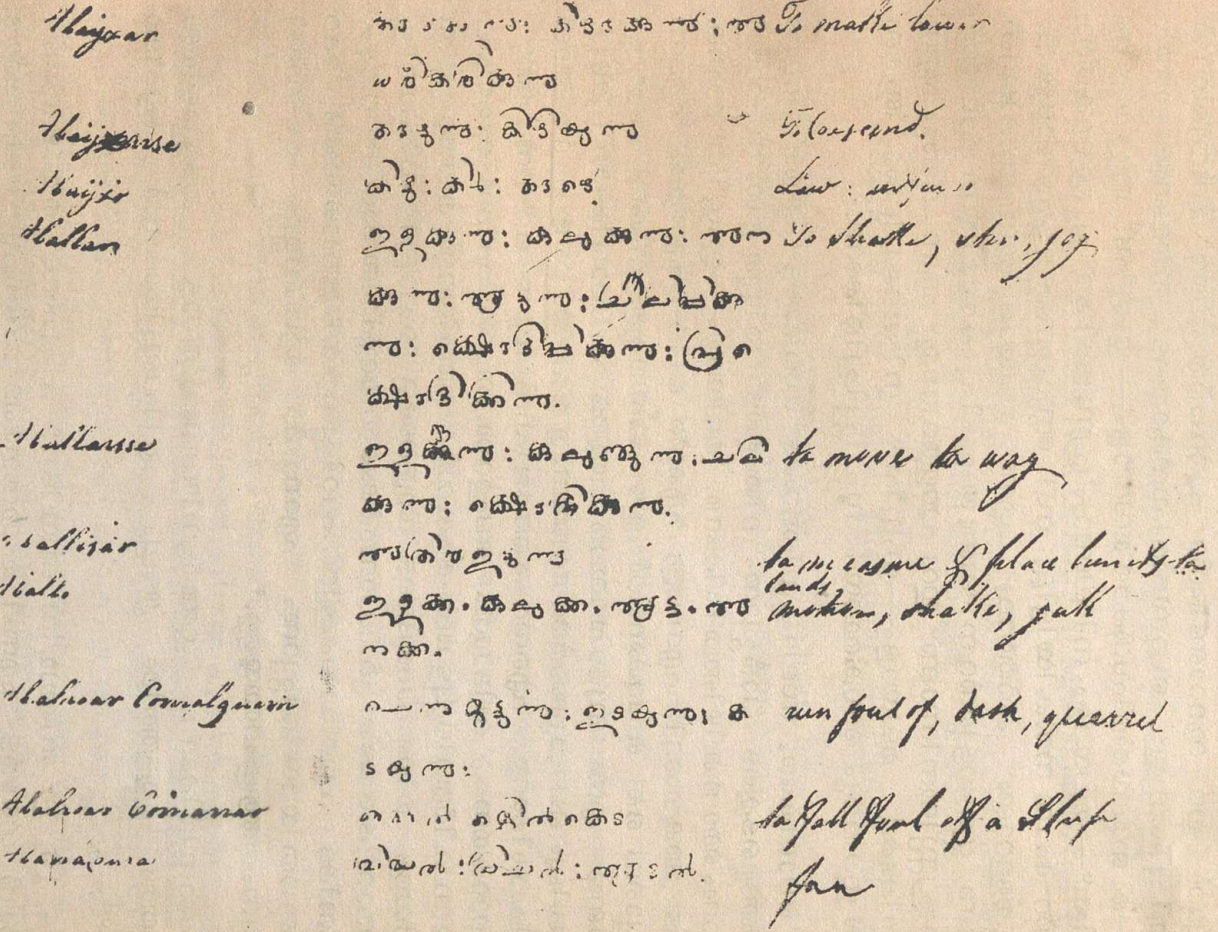

ജർമനിയിലെ ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന
'പോർത്തുഗീസ്—മലയാളം നിഘണ്ടു'

4. 9. 1 വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉപകരിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ്—മലയാളം നിഘണ്ടുക്കൾ മംഗലാപുരത്തുനിന്ന് ബാസൽമിഷൻകാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. പ്രചാരം പരിഗണിച്ചാൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധംവരെ മുൻനിരയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നതു് ബാസൽമിഷൻകാരുടെ നിഘണ്ടുക്കളാണു്. 1870–ൽ ബാസൽമിഷൻകാർ മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവും ഇംഗ്ലീഷ്—മലയാളം നിഘണ്ടുവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേരു നൽകിയിട്ടില്ല. സി. സ്റ്റോംസാണു് പ്രസാധകൻ. സി. മുള്ളറാണു് കർത്താവു് എന്നു് മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ കാണുന്നു. ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടു അച്ചടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് അതേ പ്രസ്സിൽനിന്നാണു് ഇവ പുറത്തുവന്നതു് എന്ന കാര്യം അനുസ്മരിക്കുക! മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിന്റെ ആമുഖത്തിൽ ഇക്കാര്യം രസകരമായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു:

> 'ബാലകരേ, സലാം. നിങ്ങൾക്കു സുഖക്കേടു് ഏതുമില്ലല്ലോ. നിങ്ങളുടെകൂടെ പാർപ്പാനും നിങ്ങളുടെ പഠിപ്പുകളിൽ സഹായിക്കാനും ഞാൻ കിഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷകളുടെ അകാരാദി' എന്നതെ എന്റെ പേർ. എന്നാൽ, എന്നെപ്പോലെ ഒരു ചെറുക്കനിൽ ഈ ഭാഷകളുടെ സകല പദങ്ങളും കാണും എന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ ആരും വിചാരിക്കുന്നില്ലല്ലോ. എങ്കിലും ബാല്യക്കാർക്കു വേണ്ടുന്നതു മിക്കതും ഉണ്ടു് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്റെ മൂത്തജ്യേഷ്ഠൻ എന്ന ഒരുവൻ ഉണ്ടു്. മഹാകേമനും വിദ്വാനും ബഹുസമർത്ഥനും പിറവിക്കുമുൻപേ തന്നെ കീർത്തിപ്പെട്ടവൻ. ആയവർ എത്തിയാൽ മലയാളഭാഷയിലുള്ള മിക്ക പദങ്ങളുടെ ധാതുക്കളെ ചൊല്ലി വിചാരിച്ചു ജ്ഞാനികൾക്കും വിദ്വാന്മാർക്കും സ്നേഹിതനായി വാഴും. എനിക്കു പാഠശാലകളിൽ പഠിച്ചുവരുന്ന യുവാക്കൾക്കു് ഉറ്റ ചങ്ങാതിയായിരിപ്പാനും എന്നാൽ, ആകുംവണ്ണം സഹായിപ്പാനും ആഗ്രഹമേയുള്ള.'

പിറക്കാനിരിക്കുന്ന ഗ്രണ്ടർട്ടനിഘണ്ടുവിനോടു കടപ്പാടുരേഖപ്പെടുത്തി; കൂട്ടത്തിൽ അല്പം പ്രീപബ്ലിക്കേഷൻ പ്രചാരണവും!

4. 10. 1 ബഞ്ചമിൻ ബയിലി, റിച്ചാർഡ് കൊളിൻസ്, ഹെർമൻ ഗ്രണ്ടർട്ട് എന്നീ മഹാന്മാരുടെ വിശിഷ്ടനിഘണ്ടുക്കളെക്കുറിച്ചു സാമാന്യം വിശദമായ പരാമർശങ്ങൾ ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടല്ലോ. മലയാളഭാഷാപഠനത്തിൽ ഇന്നും ഈ നിഘണ്ടുക്കൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അല്പം ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി എഴുതാൻ പ്രേരണയുണ്ടാകുന്നു. മാത്രമല്ല, ഈ നിഘണ്ടുക്കളെക്കുറിച്ചു കഴിഞ്ഞ കാൽനൂറ്റാണ്ടിനിടയ്ക്കു പല പഠനങ്ങളു

മുണ്ടായി. ബയിലിയുടെ മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു, കൊളിൻസിന്റെ മലയാളം—മലയാളം നിഘണ്ടു, ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു എന്നിവയ്ക്കു, അടുത്തകാലത്തു പുതിയ പതിപ്പുകളുണ്ടാകുകയുംചെയ്തു.

4. 10. 2 ദ്വിഭാഷാ നിഘണ്ടുക്കളാണ് ബയിലിയും ഗുണ്ടർട്ടും നിർമിച്ചതു്.

A Dictionary of High And Colloquial Malayalam And English —Bailey, Cottayam, 1846

A Dictionary English And Malayalam—Bailey, Cottayam, 1849

രണ്ടു നിഘണ്ടുക്കളും തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനാണു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

A Malayalam And English Dictionary—Gundert, Mangalore 1872

ശുദ്ധമലയാള നിഘണ്ടുവാണ് കൊളിൻസിന്റേതു്.

മലയാണ്മ നിഘണ്ടു—റിച്ചാർഡ് കൊളിൻസ്, കോട്ടയം, 1867

1905—ലെ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ പേരിനു് അല്പം മാറ്റമുണ്ടായി. മലയാളനിഘണ്ടു എന്നായിരുന്ന പുതിയ പേരു്.

4. 10. 3. ബയിലിയും ഗുണ്ടർട്ടും സാഹസികമായ ബൈബിൾ തർജമയിലൂടെ നേടിയെടുത്ത മലയാളഭാഷാപരിജ്ഞാനം നിഘണ്ടു നിർമാണത്തിലൂടെ പൂർത്തീകരിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. വിഷയത്തിലും പ്രതിപാദനശൈലിയിലും ബൈബിളിനുള്ള വൈചിത്ര്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കു് ബൈബിൾ തർജമ നിഘണ്ടുനിർമാണത്തിനു എത്രത്തോളം സഹായകമാകും എന്നു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണു്. സാധാരണക്കാർക്കുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കുന്ന ബൈബിളിൽ ഭാഷയുടെ ലളിതകോമളമുഖങ്ങൾക്കാണു് പ്രാധാന്യം നല്കുക. അങ്ങനെ നാടൻഭാഷയുടെ വീര്യം ബൈബിൾ തർജമക്കാർ കഴിയുന്നത്ര വശമാക്കുന്നു. അനേകം പുതിയ സങ്കല്പനങ്ങളും ആശയങ്ങളും ബൈബിൾ തർജമയിലൂടെ സംക്രമിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇതിനു പുതിയ പദങ്ങൾതന്നെ വേണ്ടിവരും. മലയാളത്തിൽ നവീനപദങ്ങൾ സുഗമമായി ലഭിക്കാനുള്ള കുറുക്കുവഴി, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു കടംകൊള്ളുക എന്നതാണു്. ബയിലിയും ഗുണ്ടർട്ടും വ്യാപകമായ സംസ്കൃതപരിചയം നേടി. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ഒരു നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പു പൊതുവെ സംസ്കൃതപ്രചുരമായിരുന്നു എന്ന കാര്യവും മറന്നുകൂടാ. ബയിലിയുടെയും ഗുണ്ടർട്ടിന്റെയും നിഘണ്ടുക്കളിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കുണ്ടായ പ്രാചുര്യത്തിനു് ഇതു മതിയായ വിശദീകരണമാണു്. എന്നാൽ, ബയിലിനിഘണ്ടുവിൽ മലയാളത്തിൽ ഒരിക്കലും കടന്നുവരാത്ത ചില സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കു് ഇടം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുമായി ഉറ്റ സമ്പർക്കത്തിലാ

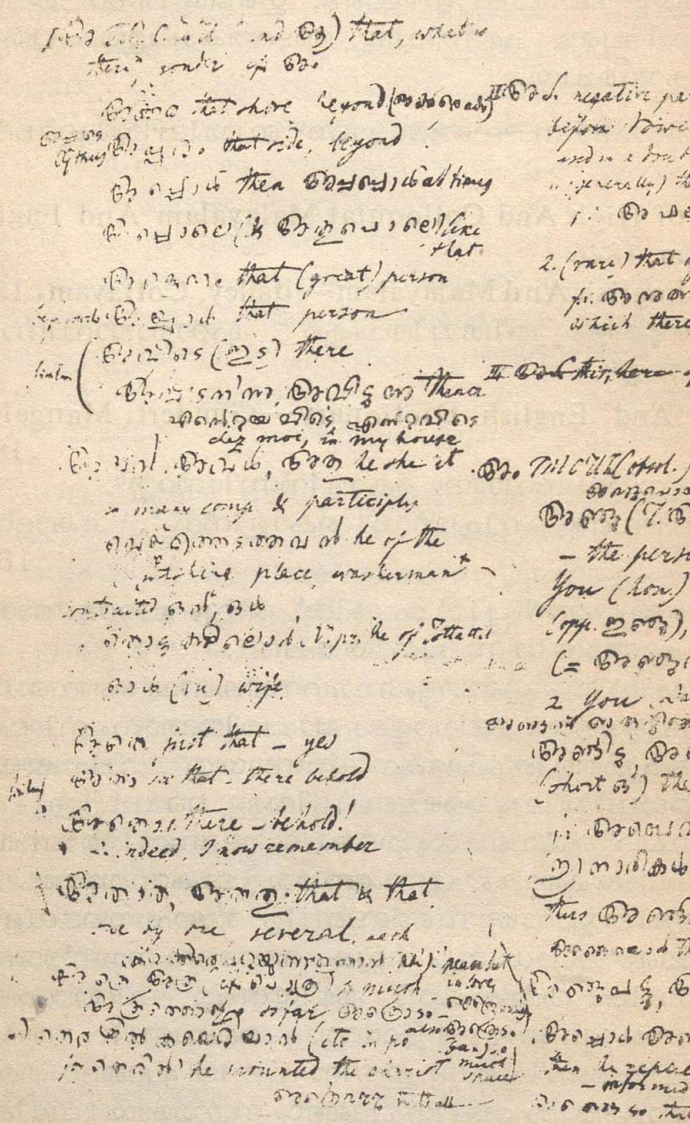

ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ്' നിഘണ്ടു ടുബിങ്ങൻ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന കൈയെഴുത്തുപ്രതിയുടെ ഒരു പേജ്.

യിരുന്ന ബയിലിക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായ മാനദണ്ഡം പാലിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

'കഃ എന്ന ശബ്ദത്തിനു് ബ്രഹ്മാവു് തുടങ്ങിയ 19 അർത്ഥങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതു സംസ്കൃതനിഘണ്ടുവിനെ കണ്ണുമടച്ചു പിൻതുടർന്നുകൊണ്ടു വന്ന ഒരു അധികപ്രസംഗമാണു്. ഗുണ്ടർട്ടിലോ ശബ്ദതാരാ

വലിയിലോ കഃ എന്നൊരു ശബ്ദമേയില്ല[41] എന്നു് പ്രൊഫസർ ഗുപ്തൻനായർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു് ഉത്തമോദാഹരണമാണു്. For it concedes to unknown and useless words (Eg. അജശൃംഗി അമൂണാളം) as well as to those that are comparatively unimportant (as ഇതി, ച) more space than to words of the genuine native stock that occur frequently in idioms of daily current use (Eg. അടുക്കുന്നു, അല്ല)'.

എന്നു് ബയിലിനിഘണ്ടുവിനെ ഗുണ്ടർട്ടു് വിമർശിച്ചതും ഓർമിക്കുക. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വിമർശനം വായിക്കുമ്പോഴും പെട്ടെന്നു് ഒരു തെറ്റുധാരണയുണ്ടാവാം. ബയിലി തനി നാടൻപദങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നൊരു ധ്വനി ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വാക്യത്തിലില്ലേ? ഏതായാലും അങ്ങനെ ഒരർത്ഥം ഗുണ്ടർട്ടു് കല്പിച്ചിരിക്കയില്ല! കാരണം, മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ദേശ്യഭാഷാപദങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഗുണ്ടർട്ടു് മുഖ്യമായും ഉപയോഗിച്ചതു് ബയിലിയുടെ നിഘണ്ടുവാണു്. 'B' എന്നു് അടയാളപ്പെടുത്തി അർത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള നൂറുകണക്കിനു വാക്കുകളും ഗുണ്ടർട്ടു് നിഘണ്ടുവിലുണ്ടു്. 'B' സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ബയിലിനിഘണ്ടുവിനോടുള്ള കടപ്പാടാണു്. മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ ഒരു നൂറാണ്ടുമുമ്പു നിലനിന്നിരുന്ന വ്യവഹാരഭാഷയുടെ മുദ്രകളും ബയിലിനിഘണ്ടുവിൽ വ്യക്തമായി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.[42] ഉത്തരകേരളത്തിലെ വ്യവഹാരഭാഷാപദങ്ങൾക്കു് ഗുണ്ടർട്ടു് നിഘണ്ടുവിൽ മാന്യമായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ബയിലിനിഘണ്ടുവിന്റെ സഹായംകൂടി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും മൊത്തത്തിൽ ഗുണ്ടർട്ടു് നിഘണ്ടു വ്യവഹാരഭാഷയോടു നീതി പുലർത്തി. മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ചും കേരളസമുദായത്തെക്കുറിച്ചും ഗുണ്ടർട്ടിനുണ്ടായിരുന്ന ഉൾക്കാഴ്ച അസാധാരണമായിരുന്നു. ജാതിയും ദേശവുമനുസരിച്ചു് ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളും അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞു. 'അശ്ലീല'മെന്നും 'ഗ്രാമ്യ'മെന്നും മുദ്രകുത്തുന്ന പദങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം നിഘണ്ടുവിൽ പ്രവേശമനുവദിച്ചു. നിഘണ്ടുസങ്കല്പത്തിനുതന്നെ ഗുണ്ടർട്ടു് സ്വയം കല്പിച്ചു നൽകിയ വ്യാപ്തിയാണു് ഇതു്. തമിഴും കന്നഡയും തെലുങ്കും മലയാളവും ഉൾപ്പെട്ട ദ്രാവിഡഭാഷാഗോത്രസങ്കല്പംവളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ സാരമായ സംഭാവന നല്കിയ അദ്ദേഹം സ്വന്തം നിഘണ്ടുവിൽ സഗോത്രഭാഷാപദങ്ങൾക്കുള്ള സാദൃശ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഭാഷയിലെ അന്യപദങ്ങൾ (foreign words) ആഗമികബന്ധത്തോടെ സൂചിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ

41 'ബെയിലിയുടെ നിഘണ്ടു', പുനരാലോചന, എൻ. ബി. എസ് 1986 പു. 111.

42 പ്രൊഫ. സി.എൽ. ആൻറണി, 'ബെയിലിയുടെ മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു', ഭാഷാപഠനങ്ങൾ രണ്ടാം ഭാഗം എൻ. ബി. എസ് 1980 പു. 54—72

തും ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നേട്ടമാണ്. അറബിപദങ്ങൾക്കു് മലബാറിലുള്ള വ്യാപകമായ പ്രചാരം മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം അറബി പഠിക്കുകയും അറബിനിഘണ്ടുക്കൾ ഉപയോഗിച്ചു് മൂലാർത്ഥം നിർണയിക്കയുംചെയ്തു. ഗുണ്ടർട്ടു് ഉപയോഗിച്ച അറബി നിഘണ്ടുക്കളും അറബിപദങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ കുറിപ്പുകളും ടൂബിങ്ങനിലെ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ കാണുകയുണ്ടായി. വൃക്ഷലതാദികളുടെ പേരുകൾക്കുള്ള ദേശ്യഭേദങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു നോട്ടുബുക്കുതന്നെ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം സ്വന്തം നിഘണ്ടുവിൽ അദ്ദേഹം ചേർക്കുകയുംചെയ്തു. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ രാമചരിതാദി ക്ലാസിക്കുകളുമായി ഗുണ്ടർട്ടിനുണ്ടായ പരിചയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിനെ മികവുറ്റതാക്കി. ഔദ്യോഗികഭാഷയുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ, പ്രാദേശികഭേദങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഗ്രഹിക്കാനും വിശദീകരിക്കാനും ഗുണ്ടർട്ടു് ഉപയോഗിച്ചതു് തലശ്ശേരി രേഖകളാണു്.

4.10.4 1796 മുതൽ 1800 വരെ ഉത്തരമലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രമാണിമാരും തലശ്ശേരിയിലെ ബ്രിട്ടീഷ്പ്രതിനിധിയുമായി നടത്തിയ കത്തിടപാടുകളാണു് Tellichery Records (TR) എന്നു് ഗുണ്ടർട്ടനിഘണ്ടുവിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവയിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളും നിഘണ്ടുവിൽ സുലഭമാണല്ലോ. മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, ഗുണ്ടർട്ടു് ജർമനിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയ ഈ രേഖാസമുച്ചയം പതിമ്മൂന്നു വാല്യങ്ങളായി ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ജർമനിയിൽ നടന്ന ലോകമലയാള സമ്മേളനത്തിനുശേഷം യാദൃച്ഛികമായി ടൂബിങ്ങൻ സർവ്വകലാശാലാ ഹസ്തലിഖിത ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ചെന്നെത്തിയ ഈ ലേഖകനാണു് ആ രേഖകൾ സാമാന്യമായി പരിശോധിച്ചു വർഗീകരിച്ചു സർവകലാശാലാ അധികൃതരെ സഹായിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. കേരളചരിത്ര പഠനത്തിനു് അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായ രേഖാസമുച്ചയമാണു് 'തലശ്ശേരി രേഖകൾ'. വിഷയസ്വഭാവം ഗ്രഹിക്കാൻ ഏതാനും രേഖകളുടെ തലക്കെട്ടുകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ഓരോ വാല്യത്തിലും ആമുഖമായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന വിഷയസൂചികയിൽനിന്നാണു് ഉദ്ധരണികൾ:

'ചെറക്കൽ രാജാ അവർകൾക്ക എഴുതിയച്ചുത
കണ്ണൂര ബീവി അവർകൾക്ക അയച്ചുത
കണ്ണൂര ബീവി അവർകൾ എഴുതി അയച്ചുത
പഴശ്ശി രാജാവ നമ്പ്യാമ്മാർക്ക നികിതി കൊമ്പിഞ്ഞിക്ക കൊടുക്കണ്ട എന്ന എഴുതിയ ഒല

കെഴക്കെടത്തു കൊമപ്പൻ നമ്പ്യാര പിടിച്ചു പററിയ ഉറുപ്പിയ്യായ്യിടെ കാര്യംകൊണ്ട എഴുതിയ ഓല

അകമ്പടി എനം എഴതിയ അയച്ച ഓല
പട്ടെടത്ത കുഞ്ഞിപക്കി എഴതിയ ഓല
കയിതെരി അമ്പു എഴതി ഓല
കൊട്ടയത്ത മൂത്ത രാജാവ എഴതിയ ഓല

പഴശ്ശിരാജാവിന ഗണപതിയാട്ട നമ്പ്യാരെ പക്കൽ എഴതിയത

ചിരികണ്ടപുരത്ത പൊക്കർ മാപ്പള എഴതിയത

പഴവിട്ടിലെ ചന്തു വയനാട്ടിൽ രാജ ഇരിക്കുന്ന വർത്തമാന എഴതിയത

കയ്യെരി അമ്പു ആന ഇല്ല എന്ന എഴതിയ ഓല

പഴവീട്ടിൽ ചന്തു കൂലിക്കാറ ഇരിക്കുറ അയക്കുന്ന വർത്തമാനം എഴതിയത

കൊട്ടയത്ത മൂത്തരാജാവ കുട്ടിയസ്സന്റെറ മുളകിന്റെറ അവസ്ഥകൊണ്ട എഴതിയ ഒല

ചെറക്കൽ രവിവർമ്മ രാജാവിന രണ്ടാം ഗഡു ബൊധിപ്പിക്കെണ്ടതിന എഴതിയത

ഇപ്രകാരം കടത്തനാട്ട രാജാവിന, കെഴക്കെടത്ത നമ്പ്യാർക്ക, കര്യാട്ടെ പാലൊളിക്ക, നാരങ്ങൊളി നമ്പ്യാർക്ക, പൊയ്യാപ്രത്ത നായർക്ക, കണ്ണൂര ബീവിക്ക, കുത്താളി നായർക്ക, പാലെരി നായർക്ക

നീലെശ്വരത്ത മൂന്നാംകൂർ രാമരാജാവിനു—ടിപ്പുവിന്റെറ രാജ്യത്തെക്ക നാനാവിധങ്ങളം കാണിക്കുന്ന അവസ്ഥക്ക എഴതിയ കത്ത

മൊതിയൻ കുട്ടി മൂപ്പന്റെറ വിസ്താരം കഴിപ്പാൻ കുഞ്ഞിപ്പക്കി ദൊറൊഗക്ക എഴതിയത

കടത്തനാട്ട പാട്ടം ചാർത്തുന്ന മുരിക്കൊളി കുക്കുവും അനന്തൻ മണാളനും പാട്ടകത്ത അമ്പാടിയും കപ്പാടൻ ചന്തുവും പുന്നക്ക ചന്തുവും പൊയയിൽ കണാരൻ മൂപ്പനും ചെള്ളവെള്ളി പൊക്കർ മൂപ്പനും ചിങ്ങമാസത്തിൽ ചാർത്താമെന്ന എഴതിയത്

പഴശ്ശിരാജാവ പഴെട്ടിൽ ചന്തുന എഴതിയത

ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗൗണർ സായ്പു അവർകളം ടിപ്പുന എഴതി അയച്ച അവസ്ഥ.'

തലശ്ശേരി രേഖകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്ന ആയിരക്കണക്കിനു രേഖകളിൽ ഏതാനും എണ്ണം ഇവിടെ ശീർഷകരൂപത്തിൽ എഴതിയതു് അവയുടെ വിഷയസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാനാണു്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ഏതാനും കോടതിരേഖകളും ഒരു പ്രത്യേക വാല്യമായി ബയൻറു ചെയ്തു് ഗ്രണ്ടർട്ടു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ജൂഡീഷൽ റിക്കോർഡ്സ് എന്നു് ഗ്രണ്ടർട്ടനിഘണ്ടുവിൽ വ്യപദേശിക്കുന്ന ഈ രേഖാസമുച്ചയവും ടുബിങ്ങനിലുണ്ടു്. കേരളത്തിന്റെറ, വിശിഷ്യ മലബാറിന്റെറ

രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യചരിത്രപഠനത്തിൽ തലശ്ശേരിരേഖകൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം അനുക്തസിദ്ധമാണല്ലോ.

4. 10. 5 നിഘണ്ടുനിർമാണത്തിൽ ഗുണ്ടർട്ട് ആലംബമാക്കിയ ഇത്തരം ഉപാദാനങ്ങളൊന്നും ബയിലി ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ബയിലിനിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് കാൽനൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞാണു് ഗുണ്ടർട്ടനിഘണ്ടു പ്രകാശിതമായതു് എന്ന കാര്യം മറന്നുകൂടാ. നിഘണ്ടുനിർമാണത്തിനുള്ള ബലിഷ്ഠമായ അടിത്തറ ബയിലി തയ്യാറാക്കി; അതിൽ അത്ഭുതകരമായ കരവിരുതോടെ ഗുണ്ടർട്ടു് തന്റെ നിഘണ്ടു നിർമിച്ചു എന്നു പറയുകയായിരിക്കും ഉത്തമം.[43] കൊളിൻസു് ഏകഭാഷാനിഘണ്ടു(Monolingual Dictionary)വിന്റെ അഭാവം മനസ്സിലാക്കി മലയാണ്മയുടെ നിഘണ്ടു നിർമിച്ചു. ആകൃതിക്കു മറ്റു രണ്ടു നിഘണ്ടുക്കളെ അപേക്ഷിച്ചു പെട്ടെന്നു വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിക്കയുംചെയ്തു.

4. 10. 6 ബയിലിയുടെ ഇംഗ്ലീഷു്—മലയാളം നിഘണ്ടുവിനു് അർഹിക്കുന്ന പരിഗണന ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കേരളത്തിൽ ഇതിന്റെ പകർപ്പുകൾ തീരെ വിരളമാണു്. കൽക്കത്താ നാഷണൽ ലൈബ്രറിയിൽ ഒരു പകർപ്പുള്ളതായിട്ടാണു് മലയാളഗ്രന്ഥസൂചി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു്. ടൂബിങ്ങനിലും ഇതിന്റെ കോപ്പിയുണ്ടു്. ജോൺസൺന്റെ ഇംഗ്ലീഷു് നിഘണ്ടുവിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അത്ഥങ്ങൾ ഓരോ വാക്കിൽ നൽകാനാണു് ബയിലി ശ്രമിക്കുന്നതു്. നിർവചനങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ പരിമിതി ആമുഖത്തിൽ എടുത്തുപറയുന്നുമുണ്ടു്:

> 'This work is not executed as so large a scale as he originally designed. It was his intention to have given copious examples under most of the words, but finding that this would increase the work to a large size, he was under the necessity of confining himself to giving comparatively few examples.'

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്നു പ്രചുരപ്രചാരം നേടിയിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷു് മലയാളം സംക്ഷിപ്തം നിഘണ്ടുക്കളുടെ പരിമിതികളെല്ലാമുള്ള

---

43 ഗുണ്ടർട്ടു് നിഘണ്ടുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾക്കു്: (ക)ഡോ. കെ. എം. ജോർജു്, 'നിഘണ്ടുകാരനായ ഗുണ്ടർട്ടു്', ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു്—ഒരു പഠനം, കൊച്ചി സർവകലാശാല, 1972 പു. 40–63

(ഖ) എ. സി. ഹരിശർമ, ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ സാഹിത്യകൃതികൾ—കെ.പി. വറീദിന്റെ ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു്എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ രണ്ടാം ഭാഗം, എൻ. ബി.എസു് 1973, പു. 141–166

(ഗ) പ്രൊഫ. എസു്. ഗുപ്തൻനായർ, ഗുണ്ടർട്ടു് നിഘണ്ടുവും ദേശ്യഭാഷയും, പുനരാലോചന, എൻ.ബി. എസു്. 1986, പു. 94—106

നിഘണ്ടുവാണിതു്. ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും തർജമക്കാർക്കും പ്രയോജനകരമായ പദാവലികളാണു് 545 പുറങ്ങളുള്ള ഈ നിഘണ്ടുവിനു് ഇന്നു പ്രസക്തി നൽകുന്നതു്. ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു 1849–ലാണു്. 1848 എന്നു് ഉള്ളൂരും ഡോ. തോമസും രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു് എന്തോ തെറ്റുദ്ധാരണനിമിത്തംതന്നെ.

അഞ്ചു്

വിദ്യാലയങ്ങൾ

5. 1. 1 നസ്രാണികൾ പണ്ടുമുതലേ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ തല്പരരായിരുന്നു. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പു മധ്യകേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന പ്രാദേശിക സമ്പ്രദായങ്ങളനുസരിച്ചു് അവർ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിയിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവുകളുണ്ടു്. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

പതിനൊന്നാം കാനൊനാ

യാതൊരു വസ്തുവും ചെറുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചാൽ പിന്നെ അതിനെ മനസ്സിൽനിന്നു നീക്കുവാൻ അരിമയായിരിക്കും എന്നതിനെക്കൊണ്ടു പണ്ടു നസ്രാണികൾ ആരും മാശ്ശം അല്ലാത്ത ആജാൻമ്മാരൊടും കുരിക്കൻമ്മാരൊടും പഠിക്കരുത എന്ന വെലക്കു പെട്ടിട്ടുണ്ടു. എന്നാൽ, കാവ്യരുടെ എടയിൽ മലംകരനസ്രാണികൾ അകപ്പെട്ടതിനാംപക്കം അതിൽ ചെലരൊടെ വെണ്ടുന്നതു പഠിക്കരുത എന്ന വരുന്നതു വിഷമം എല്ലൊ. എന്നാൽ, നമുക്കു വെണ്ടുന്നതു അവരൊടു പഠിക്കിലും അവരുടെ പരദെവരെ കുംപിടുകയും മറും മാർഗത്തിൽ അടാതെ ഒള്ള കൃത്യം ഒന്നും ചൈയാതെ തന്റെറ തന്റെറ ആജാന്മാരെ തന്നെ വന്ദിച്ചുംകൊണ്ടും പഠിച്ചുകൊള്ളുകെ ആവൂ—

വിശെഷിച്ചു പരദെവരെ കുംപിടുകയും മറും മാർഗത്തിൽ അടാത്ത ക്രിയകളെ ചൈയാതെ ഇരുന്നെ മതിയാവൂ എന്ന നമ്മുടെ കിടാങ്ങളൊടു പറയണം. നമ്മുടെ കിടാങ്ങളെ മുട്ടിക്കുന്ന ആജാന്മാരൊടു നമ്മുടെ കിടാങ്ങളെ ആരും പഠിക്കരുത എന്നു വിലക്കുകയും വെണം. വെലക്കു കടന്നുപൊകുന്ന കിടാങ്ങളുടെ കാന്വരെ മഹറൊന്നും ചൊല്ലി കുറ്റപ്പെടുക്കയും വെണം.

പന്ത്രണ്ടാം കാനൊനാ

നസ്രാണികളിൽ ചെല ആജാന്മാർ പരദെവരെ വച്ചു കുംപിടുന്നു എന്നു ശ്രുദ്ധമാന സുനഹദൊസു കെട്ടു. എന്നാൽ, അവ്വണ്ണം ആരാ

ന്നും ചൈയ്യുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ പട്ടക്കാരരും എണങ്ങരും കൂടെ അവിടെക്ക ചെന്ന അവരൊട്ട അതു അരുതെന്ന വെലക്കണം. അത അവര കെളായ്കിൽ അവക്ക് മഹറൊന്നും ചൊല്ലണം. അവര അങ്ങനെ ഇരുന്ന മരിക്കിൽ അവരുടെ ചകം ശുദ്ധമാന എടത്തിൽ എങ്ങും അടക്കുകയും അരുത. അവക്കുവെണ്ടി നമസ്കരിക്കയും അന്നദാ ചൊല്ലുകയും അരുത എന്ന ശുദ്ധമാന സൂനഹദൊസ വിലക്കുന്നു.'[44]

എഴുത്തും വായനയും ആയോധനവിദ്യയും പ്രാചീനക്രൈസ്തവർ പഠിച്ചിരുന്ന എന്നതിനു ഇതു വ്യക്തമായ തെളിവാണല്ലൊ. വിശദ വിവരങ്ങൾ ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ട കൂടുതലൊന്നും ഇതെക്കുറിച്ച പറയേണ്ടതില്ല.

5. 1. 2 'ഇന്ത്യാക്കാരൻ ജോസഫിന്റെ വിവരണം'[45] എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കേരളത്തിലെ പ്രാചീനക്രൈസ്തവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയെക്കുറിച്ച വ്യക്തമായ പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. അവ ഡോ. തോമസ് നൽകുന്ന വിവരണങ്ങളുമായി തികച്ചും പൊരുത്തപ്പെടുന്നു.

5. 1. 3 പ്രമുഖ ഇടവകദേവാലയങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച വൈദികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി മല്പാൻഭവനങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അവിടെ പണ്ഡിതന്മാരായ മല്പാന്മാരുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ സുറിയാനിഭാഷയും ബൈബിൾഭാഗങ്ങളും ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളും പഠിച്ചിറങ്ങിയിരുന്നവരാണ് പള്ളിയോഗങ്ങളുടെ അനുമതിയോടെ വൈദികരായി അഭിഷേചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. പത്തൊമ്പതാം നൂറാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധംവരെ മല്പാൻഭവനങ്ങൾ നിലനിന്നു. പതിനാറാം നൂറാണ്ടിൽ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ ഒരു മഹാ

---

44 സ്കറിയാ സക്കറിയാ (എഡിറ്റർ) രണ്ടു പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികൾ, ചങ്ങനാശ്ശേരി 1976. പു. 21

45 India in 1500 A. D. the Narrative of Joseph the Indian; Edited and Translated by Rev. Fr. Antony Vallavanthara CMI, RISHI, Mannanam 1984. കൊച്ചിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട കബ്രാളിന്റെ കപ്പലിൽ കയറിപ്പറ്റി 1501–ൽ ലിസ്ബണിലെത്തിയ കേരളീയ പുരോഹിതനാണ് ജോസഫ്. അയാൾ അവിടെനിന്നു റോമിലേക്കും വെനീസിലേക്കും പോയി. വെനീസിൽവച്ചു തന്റെ നാടിനെയും ജനങ്ങളെയും കുറിച്ചു അയാൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ തൊട്ടടുത്ത വർഷങ്ങളിൽ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിൽ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇറ്റാലിയൻ (1507), ലത്തീൻ(1508) തുടങ്ങിയ ഏഴു യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലായി ഈ പുസ്തകത്തിനു 25 പതിപ്പുകളുണ്ടായി. ഇവയിൽ ഇറ്റാലിയൻ, ലത്തീൻ, ഡച്ച് പതിപ്പുകൾ ഇംഗ്ലീഷ് തർജമയോടുകൂടി ഫാ. ആൻറണി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാഠശാല (University) അങ്കമാലിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതായി 1557–ൽ അവിടം സന്ദർശിച്ച കർണെയിറോ എന്ന ഈശോസഭാ വൈദികൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവിടത്തെ അധ്യയന നിലവാരത്തെക്കുറിച്ചു പ്രശംസാപരമായ കാര്യങ്ങളാണ് കർണെയിറോ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. അമ്പതു വർഷക്കാലമായി ക്രൈസ്തവവേദം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വന്ദ്യവയോധികനായ ഒരു പുരോഹിതനെ കർണെയിറോ അവിടെ കണ്ടു. നല്ലൊരു ഗ്രന്ഥശേഖരവും അങ്കമാലിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മഹാപാഠശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളും വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പകർപ്പുകളും എഴുതുന്നതിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നതായി പരാമർശങ്ങളുണ്ട്.[46]

5. 2. 1 പോർത്തുഗീസുകാരുടെ ആഗമനം കേരളത്തിലെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും മതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും പുത്തൻ മാതൃകകളും സൃഷ്ടിച്ചു. 1512–ൽ പോർത്തുഗീസ് ഗവർണറായിരുന്ന അൽഫോൺസ് ഡി അൽബുക്കർക്കു് കൊച്ചിയിൽ ഒരു ഏകാദ്ധ്യാപകവിദ്യാലയം തുടങ്ങി. ഇതാണു പോർത്തുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിച്ച ആദ്യത്തെ വിദ്യാലയം. പോർത്തുഗീസ് രാജാവു് അയച്ചുകൊടുത്ത പുസ്തകങ്ങളാണു് അവിടെ കുട്ടികൾക്കു നൽകിയിരുന്നതു്. വിവിധ ജാതികളിൽപ്പെട്ട നൂറോളം ക്രൈസ്തവബാലന്മാർ ആ വിദ്യാലയത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. 1518–ൽ കൊച്ചിയിലെ സെൻറ് ആൻറണീസ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ ആശ്രമത്തോടനുബന്ധിച്ചു് ഒരു സംക്ഷിപ്തം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതായി പോർത്തുഗീസ് രേഖകളിൽ കാണാം. ഇവിടെ കുട്ടികൾക്കു പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും മതബോധനവും നൽകിയിരുന്നു. മുതിർന്നവരുടെ മതബോധനത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും അവിടെ ഉണ്ടാക്കി. ലോകത്തിൻെറ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും മിഷണറിമാരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളും പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും മതവിദ്യാഭ്യാസവും ഏകോപിപ്പിച്ചാണു് നൽകിയിരുന്നതു്. പൊതുവേ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യവും ഇതായിരുന്നല്ലോ.

5. 2. 2 പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ആദ്യദശകങ്ങളിൽതന്നെ കൊച്ചിയിലും കണ്ണൂരിലും പോർത്തുഗീസുകാർ ആശുപത്രികൾ ആരംഭിച്ചു എന്ന കാര്യവും ഇവിടെ ആനുഷംഗികമായി സൂചിപ്പിക്കട്ടെ. സാന്താക്രൂസ് ആശുപത്രി എന്നായിരുന്നു കൊച്ചിയിലെ സ്ഥാപനത്തിൻെറ പേരു്. പോർത്തുഗീസുകാരും കേരളീയരുമായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കാണു് ഇവിടെ വൈദ്യശുശ്രൂഷ നൽകിയിരുന്നതു്. ദരിദ്രരെയും അനാഥരെയും സംരക്ഷിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനവും ഇതോടനുബന്ധിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇതിനടുത്തായിരുന്ന പോർത്തുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിൽ നിർമിച്ച ആദ്യത്തെ പള്ളി. 1542–ൽ കൊച്ചിയിലെ സാന്താക്രൂസ് പള്ളിയുടെ പണി പൂർത്തി

46 History of Christianity in India Vol I p. 188–189

യായി.[47] ഇതിനുമുമ്പു താത്കാലിക കെട്ടിടങ്ങളാണു് ദേവാലയമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. 1577–ൽ കൊച്ചി ഒരു കത്തോലിക്കാ രൂപതാ കേന്ദ്രമായി മാറിയപ്പോഴും സാന്താക്രൂസ് ദേവാലയത്തിനു കത്തീഡ്രൽ പദവി ലഭിച്ചു. 1588–ൽ കൊച്ചിയിലെ മെത്രാൻ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഒരു കോളജ് ആരംഭിച്ചതായി രേഖകളുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു കൂടുതലൊന്നും അറിവില്ല.

5. 2. 3 പോർത്തുഗീസുകാരുടെ സഹായത്തോടെ ചില ക്രൈസ്തവയുവാക്കൾ വൈദികപഠനത്തിനു് അക്കാലത്തു് യൂറോപ്പിലേക്കു പോയതായി പോർത്തുഗീസ് രേഖകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വിദേശപഠനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്ന അവർ കേരള ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിൽ പാശ്ചാത്തീകരണത്തിന്റെ വക്താക്കളായി മാറി. തന്മൂലം ഇത്തരക്കാർക്കു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ ഊഷ്മളമായ സ്വാഗതം ലഭിച്ചില്ല. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അവർ സമുദായഭ്രഷ്ടു് അനുഭവിക്കുകകൂടിചെയ്തു.

5. 2. 4 കൊല്ലത്തും കൊച്ചിയിലും ഈശോസഭക്കാർ നടത്തിയ ആദ്യകാല വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് കഴിഞ്ഞ ഖണ്ഡത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് (3. 3. 11) അക്കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല.

5. 2. 5 കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സെമിനാരി 1540–41–ൽ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്ന്യാസിയായ വിൻസന്റ് ലാഗോസ് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ആരംഭിച്ചു. മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ വൈദികരെ പരിശീലിപ്പിക്കാനായിരുന്ന ഈ സെമിനാരി തുടങ്ങിയതു്. എന്നാൽ, അവിടെ കേരളീയ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും സുറിയാനിഭാഷയ്ക്കും സ്ഥാനം നൽകാതിരുന്നതിനാൽ അവിടെനിന്നും പഠിച്ചിറങ്ങിയ തങ്ങളുടെ മക്കളെ പുരോഹിതരായി മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ സ്വീകരിച്ചില്ല. ഇവിടെനിന്നു പഠിച്ചിറങ്ങിയ വൈദികരെ പാശ്ചാത്യരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ലത്തീൻ ദേവാലയങ്ങളിൽ നിയമിച്ചു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് ഈ സെമിനാരിയുടെ ആരംഭത്തെക്കുറിച്ചും പാഠ്യപദ്ധതിയെക്കുറിച്ചും ഡോ. തോമസ് നടത്തിയിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങളിൽ അപാകതകളുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

5. 2. 6 1581–ൽ ഈശോസഭക്കാർ വൈപ്പിക്കോട്ട സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചു. പ്രഗത്ഭരായ അദ്ധ്യാപകർ ഇവിടെ ജോലിചെയ്തിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരെ സെമിനാരിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഇവിടെ സുറിയാനിയും മലയാളവും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. മലയാളഭാഷയെ അക്കാദമിക് കാഴ്ചപ്പാടിൽ

47 1506 മെയ് 3–നു് ഇതിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനം നടന്നു.

നോക്കിക്കാണാൻ അവിടത്തെ പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അവസരം ലഭിച്ചു. റോസിന്റെ നിയമാവലി (1606) എന്ന പ്രാചീന മലയാള ഗദ്യകൃതിയുടെ കർത്താവും 1599 ഡിസംബർമുതൽ 1624 ഫെബ്രുവരിവരെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മെത്രാനുമായിരുന്ന ഫ്രാൻസീസു് റോസു് ഇവിടത്തെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ ഗോവാ ആർച്ചു് ബിഷപ്പു് മെനേസിസിന്റെ വലംകൈയായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ഇദ്ദേഹം സുറിയാനിയിലും മലയാളത്തിലും പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ആദ്യത്തെ പാശ്ചാത്യ മിഷണറിയാണു്. ഡച്ചുകാർ കൊച്ചി കീഴടക്കിയതോടെ വൈപ്പിക്കോട്ടയിലെ സെമിനാരി അമ്പഴക്കാട്ടേക്കു മാറ്റി. സെൻറു് പോൾസു് സെമിനാരി എന്നായിരുന്ന വൈപ്പിക്കോട്ടയിലും അമ്പഴക്കാട്ടും അതിന്റെ പേരു്. ആ പേരിൽനിന്നുണ്ടായതാണു് സംപാളൂർ പാതിരിമാർ എന്ന നാമം. കേരളത്തിലും തമിഴ്നാട്ടിലും ജോലി ചെയ്തിരുന്ന പ്രശസ്തരായ അനേകം ഈശോസഭാവൈദികർ അമ്പഴക്കാട്ടു് വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. ഈശോസഭക്കാർ നടത്തിയിരുന്ന ഈ സെമിനാരി കേരളക്രൈസ്തവസമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സാരമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മതവിജ്ഞാനീയത്തിലും മറ്റു മാനവികവിഷയങ്ങളിലും അതു് ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തി. 1798–ൽ ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടം നിമിത്തം അമ്പഴക്കാട്ടു സെമിനാരി നശിച്ചു.

5. 3. 1 കേരളത്തിലെ സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയ ഇംഗ്ലീഷു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രോദ്ഘാടകർ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മിഷണറിമാരാണു്. 1806 മുതൽ ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽ ലണ്ടൻ മിഷൻ സൊസൈറ്റിയും 1816 മുതൽ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ ചർച്ചു് മിഷണറി സൊസൈറ്റിയും 1834 മുതൽ ഉത്തര മലബാറിൽ ബാസൽ മിഷനും പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. ഇവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണു് കേരളത്തിൽ ആധുനിക പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചതു്. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മിഷണറിമാരുടെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ മതപരിശീലനത്തിനു സ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നു. അതിനും അവർ ഉപയോഗിച്ച പാഠപുസ്തകം ബൈബിളായിരുന്നു.

5. 3. 2 ഈ മിഷണറി സംഘങ്ങളെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരു ഖണ്ഡത്തിൽ (2. 5. 1) പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഓർമിക്കുക. ലണ്ടൻ മിഷൻ സൊസൈറ്റിയും ബാസൽ മിഷനും മതപരിവർത്തനത്തിലൂടെ പുതിയ ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങൾ പടുത്തുയർത്തുകയായിരുന്നു. കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ച ചർച്ചു് മിഷണറി സൊസൈറ്റിക്കാർ നിർദിഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി മാർത്തോമ്മാനസ്രാ

ണികളിലെ പുത്തൻകൂറുകാരുടെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു.[48]

5. 3. 3 1806–1816 കാലത്തു് കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വില്യം തോബിയാസ് റിംഗിം ടോബെ എന്ന എൽ. എം. എസ്. മിഷണറി 1813–ൽ മുമ്പു് ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽ ആറു സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചു. അദ്ദേഹം പല ചെറുപ്പക്കാരെയും അനൗപചാരികമായി ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കയുംചെയ്തിരുന്നു. 1819–ൽ നാഗർകോവിൽ എൽ. എം. എസ്. സെമിനാരിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപനം തുടങ്ങി. കോട്ടയത്തു് ബഞ്ചമിൻ ബെയിലിയുടെ മാർഗദർശനത്തിൽ പരിശീലനം നേടിയ റോബർട്സ് ആയിരുന്നു അവിടത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകൻ.

5. 3. 4 1816–ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ തോമസ് നോർട്ടൺ എന്ന സി. എം. എസ്. മിഷണറി ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു വിദ്യാലയം ആരംഭിച്ചു. 1822–ൽ ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷും തമിഴും മലയാളവും പ്രാഥമിക ഗണിതവും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ടു്. നോർട്ടന്റെ സ്കൂളിൽ ജാതിമതഭേദമെന്യേ ഏവർക്കും പ്രവേശനം നൽകിയിരുന്നു. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ സഹായിക്കുക എന്ന സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാരുടെ ലക്ഷ്യവുമായി ഇതിനു ബന്ധമില്ലായിരുന്നു എന്ന കാര്യം ഓർമിക്കുമല്ലോ.

5. 3. 5. സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാർ ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കോട്ടയത്തെത്തി അവരുടെ പ്രാഥമിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. മൂന്നു തലങ്ങളിലുള്ളവയായിരുന്നു അവരുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ—ഇടവകപ്പള്ളികളോടു ചേർത്തു പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ, ഹയർസെക്കൻഡറി തലം എന്നു പറയാവുന്ന ഗ്രാമർ സ്കൂൾ, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് കോട്ടയം കോളജ്. ഇവർ സ്വന്തം നിലയ്ക്കു് ആരംഭിച്ച പ്രഥമ വിദ്യാലയം കോട്ടയത്തെ സി. എം. എസ്. സ്കൂളാണു്. 1817–ൽ റാണി പാർവതിഭായിയുടെ സഹായത്തോടെ സ്ഥാപനം തുടങ്ങി. ഓരോ പള്ളിയോടും അനുബന്ധിച്ചു് ഓരോ മലയാളം സ്കൂൾ ആരംഭിക്കുക എന്ന മിഷണറിമാരുടെ ലക്ഷ്യം ഏറെക്കുറെ സാക്ഷാത്കരിച്ചതു് ഹെൻറിബേക്കർ എന്ന മിഷണറിയാണു്.

1824–ൽ 51 വിദ്യാലയങ്ങളിലായി 1333 വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിച്ചിരുന്നു. എഴുത്തും വായനയും ലഘുഗണിതവും ഉൾപ്പെടുന്നതായിരുന്നു പാഠ്യപദ്ധതി. ഓലയിലും കടലാസിലുമുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. മിഷണറിമാരുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളാണു്

48 Dr. K. V. Eapen, Church Missionary Society and Education in Kerala, Kollet Publications, Kottayam 1985 എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദവിവരങ്ങൾ കാണുക.

ഇവിടെയെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഇക്കാലത്തു് ഹിന്ദുക്കൾ സംഘടിച്ചു് ചില വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിക്കയുണ്ടായി. അവിടെയും മിഷണറിമാരുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങൾതന്നെ ഉപയോഗിച്ചു. മിഷണറിമാരുടെ സ്കൂളുകളിൽ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മക്കളാണു മുഖ്യമായും പഠിച്ചിരുന്നതു്. ഹിന്ദുക്കൾക്കു ജാതിഭേദം നോക്കാതെ പ്രവേശനം നൽകിയിരുന്നു. പൊതുവേ മിഷണറി സ്കൂളുകളിൽ ചേരുന്നതിൽ ക്രൈസ്തവർക്കും അക്രൈസ്തവർക്കും വലിയ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണു ചരിത്രവസ്തുത. ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിലേക്കു് കേരളജനതയെ നയിക്കാൻ മിഷണറിമാർ സാമ്പത്തികമായും മാനസികമായും ശാരീരികമായും ഏറെ ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ അദ്ധ്യാപകരിൽ അധികവും ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നു എന്നതു കൗതുകകരമായ ഒരു ചരിത്രസത്യമാണു്. 1824–ൽ ഗോവിന്ദൻനായർ, ശങ്കരൻനായർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടറന്മാരെ മിഷണറിമാർ നിയോഗിച്ചതായി രേഖകളുണ്ടു്. ഗുരുവായൂർമുതൽ അടൂർവരെയുള്ള പ്രദേശത്തു് മിഷണറിസ്കൂളുകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പ്രൈമറി അപ്പർ പ്രൈമറി സ്കൂളുകളുടെ നിലവാരത്തിലുള്ളവയായിരുന്ന ഈ മലയാളം സ്കൂളുകൾ.

5. 3. 6 1817–ൽ ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയുടെ ഭവനത്തിലാണു് കേരളത്തിലെ പ്രഥമ ഹൈസ്കൂൾ നിലവിൽ വന്നതു്. പ്രഥമ സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷു് വിദ്യാലയം തിരുവനന്തപുരത്തു് ആരംഭിക്കുന്നതിനു പതിനേഴു വർഷം മുമ്പാണിതു് എന്ന കാര്യം അനുസ്മരിക്കുക. ഗ്രാമർസ്കൂൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ വിദ്യാലയത്തിനു് 1821–ൽ ഹെൻറിബേക്കർ പ്രത്യേകം കെട്ടിടം നിർമ്മിച്ചു. മലയാളം സ്കൂളുകളിൽനിന്നു പഠിച്ചിറങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഉപരിപരിശീലനം നൽകാനായിരുന്നു ഗ്രാമർസ്കൂൾ. കോട്ടയം കോളജിൽ ചേർന്നു വൈദികരാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെയും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടവരെയും ഇവിടെ പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്നു. 1834–ൽ ഇവിടെ നാല്പത്തേഴു വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ടായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരല്ലാത്തവരും വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. ഇംഗ്ലീഷു്, സംസ്കൃതം, സുറിയാനി എന്നീ ഭാഷകളും ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളും തർജമയുടെ സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും ഇവിടെ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും സ്കോളർഷിപ്പും നൽകിയാണു് വിദ്യാലയം നടത്തിയിരുന്നതു്! 1838 മുതൽ ഈ വിദ്യാലയം സി. എം. എസ്. കോളജ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു. മതപഠനത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടു് ആലപ്പുഴയിലും കൊച്ചിയിലും തൃശ്ശൂരിലും മിഷണറിമാർ ഹൈസ്കൂളുകൾ ആരംഭിച്ചു. 1839–ൽ ജോസഫ് പീറ്റ് മാവേലിക്കരയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ തുടങ്ങി.

5. 3. 7 1817–ൽ ബഞ്ചമിൻ ബയിലി ഏറെറടുത്ത കോട്ടയം കോളജ് ജോസഫ് ഫെൻ, വിലൃംഡോറാൻ, ജോസഫ് പീറർ എന്നിവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കേരളീയരും യൂറോപൃന്മാരുമായ അദ്ധ്യാപകരുടെ സഹായത്തോടെ പുരോഗമിച്ചു. തുടക്കത്തിൽ മല്പാന്മാരും മുൻഷിമാരും സുറിയാനിയും മലയാളവും സംസ്കൃതവും സാമ്പ്രദായികരീതിയിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. സായ്പന്മാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും പാശ്ചാത്യബോധനശൈലിയും സ്വീകരിച്ചു. ക്രമേണ അദ്ധ്യാപനം മുഴുവൻ ആധുനിക പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായത്തിലായി. ഗണിതശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ആധുനികശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ എന്നീ വിഷയങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ടെലിസ്കോപ്പ്, മാജിക് ലാന്റേൺ, പമ്പുകൾ, മൈക്രോസ്കോപ്പ് തുടങ്ങിയ ഉപകരണങ്ങൾ ഇവിടെ അധ്യാപനത്തിനു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഓരോ വിഷയത്തിലും പ്രഗല്ഭരായ അദ്ധ്യാപകരെ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ സ്ഥാപനം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. ഉദാഹരണത്തിനു്, ഹീബ്രു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു് യഹൂദറബ്ബിയാണു്. അനേകം വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളടങ്ങുന്ന ഒരു ലൈബ്രറിയും അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

5. 3. 8 ഇതിനിടയിൽ പുത്തൻകൂർ നസ്രാണികളും മിഷണറിമാരും പിണക്കത്തിലായി. 1836–ൽ മാവേലിക്കര സൂനഹദോസിൽവച്ചു മിഷണറിമാരുമായുള്ള ബന്ധം സുറിയാനിക്കാർ വിച്ഛേദിച്ചു. തുടർന്നുണ്ടായ ഒത്തുതീർപ്പനുസരിച്ചു കോട്ടയം കോളജ് സുറിയാനിക്കാർക്കാണു ലഭിച്ചതു്—അതാണു പഴയ സെമിനാരി, കോട്ടയത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി. മിഷണറിമാർ അന്നത്തെ പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന ജോസഫ് പീററിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എഴുപത്തഞ്ചു വിദ്യാർത്ഥികളോടുകൂടി ഇന്നത്തെ സി. എം. എസ്. കോളജ് ആരംഭിച്ചു. കോട്ടയം കോളജിലുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥശേഖരം സി. എം. എസ്. കോളജിലേക്കു മാറി. അങ്ങനെ 1838–ൽ സി. എം. എസ്. കോളജ് തുടങ്ങി. തുടക്കത്തിൽ മതവിഷയങ്ങൾക്കു പ്രാമുഖ്യം കല്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ക്രമേണ അതു് ഒരു പൊതുവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനമായി മാറി. സർക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാനുള്ള ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമാണു് ഇവിടെ നൽകിയിരുന്നതു്. 1855–ൽ റിച്ചാർഡ് കൊളിൻസ് പ്രിൻസിപ്പലായി ചാർജെടുത്തപ്പോൾ ഇവിടെ ഫീസ് ഏർപ്പെടുത്തി—കാൽ രൂപയായിരുന്ന ട്യൂഷൻഫീസ്; ബോർഡിംഗിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കു് ബോർഡിംഗ് ഫീസായി നാലു ചക്രവും. അതുവരെ കുട്ടികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമല്ല ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും പുസ്തകവും കടലാസും സൗജന്യമായി നൽകിയിരുന്നു. 1857–ൽ ഇന്ത്യയിൽ മൂന്നു സർവകലാശാലകൾ നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ സി. എം. എസ് കോളജ് മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയുടെ അംഗീകൃതകോളജായി

മാറി. എന്നാൽ,1870–ലാണ് ആദ്യമായി ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഇവിടെ നിന്നു സർവകലാശാലാ പരീക്ഷ എഴുതുന്നതു്. 1882–ൽ ഇതു് എഫ്. എ. കോഴ്സ് നടത്തുന്ന സെക്കൻസ് ഗ്രേഡ് കോളജായി ഉയർത്തി. 1893–ൽ ഇവിടെനിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ ആദ്യമായി എഫ്. എ. പരീക്ഷ എഴുതി. 'കോട്ടയം കോളജ്' എന്ന പരാമർശം പലപ്പോഴും തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചരിത്രം തെല്ലൊന്നു വിസ്തരിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടതു്.

5. 3. 9 സി. എം. എസ്.മിഷണറിമാരുടെ ഭാര്യമാർ കേരളത്തിൽ വനിതകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നേതൃത്വം നല്കി. ബേക്കർ, ബയിലി, ഫെൻ എന്നീ സായ്പന്മാരുടെ ഭാര്യമാർ പെൺകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി സ്വഭവനങ്ങളിൽ വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. 1819–ൽ ആരംഭിച്ച മിസ്സിസ് ബേക്കറിന്റെ സ്കൂൾ വളരെ വേഗം പുരോഗമിച്ചു. അറുപതു സംവത്സരം അവർ ആ സ്ഥാപനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കയുണ്ടായി. 1865–ൽ ആ സ്ഥാപനം ഇന്നു് അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിശാലമായ വളപ്പിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ബേക്കർ സായ്പിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളാണു് ഈ ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിന്റെ സർവ്വ ചെലവുകളും വഹിച്ചിരുന്നതു് എന്നറിയുമ്പോൾ മിഷണറിമാരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സേവനോത്സുകത വ്യക്തമാകുമല്ലോ. കേരളത്തിലെയെന്നല്ല, ഭാരതത്തിലെത്തന്നെ പ്രഥമവനിതാവിദ്യാലയം എന്നു് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാം എന്നു തോന്നുന്നു. 1820–ൽ മിസ്സിസ് നോർട്ടന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആലപ്പുഴയിലുണ്ടായ വനിതാവിദ്യാലയവും ചരിത്രപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിന്റെ അന്ത്യമായപ്പോൾ സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാർ സ്ഥാപിച്ചുനടത്തിയിരുന്ന വിവിധ സ്കൂളുകളിലായി നാലായിരത്തോളം വിദ്യാർത്ഥിനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

5. 3. 10 ഈഴവർ, തീയർ, പറയർ, പുലയർ, ചാന്നാന്മാർ, നാടാന്മാർ, കുറവർ, മലയരയന്മാർ, നായാടികൾ തുടങ്ങിയവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു മിഷണറിമാർ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു. അവരിൽത്തന്നെ ഏറ്റവും പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന അടിമവിഭാഗങ്ങളുടെയും നായാടികളുടെയും ഉദ്ധാരണത്തിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകം വിദ്യാലയങ്ങൾ അവർ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ പ്രകരണത്തിൽ അവിസ്മരണീയരാണു് ഹെൻറിബേക്കർ (ജൂനിയർ), ജോൺ ഹോക്സ്വർത്ത് എന്നീ സായ്പന്മാർ. സർക്കാർ വിദ്യാലയങ്ങൾ അവർണർക്കു ജാതിനോക്കി പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചിരുന്ന കാലത്താണു് മിഷണറിമാർ ഈ വിലപ്പെട്ട സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചതു്. അങ്ങനെ വിലയിരുത്തുമ്പോഴാണു് ക്രൈസ്തവവിദ്യാലയങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികപരിവർത്തനത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനകൾ സ്പഷ്ടതരമാകുക.

5. 3. 11 പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമിഷണറിമാരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതപഠനത്തിനു കല്പിച്ചിരുന്ന പ്രാധാന്യംമൂലം കത്തോലിക്കർ അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചേർന്നുകൂടാ എന്നു മതാധികാരികളുടെ വിലക്കുണ്ടായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിനു് ഇംഗ്ലീഷു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ മേന്മ കുറെക്കാലത്തേക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും ഉർവശീശാപം ഉപകാരമായി എന്ന മട്ടിലായിരുന്നു പിന്നീടുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ. വിഭവശേഷിയും ആൾശേഷിയും ഒട്ടും കുറവില്ലാത്ത കത്തോലിക്കസഭ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നായിരുന്നു ആ രംഗത്തു് അവരുടെ വളർച്ച. സ്കൂളുകളും കോളജുകളും നാടിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലുണ്ടായി. ചുരുക്കത്തിൽ ക്രൈസ്തവരിലെ വിഭാഗീയത കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങൾ പെട്ടെന്നു വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

ആറ്

പാഠപുസ്തകങ്ങൾ

6. 1. 1 നവീന രീതിയിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെ ക്രൈസ്തവർ കേരളത്തിനു നൽകിയ സംഭാവന പലപ്പോഴും പ്രശംസാവിഷയമാകാറുണ്ടെങ്കിലും തദനുബന്ധമായി അവർ നടത്തിയ ഗ്രന്ഥരചനാസംരംഭങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആധുനിക സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾ കേരളീയർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു് ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാരാണു്. ഉള്ളടക്കം, സംവിധാനം, അച്ചടി എന്നിവയിലെല്ലാം ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തുന്നവയായിരുന്നു പാശ്ചാത്യ മിഷണറിമാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ആദ്യകാലപാഠപുസ്തകങ്ങൾ. നവീന രീതിയിലുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിർമിച്ചതിനുള്ള മുഴുവൻ ബഹുമതിയും കേരളവർമ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനു നൽകുന്നവർ ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

6. 1. 2 1867 മാർച്ചിലാണു് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു് പാഠപുസ്തകസമിതി രൂപീകരിക്കുന്നതു്. അണ്ണാജിരായർ അദ്ധ്യക്ഷനായുള്ള ആ സമിതിയിൽ കേരളവർമ്മ, സുബ്ബാദീക്ഷിതർ, കോളജു് മുൻഷി രാമൻ തമ്പി എന്നിവർ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. തൊട്ടടുത്ത വർഷം ഇരുപത്തിമൂന്നു വയസ്സുകാരനായ കേരളവർമ്മ സമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി. 1868 മുതൽ കേരളവർമ്മയുടെ സന്മാർഗ സംഗ്രഹ

വും വിജ്ഞാനമഞ്ജരിയും ഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതായി ഉള്ളൂർ[49] രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ധനതത്ത്വനിരൂപണം ഒന്നാം പാഠം, രണ്ടാം പാഠം, മൂന്നാം പാഠം തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം ഇൻഡ്യാചരിത്രം എന്നീ കൃതികളും കേരളവർമയുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ 1774–ന മുമ്പ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആറു വത്സരത്തെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷമാണ് ബുക്ക് കമ്മറ്റി വീണ്ടും സജീവമാകുന്നതു. 1895–ൽ പ്രസിദ്ധമായ മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം പുറത്തുവന്നു. 1897–ൽ പാഠപുസ്തകസമിതിയുടെ പ്രവർത്തനം നിലച്ചു. പാഠപുസ്തകസമിതിയോടു ബന്ധപ്പെട്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലത്തു കേരളവർമ്മ രചിച്ച ഇരുപതോളം ഗദ്യകൃതികളും മറ്റു ലേഖനങ്ങളും ബാലകഥകളും നവീനഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃകകളാണ്. കേരളവർമ്മയെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്ന മുണ്ടശ്ശേരിപോലും ഇക്കാര്യം തുറന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'കേരളവർമ്മയ്ക്കും മറ്റും ലളിതമലയാളശൈലി സ്വാധീനമല്ലായിരുന്നുവോ? അല്ലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നടാടെ തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച തിരുവിതാംകൂർ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി, അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ലാതായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്കവിധം ലളിതലളിതമാണ്.'[50]

എന്നു രാജരാജന്റെ മാറെറാലിയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

'ഭാഷാഗദ്യം സംബന്ധിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു പലതരത്തിലുള്ള ശൈലികളുണ്ടായിരുന്നു'[51]

എന്നു ഉള്ളൂർ നൽകുന്ന വിശദീകരണംകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഇതേക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ പണ്ഡിതന്മാരും ഗവേഷകരും നടത്തിയിട്ടുള്ള വിവാദങ്ങളും അപ്രസക്തങ്ങളായിരുന്നു എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

'കഥയ്ക്കു കഥ പറയുന്ന ശൈലി, ഉപപാദനത്തിനു ഉപപാദനശൈലി, പ്രഭാഷണത്തിനു പ്രഭാഷണശൈലി— ഈ തിരിച്ചറിവു കേരളവർമ്മയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു'[52]

എന്നു പറയുമ്പോഴും, ഉള്ളൂർ ഒതുക്കിപ്പറഞ്ഞതു വിടർത്തിപ്പറയുകമാത്രമാണല്ലോ പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായർ ചെയ്യുന്നതു.

1868–ൽ തമ്പുരാൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ബുക്കു കമ്മറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനാവുകയും ഇന്നാട്ടിൽ മലയാളത്തെ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വഴങ്ങുന്ന ഒരുപകരണമാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടി പ്രവർത്തിക്കയുംചെയ്തു. എളുപ്പത്തിൽ ആർക്കും മറക്കാവുന്നതല്ല ഈ കഥകൾ![53]

---

49 കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം നാല്, പുറം 426.

50 രാജരാജന്റെ മാറെറാലി 1968 പുറം 23.

51 കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം നാല്, പുറം 438.

52 പുനരാലോചന എൻ. ബി. എസ് 1986 പുറം 162.

53 മലയാളസാഹിത്യവിമർശം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം 1981 പുറം 42

എന്നു് ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോടു് പറയുന്നതിനോടു് ആരും വിയോജിക്കയില്ല.

6. 2. 1 എന്നാൽ, ഖേദകരമായ ഒരു കാര്യമുണ്ടു്: പാഠപുസ്തകങ്ങളും നിർമ്മിക്കാനും 'മലയാളത്തെ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വഴങ്ങുന്ന ഒരുപകരണമാക്കുവാനും ആദ്യം തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയവരെ നമ്മളും മറക്കുന്നു! തിരുവിതാംകൂർ മാത്രമല്ലല്ലോ മലയാളികളുടെ മാതൃഭൂമി! തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ മാത്രമല്ലല്ലോ മലയാളികളും പഠിച്ചിരുന്നതു്! കേരളത്തിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നല്ലൊരുപങ്കു് തിരുവിതാംകൂർ പാഠപുസ്തകസമിതിയുടെ സ്വാധീനമേഖലയ്ക്കു പുറത്തായിരുന്നു. ഇതു പാഠപുസ്തക സമിതി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയ 1868മുതലുള്ള കാര്യം. അതിനുമുമ്പു് ഇവിടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളില്ലായിരുന്നു എന്ന ധാരണയും തിരുത്തേണ്ടതാണു്. മലയാള ഭാഷാസാഹിത്യം, വ്യാകരണം, ചരിത്രം, ആധുനികശാസ്ത്രം എന്നിവയിലെല്ലാം ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ മികച്ച പാഠപുസ്തകങ്ങളും മലയാളത്തിലുണ്ടായി; വിദ്യാർത്ഥികളും അവ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കയുംചെയ്തു. ഈ രംഗത്തെ ബാലാരിഷ്ടതകളും തരണംചെയ്യാൻ മലയാളഭാഷയെ സഹായിച്ചതു ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാരാണു്.

6. 2. 2 മലയാള പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ കാര്യം ആദ്യം പരിഗണിക്കാം. ലക്ഷണയുക്തമായ ആദ്യത്തെ മലയാള പാഠാവലി നിർമ്മിച്ചതു് ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടാണു്—'പാഠമാല.' കേരളവർമ്മയ്ക്കു പതിനഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോഴും, 1860—ൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'പാഠമാല' പ്രചാരത്തിൽ വന്നു. തുടർച്ചയായി അനേകം പതിപ്പുകളുണ്ടായി. അക്കാലത്തു് മലബാറിൽ സംസ്കൃംവിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിയവരെല്ലാം മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും പഠിച്ചതു് ഈ സമാഹാരത്തിലൂടെയാണു്. പഞ്ചതന്ത്രം, വേതാളചരിതം, രാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, മുദ്രാരാക്ഷസം, കേരളവർമ്മരാമായണം, ഉത്തരരാമായണം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, ജ്ഞാനസ്നാന, ശീലാവതി, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തവയായിരുന്ന പദ്യഭാഗങ്ങളും. മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും പഴക്കമേറിയ സാഹിത്യകൃതിയായ 'രാമചരിത'ത്തിൽനിന്നുള്ള അഞ്ചു പാട്ടുകളും ഈ പാഠാവലിയിൽ ചേർത്തിരുന്നു. അച്ചടിയിലില്ലാതിരുന്ന ഈ വിശിഷ്ടപദ്യകൃതികളെത്രയും ശേഖരിച്ചു പരിശോധിച്ചു് ഉത്തമഭാഗങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തു പാഠമാല സംവിധാനംചെയ്ത ഗുണ്ടർട്ടിനെ അനുസ്മരിക്കാതെ തിരുവിതാംകൂറിലെ പാഠപുസ്തക സമിതിയുടെ സേവനങ്ങളെ വിലയിരുത്തിയാൽ അതു സാധുവാകയില്ല. ജർമ്മൻകാരനായ ഗുണ്ടർട്ടു്, വിപുലമായ ഗ്രന്ഥശേഖരവും പണ്ഡിതസദസ്സുമുണ്ടായിരുന്ന രാജകീയ നഗരമായ തിരുവന

ന്തപുരത്തിരുന്നുകൊണ്ടല്ല ഇതു നിർവഹിച്ചതു് എന്ന കാര്യവും ഓർമിക്കണം. ഒരു ക്രൈസ്തവമിഷണറിയുടെ പ്രതിബദ്ധത അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നതു മറക്കരുതു്. എന്നിട്ടും മലയാള കവിതയുടെ ഉത്തമ പരിച്ഛേദമാകാൻ വേണ്ടതെല്ലാം 'പാഠമാല'യിൽ അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുത്തി. ഇതിനെ സാഹസികം എന്നുതന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.

6. 2. 3 1859—ൽ കേരളം വിട്ടു സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിയ ഗുണ്ടർട്ടിനു വീണ്ടും കേരളത്തിലേക്കു വരാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ബാസൽമിഷൻ അധികാരികൾ ഇതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. പ്രാദേശിക സംസ്കാരത്തോടു് ഗുണ്ടർട്ടു് പ്രകടിപ്പിച്ച സാഹസികമായ പ്രതിപത്തി പലർക്കും അനിഷ്ടകരമായിരുന്നു എന്നതിനു സൂചനകളുണ്ടു്. ഒന്നരനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പു് കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഗുണ്ടർട്ടു് ശേഖരിച്ച മലയാള ക്ലാസിക്കുകളുടെ പകർപ്പുകൾ ടൂബിങ്ങനിലെ സർവകലാശാലാ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ കാണുകയുണ്ടായി. സഹായികളായ മൻഷിമാരെക്കൊണ്ടു കടലാസിൽ പകർത്തിച്ചെടുത്ത ഈ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൈയക്ഷരത്തിലുള്ള തിരുത്തലുകൾ കാണാം. മൂലഗ്രന്ഥവുമായോ മറ്റു പകർപ്പുകളുമായോ പകർത്തിയെഴുതിയതു സൂക്ഷ്മമായി ഒത്തുനോക്കിയതിന്റെ മുദ്രകളാണു് ഈ തിരുത്തലുകൾ. അങ്ങിങ്ങു് വ്യാഖ്യാനരൂപത്തിലുള്ള ചില കുറിപ്പുകളും കാണാം. രാമചരിതം, അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടു്, കേരളവർമരാമായണം, ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടു്, മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടു്, കൃഷ്ണഗാഥ, മുദ്രാരാക്ഷസം ഭാഷാഗാനം, ഉത്തരരാമായണം, ദേവീമാഹാത്മ്യം, സീതാവൃത്തം, സീതാസ്വയംവരം, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം, ഏകാദശി മാഹാത്മ്യം, പഞ്ചതന്ത്രം പാട്ടു്, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം പാട്ടു്, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, ഭദ്രദീപം വ്യവഹാരമാല എന്നിവയുടെ സമ്പൂർണ പകർപ്പുകൾ ടൂബിങ്ങനിലെ ഹസ്തരേഖാലയത്തിലുണ്ടു്. മഹാഭാരതം, അധ്യാത്മരാമായണം തുടങ്ങി ചില കൃതികളുടെ ഒന്നിലേറെ പകർപ്പുകൾ ഇവിടെ കാണുകയുണ്ടായി. ഇത്രയേറെ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ക്ഷമാപൂർവം കടന്നുപോയ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'പാഠമാല' പ്രാചീന മലയാളകവിതയുടെ പ്രദർശനശാലയായതിൽ വിസ്മയമില്ല. പാഠമാലയുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതിയും ടൂബിങ്ങനിലുണ്ടു്. പാഠമാലയിലെ ഗദ്യഭാഗങ്ങൾ ഗുണ്ടർട്ടുതന്നെ എഴുതിയുണ്ടാക്കി എന്നു ന്യായമായും വിശ്വസിക്കാം. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൈയക്ഷരത്തിലുള്ള പല ഗദ്യപാഠങ്ങളും മൂലപ്രതിയിൽ കാണുകയുണ്ടായി. പാഠപുസ്തകരചനയിൽ ഗുണ്ടർട്ടിനു സഹായികളുണ്ടായിരുന്നു.

'ഈ പ്രവൃത്തിയിലെല്ലാം സായ്പിനെ മുഖ്യമായി സഹായിച്ചവരിൽ ഒരാൾ കൊല്ലം 985—ൽ മൂപ്പുകിട്ടിയ കൊച്ചിയിലെ

വീരകേരളവർമ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പുത്രനും ക്രിസ്തു മതാവലംബിയുമായിരുന്ന യാക്കോബു രാമവർമൻ എന്ന ആളായിരുന്നു'[54]

എന്നു് ജോസഫ് മൂളിയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

6. 2. 4 പാഠമാലയിൽനിന്നു് ഒരു ഗദ്യഭാഗം:

'അന്യായം എന്ന പെരായിട്ട ഒരു നഗരം ഉണ്ടു. ആ നഗരത്തിൽനിന്നു പയറു മെടിപ്പാനായിട്ട ഒരുത്തൻ അവിടെ ചെന്നു. വില പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഇടങ്ങഴിയുടെ പുറംകൊണ്ടു അളക്കണം എന്ന കച്ചൊടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. പുറംകൊണ്ടു അളക്കുന്നതു ഒരെടത്തും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതാകകൊണ്ടു മര്യാദപൊലെ അകംകൊണ്ടു അളക്കണമെന്ന പയറു മെടിപ്പാൻ ചെന്നവനും പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ രണ്ടാളും തമ്മിൽ തർക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പൊഴും ആ പട്ടണത്തിലുള്ളവർ അവിടെ ചെന്നു വിചാരിച്ചു രണ്ടാളുടെ പക്ഷവും അനുസരിക്കാതെ മധ്യസ്ഥമായിട്ട ഇടങ്ങഴി ചരിച്ചുവെച്ചു് അളക്കെണമെന്ന വിധിച്ചു.'

മറെറാരു ഭാഗം:

'ബ്രഹ്മചാരിയായിട്ട ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവനെ ഒരുത്തൻ ചാത്തത്തിന്നു ക്ഷണിച്ചു ഊട്ടി. മറെറാരുത്തൻ വറുത്ത അരിപ്പൊടി കൊടുത്തു. അതു കുടത്തിലാക്കി തുണികൊണ്ടു മൂടികൊണ്ടുവരുന്ന വഴിക്കു മനൊരാജ്യം വിചാരിച്ച പ്രകാരം. ഈ അരിപ്പൊടി വിറെറ ഒരു പെണ്ണാടിനെ മെടിക്കണം. അതു് ഒരു് ആണ്ടിൽ രണ്ടു കുട്ടിയെ പ്രസവിക്കും. അപ്രകാരം പ്രസവിച്ചു വളരെ കൂട്ടം ഉണ്ടായാൽ അതിനെ വിറെറ ഒരു പശുവിനെ മെടിക്കണം. ആ പശു പെറു മുമ്പിലത്തെപോലെ പശുക്കളും കാളകളും വളരെ ഉണ്ടാകും. പിന്നെ കാളകളെക്കൊണ്ടു കൃഷിചെയ്തു വളരെ നെല്ലു് ഉണ്ടാക്കെണം. അപ്പൊഴും ഞാൻ പണക്കാരനാകുന്നു എന്നു അറിഞ്ഞാൽ വിവാഹം ചെയ്വാൻ പലരുവരും പെണ്ണിനെ തരും. അവളിൽ ഒരു മകനുണ്ടാകും. അവനു സൊമശർമാവു് എന്നു പേരിടെണം. പശുക്കളെ തീററാൻ കൊണ്ടുപൊയിക്കൊണ്ടു വരുമ്പൊഴും ഭാര്യ കിടാവിനെ നൊക്കാതെ പശുവിനെ കറക്കാൻ പൊയെങ്കിൽ ഞാൻ അവളെ വടികൊണ്ടു അടിക്കുമെന്നു മനൊരാജ്യം വിചാരിച്ചു കൈയിലിരുന്ന വടി ചുററി വീശി. അപ്പൊഴും അരിപ്പൊടി ഇട്ടിരുന്ന കുടം പൊട്ടി താഴത്തു വീണു. അരിപ്പൊടി ഒക്കെയും മെയ്യിലായപ്പൊഴും സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടുണർന്നവനെപൊലെ പിന്നെ ദുഃഖിച്ചു. അതുകൊണ്ടത്രെ വരാനുള്ള കാര്യം മുമ്പിൽ വിചാരിക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞതു.'

---

54 കെ. പി. വറീദ്, ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട്, എൻ. ബി. എസ്. 1973, പു. 125.

6. 2. 5 പാഠമാല പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു് ഒമ്പതു വർഷം മുമ്പു തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു മലയാള പാഠപുസ്തകമുണ്ടു്—'പാഠാരംഭം'. ലക്ഷണയുക്തമായ ഈ ഒന്നാംപാഠത്തിന്റെ കർത്താവു് ആരാണെന്നു വ്യക്തമല്ല. തലശ്ശേരി മിഷൻകാരുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണു്. 'തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിതം 1851' എന്നുമാത്രം പുസ്തകത്തിന്റെ പുറംചട്ടയിലുണ്ടു്. 1851—ലെ പകർപ്പു ടൂബിങ്ങനിൽ ഈ ലേഖകൻ കണ്ടു. മലയാളഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ കാണുന്നതനുസരിച്ചു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 1862—ലെ പതിപ്പു് ലണ്ടൻ ഇന്ത്യാ ആഫീസു് ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. ഇതും അച്ചടിച്ചതു് തലശ്ശേരിയിലാണു്. ഇപ്പോഴും രണ്ടു പതിപ്പുകളും മാത്രമാണു് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും ഇതിലേറെ പതിപ്പുകളും ആയിരക്കണക്കിനു കോപ്പികളും അച്ചടിച്ചിരിക്കണം. മലയാളലിപികളും, അക്ഷരസംഖ്യയനുസരിച്ചു ക്രമീകരിച്ച വാക്കുകളും, പഴമൊഴികളും, മഹാഭാരതാദി ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ലളിതഭാഗങ്ങളും എന്നിവയാണു് ഉള്ളടക്കം. മഹാഭാരതത്തിൽനിന്നു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു കണ്ണപവ്വത്തിലെ കാക്കകളും അരയന്നവും എന്ന ഉപാഖ്യാനമാണു്. മലയാളത്തിലെ പ്രഥമമലയാളപാഠപുസ്തകം എന്ന ബഹുമതി ഈ കൃതിക്കാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇനി ആ സ്ഥാനം മറേറതെങ്കിലും കൃതിക്കു വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നാലും ശാസ്ത്രീയമായ ആസൂത്രണം, കേരളീയമായ ഉള്ളടക്കം, ഭാരതീയമായ വീക്ഷണം എന്നിവയുടെ പേരിൽ ഈ കൃതി ശാശ്വത യശസ്സു് നേടിയിരിക്കുന്നു.

6. 2. 6 ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം 1851—ൽ 'തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിത'ത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതിനുള്ള സ്ഥാനം സൂചിപ്പിക്കാൻ മാത്രമാണു് ഇപ്പോഴും ഇക്കാര്യം അനുസ്മരിച്ചതു്. ഉള്ളടക്കം മുമ്പു ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ (4. 4. 1). ക്ലാസ്സുമുറിയിൽ മലയാളവ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ആസൂത്രിതപദ്ധതി വിജയകരമായി നടത്തിത്തുടങ്ങിയതു് മലബാറിലാണു്; ഗുണ്ടർട്ടാണു് ഇതു സാദ്ധ്യമാക്കിയതു്. ഗുണ്ടർട്ടു് രചിച്ച മലയാളഭാഷാവ്യാകരണത്തെ ആശ്രയിച്ചുള്ള വ്യാകരണബോധനം മലബാറിൽ അനുസ്യൂതം തുടർന്നുപോന്നു. ഗാർത്തുവെയിററിന്റെ വ്യാകരണത്തിനുണ്ടായ പ്രചാരവും അനുസ്മരിക്കുക.

6. 2. 7 പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർക്കു പ്രിയപ്പെട്ട കൃതിയായിരുന്നു 'പഞ്ചതന്ത്രം'. 1847—ൽ 'പഞ്ചതന്ത്ര'ത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചെടുത്ത മറെറാരു പഞ്ചതന്ത്രം 1861—ൽ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു് അച്ചടിച്ചിറക്കി. ഇതായിരുന്നു അടുത്തകാലംവരെ നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന ധാരണ. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴും 1857—ൽ തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിതത്തിൽ അച്ചടിച്ച പഞ്ചതന്ത്രം

ട്യൂബിങ്ങനിൽ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു—'പഞ്ചതന്ത്രം കിളിപ്പാട്ട്'. മലയാളം സ്കൂൾ പഞ്ചതന്ത്രം എന്ന ഉപശീർഷകം നേടത്തക്കവെണ്ണം ഈ കൃതി മലയാളഭാഷാ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ അനിവാര്യഭാഗമായിത്തീർന്നു. ബാസൽമിഷൻകാരുടെ പഞ്ചതന്ത്രം കിളിപ്പാട്ടിനു് അനേകം പതിപ്പുകളുണ്ടായി. ഇതിനുപുറമെ മദ്രാസ് സീരീസ് ഓഫ് മലയാളം ക്ലാസിക്സ് എന്ന പരമ്പരയിൽ ഒന്നാമത്തെ പുസ്തകമായി എൽ. ഗാർത്തുവെയിറ്റിന്റെ വിശദമായ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1870-ൽ ബാസൽ മിഷൻ പ്രസ്സിലാണു് മദിരാശി സർവകലാശാലയുടെ പാഠപുസ്തകമായിരുന്ന ഈ കൃതി അച്ചടിച്ചതു്. ഇതിനും തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ പല പതിപ്പുകളുണ്ടായി. മലബാറിലെ മലയാള പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ പഞ്ചതന്ത്രം കിളിപ്പാട്ടിനു ലഭിച്ച പ്രാമാണ്യം പരിഗണിച്ചിട്ടായിരിക്കണം.

> 'പഞ്ചതന്ത്രം കിളിപ്പാട്ട പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഗുണ്ടർട്ടും ഗാർത്തുവെയിറ്റും വലിയ ഉത്സാഹം കാണിച്ചതു് നന്ദിപൂർവം സ്മരിക്കേണ്ട മറ്റൊരു സംഗതിയാണു്'[55]

എന്നു് പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായർ എഴുതുന്നതു്. പാഠപുസ്തകം എന്ന നിലയിൽ പഞ്ചതന്ത്രത്തിനും ഇത്രയേറെ പ്രാധാന്യം നൽകിയതു് എന്തുകൊണ്ടു്? ഒരു പ്രഭാഷണത്തിനിടയിൽ ആനുഷംഗികമായി പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായർ ഇതിനു മറുപടി പറഞ്ഞതായി ഓർക്കുന്നു. മിഷണറിമാർക്കു തങ്ങളുടെ മതത്തോടു തികഞ്ഞ പ്രതിബദ്ധത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര മതേതര ഉള്ളടക്കമുള്ളവയായിരിക്കണം എന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഉത്തമപാഠപുസ്തകമാണു് 'പഞ്ചതന്ത്രം കിളിപ്പാട്ട്'; പോരെങ്കിൽ മതഭേദങ്ങൾക്കു് അതീതമായ മൂല്യങ്ങൾ ആ കൃതിയിൽ ഉണ്ടുതാനും. ഗുപ്തൻനായരുടെ നിരീക്ഷണം സാധൂകരിക്കുന്നതാണു് മദ്രാസ് സീരീസ് ഓഫ് മലയാളം ക്ലാസിക്സ് എന്ന പരമ്പരയിലെ രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകം—'ചാണക്യസൂത്രം അല്ലെങ്കിൽ മുദ്രാരാക്ഷസം'[56] കൊച്ചി സെന്റോമാസാ അച്ചുകൂടത്തിൽ 1878-ൽ ഈ കൃതി അച്ചടിച്ചതായും അതിന്റെ പകർപ്പു് മദിരാശി ആർക്കൈവ്സിൽ ഉള്ളതായും മലയാളഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ കാണുന്നു. ഇതിനു പത്തുവർഷംമുമ്പു് 1868-ൽ അച്ചടിച്ച 'ചാണക്യസൂത്രം' ട്യൂബിങ്ങനിലുണ്ടു്. ഗാർത്തുവെയിറ്റിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ ഈ പതിപ്പിൽ അർത്ഥവ്യക്തതയ്ക്കുവേണ്ടി പദങ്ങൾ തിരിച്ചുതിരിച്ചു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സൗകര്യം കരുതിയാണു് ഇങ്ങ

---

55 പുനരാലോചന, 1986, പു. 162.

56 ഈ പരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ പോകുന്ന മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടിക ചാണക്യസൂത്രത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതത്തിലുണ്ടു്—മഹാഭാരതത്തിലെ സംഭവപർവം, അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, പഞ്ചതന്ത്രം, നളചരിതം, വേതാളചരിതം.

ആ 'നന്ദം ഉണ്ടായീ 'ലേ 'തും ഭൂപതി-തന്നിക്ക 'ള്ളിൽ. || 25 ||
എന്തൊ'രു-കഴിവു'ള്ളൂ, സന്തതി 'യുണ്ടാവാൻ എ(ന്ന)
ആ 'ന്തരാ വളർന്നീടും-ചിന്തയോടി 'രിക്കും-പോൾ, || 26 ||
എത്രയും തപോ-ബലം ഉള്ളോ-'രു-മഹാമുനി
തത്രൈ വന്നിതു, നന്ദ-ഭൂ-പതി-തന്നെ കാണ്മാൻ. || 27 ||
അക്കണ്ണു സമന്വായ-വിപ്രനെ കണ്ടു, നൃപൻ
അർഘ്യ-പാദ്യാദികളെ 'ക്കൊണ്ടു പൂജിച്ചീടിനാൻ. || 28 ||
മാമുനി-പാദം കഴുകിച്ച-നീർ കോരി തന്നെ
ഭാമിനിമാരെ തളിച്ചീടിനാൻ, ഭക്തിയോടെ. || 29 ||
അ-'ന്നേരം ഒരു-തുള്ളി വെള്ളം പോയ് തെറിച്ചിതു,
കണ്ണൽ-നേർ-മിഴി മുരാ-തന്നുടെ ദേഹത്തിന്മേൽ; || 30 ||
ഒമ്പതു-തുള്ളി സുനന്ദാഖ്യ-തൻ-മേലും വീണു,
കമ്പിത-ശരീരയായ് വന്നിത 'ന്നേരം അവൾ. || 31 ||
ഭക്തി കൈക്കൊണ്ടു ധരിച്ചീടിനാൾ മുരാ-താനും;
ഭക്തി 'യെന്നിയെ ധരിച്ചീടിനാൾ മറേവളും. || 32 ||
ഭൂമി-പാലകൻ-തന്നെ ഭായ്മാരുടെ ഭാവം
മാമുനി കണ്ട 'ങ്ങ 'റിഞ്ഞു, 'ള്ളതിൽ അതു-നേരം || 33 ||
ഭദ്രയാം-മുരാ-തന്നിൽ എത്രയും മോദം പൂണ്ടാൻ;
ക്ഷുദ്രയാം-മറേവളിൽ ക്രോധവും തേടീടിനാൻ. || 34 ||
പിന്നെ അ-'ത്തപോ-നിധി വന്ന-കായ്ത്തൽ ഉടൻ
മന്നവൻ-തന്നെ 'ക്കണ്ടു പറഞ്ഞു പോയീടിനാൻ. || 35 ||
അ-'ക്കാലം തനുപംഗി'യായു'ള്ളോ-'രു-മുരാ-തന്നിൽ
ഉൾക്കാമ്പിൽ തെളിവോടു ഗർഭവും ഉണ്ടായ് വന്നു. || 36 ||
പത്തു-മാസവും തികഞ്ഞു 'ത്തമാംഗിയാം-അവൾ
ഉത്തമനായു 'ള്ളോ-'രു-പുത്രനെ പെറാൾ അല്ലൊ? || 37 ||
വീര്യവാനായു 'ള്ളോ-'രു-പുത്രനു, മഹീ-പതി
മൌര്യൻ എന്നൊ 'രു-പേരും ഇട്ടിതു, സന്തോഷത്താൽ. || 38 ||
പുത്രനു വേണ്ടും-കർമ്മം ഒക്കവെ കഴിച്ച 'വൻ,
അസ്ത്ര-ശസ്ത്രാദികളും അഭ്യസിപ്പിച്ചീടിനാൻ. || 39 ||
വീര്യവും വിനയവും നയവും ഏറി വന്നു,

1*

1868—ൽ മംഗലാപുരത്തു് അച്ചടിച്ച 'ചാണക്യസൂത്രം'
ഗാൽത്തുവെയിറർ തയ്യാറാക്കിയ ഈ പാഠപുസ്തകത്തിൽ
വാക്കുകൾ വേർതിരിച്ചു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു

നെ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ഗ്രീക്ക്–റോമൻ ഇതിഹാസങ്ങളുടെ ചില പതിപ്പുകളിൽ ഇത്തരം ചിഹ്നം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ആമുഖത്തിൽ ഗാർത്തുവെയിറ്റ് എഴുതുന്നു.

6. 2. 8 മലയാളഭാഷയിലെ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ച് അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിൽ മലബാറിലെ ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാർ നൽകിയ മാർഗദർശനം സദൃശസംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ മലയാളികൾക്കു പ്രചോദനം നൽകി. മലബാറിലും കൊച്ചിയിലുമാണ് ക്ലാസിക്കുകളുടെ പ്രസാധനത്തിൽ താല്പര്യം പ്രകടമായതു് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കണം. വളരെ വൈകിയാണ് തിരുവിതാംകൂറുകാർ ഈ രംഗത്തിറങ്ങിയതു്. മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട് (വിദ്യാവിലാസം കോഴിക്കോട്; 1862, 1873) അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് (കോഴിക്കോട് 1869; കൊച്ചി 1878, 1881, 1886) ശീലാവതി (കോഴിക്കോട് 1874, 1880; തലശ്ശേരി 1874; കൊച്ചി 1875, 1878) ദേവിമാഹാത്മ്യം (കൊച്ചി 1869, 1871; കോഴിക്കോട് 1877) ശ്രീവിലാപുരാണം (കോഴിക്കോട് 1864) ചിന്താരത്നം, കൈവല്യ നവനീതം, മുകുന്ദമാല (കോഴിക്കോട് 1878) പതിവ്രതാധർമം (കോഴിക്കോട് 1879) ശാസ്താംകഥ (കൊച്ചി 1880) എന്നിങ്ങനെ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ അച്ചടിയിലെത്തിയ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസാധനചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ നമ്മുടെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിനു വിലപ്പെട്ട അറിവുകൾ ലഭിക്കും. മലബാർ–കൊച്ചി പ്രദേശത്തു് അച്ചടിവിദ്യയുണ്ടായ വ്യാപകമായ പ്രചാരവും തൽഫലമായി സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച അക്ഷരകലയുടെ ചൈതന്യവും കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തെയും മലയാളഭാഷാസാഹിത്യപ്രവണതകളെയും സാരമായി സ്വാധീനിച്ചു.

6. 3. 1 1867–ൽ ആയില്യം തിരുനാൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ ആരംഭിച്ച 141 മലയാളം പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെയും 30 ജില്ലാ പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെയും ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാനാണ് പാഠപുസ്തകസമിതി തിരുവനന്തപുരത്തു് പ്രവർത്തിച്ചതു്. അക്കാലത്തു മലബാറിൽ ഉത്തമപാഠപുസ്തകങ്ങൾ സുലഭമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ മിഷണറിമാർ അവരുടെ സ്കൂളുകളിൽ നല്ല പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന കാര്യം ചരിത്രകാരന്മാർ മറന്നുകൂടാ. മലയാളഭാഷയുടെ പരിപോഷണത്തിനുവേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചിരുന്ന മിഷണറിമാർ അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലുണ്ടായിരുന്നു. മികച്ച വൈയാകരണൻ, ബഹുഭാഷാ പണ്ഡിതൻ, ഉജ്ജ്വല ഗദ്യശൈലിയുടെ ഉടമ എന്നീ നിലകളിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനേടിയ റവ. ജോർജ് മാത്തൻ കൊല്ലം ഡിവിഷൻ കച്ചേരിയിൽ നടത്തിയ ബാലാഭ്യസനം എന്ന പ്രഭാ

ഷണം 1867–ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മൂന്നു ഭാഗമുള്ള ആ പ്രഭാഷണത്തിൽനിന്നു ചില പ്രസ്താവങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

'...ബാലാഭ്യസനത്തിനുള്ള സത്തമഭാഷ ഓരോരുത്തന്റെ ജന്മ ഭാഷയാകുന്നു എന്നു നമ്മുടെ ഈ സർക്കാരിൽനിന്നും അറിഞ്ഞു മണ്ഡവത്തു വാതിലുകൾതോറും മലയാം പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഇടണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചതിൻവണ്ണം ഈ സ്ഥലത്തും മറ്റു ചിലടത്തും അതിനു് ആരംഭിച്ചാറെ ജനങ്ങളുടെ ഉദാസീനതനിമിത്തം അതിനു നടപ്പുകേടായിരിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ പാരം ഖേദിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പൈതങ്ങൾക്കു കുറവില്ലായ്കയാൽ ജനങ്ങൾ വിദ്യയെ പൊരുവിൽ വിലമതിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ഉദാസീനതയ്ക്കുള്ള കാരണം മലയാണ്മയോടു് അവർക്കുള്ള ധിക്കാരം എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു....ജന്മഭാഷയിൽ ഒരു സാധാരണ അറിവു മനുഷ്യർക്കു വിശേഷാൽ പഠനംകൂടാതെ പരിജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം അദ്ധ്യയനം ചെയ്യിട്ട കാര്യമില്ലെന്നു് ഒരു ദുശ്ചിന്ത ഈ നാട്ടിലെ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പരന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വിദ്വാന്മാരാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം സംസ്കൃതം പഠിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ചിലർ ആ സാദ്ധ്യത്തിനായിട്ടുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷും പഠിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഭാഷകളുടെ അറിവിനാൽ മാത്രം ഒരുവൻ വിദ്വാനായിത്തീരും എന്നുള്ള വിചാരം പരമാബദ്ധമാകുന്നു.

...വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മലയാണ്മയിൽ ചുരുക്കമായിരിക്കയാൽ അങ്ങനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ പെരുപ്പമുള്ള ചില ഭാഷകളെക്കൂടെ വശമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു് ഒരു ന്യായം പറയാം. ഇതു ശരിതന്നെ എന്നു മിക്കവാറും സമ്മതിക്കണം. എന്നുവരികിലും അന്യഭാഷാപുസ്തകങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം ദിവസേന കുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഓർപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരിന്റെയും മിഷ്യൻ സമൂഹക്കാരുടെയും യത്നങ്ങളാൽ അനേകം നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മലയാണ്മയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ പാടീഗണിതം, ബീജഗണിതം, രേഖാഗണിതം എന്ന മൂന്നു ശാഖകളെയും സംബന്ധിച്ച പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി രണ്ടുമൂന്നു ചെറിയ പുസ്തകങ്ങൾ നടപ്പായിട്ടുണ്ടു്. ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ടു വേദചരിത്രം, സഭാചരിത്രം, ലോകചരിത്രം, ഇന്ത്യാചരിത്രം എന്നിങ്ങനെ നാലാറു പുസ്തകങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടു്. പിന്നെ ഒന്നാം രണ്ടാം മൂന്നാം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ എന്നവയിൽ പൈതങ്ങൾക്കു പഠിപ്പാൻതക്ക അനേകം കാര്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഈ സർക്കാരിലെ പേരിലും മുമ്പു് എന്തെല്ലാം കുറവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ഇപ്പോൾ കുറെ നാളാ

യിട്ട് ചെയ്യുവരുന്ന വേലകൾ സർവമാന്യംതന്നെ. സന്മാർഗ സംഗ്രഹവും ബാലമിത്രവും ഹജ്ജൂരിൽനിന്നു മുതൽ ചെലവിട്ട പൊരുൾ തിരിച്ചവയാകുന്നു. പണക്കാര്യവർണനയും സത്യവാദ ഖേടവും സർക്കാരിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ച വിരുതുകൾമൂലമാകുന്നു ഉണ്ടായതു്.'

റവ.ജോർജ് മാത്തന്റെ നിരതിശയമായ മാതൃഭാഷാഭിമാനം തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ഈ ഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു് അന്നു മലയാളത്തിൽ ലഭ്യമായിരുന്ന നല്ല പാഠപുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചു വ്യക്തമായ അറിവു ലഭിക്കുന്നു.

6. 3. 2 തിരുവിതാംകൂറിൽ പാഠപുസ്തകസമിതി രൂപംകൊള്ളുന്നതിനു പത്തു വർഷംമുമ്പു് കോട്ടയത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വൈജ്ഞാനികഗ്രന്ഥമാണു് 'വിദ്യാമൂലങ്ങൾ'. എഴുപത്തഞ്ചു പേജുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു മലയാളഗ്രന്ഥസൂചികയിൽ പരാമർശമില്ല. ഇതിന്റെ ഒരു കോപ്പി ടുബിങ്ങനിലുണ്ടു്. മിഷണറിരചന എന്നു തുടക്കംകൊണ്ടു വ്യക്തമാകും: 'സത്യവേദത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നപ്രകാരം, ഭ്രമി രൂപമില്ലാത്തതും ഒഴിയപ്പെട്ടതും; ആഴത്തിന്റെ മുഖത്തു ഇരുളും ആയിരുന്നു....' ഉള്ളടക്കം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അത്യന്തം വിജ്ഞാനപ്രദമായിരുന്നു എന്നു് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. അഗ്നിപർവതങ്ങൾ, ഇടിത്തീ, കടൽസിംഹം, കാറ്റു്, കുഴൽകണ്ണാടികൾ, കോവർകഴുത, ഗ്രഹങ്ങൾ, ചുഴലിക്കാറ്റു്, ജലച്ചുരുളുകൾ, തെർമൊമീറ്റർ, ദ്വീപുകൾ, നദികൾ, പർവ്വതങ്ങൾ, ഭ്രൂകമ്പങ്ങൾ, മേഘം, മഴ, സമുദ്രം, സിംഹം എന്നിവയെല്ലാം പ്രതിപാദ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടും. പ്രതിപാദനശൈലി വ്യക്തമാക്കാൻ പുസ്തകാവസാനത്തിലെ ഖണ്ഡം ഉദ്ധരിക്കാം:

ഡൈവിങ്ബെൽ: മുങ്ങുവാൻ തക്കവണ്ണം ഉള്ള യന്ത്രം, വായു കാണപ്പെടാത്തത എന്ന വരികിലും അഗമ്യമുള്ളതാകുന്നു എന്ന ശോധന ചെയ്തു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചൂടിനാൽ വീർക്കയും ശീതംകൊണ്ടും മറ്റും ലൊപിച്ചും വരും. വായുവിന്റെ ഭാരവും കാണപ്പെടും. ദൃഷ്ടാന്തം. ഒഴിവായിരിക്കുന്ന കണ്ണാടിപാത്രം കമത്തി, അതിന്റെ വിളുമ്പ സമമായിട്ട വെള്ളത്തിൽ മുക്കി താഴ്ത്തിയാൽ വെള്ളം അതിലെക്ക അല്പമെ പ്രവേശിക്കുള്ളു. ഇതിന്റെ കാരണം, പാത്രത്തിലെ വായുവിന്റെ മെൽപറഞ്ഞ മൂലങ്ങൾ ഉണ്ടാകകൊണ്ടത്രെ ആകുന്നു. വെള്ളം കേറാത്ത ഇടയിൽ ജീവനുള്ള വസ്തുവിനെ നനയാതെയും വായു ഉണ്ടാകയാൽ ശ്വാസംമുട്ടാതെയും കുറയ നെരത്തെക്ക ജീവനോടെ ഇരിക്കാം. കണ്ണാടിപാത്രം തൂക്കായിട്ട എത്ര ഭാരത്തോട എങ്കിലും കീഴ്പൊട്ട അമർത്തിയാൽ വായു അല്പം ചൊക്കി അസാരം വെള്ളം അതിൽ കയറുന്നതല്ലാതെ മുഴുവനും നിറകയില്ല. കണ്ണാടി അല്പമെങ്കിലും ചരിഞ്ഞാൽ വായുകുമള പുറപ്പെട്ട വെള്ളത്താൽ നിറയും. ഡൈവിങ്ബെൽ എന്നുള്ളത,

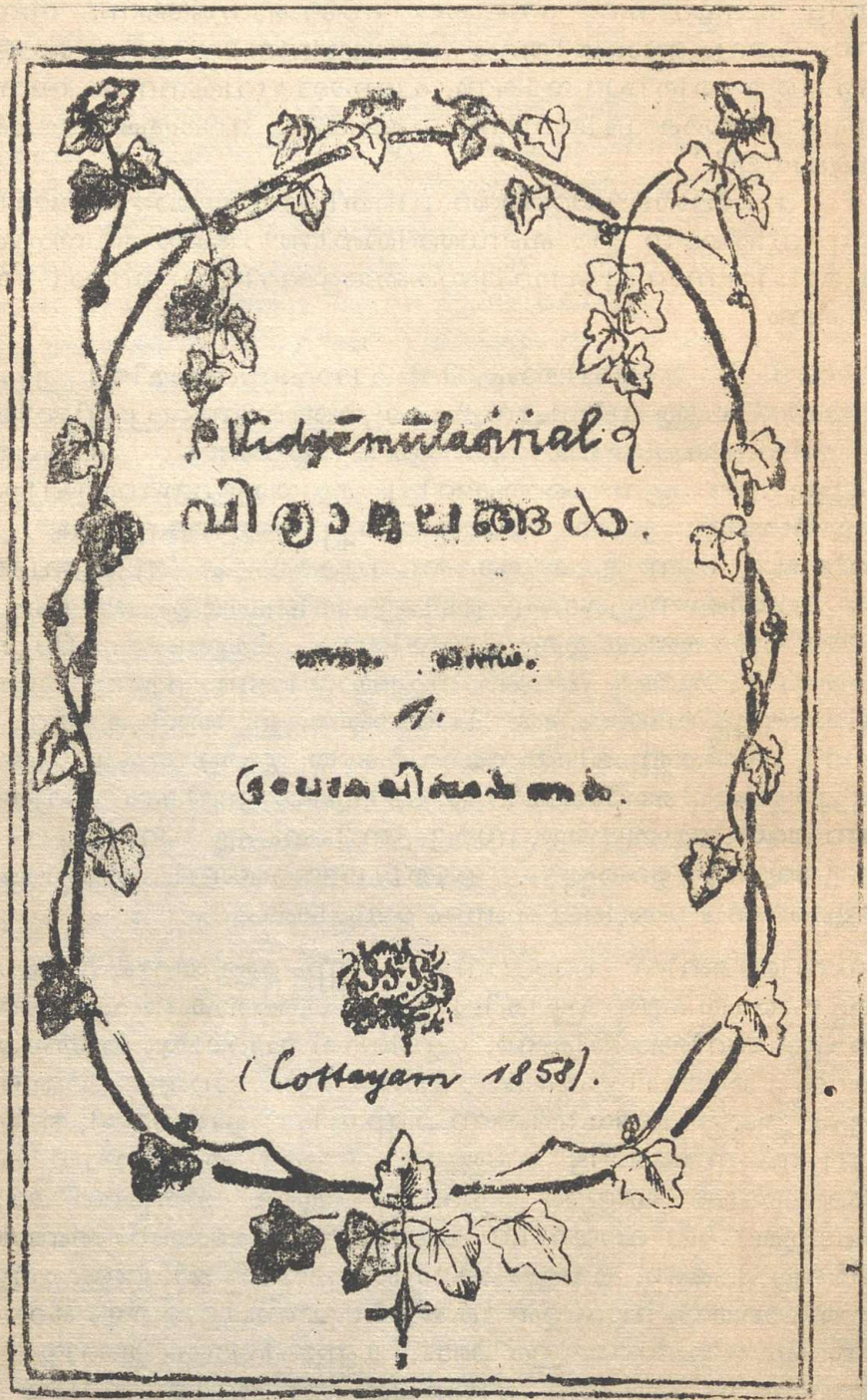

1858–ൽ അച്ചടിച്ച 'വിദ്യാമൂലങ്ങൾ' ടൈറ്റിൽ പേജ്

ഈ കണ്ണാടിപാത്രത്തിന്റെ ഒത്ത സദൃശംതന്നെ ആകുന്നു. അഞ്ചെട്ട ആളുകൾക്ക ഇരിക്കതക്കവണ്ണമുള്ള അടിത്തട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഇരിമ്പമുറി പണിത ഇവർക്ക ഇരിപ്പാൻ ഇടയിൽ ചില വങ്കപലക ഉറപ്പിച്ച,മനുഷ്യരെയും കയററി,കപ്പികളും തുടലുകളും കൊണ്ട കപ്പലിൽനിന്ന ആഴത്തിലൊട്ട ഇറക്കി, കൈവിട്ട പൊയിരിക്കുന്ന സാമാനങ്ങളെ എടുപ്പിക്കയും പാറകൾ വെട്ടി പൊട്ടിക്കയും, മറും വെലകൾ ചെയ്യവരുന്നു. അല്പനെരം കഴിയുമ്പോൾ മുറിയിലെ വായു ആളുകളുടെ ശ്വാസംകൊണ്ടും,ശരീരചൂടുകൊണ്ടും അശുദ്ധിയാകുന്നതിനാൽ, ആളുകൾക്ക സൌഖ്യകേട വരാതിരിപ്പാൻ മുറിയുടെ മേൽഭാഗത്തനിന്ന,ഒര അടപ്പുള്ള കുഴൽവെള്ളത്തിന്റെ മീതെ വന്നിരിക്കുന്നു. വേറെ ഒരു കുഴൽ കപ്പലിൽനിന്ന മുറിയുടെ അടിവശത്തൊട്ട ഇറങ്ങീട്ടും ഉണ്ട. അകത്തിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക സൌഖ്യക്കെട തോന്നുമ്പോൾ, കപ്പലിലോട്ടുള്ള കുഴൽ കുഴൽ കുലുക്കിയാൽ കപ്പൽക്കാര ഒരു സൂത്രംകൊണ്ട ആകാശവായുവിനെ കീഴ്പൊട്ട അതിനാൽ അയക്കയും, മേൽഭാഗത്തനിന്ന അടച്ചിരിക്കുന്ന കുഴൽ അല്പമായിട്ട സൂക്ഷിച്ച തുറക്കുമ്പോൾ അശുദ്ധമായിട്ടുള്ള വായു പുറപ്പെട്ടുപോകയുംചെയ്യും. ഈ ഡൈവിങ്ബെൽകൊണ്ട ഭേദമായിപോയ കപ്പലുകളുടെ സാമാനങ്ങൾ പലപ്പോഴും കയററിവരുന്നതകൂടാതെ,തുറമുഖങ്ങളിലുള്ള പാറക്കെട്ടുകൾ നീക്കുകയും, ഈ സൂത്രം വഹിച്ചിരിക്കുന്ന കപ്പൽ മുന്നൊട്ട കൂടകൂടെ നീങ്ങി, കീഴെയിരിക്കുന്ന ആളുകൾ കപ്പൽച്ചാൽ തെളിച്ചിട്ടും ഉണ്ട. ആറാറ മണിക്ക ഡൈവിങ്ബെൽ വെള്ളത്തിന മീതെ കൊണ്ടവന്ന മറാള ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യും.'[9]

6. 3. 3. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിജ്ഞാനം കേരളഭാഷയിലൂടെ ഒഴുകിത്തുടങ്ങുന്ന പുളകോദ്ഗമകാരിയായ കാഴ്ചയാണല്ലോ 'വിദ്യാമൂല'ങ്ങളിൽ കാണുന്നത്.ശാസ്ത്രം കൈകാര്യംചെയ്യാൻ കേരളഭാഷയ്ക്ക കെല്പില്ലെന്ന വാദിക്കുന്നവർ ഇന്നും ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കെ, ഒന്നൊന്നര നൂറാണ്ടുമുമ്പ് ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനത്തിനു മലയാളമാദ്ധ്യമം തെരഞ്ഞെടുത്ത മിഷണറിമാർ അവരുടെ തൻറേടത്തിന്റെ പേരിൽത്തന്നെ പ്രശംസനീയരാണ്. മറെറാരു തരത്തിൽ ആലോചിച്ചാൽ മിഷണറിമാരുടെ ഈ സാഹസത്തിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഭാഷകളുടെ കാര്യത്തിൽ മിഷണറിമാർ തികച്ചും അനുഭവസമ്പന്നരായിരുന്നല്ലോ. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ അനേകം അവികസിതഭാഷകൾക്കു ലിപിവിദ്യയും രചനാസമ്പ്രദായങ്ങളും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തവരാണ് മിഷണറിമാർ. ഭാരതത്തിന്റെ കാര്യംമാത്രം എടുത്താൽ, ഇവിടത്തെ മിക്ക പ്രാദേശികഭാഷകളിലും ഉത്തമവ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും നിർമിച്ചതു ക്രൈസ്തവമിഷണറിമാരാണ്.ലോകത്തിലെ അനേകം

ഭാഷകനും അച്ചടിയുടെയും നവീനഗദ്യത്തിന്റെയും ഘട്ടത്തിലേക്കു കടന്നതു പരിണതപ്രജ്ഞരും സാഹസികരുമായ മിഷണറിമാരുടെ മാർഗദർശനത്തിലാണു്. നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രോദ്ഘാടകരായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴെല്ലാം പ്രാദേശികഭാഷകളെ ആധുനികീകരണത്തിനുള്ള മാദ്ധ്യമമാക്കുക എന്നതായിരുന്നു മിഷണറിമാരുടെ പൊതുനയം. നവീനശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിജ്ഞാനസംക്രമണത്തിനു മലയാളത്തെ മെരുക്കിയെടുക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ട മിഷണറിമാർ, സാങ്കേതികപദങ്ങളെക്കാളും സങ്കല്പനങ്ങൾക്കു മുൻതൂക്കം നൽകി. തന്മൂലം പ്രതിപാദനം ലളിതമായിത്തീർന്നു.

6. 3. 4. പ്രാചീനമലയാള വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിലെ മറെറാരു വിശിഷ്ടകൃതിയാണു് 'മൃഗചരിതം ആയത മൃഗപക്ഷി മീന പുഴുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള വണ്ണനംതന്നെ.' റവ. ജെ. ജെ. ബൈയ്റ്റ്ലർ (Beautler) എന്ന സി.എം. എസ്. മിഷണറി രചിച്ചു് കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 1861–ലെ പകർപ്പു് കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയിലുണ്ടു്. ഇതിനു് ഒന്നിലേറെ പതിപ്പുകളുണ്ടായി. ഒന്നാം പതിപ്പിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പകർപ്പു് ടൂബിങ്ങൻ ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. അനേകം ചിത്രങ്ങളടങ്ങുന്നതാണു് ഈ ജന്തുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം. ഏതാനും ബഹുവണ്ണചിത്രങ്ങളും ഇതിലുണ്ടു് എന്നതു കൗതുകകരമായിരിക്കുന്നു. പ്രതിപാദനശൈലി മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

'കൃമികനം; കാലില്ലാതെ മയമുള്ളതായി നീണ്ടിരിക്കുന്ന ശരീരത്തിനു അനേകം എഴുപുകളുണ്ടു് ആണചിഹ്നവും പെണ്ണചിഹ്നവും ഒന്നിങ്കൽതന്നെ. ഇവയുടെ ഒരു മൊട്ടയിൽനിന്നു പല കൃമികനം ഉണ്ടാകും.

ഞാഞ്ഞൂനം: ഒരു മുഴംവരെക്കും നീളവും ഒരു പാത്തത്തുവലിന്റെ കുഴലിനൊടൊത്ത വണ്ണവും കാണും. തണുപ്പുള്ള മണ്ണിനകത്തു പകൽ ഇരിക്കയും രാത്രി സഞ്ചരിക്കയുംചെയ്യും. ഒന്നിനെ രണ്ടും മൂന്നും ഖണ്ഡമായി മുറിച്ചിട്ടെച്ചാൽ അഞ്ചാറു മാസം ചെല്ലുമ്പോനം ആ ഖണ്ഡങ്ങനം പൂർത്തിയുള്ള കൃമികളാകും.

അട്ട: ഇതിന്റെ ഉടൽ പച്ച നിറവും വാരിപ്പുറങ്ങനം തുരുമ്പ നിറത്തിൽ രെഖകളുള്ളതുമത്രെ. കായലുകളിലും കുളങ്ങളിലും ഇരിപ്പു. ഇടി മുഴങ്ങുന്നേരവും കാറ്റ അടിക്കുമ്പോഴും പൊങ്ങിവരും. ദുർനീരുകനം കളയുന്നതിനും രക്തം കളെവാനും ഇവയെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉപ്പും പുളിയും പറ്റിയാൽ ചത്തുപൊകും.

6. 3. 5 സൃഷ്ടികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം മിഷണറിശൈലിയിൽ സ്രഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തുതിയോടുകൂടി സമാപിക്കുന്നു. ഇത്തരം പ്രസ്താവങ്ങനം ഈ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരായ്മയായി പരിഗണിച്ചുകൂടാ (6. 3. 10 കാണുക.).

Mrgacaritam

മൃഗചരിതം

അഥവാ

മൃഗ പക്ഷി മീന പുഴുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള

വർണ്ണനം തന്നെ.

BY THE

REV. J. G. BETTLER. C. M. S.

1861–ൽ അച്ചടിച്ച 'മൃഗചരിത'ത്തിന്റെ ടൈറ്റിൽപേജ്

6. 3. 6 മലയാളത്തിൽ മിഷണറിമാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'വിദ്യാമൂലങ്ങളുടെയും 'മൃഗചരിത'ത്തിന്റെയും മാതൃകയിൽ ശാസ്ത്രപാഠപുസ്തകങ്ങൾ എത്രത്തോളം പുരോഗമിച്ചു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ 1883–ലെ 'പ്രകൃതിശാസ്ത്രം' എന്ന ഊർജതന്ത്രഗ്രന്ഥം പരിശോധിച്ചാൽ മതി. കോഴിക്കോട് ബാസൽമിഷൻ സ്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന റവ. എൽ. ജെ. ഫ്രോഹൻമേയറാണ് ഈ സചിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ്. കേരള സർവകലാശാലാലൈബ്രറിയിലും കൽക്കത്താ നാഷണൽ ലൈബ്രറിയിലും ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാലൈബ്രറിയിലും ഇതിന്റെ കോപ്പികൾ ഉണ്ട്. മിഷണറിമാരുടെ പരിചരണത്തിൽ മലയാളത്തിലെ വൈജ്ഞാനിക ഗദ്യശൈലിക്കുണ്ടായ പ്രസാദമാധുര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലുള്ള പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

'ഒരു പമ്പരം തിരിയുമ്പോൾ വീഴാത്തതു' എന്തുകൊണ്ടു?

പമ്പരം സ്വസ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്ന സമയം വേണ്ടുവോളം അടിസ്ഥാനം ഇല്ലായ്കയാലും തിരിയുന്ന സമയം ഘനത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഇടവിടാതെ അതിന്റെ സ്ഥിതിയെ മാറുന്നതുകൊണ്ടും എല്ലാ ദിക്കിലേക്കും വീഴുവാൻ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടും വീഴേണ്ടതിന്നു തഞ്ചവും സമയവും ഇല്ല.

അങ്ങനെ തന്നെ വിരലിന്മേൽ ഒരു വടി നിറുത്തി കുറേ സമയത്തേക്കു വീഴാതെ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയും. വടി ഒരു ദിക്കിലേക്കു വീഴും എന്നു തൊട്ടുന്നതിനാൽ അറിഞ്ഞ ഉടനെ നാം കൈയെയും വടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തെയും ആ ദിക്കിലേക്കു നീക്കുന്നതിനാൽ ഘനത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തെ താങ്ങുന്നു. വലിയ വടി ആയിരുന്നാൽ കാര്യം അധികം എളുപ്പം എന്നറിക.'

മറ്റൊരു ഭാഗം:

'വസ്തുക്കളുടെ സമതുലുക്കവും അപാദാനവും എന്നതു എന്തു?

സ്വസ്ഥതയിലിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു തന്നാൽ തന്നേ നീങ്ങിപ്പോകയില്ല. ഇതിന്നായി നീക്കുന്ന ഒരു ബലം വേണം. ഒരു സമയം തന്നെ തമ്മിൽ സമമായ രണ്ടോ അധികമോ ശക്തികൾ അന്യോന്യം വിരോധമായി വ്യാപരിക്കുന്നെങ്കിൽ അവ തമ്മിൽ തമ്മിൽ നിശ്ശേഷങ്ങളാക്കി അവ വ്യാപരിച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു സമതുലുക്കം ഉണ്ടാകും. സമമായ ബലങ്ങളിൽ ഒന്നു വലത്തോട്ടും മറ്റൊന്ന് ഇടത്തോട്ടും വലിച്ചാൽ വസ്തുക്കൾ നീങ്ങിപ്പോകാതെ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവക്കു സമതുലുക്കം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഒരൊറ്റ ശക്തി മാത്രം ഒരു വസ്തുവിനെ നീക്കുമ്പോൾ അതിന്ന് അനുസരിച്ചു നീങ്ങുന്ന വസ്തു നേരേ ചെല്ലുകയും

ചെയ്യും. ഒരു ദിക്കിലേക്കു് ഓടുന്ന ഒരു വസ്തുവിനെ വേറേ ദിക്കിലേക്കു നിരന്തരമായി ഒരു ശക്തി അതിക്രമിച്ചു് ആകർഷിക്കുമ്പോഴും വസ്തു വളഞ്ഞ വഴിയായി ഓടും. ഇപ്രകാരം ഇടവിടാതേ വസ്തുക്കളെ അതിക്രമിക്കുന്ന ശക്തി ഭ്രുവാകർഷണംതന്നേ. ഇതു നിമിത്തം നാം എറിയുന്ന ഒരു കല്ലു് വളഞ്ഞ വഴിയായി പോകയും വരികയുംചെയ്യുന്നു....'

ഫ്രോഹൻമേയറുടെ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവായ വിശാഖം തിരുനാളിനാണു്.

6. 3. 7 ഒരു ജനതയുടെ ആധുനികീകരണത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിനുള്ള പങ്കു് സുവിദിതമാണല്ലോ. അതിനു സദൃശമാണു് ഒരു ഭാഷയുടെ ആധുനികീകരണത്തിൽ വൈജ്ഞാനികഗദ്യത്തിനുള്ള പങ്കു്. ഭാരതീയവിജ്ഞാനങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന കൃതികളും പണ്ടുമുതലേ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവയെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിലാണു്. മണിപ്രവാളത്തിലും പദ്യത്തോടു തോളുരുമ്മിനില്ക്കുന്ന വികൃതഗദ്യത്തിലും രൂപമെടുത്ത ചുരുക്കം ചില കൃതികളും മാത്രമായിരുന്ന വൈജ്ഞാനികം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നവയായി മലയാളത്തിന്റെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം മിഷണറിമാരുടെ ശാസ്ത്രകൃതികളിൽ കാണുന്ന വൈജ്ഞാനികഗദ്യശൈലി വിലയിരുത്താൻ. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, മലയാളത്തിലെ നവീനവൈജ്ഞാനികഗദ്യത്തിന്റെ പ്രോദ്ഘാടകർ എന്ന ബഹുമതി മിഷണറിമാർക്കു നല്കാം. ഭാരതീയരുടെ ഉന്നമനത്തിനു് ഭാരതീയഭാഷകളിലൂടെയുള്ള ശാസ്ത്രപ്രചാരണം കൂടിയേ തീരൂ എന്ന വിശ്വാസക്കാരായിരുന്ന ഫ്രോഹൻമേയറെപ്പോലുള്ള മിഷണറിമാർ.പരദേശികളായ മിഷണറിമാരെപ്പോലെതന്നെ നാട്ടുകാരായ ക്രൈസ്തവമിഷണറിമാരും ശാസ്ത്രപ്രചാരണസംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്ന പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ സംരംഭത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുത്തതു്. വിദേശത്തു് പരിശീലനം നേടാൻകഴിഞ്ഞ റവ. ജോർജ് മാത്തൻ അന്തരീക്ഷം, ആകാശഗോളങ്ങൾ, ഭ്രുമിയുടെ ആകൃതി തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചു് എഴുതിയ ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങളും ഉള്ളടക്കംകൊണ്ടും ഭാഷാശൈലികൊണ്ടും അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയങ്ങളായിരുന്നു. 1864–66 കാലത്തു് വിദ്യാസംഗ്രഹം മാസികയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങളും നവീന വൈജ്ഞാനികഗദ്യത്തിന്റെ സുഗമമായ പുരോഗതി തെളിച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ടു്. രസവാദശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ രസതന്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു് 1865 ജൂലൈയിലെ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ശാസ്ത്രലേഖനത്തിൽനിന്നു് ഏതാനും വാക്യങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കാം:

'ഭ്രുഗോളത്തെ ചമയ്ക്കുന്നവയായ ഓരോ ഭ്രുതങ്ങളുടെയും അവയുടെ പരസ്പരചേർച്ചയാൽ ഉണ്ടാകുന്നവയായ ഭ്രുതയോഗങ്ങളുടെ

യും ഗുണങ്ങളെയും ലക്ഷണങ്ങളെയും വിസ്തരിച്ചു പറയുന്ന ശാസ്ത്രത്തിനു് രസവാദം എന്നു പേർ പറയുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞിടത്തോളം ഭൂതങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒറ്റ വസ്തുക്കൾ അറുപത്തിരണ്ടെണ്ണം ഉണ്ടു്. ഇവയുടെ പരസ്പരചേർച്ചയാൽ, ഭൂമിയിലും ആകാശത്തിലും സമുദ്രത്തിലെയും ആറ്റിലെയും വെള്ളങ്ങളിലും കണ്ടുവരുന്ന പല മാതിരിയായുള്ള അസംഖ്യം വസ്തുക്കൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഭൂതമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒറ്റവസ്തുവിനോടു് നാം എന്തെല്ലാം പ്രയോഗം കഴിച്ചാലും അതിൽനിന്നു പ്രകൃതിവ്യത്യാസമുള്ളതായ യാതൊരു വസ്തുവിനേയും എടുപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല.'[58]

6. 3. 8 വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച നാല്പതോളം ശാസ്ത്രസാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി ക്രോഡീകരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.[59] ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ:

അംഗാരം	—	Carbon
അമ്ലകരവായു	—	Oxygen
കാന്താകർഷണം	—	Magnetic attraction
കാരങ്ങൾ	—	Alkalies
ഘനാകർഷണം	—	Attraction of Gravitation
ഗന്ധകാമ്ലം	—	Sulphuric acid
ഭൂതം	—	Element
ലവണങ്ങൾ	—	Salts

മലയാളവാക്കുകൾ കിട്ടാതെവരുന്നിടത്തെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിന്റെ ശബ്ദശേഖരത്തെ ആശ്രയിക്കുക എന്നതായിരുന്നു നയം എന്നു് വ്യക്തമാണല്ലോ. 'പാശ്ചാത്യർക്കു് ഗ്രീക്കു്, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ളതുപോലെ പൗരസ്ത്യർക്കു് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സ്വതാഭിമാനം'[60] മിഷണറിമാർ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് മല

58&59 ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, മിഷണറി മലയാള ഗദ്യമാതൃകകൾ, എൻ. ബി. എസ്., 1975, പു. 35

60 സാഹിത്യസാഹ്യം, എൻ. ബി. എസ്. 1969, പു. 97. 'പുതിയ സാധനങ്ങളെ നിർമിക്കുന്നതു പാശ്ചാത്യവർഗക്കാരാണു്. അവർ പ്രായേണ തങ്ങളുടെ മൂലഭാഷകളായ ലത്തീൻ, ഗ്രീക്കു് എന്ന രണ്ടു ഭാഷകളിലെ ധാതുക്കളെക്കൊണ്ടു് ആവശ്യപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. യൂറോപ്പിൽ ഗ്രീക്കു്–ലത്തീൻ ഭാഷകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം ഇന്ത്യയിൽ സംസ്കൃതമാണു വഹിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ പുതിയ സാധനങ്ങൾക്കു് ഉചിതമായി നാമകരണംചെയ്യുന്നതു് സംസ്കൃതംകൊണ്ടേ സാധിക്കയുള്ളൂ' എന്ന പിൽക്കാലത്തു് എ ആർ. സാഹിത്യസാഹ്യത്തിൽ (പുറം 96) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ തത്ത്വം മിഷണറിമാർ പണ്ടേ പ്രയോഗത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

യാളത്തോടൊപ്പം സംസ്കൃതവും പഠിക്കാൻ അവരിൽ പ്രമുഖന്മാരെല്ലാം ഒരുമ്പെട്ടതു്. സത്യം ഇതാണെങ്കിലും ഇക്കാര്യം പലരും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. മിഷണറിമാർ സംസ്കൃതത്തിൽ തികച്ചും അജ്ഞരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് പച്ചമലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി എന്നപോലും കരുതുന്നവരുണ്ടു്. കേരളവർമ്മയും കേരളപാണിനിയുമാണു് ഗദ്യത്തിന്റെയും വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിന്റെയും പ്രോദ്ഘാടകർ എന്നു പറയുന്നവരെല്ലാം വർഗീയതക്കാരാണെന്നു് ചിലർ പിറുപിറുക്കുന്നു! വർഗീയതയോ മൻവിധിയോ അല്ല അതിനു കാരണം, മിഷണറിമാരുടെ രചനകളെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയാണു്. താഴെക്കാണുന്ന പ്രസ്താവം നോക്കുക:

'മലയാളത്തിൽ ഗദ്യശാഖയുടെ ഉപജ്ഞാതാവു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാനാണു്' എന്നതും അപ്പുനെടുങ്ങാടി, സി. വി. രാമൻപിള്ള, ഒ. ചന്തുമേനോൻ, സി. അച്ചുതമേനോൻ തുടങ്ങിയവരാണു് പില്ക്കാലത്തു് ഗദ്യശാഖയെ പരിപോഷിപ്പിച്ചതു് എന്നതും നിസ്തർക്കമാണു്. എന്നാൽ, ഈ കാലഘട്ടത്തിലെല്ലാം സംസ്കൃതസ്വാധീനത്തിന്റെ പിടിയിലായിരുന്ന മലയാളഗദ്യം. ആധുനികശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനോ പാശ്ചാത്യദർശനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനോ മലയാളഗദ്യം അശക്തമാണെന്നു് കരുതപ്പെട്ടു. ഈ മിഥ്യാധാരണയിൽനിന്നു് ഭാഷയെ മുക്തമാക്കി, ഭൗതികയുഗത്തിലെ ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ മലയാളം സമർത്ഥമാണെന്നു് എ. ആർ. കണ്ടുപിടിച്ചു.'

(എം. രാജരാജവർമ, സ്വരാമി രാജരാജസ്യ, എൻ. ബി. എസ്. 1987.)

ഇതെഴുതിയ മാന്യവ്യക്തി ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ വിവരിച്ച ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങളെങ്കിലും കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതുമായിരുന്നില്ല. മിഷണറിമാർ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു നൽകിയ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചു് പൊതുവേ നമ്മൾ അജ്ഞരാണെന്ന പ്രസ്താവം ഞാൻ ആവർത്തിക്കുന്നു.

6. 3. 9 ചുരുക്കത്തിൽ, മലയാളഭാഷയിലെ ആധുനികവൈജ്ഞാനികഗദ്യത്തിന്റെ അടിത്തറ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ മിഷണറിമാർ ഭദ്രമായി ഉറപ്പിച്ചു. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ, ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങൾ എന്നിവകൊണ്ടാണു് ബലിഷ്ഠമായ അസ്ഥിവാരം നിർമിച്ചതു്. ഇതിനു് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ച ചേതോവികാരത്തെക്കുറിച്ചു് ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമാണു്.

'അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ തഴുതുവീണു് അകത്തുനിന്നു് അടഞ്ഞുപോയ സാമാന്യജനഹൃദയങ്ങളെ ശാസ്ത്രബോധത്തിന്റെ താക്കോൽകൊണ്ടു തുറന്നു വിദൂരലോകങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിനും

വായുവിനും അഭിമുഖമായി നിറുത്തുക എന്നതു് മിഷനറിമാരുടെ ശാസ്ത്രപ്രചാരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നു.[61]

6. 3. 10 മതപ്രചാരകർക്കു് നവീനശാസ്ത്രത്തിന്റെ വക്താക്കളാകാൻ എങ്ങനെ കഴിയും എന്നു് അമ്പരക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. അവർ മതത്തെയും ശാസ്ത്രത്തെയും ബന്ധപ്പെടുത്തി ആകെക്കുടി കേട്ടിട്ടുള്ളതു് ഗലീലിയോ സംഭവം മാത്രമായിരിക്കും! യഥാർത്ഥത്തിൽ, മതവിശ്വാസവും ശാസ്ത്രബോധവും അരോഗമനസ്സിൽ പരസ്പരപൂരകങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിനു് മഹത്തായ നേട്ടങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ളവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഉത്തമമതവിശ്വാസികളായിരുന്നു. പണ്ടു് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലങ്ങളായി വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു് സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങളാണു്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രചാരകരിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം മിഷണറിമാർക്കുണ്ടു്. പ്രപഞ്ചത്തിലെങ്ങും ഈശ്വരന്റെ കരവിരുതു കാണുന്ന ഉത്തമമതവിശ്വാസിക്കു് സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമായ മനുഷ്യൻ കൈവരിക്കുന്ന നേട്ടങ്ങൾ ആഹ്ലാദപൂരമായി അനുഭവപ്പെടും. സൃഷ്ടിയുടെ നേട്ടങ്ങൾ സ്രഷ്ടാവിന്റെ മഹത്ത്വമായി അവർ കാണുന്നു. മതവിശ്വാസത്തെ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ പര്യായമായി പരിഗണിക്കുന്നവർ ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠങ്ങളോ വർത്തമാനകാലാനുഭവങ്ങളോ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരല്ല. പിന്നെ, വഴിപിഴച്ചാൽ മതവും ശാസ്ത്രവും അപകടകാരികളാണു്! അവ പരസ്പരം യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കും!

6. 3. 11 പ്രപഞ്ചപ്രതിഭാസങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി നോക്കിക്കണ്ടു വർഗീകരിച്ചു യുക്തിഭദ്രമായ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ പുതിയ നിഗമനങ്ങളിലേക്കും കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളിലേക്കും നീങ്ങുന്നതാണല്ലോ ശാസ്ത്രം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മേഖലയ്ക്കു് അപ്പുറത്താണു് മനുഷ്യന്റെ മതാനുഭവം. മനുഷ്യൻ എന്ന അത്ഭുതപ്രതിഭാസം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ പ്രതിപാദനത്തിനു പൂർണമായി വഴങ്ങുന്നതല്ല. മനുഷ്യനെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും മറെറാരു തലത്തിൽ നോക്കിക്കാണാനാണു് മതം ശ്രമിക്കുന്നതു്. ഈ രണ്ടു സമീപനങ്ങളും സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മിഷണറിമാർ കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. മിഷണറിമാർ മാത്രമല്ല ഇന്നത്തെ പല സാഹിത്യകാരന്മാരും തത്ത്വചിന്തകരും ഇത്തരം സമന്വയവിദത്തിന്റെ വക്താക്കളാണു്. പുരാണകഥകളിൽ തുടങ്ങി ശാസ്ത്രീയമാനവികതാവാദത്തിലെത്തി അവസാനിക്കുന്ന എത്രയോ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിലുണ്ടു്. മാജിക്കൽ റിയലിസംപോലുള്ള സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ മതാനുഭൂതിയെയും ശാസ്ത്രബുദ്ധിയെയും ഇണചേർക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ പ്രകടമായി കാണാം. ശിവസൂത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ച പുരാതനഭാരതീയനും പാണിനീയം

61 മിഷണറി മലയാള ഗദ്യമാതൃകകൾ, പു. 38

പോലുള്ള ഉൽക്കൃഷ്ടശാസ്ത്രീയവ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകാൻ കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ബാബേൽ ഗോപുരത്തിനുകളെ പേച്ചുകലക്കത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ ഉദ്ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയത ഇല്ലാതാകുകയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ മിഷണറിമാരുടെ, മതാവബോധം അവരുടെ ശാസ്ത്രപ്രചാരണത്തിനു പ്രതിബന്ധമല്ലായിരുന്നു.

6. 4. 1 പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കംകൊണ്ടു കേരളീയർക്കു, വിശിഷ്യ ക്രൈസ്തവർക്കു ചരിത്രപഠനത്തിൽ സജീവതാല്പര്യമുണ്ടായി. അന്യനാടുകളിൽനിന്നു വന്നെത്തിയ മിഷണറിമാർ ഈ നാടിന്റെയും ഇവിടത്തെ സംസ്കാരസമ്പന്നരായ ജനങ്ങളുടെയും പൂർവചരിത്രത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച കൗതുകം സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. 1501–ൽ കേരളീയനായ ജോസഫ് എന്ന പുരോഹിതൻ വെനീസിൽവച്ചു തന്റെ നാടിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞകാര്യങ്ങൾക്കു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ യൂറോപ്പിലെ വിവിധ ഭാഷകളിൽ അക്കാലത്തു വമ്പിച്ച പ്രചാരം ലഭിച്ചു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ സംഘാടകനായിരുന്ന മെനേസിസ് മെത്രാപ്പോലീത്തയോടൊപ്പം കേരളത്തിൽ പര്യടനം നടത്തിയ അന്റോണിയോ ഗ്വയായുടെ 'ജൊർണാദ' (1606), മിഖായേൽ ഗെഡസിന്റെ 'ദി ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ദി മലബാർ ചർച്ച്' (1694), ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനന്റെ 'ക്രിസ്റ്റ്യൻ റിസർച്ചസ് ഇൻ ഏഷ്യ' (1811), ജയിംസ് ഹക്സിന്റെ 'ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ക്രിസ്റ്റ്യാനിറ്റി ഇൻ ഇൻഡ്യ' (1839) എന്നീ കൃതികളും കേരളപഠനത്തിനു് അന്യഥാ ലഭ്യമാകാതെ പോകുമായിരുന്ന അനേകം വിവരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഇവിടെ പ്രവർത്തനം നടത്തിയ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷണറിമാർ ഈ നാടിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കുന്നതിലും കേരളീയർക്കു് അപരിചിതങ്ങളായ അന്യനാടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വൃത്താന്തങ്ങളും ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലും താല്പര്യം കാട്ടി. ക്രൈസ്തവമതചരിത്രം ആഖ്യാനംചെയ്യുന്ന കൃതികളാണു് ആദ്യം ഉണ്ടായതു്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'ക്രിസ്തുസഭാചരിത്രം' (1847), 'വേദചരിത്രസാരം', 'സത്യവേദസംക്ഷേപചരിത്രം' (1853) തുടങ്ങിയവ ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നു. കേരളക്രൈസ്തവസമുദായത്തെക്കുറിച്ചു നാട്ടുകാരായ ക്രൈസ്തവപണ്ഡിതന്മാരും ഇക്കാലത്തു ഗ്രന്ഥരചന നടത്തി. ചുരുക്കത്തിൽ, ചരിത്രകൗതുകം ക്രൈസ്തവരിൽ പ്രകടമായ കാലഘട്ടമാണു് പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം.[62] ഈ

62 ലോകചരിത്രശാസ്ത്രം (1851), സത്യവേദ സംക്ഷേപചരിത്രം (1853), ജർമനീയ രാജ്യത്തിലെ ക്രിസ്തുസഭാ നവീകരണം (1866), മലങ്കരസുറിയാനി സഭയെയും സമൂഹത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള വിരുത പ്രകരണം (1871), മലയാളത്തെ സുറിയാനിസമുദായത്തെയും സഭയെയും കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചരിത്രസംഗ്രഹം (1872), കേരളരാജ്യത്തിലെ സത്യവേദചരിത്രം (1872), വേദചരിത്രം (1880), ഇന്ത്യ

കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കണം അയ്മനം പി. ജോണും ഹെർമൻഗുണ്ടർട്ടും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടി ചരിത്രപാഠപുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടതു്.

6. 4. 2 1860—ൽ 'എല്ലാ വക പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെയും ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി' അയ്മനം പി. ജോൺ രചിച്ച ഇൻഡ്യാചരിത്രമാണു് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഭാരതചരിത്രം. തിരുവിതാംകൂറിലെ പാഠപുസ്തകസമിതിയും പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രവും ഉണ്ടാകുന്നതിനു് ഏഴു വർഷംമുമ്പു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിനു മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളുടെയും മലയാളഗദ്യത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ അസൂയാവഹമായ സ്ഥാനമുണ്ടു്. പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻനായർ എഴുതുന്നു:

> 'ഇവിടെ പരാമർശിച്ച വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തു് (1860—1872) അയ്മനം ജോണിന്റെയും പാച്ചുമൂത്തതിന്റെയും പുസ്തകങ്ങൾക്കു നല്ല ജനസമ്മതി ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഊഹിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. വൈദികരുടെ പുസ്തകങ്ങൾക്കു് സ്കൂളുകളിൽ അത്രയും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണു്. രചനാസൗന്ദര്യം നോക്കുമ്പോൾ അയ്മനം ജോണിന്റെയും ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസിന്റെയും പാച്ചുമൂത്തതിന്റെയും ശൈലികൾക്കാണു് സാഹിത്യമേന്മയെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല.
>
> (പുനരാലോചന)

ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യം ഡോ. തോമസ് വിശദമായി ചർച്ചചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിനു് ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല.

6. 4. 3 1868—ൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ 'മലയാളരാജ്യം' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടറായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലത്താവണം ഇത്തരമൊരു ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചതു്. രണ്ടു വർഷത്തെ ഉദ്യോഗത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം മലബാറിലെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം സമഗ്രമായി പരിശ്ശീലിച്ചു. അതേക്കുറിച്ചു് കെ. പി. വറീദ് എഴുതുന്നു:

> 'വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അദ്ദേഹം ഇൻസ്പെക്ടറായതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ നന്മ, സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവമായിരുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി അദ്ദേഹം പല പുസ്തകങ്ങളും രചിച്ചു. 1856—ൽ മംഗലാപുരത്തു സ്ഥാപിച്ച പരി

യിലെ മതവൃത്താന്തം (1890), സുകുമാരി നോവൽ (1897), ലത്തീൻ റീത്ത (1897) എന്നിങ്ങനെ അനേകം ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ അക്കാലത്തുണ്ടായി. അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമാണു് അച്ചടിയിലെത്തിയതെങ്കിലും മേല്പറഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണു് ചാവറയച്ചന്റെ നാളാഗമങ്ങൾ, പാലാക്കുന്നേൽ വല്യച്ചന്റെ നാളാഗമങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ദിനവൃത്താന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

സ്ഥരിച്ച ബാസൽമിഷൻ അച്ചുകൂടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, കർണാടകം എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചിരുന്നു. മംഗലാപുരം പ്രസ്സിലെ മലയാളം അക്ഷരങ്ങൾ വടിവിന്നും വൃത്തിക്കും ഭംഗിക്കും പേരുകേട്ടവയാണ്. അവിടെ സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങളുടെ എത്രയോ പ്രതികൾ അച്ചടിച്ചു ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വിറ്റതു് മലബാറിലെ സ്കൂളുകളെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ച ഏറ്റവും വലിയ സേവനമാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ പുതിയ സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾക്കുപോലും അന്നത്തെ പുസ്തകങ്ങളോട് കിടപിടിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.'[63]

1859–ൽ ജർമനിയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയ ഗുണ്ടർട്ടിനു് കേരളത്തിലേക്കു മടങ്ങിവരാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും മലബാറിലെ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സജീവതാല്പര്യം നിമിത്തമാകണം 'മലയാളരാജ്യം' ജന്മദേശത്തുവച്ചു പൂർത്തിയാക്കി 1868–ൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ദീർഘകാലം മലബാറിൽ പാഠപുസ്തകമായിരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് 'കേരള സാഹിത്യ ചരിത്ര'ത്തിൽ പരാമർശമില്ല. 'മലയാളരാജ്യ'ത്തെക്കുറിച്ചു് എ. ഡി. ഹരിശർമ എഴുതുന്നു:

'പാഠപദ്ധതിക്കു പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള ശാസ്ത്രീയത നൽകണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി തയ്യാറാക്കിയതാണു് 'മലയാള രാജ്യം'. ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവുമാണു് അതിലെ പ്രതിപാദ്യം. 'മലയാള രാജ്യം—ചരിത്രത്തോടുകൂടിയ ഭൂമിശാസ്ത്രം' എന്നാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പുസ്തകത്തിനു നൽകിയ പൂർണമായ പേരു്. ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്ക എന്ന സമ്പ്രദായംതന്നെ കേരളത്തിൽ അതുവരെ നടപ്പിൽ വന്നിരുന്നില്ല. ഗുണ്ടർട്ടു് അക്കാര്യത്തിൽ മാർഗദർശിയായിത്തീരുകയായിരുന്നു. മലയാളരാജ്യം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു് ഗുണ്ടർട്ടു് ഉദ്ദേശിച്ചതു് മലബാറിനെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പുസ്തകത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് മലബാറിനെപ്പറ്റിയാണു്.'[64]

1868–ൽ പുസ്തകരൂപത്തിലാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കേരളപഴമയും പാഠപുസ്തകമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാലത്തും അതിനു ധാരാളം വായനക്കാരുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പുതിയ പതിപ്പുകൾ ഇറങ്ങുന്നുണ്ടു്.

6. 4. 4 പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രൈസ്തവർ ആരംഭിച്ച വിദ്യാലയങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പാഠപുസ്തകങ്ങളും കേരളത്തിലെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ആധുനിക മലയാളഭാഷയ്ക്കും

63 കെ. പി. വറീദ്, ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട്, 1973, പു. 70–71

64 ടി പു. 127

ബലിഷ്ഠമായ അടിത്തറയായിത്തീർന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കാൻ വേണ്ടേ പേരുകളും മാതൃകകളും മാത്രമാണു് ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. അക്കാലത്തു പാഠപുസ്തകരചനയിലും വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാ ക്രൈസ്തവരുടെയും പേരുകൾ എഴുതിച്ചേർക്കാൻ ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ബാസൽമിഷൻകാരും ചർച്ചുമിഷണറി സൊസൈറ്റിയും അനേകം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗാർത്തുവെയിറ്റിന്റെ 'കണക്കുസാരം' പോലുള്ള അനേകം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഇവിടെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. 'മലയാണ്മ പാഠപുസ്തകം', 'മലയാണ്മ വ്യാകരണ സംക്ഷേപം', 'ഇംഗ്ലീഷു് വ്യാകരണ സംക്ഷേപം' എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പുസ്തകം 1862–ൽ വരാപ്പുഴനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. ലത്തീൻ, സുറിയാനി, ഫ്രഞ്ചു്, ഇംഗ്ലീഷു് എന്നിവ സ്വയം പഠിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും അക്കാലത്തു ക്രൈസ്തവ മുദ്രണാലയങ്ങളിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാമുള്ള പഠനം ഇത്തരമൊരു അനുബന്ധചർച്ചയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനാവില്ല.

6. 4. 5 ഭാഷകളുടെ വികാസത്തെക്കുറിച്ചു് ചാൾസു് ഫെർഹസൺ (Language Development; Language Problems of Developing Nations, Newyork, 1968) ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന തത്ത്വം ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. ഭാഷകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ആധുനികീകരണത്തിന്റെയും വികാസത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷണങ്ങൾ ശബ്ദാവലിയിലും ആഖ്യാനശൈലിയിലും ആഖ്യാനമാതൃകകളിലും ഉണ്ടാകുന്ന വളർച്ചയാണു്. വൈജ്ഞാനിക ഉള്ളടക്കം കേവലപദങ്ങളുടെയും സമസ്തപദങ്ങളുടെയും എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കും; വ്യാകരണതലത്തിൽപ്പോലും ഇതിന്റെ സ്വാധീനം ഉണ്ടായേക്കാം. ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം കൈകാര്യംചെയ്യാനുള്ള ശബ്ദാവലിയും ശൈലീവൈവിധ്യവും തങ്ങളുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിലൂടെ മിഷണറിമാർ മലയാളഭാഷയിൽ സൃഷ്ടിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ മലയാളഭാഷയുടെ, വിശിഷ്യ മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ ആധുനികീകരണത്തിനു തുടക്കമിട്ടു.

ഏഴു്

ബൈബിൾ തർജമകൾ, മതസാഹിത്യം

7. 1. 1 ലോകത്തിലെ തൊണ്ണൂറേറഴ ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കും സ്വന്തം മാതൃഭാഷയിൽ ലഭ്യമാകുന്ന ഗ്രന്ഥമാണു് 'ബൈബിൾ'. ആയിരത്തഞ്ഞൂറോളം ഭാഷകളിലേക്കും ഉപഭാഷകളിലേക്കും ഇതു തർജമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പല ഭാഷകളും ലിപി വിദ്യയിലേക്കും അച്ച

ടിയിലേക്കും കടന്നതു ബൈബിളിലൂടെയാണു്. അനേകം അവികസിതഭാഷകൾക്കു ബൈബിൾ തർജമയിലൂടെ മാനകരൂപം ഉരുത്തിരിഞ്ഞു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ബൈബിൾ ഒരു പുസ്തകമല്ല, ഒരു പുസ്തകസമാഹാരമാണു് —ബി. സി. പതിമ്മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യംവരെയുള്ള പതിന്നാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കിടയിൽ വിവിധ ദേശങ്ങളിൽ വിവിധ ഭാഷകളിൽ വിവിധ സാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമാഹാരം. ഇവയിൽ ഹീബ്രുഭാഷയിൽ വിരചിതമായ മുപ്പത്തൊമ്പതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചേർന്നതാണു് യഹൂദബൈബിൾ. ക്രൈസ്തവർ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പഴയനിയമം എന്നു പേരു നൽകി. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സദ്വാർത്തയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ഇരുപത്തേഴു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ക്രൈസ്തവബൈബിളിന്റെ ഉത്തരഭാഗമായ പുതിയനിയമം. ക്രൈസ്തവരിൽ, കത്തോലിക്കർ മുമ്പുപറഞ്ഞ മുപ്പത്തൊമ്പതു ഹീബ്രുഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ ഏഴു പുസ്തകങ്ങളും ഏതാനും ഖണ്ഡങ്ങളുംകൂടി പഴയനിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതാണു് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ബൈബിൾ, കത്തോലിക്ക ബൈബിൾ എന്ന വിഭജനത്തിനു നിദാനം. ബൈബിൾ പ്രചാരണം പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രചോദനവും മുഖ്യലക്ഷ്യവുമായിരുന്നു. തന്മൂലം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ബൈബിൾ തർജമ മതപ്രചാരണത്തിന്റെ മൗലികഘടകമായി മാറി. ഭാരതത്തിൽ ആദ്യം ബൈബിൾ തർജമയുണ്ടായതു് തമിഴിലാണു്. 1714—ൽ പുതിയ നിയമവും 1728—ൽ പഴയനിയമവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1743—ൽ ഉറുദുവിൽ ബൈബിൾ തർജമയുണ്ടായി. ബംഗാളി, മറാത്തി, ഹിന്ദി, സംസ്കൃതം, ഗുജറാത്തി, ഒറിയാ എന്നീ ഭാഷകളിൽ 1810—നുമുമ്പു ബൈബിൾ ചെന്നെത്തി. 1811—ലാണു് മലയാളം ബൈബിളിന്റെ ജനനം. 1829—ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു് ബഞ്ചമിൻ ബയിലി പുതിയനിയമം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പഴയനിയമത്തിന്റെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ 1839, 1840, 1841 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ തർജമചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടെ മലയാളം ബൈബിൾ പൂർണരൂപത്തിലായി. മലയാളത്തിൽ ബൈബിൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ പ്രചോദനവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകിയതു ബുക്കാനനും മൺറോയുമായിരുന്നു. 1817—ൽ ആലപ്പുഴയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന നോർട്ടൺ എന്ന സി. എം. എസ്. മിഷണറി ചേപ്പാട്ടുകാരനായ ഒരു കത്തനാരെക്കൊണ്ടു് ഏതാനും ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങൾ തർജമചെയ്യിച്ചുവെങ്കിലും അതു് അച്ചടിയിലെത്തിയില്ല.

7. 2. 1 ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയുടെ ബൈബിൾ തർജമ അപര്യാപ്തമാണെന്ന വിശ്വാസക്കാരനായിരുന്ന ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു്. ഈ തർജമയിൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്താൻ ബയിലിയടക്കമുള്ള

നമ്മുടെ

കർത്താവും രക്ഷിതാവുമായ

യെശുക്രിസ്തുവിന്റെ

പുതിയ നിയമം

മലയാളമയിൽ

പരിഭാഷയാക്കപ്പെട്ടത

കൊട്ടയം

ചർച്ച മിശൊൻ അച്ചിൽ

ബൈബൽ സൊസൈയിട്ടിക്കു വെണ്ടി

അടിക്കപ്പെട്ടത

മെശിഹാസംവത്സരം

൧൮൨൯

1829—ൽ കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ച
പുതിയനിയമം തർജമയുടെ ടൈറ്റിൽപേജ്

THE

OLD TESTAMENT

TRANSLATED

INTO

THE MALAYALIM LANGUAGE

FIRST PART

CONTAINING

THE FIVE BOOKS OF MOSES.

പഴയ നിയമം

മലയാള ഭാഷയിൽ

പരിഭാഷയാക്കപ്പെട്ടത.

ഒന്നാം പങ്ക

ഇതിൽ

തമാശെയുടെ അഞ്ച പുസ്തകങ്ങൾ

അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു

COTTAYAM:

PRINTED AT THE CHURCH MISSION PRESS,

FOR THE MADRAS AUXILIARY BIBLE SOCIETY.

1839.

1839—ൽ കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ച

പഴയനിയമം തർജമയുടെ ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ ടൈറ്റിൽപേജ്

സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാർ വിസമ്മതിക്കയുംചെയ്തു. ഹീബ്രു മൂലത്തോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്താതെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജമകളെ അന്ധമായി അനുകരിച്ചു കാവ്യാത്മകഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പ്രവാചക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും സാഹിത്യഭംഗി നഷ്ടപ്പെടുത്തി എന്നതായിരുന്നു ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മുഖ്യ ആരോപണം. ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകളിൽ കൃത്യമായി തർജമചെയ്യാവുന്ന ആശയങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിനെ പദാനുപദം പിൻതുടർന്നു വേണ്ടതിലേറെ പരത്തിപ്പറഞ്ഞു എന്ന ആക്ഷേപവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായ ഗുണ്ടർട്ട് ബൈബിൾ തർജമ തുടങ്ങി. ബൈബിൾ സംബന്ധമായ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതി 'സുവിശേഷസംഗ്രഹ'മാണ്. 'മത്തായി, മാർക്കൊ, ലൂക്കാ, യൊഹനാൻ എന്നവരുടെ സുവിശേഷങ്ങളെയും യൊസെഫ മുതലായ ചരിത്രക്കാരുടെ ചില വിശേഷങ്ങളെയും ചെർത്തുണ്ടാക്കിയ യെശുമശീഹയുടെ കഥസംക്ഷേപം എന്നൊരു ഉപശീർഷകവുമുണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു്. 1849–ൽ 'തലശ്ശെരിയിൽ ഛാപിത'ത്തിൽ ഇതു് അച്ചടിച്ചു. 1852–ലും 1854–ലും തലശ്ശെരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പുതിയനിയമ തർജമകളും ടുബിങ്ങനിലുണ്ട്. ഇതിനുമുമ്പു പുതിയനിയമം അച്ചടിച്ചതായി രേഖകളൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ല. 'നമ്മുടെ കർത്താവും രക്ഷിതാവും ആയ യേശുക്രിസ്തന്റെ പുതിയനിയമം' എന്നാണു് ഗ്രന്ഥനാമം. 1868–ൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പുതിയനിയമം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

1811–ൽ കൂറിയർ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച ബൈബിളിൽനിന്നും ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയുടെ ബൈബിളിൽനിന്നും മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം രണ്ടാം അദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 7 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഫോട്ടോ പകർപ്പായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ബൈബിളിൽനിന്നുള്ള സമാന്തരഭാഗം അടുത്ത പേജിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

•

7. 2. 2 'ഇയ്യൊബ, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ശലൊമൊന്റെവ എന്നിവ അടങ്ങിയ 'പവിത്രലെഖകൾ' എന്ന പഴയനിയമത്തിന്റെ നാലാം അംശം' 1857–ൽ തലശ്ശെരിയിൽ അച്ചടിച്ചു. 1881–ൽ ഇതിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പു് 'ഇയ്യൊബ, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ, സദൃശങ്ങൾ, സഭാപ്രസംഗി, ശലോമോന്റെ അത്യുത്തമഗീതം എന്നിവ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പവിത്രലേഖകൾ' എന്ന പേരിൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കയുണ്ടായി. 1880–ൽ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ മാത്രം ഒരു പുസ്തകമായി മംഗലാപുരത്തു് അച്ചടിച്ചു. ഗുണ്ടർട്ട് തർജമചെയ്ത 'പ്രവാചകലേഖകൾ' 1886–ൽ മംഗലാപുരത്തു് അച്ചടിച്ചതു്, മദിരാശി ആർക്കൈവ്സിൽ ഉണ്ടു്. പഴയനിയമത്തിലെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ ഗുണ്ടർട്ട് തർജമചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? 'പഴയ

൨. അദ്ധ്യായം.

മാഗർ യേശുവെ ചെന്നു വന്ദിച്ചതും, (൧൩) ഹെരോദാവിന്റെ ഹിംസ പഴുതിലായതും.

ഹെരൊദാ രാജാവിന്റെ നാളുകളിൽ യേശു യഹൂദയിലെ ൧
ബെത്ലെഹമിൽ വെച്ചു ജനിച്ചപ്പൊൾ — ഇതാ കിഴക്കുനിന്നു
മാഗർ യരുശലെമിൽ എത്തി പറഞ്ഞു: യഹൂദരുടെ രാജാവാ ൨
യി പിറന്നവൻ എവിടെ? ഞങ്ങളല്ലൊ അവന്റെ നക്ഷത്രം
ഉദിച്ചു കണ്ടിട്ട് അവനെ കുമ്പിടുവാൻ വന്നു. എന്നതു ഹെരൊ ൩
ദാ രാജാവ് കേട്ടു സകല യരുശലെമുമായി കലങ്ങിപ്പോയി. ജ ൪
നത്തിന്റെ മഹാപുരോഹിതരെയും ശാസ്ത്രികളെയും എല്ലാം വരു
ത്തി കൂട്ടി ക്രിസ്തൻ എവിടെ ജനിക്കുന്നു എന്ന് അവരൊടു
ചോദിച്ചു. ആയവരും അവനൊടു പറഞ്ഞു യഹൂദയിലെ ബെ ൫
ത്ലെഹമിൽ തന്നെ. (മിക. ൫. ൧—൩.) യഹൂദാദേശത്തിലെ ൬
ബെത്ലെഹമായുള്ളോവെ! എല്ലാ യഹൂദാതലകളിലും നീ ഒട്ടും
ചെറുതായതല്ല; എന്റെ ജനമാകുന്ന ഇസ്രയേലെ മേപ്പാനു
ള്ള തലവൻ നിങ്കൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു വരുമല്ലൊ എന്നു പ്രവാ
ചകനെക്കൊണ്ട് എഴുതിക്കിടക്കുന്നുപോൽ. എന്നാറെ ഹെരൊ ൭
ദാവ് മാഗരെ രഹസ്യമായി വിളിച്ചു നക്ഷത്രം തോന്നിയ കാല
ത്തെ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു:

നിയമം മുഴുവൻ തർജമചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നതു്'[65] എന്നു മാത്രമാണു് എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ പറയുന്നതു്. ഏതായാലും ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചതൊഴികെ മററു ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നും ഈ ലേഖകൻ കണ്ടിട്ടില്ല. മദിരാശി ബൈബിൾ സൊസൈററി 1880—ൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പുതിയനിയമം അച്ചടിപ്പിച്ചെങ്കിലും പഴയനിയമം അച്ചടിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ബയിലിയുടെ പഴയനിയമമാണു് തുടർച്ചയായി അവർ അച്ചടിപ്പിച്ചിരുന്നതു്.

7. 2. 3 ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ജന്മനഗരമായ സ്ററുട്ഗാർട്ടിലെ **Wurtumbergishe Landes Bibliothek** എന്ന ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ഒരു മലയാളം പഴയനിയമം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ പഴയനിയമം ഒന്നാംഭാഗം എന്നും ഗുണ്ടർട്ട് എന്നും ആരോ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഒററനോട്ടത്തിൽ പ്രസ്സിലെ ഫൈനൽ പ്രൂഫുപോലെ തോന്നുന്ന അച്ചടിപ്പകർപ്പാണിതു്. പലതരം തിരുത്തലുകളും കുറി

---

65 കെ. പി. ഹമീദ്, ഡോ. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് 1973 പു. 109

ഇയ്യൊബ

സങ്കീർത്തനങ്ങൾ

ശലൊമൊന്റെ

എന്നിവ അടങ്ങിയ

പവിത്രലെഖകൾ

എന്ന പഴയനിയമത്തിന്റെ

നാലാം അംശം

Tellicherry

തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിതം

പതിപ്പുകൾ

1857.

1857–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച
'പവിത്രലേഖക'ളുടെ ടൈററിൽപേജ്. പഴയനിയമത്തിലെ
കാവ്യാത്മക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ഗുണ്ടർട്ട് തയ്യാറാക്കിയ തർജമയാണ് ഈ പുസ്തകം

പ്പുകളും ആ പകർപ്പിൽ കാണുന്നു. ഇതു് ഗ്രണ്ടർട്ടു് തർജമചെയ്ത പഴയനിയമത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗമാണു് എന്നു തറപ്പിച്ചുപറയാൻ ഞാൻ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. അതിലെ ആദ്യത്തെ പത്തു വാക്യവും 1839–ലെ ബയിലിയുടെ തർജമയിൽനിന്നുള്ള സമാന്തരഭാഗവും ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

സ്റ്റുട്ഗാർട്ടിലെ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന പഴയനിയമം ഒന്നാം ഭാഗം

GENESIS

ഉല്പത്തിപുസ്തകം

൧ അദ്ധ്യായം

ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും സൃഷ്ടിച്ചു.

൨ ഭൂമി പാഴും ശൂന്യവും ആയിരുന്നു; ആഴത്തിന്റെ മുഖത്തു് ഇരുളും ആയിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവു വെള്ളങ്ങളുടെ മുഖത്തിന്മേൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

൩ വെളിച്ചം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ദൈവം പറഞ്ഞു; വെളിച്ചം ഉണ്ടായി.

൪ വെളിച്ചം നല്ലതു് എന്നു ദൈവം കണ്ടു. ദൈവം വെളിച്ചത്തെയും ഇരുളിനെയും തമ്മിൽ വേർപിരിച്ചു.

൫ ദൈവം വെളിച്ചത്തിനു പകൽ എന്നു പേർ ഇട്ടു. ഇരുളിനു രാത്രി എന്നു പേർ ഇട്ടു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി ഒന്നാം ദിവസം.

൬ പിന്നെ ദൈവം വെള്ളങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു വിതാനം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നും അതു വെള്ളങ്ങളിൽനിന്നു വെള്ളങ്ങളെ വേർപിരിക്കട്ടെ എന്നും പറഞ്ഞു.

൭ ദൈവം വിതാനത്തെ ഉണ്ടാക്കീട്ടു വിതാനത്തിന്റെ കീഴുള്ള വെള്ളങ്ങളെയും വിതാനത്തിന്റെ മേലുള്ള വെള്ളങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർപിരിച്ചു: അപ്രകാരം ആയി.

൮ ദൈവം വിതാനത്തിനു ആകാശം എന്നു പേർ ഇട്ടു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി രണ്ടാം ദിവസം.

൯ പിന്നെ ദൈവം ആകാശത്തിന്റെ കീഴുള്ള വെള്ളങ്ങൾ ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടട്ടെ, ഉണങ്ങിയ നിലം കാണട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു; അപ്രകാരം ആയി.

൧൦ ഉണങ്ങിയ നിലത്തിനു ദൈവം ഭൂമി എന്നു പേർ ഇട്ടു; വെള്ളങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനു സമുദ്രങ്ങൾ എന്നു പേർ ഇട്ടു; നല്ലതു എന്നു ദൈവം കണ്ടു.

1839-ലെ ബഞ്ചമിൻ ബയിലിയുടെ തർജമഃ

മൊശെ എഴുതിയ

ഒന്നാം പുസ്തകം

൧ അദ്ധ്യായം

൧ ആകാശത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും സൃഷ്ടി, ൨൬ ദൈവത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത. ൨൯. ഭക്ഷണനിയമം.

൧ ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും സൃഷ്ടിച്ചു.

൨ ഭൂമി രൂപമില്ലാത്തതും ഒഴിയപ്പെട്ടതും ആയിരുന്നു. ആഴത്തിന്റെ മുഖത്ത ഇരുളും (ആയിരുന്നു.) ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവ വെള്ളങ്ങളുടെ മുഖത്തിന്മെൽ ആവസിച്ചിരുന്നു.

൩ പ്രകാശം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന ദൈവം പറഞ്ഞു: പ്രകാശവും ഉണ്ടായി.

൪ ദൈവം പ്രകാശത്തെ നല്ലത എന്ന കണ്ടു: ദൈവം പ്രകാശത്തെയും ഇരുളിനെയും വെർതിരിച്ചു.

൫ ദൈവം പ്രകാശത്തിന പകൽ എന്ന പെർ വിളിച്ചു, ഇരുളിന രാത്രി എന്നും പെർ വിളിച്ചു. സന്ധ്യയും ഉഷസ്സും ഉണ്ടായി ഒന്നാം ദിവസം.

൬ പിന്നെ ദൈവം വെള്ളങ്ങളുടെ നടുവിൽ തട്ട ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നും അത വെള്ളങ്ങളിൽനിന്ന വെള്ളങ്ങളെ വെർതിരിക്കട്ടെ എന്നും പറഞ്ഞു.

൭ തട്ടിനെയും ദൈവം ഉണ്ടാക്കീട്ട തട്ടിന്റെ കീഴിലുള്ള വെള്ളങ്ങളെയും തട്ടിന്റെ മെലിലുള്ള വെള്ളങ്ങളെയും വെർതിരിച്ചു: അപ്രകാരവും ഉണ്ടായി.

൮ ദൈവം തട്ടിന ആകാശം എന്ന പെർ വിളിച്ചു. സന്ധ്യയും ഉഷസ്സും ഉണ്ടായി രണ്ടാം ദിവസം.

൯ പിന്നെ ദൈവം ആകാശത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള വെള്ളങ്ങം ഒരു സ്ഥലത്ത കൂടട്ടെ എന്നും ഉണങ്ങിയ (നിലം) കാണപ്പെടട്ടെ എന്നും പറഞ്ഞു: അപ്രകാരവും ഉണ്ടായി.

൧൦ ഉണങ്ങിയ (നിലത്തിന) ദൈവം ഭൂമി എന്ന പെർ വിളിച്ചു; വെള്ളങ്ങളുടെ കൂട്ടങ്ങംക്ക സമുദ്രങ്ങം എന്നും പെർ വിളിച്ചു: നല്ലത എന്നും ദൈവം കണ്ടു.

7.3.1 ബൈബിളിലെ കാവ്യാത്മകഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് 'പവിത്രലേഖകം' എന്ന പേരിൽ ഗ്രണ്ടർട്ട് തർജമചെയ്തത്. കാവ്യഭംഗി തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ഈ ഭാഗങ്ങം സാഹിത്യഭംഗി നഷ്ടപ്പെട

ത്താതെ തർജമചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. 'രാമചരിതം', 'മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്', 'അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്' തുടങ്ങിയ കേരളീയ സാഹിത്യകൃതികളുമായി തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉറ്റപരിചയം ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. മൂലത്തോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തിക്കൊണ്ടു മലയാളത്തിലെ കാവ്യഭാഷയിൽ തർജമ നടത്താനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. തന്മൂലം കവിതയിൽ മാത്രം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അനേകം പ്രാചീന മലയാളപദങ്ങളും ഈ തർജമകളിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചു. കാവ്യഭാഷയോടു പുലർത്തുന്ന മമതാബന്ധം എല്ലാവർക്കും പ്രീതികരമായിരിക്കയില്ല. ബാസൽമിഷൻ സഭയ്ക്കു പുറത്തു ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ തർജമയ്ക്കു വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിക്കാതെ പോയതിനു ഇതു ഒരു പ്രധാന കാരണമാണു. ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നവർക്കു ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ തർജമശൈലി അത്യന്തം ഹൃദ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കും. ഹീബ്രുമൂലത്തിലെ വാക്കുകളുടെ ശുദ്ധാർത്ഥവും വൈകാരികാർത്ഥവും തർജമയിലൂടെ പുനരാവിഷ്കരിക്കാൻ ഹെർമൻഗുണ്ടർട്ടു സാഹസികമായി യത്നിച്ചു എന്നതിനു ഉത്തമതെളിവാണു പവിത്രലേഖകം. ഭാഷാസാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിഗണനയ്ക്കായി 42–ാം സങ്കീർത്തനത്തിന്റെ തർജമ ഉദ്ധരിക്കാം. താരതമ്യപഠനത്തിനു ഉപകരിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ അതേ സങ്കീർത്തനത്തിന്റെ മറ്റു രണ്ടു തർജമകൂടി ചേർക്കുന്നു—1841-ലെ ബയിലിയുടെ തർജമയും 1983–ലെ ഓശാനമലയാളം ബൈബിളിലെ തർജമയും.

സങ്കീർത്തനം 42

ബയിലിയുടെ തർജമ–1841

ദൈവമേ, മാൻ വെള്ളമുള്ള പുഴകളെ കുറിച്ചു വാഞ്ഛിക്കുന്നതു പൊലെതന്നെ, എന്റെ ആത്മാവ നിന്നെ കുറിച്ചു വാഞ്ഛിക്കുന്നു.

൨ എന്റെ ആത്മാവ ദൈവത്തെ കുറിച്ചു, ജീവനുള്ള ദൈവത്തെ കുറിച്ചു ദാഹിച്ചിരിക്കുന്നു: ഞാൻ എപ്പൊഴും ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ വന്നു കാണപ്പെടും.

൩ നിന്റെ ദൈവം എവിടെ? എന്നു അവർ എന്നൊടു ഇടവിടാതെ പറയുമ്പൊഴും, എന്റെ കണ്ണുനീരുകളും രാവും പകലും എന്റെ ഭക്ഷണം ആയിരുന്നു.

൪ ഞാൻ ഓരൊ (കാര്യങ്ങളെ) ഒൎക്കുമ്പൊഴും, എന്നിൽ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ പകരുന്നു: എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ പുരുഷാരത്തൊടുകൂടെ പൊയി, ഞാൻ അവരൊടുകൂടെ പെരുനാളിനെ

ആചരിച്ചിട്ടുള്ള ജനസംഘത്തൊടും കൂടെ, ദൈവത്തിന്റെ ഭവനത്തിലെക്ക സന്തൊഷവും സ്തുതിയുമായുള്ള ശബ്ദത്തൊടെ കടന്നു.

൫ എന്റെ ആത്മാവെ, നീ ഇടിഞ്ഞിരിക്കുന്നത എന്തിന? നീ എന്നിൽ ചഞ്ചലപ്പെടുന്നത [എന്തിന?] ദൈവത്തിൽ ശരണമായിരിക്ക; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ഇനിയും അവനെ സ്തുതിക്കും; അവന്റെ പ്രത്യക്ഷത രക്ഷ [ആകുന്നു.]

൬ എന്റെ ദൈവമെ, എന്നിൽ എന്റെ ആത്മാവ ഇടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു: ആയതകൊണ്ട യൎദ്ദനിന്റെയും ഹെർമൊനിക്കാരുടെയും ദെശത്തനിന്നും, മിസാർ എന്ന മലയിൽനിന്നും ഞാൻ നിന്നെ ഒർക്കും.

൭ നിന്റെ ജലപാത്തികളുടെ ഇരച്ചിലിൽ അഗാധം അഗാധത്തെ വിളിക്കുന്നു: നിന്റെ ഒളങ്ങളും നിന്റെ തിരമാലകളും ഒക്കെയും എന്റെ മീതെ കടന്നുപൊയി.

൮ എന്നാൽ യഹൊവാ തന്റെ പ്രീതിവാത്സല്യത്തെ പകൽ നെരത്ത കല്പിക്കും, രാത്രിസമയത്ത അവനെ കുറിച്ചുള്ള പാട്ട എന്നൊടകൂടെയും, എന്റെ പ്രാർത്ഥന എന്റെ ജീവന്റെ ദൈവത്തൊട കൂടെയും [ഇരിക്കും.]

൯ ഞാൻ എന്റെ പാറയാകുന്ന ദൈവത്തൊട പറയും, നീ എന്നെ മറന്നത എന്തിന? എന്റെ ശത്രുവിന്റെ ഞെരുക്കം ഹെതുവായിട്ട ഞാൻ എന്തിന ദുഃഖിച്ച നടക്കുന്നു?

൧൦ നിന്റെ ദൈവം എവിടെ? എന്ന എന്റെ ശത്രുക്കൾ ദിവസംപ്രതി എന്നൊട പറയുമ്പൊൾ, അവർ എന്റെ അസ്ഥികളിൽ ഒരു വാൾകൊണ്ട എന്ന [പൊലെ] എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു.

൧൧ എന്റെ ആത്മാവെ, നീ ഇടിഞ്ഞിരിക്കുന്നത എന്തിന? നീ എന്റെ ഉള്ളിൽ ചഞ്ചലപ്പെടുന്നത എന്തിന? ദൈവത്തിൽ ശരണമായിരിക്ക: എന്തെന്നാൽ എന്റെ മുഖരക്ഷയും എന്റെ ദൈവവുമാകുന്നവനെ ഞാൻ ഇനിയും സ്തുതിക്കും.

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ തർജമ—1857

2 നീർച്ചാലുകൾക്കായി കിഴെക്കുന്ന മാൻപേടപോലെ
ദൈവമേ, എൻ ദേഹി നിങ്കലേക്കു കിഴെക്കുന്നു.
3 എൻ ദേഹി ദൈവത്തെ, ജീവനുള്ള ദേവനെ കുറിച്ചുതന്നെ
ദാഹിക്കുന്നു:
ഞാൻ എപ്പൊൾ വന്നു ദൈവത്തിന്മുഖത്തിലേക്കു കാണാകും?
4 നിന്റെ ദൈവം എവിടേ എന്നു് എല്ലാ നാളും എന്നൊടു
പറകയിൽ,
രാപ്പകലും എൻ കണ്ണുനീർ എനിക്കു് ആഹാരമായിരുന്നു.

5 തിങ്ങിയ സമൂഹത്തിൽ ഞാൻ ചെന്നു
അവരുമായി ആർപ്പുസ്തുതികളുടേ ശബ്ദത്തോടേ കൊണ്ടാടുന്ന
പുരുഷാരത്തിൽ
ദേവാലയത്തേക്കു നടകൊണ്ടതിനെ ഞാൻ ഓർത്തും
എൻ ദേഹിയെ എന്നകത്തു പകർന്നുംകൊള്ളും.
6 അല്ലയോ എൻ ദേഹിയേ, നീ ചാഞ്ഞും എന്റേ മേൽ അലെച്ചും
പോകുന്നതു് എന്തു?
ദൈവത്തെ പാർത്തു നില്ലു!
അവനെയല്ലോ എന്റേ മുഖത്തിൻ രക്ഷകളും എൻ ദൈവവും
എന്നു
ഞാൻ ഇനി വാഴ്ത്തും നിശ്ചയം.
7 എൻ ദൈവമേ, എൻ ദേഹി എന്നിൽ ചാഞ്ഞിരിക്കുന്നു,
അതുകൊണ്ടു ഞാൻ യർദ്ദൻ (അക്കരേ) ഹെർമ്മോന്യകളുടേ
ദേശത്തിൽ
ഹീനത കുന്നിൽനിന്നു നിന്നെ ഓർക്കുന്നു.
8 നിന്റേ തോടുകളുടേ ഒലിയാൽ ആഴി ആഴിയെ വിളിക്കുന്നു;
നിന്റേ തിരകളും അലകളും എല്ലാം എന്മേൽ കടക്കുന്നു.
9 പകൽ യഹോവ തൻ ദയയെ കല്പിക്കുന്നു,
രാത്രിയിൽ അവന്റേ പാട്ടു് എന്നോടു് ആകുന്നു,
എന്റേ ജീവന്റേ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥനയും തന്നേ.
10 എന്നെ മറന്നതു് എന്തു?
ശത്രുവിന്റേ പീഡയാൽ ഞാൻ കറുത്തു നടക്കുന്നതു് എന്തിന്നു?
എന്നു എന്റേ പാറയാകുന്ന ദൈവത്തോടു ഞാൻ പറയട്ടേ.
11 എന്റേ മാറാന്മാർ: നിൻ ദൈവം എവിടേ എന്നു എല്ലാ നാളും
എന്നോടു പറകയാൽ
എന്നെ അസ്ഥികളെ തകർപ്പോലും നിന്ദിക്കുന്നു.
12 എൻ ദേഹിയേ, നീ ചാഞ്ഞും എന്റേ മേൽ അലെച്ചും പോകു
ന്നതു് എന്തു?
ദൈവത്തെ പാർത്തു നില്ലു!
അവനെയല്ലോ എന്റേ മുഖത്തിൻ രക്ഷകളും എൻ ദൈവവും
എന്നു
ഞാൻ ഇനി വാഴ്ത്തും നിശ്ചയം.

ഓശാന മലയാളം ബൈബിൾ – 1983

നീർച്ചാലുകൾ കൊതിക്കുന്ന മാൻപേടയെപ്പോലെ
ദൈവമേ, എന്റേ ആത്മാവു നിന്നെ കൊതിക്കുന്നു.
2 എന്റേ ആത്മാവു ദൈവത്തിന്നായി, ജീവനുള്ള ദൈവത്തി
ന്നായി ദാഹിക്കുന്നു,

3 ദൈവത്തിന്റെ മുഖം എപ്പോഴാണു ഞാൻ വന്നു ദർശിക്കുക?
എവിടെയാണു നിന്റെ ദൈവം? എന്നു ജനങ്ങൾ നിരന്തരമായി എന്നോടു ചോദിക്കവെ,
രാപ്പകൽ, എന്റെ കണ്ണുനീർ, എനിക്കു് ആഹാരമായിത്തീർന്നു.
4 എന്റെ ഹൃദയം ഉരുകിയൊഴുകുമ്പോൾ
ഞാൻ ഇക്കാര്യങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുന്നു;
ഞാൻ ജനാവലിയോടൊപ്പം പോയി,
ഉത്സവമാചരിക്കുന്ന ഒരു ജനതതിയെ,
ആർപ്പുവിളികളോടെ, സ്തോത്രഗീതങ്ങളോടെ
ഘോഷയാത്രയായി ഞാൻ കർത്താവിന്റെ ആലയത്തിലേക്കു നയിച്ചല്ലോ.
5 എന്റെ ആത്മാവേ, നീ എന്തിന്നു വിഷാദിക്കുന്നു?
എന്തിന്നു് എന്റെ ഉള്ളിൽ ആകുലപ്പെടുന്നു?
6 ദൈവത്തിൽ പ്രത്യാശ അർപ്പിക്കു;
എന്റെ സഹായമായ എന്റെ ദൈവത്തെ ഞാൻ വീണ്ടും സ്തുതിക്കും.
എന്റെ ഉള്ളിൽ, എന്റെ ആത്മാവു വിഷാദം പൂണ്ടിരിക്കുന്നു;
അതുകൊണ്ടു, യോർദ്ദാൻ, ഹെർമോൻ ദേശങ്ങളിൽ, മീസാർ പർവതത്തിൽ
ഞാൻ നിന്നെ അനുസ്മരിക്കുന്നു.
7 നിന്റെ വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളുടെ ഇടിമുഴക്കത്തിൽ,
ആഴം ആഴത്തെ വിളിക്കുന്നു;
നിന്റെ എല്ലാ തിരകളും തിരമാലകളും എന്റെമേൽ ആഞ്ഞടിക്കുന്നു.
8 പകൽ, കർത്താവു തന്റെ അചഞ്ചല സ്നേഹം എനിക്കു കല്പിച്ചു നൽകുന്നു:
രാത്രിയിൽ അവനുള്ള ഗീതം,
എന്റെ ജീവന്റെ ദൈവത്തോടുള്ള പ്രാർത്ഥന, എന്റെ അധരങ്ങളിലുണ്ടു്.
9 ദൈവത്തോടു്, എന്റെ പാറയോടു്, ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ:
'നീ എന്തിന്നു് എന്നെ വിസ്മരിച്ചു?
ശത്രുവിന്റെ മർദ്ദനത്താൽ ഞാൻ എന്തിന്നു വിലപിച്ചുഴലണം?'
10 എന്റെ അസ്ഥികൾ തകർത്തു്, എന്റെ ശത്രുക്കൾ എന്നെ പരിഹസിച്ചു്,
നിരന്തരം എന്നോടു ചോദിക്കുന്നു:
'നിന്റെ ദൈവം എവിടെ?'
11 എന്റെ ആത്മാവേ, നീ എന്തിന്നു വിഷാദിക്കുന്നു?
എന്തിന്നു് എന്റെ ഉള്ളിൽ ആകുലപ്പെടുന്നു?
ദൈവത്തിൽ പ്രത്യാശ അർപ്പിക്കു,

എന്റെ സഹായമായ എന്റെ ദൈവത്തെ ഞാൻ വീണ്ടും സ്തുതിക്കും.

7. 4. 1 പുതിയനിയമത്തിനാണു് എക്കാലത്തും വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിക്കുക. പുതിയനിയമം മിഷണറിമാർ സൗജന്യമായി വിതരണംചെയ്തിരുന്നു. അച്ചടിതന്നെ ഒരു പുതുമയായിരുന്ന പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളീയർ മിഷണറിമാരുടെ രചനകൾ സശ്രദ്ധം വായിച്ചിരിക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ മിഷണറിമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന നേതൃസ്ഥാനം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ പുതിയനിയമം വിദ്യാസമ്പന്നരുടെയെല്ലാം കൈകളിൽ എത്തി എന്നു ന്യായമായി വിശ്വസിക്കാം. ബൈബിൾ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതഗ്രന്ഥമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അന്നത്തെ കേരളീയരുടെ പൊതുശ്രദ്ധയിൽ വന്നിരുന്നില്ല എന്നു ചില ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ വാദിക്കുന്നതു യുക്തിസഹമല്ല. പുതിയ നിയമത്തിലൂടെയുള്ള ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ പരിണാമം ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കുന്നതു ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

7. 4. 2 1811–ൽ ബോംബെയിലും 1829–ൽ കോട്ടയത്തും അച്ചടിച്ച പുതിയ നിയമങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ആ പതിപ്പുകളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ ഇവിടെ ചേർക്കേണ്ടതില്ല. 1852–ലെ ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ തർജമയിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

> 'ഞാൻ അകാരവും ഓകാരവും ആദിയും അന്തവും ഒന്നാമനും ഒടുക്കത്തവനുംതന്നെ. അവന്റെ കല്പനകളെ ചെയ്യുന്നവർ ധന്യർ. അവക്കു ജീവവൃക്ഷത്തിന്മേൽ അധികാരം ഉണ്ടാക. അവർ ഗോപുരങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിൽ കടക്കയുംചെയ്യ. നായ്ക്കളും ഒടിക്കാരും പുലയാടികളും കുലപാതകരും ബിംബാരാധികളും ഭോഷ്കിനെ കൂറുള്ളവനും ചെയ്യുന്നവനും ഒക്കയുംതന്നെ. യെശു എന്ന ഞാൻ സഭകളായ നിങ്ങൾക്കു് ഇവ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ എന്റെ ദൂതനെ അയച്ചു. ഞാൻ ദാവീദിന്റെ വെ (ർത്തളി)രും വംശവും ആയവൻ. ശുഭ്രമായ ഉദയനക്ഷത്രംതന്നെ. ആത്മാവും കാന്തയും (യെശുവേ) വരിക എന്നു പറയുന്നു. കെൾക്കുന്നവനും വരിക എന്നു പറവൂ. ദാഹിക്കുന്നവൻ വരികയും ഇഷ്ടിക്കുന്നവൻ ജീവനീരെ സൗജന്യമായി വാങ്ങുകയുംചെയ്ക.' **വെളിപ്പാടു് 22. 13–17**

1854–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച പതിപ്പിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങളൊന്നും വരുത്തിയിട്ടില്ല. മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗത്തു് ഒരു വാക്കു കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. 'നായ്ക്കളും ഒടിക്കാരും...ഒക്കയുംതന്നെ' എന്ന വാക്യം 'നായ്ക്കളും ഒടിക്കാരും...ഒക്കയും പുറത്തുതന്നെ' എന്നാക്കിയിരിക്കുന്നു.

7. 4. 3. 1868–ൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു് അച്ചടിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പതിപ്പിൽ രണ്ടാം പതിപ്പു് എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കല്പച്ചിൽ അച്ചടിച്ച പതിപ്പുകളും പരിഗണിച്ചാൽ ഇതു മൂന്നാം പതിപ്പാണു്. ആ നിലയ്ക്കു് മംഗലാപുരത്തുനിന്നുള്ള രണ്ടാം പതിപ്പാണു് ഇതെന്നു കരുതണം. 'Published by Pfleiderer&Riehm, Printed By Plebest & Stoltz, Basel Mission Press, എന്നു് ഈ പതിപ്പിൽ കാണുന്നു. 1854–ൽ കല്പച്ചിൽ അച്ചടിച്ച പതിപ്പുമായി ഉള്ളടക്കത്തിനു സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങളില്ല. മുകളിൽ ചേർത്ത ഭാഗത്തു് ഒരു വാക്കിനാണു വ്യത്യാസം കാണുന്നതു്. 'കേൾക്കുന്നവനും വരിക എന്നു പറവൂ' എന്നുണ്ടായിരുന്നതു 'കേൾക്കുന്നവനും വരിക എന്നു പറവൂതാക' എന്നു മാറിയിരിക്കുന്നു. തലശ്ശേരിയിലെ കല്പച്ചിൽ നിന്നു മംഗലാപുരത്തെ ആധുനിക അച്ചുകൂടത്തിലെത്തിയപ്പോഴും അച്ചടിയിലുണ്ടായ മുന്നേറ്റം എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചിഹ്നനത്തിലും സാരമായ പുരോഗതിയുണ്ടായി.

7. 4. 5 1887–ൽ മംഗലാപുരത്തു് അച്ചടിച്ച ബൈബിളിന്റെ പ്രസാധകർ The Madras Auxiliary Bible Society ആണു്. ഇതിനോടകം ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെയും ബയിലിയുടെയും തർജമകളും സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഹെർമൻ ഗ്രണ്ടർട്ടു് ആ സംരംഭത്തെ പൂർണ്ണമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. മുമ്പു് ഉദ്ധരിച്ച ബൈബിൾ ഭാഗം 1887–ലെ പുതിയ പതിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ പരിഷ്കരിച്ചു:

> 'ഞാൻ ആൽഫായും ഒമേഗായും ആദിയും അന്തവും ഒന്നാമനും ഒടുക്കത്തവനും ആകുന്നു. ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽ തങ്ങൾക്കു് അധികാരം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നും ഗോപുരവാതിലുകളിൽകൂടി പട്ടണത്തിലേക്കു കടക്കേണ്ടതിന്നും അവന്റെ കല്പനകളെ പ്രമാണിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ. നായ്ക്കളും ക്ഷുദ്രക്കാരും വേശ്യാദോഷക്കാരും കൊലപാതകരും ബിംബാരാധികളും ഭോഷ്കിനെ പ്രിയപ്പെടുകയും പ്രവൃത്തിക്കയുംചെയ്യുന്ന എല്ലാവനും പുറത്തുതന്നേ. യേശു എന്ന ഞാൻ സഭകൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളോടു് ഇവറെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ എന്റെ ദൂതനെ അയച്ചു. ഞാൻ ദാവീദിന്റെ വേരും വംശവും ശുഭ്രമായ ഉദയനക്ഷത്രവും ആകുന്നു.' വരിക എന്നു് ആത്മാവും മണവാട്ടിയും പറയുന്നു; കേൾക്കുന്നവനും: വരിക, എന്നു പറയട്ടേ; ദാഹിക്കുന്നവൻ വരട്ടേ; ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ ജീവവെള്ളം സൗജന്യമായി വാങ്ങുകയും ചെയ്യട്ടേ.' വെളിപ്പാടു്: 22.13–17

'നമ്മുടെ കർത്താവും രക്ഷിതാവും ആയ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുതിയനിയമം' എന്നാണു് ഈ പതിപ്പിന്റെ പേരു്. 1829–ലെ ബയിലിയുടെ പതിപ്പിന്റെ പേരാണു് ഇതു്.

7. 4. 6 1899–ൽ Madras Auxiliary To The British&Foreign Bible Society-ക്കുവേണ്ടി കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ അച്ച

ടിച്ച പുതിയനിയമത്തിൽ വീണ്ടും പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. വെളിപ്പാട പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗം ഇങ്ങനെയാണു്:

'ഞാൻ ആൽഫയും ഒമേഗയും ഒന്നാമനും ഒടുക്കത്തവനും ആദിയും അന്തവും ആകുന്നു. ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽ തങ്ങൾക്കു് അധികാരം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നും ഗോപുരങ്ങളിൽകൂടി പട്ടണത്തിലേക്കു കടക്കേണ്ടതിന്നും തങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങളെ അലക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ. നായ്ക്കളും ക്ഷുദ്രക്കാരും വേശ്യാദോഷക്കാരും കൊലപാതകന്മാരും ബിംബാരാധികളും ഭോഷ്കിൽ പ്രിയപ്പെട്ടകയും അതിനെ പ്രവൃത്തിക്കയുംചെയ്യുന്ന എല്ലാവനും പുറത്തുതന്നേ. യേശുവാകുന്ന ഞാൻ സഭകൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളോടു് ഇവയെ സാക്ഷീകരിപ്പാൻ എന്റെ ദൂതനെ അയച്ചു; ഞാൻ ദാവീദിന്റെ വേരും വംശവും ശുഭ്രമായ ഉദയനക്ഷത്രവുമാകുന്നു. വരിക എന്നു് ആത്മാവും മണവാട്ടിയും പറയുന്നു; കേൾക്കുന്നവനും വരിക എന്നു പറയട്ടെ; ദാഹിക്കുന്നവൻ വരട്ടെ; ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ ജീവവെള്ളം സൗജന്യമായി വാങ്ങുകയുംചെയ്യട്ടെ.'

7. 4. 7 ഇവിടെ വിവരിച്ച ബൈബിൾ ശൃംഖലയിലെ ഇന്നത്തെ കണ്ണി ബൈബിൾ സൊസൈറ്റി ഓഫ് ഇന്ത്യാ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന 'സത്യവേദപുസ്തക'മാണു്. പഴക്കംകൊണ്ടും പ്രചാരംകൊണ്ടും മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ തർജമയിൽനിന്നു വെളിപ്പാട് 22:13–17 ഉദ്ധരിക്കാം:

'ഞാൻ ആൽഫയും ഒമേഗയും ഒന്നാമനും ഒടുക്കത്തവനും ആദിയും അന്തവും ആകുന്നു. ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽ തങ്ങൾക്കു് അധികാരം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നും ഗോപുരങ്ങളിൽകൂടി നഗരത്തിൽ കടക്കേണ്ടതിന്നും തങ്ങളുടെ വസ്ത്രം അലക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ. നായ്ക്കളും ക്ഷുദ്രക്കാരും ദുർന്നടപ്പുകാരും കൊലപാതകന്മാരും ബിംബാരാധികളും ഭോഷ്കിൽ പ്രിയപ്പെട്ടകയും അതിനെ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഏവനും പുറത്തുതന്നേ. യേശു എന്ന ഞാൻ സഭകൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളോടു് ഇതു സാക്ഷീകരിപ്പാൻ എന്റെ ദൂതനെ അയച്ചു. ഞാൻ ദാവീദിന്റെ വേരും വംശവും ശുഭ്രമായ ഉദയനക്ഷത്രവുമാകുന്നു. വരിക എന്നു് ആത്മാവും മണവാട്ടിയും പറയുന്നു; കേൾക്കുന്നവനും: വരിക എന്നു പറയട്ടെ. ദാഹിക്കുന്നവൻ വരട്ടെ. ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ ജീവജലം സൗജന്യമായി വാങ്ങട്ടെ.'

7. 5. 1 കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ ബൈബിൾഭാഷയിൽ നേരിയ വ്യത്യാസമേ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നു് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ വ്യക്തമാകുമല്ലോ. ബൈബിൾഭാഷയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന നിശ്ചലതയ്ക്കു പല കാരണങ്ങളുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നു് ബയിലിയും

ഗുണ്ടർട്ടും തുടങ്ങിവച്ച ബൈബിൾഗദ്യത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യമാണ്. ആധുനിക മലയാളഗദ്യത്തോട് തോളുരുമ്മി നിൽക്കുന്നതാണ് അവരുടെ ബൈബിൾ ഭാഷ. ചുരുക്കം ചില വാക്കുകളിലോ വാക്യഘടനകളിലോ അനുഭവപ്പെടുന്ന പഴക്കച്ചുവ അവഗണിച്ചാൽ ഒന്നാംതരം ആധുനിക മലയാളഗദ്യമാണ് അവരുടെ തർജമകളിൽ കാണുന്നതു്. അവർ തർജമ നടത്തിയ കാലത്തും തൊട്ടടുത്തുള്ള ദശകങ്ങളിലും മലയാളത്തിലുണ്ടായ മറ്റു ഗദ്യകൃതികളും നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയോടെ പരിശോധിച്ചാൽ ബൈബിൾ തർജമകളും ഗദ്യശൈലിയുടെ ആധുനികീകരണത്തിൽ വഹിച്ച പങ്കു ബോധ്യമാകുന്നതാണ്.

7. 5. 2 ബൈബിൾ തർജമയ്ക്കു മറ്റു ഗദ്യരചനകളിൽനിന്നുള്ള ഒരു വ്യത്യാസംകൂടി ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ക്രൈസ്തവർ പൊതുവേ ബൈബിളിന്റെ സ്വതന്ത്രതർജമകളും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരല്ല. ബൈബിൾ തർജമചെയ്യുന്നതുതന്നെ കൊടുംപാതകമായി ഒരു കാലത്തു കരുതിയിരുന്നു. ബൈബിൾ തർജമചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ ചുട്ടെരിക്കപ്പെട്ടവരുണ്ട്. തർജമ അനുവദനീയമായി തീർന്നപ്പോഴും തർജമക്കാരന്റെമേൽ അനേകം നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പദാനുപദമായ തർജമമാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ നിലപാടു്. വാക്യക്രമവും മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെപ്പോലെ പാലിക്കണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. ബൈബിൾ വാക്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കെട്ടിപ്പടുത്ത വിവിധദൈവവിജ്ഞാനീയസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു കാവൽ നില്ക്കുന്നവരെല്ലാം ഓരോ തർജമയെയും തങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ വിലയിരുത്തുകയും വിമർശിക്കുകയുംചെയ്തു. ചുരുക്കത്തിൽ ഉയരത്തിൽ വലിച്ചുകെട്ടിയ കമ്പിയിലൂടെ നടക്കുന്ന അഭ്യാസിയുടെ മാനസിക ഉദ്വിഗ്നതയോടെയാണ് തർജമക്കാരൻ ബൈബിളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതു്. അനേകം പുതിയ സങ്കല്പനങ്ങളും സംജ്ഞകളും തർജമക്കാരനു ലക്ഷ്യഭാഷയിലേക്കു (target language)സംക്രമിപ്പിക്കേണ്ടിവരും.ഇതിനു ലക്ഷ്യഭാഷയിൽ ബലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അനിവാര്യമായിത്തീരുന്ന ഇത്തരം ബലപ്രയോഗങ്ങളെ അതതു ഭാഷക്കാർ വിലക്ഷണതകളായി മുദ്രകുത്താൻ ഇടയുണ്ട്. ഇത്തരം നിരവധി പ്രതിബന്ധങ്ങളെ അതിജീവിച്ചാണ് ബയിലിയും ഗുണ്ടർട്ടും ബൈബിൾ തർജമ നിർവഹിച്ചതു്. അന്നു മലയാളഗദ്യം സാഹിത്യമാധ്യമമായി ഏറെ വികസിച്ചിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അവർ കരുപ്പിടിച്ച ഗദ്യശില്പം നവീന ഗദ്യശൈലിയുടെ അസ്തിവാരമായിത്തീർന്നു. മിഷണറിമാരുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയിലൂടെ ഈ ഗദ്യശൈലി വികാസം പ്രാപിച്ചു. കേരളവർമയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പാഠപുസ്തകസമിതി തിരുവിതാംകൂറിൽ നിലവിൽ വരുന്ന കാലത്തു വികസ്വരമായ ഈ ഗദ്യശൈലി നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം

അതു സർക്കാർ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും അങ്ങനെ അതു സർവാദൃതമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

7. 6. 1 ബയിലിയും ഗ്രണ്ടർട്ടും സമർത്ഥമായി തുടങ്ങിവച്ച ബൈബിൾ വിവർത്തന സംരംഭം അനസ്യൂതം തുടരുകയാണു്. ഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളും ബൈബിളിന്റെ മൂലപാഠത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന പുതിയ അറിവുകളും തർജമശൈലിയിൽത്തന്നെയുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുള്ളവയാണു് പുതിയ തർജമകൾ. മലയാളികൾക്കുണ്ടായ ബൈബിൾ പരിചയം മലയാളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും ആരോഗ്യകരമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബൈബിളിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ പുനരാഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ഉത്തമസാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ഭാഷയിലുണ്ടായി. മലയാള കവികളുടെ ബിംബാവലികളിൽ ബൈബിളിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളുണ്ടു്. ബൈബിളിൽനിന്നു് അനേകം ശൈലികൾ മലയാള ഭാഷയിലേക്കു സംക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സാഹിത്യത്തെയും ഭാഷയെയും സ്പർശിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാകയാൽ അതിലേക്കു് ഇവിടെ കടക്കുന്നില്ല. [66]

7. 7. 1 ബൈബിളിലെ ഇതിവൃത്തം പല മട്ടിൽ പുനരാഖ്യാനംചെയ്യാൻ മിഷണറിമാർ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. സി. എം. എസും ബാസൽമിഷനും ബൈബിളിലെ സംഭവങ്ങൾ 'സത്യവേദകഥകൾ' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ജെ. ജെ. ബെയ്ററ്റർ പുനരാഖ്യാനംചെയ്ത 'സത്യവേദകഥകൾ' 1855–ൽ കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ചതായി മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചികയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. 1868–69 ൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി 'സത്യവേദകഥകൾ' ബാസൽമിഷൻകാർ അച്ചടിച്ചു. അവയുടെ പഴയപതിപ്പുകളൊന്നും ഈ ലേഖകൻ കണ്ടിട്ടില്ല. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ബാസൽമിഷൻകാരുടെ സത്യവേദകഥകൾ വ്യാപകമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു വ്യക്തമായ തെളിവുകളുണ്ടു്. പഴയനിയമത്തിൽനിന്നു് എടുത്ത സത്യവേദകഥകളുടെ ഒമ്പതാം പതിപ്പും പുതിയനിയമത്തിൽനിന്നു് എടുത്ത സത്യവേദകഥകളുടെ ഒമ്പതാം പതിപ്പും ടൂബിങ്ങനിൽ ഈ ലേഖകൻ കണ്ടു. 222 പുറമുള്ള ഒന്നാം ഭാഗം 1904–ൽ അച്ചടിച്ചതാണു്; 186 പുറമുള്ള രണ്ടാം ഭാഗം 1905–ലും ഇതു് ഒമ്പതാം പതിപ്പിന്റെ കാര്യമാണു് എന്നു് ഓർമിക്കുക. ആ നിലയ്ക്കു് അവ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ വ്യാപകമായ പ്രചാരം നേടിയിരുന്നു എന്നു ന്യായമായി ഊഹിക്കാമല്ലോ.

7. 7. 2 ബൈബിൾ തർജമയുടെ പരിമിതികളൊന്നും

---

66 കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു്: സ്കറിയാ സക്കറിയാ, '**ബൈബിളും മലയാള ഭാഷയും**', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പു്, ഡിസംബർ 25–31, 1983.

ഇല്ലാത്ത അത്യന്തം പ്രസാദമധുരമായ ഗദ്യമാണു് സത്യവേദകഥകളിൽ കാണുന്നതു്. ഒന്നാം ഭാഗത്തു സൃഷ്ടിയുടെ വിവരണം തുടങ്ങുന്നതു നോക്കുക:

'ആദിയിൽ ദൈവം തിരുവചനത്താൽ പരലോകത്തെയും ഭൂലോകത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചു. ഭൂമി പാഴും ശൂന്യവുമായിരുന്നു. വെള്ളത്തിന്മീതേ അന്ധകാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവാത്മാവു വെള്ളങ്ങളുടെ മീതെ ആവസിച്ചിരുന്നു. പ്രകാശം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു് ദൈവം കല്പിച്ചു. പ്രകാശം ഉണ്ടായി. അവൻ പ്രകാശത്തെയും ഇരുട്ടിനെയും വേർതിരിച്ചതിനാൽ ഒന്നാം പകലും രാവും ഉണ്ടായി.'

7. 7. 3 ക്രിസ്തുചരിതം ഭാരതത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ പല സാഹസികപദ്ധതികളും മിഷണറിമാർ നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ വേദഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽ ഭാരതീയേതിഹാസങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു രചിച്ച 'ശ്രീഖ്രിഷ്ടുസംഗീതം' എന്ന കൃതി ഇത്തരമൊരു സാഹസികോദ്യമമാണു്. ഡബ്ല്യു. എച്ചു്. മിൽ, രാമചന്ദ്രവിദ്യാഭ്രഷ്ൻ എന്നിവർ ചേർന്നാണു് ഈ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതു്. ഇതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും മലയാളവ്യാഖ്യാനങ്ങളും കലർത്തി സത്യവേദ ഇതിഹാസം എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം 1844–ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതു് ബ്രിട്ടീഷ്മ്യൂസിയം ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കാണാറുള്ള സത്യവേദ ഇതിഹാസം ഇതുതന്നെയോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ടൂബിങ്ങനിൽ സത്യവേദ ഇതിഹാസത്തിന്റെ അച്ചടിച്ച ഒരു കോപ്പി ഉണ്ടു്. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ പുറങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ എവിടെ അച്ചടിച്ചതാണെന്നു നിർണയിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതിന്റെ പ്രാരംഭം ഉദ്ധരിക്കാം:

'ശ്രീപിതൃ പുത്രായച സദാത്മനെച നമഃ
സത്യവെദ ഇതിഹാസം
ഒന്നാമത്തംശം.

മൊശെ നബി എഴുതിയ യൊനി എന്നിട്ടുള്ള
പ്രഥമഖണ്ഡത്തിന്റെ സാരം II

പൂർവസംസ്ഥസ്സമസ്താനാം ഗ്രന്ഥാനാംയൊനിരെവച I
ംരംശബുദ്ധെസ്സുപഞ്ചാംശശ്ശാസ്ത്രാഖ്യൊമൊശിനാകൃതഃ
യൊന്യാഖ്യാദിമതൽസ്കന്ധെ സർവഭൂതഗണസ്യഹി I
സൃഷ്ടിരുക്താദമാദീനാം ചാദിമാനാംകഥാനൃണാം II

തൽപാപപതനംഭ്രാവശെഷസംകീശ്വരപ്രിയഃ I
വിപ്രവാച്ചപരെനൊഹൊൽപന്നമാനവവണ്ണനം II
തതൊബ്രഹെശഹകയൊര്യാ കൊബസ്യചകീത്തനം I
തമ്മിശ്രഗതിപര്യന്തം സർവവംശാശിഷൊപിച II
(ശ്രീഖ്യഷ്ടസംഗീതം ക പർവ, കനു അദ്ധ്യ.)

ക ലൊക സൃഷ്ടിയുടെ വിവരം (ക മൊ. ക. ൨)

ആദ്യമില്ലാത്തവനും തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം എല്ലാറ്റെയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനുമായ യഹൊവാ എന്ന ദൈവം ആദിയിൽ തന്റെ തിരുവാക്കിൻ ശക്തികൊണ്ട പരലൊകത്തെയും ഭൂലൊകത്തെയും ഉണ്ടാക്കി. തന്റെ ശക്തിയുടെ വചനത്താലവയെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു.

നക്ഷത്രസൈന്യങ്ങളിൽ നിവാസികളായിട്ട എണ്ണിക്കൂടാത്ത സത്ഭൂതവർഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച് അവരവർക്ക തന്റെ തിരുമനസ്സുപ്രകാരം ദിവ്യ തെജസ്സാകുന്ന ജീവൻ വെളിച്ചം ശക്തി മുതലായ വരങ്ങളെ വിഭാഗിച്ച കൊടുത്തതെയുള്ള അവർക്ക ദൈവസൈന്യം എന്നും ദൈവദൂതന്മാർ എന്നും എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും അവന്റെ ഇഷ്ടത്തെ പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷക്കാർ എന്നും ഉള്ള പെരുകളെ കൊടുത്തു ഖരുബിമാർ സെരാഫിമാർ ംരം രണ്ട വർണപെരുണ്ട മറും ചിലതുണ്ടായിരിക്കും ആണും പെണ്ണുമുള്ള ഭെദം അവർക്കില്ല സൂക്ഷ്മദെഹമുണ്ട. ഇത സംബന്ധിച്ചുള്ള സംഗതികളെ ഇപ്പൊഴും വിവരമായി അറിയിപ്പാൻ ദൈവത്തിന്ന ഇഷ്ടം തൊന്നീട്ടില്ല. ംരം ഭ്രമിയുടെ പൂർവാവസ്ഥ സംശയം കൂടാതെ നിശ്ചയിപ്പാൻ പാടില്ലതാനും. ആദിത്യൻ ഗ്രഹ ചന്ദ്രന്മാരൊടും കൂടെ മൂന്നാമത്തെ ഗ്രഹമായിരിക്കുന്ന ംരം ഭൂഗൊളത്തെ സർവെശ്വരൻ എത്രയും തെജസ്സുള്ളൊരു സരാഫിന്റെ കയ്യിലെല്പിച്ച അവനെ ംരം മണ്ഡലത്തിന്ന രാജാവാക്കിവെച്ചതെന്നു തൊന്നുന്നു. ദൊഷംചെയ്ത തുടങ്ങിയതവൻതന്നെ. അവൻ പൂർവ സത്യത്തിലും അനുസരണത്തിലും നില്ക്കാതെ തന്നെതാൻ ദൈവനാക്കി, മററ ഭൂതങ്ങളൊടും സർവെശ്വരന്റെ നുകം ഉപെക്ഷിക്കെണം എന്ന കല്പിച്ച അവരെയും ദ്രൊഹം ചെയ്യിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പൊഴും, ദൈവകല്പനയാൽ അവരെല്ലാവരും പതിതന്മാരായി ഇരിട്ടുള്ള ഒരു കാരാഗൃഹത്തിന്നുംപ്പെട്ട ംരംവണ്ണം ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ദുർഭൂതങ്ങൾക്ക പിശാചെന്നും അവരുടെ പ്രഭുവായ സരാഫിന്ന സാത്താൻ, ശൈത്താൻ, അഭിശാപി എന്നും നാമധെയമുണ്ടായിവന്നു. അവന്റെ വീഴ്ചയിനാൽ അവന്റെ മണ്ഡലമായ ഭൂലൊകം തെജസ്സും രൂപവുമില്ലാതെ പാഴായി കിടന്നു: അഗാധവെള്ളത്തിൻ മീതെ അന്ധകാരം മൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മോശെയുടെ ജീവിതകഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിട്ട് 90 പുറമുള്ള പുസ്തകം ഇങ്ങനെ സമാപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു:

'യദത്ഥമാലൂലൊചെസ്വാനീശഐഗ്രഹ്പപീഡിതാൻ
നമസ്കസ്മൈനമസ്കസ്മൈതമൊബദ്ധമുചെനമഃ I
യൽബിംബസ്ഥാണകൃത്തത്രാമലൊമെഷഉപാകൃതഃ
നമസ്കസ്മൈനമസ്കസ്മൈസദ്യജ്ഞബലയെനമഃ I
യന്മാഹാത്മ്യസ്യലക്ഷ്മാഭ്രഭബ്ലെസ്കരണമത്ഭുതം
നമസ്കസ്മൈനമസ്കസ്മൈമൃത്യബ്ഭൃത്താരിണെനമഃ I
യെനാപിഗ്രാവനാകാഭ്യാംസദഭ്ഗ്രഃപാലിതൊമരൌ
നമസ്കസ്മൈനമസ്കസ്മൈസത്യാന്നൊത്സജ്ജിനെനമഃ I
യസ്കാവല്ലെവ്യശാസ്ത്രെണപ്രതികൃത്യെവദശിതഃ
നമസ്കസ്മൈനമസ്കസ്മൈശാസ്ത്രസിദ്ധികൃതെനമഃ I
യംപ്രൊചെശസ്ത്രാദൊപ്യന്തെമഹീയാംസംപ്രവാചകം
നമസ്കസ്മൈനമസ്കസ്മൈമന്ത്രദായനമൊനമഃ I'

'സത്യവേദ ഇതിഹാസ'ത്തിന്റെ ട്യൂബിങ്ങനിലെ പതിപ്പും ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലെ പതിപ്പും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലെ പതിപ്പ് വിശദമായി പരിശോധിക്കാതെ ഇക്കാര്യത്തിൽ തീർപ്പുണ്ടാക്കാനാവില്ല, 'ശ്രീഖ്യഷ്ടുസംഗീതം', സംസ്കൃതമൂലവും ടി. കെ. ജോസഫിന്റെ വിവർത്തനവും 1951–ൽ സി. എൽ. എസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

7. 7. 4 1846–ൽ തലശ്ശേരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച 46 പുറമുള്ള 'ത്രാണക മാഹാത്മ്യ'വും 'ശ്രീഖ്യഷ്ടുസംഗീത'ത്തെ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയ കൃതിയാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതവും പ്രവൃത്തികളും 'ശ്രീഖ്യഷ്ടുസംഗീത'ത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'സത്യവേദ ഇതിഹാസ'വും 'ത്രാണകമാഹാത്മ്യ'വും ഒരേ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട കൃതികളാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ കൃതികളുടെ പട്ടികയിൽ 'ത്രാണകമാഹാത്മ്യം' ഉൾപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിട്ടില്ല; കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ച സത്യവേദ ഇതിഹാസം' ആ പട്ടികയിൽ ചേർത്തുകാണുകയുംചെയ്യുന്നു! 'ത്രാണകമാഹാത്മ്യ'ത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം:

'ശിഷ്യന്മാർ പതിനൊരു പെരും യെശു നിയൊഗിച്ചയച്ച ഗലീല മലെയിലെക്കു പൊയി അവനെ കണ്ടപ്പൊൾ നമസ്കരിച്ചു. ചിലർ സംശയിച്ചാറെ യെശു അവരെ അണഞ്ഞു: സ്വർഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഭൂലൊകത്തിലൊക്കെയും പൊയിട്ടു് സർവ സൃഷ്ടിക്കും സുവിശെഷത്തെ പ്രസംഗിപ്പിൻ. പിതാവു പുത്രൻ പരിശുദ്ധാത്മാവു് എന്നീ നാമത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യിച്ചും ഞാൻ നിങ്ങളൊടു കല്പിച്ചതൊക്കെയും പ്രമാണിച്ചു് ആചരിക്കെണ്ടതിന്നു

ഉപദെശിച്ചും ഇങ്ങിനെ സകല ജാതികളെയും ശിഷ്യരാക്കി കൊൾവിൻ. വിശ്വസിച്ചു സ്നാനം ചെയ്യപ്പെട്ടവൻ രക്ഷയെ പ്രാപിക്കും. വിശ്വസിക്കാത്തവന്നു ശിക്ഷാവിധി ഉണ്ടാകും. വിശ്വസിച്ചവരൊടുകൂടെ നടന്നുവരുന്ന അടയാളങ്ങളാവിതു. അവർ എന്നാമത്തിൽ പിശാചുകളെ പുറത്താക്കികളകയും പുതുഭാഷകളെ പറകയും സർപ്പങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കയുംചെയ്യും. പ്രാണഹരമായ യാതൊന്നും കുടിച്ചാലും അവർക്കു് ഉപദ്രവമായി വരികയില്ല. ദീനക്കാരുടെ മെൽ കൈകളെ വച്ചാൽ അവർ സ്വസ്ഥരായിതീരും.'

7. 7. 5 1851–ൽ തലശ്ശേരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച 'ശ്രീയെശുക്രിസ്തുമാഹാത്മ്യം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും അവയുടെ 'മലയാളവിവർത്ത'നവും നൽകിയിരിക്കുന്നു. 'മലയാളഗ്രന്ഥസൂചി'യിൽ 25861–ാം നമ്പരായി ഇതിന്റെ 1852–ലെ പതിപ്പിനെക്കുറിച്ചു പരാമർശമുണ്ടു്.

7. 8. 1 ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ കാണുന്ന ഏതാനും മതഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുകൂടി ഈ പ്രകരണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാം. ക്രൈസ്തവമതജീവിതത്തിലെ ഒരു നിർണായകഘട്ടമാണു് സ്ഥിരീകരണം (confirmation). യൗവനത്തിൽ സ്ഥിരീകരണത്തിലൂടെയാണു് ഒരു വ്യക്തി പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് ക്രൈസ്തവസഭയിൽ പൂർണ അംഗമാവുക. കത്തോലിക്കർക്കു് ഏഴു കുദാശയിൽ ഒന്നാണു് സ്ഥൈര്യലേപനം. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് വിശ്വാസമനുസരിച്ചു് ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു് തയ്യാറാക്കിയ ഗ്രന്ഥമാണു് 22 പുറമുള്ള സ്ഥിരീകരണത്തിനുള്ള ഉപദേശം. അതിന്റെ പ്രാരംഭഭാഗം:

1. 'മനുഷ്യനു് ഇഹത്തിൽ മുഖ്യവിചാരം ആകെണ്ടതു എന്തു.

ഉ–ം നിത്യജീവന്റെ പ്രത്യാശ തനിക്കു് ഉറച്ചു വരെണം എന്നതെ്രെ. മത. 6. 33 മുമ്പെ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യത്തെയും അവന്റെ നീതിയെയും അന്വെഷിപ്പിൻ. എന്നാൽ ഇവ എല്ലാം നിങ്ങൾക്കു കൂടെ കിട്ടും എന്നു ക്രിസ്തൻ പറഞ്ഞുവല്ലൊ.

2. ഈ പ്രത്യാശ എല്ലാ മനുഷ്യനും വരികയില്ലെയൊ.

ഉ–ം സത്യക്രിസ്തഭക്തനല്ലാതെ ആർക്കും വരാത്തു. മത. 7.21 എന്നൊടു കർത്താവെ കർത്താവെ എന്നു പറയുന്നവൻ എല്ലാം സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കയില്ല. സ്വർഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിൻ ഇഷ്ടത്ത ചെയ്യുന്നവനത്രെ എന്നുണ്ടല്ലൊ.

3. നീ ആർ ആകുന്നു.

ഉ–ം ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനൻതന്നെ.

4. ക്രിസ്ത്യാനൻ ഉണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങനെ

ഉ–ം ക്രിസ്ത്യാനരിൽ ജനിക്കുന്നതിനാലല്ല ക്രിസ്ത്യാനരൊ

ട സംസർഗം ഉള്ളതിനാലും അല്ല. ക്രിസ്തിങ്കലെ വിശ്വാസം ക്രിസ്തനിലെ സ്നാനം ഇവറ്റിനാലത്രെ.'

7. 8. 2 1853–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ചതും ടൂബിങ്ങനിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ കോപ്പിയിൽനിന്ന പകർത്തിയെടുത്തതാണ് ഉദ്ധൃത ഭാഗം. ഈ ഭാഗം വായിച്ചുപോകുമ്പോഴും അടിവരയിട്ട വാക്കുകളുടെ ലിപിപരമായ പ്രത്യേകത വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കും എന്ന കരുതുന്നു. ഇവിടെ സംവൃതോകാരം സൂചിപ്പിക്കാൻ ചന്ദ്രക്കല ഉപയോഗിക്കുന്നു! സ്വരത്തിനു മുമ്പു വരുന്ന സംവൃതോകാരമാണ് ഇങ്ങനെ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. സംവൃതോകാരചിഹ്നത്തിന്റെ ചരിത്രം അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് ഇതു കൗതുകകരമായിരിക്കും. തലശ്ശേരിയിലും മംഗലാപുരത്തും കോട്ടയത്തും അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള വൈചിത്ര്യവും അവ്യവസ്ഥയും പഠനാർഹമാണ്. അന്നത്തെ കൈയെഴുത്തിലും ഇത്തരം അവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു. സംവൃതോകാരം കാണിക്കാൻ ചന്ദ്രക്കല ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതു തലശ്ശേരിയിലെ ബാസൽമിഷൻകാരാണ്. എന്നാൽ, ഈ സമ്പ്രദായത്തിനു പെട്ടെന്നു അംഗീകാരം ലഭിച്ചില്ല. കോട്ടയത്തും തിരുവനന്തപുരത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും അച്ചുകൂടക്കാരും കാട/കാട്ട എന്നിങ്ങനെയാണ് എഴുതുകയും അച്ചടിക്കുകയുംചെയ്തിരുന്നതു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ ചർച്ച റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ മലയായ്മയുടെ വ്യാകരണത്തിൽ (ആമുഖം) കാണാവുന്നതാണ്. ബാസൽമിഷൻകാർ അച്ചടിച്ച എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളിലും സംവൃതോകാരചിഹ്നം കാണുന്നില്ല എന്നുകൂടി സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

7. 9. 1 ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലുള്ള വേദോപദേശഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് മാർട്ടിൻലൂതറുടെ കാലത്താണ പ്രചാരമുണ്ടായതു. ലൂതർ രചിച്ച വേദോപദേശഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ഉണ്ടായി. കേരളത്തിൽ ആദ്യം അച്ചടിച്ച ഡോക്ട്രീനകം, ക്ലമൻറ് പീയാനിയസിന്റെ 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' എന്നിവയെല്ലാം ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. ജർമനിയിൽനിന്ന വന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് മതവിശ്വാസിയായിരുന്ന ഗുണ്ടർട്ടു 1853–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് 'മനുഷ്യചൊദ്യങ്ങൾക്ക ദൈവം കല്പിച്ച ഉത്തരങ്ങൾ'. തലശ്ശേരിയിലെ കല്പച്ചിലാണ് അച്ചടി. ഇതിൽ 147 പുറങ്ങളിലായി 597 ചോദ്യങ്ങളും അവയുടെ ഉത്തരങ്ങളും ചേർത്തിരിക്കുന്നു. 'തീർപ്പു' എന്ന അവസാനഖണ്ഡം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

595. 'അനെക ശിഷ്യന്മാർ യെശുവെ വിട്ടു പിന്നൊക്കം പൊയാൽ അവൻ നമ്മൊടു നിങ്ങൾക്കും പൊയ്കളവാൻ മനസ്സില്ലയൊ എന്നു ചൊദിക്കുന്നതിന്നു എന്തു പറയെണം.

ഉ–ം കർത്താവെ ഞങ്ങൾ ആരെ ചെന്നു ചെരണം. നിണക്ക് നിത്യജീവന്റെ വചനങ്ങൾ ഉണ്ടു. പിന്നെ നീ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ അഭിഷിക്തനാകുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചും അറിഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നു (യൊ. 6.68).

596. കർത്താവിന്റെ ഉപദെശത്തെ അതിക്രമിക്കുന്നവരുടെ കാര്യം എന്തു.

ഉ–ം ക്രിസ്തന്റെ ഉപദെശത്തിൽ വസിക്കാതെ ലംഘിപ്പവന്നു ആർക്കും ദൈവം ഇല്ല. ക്രിസ്തന്റെ ഉപദെശത്തിൽ വസിക്കുന്നവന്നു പിതാവും പുത്രനും ഉണ്ടു (2 യൊ. 9).

597 കർത്തൃദ്രൊഹം വളരെ നടപ്പായിട്ടുള്ളതൊ.

ഉ–ം ജഡത്തിൽ വരുന്നവൻ എന്നു യെശുക്രിസ്തനെ സ്വീകരിക്കാത്ത വഞ്ചകർ പലരും ലൊകത്തിൽ പുക്കുവല്ലൊ. വഞ്ചകനും എതിർ ക്രിസ്തനും ഇപ്രകാരമുള്ളവനത്രെ (2. യൊ. 7)

598 ആയതുകൊണ്ടു എന്തൊന്നിനെ മറക്കരുതു.

ഉ–ം ഇനിയും പൈതങ്ങളെ അവനിൽ വസിപ്പിൻ. അവൻ പ്രത്യക്ഷനാകുമ്പൊൾ നാം അവൻ മുമ്പാകെ നാണിച്ചുപൊകാതെ അവന്റെ വരവിൽ പ്രാഗത്ഭ്യം പൂണ്ടിരിപ്പാൻതന്നെ (1 യൊ. 2. 26). പൈതങ്ങളെ വിഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നു നിങ്ങളെ കാത്തുകൊൾവിൻ (യൊ. 5. 20)

7. 10. 1 ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ കാണുന്ന 'മാനുഷഹൃദയ'ത്തിന്റെ പാഠം ഡൊ. ചുമ്മാർ ചൂണ്ടലിന്റെ The Missionaries and Malayalam Journalism (1975, Minerva Books Trichur–1) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനുബന്ധത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു. 30 പുറമുള്ള ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൗലിക സവിശേഷത അവയിലെ പത്തു ചിത്രങ്ങളാണു. അവ ചുമ്മാറിന്റെ പുസ്തകത്തിലില്ല. അതി മനൊഹരങ്ങളായ ആ ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക:

'ഇതിൽ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തിന്നു എങ്കിലും പിശാചിന്നു എങ്കിലും വാസസ്ഥലമായിരിക്കുന്നപ്രകാരം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിത്രങ്ങൾ പത്തു ഉണ്ടു. ഓരൊ ചിത്രത്തിൽ ഒരു ഹൃദയവും ഒരു മുഖവും കാണുന്നു. മനുഷ്യരുടെ മുഖം നൊക്കിയാൽ നല്ലതും ആകാത്തതും ആയ അവരവരുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ അല്പം ഊഹിച്ചറിയാമല്ലൊ. ഹൃദയം നൊക്കിയറിവാൻ ആർക്കും കഴികയില്ല. ചക്കയല്ല ചൂന്നു നൊക്കുവാൻ. എങ്കിലും ദൈവവചനമാകുന്ന സത്യവെദത്താൽ ഹൃദയത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ രണ്ടു വിധവും തിരിച്ചറിയാം. മറവരുടെ അവസ്ഥ അറിയുന്നതിൽ സാരം അധികം ഇല്ല. തന്നെത്താൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളെണ്ടതു. ഹൃദയം ഒരു ഭവനം

പൊലെതന്നെ. അതിന്റെ അകത്തു് എന്തു പാർക്കുന്നു എന്നു ചൊദിച്ചു തിരയെണ്ട. അതു് ഒരു നാളും ഒഴിവായി നില്ക്കയില്ല. ദൈവം അതിൽ വസിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ പിശാചു് വസിക്കെ ഉള്ളു. പിന്നെ ദൈവം വസിക്കുന്നു എങ്കിൽ ദൈവഗുണങ്ങളും സമൃദ്ധമായി നിറയും. പിശാചു് എങ്കിൽ ആസുരഭാവങ്ങളെ കാണും. എന്റെ അകത്തു എന്തെല്ലാം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ സംഗതി ഉണ്ടല്ലൊ. ഇപ്പൊഴ തന്നെത്താൻ അറിയാഞ്ഞാൽ പിന്നെ താൻ അറിയും. ദൈവത്തിന്നൊ പിശാചിന്നൊ മകൻ ആകയും സ്വർഗനരകപ്രാപ്തിയും അവനവന്റെ നെഞ്ഞിൽത്തന്നെ അടങ്ങികിടക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചിത്രങ്ങളെ വിചാരിച്ചു നൊക്കണമെ.'

തുടർന്നു് ഓരോ ചിത്രവും അതിന്റെ വിവരണവും പ്രാർത്ഥനയും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

7. 10. 2 1848–ൽ തലശ്ശെരിയിൽ അച്ചടിച്ച പകർപ്പാണു് ചുമ്മാർ ചൂണ്ടൽ ഉപയോഗിച്ചതു്. ഈ ലേഖകന്റെ കൈവശമുള്ളതു് 1851–ൽ തലശ്ശെരിയിൽ അച്ചടിച്ച പകർപ്പാണു്. അവ തമ്മിൽ പാഠത്തിൽ നേരിയ വ്യത്യാസം കാണുന്നു. 1848–ലെ പതിപ്പിനു് 28 പുറമാണുള്ളതു്; 1851–ലെ പതിപ്പിനു് 30 പുറമുണ്ടു്. ചിത്രങ്ങളുടെ മനോഹാരിത, ഗദ്യത്തിന്റെ സരളത എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചുമ്മാർ ചൂണ്ടൽ നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങളും സ്വീകാര്യങ്ങളാണു്. എന്നാൽ, ഇതു് ഗ്രുണ്ടർട്ടിന്റെ മൗലികകൃതിയാണു് എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണ ശരിയല്ല. ജോഹന്നസ് ഇവാൻ ജലിസ്സ (1773–1858) Herz Buchlein എന്ന പേരിൽ ജർമൻ ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പ്രശസ്ത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജമയാണിതു്. ഒരു കത്തോലിക്കപുരോഹിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം പില്ക്കാലത്തു് പ്രൊട്ടസ്റ്റൻറ്സഭയിൽ ചേർന്നു. കത്തോലിക്കപുരോഹിതനായിരിക്കുമ്പോഴ രചിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് എല്ലാ ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗങ്ങളിലും പ്രചാരം ലഭിച്ചു. 1812–ൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് 26 ഭാഷയിൽ തർജമകളുണ്ടായിരുന്നു! ആ ഗ്രന്ഥം ഗ്രുണ്ടർട്ടു് മലയാളത്തിലേക്കു തർജമചെയ്തതിൽ വിസ്മയമില്ലല്ലൊ. ആൽബർട്ടു് ഫ്രെൻസു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രുണ്ടർട്ടിന്റെ ഡയറിയിൽ 1848 നവംബർ 4, 5 തീയതികളിൽ ഇതിന്റെ തർജമ പൂർത്തിയായതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

7. 11. 1 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസു് നടക്കുന്ന കാലത്തു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകളും മതഗ്രന്ഥങ്ങളും സുറിയാനിയിലായിരുന്നു. 'അതിന്റെ അർത്ഥം ഇന്നത എന്നു അറിയാതെ ചൊല്ലി ഞായം.' 'ഇത മലയാം ഭാഷയിൽ വെണം' എന്നു സൂനഹദോസു് നിശ്ചയിച്ചു. എങ്കിലും ഈ മാർഗ

ത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നതു് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും മാത്രമാണു്. കേരളത്തിലെത്തിയ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് മിഷണറിമാർ അവരുടെ പള്ളികളിലെ ഉപയോഗത്തിനു് ആരാധനപ്പുസ്തകങ്ങളും മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 'പൊതുവിലുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകം' പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിൽ കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ചതായി തെളിവുകളുണ്ടു്. 1849–ലെ പതിപ്പു് ബ്രിട്ടീഷു് മ്യൂസിയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളികളിൽ കഴിച്ചുവരുന്ന 'പ്രാർത്ഥനാചാരങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥം 1847–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ചു. ബാസൽമിഷൻകാരുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട മതഗ്രന്ഥമായിരുന്ന ഇതെന്നു തോന്നുന്നു. 1847–ലെ 72 പുറമുള്ള പതിപ്പു് ടൂബിങ്ങനിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1860–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ അച്ചടിച്ച 188 പുറമുള്ള മറ്റൊരു മതഗ്രന്ഥംകൂടി ടൂബിങ്ങനിലുണ്ടു്—ഈരേഴു പ്രാർത്ഥനകളും നൂറു വെദധ്യാനങ്ങളുമായ 'നിധിനിധാനം'. ആഴ്ചയിലെ ഓരോ ദിവസവും കാലത്തും വൈകുന്നേരവും ചൊല്ലേണ്ട പ്രാർത്ഥനകളും നൂറു പ്രമേയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനങ്ങളുമാണു് ഉള്ളടക്കം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അക്ഷരവടിവു് അത്യന്തം ആകർഷകമാണു്; ഭാഷയുടെ പരിശുദ്ധിയും പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു.

7. 11. 2 എല്ലാ ക്രൈസ്തവവിഭാഗങ്ങളിലും ഇത്രത്തോളം പ്രശംസനീയമായ പ്രാർത്ഥനാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. കത്തോലിക്കർക്കു് ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധംവരെ ദേവാലയത്തിലെ ആരാധന സുറിയാനിയിലോ ലത്തീനിലോ ആയിരുന്നു. വീടുകളിൽ ചൊല്ലിയിരുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ—മുപ്പത്തിമൂന്നുകൂട്ടം നമസ്കാരം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നവ—പഴയ വേദോപദേശഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. ഇവയ്ക്കു പുറമേ പലതരം വണക്കമാസപ്പുസ്തകങ്ങളും അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. മിഷണറി മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ ശക്തിദൗർബല്യങ്ങളെല്ലാം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാന്നാനത്തും കൂനമ്മാവിലും ധാരാളമായി അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1867–ൽ മാന്നാനത്തു് അച്ചടിച്ച മാർ യൗസേപ്പു പുണ്യവാളന്റെ വണക്കമാസത്തെക്കുറിച്ചു് 'മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചി'യിൽ പരാമർശം കാണാം. ഇന്നു് കത്തോലിക്കദേവാലയങ്ങളിലെല്ലാം ആരാധനഭാഷ മലയാളമാണു്. അനുദിന പ്രാർത്ഥനകൾ കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മതഭാഷയിൽ പൊതുവേ സുറിയാനിവാക്കുകൾ കൂടുതലുണ്ടായിരിക്കും. കത്തോലിക്കസഭ, യാക്കോബായ സഭ, ഓർത്തഡോക്സു് സഭ, മാർത്തോമ്മ സഭ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരാണെങ്കിലും അവരുടെയെല്ലാം ആരാധനഭാഷയിൽ സുറിയാനിവാക്കുകൾ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരാധനഗ്രന്ഥ

ങ്ങളിലെ ഭാഷ, എത്രത്തോളം പഴക്കച്ചുവയുള്ളവയാണെങ്കിലും പെട്ടെന്നു മാറിമറിക്കുന്നതു് വിശ്വാസികൾ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. ചൊല്ലിച്ചൊല്ലി പതിഞ്ഞുപോയ പ്രാർത്ഥനകൾ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനോടു് എല്ലാ മതസമൂഹങ്ങളിലും എക്കാലത്തും എതിർപ്പുണ്ടാകും. എങ്കിലും ഇത്തരം എതിർപ്പുകളെ നേരിട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ പുരോഗമനപരമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിലായിട്ടുണ്ടു്.

7. 12.1 കീർത്തനങ്ങൾക്കു് ഭാരതീയ മതങ്ങളിലും ക്രൈസ്തവ മതത്തിലും പ്രമുഖസ്ഥാനമുണ്ടു്. കേരളക്രൈസ്തവരുടെ ആദ്യകാലത്തെ കീർത്തനങ്ങളെല്ലാം സുറിയാനിയിലായിരുന്നു. സുറിയാനി ഭാഷ, ആരാധനക്രമത്തിൽനിന്നു് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണെങ്കിലും സുറിയാനിഗീതങ്ങളുടെ ഈണം നിലനിറുത്തുന്ന മലയാളഗീതങ്ങളാണു് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ലത്തീനിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും അനേകം കീർത്തനങ്ങൾ കേരളക്രൈസ്തവർ കടംകൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യരാഗങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിനെപ്പോലുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മിഷണറിമാർ സാരമായ പങ്കുവഹിച്ചു. മാർട്ടിൻ ലൂതറുടെ കാലംമുതൽ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭകൾ കീർത്തനങ്ങൾക്കു വലിയ പ്രാധാന്യമാണു് കല്പിച്ചിരുന്നതു്. 'ലൂതറിൻെറ പ്രസംഗങ്ങളെക്കാൾ അപകടകരം അയാളുടെ ഗീതങ്ങളാണു്' എന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രതിയോഗികൾ ഒരു കാലത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. ബാസൽമിഷൻ അംഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പാട്ടുപുസ്തകത്തിലെ 350 പാട്ടുകളിൽ 211 എണ്ണവും ഗുണ്ടർട്ടു് രചിച്ചവയായിരുന്നു എന്നു് എ. ഡി. ഹരിശർമ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഗുണ്ടർട്ടു് രചിച്ച പാട്ടുകളിൽ അന്ത്യപ്രാസമാണു് പാലിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തലശ്ശേരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ 1850—ൽ അച്ചടിച്ച 'ക്രിസ്തീയഗാനങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ പാട്ടുകൾ നല്ല സംഗീതജ്ഞനായിരുന്ന അദ്ദേഹം എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ബൈബിളിലെ സങ്കീർത്തനങ്ങളും ദിവ്യോപദേശങ്ങളും സംഗീതാത്മകമായി അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. പ്രധാനപ്പെട്ട രാഗങ്ങളെല്ലാം സാങ്കേതിക ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടും ഉണ്ടു്. ഗുണ്ടർട്ടിൻെറ ഗാനസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു് 'ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു്' (എൻ. ബി. എസ്. 1973) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എ. ഡി. ഹരിശർമ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഏതാനും വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

> 'ഈ പാട്ടുകൾക്കെല്ലാം പാശ്ചാത്യരാഗങ്ങളായതുകൊണ്ടു മറ്റു ക്രിസ്തീയസഭകളിൽ ഇവയ്ക്കു് അധികം പ്രചാരമില്ല. കൂടാതെ ഭാഷയുടെ പ്രയാസവും ഒരു തടസ്സമായിനിൽക്കുന്നു. പക്ഷേ, ബാസൽ മിഷൻ സഭയിലെ ആളുകൾക്കു് ''എളിയ ചെറുകുട്ടി ഞാൻ'' മുതലായ പാട്ടുകൾ ലളിതമായ രാഗത്തിൽ പാടുമ്പോൾ പാട്ടിൻെറ അർത്ഥവും രാഗവും അവരുടെ ഹൃദയ

ത്തിന്റെ ആഴത്തിലുള്ള തന്ത്രികളെ മീട്ടി സ്വർഗീയാനുഭൂതി നൽകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ അനേകമനേകം ഗീതങ്ങളും അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി ശരിയായ രാഗത്തിൽ പാടുമ്പോൾ ശ്രോതാക്കളെ ആനന്ദലഹരിയിൽ ആറാടിക്കാറുണ്ട് എന്നതു് അനേകരുടെ അനുഭവമാണു്.'

7. 12. 2 1840–50 കാലത്തു് തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നു കേരളത്തിലെത്തിയ സംഗീതവിദ്വാന്മാർ മധ്യകേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ സംഗീതാഭിമുഖ്യം വളർത്തുകയുണ്ടായി. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും പ്രസിദ്ധരായ പല സംഗീതജ്ഞരും തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നു വന്നു് സുവിശേഷയോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു ക്രൈസ്തവഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചിരുന്നു. സുറിയാനി ഗാനങ്ങൾമാത്രം കേട്ടുശീലിച്ചിരുന്ന വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ചില ക്രൈസ്തവരിൽ ശാസ്ത്രീയസംഗീതത്തോടു് ആഭിമുഖ്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇതു് ഉപകരിച്ചു. കേരളീയരായ ക്രൈസ്തവഗാനകൃത്തുകളിൽ പ്രാതഃസ്മരണീയൻ വിദ്വാൻ കുട്ടിയച്ചനാണു്. അദ്ദേഹം കീർത്തനങ്ങൾ രചിക്കയും ആലപിക്കയുംചെയ്തിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടു മഹാകവി കെ. വി. സൈമണും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസു് മാപ്പിളയും അനേകം ക്രൈസ്തവകീർത്തനങ്ങൾ എഴുതി. കോനാട്ടു മല്പാനച്ചൻ, കണ്ടിയൂർ കൊച്ചുഞ്ഞു ഭാഗവതർ, പൂവത്തൂർ ഗീവറുഗീസു് ഭാഗവതർ എന്നിവരുടെ സഹായത്തോടെ വറുഗീസുമാപ്പിള രചിച്ച കീർത്തനമാലയുടെ 1903–ൽ മൂന്നാം പതിപ്പുണ്ടായി. ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിൽ ശാസ്ത്രീയസംഗീതത്തിനു വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിച്ചു എന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥമില്ല. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ചില പ്രദേശങ്ങളിലെ ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളിൽ സാഹസികരായ സംഗീതജ്ഞരുടെ ഉത്സാഹത്താൽ ക്രൈസ്തവകീർത്തനസാഹിത്യം മുളയെടുത്തു എന്നുമാത്രമേ ധരിക്കേണ്ടൂ.

7. 13. 1 കേരളക്രൈസ്തവരുടെ ബൈബിൾപരിചയം ശുദ്ധകേരളീയ കലകളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയുണ്ടായി. ബൈബിളിലെ ഉൽപത്തി പുസ്തകം പശ്ചാത്തലമാക്കി ചേകോട്ടു കുരുവിള ആശാൻ (1773–1857) 'ഇസ്രായേൽ ഉത്ഭവം' ശീതങ്കൻതുള്ളൽ രചിച്ചു. തുള്ളൽസാഹിത്യത്തിലെ പരമാചാര്യനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ സ്വാധീനം ആശാന്റെ കൃതിയിൽ പ്രകടമായിക്കാണാം. ബൈബിൾക്കഥ തുള്ളലാക്കി അവതരിപ്പിച്ചുകളയാം എന്ന ആശാന്റെ തീരുമാനം അതിൽത്തന്നെ പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവ ഇതിവൃത്തം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആദ്യത്തെ തുള്ളൽക്കഥയായിരിക്കണം 'ഇസ്രായേൽ ഉത്ഭവം'. ഇതിൽ യൗസേപ്പിന്റെ കഥയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം

നിമിത്തമായിരിക്കണം യൗസേപ്പുചരിതം എന്ന പേരിലും ഈ കൃതി അറിയപ്പെടുന്നു.

'വാസനാ സമ്പന്നനായ ഒരു കവിയുടെ സിദ്ധികളുടെപ്രതിഫലനം ഇസ്രായേൽ ഉത്ഭവത്തിൽ എങ്ങും കാണാം'

എന്നു് '75 തുള്ളൽക്കഥക'ളുടെ (ഡി. സി. ബുക്സ് 1978) അവതരണികയിൽ ഡോ. വി. എസ്. ശർമ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ സമാഹാരത്തിൽ 'ഇസ്രായേൽ ഉത്ഭവം' തുള്ളൽക്കഥ പൂർണരൂപത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ബൈബിളിലെ മൂലകഥയിൽ നിന്നു സാരമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ ആശാൻ സൃകൃതിയിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. തന്മൂലം വണ്ണനയ്ക്കും ഹാസ്യപ്രയോഗത്തിനും അവസരങ്ങൾ കുറവാണു്. എങ്കിലും ബൈബിൾക്കഥയുടെ തനിമയ്ക്കു കോട്ടംവരുത്താതെതന്നെ കേരളീയത കലർത്തിയ വർണനകൾകൊണ്ടു് കഥാഗാത്രം അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈജിപ്തിനെ ക്ഷാമത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ യൗസേപ്പു നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങൾ കവി വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

'1 രാജപ്രവരനായുള്ള മഹാൻ തന്റെ
രാജധാനിക്കധികാരിയാം യൌസേപ്പു്
സാരമായുള്ളരസാഫലബീജത്തെ
ചാരുവാംവണ്ണം കരസ്ഥമാക്കീടുവാൻ

2 നേരേഗമിക്കെന്നുറച്ചുമഹാഗ്രണൻ
കാരുണികപ്രഭുഭൂത്യൻമനോഹരൻ
ധീരതകൈക്കൊണ്ടടനേ പുറപ്പെട്ട
വാരിധിമാലകൾപോലെ സൈന്യങ്ങളും

3 പട്ടാളജാലവും കെട്ടുചുമപ്പതി
നൊട്ടകം കാളരഥങ്ങളശ്വങ്ങളും
ചട്ടതൊപ്പി ധരിച്ചീടും പ്രഭുക്കളും
ഒട്ടല്ലപട്ടാണിചെട്ടിപട്ടന്മാരും

4 നാണയം മാറുന്ന വാണിഭക്കാരരും
വേണുനാദം വീണവായനക്കാരരും
ക്ഷോണീതലം തന്നിലുള്ള ധാന്യങ്ങൾക്കു
കാണംകൊടുക്കുന്ന ശ്രോണാധരന്മാരും

5 ചേടകന്മാരുമകമ്പടിക്കാരരും
പേടികൂടാതൊട്ടമഞ്ചൽഭടന്മാരും
പാഠകക്കാരരും മോടികൈക്കൊണ്ടങ്ങു
കൂടെനിന്നീടുന്ന രായസക്കാരരും

6 പല്ലക്കുകാരും വെള്ളിത്തടിക്കാരും
ഉല്ലാസമാർന്നുള്ള വില്ലാധരന്മാരും
ചൊല്ലുന്ന കേട്ടു പൊരുതുകൊണ്ടീടുവാൻ
വില്ലാളിവീരരും വന്നുകൂടീടിനാർ

7 എല്ലാവരുംകൂടി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു
ചെല്ലുന്ന ദിക്കുകളെല്ലാം സുഭിക്ഷമെ—
ന്നല്ലാതെചൊല്ലുന്നമർത്ത്യരന്നാരുമേ
ഇല്ലെന്നുവന്നിതു പത്തു ഭൂമണ്ഡലേ.

8 ഇല്ലങ്ങളിൽ ബഹുനെല്ലും പണങ്ങളും
ചെല്ലം നിറഞ്ഞുള്ള നിക്ഷേപസമ്പർണവും
മല്ലാക്ഷിമാർകളുമുല്ലാസമോടങ്ങു
നല്ല ഗാനങ്ങളും പാടി രസിക്കുന്നു.

9 വാഴ്ചയില്ലാതുള്ള ഭൂമിയില്ലെങ്ങുമേ
താഴ്ചയില്ലാകൃഷിക്കെത്രയും വർദ്ധനം
കാഴ്ചകാണുന്നതിൽ ശ്രേഷ്ഠമായെന്തുള്ള
വാഴ്ച കാണുന്നതിലെത്ര മനോഹരം

10 വേലചെയ്യേണം ചാലേറെയെടുക്കേണ്ടാ
നാലു ദിക്കിങ്കലെറിയുന്ന വിത്തുകം
മാലോകരെല്ലാം പ്രസാദിക്കുമാറങ്ങു
ചാലവേസസ്യം കുലയ്ക്കുന്നു മേൽക്കുമേൽ.'

'ഈജിപ്തിനെ വർണിക്കുമ്പോഴും പാലസ്തീനെ വർണിക്കുമ്പോഴും ഒക്കെ മലയാളമണ്ണിന്റെ മണവും മധുരവും ഉൾക്കൊണ്ടു് കേരളീയരെ അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം മറന്നിട്ടില്ല.'

എന്ന ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളിയുടെ പ്രസ്താവം('സംവേദനം,' എൻ. ബി. എസ്. 1969, പു. 136) ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗം മുൻനിറുത്തി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സാധൂകരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇത്തരം ഭാഗങ്ങൾ അത്യന്തം വിരളമാണെന്നതു് മറ്റൊരു കാര്യം. ചേകോട്ടാശാന്റെ കൃതിയിലെ പദവിന്യാസശൈലിയാണു് അതിന്റെ നിതാന്തമഹത്ത്വത്തിനു നിദാനം. നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിലെന്നപോലെ ചേകോട്ടാശാന്റെ രചനകളിലും കേരളഭാഷയുടെ പദസൗഭാഗ്യം സർവത്ര തിളങ്ങിക്കാണാം. സംസ്കൃതമലയാള പദങ്ങളുടെ ഉത്തമ അനുപാതം, പദങ്ങളുടെ ചേർച്ച, സ്വച്ഛന്ദമായ വാക്യഗതി, ഭാവതാളം എന്നിവകൊണ്ടു് അനുഗൃഹീതമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുള്ളൽക്കഥ. ബൈബിൾക്കഥ പുനരാഖ്യാനംചെയ്യുമ്പോൾ കേരളീയ ക്രൈസ്തവകവികൾക്കു പൊതുവേ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഭാവനാപരമായ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നു് ആശാനും വിമുക്തനല്ല.

7. 13. 2 ചേകോട്ടാശാന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു സാഹിത്യസംഭാവനയാണു് 'അത്ഭുതമാലിക' എന്ന കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു്. കേരളീയവനിതകളുടെ സാമ്പ്രദായികവിനോദങ്ങളിൽ ഒന്നാണല്ലോ കൈകൊട്ടിക്കളി അഥവാ തിരുവാതിരക്കളി. യേശുക്രിസ്തു പ്രവർത്തിച്ച അത്ഭുതങ്ങളാണു് ചേകോട്ടാശാന്റെ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം. മച്ചാട്ടിളയതിന്റെ (1765–1842) കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളും അതീവ പ്രശസ്തങ്ങളാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികനായിരുന്ന കവി ക്രൈസ്തവവനിതകൾക്കുവേണ്ടി രചിച്ചതാവണം അത്ഭുതമാലിക. കാവ്യാരംഭം നോക്കുക:

ശ്രീതിങ്ങും വിണ്ണനന്തപുരത്തിൽ വാഴും
ശിൽപുമാനേക ദേവേശ്വരൻ താൻ
ഭാതിങ്ങും പാദപത്മം നമിച്ചിന്നഹം
പാടുന്നെൻ കുമ്മികളം ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ—ഗ്രഹി
ച്ചീടുകിൽ നന്നെടോ യോഗപ്പെണ്ണേ.

കല്യാണശീലേ കനകമുഖി ബാലേ
കൈത്താളം കിന്നരം വീണജാലം
ഉല്ലാസപൂർവം മുഴക്കി ചൊൽക കുമ്മി
ഊരെങ്ങും കേട്ടിടാൻ ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ—ഇതു
സാരകുമ്മിയെടോ യോഗപ്പെണ്ണേ.

വട്ടമിട്ടാടി കുമ്മിയടിജ്ഞാന
മംഗലകന്നിമാരേവരുമേ
അട്ടഹസിച്ചീടിൻ വാത്സല്യദൈവത്തിൻ
അത്ഭുതമാലിക ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ—ഇതിൽ
അല്പവും പൊയ്യില്ല യോഗപ്പെണ്ണേ.

7. 13. 3 കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസമൂഹം പതിനാറാം നൂറാണ്ടുമുതൽ കനത്ത വൈദേശികസ്വാധീനത്തിനു വിധേയമായിത്തീർന്നെങ്കിലും അവരിൽ ഭാരതീയവും കേരളീയവുമായ കലാരൂപങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം സജീവമായി നിലനിന്നുപോന്നു എന്നതിനു് ചേകോട്ടാശാന്റെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു്. പ്രമുഖരായ ക്രൈസ്തവർ സംസ്കൃതപഠനത്തിൽ എക്കാലത്തും സജീവതാല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പ്രഗല്ഭരായ ഗുരുനാഥന്മാരിൽനിന്നു് സംസ്കൃതവും കളരിവിദ്യയും പഠിച്ച ചേകോട്ടാശാൻ ജന്മനാടായ ഇലന്തൂരിൽ ദീർഘകാലം വിദ്യാദാനം നടത്തിയിരുന്നതായി ജീവചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിക്കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ബാബു ഇലന്തൂർ രചിച്ച ജീവചരിത്രത്തിൽ ('മഹാകവി ചേകോട്ടാശാൻ' 1987) ഇക്കാര്യങ്ങളും വിശദമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നും മാർത്തോമ്മാസഭ ഉപയോഗിക്കുന്ന നമസ്കാരക്രമങ്ങളിലെ പല

ഗീതങ്ങളും ആശാന്റെ രചനകളാണു്. ആശാൻ എഴുതിയ സന്ധ്യാകീർത്തനത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം:

'അഖില ജഗത്തിനുടയവനേ
അഖില ഗുണപ്രദനായവനേ
അടിയനോടിന്നു ചെയ്ത കൃപ
അഖിലത്തിനും അടിപണിയുന്നേൻ.
ആകാശം സിംഹാസനവും
അവനീപാദപീഠവുമാക്കി
ആകെയടക്കം പാലിക്കും
അഖിലേശനെ വന്ദിക്കുന്നേൻ.'

7. 13. 4 മൃതകവനത്തിൽ ബഹുസമർത്ഥനായിരുന്ന കവി എന്നു് ജീവചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു. സർവകലാവല്ലഭനായിരുന്ന സ്വാതിതിരുനാൾ രാജാവു് അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു് യാത്രയാക്കുമ്പോൾ ഒരു കസ്തൂതിച്ചോദ്യം തൊടുത്തുവിട്ടു: 'കവിയുടെ പേരെന്തു്?' മറുപടി പദ്യത്തിലായിരുന്നു:

'എൻ നാമത്തിന്നാദ്യക്ഷരമിളയു
ടെ പേരായിട്ടും, രണ്ടും ചേർന്നാൽ
ചന്ദ്രാനനയത്തിൽ പുകൾ പെരു
മൊരു ഭൂപാലനെന്നർത്ഥമായിട്ടും,
മൂന്നും ചേന്നീടുകിലൊരു വക ചെറു—
താം പക്ഷിയാകാം, നാലു ചേന്നാ
ലെൻ നാമംതന്നെയാകാം; പറയുക—
മതിമാൻ മാമകം നാമധേയം.'

കുരുവിള എന്ന പേരു് ഇങ്ങനെ രസകരമായി അവതരിപ്പിച്ച കവിയെ നമ്മുടെ രസികനായും നിമിഷകവിയായും സ്വാതിതിരുനാൾ അംഗീകരിച്ചിരിക്കണം.

7. 14. 1 കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിളയുടെ 'ശ്രീയേശുവിജയം' ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാലപരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതിനാൽ അതിലേക്കു കടക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകത്തിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച രണ്ടു് കൃതികളെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ പരാമർശിച്ചേ മതിയാവൂ. 1893—ൽ കട്ടക്കയം എഴുതിയ 'യൂദജീവേശ്വരി' ബൈബിളിലെ എസ്തേർ രാജ്ഞിയുടെ കഥ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ലക്ഷണയുക്തമായ ഭാഷാനാടകമാണു്. 1895—ൽ അദ്ദേഹം ഒരു ആട്ടക്കഥയും രചിച്ചു—'ഒലിവേർ വിജയം.' കാരുമാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ജീവിതകഥയാണു് ഇതിവൃത്തം. വാസനാസമ്പന്നനായ ഒരു കവിയുടെ കരവിരുതു് ഇവയിൽ പ്രകടമായിക്കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകവും ആട്ടക്കഥ

യും പലവട്ടം അരങ്ങേറിയിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യവും ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. ബൈബിൾ വിഷയകമായി മലയാളഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന ആദ്യത്തെ നാടകം എന്ന ബഹുമതിയും യൂദജീവേശ്വരിക്കുണ്ട്. കട്ടക്കയം കൃതികളുടെ സമാഹാരം 1988-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സമ്പാദകനായ ഡോ. കുര്യാസിന്റെ ആമുഖപഠനവും അടിക്കുറിപ്പുകളും മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ കട്ടക്കയത്തിനുള്ള സ്ഥാനം വസ്തുനിഷ്ഠമായി നിർണയിക്കാൻ സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുന്നു.

7. 15. 1 1861-ൽ തലശ്ശേരിയിൽ പ്രസാധനംചെയ്ത 'ക്രിസ്തു അവതാരം' തുള്ളലിന്റെ ഒരു പകർപ്പ് ലണ്ടൻ ഇന്ത്യാ ആഫീസ് ലൈബ്രറിയിൽ ഉള്ളതായി ചെങ്ങാരപ്പള്ളി നാരായണൻ പോറ്റിയുടെ 'മലയാളസാഹിത്യസർവസ്വ'ത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചു് കൂടുതൽ വിവരങ്ങളൊന്നും ലഭ്യമല്ല. സി. എം. പെറുവണ്ണാവി എന്നൊരാൾ 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' പദ്യരൂപത്തിൽ പുനരവതരിപ്പിച്ചതായും 1881-ൽ തിരുവനന്തപുരം കേരളോദയത്തിൽനിന്നു് സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം ചോദ്യോത്തരക്കുമ്മി എന്ന പേരിൽ അതു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതായും ചെങ്ങാരപ്പള്ളിയുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. അതും ഈ ലേഖകൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

7. 16. 1 'ജ്ഞാനപീയൂഷം', 'ജ്ഞാനപ്രജാഗരം' എന്നു രണ്ടു കൃതികളും യഥാക്രമം 1847-ലും 1862-ലും തമിഴിൽനിന്നു തർജമചെയ്തു് മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. മാന്നാനം പ്രസ്സിലാണു് ഇവ അച്ചടിച്ചതു്. ഇവയുടെ പകർപ്പുകളും മദിരാശി ആർക്കൈവ്സിലും മാന്നാനം ആശ്രമ ലൈബ്രറിയിലും കാണാവുന്നതാണു്. വീരമാമുനി എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന ഫാദർ ബെസ്കിയാണെന്നു തോന്നുന്നു 'ജ്ഞാനപ്രജാഗര'ത്തിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥകർത്താവു്. തമിഴ്ഭാഷയുടെ വളർച്ചയിൽ ബെസ്കി വഹിച്ച പങ്കു സുവിദിതമാണല്ലോ. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിന്റെ കാലംമുതൽ തമിഴിലെയും മലയാളത്തിലെയും ക്രൈസ്തവസാഹിത്യസംരംഭങ്ങൾക്കു പരസ്പരാശ്രയത്വം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. തമിഴ്ഭാഷയ്ക്കു് അമൂല്യമായ സംഭാവനകളും നൽകിയ പല ഈശോസഭാ വൈദികരും കേരളത്തിലെ അമ്പഴക്കാട്ടുവച്ചാണു് അവരുടെ കൃതികളും പൂർത്തിയാക്കിയതും അച്ചടിപ്പിച്ചതും. കൊച്ചിയിലും പരിസരത്തുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളും അണ്ണാവിമാർ എന്ന അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന നാട്ടാശാന്മാരിൽനിന്നു് അഭ്യസിച്ചിരുന്ന അണ്ണാവിപ്പാട്ടുകളും കുനാനായ സമുദായക്കാരുടെ വിവാഹാദിചടങ്ങുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പാട്ടുകളും, മാർഗംകളിപ്പാട്ടു് എന്നിവയിൽ തമിഴിന്റെ സ്വാധീനം പ്രകടതരമായിക്കാണാം. ബെസ്കിയുടെ തമിഴ്ഭാഷയിലുള്ള 'തേമ്പാവാണി' എന്ന കൃതിക്കു് മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപകമായ

പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. അതു പ്രത്യേകമായ ഈണത്തിൽ ആലപിച്ചു കേഴ്വിക്കാരുടെ മനമിളക്കുന്ന അനേകം വിദ്വാന്മാരെ അടുത്ത കാലംവരെ പല പ്രദേശങ്ങളിലും കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

എട്ട്

നാടോടിസാഹിത്യം

8. 1. 1 മലയാളത്തിലെ നാടോടിസാഹിത്യം ഇന്നു സജീവപഠനത്തിനു വിഷയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വടക്കൻപാട്ടുകൾ, തെക്കൻപാട്ടുകൾ എന്നീ പേരുകളിലുള്ള വീരകഥാഗാനങ്ങളാണു് പലപ്പോഴും പഠനവിഷയമായിത്തീരുക. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പഠനവിഷയമാകേണ്ട രമ്പാൻപാട്ടിനും മാർഗംകളിപ്പാട്ടിനും വേണ്ടത്ര പണ്ഡിതശ്രദ്ധ ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. മറ്റു ജനകീയ ഗാനങ്ങളും തീർത്തും അവഗണിക്കപ്പെട്ട കിടക്കുകയാണു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുള്ളവയാണു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ കല്യാണപ്പാട്ടുകൾ. പ്രാചീന ക്രൈസ്തവഗാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഡോ. തോമസ് ഈ കൃതിയിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഖണ്ഡം ജനകീയഗാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു മലയാളത്തിലുണ്ടായ ഏറ്റവും മികച്ച പഠനങ്ങളിലൊന്നാണു്. അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ധരിക്കാനല്ലാതെ ഈ മാർഗത്തിൽ മുന്നോട്ടുപോകാനും ആധുനിക നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ അപഗ്രഥനസങ്കേതങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു് ഇവയുടെ കലാപരവും ചരിത്രപരവുമായ മൂല്യം പുനർനിർണയിക്കാനും ആരും ഒരുമ്പെട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല.[67] ഡോ. തോമസ് പഠനവിഷയമാക്കുന്ന നാടോടിപ്പാട്ടുകളിൽ സിംഹഭാഗവും മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളിൽ ഒരു ഉപവിഭാഗമായ ക്നാനായക്കാരുടേതാണു്. മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും സമ്പന്നമായ ജനകീയഗാന പാരമ്പര്യമുണ്ടു്. പ്രാചീന ക്രൈസ്തവദേവാലയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജനകീയഗാനങ്ങളെങ്കിലും ക്രോഡീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ അതു മലയാളനാടോടി വിജ്ഞാനീയത്തിനു വമ്പിച്ച മുതൽക്കൂട്ടാകുമായിരുന്നു.

8. 2. 1 നാടോടിസാഹിത്യപഠനത്തിനു ക്രൈസ്തവർ നൽകിയ സംഭാവന ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ. മലയാളഭാഷയിലെ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ സമാഹരിക്കാൻ ആദ്യം ഒരുമ്പെട്ടതു ക്രൈസ്തവ

---

67 മാർഗംകളിയെക്കുറിച്ചും മറ്റു പ്രാചീന ക്രൈസ്തവ കലകളെക്കുറിച്ചും ഡോ. ചുമ്മാർ ചൂണ്ടൽ നടത്തിയിട്ടുള്ള പഠനങ്ങൾ മറക്കുന്നില്ല. മാർഗംകളി, എൻ. ബി. എസ്., 1973.

മിഷണറിമാരാണു്. പൗലിനോസു് പാതിരി ന്യൂറോളം മലയാള പഴഞ്ചൊല്ലുകളും സമാഹരിച്ചു് ലത്തീൻ തർജമയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇക്കാര്യം ഡോ. തോമസു് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടു്. റോമിൽ അച്ചടിച്ച (1791) ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂർണമായ പേരു് **Centum Adagia Malabarica cum Textu Originali, Versione Latina** എന്നാണു്.

8. 2. 2 പൗലിനോസു് തുടങ്ങിവച്ച സംരംഭം ഹെർമൻഗുണ്ടർട്ടു് ഏറ്റെടുത്തു മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോയി. ഇതെക്കുറിച്ചു് അല്പം വിശദമായി എഴുതാം. 1845–ൽ പഴഞ്ചൊൽമാല ഗുണ്ടർട്ടു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മംഗലാപുരത്തെ കല്ലച്ചിലാണു് ഇതു് അച്ചടിച്ചതു്. ക്രിസ്തുമതതത്ത്വങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ ഉപയുക്തമാകുന്ന പഴമൊഴികളും വിഷയമനുസരിച്ചു് ഇനം തിരിച്ചു് ഇതിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു. പൗലിനോസിന്റെ കൃതി ഗുണ്ടർട്ടു് കണ്ടിരുന്നു എന്നും ഈ രണ്ടു കൃതികളും ഒത്തുനോക്കുന്നവർക്കു് എളുപ്പത്തിൽ ബോധ്യപ്പെടും. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളഭാഷാപരിചയം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ 1850–ൽ മറ്റൊരു പഴഞ്ചൊൽ സമാഹാരംകൂടി ഉണ്ടായി. 'തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിത'ത്തിലാണു് ഇതു് അച്ചടിച്ചതു്. 'ഒര ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ' എന്നായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പേരു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു 'മലയാളഗ്രന്ഥ സൂചി'യടക്കം ഒരിടത്തും പരാമർശം കണ്ടിട്ടില്ല. ജർമ്മനിയിലെ ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഇതിന്റെ പകർപ്പുണ്ടു്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ പഴഞ്ചൊല്ലു് 'അകത്തിട്ടാൽ പുറത്തറിയാം' എന്നതാണു്; ആയിരാമത്തേതു് 'ഹിരണ്യ നാട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഹിരണ്യായ നമഃ' എന്നതും. പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ ക്രമീകരണം അക്ഷരമാലക്രമത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പൗലിനോസിന്റെ സമാഹാരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം 'പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പൊളിയുണ്ടെങ്കിൽ പാലു കയ്ക്കും' എന്ന ചൊല്ലിനാണു്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പഴഞ്ചൊൽമാലയിൽ ഇതേ കുറുമൊഴിതന്നെ അല്പം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടി കാണുന്നു — 'പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിരുണ്ടെങ്കിൽ പശുവിൻ പാലും കയ്ക്കും.' ഒരേ പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ രണ്ടുദ്ദേശ്യഭേദങ്ങളായി ഇവയെ പരിഗണിക്കാം. ഭാഷാസ്നേഹികളായ വായനക്കാർക്കെല്ലാം പ്രയോജനപ്പെടണം എന്ന വിശാലലക്ഷ്യത്തോടെയായിരിക്കണം 'ഒര ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ' അകാരാദിക്രമത്തിലാക്കിയതു്. ഈ ഘട്ടത്തിലും സ്വന്തം മിഷണറിധർമ്മം അദ്ദേഹം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല എന്നതിനു തെളിവാണു് ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ കാണുന്ന ബൈബിൾ ഉദ്ധരണി—സദുപദേശവാക്യങ്ങൾ/സുഭാഷിതങ്ങൾ 8:1–7. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പു് 1868–ൽ മംഗലാപുരത്തെ ബാസൽ മിഷൻ പ്രസിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതിന്റെ പകർപ്പു് ലണ്ടൻ ഇന്ത്യാ ആഫീസ് ലൈബ്രറിയിൽ ഉള്ളതായി 'മലയാളഗ്രന്ഥസൂചി'യിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ ഈ പുസ്തകം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

'ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ എന്നും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചതായി ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ പേർ കേട്ടിട്ടുണ്ട്' എന്ന മാത്രമാണ് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു്. ഇതിന്റെ പകർപ്പു് ട്യൂബിങ്ങനിലുണ്ടു്. ഇതിൽ തൊള്ളായിരത്തിതൊണ്ണൂറാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ പഴഞ്ചൊല്ലാണു് 'ഹിരണ്യനാട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഹിരണ്യായ നമഃ' എന്നതു്. തുടർന്നു് പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ എണ്ണത്തിലുണ്ടായ കുറവിനു് വിശദീകരണക്കുറിപ്പും ചേർത്തിരിക്കുന്നു:

'ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ മുമ്പെ അച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിലുള്ള പ്രകാരം ഒരു ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ എന്നടിച്ചു പോയി. മുമ്പിൽ അടിച്ച പുസ്തകത്തിൽ 678, 689 എന്നു് തപ്പായി, പത്തു് കുറഞ്ഞു് ആയിരം സംഖ്യയുണ്ടായിരുന്നു. ആ തപ്പു്, പുസ്തകം അടിക്കുമ്പോഴ കണ്ടതുകൊണ്ടു് തപ്പിപ്പോയ പത്തു സംഖ്യ ഇതിൽ ചേർപ്പാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ല. ആയതുകൊണ്ടു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ തൊള്ളായിരത്തിൽ തൊണ്ണൂറു പഴഞ്ചൊൽ മാത്രമേ ഉള്ളു.'

8. 2. 3 മിഷണറി ധർമ്മനന്ദസരിച്ചു മറെറാരു കുറിപ്പുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു:

'പഴഞ്ചൊൽ ഉപകരിക്കുന്നെങ്കിലും അതിന്റെ ഫലം താല്ക്കാലികം. നിത്യഫലം ജനിപ്പിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ വചനം തന്നെ. സൽഗതി ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അതിനെ പാരായണം ചെയ്യുകൊഴ്വിൻ.

''ദൈവവചനം എൻ കാലിന്നു വിളക്കും, എൻ പാതയിൽ വെളിച്ചവുംതന്നെ; ദുഷ്ടന്മാർ എനിക്കു് കണിവെച്ച എങ്കിലും നിന്റെ നിയോഗങ്ങളെ ഞാൻ വിട്ടുഴന്നില്ല. നിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ എൻ ഹൃദയത്തിന്നു ആനന്ദം ആകയാൽ ഞാൻ അവറെ എന്നേക്കും എൻ അവകാശമായി അടക്കുന്നു.'' സങ്കീർത്തനം 119.'

8. 2. 4 ഗുണ്ടർട്ടു് ജർമനിയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയശേഷമാണു് ഒരു ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ അച്ചടിച്ചതു്. അതിനാൽ ഇതിലെ അടിക്കുറിപ്പുകൾ ഗുണ്ടർട്ടിന്റേതാണെന്നു തറപ്പിച്ചു പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. 1856–ൽ മംഗലാപുരത്തു സ്ഥാപിച്ച പുതിയ ബാസൽ മിഷൻ പ്രസ്സിലെ അച്ചടിയുടെ ഭംഗി കണ്ടറിയാൻ ഇപ്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. 1850–ൽ തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിതത്തിൽ അച്ചടിച്ച അതേ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അതേ ഭാഗവും താരതമ്യപഠനത്തിനായി ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നു. തലശ്ശേരിയിലെ കല്പച്ചിന്റെ പരിമിതികളിൽനിന്നു മംഗലാപുരത്തെ ബാസൽമിഷൻ പ്രസ്സിൽ എത്തുമ്പോഴ മലയാളലിപികളുടെ വടി

'ഒര ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ' 1850-ലെ തലശ്ശേരി പതിപ്പ്

ഒരു ആയിരം

പഴഞ്ചൊൽ.

---

൧. അകത്തിട്ടാൽ പുറത്തറിയാം.

൨. അകത്തു കത്തിയും പുറത്തു പത്തിയും.

൩. അകലെ പോന്നവനെ അരികെ വിളിച്ചാൽ അരക്കാത്തുട്ടു ചേതം.

൪. അകൌശലലക്ഷണം സാധനദൂഷ്യം.

൫. അക്കര നിന്നോൻ തോണി ഉരുട്ടി.
(അക്കര നില്ക്കുന്ന പട്ടർ തോണിമുക്കി)

൬. അക്കരമാവിലോൻ കെണി വെച്ചിട്ടു എന്നോടൊക്കൂരാ കണ്ണുമിഴിക്കുന്നു

൭. അങ്ങാടിത്തോലിയം അമ്മയോടൊ?
(അങ്ങാടീല്ലൊററാൽ അമ്മയുടെ നേരെ)

൮. അങ്ങില്ലാപ്പൊങ്ങിന്റെ വേർ കിളെക്കാമൊ.

൯. അങ്ങുന്നെങ്ങാൻ വെള്ളം ഒഴുകുന്നതിന്ന് ഇങ്ങുന്നു ചെരിപ്പഴിക്കാമൊ.

ജ്ഞാനസൂചകം.

ജ്ഞാനമായവൾ വിളിക്കുന്നല്ലയൊ, ബുദ്ധി ശബ്ദിക്കുന്നുവല്ലൊ! അവൾ നിരത്തുകളിലും തെരുവീഥികളിലും നിന്നു പടിവാതിലുകളിലും പട്ടണ പ്രവേശത്തും ഗോപുരദ്വാരത്തും വെച്ച് ആർത്തു ചൊല്ലുന്നിത് : മനുഷ്യരെ! നിങ്ങളോടു ഞാൻ മൊഴിയുന്നു, നരപുത്രരിലേക്ക് എന്റെ ശബ്ദം ആകുന്നു. മൂഢന്മാരെ, വിവേകത്തെ തിരഞ്ഞുകൊൾവിൻ! പൊട്ടരെ, ബോധഹൃദയമുള്ളവരാകുവിൻ! കേൾപിൻ ഞാൻ ശുഭമുള്ളവ ഭാഷിക്കും നേരുള്ളവററിനായി എന്റെ അധരങ്ങളെ തുറക്കും എന്റെ വായി സത്യം ഉരെക്കും ദോഷമോ എൻ അധരങ്ങൾക്ക് വെറുപ്പു തന്നെ.

UNIV. BIBL. TÜBINGEN
Ci XIV 135.

'ഒരു ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ 1968—ലെ മംഗലാപുരം പതിപ്പ്'

വിലും വിന്യാസത്തിലും വരുന്ന മാറ്റം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഏ, ഓ എന്നിവയുടെ ഉപലിപികൾ [േ—, ോ—] പെട്ടെന്നു രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. അല്പവിരാമം, പൂർണവിരാമം, ആശ്ചര്യചിഹ്നം എന്നിവയുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഇന്നുപോലും മലയാളികൾക്കു് അപ്രാപ്യമായ അച്ചടിഭംഗി ഇവിടെ അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുണ്ടു്.

8. 2. 5 ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ സമാഹാരത്തിലുള്ള എല്ലാ പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഇന്നു പ്രയോഗത്തിലില്ല.

സ്വകാര്യം തിന്നാൽ സുകരം
സൂചിപോയ വഴിക്കെന്തുലും പോകും
അമ്പുകളഞ്ഞാൻ വില്ലൻ; ഓലകളഞ്ഞാൻ എഴുത്തൻ
അമ്മ പുലയാടിച്ചി എങ്കിൽ മകളും പുലയാടിച്ചി
അമ്പലം വിഴുങ്ങിക്കു് വാതിലുലക പപ്പടം

തുടങ്ങിയവ ലുപ്തപ്രചാരങ്ങളായ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾക്കു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

8. 2. 6 പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ ക്രമീകരണത്തിലുള്ള മറ്റൊരു സവിശേഷത എ. ഡി. ഹരിശർമ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: 'സമാനാർത്ഥകങ്ങളായ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ അവിടവിടെ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുകയാണെങ്കിലും അവ എവിടെയെല്ലാമാണെന്നു് അറിയണമെന്നുള്ളവർക്കു് അതെല്ലാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തിനായി ഗുണ്ടർട്ടു് സായ്പു് ഒരുപായം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലു് ചേർക്കുന്ന ദിക്കിൽ, സമാനാർത്ഥകങ്ങളായ മറ്റു പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ ക്രമസംഖ്യയുംകൂടി ബ്രാക്കറ്റിനുള്ളിലായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രീയമായ ഈ പ്രസാധനസമ്പ്രദായം ഏകദേശം ഒന്നേകാൽ നൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പു് ആ പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതൻ പ്രവർത്തിച്ചു കാണിച്ചിരുന്നിട്ടും ഇന്നും കേരളത്തിൽ അതു പൂർണമായി അനുകരിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ലെന്നു വ്യസനസമേതം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.'[68] 1850—ലെ പതിപ്പിൽ തന്നെ ഈ സൂചകങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതു് ഗുണ്ടർട്ടു് ഏർപ്പെടുത്തിയ ക്രമീകരണമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

8. 2. 7 മേല്പറഞ്ഞ പുസ്തകവും അനുബന്ധമായി ഇരുനൂറിപ്പുത്തു പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ചേർത്തു് 'ആയിരത്തിരുനൂറു പഴഞ്ചൊൽ' എന്നൊരു പുസ്തകവും ബാസൽമിഷൻ പ്രസ്സിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതിനു് മൂന്നു പതിപ്പുകളെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കി അവ ശേഖരിച്ചു വർഗീകരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ട ക്രൈസ്തവമിഷണറിമാരെ നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ തുടക്കക്കാരായി പരിഗണിക്കാം.

68 കെ. പി. വറീദ്. ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു്, 1973, പു. 122.

ഒൻപത്

ഗദ്യവികാസം

9. 1. 1 ജനകീയ ഗദ്യശൈലി എല്ലാ ജീവൽഭാഷകളിലും എല്ലാ കാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കും. ജനങ്ങളുടെ നാവിൻതുമ്പിലാണ് അതിന്റെ നിലനില്പു്. ജനങ്ങളുമായി ആശയവിനിമയം നടത്തി അവരിൽ മനപ്പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി ക്രിസ്തുമതം വളർത്താൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ തങ്ങൾ ചെന്നെത്തിയ നാടുകളിലെല്ലാം വായ്മൊഴിയെ തെല്ലൊന്നു സംസ്കരിച്ചു മതസംവാദത്തിനു് ഉപയോഗിച്ചു. വ്യവഹാരഭാഷയുടെ മൗലിക രൂപഭാവങ്ങൾ പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണു് അവർ വായ്മൊഴിയെ സംസ്കരിച്ചിരുന്നതു്. മലയാളഭാഷയിലും ഇത്തരമൊരു ഗദ്യശൈലി അവർ വളർത്തിയെടുത്തു. അച്ചടി, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം, പത്രപ്രവർത്തനം എന്നിവയിൽ മിഷണറിമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന നേതൃസ്ഥാനം അവരുടെ ഗദ്യശൈലിക്കു വ്യാപകമായ പ്രചാരം നൽകി. കേരളത്തിലെ പഴയ എഴുത്തുകുത്തുകളിലും സാഹിത്യകൃതികളിലുമുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷയെ നിഷ്പ്രഭമാക്കുന്ന തരത്തിലായിരുന്നു ഈ ഗദ്യശൈലിയുടെ മുന്നേറ്റം. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സമ്പൂർണനിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്ന മലബാറിൽ മാറ്റങ്ങൾ അതിവേഗം ഉണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ കേരളവർമ്മയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ച പാഠപുസ്തകസമിതി, അക്കാലത്തു് മിഷണറിമാരുടെയും മറ്റു ക്രൈസ്തവരുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനേടിയിരുന്ന ജനകീയഗദ്യത്തെ പാഠപുസ്തകരചനയ്ക്കു സ്വീകരിച്ചു. മലബാറിൽ മിഷണറിമാർ വളർത്തിയെടുത്ത ഗദ്യശൈലി ഇന്ദുലേഖയുടെ ഉദ്ഭവത്തോടെ ഉത്തമസാഹിത്യഭാഷയായി ഉയർന്നു. കേരളവർമയുടെ സാഹിത്യാധിപത്യം നിലനിന്നിരുന്ന തിരുവിതാംകൂറിൽ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ ഉടൽപൂണ്ട മിഷണറിഗദ്യത്തിനു് സാഹിത്യരംഗത്തു പ്രതിഷ്ഠലഭിക്കാൻ പിന്നെയും അനേകവത്സരങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ ഏതാനും വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു് ഈ ആശയം ഒന്നുകൂടി വിശദീകരിക്കാം:

'കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളിലെ പദ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വമാതൃകയായിരുന്ന മലയാളത്തിലെ പണ്ടത്തെ ഗദ്യം. ചമ്പുക്കളിലെ സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലല്ലാതുള്ള ഭാഗങ്ങളെ ഒന്നു തരംതാഴ്ത്തി വയ്ക്കാൻ ഗദ്യമെന്നു പറഞ്ഞുപോന്നെന്നേയുള്ള. ഗദ്യമെന്നു പറയാവുന്ന ഗദ്യം ഈ ക്രിസ്ത്യീയമതസാഹിത്യമായിട്ടാണിവിടെ രംഗ

പ്രവേശംചെയ്യുന്നതു്. ഇവരുടെ ഗദ്യനിബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു ലഭ്യമായിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ കാലാനുക്രമമായി അടുക്കിവെച്ചു വായിച്ചുനോക്കുന്നതു് പ്രയോജനകരമായ ഒരു വിനോദമായിരിക്കും. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായതിലെ ഭാഗവും ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ഏറ്റവും സ്വച്ഛമായ ഗദ്യവും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ കാലംചെന്ന പ്രയോഗങ്ങളുടെ ആധിക്യം ഒന്നിലേറുമെന്നല്ലാതെ ഘടനയിലും രീതിയിലും സാരമായ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു കാണാം. എന്നുതന്നെയുമല്ല, കേരളീയന്റെ നിത്യവ്യവഹാരത്തിലെ പദങ്ങൾകൊണ്ടു് വൈദേശികമായ ചിന്തകളെയും ആശയങ്ങളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അസൂയാർഹമാണീ പാതിരിമാർ വരിച്ച വിജയം'.[69]

9. 2. 1 പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിനുശേഷം മലയാളത്തിൽ രൂപംകൊണ്ട നവീന ഗദ്യലിഖിതഭാഷയുടെ ആദിമമാതൃകകളാണു് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും റോസിന്റെ നിയമാവലിയും. പ്രാചീന മിഷണറി മലയാളമാതൃകകൾ എന്നു് ഈ ബൃഹദ്കൃതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. 1599–ൽ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയതു മലയാളത്തിലാണല്ലോ. അതാണു് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകൾ. ഇതിന്റെ തർജമ 1606–ൽ പോർത്തുഗീസു് ഭാഷയിലും തൊട്ടടുത്ത വത്സരങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷു് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ വിശ്വാസ്യമായ ഒരു അച്ചടിപ്പകർപ്പുണ്ടാകുന്നതു് 1952–ൽ മാത്രമാണു്. ശ്രീ കെ. എൻ. ഡാനിയേലായിരുന്നു പ്രസാധകൻ. 1976–ൽ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും അന്നോളം അച്ചടിയിലെത്താതിരുന്ന റോസിന്റെ നിയമാവലിയും ചേർത്തു് 'രണ്ടു പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികൾ' എന്ന പേരിൽ ഈ ലേഖകൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളിലെഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചു് ഡോ. തോമസു് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കേണ്ടതില്ല. റോസിന്റെ നിയമാവലി അല്പം വിശദീകരണം അർഹിക്കുന്നു.

9. 2. 2 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൽ മെനേസിസു് മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ മുഖ്യസഹായിയും വൈപ്പിക്കോട്ട സെമിനാരിയിലെ പ്രൊഫസറുമായിരുന്ന റോസു് എസു്. ജെ. 1601–ൽ അങ്കമാലി രൂപതയുടെ മെത്രാനായി അധികാരമേറ്റെടുത്തു. 1603–ൽ അങ്കമാലിയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു സൂനഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടി. അതിന്റെ തീരുമാനങ്ങളായിരിക്കണം, 1606–ൽ രൂപതാനിയമാവലിയായി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. കേരളീയർക്കു് വിശിഷ്യ

69 ചന്തുമേനോൻ—ഒരു പഠനം, എൻ. ബി. എസ്., 1977, പു. 67–68.

മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾക്കു് അപരിചിതമായിരുന്ന പാശ്ചാത്യഭരണക്രമം കേരളക്രൈസ്തവ സഭയിൽ പ്രാബല്യത്തിൽവരുന്ന ചിത്രം റോസിന്റെ നിയമാവലി നൽകുന്നു. 'നമ്മുടെ മലംകരെ മാർതൊമ്മാ ശ്രീഹാടെ എടവകെടെ കല്പനകളം ഇത' എന്നാണു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ശീർഷകം. നാലു നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പു മിഷണറിമാർ ഉപയോഗിച്ച ഗദ്യശൈലിയുടെ സ്വഭാവം എന്തായിരുന്നു എന്നു നോക്കാം:

'വിശെഷിച്ച മാമ്മൊദീസ മുങ്ങുവാൻ ഇരുന്ന വെള്ളാട്ടിയെനെ മാർഗം അല്ലാത്തവർക്കു വിറ്റാൽ അതിനെ വീണ്ടുകൊംവാൻ സാധ്യപ്പട്ട ഉത്സാഹിക്കണം. എന്നാൽ, ഉത്സാഹിച്ചാൽ വരുത്തുവാൻ കഴിവ ഇല്ലെന്നു വരികിൽ അറുപത്തുനാലു പണം പള്ളീക്ക കഴിവചൈയണം. വിറ്റവൻ ഒട്ടക്കത്ത സൂക്ഷിക്കെണ്ടുവത ഇത. തംപുരാന്റെറ മാർഗത്തിന്ന അനെകം വല്പിപ്പവും നാണിഭവുമുണ്ടല്ലൊ. ഇതിനെക്കൊണ്ട ബലത്താലെ ഒരുത്തരയും മാറ്റം പൂകിക്കരുത എന്നും ഇതുംമെൽ ബലം ചൈയ്യുന്നവർക്ക എത്രയും വലിയ ദൊഷമാകുന്നു എന്ന അറിഞ്ഞ വ്യാപരിക്കണം. വിശെഷിച്ച മാർഗം പൂകുവാൻ വന്ന മുട്ടിപ്പിച്ച പടിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒരുത്തൻ തന്റെറ കുറ്റംകൂടാതെ മാമ്മൊദീസ മുങ്ങാതെ മരിച്ച എംകിൽ പള്ളിയുടെ നിലത്ത ഇടരുത എന്നില്ലാ എന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളണം. എന്നാൽ, മാമ്മൊദീസാ ഇല്ലാത്തവര ഒര കുറ്റംകാട്ടി സംകെതം ആകുന്ന നമ്മുടെ പള്ളിക്കൽ രക്ഷപെടുവാനായിട്ട പൂകു എംകിൽ മാമ്മൊദീസാ മുക്കിലെ പള്ളിയാലെ രക്ഷപെടാവു എന്നെല്ലൊ ആകുന്നു. അപ്പളൊ മുങ്ങുവാൻ അവന്ന മനസ ഒണ്ടെംകിൽ സത്രത്തിന്നു തക്കപൊലെ അവനെ ബൊധിപ്പിച്ച മുക്കണം. എന്നാൽ, പള്ളി അവന ഫലിക്കയുംചൈയ്യും. അവണ്ണം തന്നെ മാമ്മൊദീസ മുങ്ങുവാൻ വരുന്നവന്റെ മനസ്സുമാറ്റും ആരാനും എന്നു വരുകിൽ അപ്പൊം ഏറെ പറവാൻ വശമല്ലാത്ത പക്ഷത്തിൽ വെണ്ടുന്നതിനെ പടിപ്പിച്ച അവനെ മുക്കിക്കൊള്ളുകയും ആ.' [70]

9. 2. 3 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകൾ ആർച്ചുബിഷപ്പു് മെനേസിസു് പോർത്തുഗീസു് ഭാഷയിലാണു് തയ്യാറാക്കിയതു്. സൂനഹദോസു് തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അതിന്റെ തർജമ തയ്യാറാക്കി. കൊച്ചി രൂപതയിൽ ജോലിചെയ്തിരുന്ന മലയാളി വൈദികരാണു തർജമക്കാർ. വൈപ്പിക്കോട്ടയിലെ പ്രൊഫസറായിരുന്ന റോസു് തർജമക്കാരുടെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചു. മൂലം പോർത്തുഗീസു് ഭാഷ; തർജമക്കാർ മലയാളികൾ. ആ നിലയ്ക്കു് കാനോനകളുടെ ഭാഷയിൽ സുറിയാനിയുടെ സ്വാധീനം ഉണ്ടു്

70 സ്കറിയ സക്കറിയാ, രണ്ടു പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികൾ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, 1976, പു. 127.

എന്നു പറയുന്നതു് ശരിയല്ല. മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളുടെ മതഭാഷയായിരുന്ന സുറിയാനി എന്ന കാര്യം മറക്കുന്നില്ല. മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ സുറിയാനിപ്പദങ്ങളും കടംകൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പദങ്ങളും കടംകൊള്ളുന്നതു ഭാഷാഘടനയെ സാരമായി ബാധിക്കാറില്ലല്ലോ. ശൈലി, വാക്യഘടന, പദബന്ധരചന എന്നിവയിലെല്ലാം മിഷനറി മലയാളം സുറിയാനിയോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന മിഥ്യാധാരണ എൽ. വി. രാമസ്വാമി അയ്യരെപ്പോലുള്ള മഹാപണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൽ ദ്വിഭാഷിയായി വർത്തിച്ച പള്ളരുത്തിക്കാരൻ യാക്കോ കത്തനാരായിരുന്നു കാനോനകളുടെ തർജമക്കാരൻ എന്ന പ്രബലമായ തെറ്റുധാരണനിമിത്തമായിരിക്കാം ഇതിൽ പലരും സുറിയാനിസ്വാധീനം കണ്ടെത്തിയതു്! കാനോനകളും തർജമചെയ്ത കൊച്ചിരൂപതയിലെ മലയാളി വൈദികർ സുറിയാനി മതഭാഷയായിപോലും അഭ്യസിച്ചിരുന്നില്ല. തർജമക്കാരിൽ ഒരു സുറിയാനി പ്രൊഫസറുണ്ടായിരുന്നു—സ്പെയിൻകാരനായ റോസു് എസു്. ജെ. കറാലനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃഭാഷ.

9. 2. 4 മലയാളത്തിലുള്ള കാനോനകളാണു് സൂനഹദോസിൽ വായിച്ചതും പങ്കെടുത്തവർ ഒപ്പുവച്ചു് അംഗീകരിച്ചതും. സൂനഹദോസിലെ തീരുമാനമനുസരിച്ചു് മലയാളത്തിലുള്ള കാനോനകളുടെ പകർപ്പു് മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ ഓരോ ദേവാലയത്തിലും സൂക്ഷിക്കണമായിരുന്നു. ആ പകർപ്പു തയ്യാറാക്കുന്ന ചുമതല വൈപ്പിക്കോട്ട സെമിനാരിക്കാരെ ഏല്പിച്ചു. പകർപ്പുകളും തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ സൂനഹദോസിന്റെ സമാപനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ലഘുവിവരണംകൂടി അവർ എഴുതിച്ചേർത്തു. ആ രൂപത്തിലുള്ള പകർപ്പുകളാണു് ഇപ്പോൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്.1601–ൽ റോസു് എസു്. ജെ. അങ്കമാലി രൂപതയുടെ മെത്രാനായതോടെ മറെറാരു സൂനഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടാനുള്ള ഒരുക്കത്തിലായി. അതിനാൽ 1601–നു മുമ്പുതന്നെ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും ഇന്നത്തെ രൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട എന്നു കരുതാം. പാശ്ചാത്യനായ റോസിന്റെ മാർഗനിർദേശത്തിൽ കേരളീയരായ വൈദികർ എഴുതി തയ്യാറാക്കിയ ഗദ്യകൃതിയാണു് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും. റോസിന്റെ കൃതിയാണല്ലോ 1606–ലെ നിയമാവലി. പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിന്റെ ആദ്യഫലങ്ങളും എന്നു് ഈ കൃതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. അതിവിശിഷ്ടങ്ങളായ രണ്ടു ഗദ്യകൃതികളുടെ പ്രണയനത്തിനു നേതൃത്വം നൽകി. മലയാളഗദ്യത്തെ പുരോഗതിയുടെ പാതയിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ട ഫ്രാൻസീസു് റോസു് എന്ന മെത്രാനോടു് മലയാളഭാഷാപ്രേമികളും അത്യധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേരളക്രൈസ്തവചരിത്രത്തിൽ ഒരു സുപ്രധാന

കഥാപാത്രമാണ് ഫ്രാൻസീസ് റോസ്. കാൽ നൂറ്റാണ്ടുകാലം (1601–1624) അദ്ദേഹം കൊടുങ്ങല്ലൂർ രൂപതയുടെ മെത്രാനായി ഭരണം നടത്തി. സ്പെയിനിൽ ജനിച്ചു ഈശോസഭാംഗമായി പരിശീലനം നേടി 1585–ൽ കൊച്ചിയിലെത്തിയ റോസ് വൈപ്പിക്കോട്ട സെമിനാരിയിൽ പ്രൊഫസറായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുമ്പോഴാണ് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ മെനേസിസ് മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ മുഖ്യസഹായിയായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്ന അദ്ദേഹം സംഭവബഹുലവും ഉദ്വേഗജനകവുമായ തന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിനിടയിൽ തികച്ചും യാദൃച്ഛികം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ നവീനമലയാളഗദ്യത്തിന്റെ രാജശില്പികളിൽ ഒരാളായി മാറി. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന വിശാലജനകീയഭരണക്രമങ്ങൾ മാറ്റി മറിക്കയും ക്രൈസ്തവരുടെ മതജീവിതത്തെ മൊത്തത്തിൽ പാശ്ചാത്തീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കയുംചെയ്ത റോസ് മെത്രാനോടു കേരളക്രൈസ്തവർക്കു കടുത്ത വിപ്രതിപത്തി ഉണ്ടായി. അത്തരം അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി [71] അദ്ദേഹം മലയാളഗദ്യത്തിനു നൽകിയ വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ അവഗണിക്കുന്നതു ശരിയല്ല.

9. 3. 1 പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിൽ മലയാളഗദ്യത്തിനുണ്ടായ പുരോഗതി വെളിവാക്കുന്ന ഒരു കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥമാണ് 'മിലാൻ രേഖകൾ'.[72] മിലാനിലെ രേഖാലയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥത്തിനു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്—1632 ഡിസംബർ 25–നു് ഇടപ്പള്ളിയിൽ സമ്മേളിച്ച മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ പ്രതിനിധികൾ, അന്നു് അവരെ ഭരിച്ചിരുന്ന ഈശോസഭക്കാരെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയവും 1645 ഡിസംബറിൽ കൊച്ചിയിലെത്തിയ പോർത്തുഗീസ് വൈസ്രോയി ഡോം ഫിലിപ്പ് മസ്കരീനാസിനു് തോമ്മാ അർക്കദ്യാക്കോന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ സമർപ്പിച്ച ഹർജിയും. അന്നു ക്രൈസ്തവർ ഹർജിയിലും യോഗനിശ്ചയങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃക എന്ന നിലയിൽ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

'മലങ്കരെ ഞങ്ങടെ കാർന്നൊമ്മാരൊട മാർത്തൊമ്മാശ്ശീഹാ

---

71 വിശദവിവരങ്ങൾക്കു്: History of Christianity in India vol II, 1982, P. 75–80. Andrew Thazhath, The Juridical sources of the Syro Malabar Church, Paurastya Vidyapitham, Kottayam, 1987, P. 150–162.

72 സ്ഥിരിയ സക്കറിയാ (എഡിറ്റർ), മിലാൻ രേഖകൾ, ചങ്ങനാശ്ശേരി 1982.

ഏവൻഗാലിയൊൻ അറിയിച്ച അവരെ മാമ്മൊദീസ മുക്കിയ കാലംതൊട്ട ഇന്നയോളവും ഞങ്ങൾ സുറിയാനിക്കാരര ആയത ഇത്ര നെരവും ഞങ്ങളെ വാഴ്ന്ന മെല്പെട്ടക്കാരരും സുറിയാനിക്കാരര ആയിരുന്നു. ഇപ്പൊൾ ഞങ്ങടെ എടവകയിൽ വാഴ്ന്ന മാർ എസ്ഥപ്പാനൊസ എന്ന മെല്പെട്ടക്കാരൻ സുറിയാനി അറിയാത്ത കൊണ്ട ഇ എടവകയിൽ പാരം കൊഴപ്പകൊണ്ട. ഇതിനെക്കൊണ്ട ഇങ്ങനെ ഞങ്ങടെ എടവകയിലുള്ള മര്യാദ അല്ലാത്തത ആകുന്നതിനെക്കൊണ്ടും ഉതിയൻ പെത്രുരും അങ്കമാലിക്കലുംകൂടിയ സുനഹദൊസിലെ കാനൊനകൾക്ക മറുതലിപ്പ ആകുന്നതിനെക്കൊണ്ടും സുറിയാനിക്കാരര അല്ലാതെ മെല്പെട്ടക്കാരരെ ഞങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുക ഇല്ല. ശുദ്ധമാനമാർപ്പാപ്പ കല്പിച്ച ആ ദെരിശനത്തിൽ നിന്നു വല്ല ദെരിശനത്തിൽനിന്നും സുറിയാനിക്കാരരായി ഇരുന്നാൽ മതിതാനും സമ്പാളൂർക്കാരര പാതിരിമാർക്ക ഞങ്ങടെ എടവക ആരും കൊടുത്തില്ല കെടക്കുന്നു. അവരും ഞങ്ങളുമായിട്ടുള്ള അനർത്ഥംകൊണ്ട ഞങ്ങടെ എടവകയിൽ നടക്ക അത്രെ. ആയത, ഞങ്ങളൊട അടുക്കകൊണ്ട അവര ഞങ്ങളെ പാരം താത്തി ഞങ്ങൾ ഹറാത്തിക്കൻമ്മാര എന്നും മറും പല മാർക്കത്തിംകൽ കുറവ ഉള്ള ജെനങ്ങൾ എന്നും പറകയും പരരാജ്യങ്ങളിൽ എഴുതി അറിയിക്കയും ചൈതുകിടക്കുന്നു. ഇതിനെകൊണ്ട ഞങ്ങടെ എടവകയിൽ നടന്ന ഞങ്ങളെ കുറക്കയും നിരാസിക്കയും ചൈയ്യുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടും ഇതിന്ന ഞങ്ങടെ എടവകയിൽ അവര പൊരണ്ടാ. പൊരുകിൽ ഒന്നിനും ഞങ്ങൾ മൂളുകയും ഇല്ല. ചെന്നമങ്ങലത്ത പണ്ട പണ്ടെ ഒള്ള പഠിതവം അല്ല പാലമറത്തിൽ അച്ചൻമാരത്രെ ഞങ്ങടെ എടവകയിൽ പഠിപ്പിച്ച ന്യായം. പഠിപ്പാനുള്ള നിലകുറ അങ്കമാലിയും കുറവിലങ്ങാട്ട അത്രെ ആയത. പ്രത്തുക്കാൽ രാജാവിന്റെ മാസപ്പടി ഒണ്ടാകകൊണ്ടും നടെ പാടിപ്പിച്ചവരുടെ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ട ചെന്നമങ്ങലത്തും കൂടെ പഠിപ്പിക്കുമാറായി. ഇപ്പൊൾ വഴിയെ പഠിപ്പിക്കാത്തകൊണ്ടും ഞങ്ങടെ കൈയ്യാലെ അത്രെ അത്ഥം ഇട്ട നിന്നെ ഉണ്ട പഠിക്കുമാറ. ഇതിനെകൊണ്ടും അവിടെ നിക്കുന്ന ചെമ്മാച്ചൻമാരൊടും പൈതങ്ങളൊടും പലപല നിരാസങ്ങൾ പറകയും വ്യാപരിക്കയും ചൈയുംന്നതിനെക്കൊണ്ടും ചെന്നമങ്ങലത്തിന്ന പഠിപ്പാൻ ആരും പൊകരുതെന്ന ഞങ്ങൾ കല്പിച്ച. പഠിക്കുന്നവര ഇന്നലത്തെപ്പൊലെ പഠിക്കവെണ്ട മാർഅവുറാഹാം മെത്രാന്റെറ കാലംതൊട്ട ഇന്നയൊളവും ഇ എടവകയിലുള്ള പള്ളികളിൽ വിഗാരിമാരായിട്ട കല്പിച്ചപ്പൊളും പട്ടക്കാരരുടെ അമിശം മുടക്കുംപൊളും അക്കാലയാക്കൊ അച്ചന്റെറ കൈ ഒപ്പകൂടെ ഇടുമാറായി ഇരുന്നു. ഇപ്പൊൾ അതിന്ന വീഴിച്ച വന്നുകിടക്കുന്നു. ഇതിനെകൊണ്ട ഇയൊഗത്തുംകൽ എല്ലാവരും കൂടിട്ട കല്പിക്കുന്നു. അച്ചന്റെറ കൈഒപ്പകൂടെ കാണാതെ കണ്ട

വിഗാരി ആക്കിയാലും അംശം മുടക്കിയാലും ആക്കം സാധിച്ച കൂടുക ഇല്ല.[73]

(1632 ഡിസംബർ 25, ഇടപ്പള്ളി യോഗനിശ്ചയം)

9. 3. 2 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളിലും റോസിന്റെ നിയമാവലിയിലും കാണുന്ന ഭാഷയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ 'മിലാൻരേഖ'കളിലെ ഭാഷ അല്പം കൂടുതൽ വൈകൃതങ്ങളും ഉള്ളതാണെന്നു കാണാം. അന്നു് കേരളത്തിൽ എല്ലാ സമുദായക്കാരും ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കൃത്രിമ ഗദ്യശൈലിയോടു തീർത്തും വിടപറയാൻ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല എന്നാണു് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. പാശ്ചാത്യസ്വാധീനംകൊണ്ടാണു് മലയാളഗദ്യം കൂടുതൽകൂടുതൽ പൗരുഷവും ഋജുത്വവും കാര്യക്ഷമതയും നേടിയെടുത്തതു് എന്ന വാദം ബലപ്പെടുത്താൻ ഈ നിരീക്ഷണം ഉപകരിക്കും.

9. 4. 1 പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലുണ്ടായ മൂന്നു ക്രൈസ്തവകൃതികളും നവീന മലയാള ഗദ്യശൈലിയുടെയും മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയങ്ങളാണു്. അവയിൽ പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരുടെ 'വർത്തമാനപ്പുസ്തക'ത്തിനാണു് ഒന്നാം സ്ഥാനം. 1768–ൽ കരിയാറ്റിൽ മല്പാൻ എഴുതിയ 'വേദതർക്കം' 1784–ൽ വിരചിതമായ 'ജ്ഞാനമുത്തുമാല' എന്നിവയാണു് സുപ്രധാനങ്ങളായ മറ്റു രണ്ടു കൃതികളും.

9. 4. 2 'വർത്തമാനപ്പുസ്തക'ത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും പ്രാധാന്യവും ഡോ. തോമസ് ഭംഗിയായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിയെക്കുറിച്ചു പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു പ്രസ്താവങ്ങളും കാണുന്നു. പുസ്തകം ഇന്നോളം അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണു് ഒരിടത്തു പറയുന്നതു്. അതിരമ്പുഴ പ്രസ്സിൽ 'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രസാധനം തൃപ്തികരമല്ല എന്നതാണു സമാപനപ്രസ്താവന. ഡോ. തോമസിന്റെ പുസ്തകം 1935–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമ്പോഴും 'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' അച്ചടിയിലെത്തിയിരുന്നില്ല. 1936–ൽ 'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' അച്ചടിച്ചു. 1961–ൽ തന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ഇക്കാര്യം എഴുതിച്ചേർത്ത ഡോ. തോമസ് ആദ്യം നടത്തിയ പ്രസ്താവം തിരുത്താൻ വിട്ടുപോയി എന്നേ കരുതേണ്ടൂ. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ വർത്തമാനപ്പുസ്തകത്തിനു വമ്പിച്ച പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ പ്രസാധനചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നതു്. 1971–ൽ 'വർത്തമാനപ്പുസ്തക'ത്തിന്റെ

---

73 സ്ഥിരിയം സക്കറിയം (എഡിറ്റർ) മിലാൻരേഖകളും ചങ്ങനാശ്ശേരി, 1982, പു. 11–12.

ഇംഗ്ലീഷ് തർജമ റവ. ഡോ. ഫ്ലാസിഡ് റോമിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1977–ൽ എറണാകുളത്തും 1983–ൽ കോട്ടയത്തും പുതിയ പതിപ്പുകളുണ്ടായി. കോട്ടയത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പതിപ്പിൽ നവീന മലയാളത്തിലുള്ള ഭാഷാന്തരമാണു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. വർത്തമാനപ്പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിനു കേരളസർവകലാശാലയിൽനിന്നു ഡോക്ടർബിരുദം നേടിയ സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, പാറേമ്മാക്കൽ ഗോവർണദോർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ ഫാ. തോമസ് മൂത്തേടൻ, വിവിധ ക്രൈസ്തവ സമുദായ ചരിത്രകാരന്മാർ എന്നിങ്ങനെ അനേകരുടെ പഠനപരിശ്രമങ്ങൾക്കു വിഷയമായിത്തീർന്ന വർത്തമാനപ്പുസ്തകം അതിനർഹമായ പ്രശസ്തിയും അംഗീകാരവും മലയാളത്തിൽ നേടിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ചൈതന്യം വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ശൈലി ആദ്യമായി മലയാളഗദ്യത്തിൽ കാണുന്നതു് വർത്തമാൻപ്പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോഴാണു്'[74] എന്ന പ്രൊഫ. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഒരു വാക്യം മതി ആധുനികർ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു കല്പിക്കുന്ന ഭാഷാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ. ഭാഷയിലേക്കു് എഴുത്തുകാരന്റെ ആത്മാംശം സംക്രമിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ ഭാഷാരചന സാഹിത്യരചനയായി ഉയരുന്നതു്. ഹൃദയവിക്ഷോഭത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സഹൃദയഹൃദയാവർജകമായിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു വികാരോജ്ജ്വലമായ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. എഴുത്തുകാരന്റെ മുറിവേറ്റ ആത്മാഭിമാനവും ദേശാഭിമാനവും മൂർച്ചയേറിയ വാക്യശരങ്ങൾ പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരുടെ നേരെ തൊടുത്തുവിടാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കുന്നു:

'എന്നാൽ, ഈ ദിവസങ്ങളിൽ നീ പറയുന്നതുപൊലെ മലങ്കരയുള്ള ജനങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവർ ആകുന്നു എന്നു നീ പറയുന്നതു നെരുതന്നെ ആകുന്നു. എങ്കിലും നിന്റെ നാട്ടിൽ നിന്റെ ജാതിക്കാർ കാട്ടിവരുന്നപൊലെ കെട്ടിയവളെയും മക്കളെയും ഉപേക്ഷിച്ചുവച്ചു മറുനാട്ടിൽ പൊകുന്നവരെയും തിന്മാനില്ലായ്കകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ മക്കളെ കൂലിക്കു കൊടുക്കുന്നവരെയും ഇങ്ങിനെയുള്ള മറ്റു ദുഷിക്കപ്പെട്ട മറ്റു പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നവരെയും നമ്മുടെ മലങ്കര സൂക്ഷിച്ചാൽ നീ കണ്ടെത്തുകയും ഇല്ല. പിന്നെയോ എല്ലാവരും തങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുള്ള ഞെരുക്കങ്ങൾകൊണ്ടും തങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെയും മക്കളെയും പൊറുപ്പിച്ചു അത്രെ വരുന്നതു....അപ്പഴൊ നിന്റെ ഈ വചനങ്ങൾ കെൾക്കുന്നവക്കു നിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ വിചാരമില്ലായ്കയും അവിവെകവും പരിഹസ്യമായിരിക്കയുംചെയ്യുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ ഇങ്ങനെ നീ പറയുന്നതിനാൽ നീയും നിന്റെ കാരണവന്മാരും മലങ്കര

74 കൈരളിയുടെ കഥ, എൻ. ബി. എസ്., 1975, പുറം 243.

വരുന്നതിന്നു മുമ്പു് അവിടെ നസ്രാണികൾ ആരും കൂടാതെ എല്ലാവരും കാഫ്യരായിരുന്നു എന്നതു നീ വിചാരിക്കുന്നു എന്നു കൊംകണ്ണവർ എല്ലാവർക്കും തിരിയും. എന്നാൽ, ഞാൻ നിന്നൊടു പറയുന്നു. ആയതു നീ വിചാരിക്കുന്നപൊലെ അല്ല. പിന്നെയോ നീയും നിന്റെ ജാതി ഒക്കെയും മാർഗം എന്നും ഈശൊമിശിഹാ എന്നും ഉള്ള കൊംവി കൊംക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ മലങ്കരവിശ്വാസികളും പട്ടക്കാരും മെത്രാന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന്നു സംശയം ഇല്ല. അതിന്റെ പരമാർത്ഥം നമ്മുടെ മലങ്കര ഇടവകയിൽ ഉള്ള പള്ളികളുടെ അവസ്ഥ സൂക്ഷിച്ചാൽ അറിയാം. അതെന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ എടത്തുള്ള പള്ളികളിൽ ഏറിയകൂറും ആയതിൽ വലിയ ഇടവകപള്ളികളും നിനക്കും നിന്റെ കാരണവന്മാർക്കും മലങ്കര എന്നുള്ള കെട്ടുകൊംവി ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ പണി ചെയ്തിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നു എന്നു നമ്മുടെ മലങ്കരയെയുള്ളവർ എല്ലാവർക്കും നിനക്കുതന്നെയും പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്നു....ഇങ്ങനെ ഒക്കെയും ഇരിക്കുമ്പൊൾ മലങ്കര നീ പല പല സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്നെന്നു പുറമെയുള്ള നാടുകളിൽ എഴുതി അറിക്കുന്നതു വിചാരിച്ചാൽ മലങ്കര നീ പാടുപെടുന്ന സങ്കടങ്ങൾ ആകമാനമായിട്ടു മനുഷ്യർക്കുള്ള സങ്കടങ്ങളിൽ ഭേദമുള്ള വെറൊരു സങ്കടം ആയിരിക്കയും ആയതിന്നു കാരണം മലങ്കരയുള്ള ഞങ്ങൾതന്നെയായിരിക്കയുംചെയ്യുന്നു എന്നതെ പറയെണ്ടു. അപ്പഴൊ ഈ സങ്കടങ്ങൾ എന്തു. ആയതിന്നു എങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ കാരണമാകുന്നു. എന്നാൽ, ഈ സങ്കടങ്ങൾ നല്ല തീപൊലെയിരിക്കുന്ന താകരവും പൊർക്കിറച്ചിയും കൊഴിയും മൊട്ടയും മറു പല പല തീൻതരങ്ങളും കൂടികളും അല്ലാതെ മറു ഒരു വസ്തു അല്ല എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ആയതു തിന്നുകയും കുടിക്കയും പുളക്കയും ചെയ്യുന്നതത്രെ മലങ്കര ഇടവകയിൽ നീ പാടുപെടുന്നതാകുന്നു. എന്നുവരുമ്പൊൾ ഞങ്ങളുടെ ഘൊഷവും വരവും ഉള്ള പള്ളികളിൽ ആണ്ടുതൊറും നീയും നിന്റെ കൂട്ടരും വന്നു് അവിടെ ഉണ്ടാകുന്ന നെർച്ചപണമൊക്കെയും വാരികെട്ടി മെൽ പറഞ്ഞ സങ്കടങ്ങൾക്കു ചിലവുചെയ്യുന്നതിനായിട്ടു നിന്റെ ഭവനത്തെക്കു കൊണ്ടുപൊകുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഭൊഷത്വവും പരമാർത്ഥവുംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ടു മെൽ പറഞ്ഞ മലങ്കര നീ പാടുപെടുവരുന്ന സങ്കടങ്ങൾക്കു ഞങ്ങൾതന്നെ കാരണമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ഇതിനെക്കൊണ്ടത്രെ മലങ്കരെ മിശിഹായെപ്രതി പാടുപെടുവാൻ നീ മനസ്സാകുന്നതും.'[75]

9. 4. 3 രാഷ്ട്രീയരംഗത്തും മതരംഗത്തും പാശ്ചാത്യർ മേൽക്കൊയ്മ പുലർത്തിയിരുന്നകാലത്തു് ഒരു ക്രൈസ്തവപുരോ

75 വർത്തമാനപ്പുസ്തകം, ഒന്നാം പതിപ്പു്, അതിരമ്പുഴ, 1936, പുറം 495–505.

ഹിതൻ വരുംവരായ്കകൾ വകവയ്ക്കാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു എന്നതു് അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവമതത്തിലെ ഹയരാർക്കിക്കൽ ഘടനയെ മറികടന്നുകൊണ്ടു് വെള്ളക്കാരന്റെ അഹന്തയെയും ചൂഷണത്തെയും വൈദികനെന്നോ മെത്രാനെന്നോ കർദിനാളെന്നോ ഗൗനിക്കാതെ വിമർശിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ട കത്തനാർ 'ദൃഢമനസ്കൻ, സ്ഥിരോത്സാഹി, മഹാദൈവഭക്തൻ, അക്ഷീണചിത്തൻ, സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകൻ, സ്വദേശാഭിമാനി, സമുദായസ്നേഹി, തികഞ്ഞ ഭാഷാപ്രണയി, നിറഞ്ഞ തത്ത്വചിന്തകൻ, ഒന്നാംതരം നിരൂപകൻ[76] എന്നീ വിശേഷണങ്ങളെല്ലാം തികച്ചും അർഹിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വ്യാപകമായ പ്രചാരം ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഒന്നാംപതിപ്പിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്നു. ഓലയിലും കടലാസിലും മലയാളലിപിയിലും കർസോൻലിപിയിലും ഇതിനു പകർപ്പുകളുണ്ടായി. 1936–ൽ ആയിരം പ്രതികൾ അച്ചടിച്ചു. മതകാര്യങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന അടുപ്പം പരിഗണിക്കാതെ പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവരെ മതമണ്ഡലത്തിലും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തും സാഹസികമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കേരളക്രൈസ്തവരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തെ സദാ പ്രചോദിപ്പിച്ച വിശിഷ്ടകൃതിയായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലും മറ്റും സജീവമായി പങ്കെടുക്കാൻ കേരളക്രൈസ്തവരെ പ്രചോദിപ്പിച്ചതു് ഇത്തരമൊരു പൈതൃകമായിരിക്കണം.

9. 4. 4 ഉള്ളടക്കം നോക്കിയാൽ 'വേദതർക്ക'വും 'ജ്ഞാനമുത്തുമാല'യും മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമാണു്. ഭാഷയുടെ പ്രസന്നതയും ഊർജ്ജസ്വലതയുമാണു് ആ കൃതികൾക്കു സവിശേഷപ്രാധാന്യം നൽകുന്നതു്. വേദതർക്കത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഡോ. തോമസ് തെളിച്ചുകാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. 'ജ്ഞാനമുത്തുമാല' അദ്ദേഹം കണ്ടിട്ടില്ല. കേരള സർവകലാശാലാ ഹസ്തലിഖിത ഗ്രന്ഥാലയം 1956–ൽ പ്രസാധനംചെയ്ത പ്രാചീനഗദ്യകൃതിയാണു് ജ്ഞാനമുത്തുമാല.

> 'മിശിഹാ പിറന്നിട്ടു് ആയിരത്തി എഴുന്നൂറ്റി എൺപത്തിനാലാം കാലം പെരിയ കൊവിൽ പാളയത്തിലിരുന്ന തമിഴ്പ്പെട്ടത്തിയ പുസ്തകത്തിൽ കണ്ട പേർപ്പു'

എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതിനാൽ കാലത്തെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കാനില്ല. ഗ്രന്ഥനാമം, ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ വിശദീകരിക്കുന്നു:

> 'ഈ ജ്ഞാനപുസ്തകമാകുന്നതു ആത്മത്തിനു വലിയ ആഭരണമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഈ പുസ്തകത്തിനു അഴിയാത മുത്തുമാല എന്നു പേരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഓരോരോ വകുപ്പു് ഓരോരോ

---

76 ടി. പ്രസ്താവനയിൽ പ്രസാധകനായ ഒപ്പാന്തോട്ടത്തിൽ ലൂക്കാ മത്തായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങളാണിവ. പുറം 10.

മുത്താകെ എണ്ണിക്കൊണ്ട് ആ മുത്തുകളെ ക്രമത്തോടു കൂടെ വായിക്കുന്നതു മുത്തുകളെ കോർക്കുന്നതിനു സമമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ കോർക്കുന്ന മുത്തുകളാകുന്ന ഉചിതവചനങ്ങളുള്ള പുസ്തകമാകുന്നതു ഞാനമുത്തുമാലയെന്നും ചൊല്ലുന്നതു.'

'ഞാനമുത്തുമാല'യിൽ ക്രിസ്തുമതതത്ത്വങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന നൂറഞ്ചു മുത്തുണ്ട്. ഗദ്യശൈലി മനസ്സിലാക്കാൻ നാലാംമുത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ചേർക്കുന്നു:

'മരണസമയത്തിൽ അതിന്നടുത്ത ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂട്ടേണ്ടുന്ന കാലമല്ല. ചില വിശ്വാസക്കാരൻ ദോഷമെന്ന ഉറക്കത്തിൽ അകപ്പെട്ടു വലിയ മോശമായി പോകുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ ഇപ്പോൾ തപസ്സും പുണ്യങ്ങളും ചെയ്തു ധർമവഴി നടക്കാതെയും നല്ല മരണത്തിന്നു ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂട്ടി തുനിഞ്ഞു പുറപ്പെടാതെയും ഇനിമേൽ മരണസമയത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു. ഇപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ദുർബുദ്ധിക്കൊത്തവണ്ണം നടന്നു ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂടാതെ മരണസമയത്തിൽ ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂട്ടിക്കൊള്ളാമെന്ന വിചാരത്താൽ ലോകസുഖങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നേയുള്ളു. ഇതു മഹാബുദ്ധിഹീനവും ദോഷത്തിന്റെ ഉറക്കവുമായിരിക്കുന്നതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. അതെന്തെന്നാൽ മരണസമയത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂട്ടി മരിക്കേണ്ടതിന്നു നാലുദിക്കും വിഘ്നമായിരിക്കും. അതായതു മരിച്ചുപോകുമെന്നുള്ള ഭയം ഒരു ഭാഗത്തു തോന്നുകയും വ്യാധിയുടെ കഠിനങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ഒരു ഭാഗത്തു വരുന്നതുകൊണ്ടും കെട്ടിപ്പുലർന്നിരിക്കുന്നവർക്കു കെട്ടിയവളും മക്കളും കരഞ്ഞു ദുഃഖിച്ചു ഒരു ഭാഗത്തിൽ കാണുന്നതും ഇങ്ങനെയുള്ള സങ്കടങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഇരിക്കുന്ന വ്യാധിക്കാരൻ ആ സമയത്തിൽ തമ്പുരാനെ ഓർത്തു ചെയ്ത ദൊഷത്തിന്മേൽ തേറുവാനും മരണത്തിന്നു ആസ്പത്രിപ്പാടു കൂട്ടുവാനും സമയമാകുമോ. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നാൾ ചൈവാൻ മടിച്ച തപസ്സുകളും നന്മപ്രവർത്തികളും അപ്പോൾ ചൈവാൻ കൂടുമോ.'

ഈ കൃതി അജ്ഞാതകർത്തൃകമാണു്. കൺവെട്ടത്തില്ലാത്തവൻ, മൂത്തപിള്ള, പൊളി, ആറു്, കരകം തുടങ്ങിയ ദേശ്യഭാഷാപദങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി, ഇതിന്റെ കർത്താവു് എറണാകുളം ജില്ലയുടെ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലോ കോട്ടയം ജില്ലയുടെ വടക്കൻ മേഖലയിലോ ജനിച്ചുവളർന്നിരിക്കണം എന്നു് പ്രൊഫ. സി. എൽ. ആൻറണി ഊഹിക്കുന്നു. കൃതിയുടെ ഉള്ളടക്കം പരിഗണിച്ചിട്ടു് അയാൾ ഒരു സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതനായിരിക്കണം എന്നും പ്രൊഫസർ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്:

'അദ്ദേഹം കരിയാറ്റിൽ മല്പാനോ പാറേമ്മാക്കൽ തോമാക്കത്ത

നാരോ അല്ലെങ്കിൽ അവർക്കു സമകാലീനനായ ഒരു സ്വദേശീയ വൈദികശ്രേഷ്ഠനോ ആയിരിക്കണം, തീർച്ച'[77]

എന്നുകൂടി പ്രൊഫ. ആൻറണി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ബാഹ്യമായ തെളിവുകളുടെ അഭാവത്തിൽ, ആഭ്യന്തര ലക്ഷണങ്ങളും മുൻനിർത്തി പ്രൊഫസർ കൈക്കൊള്ളുന്ന നിഗമനം യുക്തിഭദ്രമായ അഭ്യൂഹം എന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കാം.

9. 5. 1 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൻെറ കാനോനകളും, റോസിൻെറ നിയമാവലി എന്നിവയിലെ ഭാഷാസവിശേഷതകളെക്കുറിച്ചു് ഈ ലേഖകനും 'വർത്തമാനപ്പുസ്തക'ത്തിൻെറ ഭാഷാസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചു് ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി ഡോ. എം. ലീലാവതി എന്നിവരും 'ഞാനമുത്തുമാല'യിലെ ഭാഷയെക്കുറിച്ചു് പ്രൊഫ. സി. എൽ. ആൻറണിയും നടത്തിയിട്ടുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങളും ഇടതട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോളും തെളിഞ്ഞുവരുന്ന ചില പൊതുപ്രവണതകളും ആദ്യകാല മിഷണറി ഗദ്യത്തിൻെറ മുഖമുദ്രകളായി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താം.

(ക) വ്യവഹാരഭാഷയുടെ ആത്മബലമാണു് മിഷണറിമാരുടെ ഗദ്യകൃതികളും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. അന്നത്തെ വ്യവഹാരഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന സാമുദായിക പ്രാദേശിക ഭേദങ്ങളും ഈ കൃതികളിൽ നിഴലിക്കുന്നു. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വ്യവഹാരഭാഷയ്ക്കാണു് ഇവയിൽ മുൻതൂക്കം.

(ഖ) വ്യവഹാരഭാഷയിൽ എക്കാലത്തും ദ്രാവിഡപദങ്ങൾക്കാണല്ലോ പ്രാചുര്യം. സംസ്കൃതത്തിൻെറ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്നു മലയാളഗദ്യത്തെ മാന്യമായി സംരക്ഷിക്കാൻ മിഷണറിമാർക്കു കഴിഞ്ഞു. പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ സുലഭമാണെങ്കിലും പിൽക്കാലത്തു സംസ്കൃതത്തിനുവേണ്ടി വഴിമാറിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്ന അനേകം ദ്രാവിഡപദങ്ങളും ഇവരുടെ ഗദ്യകൃതികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ദ്രാവിഡപദങ്ങളുടെ പ്രാചുര്യത്തെ 'തമിഴ്ച്ചുവ' എന്നും 'മാപ്പിളച്ചുവ' എന്നും മുദ്രകുത്തുന്നതു് അശ്ശാസ്ത്രീയമാണു്.

(ഗ) വാക്യങ്ങളിൽ ആഖ്യ—കർമം—ആഖ്യാതം എന്ന ക്രമമാണു് പൊതുവേ കാണുന്നതു്. ഹ്രസ്വവാക്യങ്ങൾക്കാണു് പ്രാമുഖ്യം. ഈ പൊതുനയങ്ങൾക്കു് അപവാദങ്ങളും എല്ലാ കൃതികളിലും കാണാം. പദക്രമത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ കടുത്ത നിർബന്ധങ്ങളില്ലാത്ത മലയാളഭാഷയുടെ വാക്യരചനാ

77 പ്രൊഫ. സി. എൽ. ആൻറണി, ഭാഷാപഠനങ്ങൾ രണ്ടാം ഭാഗം, എൻ. ബി. എസ്., 1980, പു. 124–144.

സാദ്ധ്യതകളെ പരമാവധി ഉപയോഗിച്ചു മിഷണറിമാർ വാക്യവൈചിത്ര്യം സൃഷ്ടിച്ചു.

(ഘ) പാശ്ചാത്യഭാഷകളുടെ സ്വാധീനം പ്രകടമാക്കുന്ന ചുരുക്കം ചില വാക്യങ്ങളും ഈ കൃതികളിലുണ്ട്. മലയാളശൈലിക്കു നിരക്കാത്ത കമ്മണിപ്രയോഗങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടും.

(ങ) ആധുനിക മലയാളത്തിലില്ലാത്തതും ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ തുടങ്ങിയ പ്രാചീന കവികളുടെ കൃതികളിൽ കാണുന്നതുമായ ചില വാക്യമാതൃകകളും മിഷണറിമാർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. നല്ല, ഞായം എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം അവസാനിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളും ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടും.

(ച) സമുച്ചയപ്രയോഗത്തിൽ ക്രമഭംഗങ്ങളുണ്ട്. ദീർഘവാക്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം സ്ഖലിതങ്ങൾ സാധാരണമാണ്.

(ഛ) ഇന്നത്തെ മലയാളത്തിൽ സാധാരണമായിരിക്കുന്ന നാമം ക്രിയ തുടങ്ങിയവയുടെ പ്രകൃതികളെല്ലാം ഇവയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃത തദ്ഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ അവർ അമിതാല്പര്യമോ കടുത്ത വൈമുഖ്യമോ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. സാധാരണ മലയാളികൾക്കു തീർത്തും അപരിചിതങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഈ കൃതികളിൽ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം.

(ജ) മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതഭാഷയിൽ സുലഭമായ സുറിയാനിപ്പദങ്ങൾ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം മലയാളപദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക; കൂടിയേതീരൂ എന്നു വരുമ്പോൾ സംസ്കൃതം, സുറിയാനി, പോർത്തുഗീസ്, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകളിൽനിന്നു കടംകൊള്ളുക—ഇതായിരുന്നു അവരുടെ ആദാനനയം. ക്രൈസ്തവമതസിദ്ധാന്തങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഭരണക്രമങ്ങളും പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉചിതമായ മലയാളപദങ്ങൾ ലഭിക്കാതെ വരുമ്പോൾ മാത്രം അന്യഭാഷാപദങ്ങൾ കടംകൊള്ളുന്നു. ഏഴു കൂദാശകളുടെ പേരുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ തത്ത്വം വെളിവാകും. പട്ടവും പെൺകെട്ടും മലയാളപദങ്ങൾ, മാമ്മോദീസയും കുർബാനയും സുറിയാനിപ്പദങ്ങൾ, മുമ്പിലത്തെ ഒപ്പുശ്ലൂമയും ഒടുക്കത്തെ ഒപ്പുശ്ലൂമയും സങ്കരപദങ്ങൾ (മലയാളം+സുറിയാനി), കുമ്പസാരം പോർത്തുഗീസ്പദം. പിഴമൂളുക എന്ന മലയാളപദം കുമ്പസാരത്തിനു പകരം വിരളമായി ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു.

(ഝ) ഭാഷയുടെ സമസ്തപദനിർമാണശേഷി മിഷണറിമാർ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. പൊരുൾപടാർത്ത, പറ

ഞ്ഞൊപ്പു്, മൊഴിതികയ്ക്കൽ, ഉടയതമ്പുരാൻ, ഇരപ്പുനമസ്കാരം, കൈയാളിക്കുക, ചമയപ്പുര, ചാവദോഷം തുടങ്ങിയവ ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാം.

(ഞ) ക്രൈസ്തവരുടെ മതഭാഷയിൽ സവിശേഷാർത്ഥമുള്ള ഏതാനും മലയാളപദങ്ങളും ഈ ഗദ്യകൃതികളിലുണ്ടു്. തേറുക (=പശ്ചാത്തപിക്കുക), ഉപവി (=charity), കെട്ടുപാടു് (=ബന്ധം), ഒരിമ്പാടു് (= communion), കരുന്തല (=generation) തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

(ട) അച്ചടിയും പത്രങ്ങളും നിലവിലില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട ഈ കൃതികളിൽ ലിപ്യങ്കനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ തികഞ്ഞ ഐകരൂപ്യമില്ല. ഓരോ പദവും എങ്ങനെ എഴുതണം എന്നതിനെക്കുറിച്ചു സർവസമ്മതമായ വഴക്കങ്ങളും അന്നു് ഉരുത്തിരിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പൊതുവേ കാണുന്നതു് ഉച്ചാരണത്തോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്ന ലിപികളാണു്.

(ഠ) വ്യവഹാരഭാഷയോടുള്ള ഉറ്റസമ്പർക്കം നിമിത്തം വർണപരിണാമം സംഭവിച്ച നിരവധി പദങ്ങളും ഈ ഗദ്യകൃതികളിൽ കാണാം.
ഉദാഹരണം:

അവിടെ —ഔടെ
ചവുട്ടാതെ—ചൗട്ടാതെ
ഉപകാരം —ഒപകാരം
ഹോമം —ഓമം
പദവി —പതവി
ദർശനം —ദരിശനം
ഏൽക്കുക —ഏക്കുക
ശവം —ചകം
ചരട —ശരട

(ഡ) പട്ടക്കാരർ, പള്ളിക്കാറർ എന്നിങ്ങനെ ബഹുവചനം 'ഇരട്ടിച്ചു' പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ രൂപങ്ങളാണു് സാധുത. എന്നാൽ, പ്രയോഗബലംകൊണ്ടു പട്ടക്കാർ, പള്ളിക്കാർ എന്നീ രൂപങ്ങളും ഇന്നു് അംഗീകാരം നേടിയിരിക്കുന്നു.

(ണ) വികല്പനിപാതത്തിനു പകരം 'എങ്കിൽ' 'താൻ' ഇവ ചേർക്കുന്നു.

'എല്ലാവരുംകൂടെ ചെല്ലെണ്ടുന്നതിനെ ഇരുവരതാൻ മൂവരതാൻ നാലരതാൻ ചൊല്ലിയാൽ മതി.'

'കടം വീട്ടാഞ്ഞിട്ട എങ്കിലും ആർക്കാനും ചെതം വരുത്തീട്ട എങ്കിലും മഹറൊൻ ഏററ ഇരിക്കുന്ന ക്ലെശക്കാരൻ.'

(ത) വിധായകാനുജ്ഞായകങ്ങളിലും മററും അനുപ്രയോഗധാതുവിനെ വേർതിരിച്ച പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ പ്രാകൃ പ്രയോഗധാതുവിനോടു ഉം ചേർത്തു കാണുന്നു.

മുക്കുകയും	വേണം
മുക്കുകയും	ആം
മുക്കുകയും	അരുതു്

(ന) സംയോജക ക്രിയ(**Copula verb**)യുടെ ഉപയോഗം കൂട്ടതലാണു്. പാശ്ചാത്യസ്വാധീനത്തിന്റെ ലക്ഷണമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. 'വർത്തമാനപ്പുസ്തക'ത്തിൽ ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ സുലഭമായി കാണുന്നു.

9. 5. 2 പാശ്ചാത്യഭാഷാപരിചയമോ പാശ്ചാത്യരുടെ മാഗ്ദർശനമോ ലഭിച്ച നാട്ടുകാരാണു് ഇവിടെ പരാമർശിച്ച മിക്ക ഗദ്യകൃതികളുടെയും കർത്താക്കൾ എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുമല്ലോ. റോസിന്റെ നിയമാവലി മാത്രമാണു് അപവാദം. മിഷണറി ഗദ്യം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യരുടെ വികൃതസൃഷ്ടികൾ എന്ന മുൻവിധി പലർക്കും ഉണ്ടാകാം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇക്കാര്യം എടുത്തുപറഞ്ഞതു്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന പ്രതിഭാശാലികളായ ഏതാനും ക്രൈസ്തവർ തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച പാശ്ചാത്യഭാഷാപരിചയത്തിന്റെ ബലംകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷയെ ഗദ്യമാർഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്ന ആഹ്ലാദകരമായ ചിത്രമാണു് ആദ്യകാല മിഷണറി ഗദ്യകൃതികളിൽ കാണുന്നതു്.

9. 5. 3 പത്തൊമ്പതാം നൂറാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണു് മലയാളത്തിന്റെ ഗദ്യലിഖിതരൂപം നിലവാരപ്പെട്ടതെന്ന സത്യം വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് മിഷണറിമാരുടെ രചനകളെ പലരും വിലയിരുത്താറുണ്ടു്. അച്ചടി, പത്രപ്രവർത്തനം, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയിലൂടെ മാനകപദവിയിലേക്കു നീങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു മലയാളഭാഷയിൽ ഉടൽപൂണ്ട വിശിഷ്ട ഗദ്യകൃതികൾ എന്ന നിലയിൽ വിലയിരുത്തുമ്പോഴാണു് ആദ്യകാല മിഷണറി രചനകളുടെ യഥാർത്ഥമൂല്യം ബോധ്യമാകുക. ആധുനികീകരണത്തിന്റെ തുടക്കം കുറിക്കുന്ന വ്യവഹാരഭാഷാപ്രതിപത്തി, പ്രതിപാദനഭംഗിയെക്കാൾ പ്രതിപാദ്യത്തിനു കല്പിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം, ആശയനിഷ്ഠമായി പ്രബന്ധത്തിനുണ്ടാകുന്ന സംസക്തി, ചിഹ്നനം, വിഷയങ്ങൾ ഖണ്ഡങ്ങളായും ഉപഖണ്ഡങ്ങളായും വേർതിരിച്ചു വിഷയാനുക്രമണികയനുസരിച്ചു് അവതരിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം എന്നിവയെല്ലാം ആദ്യകാല മിഷണറി ഗദ്യകൃതികളുടെ മുഖമുദ്രകളാണു്.

9. 5. 4 സഞ്ചാരസാഹിത്യശാഖയിലുണ്ടായ ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു ക്രൈസ്തവരചനയാണു് പരുമല മാർ ഗ്രീഗറിയോസു് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ 'ഊർശ്ലേം യാത്രാവിവരണം'. 1895–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ കൃതി മലയാളത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥമാണു്. മാർ ഗ്രീഗറിയോസിന്റെ രചനകളും ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി സമാഹരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പത്തൊമ്പതാം നൂറാണ്ടിന്റെ അവസാനദശകത്തിലുണ്ടായ കൃതി എന്ന നിലയിൽ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഇതിന്റെ ഭാഷാഭംഗിയോ സാഹിത്യഗുണമോ ഏറെ പ്രശംസനീയമായി അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. ഇക്കാലത്തു് മലയാളഗദ്യം ഏതാണ്ടു് പൂർണവികാസം പ്രാപിച്ചിരുന്നു എന്നു പറയാം. പരുമലതിരുമേനിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികതയും ശിശുസഹജമായ നിഷ്കളങ്കതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾക്കു പവിത്രതയുടെ പരിവേഷം നൽകുന്നു.

9. 6. 1 മിഷണറിഗദ്യത്തിന്റെ വികാസത്തിലെ രണ്ടാംഘട്ടം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മിഷണറിമാരുടെ വരവോടെ ആരംഭിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം വിപുലമായ ഇംഗ്ലീഷു് സാഹിത്യശേഖരവുമായി പരിചയപ്പെടാൻ മലയാളികൾക്കു് അവസരം നൽകി. ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതകളും ഇംഗ്ലീഷു് ഭാഷയിലൂടെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവർ മലയാളഗദ്യത്തെ സാഹിത്യവ്യാപാരത്തിനുള്ള മാധ്യമമാക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. മിഷണറിമാരും അവരോടു് സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരും തർജമകളിലൂടെ അന്യഭാഷകളിലെ ചില വിശിഷ്ട സാഹിത്യകൃതികളും മലയാളികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. നാടകം, നോവൽ, ചെറുകഥ തുടങ്ങിയ സാഹിത്യരൂപങ്ങളും പരിചയിച്ചവർക്കു് അങ്ങനെ ചിലതെല്ലാം മലയാളത്തിൽ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാൻ താല്പര്യം തോന്നിയതിൽ വിസ്മയമില്ല.

9. 6. 2 സാഹിത്യവ്യാപാരത്തിനിണങ്ങുന്ന ആഖ്യാനശൈലികളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ മിഷണറിമാർ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മതപ്രചാരണത്തിനും അന്യമതധ്വംസനത്തിനുംവേണ്ടി പലതരത്തിലുള്ള ലഘുലേഖകളും അവർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതെല്ലാം നാടകീയമായ ആഖ്യാനശൈലിയിലാണു് അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. നാടകീയമായ പ്രതിപാദനത്തിനും സംഭാഷണരൂപത്തിലുള്ള തത്ത്വവിചാരത്തിനും ഏകാഗ്രമായ കഥാഖ്യാനത്തിനും മലയാളഗദ്യത്തെ എങ്ങനെ കലാത്മകമായി ഉപയോഗിക്കാം എന്നു ബൈബിളടക്കമുള്ള മിഷണറിമാരുടെ രചനകൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. മലയാളഗദ്യത്തെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾക്കു് ഇതിനുമുമ്പു് ആരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. മറെറാരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ കണ്ടറിഞ്ഞു സാഹിത്യോചിതമായി അതു് ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതു മിഷണറിമാരാണു്. അവ

രുടെ മതദൂഷണസാഹിത്യംപോലും ഗദ്യഭാഷയുടെ ചുറുചുറുക്കും കാര്യശേഷിയും തെളിച്ചുകാട്ടുന്നവയായിരുന്നു. വ്യവഹാരതലത്തിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന മലയാളഗദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥതലത്തിലേക്കു് മിഷണറിമാർ പിടിച്ചുയർത്തി. മലബാർ പ്രദേശത്തു സാർവത്രികമായും കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും മിഷണറി വിദ്യാലയങ്ങളിലും പാഠപുസ്തകങ്ങളിലൂടെ മിഷണറി ഗദ്യശൈലിക്കു ബഹുമാന്യത കൈവരികയുംചെയ്തു. 'ഇന്ദുലേഖ' എഴുതാൻ വീട്ടിൽ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ തിരഞ്ഞെടുത്ത ചന്തുമേനോൻ മേൽ വിവരിച്ച പരിതോവസ്ഥകളുടെ പിൻബലത്തോടെയാണു് പ്രവർത്തിച്ചതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

9. 6. 3 ജനങ്ങളുടെ നാവിൻതുമ്പിൽ നൃത്തമാടിയിരുന്ന മലയാളഗദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവമത പ്രചാരകർ സാഹിത്യോചിതമായി മെരുക്കിയെടുക്കുന്ന കാഴ്ച അക്കാലത്തെ ക്രൈസ്തവ രചനകളിലൂടെ നോക്കിക്കാണാനാണു് ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നതു്. വ്യത്യസ്ത ആഖ്യാനശൈലികളുടെ പടിപടിയായ വികാസം അവയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം. ഭാഷ, ആഖ്യാനശൈലി, പ്രമേയം എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ ഏതാനും ക്രൈസ്തവരചനകളും ഇവിടെ പരിശോധിക്കുന്നു.

9. 7. 1 തമിഴു്, കന്നഡ, മറാഠി, മലയാളം എന്നിങ്ങനെ അനേകം ഭാരതീയഭാഷകളിൽ നവീനഗദ്യത്തിന്റെ വികാസത്തിനു വഴിയൊരുക്കിയ കൃതിയാണു് ജോൺ ബുനിയന്റെ 'പിൽഗ്രിംസ് പ്രോഗ്രസ്'. 1847–ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു് 'പരദേശിമോക്ഷയാത്ര' എന്ന പേരിലും 1849–ൽ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു് 'സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണം' എന്ന പേരിലും ഈ വിശിഷ്ടകൃതിയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. യഥാക്രമം ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശിയും ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടുമായിരുന്നു തർജമക്കാർ. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ[78] സമ്പൂർണ്ണ തർജമയുടെ മൂന്നാം പതിപ്പു് 1869–ൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതായി കാണുന്നു. കോശിയുടെ സമ്പൂർണ്ണ തർജമ[79] 1898 ലാണു് വെളിച്ചം കണ്ടതു്. രണ്ടു തർജമകൾക്കും അനേകം പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടായി.

---

78 സി. മുള്ളറാണു് തർജമക്കാരൻ എന്നും 1847–ൽ ഒന്നാം പതിപ്പു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു എന്നും ചിലർ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

79 കോട്ടയം തർജമയെക്കുറിച്ചു പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പ്രസ്താവങ്ങൾ കേരള സാഹിത്യചരിത്രം നാലാം വാല്യത്തിൽ കാണുന്നു. പു. 144–155. പീറ്റിനെക്കുറിച്ചെഴുതുമ്പോഴും അദ്ദേഹമാണു തർജമക്കാരൻ എന്നു് ഉള്ളൂർ എഴുതുന്നു. ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശിയുടെ സാഹിത്യസേവനങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നിടത്തു് അദ്ദേഹമാണു തർജമക്കാരൻ എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

9. 7. 2 1849–ൽ തലശ്ശേരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച പതിപ്പിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

'ഇഹത്തിൽനിന്നു പരത്തിൽ പ്രവെശിക്കുന്ന സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണം. യൊഹൻ പുനിയൻ എങ്കിഷിൽ എഴുതിയ ചരിത്രത്തിന്റെ മലയാള ഭാഷാന്തരം. തലശ്ശേരിയിലെ ഛാപിതം 1849.'

ഗ്രന്ഥാരംഭം കാണുക:

'ഭൂമിയാകുന്ന വനത്തുടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പൊൾ ഒരെടത്തു ഞാനൊരു ഗുഹയെ കണ്ടു. പ്രവെശിച്ചുറങ്ങി കണ്ട സ്വപ്നമാവിതു. ഒരാൾ ജീർണ്ണവസ്ത്രവും അത്യന്തം ഭാരമുള്ള ചുമടുംധരിച്ചു സ്വഗൃഹം പിന്നിട്ടു നടന്നു ഒരു പുസ്തകം വിടർത്തി വായിച്ചു കൂടുങ്ങി കരഞ്ഞു അയ്യൊ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യെണ്ടു എന്നു മുറയിട്ടു പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പൊൾ അവൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു ഭാര്യാ പുത്രന്മാർ ഈ കാര്യം ഒന്നും അറിയരുതു് എന്നു വിചാരിച്ചു കഴിയുന്നെടത്തൊളം അടങ്ങി പാർത്തു എങ്കിലും മനഃക്ലെശം സഹിയാത്തവണ്ണം വർദ്ധിച്ചാറെ മന്ദത വിട്ടു അവരെ വിളിച്ചു അല്ലയൊ പ്രിയന്മാരെ എന്മെൽ ഇരിക്കുന്ന ഭാരംനിമിത്തം ഞാൻ ബഹുദുഃഖിതനായിത്തീർന്നു——നമ്മുടെ പട്ടണം ഒരഗ്നിവർഷത്താൽ വെന്തുപൊകും എന്നു കെട്ടു ഇവിടെനിന്നു ഒടിപൊവാൻ വഴിയെ അന്വെഷിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ നാമും ആ പ്രളയത്തിൽ ഭയങ്കരമായി നശിച്ചുപൊകും എന്നു പറഞ്ഞാറെ അവർ വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും വളരെ പെടിച്ചു വല്ല ഭ്രാന്തതയൊ എന്തൊ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നു വിചാരിച്ചു വൈകുന്നെരമാകുമ്പൊൾ ബുദ്ധിഭ്രമം തീർപ്പാനായി അവനെ വെഗത്തിൽ കട്ടിലിന്മെൽ കിടത്തി തടവി കാലും ഞെക്കി എങ്കിലും സൗഖ്യം വരാതെ പുലരുവൊളം ദുഃഖിച്ചു കരഞ്ഞു പാർക്കയുംചെയ്തു. രാവിലെ സൗഖ്യമുണ്ടൊ എന്നു അവർ ചൊദിച്ചപ്പൊൾ സൗഖ്യം വന്നില്ല സങ്കടം നാന്മടങ്ങു വർധിച്ചിരിക്കുന്നു നിങ്ങളും ഈ നാശപുരം വിട്ടൊടിപൊകെണം എന്നു പറഞ്ഞാറെ അവർ കൊപിച്ചും ചിരിച്ചും നിന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു അവന്നു സുബൊധം വരുത്തുവാൻ നൊക്കിയശെഷം അവൻ ഒരു മുറിയിൽ പൊയി അവർക്കും തനിക്കുംവെണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു പിന്നെ വെളിയിൽ ചെന്നു ഉലാവി പുസ്തകം വായിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടു ചില ദിവസം ദുഃഖെന കഴിച്ചുവന്നു.'[80]

9. 8. 1 ആർച്ചുഡീക്കൻ കോശി, ജോൺ ബുനിയന്റെ 'ഹോളിവാർ' എന്ന ബൃഹത് മിസ്റ്റിക് കൃതി മലയാളത്തിൽ അവ

---

80 1847–ലെ പരദേശി മോക്ഷയാത്ര ലണ്ടനിലും 1849–ലെ സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണം ടുബിങ്ങനിലുമുണ്ടു്. മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ പരാമർശമില്ലാത്ത 1849–ലെ പതിപ്പിൽനിന്നാണു് ഉദ്ധരണി.

തരിപ്പിച്ചു. 'തിരുപ്പോരാട്ടം ആയതു എമ്മാനുവൽ മഹാരാജാവു ചെയ്ത യുദ്ധം' എന്ന പേരിൽ 1865–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അഞ്ചാം പതിപ്പ് ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലുണ്ട്.

'മലയാളത്തിൽ കഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾ പെരുകിവരുന്നതിനും ഓജസ്സുള്ള ഗദ്യം വികസിച്ചുവരുന്നതിനും നിദർശനമായി ഈ തർജമയെ കണക്കാക്കാം.[81]

എന്നു ഡോ. ഇരുമ്പയം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഉത്തമഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃക എന്നു ഉള്ളൂർ വിശേഷിപ്പിച്ച ആർച്ച ഡീക്കന്റെ ഗദ്യശൈലി പൂർണവികാസം പ്രാപിക്കുന്നതു 'പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞു'വിലാണു.

9. 8. 2 'പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞു'വിലെ പ്രതിപാദനശൈലി ആർച്ച ഡീക്കൻ കോശി പെട്ടെന്നു സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തതല്ല. മതദൂഷണസാഹിത്യം എന്നു പേർ വിളിക്കാവുന്നതും സംഭാഷണരൂപത്തിലുള്ളതുമായ നിരവധി കൃതികൾ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മിഷണറിമാർ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു. അന്യമതങ്ങളെ, വിശിഷ്യ ഹിന്ദുമതത്തെ വിമർശിക്കുക, ഖണ്ഡിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവയുടെ മുഖ്യ ലക്ഷ്യം. തലശ്ശേരിയിലും കോട്ടയത്തും അച്ചടിച്ച ഇത്തരം കൃതികളിൽ ചുറുചുറുക്കുള്ള ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രസരിപ്പു കാണാം. മാതൃകയ്ക്കുവേണ്ടി ഏതാനും കൃതികൾ പരിശോധിക്കാം. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൃതികളായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവയാണു 'ദൈവവിചാരണ'യും 'മതവിചാരണ'യും. 1845–ൽ തലശ്ശേരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച 'ദൈവവിചാരണ' കന്നഡയിൽനിന്നു തർജമചെയ്തതാണു. ഹെർമൻ മോഗ്ലിംഗ് എന്ന മിഷനറിയാണു മൂലകൃതിയുടെ കർത്താവു. ഉത്സവപ്പറമ്പിൽവച്ചു പാവകളിക്കിടയിൽ ഉപദേശിയുടെ മകൻ തിമോത്യാനെ ശിവദിൻ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. പതിനഞ്ചു വർഷത്തിനുശേഷം, ഗംഗാരാം എന്നു പേരു മാറിയ ആ ബാലനുമായി ശിവദീൻ ഉത്സവപ്പറമ്പിലെത്തുമ്പോൾ ഉപദേശിയും പാതിരിയുംചേർന്നു ബാലനെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതാണു ദൈവവിചാരണയുടെ ഇതിവൃത്തം. ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ചേർക്കാം:

ഉപദേശി — തിമൊത്യ എന്റെ തിമൊത്യ
ഗംഗാരാം — ആർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു
പാതിരി — ബാല്യക്കാര ഇത തന്നെ നിന്റെ പെരൊ
ഗംഗാരാം — എന്റെ പെർ ഗംഗാരാം. മറെറ പെർ ആർ വിളിച്ചു എന്നെ വിളിച്ച പ്രകാരമായി.
ഉപദേശി — ഞാൻതന്നെ വിളിച്ചു. തിമൊത്യനെ കൈ കാട്ടു.
ഗംഗാരാം — ഹൊ എന്റെ അച്ഛനെ, ഞാൻ വരുന്നു. ഓർമ വന്നിരിക്കുന്നു. അമ്മ എവിടെ.
ഉപദേശി — നീ അവളെ കാണും. സന്തൊഷം നിന്നെ കിട്ടി.

81 മലയാള നോവൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, എൻ. ബി. എസ്., 1984, പു. 50.

പാതിരിയുടെ സമാപനപ്രസ്താവന ചുറ്റും നില്ക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞാണു്:

'ഗംഗാരാമനെപ്പൊലെ നിങ്ങളും ഒരു കള്ളന്റെ വശത്തായിരിക്കുന്നു....അവൻ ചെറുപ്പത്തിലെ നിങ്ങളെ തന്റെ വലയിൽ കുടുക്കി ചെർത്തു ബിംബാരാധനയാകുന്ന പാവക്കളിയെ പഠിപ്പിച്ചു തന്റെ ശാപത്തിന്നു അംശമാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.'

നാടോടിനാടകത്തിന്റെ ശൈലിയാണു് ഈ രചനയിലുള്ളതു്. നാടകീയമുഹൂർത്തങ്ങളും കലാത്മകസംവിധാനംകൊണ്ടും കുറുമൊഴികംകൊണ്ടും ഹൃദ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു വ്യക്തിത്വവും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

9. 9. 1 ഹെർമൻ മോഗ്ലിംഗ് കന്നഡയിലെഴുതിയ കൃതിയുടെ തർജമയാണു് 'മതവിചാരണ'. 1846–ലെ കോട്ടയം പതിപ്പും 1854–ലെ തലശ്ശേരി പതിപ്പും ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറിയിലുണ്ടു്. ഇവ വ്യത്യസ്ത തർജമകളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കോട്ടയം പതിപ്പിന്റെ അവസാനത്തിൽ J. P. എന്നു രണ്ടക്ഷരം കാണുന്നു. ജോസഫ് പീറിന്റെ ചുരുക്കെഴുത്തായിരിക്കണം ഇതു്. ഹെർമൻഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൃതികളുടെ പട്ടികയിൽ സദാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കൃതിയാണു് 'മതവിചാരണ'. ഗുണ്ടർട്ടാണോ പീറാണോ ആദ്യം തർജമ നടത്തിയതെന്നു നിശ്ചയമില്ല. കോട്ടയം പതിപ്പും തലശ്ശേരി പതിപ്പും താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കും. വ്യക്തിത്വമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളും നാടകീയമുഹൂർത്തങ്ങളും ഏകാഗ്രമായ സംഭാഷണവുമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ നാടകം എന്നു വിളിക്കാവുന്നതാണു്. കുറഞ്ഞപക്ഷം, ഇതിൽനിന്നു് ഏറെ അകലെയല്ല ആധുനിക മലയാളഗദ്യനാടകം. എങ്കിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവു കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്:

'കാര്യസ്ഥനായ നരസിംഹപട്ടരും അവന്റെ മകനായ രാമൻപട്ടരും അയൽവക്കത്തു പീടികക്കാരനായ അബ്ദുള്ളയും ഈ മൂവരുമായി ഉണ്ടായ സംഭാഷണപുസ്തകം.' (തലശ്ശേരി പതിപ്പു്)

9. 9. 2 ട്യൂബിങ്ങനിൽനിന്നു ലഭിച്ച പതിപ്പുകം—1846–ലെ കോട്ടയം പതിപ്പും 1854–ലെ തലശ്ശേരി പതിപ്പും—തമ്മിൽ ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അന്തരമുണ്ടു്. രണ്ടു് എഴുത്തുകാരുടെ ശൈലിയിലുള്ള അന്തരമായിമാത്രം ഇതിനെ പരിഗണിക്കരുതു്. ഒന്നൊന്നര നൂറാണ്ടുമുമ്പു് മലയാളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു ഭാഷാഭേദങ്ങളാണു് ഈ പതിപ്പുകം നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ എത്തിക്കുന്നതു്. കേവലം ദേശ്യഭേദങ്ങം മാത്രമല്ല, വിശേഷഭാഷയിലുള്ള അന്തരംകൂടി ഇവയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഭരണം, സാമൂഹ്യാചാരങ്ങം ഇവയിലുള്ള വ്യത്യാസംകൂടി പരിഗണിച്ചു് പ്രാദേശികസംസ്കാരത്തിന്റെ ഹൃദയസ്പന്ദനങ്ങംക്കനുസൃതമായി

തമ്പോ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ അല്ലാതവനായിരുന്നാൽ പക്ഷെ ക്രിസ്ത്യാനി ആയി പോകും. അതാ അവർ വരുന്നു സായ്പേ സലാം.

സായ്പ. രാമൻ കുട്ടി നീ ഇവിടെ ഇരുട്ടത്ത തനിച്ചിരിപ്പാൻ സംഗതി എന്ത ബഹുമാനപ്പെട്ട അച്ഛൻ ശിക്ഷ കല്പിച്ചുവൊ?

രാമ. അയ്യാ അച്ഛൻ പറയുന്ന ഉപചാര വാക്കൊന്നും പ്രമാണിക്കരുത. അച്ഛനോട നിങ്ങളുടെ പ്രസംഗം പറകയാൽ എന്നോട വളരെ കോപിച്ചു. നിങ്ങളെ അധിക്ഷേപം പറഞ്ഞു. ഇനി മേൽ ഞാൻ അവിടെ വരരുത എന്ന പ്രാകിക്കൊണ്ട പറഞ്ഞു. ഇനി എന്ത ചെയ്യേണം.

സായ്പ. രാമൻ കുട്ടി അച്ഛൻ ഇന്ന വേണ്ടാ എന്നും നാളെ പോ എന്നും പറയുമായിരിക്കും.

രാമ. അയ്യാ അങ്ങിനെ അല്ല അണയിട്ട മുടക്കി ഇരിക്കുന്നു.

സായ്പ. അത ഇനിക്കും ദുഃഖം എങ്കിലും അച്ഛൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം അനുസരിക്കേണം അച്ഛന്റെ വാക്ക കേൾക്കെണം എന്ന ദൈവ ഹിതം അവക്ക കോപം ഉണ്ടായാൽ സ്നേഹത്തോട ഇരിക്ഷിച്ചാൽ നീ അടങ്ങി പാർക്കേണം ഇത തന്നെ ദൈവ മാർഗ്ഗം നീ വഴിപ്പെട്ടകൊണ്ടാൽ അവർ വിചാരിച്ചുകൊള്ളും. നീ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളത കരുതി പിടിച്ചുകൊണ്ടിരി. യേശുവിന്റെ കരുണ നിന്നോട ഇരിക്കട്ടെ. അതാ നിലാവുദിക്കുന്നു. ഞാൻ പോകുന്നു. ദൈവം നിന്നെ രക്ഷിക്കേണമെ.

രാമ. സലാം അയ്യാ ഇനിക്ക ക്ലേശം ഉണ്ട. സലാം.

നരസി. രാമ രാമ അകത്തുവാ ചോറ കാലമായി വേഗം വാ.

രാമ. വരുന്നു.

J. P.

COTTAYAM:—Printed at the Church Mission Press. 1846.

'മതവിചാരണ' 1846—ലെ കോട്ടയം പതിപ്പിന്റെ ഒരു പുറം

കോപം വരാതെ ശാന്തമനസ്സുകാണുന്നുണ്ടു- നമ്മുടെ ആളുകളോടു സ
ത്യവാങ്ങിയെ ഹത്താലെ വറഞ്ഞാലും വളരെ ക്രുദ്ധിച്ചു നാണം കെട്ടുങ്ങ
ന്നു- ഏതു മതം നല്ലതു ഇതു മതമൊന്നു മതമൊ- ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനല്ലാ
ത്തവനാകിരുന്നാൽ പക്ഷെ ക്രിസ്ത്യാനിയാകിവൊകും അതാ അവ
ർവരുന്നു സാക്ഷെ സലാം-

പാതിരി- രാമനിതു വിടെ ഇരിട്ടത്തു തരിച്ചിനിപ്പാൻ സംഗതി എന്തു ബ
ഹുമാനപ്പെട്ട അച്ഛൻ ഗിക്ഷ കല്പിച്ചു വൊ

രാമൻ- അയ്യാ അച്ഛൻ പറയുന്ന ഉപചാരവാങ്ങ ഒന്നും പ്രമാണിക്കരു
തു- അച്ഛനൊടുതിങ്ങളുടെ പ്രസംഗം വറകയാൽ എന്നൊടു വളരെ
കോപിച്ചു തിങ്ങളെ വായിഷ്ഠാനം വറഞ്ഞു ഇതിമെൽ ഞാൻ അവി
ടെ വരരുതു എന്നു പ്രാവി പറഞ്ഞു ഇതി എന്തു ചെയ്യേണം

പാ- രാമ അച്ഛൻ ഇന്നു വെണ്ടാ എന്നും നാളെ വൊ എന്നും പറയുമാകിരിങ്ങം

രാമ- അയ്യൊ അങ്ങിനെ അല്ലാ ഞാൻ കിട്ടുമുടെ കിരിങ്ങുന്നു

പാതിരി- അത് എതിങ്ങം ദുഃഖം എങ്കിലും അച്ഛൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം അ
നുസരിക്കെണം എന്നു ദെവവിതം- അവർക്കു കോപം ഉണ്ടായാൽ സ്നെ
ഹത്തൊടെ ഇരു- ദുഃഖിച്ചാൽ നീ അടങ്ങി പാർക്കെണം ഇതു തന്നെ ദെ
വമാർഗ്ഗം നിവൃത്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടാൽ അവർ വിചാരിച്ചു കൊള്ളും നിഗ്രഹി
ച്ചിട്ടുള്ളതു കരുതി പിഴച്ചു കൊണ്ടിരുവെ ശ്രുവിന്റെ കരുണതി
ന്നാഭിരിക്കടെ- അതാതിലാവുടിക്കുന്നു ഞാൻ വൊകുന്നു- ദൈവം
തിന്നെ രക്ഷിക്കെണമെ

രാമ- സലാം അയ്യാ എതിങ്ങക്ലെശം ഉണ്ടു സലാം

നരസി- രാമ അകത്തു വാ ചൊറാകി വെഗം വാ

രാമൻ- വരുന്നു-

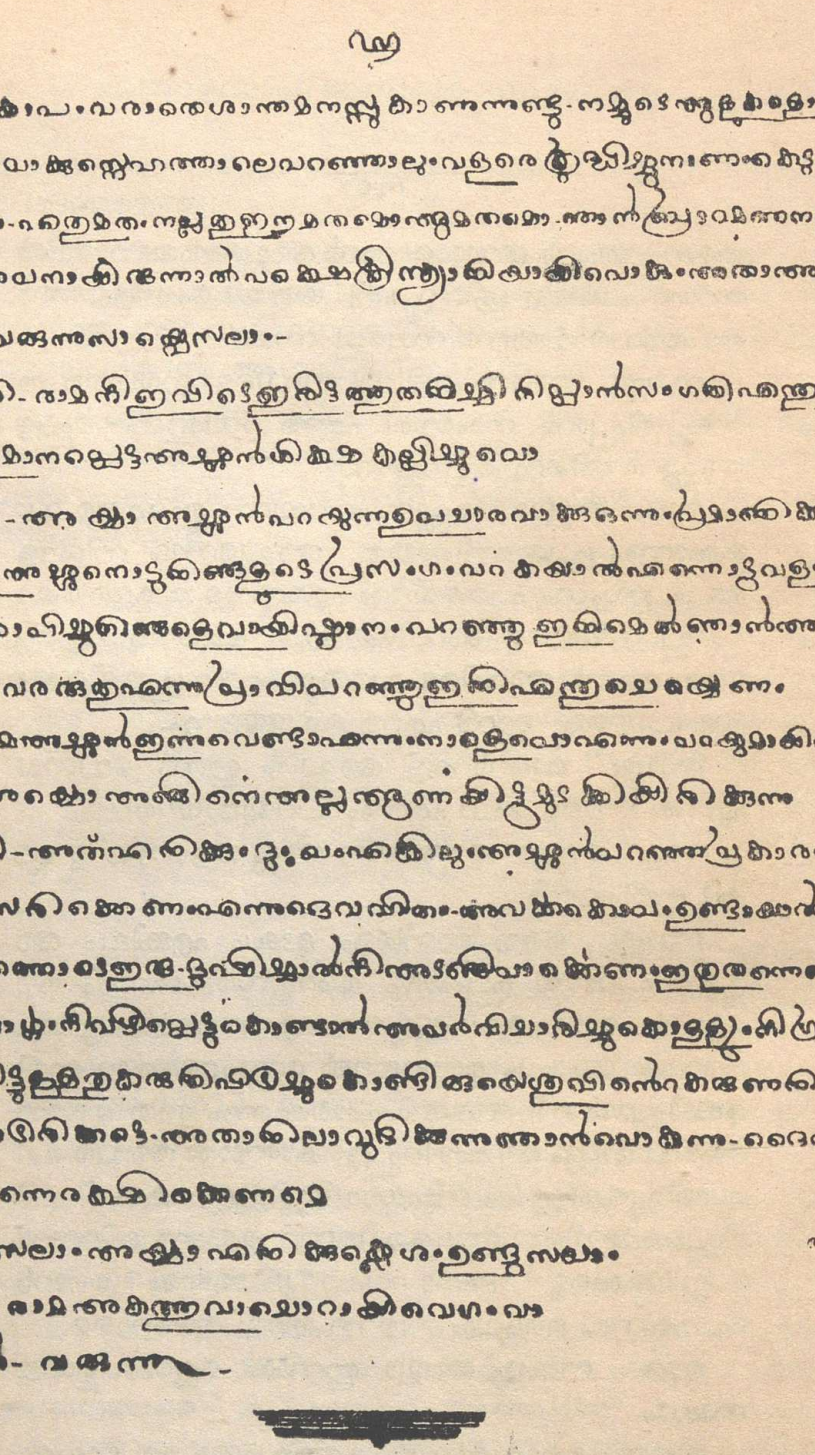

Tellicherry Mission Press
1854

'മതവിചാരണ' 1854-ലെ തലശ്ശേരി പതിപ്പിലെ അതേ പേജ്

സംജ്ഞകളും പ്രയോഗങ്ങളും മാറിയിരിക്കുന്നു. തലശ്ശേരിപ്പതിപ്പിലെ ഉപശീർഷകം അല്പം മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചല്ലോ. അതിനു സമാന്തരമായി കോട്ടയം പതിപ്പിൽ കാണുന്ന ഭാഗം:

'കാര്യസ്ഥനായ നരസിംഹഭട്ടരും അവന്റെ മകനായ രാമൻകുട്ടിയും അയൽപക്കത്ത പീടികക്കാരനായ അബ്ബുള്ളയും ഈ മൂവരുമായി ഉണ്ടായ സംഭാഷണങ്ങളെ എഴുതിയ പുസ്തകം.'

അടിവരയിട്ട ഭാഗങ്ങൾ തലശ്ശേരിപ്പതിപ്പിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണു്.

9. 9. 3 ഇനി കൃതിയുടെ പ്രാരംഭം: കോട്ടയം പതിപ്പു് 1846.

'നരസിംഹഭട്ടർ ഭവനത്തിന്റെ കോലിറയത്ത നടക്കുമ്പോൾ മാസപ്പടിക്കാരന്റെ കൈയിൽ ഒരു ചെറിയ കെട്ട കൊടുത്ത നീ ഓടിപ്പോയി തപ്പാലിൽ കൊടുക്ക എന്ന പറഞ്ഞയച്ചതിന്റെ ശേഷം അങ്ങാടിയിൽനിന്ന വരുന്ന മകനായ രാമൻകുട്ടിയെ ദൂരത്തനിന്ന കണ്ട ഉറക്കെ വിളിച്ച പറഞ്ഞു, എടാ രാമ ഹർജി എഴുതുവാൻ നിന്നോട പറഞ്ഞ പോയാറെ നീ കടലാസ്സുകൾ എല്ലാം ചിതറി ഇട്ടുംവെച്ച എവിടെ പോയി. ഞാൻ കച്ചേരിയിൽനിന്ന കൊണ്ടുവന്ന കടലാസ്സുകൾ കാറുകൊണ്ട പറന്ന പോയി. മുമ്പിൽ പറഞ്ഞ ഹർജി നീ എഴുതി വെക്കാതെയും കടലാസ്സുകൾ കെട്ടിവെക്കാതെയും എങ്ങോട്ട പോയി.

രാമൻകുട്ടി: അപ്പൻ പറഞ്ഞതപോലെ ഹർജി അപ്പോൾതന്നെ നല്ലവണ്ണം വിചാരിച്ചനോക്കി എഴുതി വെച്ചിട്ടത്തെ ഞാൻ പോയതാ. അത പറന്നു പോയി എങ്കിൽ ഞാൻ ഇനിയും ഒന്ന എഴുതി തരാം. അപ്പാ അടിക്കല്ലെ.

നരസിംഹഭട്ടർ: ഞാൻ അത ജഡ്ജിക്ക കൊടുത്തയച്ചു. നീ എവിടെ പോയി. സായ്പിന്റെ പ്രസംഗം കേൾപ്പാനായിട്ടോ. നേരു പറ?

രാമൻകുട്ടി: അതെ അപ്പാ ഞാൻ അതിന്നായിട്ടതന്നെ പോയി.

നരസിംഹപട്ടർ: വികൃതി മുമ്പിൽതന്നെ ആ സായ്പിന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കേണ്ട എന്ന ഞാൻ പലവട്ടവും പറഞ്ഞിട്ടും നീ അനുസരിക്കുന്നില്ല. അതകൊണ്ട ഇപ്പോൾ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കാതെ ഇരുന്നുകൂടാ.

രാമൻകുട്ടി: അയ്യയ്യോ അപ്പാ അടിക്കേണ്ടാ. ഞാൻ ഹർജി നല്ലവണ്ണം എഴുതി വച്ചുംവെച്ചപോയി. അടിക്കേണ്ട അപ്പാ.'

9. 9. 4 ഇതേഭാഗം 1854–ലെ തലശ്ശേരി ബാസൽമിഷൻ പതിപ്പിൽനിന്നു്:

'നരസിംഹപട്ടർ ഭവനത്തിന്റെ കൊലായിൽ നടക്കുമ്പോൾ കൊല്ലാരന്റെ കൈയിൽ ഒരു ചെറിയ കെട്ടുകൊടുത്തു നീ ഓടി

പ്പൊയി തപ്പാലിൽ കൊടുക്ക എന്നു പറഞ്ഞയച്ചശെഷം അങ്ങാടിയിൽനിന്നു വരുന്ന മകനായ രാമനെ ദൂരത്തുനിന്നു കണ്ടു ഉറക്കെ പറഞ്ഞു—എടാ രാമ ഹരജി എഴുതുവാൻ നിന്നൊടു പറഞ്ഞുപൊയാറെ നീ കടലാസ്സുകം എല്ലാം ചിതറിയിട്ടുംവെച്ചു് എവിടെ പൊയി. ഞാൻ കൊടുതിയിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന കടലാസ്സുകം കാറുകൊണ്ടു പാറിപ്പൊയി. മുമ്പിൽ പറഞ്ഞ ഹരജി നീ എഴുതാതെ കണ്ടും കടലാസ്സുകം കെട്ടി വെക്കാതെ കണ്ടും എങ്ങൊട്ടു പൊയി.

രാമൻ അപ്പൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ഹരജി അപ്പൊംതന്നെ നല്ലവണ്ണം വിചാരിച്ചുനൊക്കി എഴുതി വെച്ചതു ഞാൻ പൊയതു. അതു പാറിപ്പൊയെങ്കിൽ ഞാൻ ഇനിയും ഒന്നെഴുതി തരാം. അപ്പാ അടിക്കല്ലെ.

നരസിംഹപട്ടർ: ഞാൻ സാസ്ത്രിനു കൊടുത്തയച്ചു. നീ എവിടെ പൊയി. പറ.

രാമൻകുട്ടി: ഞാൻ അങ്ങാടിയിൽ ആട്ടം കാണ്മാൻ പൊയിരുന്നു.

നരസിംഹപട്ടർ: ആട്ടക്കാരുമില്ല പാട്ടുകാരുമില്ല. നീ വ്യാജം പറയുന്നു. നീ പാതിരിയുടെ പ്രസംഗം കെംക്കെണ്ടതിനു പൊയിരുന്നുവൊ.

രാമൻകുട്ടി: അപ്പാ അതെ ഞാൻ പൊയിരുന്നു.

നരസിംഹപട്ടർ: വികൃതി മുമ്പിൽതന്നെ ആ പാതിരിയുടെ പ്രസംഗം കെംക്കെണ്ടൊ എന്നു ഞാൻ പല വട്ടവും പറഞ്ഞിട്ടും നീ അനുസരിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പൊം നിന്നെ ശിക്ഷിച്ചുപറയുന്നു.

രാമൻകുട്ടി: അയ്യയ്യൊ അപ്പാ അടിക്കെണ്ടൊ. ഞാൻ ഹരജി നല്ലവണ്ണം എഴുതിവെച്ചതു പൊയതു. അടിക്കെണ്ട അപ്പാ.'

9. 9. 5 ഭാഷാശൈലിയിൽമാത്രമല്ല അച്ചടിയിലും ലിപിയിലും തലശ്ശേരിയും കോട്ടയവും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു വ്യക്തമാക്കാൻ ഇരുപതിപ്പുകളുടെ അവസാനത്തെ പുറം ഫോട്ടോ പകർപ്പായി ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുന്നു.

ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന വ്യത്യാസങ്ങം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയും:

(കാ ഏ, ഓ ഇവയുടെ ഉപലിപികം) [േ—, ോ—ാ എന്നിവ] കോട്ടയത്തു പ്രചാരത്തിലായിരിക്കുന്നു; തലശ്ശേരിയിലില്ല.

(ഖ) കോട്ടയത്തു ആധുനിക രീതിയിലുള്ള അച്ചടി, തലശ്ശേരിയിൽ കല്പിച്ചു്.

(ഗ) ചിഹ്നനത്തിൽ തികച്ചും ആധുനികമാണു് കോട്ടയത്തെ അച്ചടി. പൂർണവിരാമം, ചോദ്യചിഹ്നം എന്നിവയെല്ലാം ഭംഗിയായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

(ഘ) വാക്യഘടനയിൽ നിസ്സാരമല്ലാത്ത അന്തരമുണ്ട്. ഉപ ശീർഷകമായി നൽകിയിരിക്കുന്ന വാക്യം ഉത്തമോദാഹ രണം. തലശ്ശേരിപ്പതിപ്പിലെ വാക്യത്തിനു ഘടനാ വൈക ല്യമുണ്ട്.

(ങ) ദേശം, ഭരണക്രമം, സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയിലുള്ള അന്തരംനിമിത്തം പദാവലിയിൽ വ്യത്യാസം. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക.

കോട്ടയം പതിപ്പ്	തലശ്ശേരിപ്പതിപ്പ്
കോലിറയത്തു	കോലായിൽ
മാസപ്പടിക്കാരൻ	കോല്ലാരൻ
കയ്യിൽ	കൈയിൽ
ഹർജി	ഹരജി
പറന്നുപോയി	പാറിപ്പോയി
ജഡ്ജി	സായ്പ്
സായ്പ്	പാതിരി
കച്ചേരി	കോട്ടതി

(ച) പദാന്തത്തിലെ സംവൃതോകാരമോ ഉകാരമോ സൂചിപ്പി ക്കാൻ തലശ്ശേരി പതിപ്പ് ഉകാരചിഹ്നം ഉപയോഗിച്ചു. ഉദാ: കെട്ടു, കൊട്ടത്തു, ഉണ്ടു. കോട്ടയം പതിപ്പിൽ സാമാ ന്യമായി ഇതിനു ചിഹ്നമില്ല. ഉദാ: കെട്ട, കൊട്ടത്ത, ഉണ്ട. ലിപിയുടെ പരിമിതി ഉച്ചാരണത്തെ ബാധിക്കയില്ല എന്നു ഓർമിക്കുക. 'ശീലാവതി പാട്ട' എന്നു അച്ചടിച്ചു കണ്ടാൽ മലയാളി ശീലബലംകൊണ്ടു 'ശീലാവതി പാട്ട്' എന്നു സംവൃതം ചേർത്തേ ഉച്ചരിക്കൂ.[82]

തലശ്ശേരിപ്പതിപ്പിൽ 'ഈ' എന്നു അച്ചടിക്കുമ്പോൾ കോട്ടയം പതിപ്പിൽ 'ംരം' എന്ന ലിപിയാണുള്ളതു.

9. 9. 6 'മതവിചാരണ'യുടെ പകർപ്പുകൾ താരതമ്യംചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ മിഷണറി രചനകളെക്കുറിച്ചു നമുക്കുള്ള ആദരം വർദ്ധിക്കും. ഭാഷയുടെ സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളും പ്രാദേശികസംസ്കാരത്തിൽ ഓരോ പദത്തിനുമുള്ള സവിശേഷാർത്ഥവും സശ്രദ്ധം പരിശോധി ച്ചാണു മിഷണറിമാർ ഗ്രന്ഥരചന നടത്തുന്നതു. മാസപ്പടിക്കാ രൻ കോൽക്കാരനാകുന്നതും കച്ചേരി കോട്ടതിയാകുന്നതും സായ്പു

82 ഇന്നും നമ്മുടെ ലിപിവ്യവസ്ഥയ്ക്കു ഇത്തരം പരിമിതികളുണ്ടല്ലോ. 'നന്ദി' എന്നു എഴുതി 'നന്നി' എന്നു ഉച്ചരിക്കുന്നു. ലിപിയിൽ 'ബലം', ഉച്ചാരണത്തിൽ 'ബെലം'. ലിപിയും ഉച്ചാരണവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്ത ക്കേടു ഇംഗ്ലീഷിനെ അപേക്ഷിച്ചു മലയാളത്തിനു കുറവാണെങ്കിലും ആ ദോഷ ത്തിൽനിന്നു തീർത്തും വിമുക്തമല്ല മലയാളം. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു ഭാഷയിലും ലിപിയും ഉച്ചാരണവും തമ്മിൽ നൂറുശതമാനം പൊരുത്തമി ല്ലെന്നു വ്യക്തമാകും.

പാതിരിയാകുന്നതും ജഡ്ജി സായ്പാകുന്നതും ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മിഷണറിമാരുടെ ഗദ്യകൃതികൾ വ്യവഹാരഭാഷാരൂപങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ പുലർത്തിയിരുന്ന ജാഗ്രത ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ഭാഷയുടെ പൂർവമാതൃകകളും ഭാഷാപരിണാമനയങ്ങളും കേരളസംസ്കാരപരിണാമവും പഠനവിഷയങ്ങളാകുന്നവക്ക് വിലപ്പെട്ട ഉപാദാനങ്ങളാണ് മിഷണറിമാരുടെ രചനകൾ. ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കോട്ടയത്തും തലശ്ശേരിയിലും അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കാൻ നടത്തിയ ഈ ശാഖാചംക്രമണം അവസാനിപ്പിച്ചു നമുക്ക് മിഷണറിമാരുടെ ഗദ്യകൃതികളിലേക്ക് മടങ്ങാം.

9. 10. 1 സംഭാഷണരൂപത്തിലുള്ള മതദൂഷണസാഹിത്യം കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിയെ സാരമായി സ്വാധീനിച്ചു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളത്തിൽ വികാസം പ്രാപിച്ച നോവൽസാഹിത്യത്തിനും നാടകസാഹിത്യത്തിനും മതദൂഷണസാഹിത്യത്തിലെ ഭാഷണമാതൃകപ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭാഷണമാധ്യമത്തിലൂടെ കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുക, സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ കഥാപാത്രപരിണാമം ചിത്രീകരിക്കുക, സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ നാടകീയസംഘട്ടനങ്ങളും മനപ്പരിവർത്തനങ്ങളും ഇതിവൃത്തപരിണാമവും ആവിഷ്കരിക്കുക തുടങ്ങിയ സംഭാഷണപ്രധാനങ്ങളായ ആഖ്യാനസങ്കേതങ്ങളിൽ മിഷണറിമാർ ആദരണീയമായ മാതൃകകൾ നൽകി. നവംനവങ്ങളായ തത്ത്വവീക്ഷണങ്ങളും ജീവിതമൂല്യങ്ങളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളും അവർ ഭാഷണമാധ്യമത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ ഗദ്യത്തിനു് ഇതിനു മുമ്പെങ്ങും ഇങ്ങനെയൊരു പദവിയും ഭാഗ്യവും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

> 'സംഭാഷണത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതു് വ്യക്തികളാണ്. നാനാസ്ഥിതിചരിതരും വ്യത്യസ്തശീലാചാരസ്വഭാവികളും വിവിധജീവിതപശ്ചാത്തലങ്ങളോടുകൂടിയവരുമായിരിക്കുമല്ലോ അവർ. സമുദായത്തിന്റെ പല തട്ടുകളെയാവാം അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുക. സംസ്കാരത്തിന്റെ നിലവാരങ്ങളിലും കാണാം ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ. ഇതെല്ലാം സംഭാഷണത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നല്ല, അവ പ്രതിഫലിക്കുന്നതു് തൊണ്ണൂറു ശതമാനവും സംഭാഷണങ്ങളിൽക്കൂടിയാവുകയേ ഉള്ളൂ[83] എന്ന തത്ത്വം ഗ്രഹിച്ചു മിഷണറിമാർ സംഭാഷണപ്രധാനങ്ങളായ കൃതികളിലൂടെ ദേശ്യഭാഷകളുടെ സാഹിത്യപ്രയോഗത്തിനു മലയാളത്തിൽ നാന്ദി കുറിച്ചു. വ്യവഹാരഭാഷയുടെ ആശയപ്രകാശനശേഷിയും ഭാവപ്രകാശനശക്തിയും തെളിച്ചുകാട്ടിയ മിഷ

---

83 പ്രൊഫ. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, 'പ്രതിപാത്രം ഭാഷണഭേദം', എൻ. ബി. എസ്., 1986, പു. 434–435

ണറിമാർ പദ്യത്തിന്റെ വാലിൽത്തൂങ്ങി നപുംസകഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന 'പ്രാചീനഗദ്യ'ത്തെ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു പുറന്തള്ളി.

വിശേഷിച്ചൊരു സംവിധാനവും ഇല്ലാതെ വ്യവഹാരഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു നിർമിച്ചതല്ല അവരുടെ ഗദ്യശൈലീശില്പം. വ്യവഹാരഭാഷാപ്രതീതി ഉണ്ടാകുമാറു് പദങ്ങളും പദസംഘാതങ്ങളും വാക്യങ്ങളും വ്യാക്ഷേപകങ്ങളും വിന്യസിച്ച മിഷണറിമാർ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽനിന്നും പദങ്ങൾ കടം കൊള്ളാൻ മടിച്ചില്ല. അവർ തുടങ്ങിവച്ച ഈ നവീനഗദ്യശൈലി ക്കു്, അന്നുമുതൽ ഇന്നോളം ശുക്രദശയായിരുന്നു. സി. വി. രാമൻ പിള്ളയും ചന്തുമേനോനും ദേശ്യഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾക്കു നോവലിൽ സ്ഥാനം നൽകി. ബഷീർ, എം. ടി., വി. കെ. എൻ. തുടങ്ങിയവർ നാടോടിഭാഷയുടെ സാധ്യതകൾ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയാണല്ലോ സാഹിത്യരചന നടത്തുന്നതു്. വ്യവഹാരഭാഷയെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ അകത്തളത്തിലേക്കു കൈപിടിച്ചുകയറ്റിയ മിഷണറിമാർക്കു കൃതാർത്ഥതയ്ക്കു് അവകാശമുണ്ടു്!

9. 11. 1 മതദൂഷണസാഹിത്യം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന അവിസ്മരണീയങ്ങളായ രണ്ടു കൃതികളാണു് 'വജ്രസൂചിയും' 'നളചരിത സാരശോധന'യും. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കൃതികളുടെ പട്ടികയിൽ ഇവയുടെ പേരുകൾ കാണാം. അശ്വഘോഷന്റെ 'വജ്രസൂചി'ക്കു[84] 1851–ൽ ഗുണ്ടർട്ടു് സായ്പു തയ്യാറാക്കിയ വ്യാഖ്യാനമാണു് ഒന്നാമത്തേതു്. തുടക്കം:

'ജഗൽഗുരുവാകുന്ന മഞ്ജുഘോഷനെ വാക്കായ ചെതസ്സുകളെകൊണ്ടു് നമസ്കരിച്ചിട്ടു് അശ്വഘോഷനായ ഞാൻ ശാസ്ത്രമതത്തെ അനുസരിച്ചു് വജ്രസൂചിയെ സൂത്രീകരിക്കുന്നെൻ.'

കൃതിയുടെ മുഖ്യപ്രമേയം ജാതിധ്വംസനമാണല്ലോ. ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലെത്തുമ്പോൾ ഗുണ്ടർട്ടു് ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്റെ വൈകല്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നു് ദൈവപുത്രരാകാൻ എല്ലാവരെയും ക്ഷണിക്കയുംചെയ്യുന്നു. സമാപനഭാഗം:

'ദൈവം ബ്രാഹ്മണരൊളം അഹംഭാവം ഉള്ളവനല്ല. വിനയമുള്ളവരൊടു വിനയമുള്ളവനത്രെ. തന്നൊടു് ഇണങ്ങുന്നവരൊടു കെവലം ഇണങ്ങും. അതുകൊണ്ടു് ഇതിനെ വായിക്കുന്ന യാതൊരു ജാതിക്കാരായുള്ളോരെ പുനർജന്മത്താലെ സത്യപ്രകാരം ദ്വിജരാ

---

84 വജ്രസൂചിയുടെ 1861–ലെ പതിപ്പു് ലണ്ടൻ ഇന്ത്യാ ആഫീസു് ലൈബ്രറിയിലുള്ളതായി മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ (19444) കാണുന്നു. 1851–ൽ അച്ചടിച്ച കോപ്പി ടൂബിങ്ങനിലുണ്ടു്. അതിൽനിന്നാണു് ഉദ്ധരണി. വജ്രസൂചി അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട കാലത്തു ഹൈന്ദവ സമുദായത്തിലെ മേലാളരെ ഏറെ ചൊടിപ്പിച്ചു എന്നു ജ്ഞാനോദയ(1880)ത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. 19. 4. 2 കാണുക.

വജ്രസൂചി

ഗുണ്ടർട്ട് രചിച്ച 'വജ്രസൂചി'(1851)യുടെ ആദ്യ പേജ്

യി ചമവാൻ നൊക്കുവിൻ. ദൈവാത്മാവിനാൽ വീണ്ടും ജനിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു ചൊദിച്ചു താമസിയാതെ വഴിതിരിഞ്ഞു കൊംവിൻ. യെശുനാമത്തിൽ ദൈവത്തൊടു യാചിപ്പിൻ. എന്നാൽ, അവൻ നിങ്ങൾക്കു വാത്സല്യമുള്ള പിതാവും നിങ്ങൾ അവന്നു പ്രിയമക്കളും ആയ് ഭവിക്കും. സത്യം.'

9. 11. 2 ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മതേതരഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടികയിലാണു് എ. ഡി. ഹരിശർമ 'നളചരിതസാരശോധന'യ്ക്കു സ്ഥാനം നൽകിയതു്. നളചരിതസാരശോധന തത്സംബന്ധമായ ഹൈന്ദവകഥയെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതീട്ടുള്ളതാണു് എന്നു് ഉള്ളൂർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. 1867–ൽ മംഗലാപുരത്തു് അച്ചടിച്ചതും ഇപ്പോൾ മദിരാശി ആർക്കൈവ്സിൽ കാണാവുന്നതുമായ പകർപ്പിനെ ആധാരമാക്കി 'മലയാളഗ്രന്ഥസൂചി' നൽകുന്ന വിവരണമാണു് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യം: 'ഒരു നായരും ഗുരുവുമായുള്ള സംഭാഷണരൂപത്തിൽ രചിച്ച കൃതി. നളചരിതത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളെടുത്തു് ദേവാദികളെ അപ്രാമാണ്യരാക്കി ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന കൃതി.' ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, 'ഗുണ്ടർട്ടു് നളചരിതസാരശോധന' എന്നൊരു പുസ്തകം രചിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലവീക്ഷണത്തിന്റെ തെളിവായെടുക്കാം എന്നു പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻ നായർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു് തെറ്റുദ്ധാരണമൂലമാണെന്നു വ്യക്തമാകും.[85]

9. 12. 1 അജ്ഞാനകുഠാരം, ക്രിസ്തീയ ബിംബാർച്ചികം ഇരുവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം എന്നിങ്ങനെ ഹിന്ദുമതത്തെ അപവദിക്കുന്ന അനേകം കൃതികൾ അക്കാലത്തു് എഴുതി അച്ചടിപ്പിക്കയുണ്ടായി. അടുത്തകാലത്തു് ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയുടെ ഹസ്തരേഖാലയത്തിൽ 'ദുഷിപർവം' എന്നൊരു കവിതാഗ്രന്ഥം കാണുകയുണ്ടായി. ഹിന്ദുമതത്തെ മൊത്തത്തിലും ഹിന്ദുമതത്തിലെ ദേവീദേവന്മാരെ പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം പേരെടുത്തു പറഞ്ഞും അധിക്ഷേപിക്കുന്നതാണു് ആ കൃതി. അതിൽ കേരളത്തിലെ മരുമക്കത്തായത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഭാഗം:

'കണ്ടാൽ കൺകഴുകണം ബ്രാഹ്മണ നീചന്മാരെ
ഭൂമിയിൽ സർവെശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ച ജനങ്ങളിൽ
ആ മഹാദുഷ്ടരൊളം കഷ്ടമില്ലൊരുവനും.
അവർക്കു പതിവ്രതവെണമുന്നുണ്ടതാനും
അവർക്കു മക്കത്തായന്യായമായ് നടക്കുന്നു.

85 ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടു് പു. 90
കേരള സാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം നാലു്, പു. 162
മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചി, വാല്യം രണ്ടു്, പു. 178
പുനരാലോചന, പു. 162

നിങ്ങടെ വധുക്കളെ അവർക്കു പുണരുവാൻ
നിങ്ങൾക്കു മരുമക്കത്തായവും കല്പിച്ചവർ.
നിങ്ങൾ ദെഹദണ്ഡംചെയ്യണ്ടാക്കും ദ്രവ്യമെല്ലാം
നിങ്ങളന്തണർക്കു കൊടുത്താൽ ഗുണംപൊലും.
ദെവനു പൂജിപ്പാനുമവർക്കെയാവുപൊലും
ദെവനു കൊടുക്കുന്ന ദ്രവ്യവുമവർക്കെല്ലൊ.
സർവതും ചിന്തിച്ചാൽ നിങ്ങളാലുണ്ടാകുന്ന
സർവസമ്പത്തും നിങ്ങളവർക്കു കൊടുക്കുന്നു
എന്നതുതന്നെ പൊരാ നിങ്ങടെ വധുക്കളെ
രണ്ടെയുമവർക്കുണ്ടു വെണമെന്നല്ലൊ ന്യായം.

അവർക്കു ഗുണം വെണമെന്നതൊ ന്യൂനമെല്ലൊ
അവരും ധർമമായി നിങ്ങൾക്കു തരാമല്ലൊ.
നിങ്ങടെ വധുക്കളെയവർക്കു വെണമെങ്കിൽ
നിങ്ങൾക്കുമവരുടെയൊഷിയെ നൽകാമെല്ലൊ.
തന്റെ നാടതുംവെണം മറുനാടതും വെണം
തന്റെ നാടതിലാർക്കും പൊയ്ക്കൂടാ വഴിപൊലും
പരസ്ത്രീ നിങ്ങൾക്കാക്കി കുലസ്ത്രീയവർക്കാക്കി
പരസ്ത്രീകളെകൂടെയവർക്കു വെണംതാനും.

എന്നാലന്തണസുതർ പരസ്ത്രീ പെറുണ്ടായാൽ
തനയന്മാരെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കും പിതാക്കന്മാർ.
മക്കളും ഭാര്യ ഭക്ഷ്യം നൽകിയാൽ തിന്നുകൂടാ
മക്കളെയുണ്ടാക്കാമൊ ഭാര്യയെ പുണരാമൊ
ഇങ്ങനെയുള്ള ന്യായം കല്പിച്ചൊ സർവെശ്വരൻ
എങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കിതു നെരുന്നു ധരിച്ചീത.'

9. 13. 1 കേരളത്തിലെ മതവിശ്വാസങ്ങളെയും സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളെയും നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്ന മതദൂഷണസാഹിത്യത്തിന്റെ മൗലികസ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കാൻ ഉദ്ധൃതഭാഗം മതിയാകും. ജനങ്ങളെ ബോധവൽക്കരിക്കാൻ മിഷണറിമാർ നടത്തിയ ഈ പരിശ്രമം കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യനവോത്ഥാനത്തെ എങ്ങനെ എത്രത്തോളം സഹായിച്ചു എന്നു സാമൂഹ്യ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു പഠിക്കാവുന്നതാണു്. 'ഇന്ദുലേഖ'യിലും മറ്റും പൂർണവികാസം പ്രാപിച്ചു നിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യ അമർഷം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ മതദൂഷണസാഹിത്യം നല്ല പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

9. 14. 1 മതദൂഷണസാഹിത്യം സൃഷ്ടിച്ച ആഘാത പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യാൻ സ്ഥലപരിമിതിമൂലം ഇവിടെ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. എങ്കിലും, ഭാഷാപുരോഗതിയെ ബാധിച്ച ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ദിങ്മാത്രമായി സൂചിപ്പിക്കാം.

9. 14. 2 മിഷണറിമാരുടെ കടന്നാക്രമണം നിശ്ശബ്ദരായി കണ്ടിരിക്കാൻ എല്ലാ ഹിന്ദുക്കളും തയ്യാറായില്ല. പാണ്ഡിത്യവും സാമ്പത്തികശേഷിയുമുള്ളവർ സഹകരിച്ച് ഹിന്ദുമതതത്ത്വങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്ന ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. അവയുടെ പ്രചോദനവും ഉള്ളടക്കവും 1880–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ജ്ഞാനോദയം' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുര ഉദ്ധരിച്ചു വ്യക്തമാക്കാം:

'സർവേശ്വരനായ പരമശിവൻ അരുളിചെയ്ത വെദങ്ങളാൽ ഉണർത്തപ്പെടുന്ന ഹിന്തുമാർഗംതന്നെ സത്യമാർഗമാകുന്നു. ഈ ഹിന്ദുമതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന നമ്മുടെ മലയാളത്തിലും മറും ചില അജ്ഞാനികളും പ്രവെശിച്ച ഹിന്തുമതത്തെ സ്പഷ്ടമായി കാണിക്കുന്ന വെദാഗമ ശാസ്ത്രപുരാണ ഇതിഹാസങ്ങളെ അല്പമെങ്കിലും അറിയാതെയും തങ്ങളുടെ കുത്സിതമതത്തെ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ ദ്രവ്യം കിട്ടുവാൻ മാർഗമായിരിക്കുന്നതകൊണ്ടും ഈ ഹിന്തുമതത്തെ വാക്കുകൊണ്ടും 'വജ്രസൂചി' മുതലായ പല പുസ്തകങ്ങളെകൊണ്ടും, അന്യായമായി ദൂഷിച്ചുവരുന്നു.

നമ്മുടെ വെദാഗമ ശാസ്ത്രപുരാണ ഇതിഹാസങ്ങളെ അല്പമെങ്കിലും അറിയാത്തവരും ആ അജ്ഞാനികളുടെ മതശാസ്ത്രത്തെ മുഴുവനും പഠിക്കാത്തവരും തർക്കന്യായശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിചയമില്ലാത്തവരുമായ ചില ജനങ്ങളും ആ ദൂഷണങ്ങളൊക്കുമെന്ന പരിഭ്രമിച്ച കുത്സിതമത പടുകുഴിയിൽ വീണു കെട്ടുപൊകുന്നു.

അതിനെ കണ്ട മനസ്സലിഞ്ഞ ഹിന്തുമതത്തിന്മെൽ ആ അജ്ഞാനികളാലാരൊപിക്കപ്പെടുന്ന ദൂഷണംകൊണ്ട ഒരുവരും കെട്ടുപൊകാതെ ഹിന്തുമാർഗത്തെതന്നെ ആചരിച്ച ഉജ്ജീവിപ്പാനായിട്ട ആ ദൂഷണങ്ങളെ ഒക്കെയും ന്യായമായിതന്നെ കളഞ്ഞു യഥാർത്ഥമായുള്ള അറിവിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനോദയം എന്ന ഈ പ്രബന്ധത്തെ പരമകാരുണികരായ പരമശിവന്റെ ദിവ്യപ്രസാദത്താൽതന്നെ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.'

9. 14. 3 ഈ വിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനുണ്ടായിരുന്ന വികാരാവേശം പ്രകടമാക്കുന്ന കൗതുകകരമായ ഒരു കുറിപ്പ് ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലുള്ളതുകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

'പ്രിയ ജനങ്ങളെ ഈ പുസ്തകത്തെ വായിച്ചതിന്റെ ശെഷം ഇതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ ഇനിയും അധിക വിസ്താരമായി അറിയെണമെന്ന താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നല്ലെപ്പുള്ളിയിൽ രാ. രാ. ചെണ്ടത്ത മന്ദാടിയാരടുക്കൽ വന്ന എന്നെ മുഖതാവിൽ

കണ്ട ചൊദിച്ചറിഞ്ഞ കൊള്ളണം—എന്ന അഷ്ടാവധാനി മത ഖണ്ഡന വെങ്കിടഗിരി ശാസ്ത്രികൾ'.[86]

ആശയപുഷ്ടിയുള്ള ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കി ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ ഗദ്യകൃതികൾ രചിക്കാൻ സമൂഹത്തിലെ മേലാളരെ മതദൂഷണസാഹിത്യം പ്രകോപിപ്പിച്ചു എന്നാണ് ഇത്തരം രചനകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഇത്തരം വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലൂടെ മലയാളഗദ്യം ഉൾക്കരുത്തും മൂർച്ചയും കണിശവും നേടി വളർന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

9. 15. 1 ഹിന്ദുമതതത്ത്വങ്ങൾ മിഷണറിമാരുടെ നിരന്തര വിമർശനത്തിനു പാത്രമായപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും ജനങ്ങൾക്ക്, വിശിഷ്യ എഴുത്തും വായനയും വശമായിരുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങളിൽ താല്പര്യം വർദ്ധിച്ചു. മലബാർ പ്രദേശത്ത് ഇക്കാര്യത്തിൽ വമ്പിച്ച ഉണർവുണ്ടായി. 1862–ൽ 'മഹാഭാരത'വും 1869–ൽ 'രാമായണ'വും കോഴിക്കോട്ട് അച്ചടിച്ചു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പല പതിപ്പുകളുണ്ടായി. കോഴിക്കോട് വിദ്യാവിലാസം, തലശ്ശേരി വിദ്യാർത്ഥി സന്താനം, കൊച്ചി സെന്തോമാസ, കൊച്ചി കേരളമിത്രം എന്നിവിടങ്ങളിൽ അച്ചടിച്ച ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങളുടെ പകർപ്പുകൾ ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലാ ലൈബ്രറിയിലും ലണ്ടൻ ഇന്ത്യാ ആഫീസ് ലൈബ്രറിയിലും കാണാവുന്നതാണ്. മലബാർ പ്രദേശത്തുള്ളവരാണ് ഇത്തരം സംരംഭങ്ങളിൽ മുന്നിട്ടു നിന്നിരുന്നതു് എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

9. 16. 1 സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാർ മതനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മതവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. അവർ കേരളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ഇവിടത്തെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളിൽ ഒരു പ്രബലവിഭാഗവും യൂറോപ്യൻ സമ്പർക്കത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചവരും കത്തോലിക്കമതാനുയായികളായി വർത്തിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു കണ്ടതു്. മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളിൽ റോമുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞിരുന്നവരെ സഹായിക്കാനാണ് മിഷണറിമാരെ റസിഡൻറ് മൺറോ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ക്ഷണിച്ചതു് എന്ന കാര്യം ഓർക്കുമല്ലോ, പാശ്ചാത്യരായ കത്തോലിക്കമിഷണറിമാരും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു മിഷണറിമാരും യൂറോപ്പിൽ അവർ വച്ചു പുലർത്തിയിരുന്ന പകയും വിദ്വേഷവും ഇവിടെ തങ്ങളുടെ സ്വാധീനമേഖലയിൽ വന്ന

---

86 ലിപിവ്യവസ്ഥയിൽ മിഷണറിമാരുടെ കൃതികളിലുള്ള അവ്യവസ്ഥകൾ ഇതിലും കാണാം. ദീർഘമായ ഒകാരത്തിന്റെ ഉപലിപികൾ പകരം അങ്ങിങ്ങു ഹ്രസ്വമായ ഒകാരത്തിന്റെ ഉപലിപി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. 'ഈ'യുടെ ലിപി രണ്ടു തരത്തിലുണ്ട്: ഈ, ൈ.

ക്രിസ്ത്യാനികളിലേക്കു കുത്തിവച്ചു. കേരളക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒന്നിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ വെള്ളക്കാർ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നതു വർത്തമാനപ്പുസ്തകം വായിച്ചാൽ ആർക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെടും. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മെനേസിസ് മെത്രാപ്പോലീത്തമുതൽ മിക്ക പാശ്ചാത്യ മിഷണറിമാരും കേരളക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിലെ ഭിന്നത വളർത്തുകയും നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജനകീയാഭിലാഷങ്ങളെ അടിച്ചമർത്താൻ ഇവിടത്തെ ദുർബലരായ ഭരണാധികാരികളെ ഉപയോഗിക്കയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യങ്ങളും ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചതു് ഇതോടനുബന്ധിച്ചും കുറെയേറെ മതദ്വേഷണസാഹിത്യം മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു് എന്നു സൂചിപ്പിക്കാനാണു്. 1846–ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽ മനോഹരമായി അച്ചടിച്ച ലഘുഗ്രന്ഥമാണു് 'മാർപ്പാപ്പ'. കത്തോലിക്കരുടെ മതാദ്ധ്യക്ഷനായ മാർപ്പാപ്പയെക്കുറിച്ചു ലേഖകൻ എഴുതുന്നു:

> 'പാപ്പാ വേദപുസ്തകം വായിച്ചുകൂടാ എന്നു വിലക്കുകയും രണ്ടാമത്തെ കല്പന എടുത്തുകളകയും വിവാഹംചെയ്വാൻ വിരോധിക്കയും ആഹാരങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിപ്പാൻ കല്പിക്കയും, തന്നെ അനുസരിക്കാത്ത എല്ലാവരെയും ശപിക്കയുംചെയ്യുന്നു. അവൻ മശിഹായിങ്കൽനിന്നു മനുഷ്യരെ അകറ്റികൊണ്ടുപോകുന്നു. അവൻ അവരെ ആശ്രയിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതു ഉപായങ്ങളിലും മരിച്ചുപോയ പുണ്യവാളന്മാരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളിലും ബെസ്സുർക്കാനായിലും എല്ലാറ്റിലും പ്രധാനമായിട്ടു പട്ടക്കാക്കു കൊടുക്കുന്ന ദ്രവ്യത്തിലും ആകുന്നു എന്നതന്നെയുമല്ല, ദ്രവ്യം വേണം ദ്രവ്യം ദ്രവ്യം അല്ലാഞ്ഞാൽ ഉപായങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും ബെസ്പൂർക്കാനായും തന്നെയും രക്ഷിക്കയില്ല എന്നു പാപ്പാ പറയുന്നു.
>
> അന്തിക്രിസ്തു ഇവനാകുന്നു. മശിഹായുടെ രക്തം സകല പാപത്തിൽനിന്നും ശുദ്ധമാക്കുന്നു എന്നുള്ള ഉപദേശത്തെ മറച്ചുകളഞ്ഞ മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നവൻ ഇവൻതന്നെ...വായനക്കാരാ ഈ എഴുതിയതു ദൂഷണമെങ്കിൽ ഇനിക്കു ഹാ കഷ്ടം. എന്നാൽ, ഇതു ദൈവത്തിന്റെ സത്യോപദേശം ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുവരുന്ന പാപ്പാമാർഗക്കാർക്കു ഹാ കഷ്ടം.'

9. 16. 2 റോമൻകത്തോലിക്കമതവും ഹിന്ദുമതവും ഒരേ നിലയിൽ വർജ്യങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരു മതദ്വേഷണഗ്രന്ഥമാണു് 'ഇന്ദുമാർഗത്തിന്നും റോമമാർഗത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം.' 1857–ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അമ്പത്തിരണ്ടു പുറമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം തിളക്കമേറിയ ഗദ്യശൈലികൊണ്ടു ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. ജെ. ജി. ബൈയ്ററ്റ്ലറാണു് കർത്താവു്. ഗ്രന്ഥരചനാലക്ഷ്യം വിശദീകരിക്കുന്ന ഖണ്ഡിക ഉദ്ധരിക്കാം:

'റോമാമാർഗംതന്നെ സത്യവേദമാർഗം എന്ന പറകയും ദൈവ വേദത്തെ ജനങ്ങൾക്ക കൊടുക്കാതെയും അതിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ അതിനെ വായിക്കുന്നവരെ പതിതർ എന്ന പറഞ്ഞ നിന്ദിച്ച പാപ്പാടെ കല്പനകളെ ദൈവകല്പനകളായിട്ട സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യവരുന്ന. ആത്മാവാകുന്ന ദൈവത്തെ ആത്മാവിലും സത്യ ത്തിലും വന്ദിക്കെണ്ടതായിരിക്കുമ്പോൾ റോമക്കാർ സ്വരൂപ വന്ദനകൊണ്ടും കർമാചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും വ്യാജപ്പുതുമകൾകൊ ണ്ടും കള്ളക്കഥകൾകൊണ്ടും തങ്ങളുടെ മാഗ്ഗത്തെ നിലനിറുത്തുന്ന. ആകയാൽ റോമാമാർഗം ഇന്ദുമാർഗത്തൊട ചേർന്നിരിക്കുന്ന എന്ന കാണിപ്പാനായി ഈ പുസ്തകം എഴുതപ്പെട്ട.'

9. 17. 1 റവ. ജെ. ജി. ബൈയ്റ്റ്ലറുടെ മറെറാരു ലഘു ഗ്രന്ഥമാണ് 'മോക്ഷമാർഗം'. 1859–ൽ കോട്ടയത്തു് അച്ചടിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് മാന്നാനത്തും ടുബിങ്ങനിലും ഉണ്ട്. രണ്ടാം പതി പ്പിൽ മൂവായിരംകോപ്പി അച്ചടിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. 1868–ൽ 'രക്ഷാമാർഗം' എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം ഇദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീ കരിച്ചതായി 'മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചി'യിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ബ്രിട്ടീ ഷ് മ്യൂസിയത്തിലുള്ള ആ ഗ്രന്ഥം 'മോക്ഷമാഗ്ഗ'ത്തിന്റെ മറെറാരു പതിപ്പാണോ എന്ന നിശ്ചയമില്ല.

മതദൂഷണസാഹിത്യത്തിലൂടെ മലയാള ഗദ്യശൈലിക്കു കൈ വന്ന സൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തമനിദർശനമാണ് 'മോക്ഷമാർഗം'. 'ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുശിവന്മാരെ'ക്കുറിച്ചുള്ള ഒന്നാംഅദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നു്:

'സത്യദൈവം ഏകനാകുന്ന. അവൻ അല്ലാതെ വേറെ ദൈവങ്ങൾ ഇല്ല. ആ സത്യദൈവത്തെ അറിയുന്നത പ്രധാന ആവശ്യംതന്നെ അവന്റെ കൃപയെ ലഭിക്കുന്നത സ്വർഗഭാഗ്യമല്ലൊ. ഒരു ദൈവം മാത്രം ഉണ്ടെന്നുള്ള സത്യത്തെ നിങ്ങൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞ അനേക ദൈവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള അബദ്ധത്തെ വിശ്വസിച്ച അവയെ തൊഴത സേവിച്ച വരുന്നത പ്രസിദ്ധമല്ലൊ. എന്നാൽ, ദൈവം ഏകനത്രെ എന്ന വിചാരിയാതെ അനേക ദൈവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന പറയുന്നത വ്യാജമല്ലയൊ? സാക്ഷാൽ ദൈവത്തെ തള്ളി, ഇല്ലാ ത്ത ദൈവങ്ങളെ വന്ദിക്കുന്നത മഹാപാപം അല്ലയൊ? ദൈവങ്ങ ളില്ലാത്തവരിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത അളവില്ലാത്ത അജ്ഞാനം തന്നെ. നിങ്ങൾ ഇതിനെ താല്പര്യമായി വിചാരിക്കേണ്ടതിന ദൈവം മനസ്സു വരുത്തി തരുമാറാകട്ടെ. പക്ഷേ സത്യദൈവം ഒരുവൻ മാത്രമെ ഉള്ള. ആ ദൈവം ഞങ്ങൾ വന്ദിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാവു തന്നെ എന്ന നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. സാഹസം വേണ്ടാ.[87]

87 'മതദൂഷണസാഹിത്യ'ത്തെക്കുറിച്ചു മിഷണറിമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന കാഴ്ചപ്പാടു് മോക്ഷമാർഗത്തിന്റെ 'തലവാചക'ത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം: 'ഹേ, സഹോദരന്മാരേ, ഈ പുസ്തകത്തിൽ അറിയിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ തർക്കി ക്കുന്നതിനായിട്ടും നിങ്ങളെ ദൂഷിക്കുന്നതിനായിട്ടും പറയുന്നത എന്ന ഒരു നാളും

9. 18. 1 ഉപപാദനം എന്ന നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതും യുക്തികൊണ്ട് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച സ്വമതം സ്ഥാപിക്കുന്നതുമായ സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനശൈലി മതദൂഷണസാഹിത്യത്തിലൂടെ മലയാളത്തിൽ പൂർണവികാസം പ്രാപിച്ചു. സാധക ബാധക യുക്തികൊണ്ട് അണിനിരത്തിയുള്ള ബലാബല വിചാരണ ഗദ്യത്തിലൂടെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ മലയാളഗദ്യം പക്വതനേടി. വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ സ്വാഭിപ്രായം സാഹസികമായി വെട്ടിത്തുറന്നെഴുതിയ മിഷണറിമാരുടെ സ്വപ്രത്യയ സ്ഥൈര്യം പദ്യത്തിന്റെ വാലിൽ തൂങ്ങി കഴഞ്ഞാടി നടന്നിരുന്ന മലയാളഗദ്യത്തിനു പൗരുഷം പ്രദാനംചെയ്തു. ചുരുക്കത്തിൽ, ലളിതവും സരളവും പ്രസന്നവുമായി ഒഴുകിയ മിഷണറിഗദ്യം ശാലീനസൗമ്യഭാവങ്ങൾകൊണ്ട് ധാരാവാഹിയും വ്യവഹാരഭാഷാ സമ്പർക്കംകൊണ്ട് ഊർജസ്വലവും ആശയക്കുരുത്തുകൊണ്ട് അവഗാഹിയുമായിത്തീർന്നു. മലയാള സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ഔചിത്യഭാസുരമായ യോഗംകൊണ്ട് ജെ. ജി. ബൈയ്ൻലറെപ്പോലുള്ളവരുടെ ഭാഷാശൈലി മാധുര്യമാർജിച്ചെങ്കിലും മിഷണറിഗദ്യം പൊതുവേ വിരസമായിരുന്നു. വൈചിത്ര്യം, ജീവിതഗന്ധം, ഫലിതം എന്നിവകൊണ്ട് ഉണ്ടാകേണ്ട ഉജ്ജ്വലതയും രസനീയതയും മിഷണറിഗദ്യത്തിനു പകർന്നുകൊടുത്തതു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലെ സർഗാത്മകരചനകളാണ്. മിഷണറിമാർ പരിപോഷിപ്പിച്ച ജനകീയഗദ്യശൈലി പൂർണവളർച്ച പ്രാപിച്ചു സർവാദൃതയായിത്തീർന്നതോ ഒ. ചന്തുമേനോന്റെ 'ഇന്ദുലേഖ'യിലും! പ്രഥമ ശ്രവണത്തിൽ വിചിത്രമായിത്തോന്നുന്ന ഈ വസ്തുത പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ ഭംഗിയായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നു ഒരു ചെറിയ ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

'പാതിരിസാഹിത്യത്തിന്റെയും ക്രിസ്ത്യീയമത സാഹിത്യയത്നങ്ങളുടെയും ഊന്നുവടിയിൽ പിടിച്ചു വേച്ചുവേച്ചു നടന്നു അവസാനം സർഗപരമായ സാഹിത്യസൃഷ്ടിയിലേക്കു അതു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടോടെ വളർന്നു വികസിച്ചു. അഥവാ കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനം അന്നോടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പൂക്കളെ വിരിയിക്കാൻമാത്രം വളരുന്നു. അതിലാദ്യത്തെ പുഷ്പമാണ് ചന്തുമേനോൻ.'[88] ലക്ഷണയുക്തമായ പ്രഥമ മലയാള നോവൽ എന്ന

വിചാരിക്കരുതെ. നിങ്ങടെ വ്യാജത്തെ വ്യാജമെന്ന കണ്ടെത്തള്ളിക്കളകയും സത്യത്തെ സത്യമെന്ന അറിഞ്ഞ ചേർന്ന കൊള്ളുകയുംചെയ്യണമെന്ന അല്ലാതെ നമുക്ക തർക്കിക്കുന്നതിനും നിന്ദിക്കുന്നതിനും മനസ്സില്ല. ആകയാൽ നാം അറിയിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ മനോദുഃഖത്തോടല്ല സ്നേഹത്തോടെ കേൾക്കണമെന്നും സത്യമുള്ള വെളിച്ചം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവെശിക്കെണമെന്നും അതെ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നത. അതിന ദൈവം കൃപ ചെയ്യുമാറാകട്ടെ.'

88 പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ, ചന്തുമേനോൻ—ഒരു പഠനം, എൻ. ബി. എസ്., 1977, പു. 86

ബഹുമതി 'ഇന്ദുലേഖ'യ്ക്കു് അവകാശപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും അതിനു മുമ്പും മലയാളത്തിൽ ആഖ്യായികകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അത്തരം ചില കൃതികളെക്കുറിച്ചു് ഇനി എഴുതാം.

9. 19. 1 1866–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസിന്റെ 'ആഢംമാറാട്ട'മാണു് മലയാളത്തിലെ പ്രഥമ നോവൽ എന്നു് ഡോ. പി. ജെ. തോമസ് എഴുതുന്നു. മഹാകവി ഉള്ളൂർ, ഡോ. കെ. എം. ജോർജ് തുടങ്ങിയവരും[89] ഇതേ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ 'ആഢംമാറാട്ടം' നോവലല്ല, മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ നാടകമാണു് —ഷേക്സ്പീയറുടെ 'കോമഡി ഒഫ് എറേഴ്സ്' എന്ന നാടകത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര ഗദ്യവിവർത്തനം.

> 'ഒന്നേകാൽ നൂറ്റാണ്ടു് മുമ്പു് ഒരു ഷേക്സ്പീയർകൃതി ഇത്രയും സ്പഷ്ടവും സുന്ദരവുമായ രീതിയിൽ ആശയാനുവാദംചെയ്യാൻ ഒരു മലയാളിക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നതു് വളരെ അഭിമാനകരമാണു്'

എന്നു് പ്രൊഫ. ഗ്രഹ്മൻനായർ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഷേക്സ്പീയറുടെ 'കോമഡി ഒഫ് എറേഴ്സ്' ഹാസ്യപ്രചുരമായ കൃതിയാണു്. അതിന്റെ നർമവും മർമവും വിടാതെ തർജമ നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പീയറുടെ ലോകവും മലയാളിയുടെ ലോകവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മനസ്സിരുത്തി പഠിച്ച ഭാവകേന്ദ്രീകൃതമായ സാംസ്കാരിക തർജമയാണു് നടത്തിയതു്. Slave, fond fools എന്നീ പദങ്ങളെ യഥാക്രമം ഇരപ്പാളി, പൊട്ടിപ്പെണ്ണുങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ തർജമചെയ്തതുമാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആംഗലഭാഷാ പാണ്ഡിത്യവും മലയാളഭാഷാ മർമജ്ഞതയും സഹൃദയത്വവും ബോദ്ധ്യമാകും. ചില ഭാഗങ്ങൾ തെല്ലൊന്നു ചുരുക്കിയും മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങൾ അല്പമൊന്നു വിടർത്തിയും അദ്ദേഹം തർജമചെയ്തിരിക്കുന്നു. പരിഭാഷാപ്രതീതിയോ അത്ഥശങ്കയോ ഉളവാക്കാത്ത തർജമശൈലിയും നാടകീയ മമ്മങ്ങളനുസരിച്ചു മലയാളഭാഷ പ്രകടമാക്കുന്ന രീതിഭേദവും ഗ്രഹിക്കാൻ ഏതാനും സംഭാഷണങ്ങൾ അവയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് മൂലവും ഇവിടെ ചേർക്കാം.

> 'സൈറാക്യൂസിലെ ആൻറിപ്പൊലസ്സു: മതി മതി ഡ്രോമിയോ. കളിക്കിപ്പോൾ ഒരു തക്ക സമയമല്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലയോ? അതു് ഇനി വേറൊരു സമയത്തേക്കു വെച്ചുകൊള്ളുക. ഞാൻ നിന്റെ പക്കൽ തന്ന ആ പൊൻനാണയങ്ങൾ എവിടെ?
>
> എപ്പെസൂസിലെ ഡ്രോമിയോ: എന്റെ പക്കലോ? എന്റെ കൈയിലെങ്ങും നിങ്ങൾ പൊൻനാണയങ്ങൾ തന്നിട്ടില്ല.

---

89 Dr. K. M. George, Western Influence on Malayalam Language and Literature, Sahitya Akademy, New Delhi, 1972
കേരള സാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം നാല്, പുറം. 154.

സൈറാക്യൂസിലെ ആൻറിഫൊലസ്സ്: എടാ തെമ്മാടി നിൻെറ വികൃതികൾ മതിയാക്കിയുംവെച്ച ഞാൻ നിന്നെ ഏല്പിച്ചതു് എവിടെക്കൊണ്ടുപോയിക്കളഞ്ഞെന്നു പറക.

എഫ്സൂസിലെ ഡ്രോമിയോ: ഞാൻ ഏറുകൊണ്ടുവന്നതു നിങ്ങളെ കമ്പോളത്തിൽനിന്നു വിളിച്ചു തീൻതിന്മാൻ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതിനാണു്. കൊച്ചമ്മയും അനുജത്തിയും നിങ്ങൾക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു.

സൈറാക്യൂസിലെ ആൻറിഫൊലസ്സ്: നീ എൻെറ പണം ഇന്നിടത്തു വച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ ഇനിയും കളിവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്നാൽ നീ മേടിക്കും കേട്ടോ. ഞാൻ തന്ന ആ ആയിരം അറബിക്കാശു എവിടെ?

എഫ്സൂസിലെ ഡ്രോമിയോ: ആയിരം അറബിക്കാച്ചോ! നിങ്ങളുടേതിൽ ചിലതു് എൻെറ ചെള്ളയ്ക്കും കൊച്ചമ്മ തന്നിട്ടുള്ള കാച്ചുകളിൽ ചിലതു് എൻെറ പുറത്തും കിടപ്പുണ്ടു്. എന്നാൽ, രണ്ടുവകയും ഒന്നിച്ചുകൂട്ടിയാലും ഇപ്പോൾ ആയിരം തികെച്ചു കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവയെ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു തിരികെ തരാമെന്നു വന്നാൽ നിങ്ങൾ ക്ഷമയോടെ വാങ്ങിക്കൊള്ളുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

സൈറാക്യൂസിലെ ആൻറിഫൊലസ്സ്: നിൻെറ കൊച്ചമ്മ തന്നതോ? എടാ ഇരപ്പാളി നിനക്കു് ഏതാ കൊച്ചമ്മ?

എഫ്സൂസിലെ ഡ്രോമിയോ: ഫീനിക്സിൽ പാർത്തുവരുന്ന നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ. അല്ലാണ്ടാരാ എൻെറ കൊച്ചമ്മ.

സൈറാക്യൂസിലെ ആൻറിഫൊലസ്സ്: എന്തു്? ഞാൻ ആമ്മട്ടും വിലക്കിയാറെയും നീ ഈ കളിയും പരിഹാസവും മതിയാക്കുകയില്ലയോ? എന്നാൽ, ഇനി ഇതുകൂടെ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുകൊൾക.

എഫ്സൂസിലെ ഡ്രോമിയോ: അയ്യോ! അയ്യോ! കൊച്ചമ്മയെ ഓർത്തിട്ടു് ഇനിയും എന്നെത്തല്ലരുതെ. തല്ലു നിർത്തുകയില്ലെങ്കിൽ ഇനിയും ഞാൻ ഓടുകേ പാങ്ങുള്ളൂ.'[90]

ഇംഗ്ലീഷു് മൂലം:

Ant. S. Come, Dromio, come, these jests are out of season;
Reserve them till a merrier hour than this. Where is the gold
I gave in charge to thee?

Dro. E. To me, sir? Why, you gave no gold to me.

Ant. S. Come on, sir knave, have done your foolishness,
And tell me how thou hast dispos'd thy charge.

Dro. E. My charge was but to fetch you from the mart
Home to your house, the Phoenix, sir, to dinner.

90 കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസു്, ആംമാറാട്ടം, രണ്ടാം പതിപ്പു്, എൻ. ബി. എസ്., 1971, പു. 21–22.

My mistress and her sister stays for you.

Ant. S. Now, as I am a Christian, answer me
In what safe place you have bestow'd my money,
Or I shall break that merry sconce of yours, That stands on tricks when I am undispos'd.
Where is the thousand marks thou hadst of me?

Dro. E. I have some marks of yours upon my pate,
Some of my mistress' marks upon my shoulders,
But not a thousand marks between you both.
If I should pay your worship those again, Perchance you will not bear them patiently.

Ant. S. Thy mistress' marks! What mistress, slave, hast thou?

Dro. E. Your worship's wife, my mistress at the Phoenix;
She that doth fast till you come home to dinner,
And prays that you will hie you home to dinner.

Ant. S. What, wilt thou flout me thus unto my face,
Being forbid? There, take you that, sir knave. [*Beats him.*

Dro. E. What mean you, sir? For God's sake hold your hands!
Nay, an you will not, sir, I'll take my heels.[91]

9. 19. 2 ശ്ലോകങ്ങളും ഗാനങ്ങളും നാടകവേദിയെ അടക്കി ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഗദ്യത്തിൽ ഷേക്സ്പീയർനാടകം തർജമ ചെയ്യ കിട്ടിയെങ്കിലും ആ സൗഭാഗ്യം വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോജന പ്പെടുത്തി മുന്നോട്ടുപോകാൻ മലയാളികൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഉത്തമ ഗദ്യനാടകങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉദയംകൊള്ളാൻ പിന്നെയും പതിറ്റാ ണ്ടുകൾ വേണ്ടിവന്നു. ഈ ദുരവ്യാഗത്തെക്കുറിച്ചു് 'കലഹിനീദമനക' ത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ കണ്ടത്തിൽ വർഗീസുമാപ്പിള എഴുതുന്നു:

'ഇതിന്റെ (കലഹിനീദമനകത്തിന്റെ) ആവിർഭാവത്തിനു പത്തു മുപ്പതു കൊല്ലം മുമ്പു് ഈ ശേഖരത്തിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെടുന്ന Comedy of Errors എന്ന നാടകത്തെ 'ആൾമാറാട്ടം' എന്ന പേരോടുകൂടി കൊച്ചിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വന്ന പശ്ചിമതാരക എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആരംഭകർത്താവും ഒരു സര സനും ആയിരുന്ന കഴിഞ്ഞുപോയ കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ് അവർകളും തർജമചെയ്യ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അന്നു് സാഹിത്യശ്രദ്ധയുള്ള ആളുകൾ കേരളീയന്മാരിൽ വളരെ ചുരുക്ക മായിരുന്നതുകൊണ്ടും പുസ്തകം ഇപ്പോൾ എങ്ങും വിലയ്ക്കു കിട്ടാൻ

91 Shakespeare Complete Works, Quarter Centenary Edition, The English Library, Collins, 1965, P. 117–118.

ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആധുനികന്മാരിൽ അധികമാരും അതിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടിരിക്കയില്ല.'[92]

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ 'കലഹിനീദമനകം', 'എബ്രായക്കുട്ടി' എന്നീ ഉത്തമനാടകങ്ങൾക്കും 'ആംമാറാട്ട'ത്തിന്റെ ദുർഗതി തന്നെ ഉണ്ടായി എന്നതാണ് കൗതുകകരമായ ചരിത്രസത്യം. കാവ്യനാടകങ്ങളിൽ അതിരറ്റു ഭ്രമിക്കയും സംസ്കൃതനാടകസങ്കല്പത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായതൊന്നും ശ്രേഷ്ഠമല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന സഹൃദയലോകത്തെ നേർവഴിക്കു കൊണ്ടുവരാൻ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസിനോ വറുഗീസ്മാപ്പിളയ്ക്കോ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ, ഇന്നു പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ആ ക്രാന്തദർശികളുടെ സാഹസികോദ്യമത്തെ അത്ഭുതാദരങ്ങളോടുകൂടി മാത്രമേ നമുക്കു വീക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ.[93]

9. 20. 1 ഉദ്ഭവകാലം മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ നോവൽ 'ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കഥ'യാണ്. 'ഇന്ദ്യായിലെ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു പ്രയോജനത്തിനായിട്ടു ഒരു മദാമ്മ അവർകൾ എഴുതിയ ഇമ്പമായ ചരിത്രങ്ങൾ' എന്ന ശീർഷകത്തോടെ 1858–ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിൽനിന്നു ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മിസ്സിസ് കാതറിൻ ഹന്നാമുല്ലൻസ് 1852–ൽ ബംഗാളിയിൽ എഴുതിയ 'ഫുൽമണി ഒ കരുണാർ ബിബരൺ' എന്ന കൃതിയുടെ തർജമയാണിതു. റവ. ജോസഫ് പീറോണ് തർജമക്കാരൻ. 1853–ൽ മുല്ലൻസിന്റെ കൃതിക്കു 'ദി ഹിസ്റ്ററി ഒഫ് ഫുൽമണി ആൻഡ് കരുണ' എന്ന പേരിൽ ഇംഗ്ലീഷ് തർജമ ഉണ്ടായി. അതിൽനിന്നായിരിക്കണം പീറോന്റെ മലയാള തർജമ[94]. ഇക്കാലത്തുതന്നെ ആസാമീസ്, തെലുങ്ക്, മറാത്തി, കന്നഡ എന്നീ ഭാഷകളിലും മുല്ലൻസിന്റെ കൃതി തർജമചെയ്യപ്പെട്ടു.

9. 20. 2 പീറോന്റെ തർജമ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരാരും കണ്ടിട്ടില്ല. നൂറിത്തൊണ്ണൂറോ രണ്ടു പുറമുള്ള ഈ കൃതി

---

92 കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ കൃതികളും, എൻ. ബി. എസ്., 1977, പുറം 23.

93 കലഹിനീദമനകം (1893), എബ്രായക്കുട്ടി (1888) എന്നീ നാടകങ്ങളിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ കുറഞ്ഞുപോയി എന്നായിരുന്നു സി. പി. അച്യുതമേനോന്റെ ആക്ഷേപം! വിദ്യാവിനോദിനി, അഞ്ചാം വാല്യം, രണ്ടാം ലക്കം 1069. എന്നാൽ, വറുഗീസ്മാപ്പിള ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കി സ്വന്തം നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. 1890–ൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള ഒരു നാടക പഠനഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കയുംചെയ്തു.

94 ശാകുന്തളം തർജമ ഒന്നാമത്തെ മലയാള നാടകമായി പരിഗണിക്കുന്നവർ 'ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കഥ' ഒന്നാമത്തെ മലയാളനോവലായി അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും!

ഇന്ത്യായിലെ

സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക

പ്രയോജനത്തിനായിട്ട

ഒരു മദാമ്മ അവർകൾ

എഴുതിയ

ഇമ്പമായ ചരിത്രങ്ങൾ.

PHULMANI AND KARUNA

TRANSLATED BY THE

REV. JOSEPH PEET

MAVELICARA.

COTTAYAM: C. M. PRESS. 1858.

'ഫുൽമോനിയുടെ കഥ' ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ ടൈറ്റിൽ പേജ്

ജർമനിയിലെ ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിലുണ്ട്. 1884–ൽ ബാസൽമിഷൻകാർ ഇതേ ഗ്രന്ഥത്തിനു മറെറാരു തർജമ തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കുന്നു.[95] മലയാളത്തിലെ ലക്ഷണയുക്തമായ ആദ്യനോവൽ 'ഇന്ദുലേഖ' ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുപ്പത്തൊന്നു വർഷംമുമ്പ്, മലയാളത്തിലെ പ്രഥമനോവലായി പലരും പരിഗണിക്കുന്ന 'ഘാതകവധം' പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു പത്തൊമ്പതു വർഷംമുമ്പ്, ഇങ്ങനെയൊരു ആഖ്യായിക തർജമയായിട്ടാണെങ്കിലും മലയാളത്തിലുണ്ടായി എന്നതു കൗതുകവാർത്തയായിരിക്കുമല്ലോ.

9. 20. 3 ഒരു മിഷണറി രചനയുടെ എല്ലാ സവിശേഷതകളും ഈ ആഖ്യായികയിലുണ്ട്. പ്രചാരണാംശം ഒട്ടും കുറവല്ല. ശൈലി പ്രസാദമധുരമാണ്. കേരളവർമയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പാഠപുസ്തകസമിതി നിലവിൽവരുന്നതിനു ഒരു പതിറാണ്ടു മുമ്പു് ഊർജസ്വലമായ ഗദ്യശൈലി അച്ചടിയിലെത്തിയിരുന്നു എന്ന സത്യം ഈ ആഖ്യായിക തെളിച്ചുകാട്ടുന്നു. ഭാഷയിലും ഭാവത്തിലും ആഖ്യാനമാതൃകയിലും സമകാലിക സാഹിത്യാഭിരുചികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താതിരുന്ന ഈ കൃതി വിസ്മൃതമായിപ്പോയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഇന്നു്, പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ആ നോവൽ ശ്രദ്ധേയമായി അനുഭവപ്പെടും. ആഖ്യാനശൈലിയുടെ ഒഴുക്കും ലാളിത്യവും തെളിയിക്കാൻ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ട സ്ത്രീകളുടെ കഥ

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

വളരെകാലം മുമ്പെ ഇന്ദ്യായിൽ ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലത്ത പാർപ്പാനായിട്ട ഞാൻ പോയി. അവിടെ നിന്ന ഏകദേശം രണ്ട നാഴിക ദൂരെ ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമത്തിൽ പാർത്ത ചില നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുമായിട്ട ഇനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സഹവാസത്തെ കുറിച്ച ഞാൻ പിന്നീട പലപ്പോഴും സന്തോഷത്തോടെ വിചാരിക്കയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകമായിട്ട അവരിൽ ദൈവഭയമുള്ള ഒരു കുഡുംബക്കാരുടെ കാര്യം ഞാൻ ഇപ്പോഴും നല്ലവണ്ണം ഓർക്കുന്നു.

95 മലയാളനോവൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറാണ്ടിൽ, പു. 62. മൂലകൃതിയെക്കുറിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഖണ്ഡികയിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്കും മുഖ്യാവലംബം ഡോ. ജോർജ് ഇരുമ്പയത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥംതന്നെ.

അത മുഖാന്തരം എന്റെ സ്വന്ത വിശ്വാസം ബലപ്പെട്ടുകയും, സുവി ശേഷത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യത്തെയും ഇനിക്കുള്ള മുറയെയും ഞാൻ പ ഠിക്കയും ചെയ്തതകൂടാതെ, നാം കണ്ട പഠിക്കുന്നതിനായിട്ട ശ്രദ്ധമുള്ള ആളുകളുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങം വേദപുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതി നാൽ മേല്പറഞ്ഞ കുഡുംബക്കാരുടെ കഥയും അവിടെ ഞാനുമായിട്ട അറിമുഖംവന്ന മററ ചിലരുടെ വസ്തുതയും ചുരുക്കമായിട്ട എഴുതുക യും എന്റെ സ്വദേശത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യാനി സഹോദരിമാരിൽ വല്ല വരും അതിനെ വായിപ്പാൻ ഇടവരികയുംചെയ്താൽ, അവർക്ക ഉപകാരം വരാതെയിരിക്കയില്ല എന്ന വിചാരിച്ചിട്ട ംരം കഥ എഴുതുന്നു.

ഞാൻ മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥലത്ത എത്തിയതിന്റെ ശേഷം, എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായിട്ട ഉത്തമന്മാരായവരെ തെരിഞ്ഞെടുക്കെ ണമെന്ന നിശ്ചയിച്ച, ആദ്യംതന്നെ അവിടത്തെ മിശിയോനരിയെ യും ആയാളുടെ ഭാര്യയെയും ചെന്നകണ്ട, അവരോട, ദൈവഭയവും ഭക്തിയും ഉള്ളവർ ഇവിടെ ആരുള്ള എന്ന, താല്പര്യമായിട്ട ചോദിച്ച പ്പോം, അയ്യൊ! ഇവിടെയുള്ള വെള്ളക്കാരിൽ മാർഗത്തെ കുറിച്ച അല്പമെങ്കിലും താല്പര്യമുള്ള ഒന്നൊരണ്ടൊപേർ മാത്രമെയുള്ള. ശേഷം പേരുടെ ഹൃദയങ്ങം ലോകകാര്യങ്ങളിലും അതിലെ കൌതുകങ്ങളി ലും മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഇവിടെ കൊള്ളാകുന്ന ഒരു ചെറിയ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനിസഭയുണ്ട. അതിൽ ചിലർ തങ്ങം അനുസരിച്ചി രിക്കുന്ന മാർഗത്തിന്ന സാക്ഷാൽ അലങ്കാരങ്ങം ആകുന്നു എന്ന പറഞ്ഞു. ഇത കേട്ട ഉടനെ ഈ കൊള്ളാകുന്ന ജനങ്ങളെകുറിച്ച വളരെ കാര്യങ്ങളെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞിട്ട കഴിയുമെന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്ക വേഗത്തിൽ ചെന്ന അവരെ കാണണെ മെന്ന നിശ്ചയിച്ചുംകൊണ്ട, മിശിയോനരിയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന ഞാൻ പോയി...

...ഇങ്ങിനെ നടന്നപോകുമ്പോം നല്ല വൃത്തിയും പാർക്കുന്ന തിന്ന സൌഖ്യവുമുള്ള ഒരു വീട കണ്ട. അതിനകത്ത പാർക്കുന്നവരുടെ സഖ്യതയെ വരുത്തുന്നതിന ഒരു നല്ല സമയം വന്നുകൂടുകയുംചെയ്തു. എങ്ങിനെ എന്നാൽ നല്ലതായ ഒരു പച്ചകിളി ആ പുരയിടത്തി ന്റെ കടമ്പയ്ക്ക അരികെ നില്ക്കുന്ന ഒരു മരത്തിന്റെ താഴത്തെ കൊമ്പ ത്ത ഇരുമ്പ കോലിന്മേൽ തുങ്ങി കിടക്കുന്നത കണ്ട, ഇനിക്ക ആശ്ച ര്യംതോന്നി. രണ്ട കാക്കകൊക്കുകൂടെ ആ പക്ഷിയെ നന്നാ കൊത്തി നൊമ്പരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ കാലിന്ന ഒരു തുടൽ ഇട്ടിരുന്നതിനാൽ തന്നെത്താൻ രക്ഷിപ്പാൻ വഹിയാ എന്ന കണ്ടിട്ട, ഞാൻ ആ ഇരിമ്പകോൽ മരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽനിന്ന എടുത്ത കൈയിൽ പിടിച്ചുംകൊണ്ട വീട്ടിനകത്ത കേറിയപ്പോം എന്റെ കാലോശകേട്ട വൃത്തിയുള്ള ഒരു ഇടപ്രായക്കാരത്തി വെളിയിൽ വന്നു...

...ഈ പ്രിയമുള്ള നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുമായിട്ട ഇനിക്ക ഉണ്ടായിരുന്ന സഹവാസം രണ്ട സംവത്സരത്തേക്ക കൂടെ നിന്നു. പിന്നീട തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞപ്പോഴം ഇരുപാട്ടുകാർക്കും ദുഃഖം തോന്നി; എങ്കിലും ഞങ്ങം വീണ്ടും സ്വർഗത്തിൽ ഭാഗ്യത്തോടെ ചേരുമെന്നുള്ള ആശ ഞങ്ങംക്ക ഉണ്ടായിരുന്നു. കോരുണ ഒരു സത്യക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീർന്നു എന്ന പറയാം; എങ്കിലും അവളുടെ ദൈവഭക്തിയോട കൂടെ എല്ലായ്പ്പോഴും ദുഃഖം കലർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു: അവളുടെ മൂത്തമകന്റെ മരണം അവളുടെ മനസ്സിൽ കൂടെക്കൂടെ ഓക്കയാൽ അവളുടെ സ്വന്തരക്ഷയെ കുറിച്ച അവംക്ക സംശയങ്ങളും ഭയങ്ങളും ചിലപ്പോഴം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട. ഇങ്ങിനെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ അവംക്ക ആശ്വാസമായിട്ട ദൈവവചനം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു: അതിനെ അവം ബഹുനേരം വായിക്കുന്ന പ്രകാരം ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട. കടശിയിൽ സാറായെ അവം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പുരുഷൻതന്നെ വിവാഹംകഴിക്കയും അവം രണ്ട സുന്ദര സുതന്മാരെ പ്രസവിക്കയും ഫുൽമോനി ചെയ്തതപോലെ ഇവരെ അവം യഹോവായെ കുറിച്ചുള്ള ഭയത്തിൽ വളർത്തുകയുംചെയ്തു എന്നും ഞാൻ പിന്നീട കേട്ടു.

9. 20. 4 നോവലിന്റെ സമാപനം മിഷണറി രചനകളുടെ പതിവുശൈലിയിലാണു്. 'ഇതിനെ വായിക്കുന്ന നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളെ! നിങ്ങളുടെ അവസ്ഥയും ഒരം ചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ അവസ്ഥയോട ശരിയാകുന്നു. അവരെപോലെ നിങ്ങളിൽ മിക്കവരും മുമ്പെ അജ്ഞാനികളും ഇപ്പോഴം ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗക്കാരും ആകുന്നു. അവർ പാർക്കുന്ന ദിക്കിൽതന്നെ നിങ്ങളും പാക്കുന്നു. ആ ക്രിസ്ത്യാനികം വിചാരിക്കയും പ്രവൃത്തിക്കയുംചെയ്തവന്ന പ്രകാരംതന്നെ നിങ്ങളും ചെയ്യുന്നു. അവർക്കുള്ള ആചാരമര്യാദകളൊക്കെയും നിങ്ങംക്കും ഉണ്ടല്ലൊ. ഫുൽമോനിയുടെ ശീലം നിങ്ങംക്ക കണ്ട പഠിപ്പാൻ കഴിയാത്തതല്ല; എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ട നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന യാതൊരു സ്ത്രീക്ക എങ്കിലും ചെയ്വാൻ കഴിയാത്തത ഒന്നുംതന്നെ അവം ചെയ്തിട്ടില്ല: ആകയാൽ അവം യേശുവിനെ പിന്തുടർന്നതപോലെതന്നെ നിങ്ങം അവളെ പിന്തുടരണമെന്ന ഞാൻ നിങ്ങളോട അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഭാര്യമാരായുള്ളോരെ! അവംക്ക തന്റെ ഭർത്താവിനോട ഉണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവും അവളുടെ വൃത്തിയും ക്രമവും അവളുടെ പരമാർത്ഥമായുള്ള വ്യാപാരങ്ങളും ദയയുള്ള വാക്കുകളും കണ്ടുപഠിപ്പിൻ. മാതാക്കന്മാരായുള്ളോരെ! അവം തന്റെ പൈതങ്ങളെ സന്മാർഗമായി വളർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചതും, അവർക്കായിട്ട അവം കഴിച്ച പ്രാർത്ഥനകളും, അവർക്ക അവം കാണിച്ച നല്ല ദൃഷ്ടാന്തവും കണ്ടുപഠിച്ചുകൊംവിൻ. ക്രിസ്ത്യാനിസ്ത്രീകളായുള്ള നിങ്ങം എല്ലാവരും അവം രോഗികളോടും ദരിദ്രന്മാരോടും കാണിച്ച ദയയും പ്രത്യേകമായിട്ട അവരുടെ ആത്മാക്കളോട അവംക്ക ഉണ്ടായിരുന്ന

സ്നേഹവും കണ്ടപേഠിക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു. വൃദ്ധസ്ത്രീയായ പരമായി യുടെ വേദപുസ്തകാഭ്യാസവും പ്രാർത്ഥനാശീലവും നിങ്ങൾ കണ്ട പഠിച്ചുകൊൾവിൻ. വിചാരംകെട്ടവനായ മോശ മരണത്തിന്ന ഒരുങ്ങാതെയിരുന്ന സമയത്ത മരിച്ചുപോയ വിവരം നിങ്ങൾക്ക ഒരു ഓർമയായി ഇരിക്കട്ടെ. പാവപ്പെട്ട കോരുണ ദൈവഭക്തിയിൽ വളർത്തുവാൻ ഉപേക്ഷ വിചാരിച്ച അവളുടെ മകന്റെ ശവത്തി ന്മേൽ കുനിഞ്ഞ കിടന്ന പ്രാണസങ്കടത്തോടെ പ്രലാപിച്ച പ്രലാപം നിങ്ങൾ ഓർപ്പിൻ. ഏതവിധത്തിൽ എങ്കിലും നിങ്ങൾ അവളെ പോലെ പ്രവൃത്തിച്ച പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനായിട്ട നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷി നിങ്ങളെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന വിചാരിച്ചിട്ട, ഏക രക്ഷിതാവാകുന്ന യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ ഓടിചെല്ലുവിൻ: എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കൾക്ക ആശ്വാസം കണ്ടെത്തും. ഇത ഒക്കെയും നിങ്ങൾ ചെയ്താൽ ഫരം ചെറിയ പുസ്തകം വൃഥാവായി പോ കയില്ല: എന്തെന്നാൽ സ്വർഗത്തിലുള്ള ദൈവദൂതന്മാർ അനുതാപ പ്പെടുന്ന ആത്മാക്കളെ കുറിച്ച സന്തോഷിക്കയും ഫരം പുസ്തകത്തെ എഴുതിയ ആളിന്റെ താല്പര്യമുള്ള അപേക്ഷകൾ അത്യന്നതനായ ദൈവത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിനു മുമ്പാകെ കേൾക്കപ്പെടുകയും ഉത്തരം അരുളപ്പെടുകയുംചെയ്യും.'[96]

9. 20. 5 പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാള നോവല്ല കളെക്കുറിച്ച വിപുലമായ ഗവേഷണപഠനം നടത്തിയ ഡോ. ജോർജ് ഇരുമ്പയമടക്കം നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരാരും പീറ്റിന്റെ തർജമയെക്കുറിച്ച പരാമർശിച്ച കാണുന്നില്ല. അതി നാൽ ഈ കൃതിയുടെ പകർപ്പുകൾ കേരളത്തിൽ ഇല്ലെന്നു കരുതാം. 'മലയാളഗ്രന്ഥസൂചി'യിലും ഇതേക്കുറിച്ച പരാമർശമില്ല. എന്നാൽ, റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ 'ബാലാഭ്യസനം' എന്ന പ്രബ ന്ധത്തിൽ, മലയാളഭാഷയുടെ വണ്ണനാശക്തിക്കു 'ഫുൽമോന എന്ന കഥ' 'തെളിവായിരിക്കുന്നു' എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏതാ യാലും, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പു മലയാളികൾക്കുവേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചുവച്ച ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയോടു കേരളീയരെല്ലാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

9. 20. 6 സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചാൽ അന്യനമായ ഒരു കൃതിയല്ല ഈ നോവൽ. പ്രചാരണാംശം ഏറിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും സാമൂഹ്യപരിണാമത്തെ ക്കുറിച്ചും മദാമ്മ പുലർത്തുന്ന കാഴ്ചപ്പാടു് ആദരണീയമാണു്.

---

96 ഇന്ത്യയിലെ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക പ്രയോജനത്തിനായിട്ട ഒരു മദാമ്മ അവർകൾ എഴുതിയ ഇമ്പമായ ചരിത്രങ്ങൾ. PHULMANI AND KARUNA Tr. by Rev. Joseph Peet, Cottayam: C. M. PRESS 1858, പുറം 1, 3, 192. 'ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കഥ' എന്നു ഒന്നാം പേജിൽ പേരു നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ഫുൽമോനിയുടെ ജീവിതവിജയവും കോരുണയുടെ പരാജയവും ഹൃദയസ്പർശിയായി ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നിരായാസം വായിച്ചുപോകാവുന്ന ഈ കൃതിയിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന പല സാമൂഹ്യതിന്മകളും ഇന്നും ഭാരതസമുദായത്തിൽ കൊടികുത്തി വാഴുന്നവയാണു്. ആധുനിക നോവൽസങ്കല്പത്തിനു് അനുസൃതമാണു് ഇതിലെ പരന്നൊഴുകുന്ന ഇതിവൃത്തം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോഴും, ഇന്നും ഒരാവൃത്തി വായിക്കാൻ വകയുള്ളതാണു് മലയാളഭാഷയിലെ പ്രഥമ നോവലായ ഫുൽമോനിയും കോരുണയും എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

9. 21. 1 സാഹിത്യപ്രയുക്തികൊണ്ടു പകുത നേടി മിഷണറി ഗദ്യം പുരോഗമിച്ച ചരിത്രത്തിലെ മറെറാരു നാഴികക്കല്ലാണു് കൊളിൻസു് ദമ്പതികളുടെ 'ഘാതകവധം.'[97] മിഷണറിമാർ വളർത്തിയെടുത്ത ജനകീയ ഗദ്യശൈലിക്കും നോവൽ എന്ന ജനകീയ സാഹിത്യരൂപത്തിനും മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ശാശ്വത പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതു് ഒ. ചന്തുമേനോന്റെ 'ഇന്ദുലേഖ'യോടു കൂടിയാണെങ്കിലും നോവൽ രചനയുള്ള പ്രഥമ കേരളീയ സംരംഭം എന്ന നിലയിൽ 'ഘാതകവധം' മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സവിശേഷ പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു. 1877—ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസു്. പ്രസ്സിൽനിന്നാണു് 'ഘാതകവധം' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്.[98] ഭാഷാശൈലിയും പ്രമേയവും അന്നത്തെ 'തിരുവിതാംകൂർ സാഹിത്യകാരന്മാർ'ക്കു രുചിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാവണം അടുത്ത കാലംവരെ ഈ കൃതി വിസ്മൃതിയിലാണ്ടുകിടന്നു. പാഠപുസ്തകത്തിൽ ലളിതമായ ഭാഷ സ്വീകാര്യമായിത്തീർന്നിരു

---

97 ധാരാളം പുലയരെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്ത ഹോക്സ്വർത്തു് സായ്പിന്റെ പുത്രിയായിരുന്ന കൊളിൻസു് മദാമ്മ; സി. എം. എസു്. കോളജു് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന റിച്ചാർഡു് കൊളിൻസിന്റെ ഭാര്യ.

98 'ഘാതകവധ'ത്തിന്റെ പ്രസാധനചരിത്രം 1877—ലെ പ്രഥമ പതിപ്പിൽ കൊളിൻസു് സായ്പു് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:

'ഈ കഥ കൊലിൻസ മദാമ്മ കോട്ടയത്തുവച്ചു ചമെച്ചതാകുന്നു. 1859—ൽ ഇതെഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു. എങ്കിലും നിർഭാഗ്യവശാൽ അത അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു സംഗതി ആകാതെ എഴുത്തുകാരത്തി 1862—ൽ മരിച്ചുപോയി. 1864—ൽ ഈ കഥയെ ടി മദാമ്മയുടെ ആന്തരം വിടാതെ ഞാൻ പൂർണമാക്കി കോട്ടയം സിമ്മനാരിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വിദ്യാസംഗ്രഹം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു.' ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോവലിന്റെ ശീർഷകം The Slayers Slain എന്നായിരുന്നു. ഇതു മലയാളത്തിലേക്കു തർജമചെയ്തതു് കൊളിൻസു് സായ്പായിരിക്കണം. 1965—ൽ ഈ ഗ്രന്ഥം കണ്ടെടുത്തു പൊതുജനശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നതു് ഇടമറുകാണു്. 1976—ൽ ഡി. സി. ബുക്സു് രണ്ടാം പതിപ്പു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

ഘാതകവധം

(അതായതു)

കലപാതകനെ കൊന്നതു

ഒരു കഥ

കൊലിന്റ് മദാമ്മ എഴുതിയതു

ചവൃൽ

"THE SLAYER SLAIN"

A TALE

BY MRS: RICHARD COLLINS OF COTTAYAM,

1859

TRANSLATED INTO MALAYALAM WITH ILLUSTRATIONS

First Edition 800 Copies

COTTAYAM:

PRINTED AT THE CHURCH MISSIONARY SOCIETY'S PRESS

മന്നാം പതിപ്പിന്റെ ടൈററിൽ പേജ്—ഫോട്ടോസ്റ്റാററ്

ന്നെങ്കിലും സാഹിത്യവ്യവഹാരത്തിനു് കേരളവർമയെപ്പോലുള്ള വർ അത്തരം ഭാഷ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. 'ഘാതകവധ'ത്തിന്റെ പ്രമേയമോ, അതു സമൂഹത്തിലെ മേലാളന്മാരെ മൊത്തത്തിൽ വിശിഷ്യ അയിത്തം പാലിച്ചിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളെ വല്ലാതെ ചൊടിപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഇതു് അല്പം വിശദീകരണം അർഹിക്കുന്നു. കൊച്ചിയിലും തിരുവിതംകൂറിലും മിഷണറിമാരുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന അനേകം മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, അവർ ഇവിടത്തെ സവർണ്ണരോടൊപ്പം ജാത്യാചാരങ്ങളും പാലിക്കയും ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ശ്രേണി നിലനിറുത്തുന്നതിൽ ജാഗ്രത പുലർത്തുകയുംചെയ്തു. 'ഇസ്ലാം, ക്രിസ്ത്യൻ തുടങ്ങി സാമൂഹ്യാസമത്വങ്ങളില്ലായെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്ന മതങ്ങളിൽപ്പോലും അതൊരു മതസംഹിതയായി ഇന്ത്യയിൽ വരുമ്പോൾ അതിൽ ജാതിഘടന തുടരുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യഘടനയുടെ രസകരമായൊരു വിശേഷമാണു്. ഒരു മതസമൂഹം എന്നതിനെക്കാളും ജാതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നതിലാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതു്'[99] എന്ന ചരിത്രനിരീക്ഷണത്തിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കാൻ കേരളക്രൈസ്തവരുടെ ചരിത്രം അപഗ്രഥിച്ചാൽ മതി. നസ്രാണികളുടെ ജാതിചിന്തയെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ ഒരുമ്പെട്ട. കത്തോലിക്കമിഷണറിമാരുടെ പരിശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടുകയും ലത്തീൻകാർ, സുറിയാനിക്കാർ എന്നൊരു വിഭജനം കത്തോലിക്കരിൽതന്നെ ഉണ്ടാകുകയുംചെയ്തു. കത്തോലിക്കസഭയിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷു് മിഷണറിമാരുമായി അടുത്തു. കോട്ടയം കോളേജിലൂടെ ആ സമൂഹത്തിന്റെ നവീകരണത്തിനു് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു്മിഷണറിമാർ ശ്രമിച്ചു. അവരുടെ നവീകരണശ്രമത്തിനും കഠിനമായ എതിർപ്പുണ്ടായി. ഇതാണു് 'ഘാതകവധ'ത്തിന്റെ രചനാപശ്ചാത്തലം.

• 9. 21. 2 ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച പുലയരടക്കമുള്ള പിന്നോക്കജാതിക്കാരോടു് അതിക്രൂരമായി പെരുമാറുന്ന കോശികുര്യൻ എന്ന ജന്മിയുടെ മതപരിവർത്തനമാണു് 'ഘാതകവധ'ത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. ഇതിവൃത്തഘടന മൊത്തത്തിൽ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ പ്രചാരണാംശത്തിനു് മുൻതൂക്കം വന്നുപോയെന്നും വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു കോട്ടം സംഭവിച്ചെന്നും തോന്നിയേക്കാം. എങ്കിലും ആദ്യമദ്ധ്യാന്തപ്പൊരുത്തമുള്ള ഒരു ഇതിവൃത്തം ഇതിലുണ്ടു്. വെറും കീടത്തെ കൊല്ലുന്നതുപോലെ പുലയനെ കൊന്നിരുന്ന കോശികുര്യൻ തന്റെ ദുർവൃത്തികളിൽ പശ്ചാത്തപിച്ചു കുമാർഗത്തിൽനിന്നു

---

99 ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രം ഉത്തരേന്ത്യയുടെ ചരിത്രമാണോ?, കലാകൗമുദി ഏപ്രിൽ 10, 1988 പുറം 17 റൊമില ഥാപറുമായുള്ള അഭിമുഖസംഭാഷണം.

പിൻവാങ്ങുന്നു. സംഘട്ടനങ്ങളിലൂടെ വികസിക്കുന്ന കഥ നിർവഹണസന്ധി പിന്നിട്ട് സചഛന്ദമായി പരിസമാപിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. പിന്നെ, നമ്മുടെ ചില പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർക്കെന്നപോലെ മിഷണിമാർക്കും ആദർശഭ്രമം കലശലായിട്ടുണ്ട്. 'ഘാതകവധ'ത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനും പുലയനും സുറിയാനിക്കാരനും കൈകോർത്തുപിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു രംഗമുണ്ട്. അപ്പോഴും പാദ്രി ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു: 'ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗത്തിനു ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതു എന്തെന്നു നോക്കുവിൻ. അതു സകലരെയും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നാക്കുന്നു.' ഇത്തരം വെടിക്കെട്ടുകളും ഇക്കാലത്തും നമ്മുടെ ചില സാഹിത്യകലാസൃഷ്ടികളിൽ കാണാറുണ്ടല്ലോ!

9. 21. 3. തീർത്തും നിർദോഷമല്ലെങ്കിലും മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അനന്യമായ സ്ഥാനമുണ്ട് 'ഘാതകവധ'ത്തിനു്. 'മലയാളഗദ്യത്തിലേക്കു റിയലിസത്തിന്റെ ശക്തിധാര പൂർണമായും വാർന്നുവീഴുന്നതു് 'ഘാതകവധ'ത്തിലൂടെയാണു്' എന്നു് തുമ്പമൺ തോമസും 'കേരളത്തിലെ മനുഷ്യരെയും പ്രകൃതിയെയും നടന്ന ചില സംഭവങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു് ഈ കഥയെ ഗ്രന്ഥകർത്രി യാഥാർത്ഥ്യനിഷ്ഠമാക്കി എന്നു് ഡോ. ജോർജ് ഇരുമ്പയവും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. നൂറു വർഷം മുമ്പുള്ള കേരളത്തിലെ മനുഷ്യർ എങ്ങനെയാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ 'ഘാതകവധം' വായിച്ചാൽ മതി'[100] എന്നാണു് ഇടമറുകിന്റെ അഭിപ്രായം. കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ചില ചിത്രങ്ങൾകൂടി ഈ നോവലിൽ വരച്ചുചേർത്തിട്ടുണ്ട്—സുറിയാനിപ്പള്ളിയുടെ അകവും പൂമുഖവും, പുലപ്പള്ളി, ഉത്തരകേരളത്തിലെ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ, പുലയന്റെ വേദപഠനം.

9. 21. 4. ഘാതകവധത്തിലെ പ്രതിപാദനശൈലിയും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപാടവവും വ്യക്തമാക്കാൻ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

> 'അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇടുങ്ങിയ നോട്ടത്തോടും അതൃപ്തിഭാവത്തോടുംകൂടിയ ഒരു ചെറിയ സ്ത്രീ വന്നു മറിയത്തിന്റെ തലയിൽ കിടന്ന കവണി പുറകോട്ടു വലിച്ചു. അവളുടെ നാക്കും ചിറികളും വെറ്റിലതിന്നു നല്ലവണ്ണം ചുവന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു വർത്തമാനം പറയണമെങ്കിൽ വാ പൊക്കി തുറന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടേ പാടുള്ളൂ.
>
> അവൾ മറിയത്തിന്റെ അടിക്കാതിൽ വിരലിട്ടുകൊണ്ടു് അരികെനിന്നിരുന്ന അവളുടെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു—'ഇതു കൊച്ചാ

100 ഘാതകവധം ഡി. സി. ബി പതിപ്പു്. 1976. പുറം 122 മലയാള നോവൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ 1984 പുറം 52.

യിപ്പോയി. കൊച്ചിലെ കാതിലിട്ടിരുന്ന ഈയകുണുക്കു കട്ടിക്കൂട്ടി ഇടാഞ്ഞതു് എന്തായിരുന്നു.' ഇത്രയും പറഞ്ഞതു് ഒരു ഉറച്ച വല്ലാത്ത ശബ്ദത്തോടുകൂടെയായിരുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു വാക്കുകൾ പറയുമ്പോഴേക്കു വായിൽ തുപ്പൽ നിറയും. അപ്പോൾ തല പൊക്കിപ്പിടിക്കും. ഉടനെ അങ്ങോട്ടു മാറി മതിലിന്റെ പുറത്തുകൂടി തുപ്പി പിന്നെയും വരും.

ഇതിന്റെശേഷം അവൾ തലക്കെട്ടിൽ പിടിച്ചു പറഞ്ഞു: 'ഹൊ, ഇതും തുലോം ചെറുതായിപ്പോയി. കൊച്ചുന്നാളിൽ എന്തായിരുന്നു തലമുടി കൂടെക്കൂടെ വടിപ്പിക്കാഞ്ഞതു. ഇനി ഒരു പനി വന്നേച്ചാൽ ഈ ഉള്ളതുകൂടെ പൊഴിഞ്ഞുപോകും. വായും നല്ല കണക്കല്ല. ഇത്രയും കൊച്ചു വായ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ചെറിയ വായുള്ള പെണ്ണുങ്ങളെത്തന്നെ ഇനിക്കത്ര ഇഷ്ടമല്ല. അവർക്കു തീററി എപ്പഴും തുലോം വിശേഷമായിരിക്കണം.' ....ഇതെല്ലാം എന്തൊരു കളിയെന്നു മറിയം ഓർത്തു ഒടുക്കം ഏതാണ്ടെല്ലാം അവൾക്കു മനസ്സിലായപ്പോൾ ആ വല്ലാത്ത സ്ത്രീയുടെ അടുക്കൽനിന്നു മാറി കവണി തലയിലിട്ടു പുതച്ചുകൊണ്ടു് പള്ളിയുടെ അകത്തോട്ടു് ഓടിക്കേറിക്കളഞ്ഞു.

അപ്പോൾ പിന്നെയും ആ സ്ത്രീ അവളെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞതു്: 'കണ്ടോ ഈ പെണ്ണിന്റെ ശീലവും നല്ല കണക്കല്ല. പുസ്തകം വായിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾതന്നെ ഗുണമെന്നു ഞാൻ എണ്ണീട്ടില്ല. അവർ നല്ല ഭാര്യമാരാകുന്നതു പ്രയാസം. എന്തിനാ ഇവളെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയയ്ക്കാൻ പോയതു്?'[101]

9. 21. 5 കന്നുകാലികളെ ചന്തയിൽ നിറുത്തി പരിശോധിച്ചു വില പറയുന്നതുപോലെയുള്ള പെണ്ണുകാണൽ ചടങ്ങു യാഥാർത്ഥ്യ പ്രതീതിക്കു കോട്ടം വരുത്താതെ പരിഹാസഗർഭമായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

'ഘാതകവധത്തിന്റെ ഭാഷ അത്ര ഹൃദ്യമല്ല.'[102]

എന്നു പറയുന്ന നോവൽസാഹിത്യചരിത്രകാരനു് നോവൽ ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം എന്താണെന്നു വ്യക്തമല്ല!

'ഇടത്തരക്കാരുടെ സംഭാഷണഭാഷയോടു് അടുത്തു നിൽക്കുന്ന ഭാഷയും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും അനുസരിച്ചുള്ള സംഭാഷണവും ഘാതകവധത്തിലെ ഗദ്യശൈലിയുടെ യാഥാതഥ്യം പ്രകടമാക്കുന്നു[103]' എന്ന നിരീക്ഷണമാണു് യുക്തിസഹവും സ്വീകാര്യവും.

---

101 ഘാതകവധം, 1976, പുറം 87–88.

102 കെ. എം. തരകൻ, മലയാള നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1978, പുറം 20.

103 ഡോ. ജോർജ് ഇരുമ്പയം, മലയാളനോവൽ പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ, 1984, പുറം 54.

9. 21. 6 സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് അന്ന നിലവിലിരുന്ന യാഥാസ്ഥിതികധാരണ ഉദ്ധൃതഭാഗത്തു വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ. 'ഘാതകവധ'ത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ തെളിച്ചുകാട്ടുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യതത്ത്വം, വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്ന ഉത്തമസ്ത്രീകൾക്കു സമൂഹപരിഷ്കരണത്തിൽ സാരമായ പങ്കു വഹിക്കാൻ കഴിയും എന്നതാണ്. ഘാതകവധത്തിൽ പുരോഗമനചിന്തയുടെ പതാക വഹിക്കുന്നതു മറിയയാണ്. സ്കൂളിൽ പോയി വിദ്യ നേടിയതുകൊണ്ടാണ് അവൾക്കു ഈ ഉൽപതിഷ്ണുത്വം ഉണ്ടായതു്. അപ്പൻ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന വിവാഹങ്ങൾ അവൾ നിരസിക്കുന്നു. സൗമ്യമായി ചെറുത്തുനിൽക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇഷ്ടമുള്ള പുരുഷനെ അവൾ വരിച്ചു. സ്വന്തം പിതാവിന്റെ മൂല്യങ്ങളെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് ജാതിചിന്ത വെടിഞ്ഞു് അവൾ പെരുമാറി. ഉൽപതിഷ്ണുവായി. മാറുന്ന സ്ത്രീ സാഹിത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമേഖലയിലേക്കു നീങ്ങുന്ന കാഴ്ച 'ഘാതകവധ'ത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ഈ പുരോയാനം സമ്പൂർണവിജയം നേടുന്നതു് 'ഇന്ദുലേഖ'യിലാണ്. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിമർശിക്കുന്നവർ 'ഘാതകവധ'ത്തിൽ ഉണ്ട്; 'ഇന്ദുലേഖ'യിലും ഉണ്ട്. 'ഇന്ദുലേഖ' നിലത്തിരിക്കാതെ കസേരയിലിരുന്നു പാടുന്നു. പുരുഷന്റെ മുഖത്തു നോക്കി വയസ്സു ഗണിച്ചു പറയുന്നില്ല, ശ്ലോകം കേട്ടു രസിക്കുന്നില്ല, ശൃംഗരിക്കുന്നില്ല! ഇതിനെല്ലാം നമ്പൂതിരി ഒരേ ഒരു കാരണമേ കാണുന്നുള്ളൂ: 'ഇങ്കിരീസ്സു പഠിച്ചിട്ടാണ്.' സ്ത്രീയെ വെറും ഉപഭോഗവസ്തുവായി കാണുകയും അവളെ ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു വശപ്പെടുത്താൻ വ്യഗ്രതപ്പെടുകയുംചെയ്തിരുന്ന ഒരു സാഹിത്യസംസ്കാരത്തിൽ[104] സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന്റെ പതാകാവാഹകരായി ഇച്ഛാബലവും മാനസികപക്വതയുമുള്ള സ്ത്രീകളെ സങ്കല്പിക്കാൻ അസാധാരണരായ എഴുത്തുകാർക്കുമാത്രമേ സാധിക്കൂ. ആ ധീരതയുടെ പേരിൽ തന്നെ കൊളിൻസ് മദാമ്മ കേരളസാഹിത്യത്തിൽ അവിസ്മരണീയയാണ്. പാശ്ചാത്യ ലിബറലിസത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ട കൊളിൻസ് മദാമ്മയ്ക്കു സ്ത്രീയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ (Feminist Point of View) സാമൂഹികപരിണാമം ചിത്രീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതും ഈ കൃതിയുടെ മേന്മയായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

9. 21. 7 നോവൽലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഉള്ള പ്രഥമ മലയാളകൃതിയാണ് 'ഘാതകവധം'. ഇതിന്റെ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലം കേരളീയമാണെങ്കിലും ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ടതു് ഇംഗ്ലീഷിലായതുകൊണ്ട് ഇതിനെ പ്രഥമ മലയാളനോവലായി അംഗീകരിക്കാൻ

---

104 'യുവജനമുകുകെന്നും പെന്മണിത്തണ്ടുമേറി' (ചന്ദ്രോത്സവം) നടന്നിരുന്ന മഹിളാമണികളായിരുന്നല്ലോ പൊതുവെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ നായികമാർ. ഘാതകവധത്തിലെ നായികയ്ക്കു പക്വതയും സാമൂഹ്യാവബോധവും ഉണ്ട്. ഇവിടെനിന്ന് ഇന്ദുലേഖയിലേക്ക് അകലം ഏറെയില്ല.

പലരും വിസമ്മതിക്കുന്നു. സാങ്കേതികവും ഔപചാരികവുമായ ചട്ട കളിലൂടെ ഉരുത്തിരിയുന്ന നിഗമനങ്ങൾ എന്തായിരുന്നാലും ഒരു വസ്തുത അവിതർക്കിതമാണു്—നോവൽ എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന ആദ്യത്തെ രണ്ടു കൃതികൾ മലയാളത്തിൽ പ്രസി ദ്ധീകരിച്ചതു് കോട്ടയത്തെ ചർച്ചുമിഷണറി സൊസൈറ്റിക്കാ രാണു്. മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ നോവൽ മേഖലയിൽ ആദ്യം കടി പാർപ്പുണ്ടാക്കിയതു് പീറ്റും കൊളിൻസു് ദമ്പതികളുമാണു് എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

9. 22. 1 പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ മൂന്നു നോവലു കൾകൂടി ഇവിടെ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ടു്—1892–ലെ 'പരിഷ്കാര പ്പാതി', 1893–ലെ 'നാലുപേരിലൊരുത്തൻ', 1897–ലെ 'സുകുമാരി'. ഇവയിൽ 'പരിഷ്കാരപ്പാതി'യുടെയും 'സുകുമാരി'യു ടെയും രണ്ടാം പതിപ്പുകൾ ഇപ്പോഴും ലഭ്യമാണു്. ഈ മൂന്നു നോവ ലുകളെയുംകുറിച്ചുള്ള വിശദമായ പഠനങ്ങൾ ഡോ. ജോർജു് ഇരുമ്പ യത്തിന്റെ 'മലയാളനോവൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാം. യാക്കോബായ സുറിയാനിസമുദായത്തിലെ സാമൂഹ്യജീവിതം സൂക്ഷ്മമായി പകർത്തിക്കാട്ടുന്ന നോവലാണു് കുന്നുകഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പോത്തിക്കരി (1851–1913) യുടെ 'പരിഷ്കാരപ്പാതി'. പുതുപ്പള്ളിയിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന ഗ്രന്ഥ കർത്താവിനു പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരിൽനിന്നു നോവൽരചനയ്ക്കു പ്രോത്സാഹനം ലഭിച്ചിരിക്കണം. 'ഘാതകവധ'ത്തിൽ ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിലെ ജാതിചിന്തയാണു് വിമർശനവിധേയമാകുന്നതെ ങ്കിൽ പരിഷ്കാരപ്പാതിയിൽ ഗാർഹികജീവിതത്തിലെ വൈകൃത ങ്ങളാണു് പരിഹാസവിഷയമായിത്തീരുന്നതു്. സ്ത്രീധനമോഹം, അമ്മായിയമ്മപ്പോരു് എന്നിങ്ങനെയുള്ള സാമൂഹികവിലക്ഷണത കളെല്ലാം വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളു ടെ ഭാഷയിൽ വിശ്വാസ്യമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ നോവലിസ്റ്റിനു കഴിഞ്ഞു. നോവലിസ്റ്റിന്റെ നർമ്മബോധവും ജീവിതവീക്ഷണവും തികച്ചും പ്രശംസനീയമാണു്. പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കം കേരളക്രൈസ്ത വരുടെ മാനസികചക്രവാളങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കയും ആത്മവിമർശന ബുദ്ധി വളർത്തുകയുംചെയ്തു എന്നതിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ തെളിവാണു് ഈ നോവൽ. മുന്നൂറമ്പതിലേറെ പുറമുള്ള 'പരിഷ്കാരപ്പാതി'ക്കു് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാള നോവലുകളുടെ ഗണത്തിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനമുണ്ടു്.

9. 22. 2 സി. അന്തപ്പായി(1862–1936)യുടെ 'നാലുപേരി ലൊരുത്തൻ അഥവാ നാടകാദ്യം കവിതാ' എന്ന 'നാലദ്ധ്യായ നോവൽ' 1893–ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു മലയാളമനോരമ കമ്പനി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പേനയെടുക്കുന്നവരെല്ലാം നാടകം എഴുതുന്ന പ്രവ ണതയെ നല്ലൊരു നിരൂപകൻകൂടിയായിരുന്ന അന്തപ്പായി നിശി-

തമായി പരിഹസിക്കുന്നു. നാടകാദ്യം കവിതാ എന്ന ഉപശീർഷകത്തിൽതന്നെ ഈ പരിഹാസധ്വനി ഉണ്ടല്ലോ. നാടകഭ്രാന്തും പ്രാസഭ്രമവും ജാതിപ്പോരും ഏറെക്കുറെ സത്യസന്ധമായി നോവലിസ്റ്റ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സത്യങ്ങൾ വായനക്കാരനെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് നോവലിന്റെ കലാപരമായ മേന്മ. പറങ്ങോടീ പരിണയം, ചക്കീചങ്കരം എന്നിവയുടെ ഗണത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്ന കൃതിയാണ് 'നാലുപേരിലൊരുത്തൻ'. ഡോ. ജോർജ് ഇരുമ്പയം സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ 'ഇതിവൃത്തം, കഥാപാത്രങ്ങൾ, സംഭവങ്ങൾ, പശ്ചാത്തലം എന്നിവ ഹാസജനകമാംവിധം സൃഷ്ടിച്ചും ഇടത്തരക്കാരുടെ സംഭാഷണഭാഷ ഉചിതമായി പ്രയോഗിച്ചും രചിച്ചിട്ടുള്ള 'നാലുപേരിലൊരുത്തനു'' മലയാളത്തിലെ പരിഹാസനോവലുകളുടെ ഗണത്തിൽ അഗണ്യമല്ലാത്ത സ്ഥാനമുണ്ട്.'

9. 22. 3 1897–ൽ മംഗലാപുരത്തെ ബാസൽമിഷൻ സംഘത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോവലാണ് 'സുകുമാരി—മലയാളജില്ലയിലെ ജർമൻ മിശ്യൻ വേലയുടെ ആരംഭകാലത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു കഥ.' ബാസൽമിഷന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ അതിൽ ചേർന്ന മൂളിയിൽ രാമോട്ടിഗുരുക്കളുടെ മകനാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ്—ജോസഫ് മൂളിയിൽ (1863–1942).ബാസൽമിഷന്റെ കൗതുകകരമായ ചരിത്രഗ്രന്ഥം എന്ന നിലയിലായിരിക്കും ഇതിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുക. ബാസൽമിഷന്റെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകരെല്ലാം ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്; ഊരും പേരും തെല്ലൊന്നു പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. 'വർണവർഗഭേദങ്ങളില്ലാത്ത സമുദായം' എന്ന നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ മുദ്രാവാക്യം ഒന്നൊന്നര നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പു പ്രായോഗികമാക്കിയ ക്രൈസ്തവസമൂഹമാണ് ബാസൽമിഷൻസഭ. നമ്പൂതിരിമാർമുതൽ ജാതിശ്രേണിയുടെ ഏറ്റവും താഴത്തെ പടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർവരെ ആ സമൂഹത്തിൽ ചേർന്നെങ്കിലും അവരെല്ലാം ഒത്തൊരുമിച്ച് ഒരൊറ്റ സമുദായമായിത്തീർന്നു. ആ ഉരുക്കുമൂശ(Melting Pot)യുടെ കഥയാണ് സുകുമാരി. മനോവൃത്തികം ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ബാഹ്യസംഭവങ്ങൾ വർണിച്ചുപോകുന്നതുകൊണ്ട് കലാപരമായി ഇതിനു പലന്യൂനതകളും വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നമ്മുടെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിലെ അതിസാഹസികവും ഉദാത്തവുമായ ഒരു സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണോദ്യമത്തിന്റെ ഭാവാത്മകമായ വിവരണം എന്ന നിലയിൽ ഇതിനു നിസ്തുലമായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

9. 23. 1 പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രൈസ്തവർ നടത്തിയ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ യാദൃച്ഛിക പ്രതിഭാസങ്ങളായി നോക്കിക്കാണുന്നതു ശരിയായിരിക്കയില്ല. പാശ്ചാത്യഭാഷാസമ്പർക്കവും മിഷണറിമാരുമായുള്ള സഹകരണവും അവരുടെ ഭാഷാഭിമാനത്തെ

ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു എന്നാണു് കരുതേണ്ടതു്. സംസ്കൃതത്തിന്റെയോ തമിഴിന്റെയോ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയോ വലിമ കണ്ടു മലയാള ഭാഷയെ പുച്ഛിക്കയും അവഗണിക്കയുംചെയ്യരുതെന്നു് റവ. ജോർജ് മാത്തനും ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശിയും ഏകസ്വരത്തിൽ വികാരാവേശത്തോടെ പറയുന്നു. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളിയുടെ 'മിഷ്യനറി മലയാള ഗദ്യമാതൃകകളിൽ' ചേർത്തിരിക്കുന്ന റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ 'ബാലാഭ്യസനം' (1867), ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശിയുടെ 'മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഭാഷണം' (1889) എന്നിവ വായിച്ചു നോക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കു് അക്കാലത്തെ ക്രൈസ്തവ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകരുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാം. മലയാളഭാഷയുടെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചു് ഇവരുടെ കാലത്തോ അതിനു മുമ്പോ മറാരെങ്കിലും ഇത്ര വിശദമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അന്യഭാഷാപരിചയം മലയാളത്തിന്റെ പരിപോഷണത്തിനാണു്, സംഹാരത്തിനല്ല ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നു് ആച്ച് ഡീക്കൻ കോശി പറയുന്നു:

> 'സംസ്കൃതവിദ്യയാകട്ടെ, മറേറതു വിദ്യയാകട്ടെ വശമാകുന്ന സ്വദേശികൾ തങ്ങളുടെ അറിവു ജന്മഭാഷയുടെ പുഷ്ടിക്കു ഹേതുവാക്കിത്തീർക്കേണം. അപശബ്ദങ്ങളൊ ദുഷിച്ച പദങ്ങളൊ സാക്ഷാൽ കന്നവാക്കുകളൊ അതിൽ കാണുന്നതിനെ നീക്കംചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ശുദ്ധമലയാം പദങ്ങളും ഒന്നിനെയും കുറവു വിധിക്കയാകട്ടെ ചെയ്യരുതു്. അതിൽ ഇല്ലാത്ത അറിവും വിദ്യകളും തങ്ങളുടെ മറേറ സമ്പാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു് അതിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു മലയാഴ്മെയുടെ കുറവുകളും തീർപ്പാൻ നോക്കുകയേയാവൂ. ഉള്ളകുടികളെക്കൊണ്ടു രാജ്യം പുഷ്ടിയാകുന്നില്ലെന്നും വളരെ പ്രദേശങ്ങളും ആളൊഴിവായിക്കിടക്കുന്നുവെന്നും കണ്ടാൽ രാജ്യത്തിന്റെ അധിപതി ഗുണവാനെങ്കിൽ പരശുരാമൻ ചെയ്തതുപോലെ പുറത്തുനിന്നു് ആളുകളെ വരുത്തി പാർപ്പിപ്പാൻ നോക്കും.'

ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച മാർഗം അന്നത്തെ ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളുടെ പൊതുലക്ഷ്യമായിരുന്നു. 'ഒരു ഭാഷയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം പാട്ടുകളായിട്ടുമാത്രം ഇരിക്കുന്ന കാലത്തെങ്ങും ആ ഭാഷ ഉയരുകയില്ല. ബോധിച്ച വാക്കുകൾവച്ചും ഇഷ്ടംപോലുള്ള വാചകത്തിലും എഴുതുവാൻ പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഗദ്യകൃതിക്കാരാണു് എല്ലാ ദേശങ്ങളിലും ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും അഭിവൃദ്ധിക്കും സഹായികളായിത്തീരുന്നതു്' എന്ന വിശ്വാസം ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശിയുടേതു മാത്രമല്ല കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിലെ എല്ലാ ക്രൈസ്തവ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകരുടേതുമാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് അവർ മലയാള ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ആംപ്പാർപ്പില്ലാത്ത വിശാല ഭൂപ്രദേശങ്ങളിൽ നവീന ഗദ്യസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ കുടിപാർപ്പിച്ചതു്. ബോധപൂർവ്വം നടത്തിയ കാടുതെളിക്കലും കുടിയേറ്റവുമായിരുന്നു അതു്! പഞ്ച

തന്ത്രകഥകം പുനരാഖ്യാനംചെയ്ത കഥയെ കൂടിയിരുത്തി. ഷേക്സ്പീയർ നാടകം തർജമചെയ്തു് ആംമാറാട്ടമാക്കി നാടകക്കോളനി സ്ഥാപിച്ചു. മിസ്സിസ് ഹന്നാ മുല്ലൻസിന്റെ നോവൽ തർജമചെയ്തു. 'ഫുൽമോനി എന്നും കോരുണ എന്നും പേരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കഥ'യാക്കി നോവലിനെ കൂടിപാർപ്പിച്ചു. 'കേരളപഴമ'യിലൂടെ ചരിത്രത്തിനു സ്ഥാനം നൽകി. അനേകം ജനകീയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിനു സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുത്തു. ഗദ്യത്തിന്റെ കൂടിയേറ്റ മേഖലയിലേക്കു സഹൃദയരെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും തുടങ്ങി.

9. 23. 2 മേല്പറഞ്ഞ നവീന പ്രസ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം ബോധപൂർവമായ ആസൂത്രണത്തിന്റെയും ഭാഷാപരിപോഷണവ്യഗ്രതയുടെയും ഫലങ്ങളായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം ജോർജ് മാത്തന്റെ ബാലാഭ്യസനത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിക്കാം:

> 'മലയാൺമയുടെ ജാത്യം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതു ഭംഗിക്കും ശക്തിക്കും ഏതു ഭാഷയോടും നേരിടത്തക്കതായിരിക്കുന്നു. അതിൽ വാക്കുകൾക്കുള്ള മാറ്റങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും വാചകങ്ങളെ കുഴച്ചിലുവരാതെ കൂട്ടിക്കെട്ടാവുന്നതും കൂടാതെ സ്വരഭേദംകൊണ്ടു് ഓരോ മനോവികാരങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ നല്ല പാങ്ങുള്ളതുമാകുന്നു. വന്നു, വന്നേ, വർന്നേ എന്നുള്ള ഭാവഭേദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ സാധിക്കുകയില്ല. എഴുതിക്കൊണ്ടു, എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു, എഴുതിയേച്ചു, എഴുതിപ്പോയി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാവനങ്ങളെ ആ ഭാഷയിൽ വരുത്തണം എങ്കിൽ ബഹുചുറ്റിക്കെട്ടു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ഫലിതവാചകത്തിനു മടുക്കുന്നില്ല എന്നു് ആളുമാറാട്ടം എന്ന ഭാഷാന്തരംകൊണ്ടും അനുകാരവാക്കിനു മുന്തുന്നു എന്നു ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിലെ ചില സംഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ടും വർണനാശക്തിക്കു യോഗ്യം എന്നു് ഫുൽമോന എന്ന കഥകൊണ്ടും തെളിവായിരിക്കുന്നു. അഗാധജ്ഞാനത്തെയും സൂക്ഷ്മവ്യവഹാരങ്ങളെയും വിവരിക്കുന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷിനെക്കാൾ ഇതു പുറകല്ല എന്നു സംയുക്തി എന്ന പരിഭാഷമൂലത്തോടു ഒത്തുനോക്കി വായിക്കുന്നവർക്കൊക്കെയും ബോദ്ധ്യമാകും.'

റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ ഈ പ്രസ്താവം വ്യക്തമാക്കുന്നതു് ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസും ജ്ഞാനനിക്ഷേപം പ്രവർത്തകരും റവ. ജോസഫ് പീറ്റും റവ. ജോർജ് മാത്തനും ആസൂത്രിതമായ ഒരു പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ വിശാലമേഖലകളിലേക്കു കൂടിയേറ്റം നടത്തുന്നു എന്നാണു്. അവരുടെ കൃതികളും ഭാഷയെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കനുസൃതമായി മെരുക്കിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. അതിൽ അവർ പൂർണമായി വിജ

യിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അവർ തെളിച്ച പാതകളിലൂടെയാണു ഭാഷാ സാഹിത്യം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയതു്.

9. 23. 3 ഗദ്യത്തിന്റെ വിശാലമേഖലകളിൽ കൂടിപാർപ്പുണ്ടാക്കുക എന്ന ചരിത്രപരമായ ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചു് കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസും ബോധവാനായിരുന്നു. 'ആംമാറാട്ടത്തി'ന്റെ അവതാരികയിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു് ഇതു് വ്യക്തമാക്കാം:

> 'വളരെപ്പുസ്തകങ്ങളും ഈ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു ആവശ്യം തന്നെ. എന്നാൽ, അവ എല്ലാം ഒരുമിച്ചും ഒരു ആളാലും ചമെച്ചു വരുന്നതു സാദ്ധ്യമാകയില്ലല്ലോ. ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളും മിക്കവയും സൂത്രങ്ങളെയും ശാസ്ത്രങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചവ ആകയാൽ അവയിൽ ഭാഷയുടെ ജീവനായ രീതി (Idiom) അധികശൊഭിതമായി കാണ്മാൻ സംഗതി ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു ക്രമത്താലെ അതിനു ന്യൂനത ഭവിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള ശങ്കയിന്മേൽ പഞ്ചതന്ത്രനിയന്താവു പറയും പ്രകാരം ''സൽകഥാകഥനം എന്നുള്ളൊരു മാർഗത്തുടെ'' അതിനെ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ വെണ്ടപൊലെ പ്രയൊഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്.'

ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും സാഹിത്യപുരോഗതിയും ലാക്കാക്കിയാണു് നാടകം എന്ന പുതുമ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ് അവതരിപ്പിച്ചതെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

9. 23. 4 പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗദ്യസാഹിത്യപുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ക്രൈസ്തവർ നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ചൈതന്യം പൂർണമായി ഉൾക്കൊണ്ട പ്രതിഭാശാലിയായിരുന്നു കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള. കൂട്ടായ വിചിന്തനങ്ങളിലൂടെയും പരിശ്രമങ്ങളിലൂടെയും സാഹിത്യത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കാം എന്ന അനുഭവവും ബോധ്യവും അതിനുവേണ്ടി യത്നിക്കാനുള്ള ആവേശവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. സാമ്പ്രദായികസാഹിത്യത്തിന്റെ കോട്ടയിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു് പാഠപുസ്തകസമിതി തുടങ്ങിയ സംഘടിതപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ ഭാഷാപരിപോഷണത്തിനു കഠിനാധ്വാനംചെയ്തിരുന്ന കേരളവർമ്മയും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിളയും ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ നവയുഗമാരംഭിച്ചു. ഗദ്യവും പദ്യവും തുല്യനിലയിൽ സാഹിത്യരംഗത്തു് പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഭാഷാപോഷിണി സഭയിലൂടെ മലയാളസാഹിത്യകാരന്മാർ വിഭാഗീയതകൾക്കു് അതീതമായി ഒത്തുചേർന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂമുഖത്തുവച്ചുണ്ടായ ആ സംഗമം മലയാളസാഹിത്യത്തെ പുരോഗതിയുടെ പാതയിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു.

പത്ത്

പത്രപ്രവർത്തനം

10. 1. 1 മലയാളപത്രങ്ങളുടെ ചരിത്രം ഇന്നു കൗതുകകരമായ പഠനവിഷയമാണല്ലോ. ഒന്നിലേറെ മലയാളപത്രങ്ങൾ ശതാബ്ദി പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. ശതാബ്ദിയാചരണത്തിലും മറ്റും ചരിത്രപഠന സംരംഭങ്ങൾ സ്വാഭാവികമാണു്.[105]

10. 2. 1 ബാസൽ മിഷൻകാരാണു് മലയാളപത്രപ്രവർത്തനത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചതു്. 1847 ജൂണിൽ തലശ്ശേരിയിലെ കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ചു് 'രാജ്യസമാചാരം' എന്ന പത്രം പുറത്തിറക്കി. പത്രത്തിന്റെ ഒന്നാംലക്കം തുടങ്ങുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്:

'ഈ പെർ വായിച്ചാൽ അർത്ഥം തൊന്നുമൊ എന്നറിയത്തില്ല. ഒരൊരൊ രാജ്യങ്ങളിൽ അന്നന്നുണ്ടാകും വിശെഷങ്ങളെ ബൊധിപ്പിക്കുന്നത ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമല്ല. മലയാളരാജ്യത്തിലെ പുതുമകളെ അറിയിപ്പാൻ പൊകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കെണ്ടതുമല്ല. ദെവരാജ്യം എന്നും സ്വർഗരാജ്യം എന്നും പെരുള്ളതു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യം. അതു മലയാളത്തിലും ഭാരതഖണ്ഡത്തിലും പ്രത്യെകമുള്ളതല്ല. തെക്കും വടക്കും കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ആഴിചൂഴും ഉൗഴിയിൽ എങ്ങും ചിതറി ഇരിക്കുന്ന യെശുക്രിസ്തൻ എന്ന രാജാവു് തന്റെ ശത്രുക്കളുടെ നടുവിൽതന്നെ വാഴുന്നു. അവനെ അനുസരിക്കുന്ന പ്രജകൾ അത്രെ അവന്റെ രാജ്യം. രാജാവെപൊലെ അവരും കൂടക്കൂട തൊറുപൊകുന്നു. താഴ്ചയും ഇളക്കവും സംഭവിക്കുന്നു. ജയവും ദിവസെന ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ വർത്തമാനങ്ങൾ ചിലതു രാജാവിന്റെ സ്തുതിക്കും പ്രജകളുടെ സന്തോഷത്തിന്നും ആയി അറിയിക്കുന്നതു നന്നെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തൊന്നി ഇരിക്കുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാവൂതാക.'

---

105 അടുത്തകാലത്തു് ഏതാനും നല്ല പത്രചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായി. ഇവ ഡോ. തോമസ് പ്രതിപാദിച്ച വിഷയങ്ങളിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം പരത്തുന്നു.

(ക) മൂർക്കോത്തു കുഞ്ഞപ്പ, സംസ്കാരതരംഗിണി, മലയാളമനോരമ, 1973.

(ഖ) മലയാള പത്രചരിത്രം—സത്യനാദം ശതാബ്ദിസ്മാരകം, കൊച്ചി, 1977.

(ഗ) പുതുപ്പള്ളി രാഘവൻ, കേരള പത്രപ്രവർത്തനചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി 1985.

10. 2. 2 ബാസൽമിഷനിൽ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നവർക്കു് ക്രൈസ്തവലോകത്തിലെ വാർത്തകളും എത്തിച്ചുകൊടുത്തു് അവരെ ക്രൈസ്തവപക്ഷത്തിലേക്കു നയിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. ബാസൽമിഷന്റെ പുരോഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി രാജ്യസമാചാരത്തെക്കുറിച്ചു് മൂക്കോത്ത കുഞ്ഞപ്പ എഴുതുന്നു:

> 'ബാസൽമിഷൻകാർ അല്പകാലംകൊണ്ടു് ബാസൽമിഷൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒരൊറ്റ സമുദായമായി വാർത്തെടുത്തു. നാനാജാതികളിൽനിന്നു വന്നു ചേർന്നവരിൽ, ബ്രാഹ്മണനും തമ്പുരാനുംമുതൽ പുലയൻവരെയുള്ളവരെ പന്തിഭോജനത്തിനും തമ്മിൽതമ്മിൽ വിവാഹത്തിനുപോലും വിരോധമില്ലാത്തവരാക്കിത്തീർത്ത ബാസൽമിഷൻ സംഘക്കാരുടെ സാമൂഹ്യഘടനാവൈഭവവും മനശ്ശാത്ര പടുതാവും അദ്വിതീയമാണു്. ആ സാമുദായികഘടനാവിജയമാണു് വടക്കെ മലബാറിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽപ്പോലും ജാതിവ്യത്യാസം അത്ഥശൂന്യമാണു് എന്ന ബോധം ഉളവാക്കിയതു്. കേരളത്തിലെ വേറൊരു പ്രദേശത്തും വടക്കെ മലബാറിലുണ്ടായതുപോലെ ഒരു ക്രിസ്തീയ സമ്മിശ്ര സമുദായം ഇത്ര അനായാസമായി ഉടലെടുത്തിരുന്നില്ല എന്നുപോലും പറയാൻ തോന്നുന്നു. രാജ്യസമാചാരം ഇതിനൊക്കെ സഹായകമായ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമായിരുന്നു[106]

ആറോ എട്ടോ പുറങ്ങൾ വീതം ഉള്ള 42 ലക്കങ്ങൾ 1850 ഡിസംബർ വരെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പത്രാധിപർ ആരായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാഷയുടെ ലാളിത്യവും ഭംഗിയും കണക്കിലെടുത്തു് മഹനായ ഗുണ്ടർട്ടു് സായ്പുതന്നെ പത്രാധിപർ എന്നു പലരും ഊഹിക്കുന്നു.

10. 2. 3 1847 ഒക്ടോബറിൽ 'പശ്ചിമോദയം' എന്നൊരു പത്രംകൂടി തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരണമാരംഭിച്ചു. കല്ലച്ചിൽ ബാസൽ മിഷൻകാക്കുവേണ്ടി അച്ചടിച്ച മാസികയുടെ പത്രാധിപർ എഫ്. മുള്ളറായിരുന്നു. ഒരേ മിഷൻ സംഘം ഒരേ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച രണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഒരേ വർഷം ആരംഭിക്കുന്നു! അച്ചടിയിലും ഭാഷാശൈലിയിലും തികഞ്ഞ സാദൃശ്യമുണ്ടു്. 'രാജ്യസമാചാരം' മതകാര്യങ്ങൾക്കും 'പശ്ചിമോദയം' പൊതുവിജ്ഞാനത്തിനും മുൻതൂക്കം നൽകി. രാജ്യസമാചാരം ബാസൽമിഷൻ അംഗങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതും അവർക്കു സൗജന്യമായി നല്കിയിരുന്നതുമാണു്. മിഷൻവാർത്തകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഇത്തരം ലഘുപത്രികകളും വിവിധ ഭാഷകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്നതു് ബാസൽമിഷൻ കേന്ദ്രസംഘത്തിന്റെ നയമായിരു

106 സംസ്കാരതരംഗിണി പുറം 99.

ന്നിരിക്കണം. 1859–ൽ ജർമനിയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയ ഗുണ്ടർട്ടു് അന്ത്യകാലം ചെലവഴിച്ച കാലു്വിൽ ഇത്തരം ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്നു. 'രാജ്യസമാചാര'ത്തിന്റെയും 'പശ്ചിമോദയ'ത്തിന്റെയും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഗുണ്ടർട്ടിനു സജീവ പങ്കാളിത്തമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ആധുനികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചം മലയാളികൾക്കു് എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച 'പശ്ചിമോദയ'ത്തിൽ ഭ്രമിശാസ്ത്രം, ആകാശയാനം, മലയാളലിപിപരിണാമം, ജ്യോതിഷവിദ്യ, ജീവശാസ്ത്രം, ബിലാത്തിവിശേഷം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചു് ലേഖനങ്ങളും പരമ്പരകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കേരളപ്പഴമ ഇതിലൂടെയാണു് വെളിച്ചം കണ്ടതു്. പശ്ചിമോദയത്തിന്റെ സേവനത്തെ പുതുപ്പള്ളി രാഘവൻ വിലയിരുത്തുന്നതു കാണുക:

> 'പശ്ചിമോദയമാണു്, ഒരർത്ഥത്തിൽ മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ശാസ്ത്രമാസിക എന്നുതന്നെ പറയാം. സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ഗോളങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചു് സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ പൊതുവേ നിലനിന്നിരുന്ന അന്ധവിശ്വാസത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുകയും തത്സ്ഥാനത്തു് ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയുംചെയ്ക എന്ന മഹത്തായ കർമ്മമാണു് പശ്ചിമോദയം അനുഷ്ഠിച്ചതു്. മാത്രമല്ല, ചരിത്രം, ഭ്രമിശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയിലൂടെ അന്നുവരെ കേരളീയർക്കു് അത്രയ്ക്കൊന്നും അറിവിൽപ്പെടാത്ത രാജ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനവും അതു പകർന്നു നൽകി. ഒപ്പം കേരളീയർക്കു് പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളെ നോക്കിക്കാണാനുള്ള ഒരു കിളിവാതിലും പശ്ചിമോദയം തുറന്നുകൊടുത്തു.'[107]

'പശ്ചിമോദയ'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ചില ലേഖനപരമ്പരകൾ ബാസൽമിഷൻകാർ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും അവ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ, മലയാളിയുടെ മാനസികചക്രവാളങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാൻ ഉപകരിച്ച പത്രമാണു് 'പശ്ചിമോദയം'. 1851 ഓഗസ്റ്റു്വരെ ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ കോപ്പികൾ കോഴിക്കോടു് സർവകലാശാലയിലും ടൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാലയിലും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

10. 3. 1 മലയാളത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നു് ഡോ. തോമസ് കരുതുന്ന ജ്ഞാനനിക്ഷേപമാണു് ലഭ്യമായ അറിവുകൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മൂന്നാമത്തെ മലയാളപത്രം. കെ. പി. വറീദ് 'രാജ്യസമാചാര'വും 'പശ്ചിമോദ'യവും കണ്ടെടുക്കുന്നതുവരെ പണ്ഡിതന്മാർ ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തെ പ്രഥമമലയാളപത്രമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നു. പ്രൊഫ. എം. കെ. ചെറി

107 കേരള പത്രപ്രവർത്തനചരിത്രം പുറം 46.

യാൻ കൊഴവല്ലൂർ ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിന്റെ പ്രഥമലക്കം കണ്ടെത്തി. അതിൽ 'കൊട്ടയം 1848–ാമാണ്ട വൃശ്ചികമാസം 13' എന്നു് അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിന്റെ പേരും തുടങ്ങിയ വർഷവും പല ആധികാരികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നൽകിയിരിക്കുന്നതു തെറ്റായിട്ടാണു്. ഒരു ചക്രം വിലവച്ചിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിന്റെ പ്രസാധകർ സി. എം. എസു്. മിഷണറിമാരാണു്. ആദ്യത്തെ പത്രാധിപർ ബയിലിയായിരിക്കാം. റവ. ജോജ്ജു് മാത്തനും ആർച്ചു്ഡീക്കൻ കോശിയും ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ സഹകരിച്ചിരുന്നു. രാജ്യസമാചാരവും പശ്ചിമോദയവും കല്ലച്ചിലാണല്ലോ അച്ചടിച്ചിരുന്നതു്. ജ്ഞാനനിക്ഷേപമാകട്ടെ, ഡിമൈ 1/8 വലിപ്പത്തിൽ എട്ടു പുറങ്ങും വീതം 14 പോയിന്റു് ടൈപ്പുകളും ഉപയോഗിച്ചു് മനോഹരമായി അച്ചടിച്ചു. മാസികയുടെ ഒന്നാംപുറത്തു് 'സംഗതിവിവരങ്ങൾ' രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഒന്നാം ലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന സംഗതിവിവരങ്ങൾ:

മുഖവുര	ഭൂമിയുടെ രൂപം
വർത്തമാനങ്ങൾ	ഗ്രഹാദികൾ
മനുഷ്യൻ	ആഴ്ചവട്ടങ്ങൾ
ഭാഷ	റെഗുലേഷൻ പെർപ്പുകൾ.
എഴുത്ത	

10. 3. 2 ഉള്ളടക്കത്തെയും ഭാഷാശൈലിയെയുംകുറിച്ചു് സാമാന്യധാരണ നൽകാൻ ഒന്നാംലക്കത്തിന്റെ ആമുഖപ്രസ്താവം ഉദ്ധരിക്കാം:

'ജ്ഞാനനിക്ഷേപം കൊട്ടയാത്ത അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ച മാസംതോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും. ഇത ഉപകാരമായിട്ടും കൗതുകമായിട്ടുമുള്ള പല പല കാര്യങ്ങളിന്മെൽ അറിവു വരുത്തുന്നതിനായിട്ട വിചാരിച്ച ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. ഇതിൽ സ്വദേശവർത്തമാനങ്ങളും പരദേശവർത്തമാനങ്ങളും അതാത ദിക്കുകളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വസ്തുക്കളുടെ വിവരവും അവിടവിടങ്ങളിലെ കുടിയാന്മാരുടെ വിധങ്ങളും മര്യാദകളും പക്ഷിമൃഗാദികളെയും മത്സ്യങ്ങളെയും കുറിച്ചും മുളെച്ചുണ്ടാകുന്നതും ജീവനില്ലാത്തതുമായ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുമുള്ള ചില വിശേഷങ്ങളും തിരുവിതാംകോട്ട സംസ്ഥാനത്തനിച്ചുള്ള മര്യാദകളുടെ വിവരവും റെഗുലേഷനിൽനിന്നുള്ള പേർപ്പുകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. പിന്നെ മാർഗത്തെയും ശികിത്സയെയും ഗ്രഹശാസ്ത്രത്തെയും മറും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളും ഇതിൽ പറയും. മേൽ പറഞ്ഞ വിചാരം നന്നെന്ന ബോധിക്കുന്നവർ ഒക്കെയും ആയത സാധ്യമാക്കുന്നതിനായിട്ട ഈ കടലാസ വാങ്ങിക്കയും

തങ്ങൾക്ക സ്നേഹിതന്മാരായുള്ളവരോട അതിനെക്കുറിച്ച പറഞ്ഞറിയിക്കയുംചെയ്യുമല്ലൊ.'[108]

10. 3. 3 1852–ലെ 41–ാം ലക്കംവരെ ഒന്നാം പേജിൽ ഒരു ശ്ലോകം സ്ഥിരമായി ചേർത്തു കാണുന്നു:

'നരാജ ഹാര്യം നചചോര ഹാര്യം
പ്രയാണ കാലെ നചഭാരഹാര്യം
വ്യയീകൃതെ വർധ ഏവ നിത്യം
വിദ്യാധനം സർവധനാൽ പ്രധാനം'

10. 3. 4 വിജ്ഞാനപ്രചാരണത്തിനും ആദ്ധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിക്കും ഉതകുന്ന ലേഖനങ്ങളോടൊപ്പം സർക്കാർ കാര്യങ്ങളും പ്രാദേശികവാർത്തകളും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്ന 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തെ ലക്ഷണയുക്തമായ പത്രം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. പ്രാചീന വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തിനു പ്രഥമ സ്ഥാനം കല്പിക്കാൻ മൂന്നു കാരണങ്ങളുണ്ടെന്നു പ്രൊഫ. കെ. എം. ചെറിയാൻ കൊഴുവല്ലൂർ കരുതുന്നു:

'1 മുടക്കംകൂടാതെ ഇന്നുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏക മാസിക.

2 വൃത്താന്തപ്പത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യസംവിധാനങ്ങളോടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാരംഭിച്ച ആദ്യത്തെ പത്രം.

3 കല്ലച്ചിൽ മുദ്രണംചെയ്യുന്ന രീതി ഉപേക്ഷിച്ചു അച്ചടിയന്ത്രത്തിലെ അച്ചുകളിൽ മഷി പുരട്ടി അച്ചടിച്ചിറക്കിയ ആദ്യത്തെ വൃത്താന്തപ്പത്രം.'[109] ഇവയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ കാരണം വസ്തുതകൾക്കു നിരക്കുന്നതല്ല. 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപം' 1870–ൽ മുടങ്ങിപ്പോയി; 1898–ൽ ജോൺ ചാണ്ടിയാണു അതു പുനരാരംഭിച്ചതു. ഇന്നു നിലനില്ക്കുന്ന ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കമേറിയതു എന്ന ബഹുമതി 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തിനുണ്ടു. കഥകൾ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടു തുടങ്ങിയതു ജ്ഞാനനിക്ഷേപമാണു—ആർച്ച ഡീക്കൻ കോശിയുടെ 'പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞു' 1860–ലെ ലക്കങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇന്നു പത്രങ്ങൾ

108 ലിപിവിന്യാസത്തിൽ കാണുന്ന അവ്യവസ്ഥ ശ്രദ്ധിക്കുക. ജ്ഞാനനിക്ഷേപം, സ്നേഹിതർ തുടങ്ങിയപദങ്ങളിൽ ദീർഘമായ എകാരത്തിന്റെ ഉപലിപി ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, സ്വദേശം, പരദേശം, വിശേഷം, മേൽ തുടങ്ങിയ പദങ്ങളിൽ ഉപലിപി [േ—]കാണുന്നു. കൊട്ടയം, ചെയ്യുമല്ലൊ എന്നിവയിൽ ദീർഘമായ ഒകാരത്തിന്റെ ഉപലിപിയില്ല. തോറും, തിരുവാംകോട്ട എന്നിവയിൽ അതു [ോ—ാ] പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുംചെയ്യുന്നു. പെർപ്പു—പേർപ്പു എന്നിങ്ങനെ ഒരേ പദം രണ്ടു തരത്തിൽ ഒന്നാംപേജിൽ കാണാം. സംവൃതോകാരത്തിനു ചിഹ്നമില്ല.

109 ക്രൈസ്തവ നവചക്രവാളം, സി. എൽ. എസ്, 1981 പുറം 71.

കലണ്ടർ അച്ചടിച്ചു വിതരണംചെയ്യാറുണ്ടല്ലൊ. 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തിൽ കലണ്ടർ അച്ചടിച്ചു ചേർത്തിരുന്നു. മിസ്സിസ് ഹെൻറി ബേക്കർ ജൂണിയർ വരച്ചു പെൻസിൽ സ്കെച്ചുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ സചിത്ര വർത്തമാനപ്പത്രം എന്നും ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.

10. 4. 1 'പശ്ചിമോദയ'ത്തിലെയും 'രാജ്യസമാചാര'ത്തിലെയും ഗദ്യശൈലികൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ തെക്കൻ മലയാളവും വടക്കൻ മലയാളവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം പ്രകടമായിക്കാണാം. തിരുവിതാംകൂറുകാർക്ക് സംസ്കൃതഭ്രമം ഏറും. ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. തലശ്ശേരിയിൽനിന്നുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ അത്രത്തോളം സംസ്കൃതമില്ല. അവർ കൂട്ടുതലായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഹ്രസ്വവാക്യങ്ങളാണ്. തെക്കോട്ടു വരുമ്പോൾ വാക്യത്തിന്റെ ദൈർഘ്യവും വക്രതയും ഏറുന്നു. ഹൈന്ദവസാഹിത്യത്തോടും സംസ്കൃതത്തോടും തൊട്ടുരുമ്മി നിൽക്കുന്ന ശൈലിയാണ് 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തിൽ കാണുന്നതെന്ന് വടക്കർക്കു തോന്നാം. തിരുവിതാംകൂറിൽ അക്കാലത്തു കൊടികുത്തി വാണിരുന്ന ഗദ്യശൈലിയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ 'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'ത്തിലെ ഭാഷ ലളിതമായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആധുനികഗദ്യത്തിന്റെ, വിശിഷ്യ പത്രഭാഷയുടെ വിശാലമായ അടിത്തറ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നും കോട്ടയത്തുനിന്നും അച്ചടിച്ചിറക്കിയ ആദ്യകാല പത്രങ്ങളിൽ തെളിവായിക്കാണാം. മിഷണറിഗദ്യത്തിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ച ഈ പത്രഭാഷ പിന്നീടു വ്യവഹാരഭാഷയുടെയും സാഹിത്യഭാഷയുടെയും സ്വാധീനങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു മാനകഭാഷയായി (Standard Language) വളരുകയുംചെയ്തു.

10. 5. 1 കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കോളജുമാസികയാണ് 1864 ജൂലൈമാസത്തിൽ റവ. ജോർജ് മാത്തന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'വിദ്യാസംഗ്രഹം'—Cottayam College Quarterly Magazine. ഇതു ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്—മലയാളം പ്രസിദ്ധീകരണമായിരുന്നു. 1867 ജൂലൈവരെ നിലനിന്ന ഈ മാസികയിൽ ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങൾ, ചരിത്രപഠനങ്ങൾ, വേദപഠനങ്ങൾ, കവിതകൾ, കഥകൾ, പുസ്തകവിമർശനങ്ങൾ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇന്നത്തെ മാസികകളുടെ മുന്നോടിയായി ഇതിനെ പരിഗണിക്കാം. 'വിദ്യാസംഗ്രഹ'ത്തിന്റെ പ്രവർത്തകർക്കു മലയാളഭാഷയോടുണ്ടായിരുന്ന മമത വ്യക്തമാക്കാൻ ഒരു ലേഖനഭാഗം പുതുപ്പള്ളി രാഘവൻ 'കേരളപത്രപ്രവർത്തനചരിത്ര'ത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്[110]. ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ ഭരണ

110 കേരള പത്രപ്രവർത്തനചരിത്രം പുറം 55–56.

സംവിധാനത്തിൽ ജോലി നേടുന്നതിനു് നാട്ടുഭാഷ പഠിക്കണം എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ നാട്ടുഭാഷാ പരിപോഷണത്തിനു് വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നില്ല എന്നു് ലേഖകൻ പരാതിപ്പെടുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ

'മണ്ടപത്തിൻ വാതിൽമുതൽ ഹജൂർവരെയും മുനിശിപ്പുകൊടതി മുതൽ ചതുക്കൊടതിവരെയുമുള്ള എഴുത്തുവേലകളും ഒക്കയും ഇന്നേവരയും തമിഴക്ഷരത്തിൽ ആകുന്നു നടക്കുന്നതു്. ആകയാൽ ആധാരമോ കുറിയോ ആകട്ടെ പതിവോ പറുചീട്ടോ ആകട്ടെ സമനോ വിധിപ്പേർപ്പോ ആകട്ടെ തമിഴക്ഷരത്തിൽ അല്ലാതെ മലയാംഭാഷയ്ക്കു വിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല. എന്നല്ല വല്ലവരും തങ്ങളുടെ മൊഴിയോ ആവലാധിയോ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടു കച്ചേരിയിലോ കോടതീലോ ചെന്നാൽ പിള്ളമാർ ആയതിനെ അംഗീകരിക്കാതെ തമിഴിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പാവപ്പെട്ട കുടിയാന്മാരെ നിർബന്ധിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു'

എന്നിങ്ങനെ ആ ദുരവസ്ഥ ചിത്രീകരിക്കയുംചെയ്തു. മലയാളം ഔദ്യോഗികഭാഷയാക്കണം എന്നു് ലേഖകൻ വ്യക്തമായി ആവശ്യപ്പെടുകയുംചെയ്തു. എത്രയോ ആദരണീയമായ ഭാഷാപ്രേമം, ക്രാന്തദർശിത്വം! പക്ഷേ, ഇന്നും മലയാളഭാഷ ഭരണത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ നിൽക്കുന്നു എന്നതാണു് ശോചനീയമായ സത്യം.

10. 5. 2 'വിദ്യാസംഗ്രഹ'ത്തിൽ ചതുരംഗത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരു ലേഖനം കാണാം. ഇന്നത്തെ പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിനോദരംഗത്തിന്റെയും കായികരംഗത്തിന്റെയും മറ്റും മുന്നോടിയാണതു്. അന്നു് ക്രിക്കറും ടെലിവിഷനും ഒന്നും പ്രചാരത്തിലായിരുന്നില്ലല്ലോ! കൊളിൻസു് മദാമ്മയുടെ 'ദി സ്സെയർ സ്സെയ്ൻ' എന്ന നോവൽ 1864 ജൂലൈമുതലുള്ള വിദ്യാസംഗ്രഹം ലക്കങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതിന്റെ തർജമയാണല്ലോ 'ഘാതകവധം'. റവ. ജോർജു് മാത്തന്റെ പ്രശസ്തങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളെല്ലാം ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് 'വിദ്യാസംഗ്രഹ'ത്തിലാണു്. ഇന്നുപോലും നമുക്കു് അസൂയയുളവാക്കുന്നതരത്തിൽ ഉന്നതനിലവാരവും വൈവിദ്ധ്യവും പുലർത്തുന്ന കോളജുമാസികയായിരുന്നു 'വിദ്യാസംഗ്രഹം'. ഇന്നു് അത്തരമൊരു കോളജുമാസികയില്ല; അങ്ങനെയൊന്നു് ഭാവനചെയ്യാൻകൂടി നമുക്കു് കഴിയാതായിരിക്കുന്നു.

10. 6. 1 'പശ്ചിമതാരക'യെപ്പറ്റി ഡോ. പി. ജെ. തോമസു് അടക്കമുള്ള പല പണ്ഡിതന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളും തെറ്റുദ്ധാരണാജനകമാണു്. പോഹംമെൽവിൻവാക്കർ സായ്പു്, കോട്ടയത്തുകാരൻ കുര്യൻ റൈട്ടർ, പ്രശസ്തനായ ദേവജി ഭീമജി തുടങ്ങിയവർ ചേർന്നു് 1860–ൽ 'മലബാർ അച്ചടികമ്പനി ക്ലൃപ്തം' രൂപീകരിക്കയും കൊച്ചിയിൽ ഒരു അച്ചുകൂടം സ്ഥാപിക്ക

യുംചെയ്തു. തുടർന്നു് അവിടെനിന്നു് 'വെസ്റ്റേൺസ്റ്റാർ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷു് വാരിക ചാംസു് ലാസൺന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1864 ഓഗസ്റ്റിൽ ഇതിന്റെ സഹോദരിയായി 'പശ്ചിമതാരക' പിറന്നു. ഇട്ടപ്പു റൈട്ടർ, ടി. ജെ. പൈലി എന്നിവരായിരുന്ന ആദ്യത്തെ പത്രാധിപന്മാർ. 1865 മുതൽ കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസു് ഇതിന്റെ പത്രാധിപരായി. 1878–ൽ ഈ പത്രം മുടങ്ങിപ്പോയി. എങ്കിലും ഏറെ താമസിയാതെ, 1870 മുതൽ മംഗലത്തു് കുഞ്ഞുണ്ണിയാശാന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന 'കേരള പതാക'യുമായി യോജിച്ചു്, 'പശ്ചിമതാരക—കേരളപതാക' ആരംഭിച്ചു. പിന്നീടു് 'കേരളപതാക'യുമായുള്ള ബന്ധം വിടർത്തി 'പശ്ചിമതാരക' പഴയതുപോലെ സ്വതന്ത്രമായിത്തീർന്നു.

രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങളും മതകാര്യങ്ങളും ഉജ്ജ്വലമായ ശൈലിയിൽ 'പശ്ചിമതാരക' അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിനെ വിമർശിക്കുന്ന കുറിപ്പുകൾ 'വെസ്റ്റേൺസ്റ്റാറി'ലും 'പശ്ചിമതാരക'യിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അഴിമതികളെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞു് 'പശ്ചിമതാരക' വിമർശിച്ചു. ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസിന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ 'പശ്ചിമതാരക' വലിയ പ്രചാരം നേടി. ആദ്യത്തെ ശ്രദ്ധേയനായ മലയാളപത്രാധിപർ എന്ന പദവി അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതാണു്.

10. 7. 1 1867–ൽ കോട്ടയത്തുനിന്നു് ഡബ്ല്യു. എച്ചു്. മൂർ എന്ന സായ്പു് ട്രാവൻകൂർ ഹെറാൾഡു് എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് പത്രവും 'സന്ദിഷ്ടവാദി' എന്ന മലയാളപത്രവും ആരംഭിച്ചു. സി. എം. എസു്. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചിരുന്ന 'സന്ദിഷ്ടവാദി' തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ തെറ്റായ നയങ്ങളെ വിമർശിച്ചു. ദിവാൻ മാധവരായരുടെ നടപടികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനം തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ സഹിച്ചില്ല. പത്രം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. പൊതുവേ ഉദാരരും സഹിഷ്ണുക്കളുമായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ ഭരണാധികാരികൾ 'രാജാ പ്രത്യക്ഷദൈവതം' എന്ന വിശ്വാസത്തിനു് കോട്ടം തട്ടിക്കുന്ന വിമർശനങ്ങൾ അച്ചടിക്കുന്ന പത്രങ്ങളെ കൊലചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടു് അന്നു തുടങ്ങി. പിന്നീടു് രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'ദേശാഭിമാനി'ക്കും മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ 'മലയാള മനോരമ'യ്ക്കും ഉണ്ടായ ദുരന്തങ്ങൾ സുവിദിതമാണല്ലോ.

10. 8. 1 1874 മുതൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന 'കേരളോപകാരി' എന്ന മാസികയെക്കുറിച്ചു വിശദമായ പരാമർശങ്ങൾ ഏറെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതിന്റെ 1877–ലെ നാലാം ലക്കം ടുബിങ്ങനിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറ്റു ലക്കങ്ങളും അവിടെ കണ്ടേക്കാം. 1877 ജനുവരിയിലെ മാസിക തുടങ്ങുന്നതു് 'പുതുവാണ്ടു' എന്ന ലേഖനത്തോടെയാണു്. അതിന്റെ പ്രാരംഭം:

'ഈ 1877–ാം ആണ്ടു് ഹിന്തുരാജ്യങ്ങളിൽ പാർക്കുന്ന അനേകം ജനങ്ങൾക്കും ബഹുകഷ്ടകാലം ആകും. മലയാളത്തിൽ എന്ന പോലെ മദ്രാസി, ബോംബായി എന്നീ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ എങ്ങും മഴ മഹാദുർലഭമാകകൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെയും മൃഗത്തിന്റെയും ആഹാരത്തിനും പാനീയത്തിനും വളരെ മുട്ടുവന്നു പോയിരിക്കുന്നു. സർക്കാരും ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായ ധനവാന്മാരും പല ഇടത്തും ദരിദ്രക്കാർക്കു സഹായിച്ചു, സങ്കടത്തെ ശമിപ്പിച്ചുവരുന്നെങ്കിലും അതിനെ മുറ്റും നീക്കാൻ അവർക്കു കഴികയില്ല...'

വികസനവാർത്തകം എന്നു് ഇന്നു നമ്മൾ ഓമനപ്പേരിട്ടുവിളിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള വാർത്തകം ഇതിലുണ്ടു്. കാലാവസ്ഥാവിവരണത്തിനും വേണ്ടുവോളം സ്ഥലം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗം നോക്കുക;

'മഴയുടെ വിവരം: നിനെയാത്ത സമയത്തും വിധത്തിലും കരുണയുള്ള ദൈവം പഞ്ചം പിടിച്ച രാജ്യങ്ങളിലും അടുത്ത നാടുകളിലും ധാരാളമായി മഴ പെയ്യിച്ചതുകൊണ്ടു കൃഷി മിക്ക ഇടങ്ങളിൽ ഏറവും നന്നായി വായിച്ചുവരുന്നു.

കണ്ണന്നൂരിൽ ഒക്തോബരിൽ ഏകദേശം 19½ അംഗുലം മഴ പെയ്തിരിക്കുന്നു. 1 ആം ജനുവെരി തൊട്ടു 31 ആം ഒക്തോബർ വരെക്കും ആകെ 117 അംഗുലവും (116, 95) നൊവെമ്പ്രമാസത്തിന്റെ 1–15 ൻകംക്കകം ഏകദേശം 4 അംഗുലവും കാണുന്നു.

1877 ആമതിൽ കോഴിക്കോട്ടിലേ മഴയളവു:

ഏപ്രിൽ	2.35
മേയി	6.63
ജൂൻ	35.38
ജൂലായി	13.59
ആഗൊസ്തു	24.35
സെപ്തമ്പ്ര	21.52
ഒക്തോബ്ര	24.87
	128.69 അംഗുലം'

തുടർന്നു് മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തുള്ള 21 സ്ഥലങ്ങളിലെ മഴയുടെ കണക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. അതിനശേഷം 'പഞ്ചത്താൽ ഉള്ള അതിമാരണം' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ പട്ടിണിമരണങ്ങളുടെ വിശദമായ കണക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. 'ദീനങ്ങൾ' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

'ബല്ലാരിയിൽ പനിയും നീലഗിരിയിൽ വസൂരിയും ശേഷം ജില്ലകളിൽ തലതട്ടിയും ചിലതിൽ കുരുപ്പും പനിയും ചോരപ്പോക്കും ഉണ്ടു.'

'കുറഞ്ഞ പിറവികം' എന്ന ശീർഷകത്തിനു താഴെ, പഞ്ചം നിമിത്തം ജനനനിരക്കും കുറയുന്നു എന്നു കണക്കുകം ഉദ്ധരിച്ചു തെളിയി

ക്കുന്നു. തുടന്നു കാണുന്ന പ്രസ്താവന കൗതുകകരമാണു്. അതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

'മേൽ പറഞ്ഞവരാൽ ആലോചനയുള്ളവർക്കു പഞ്ചത്തിന്റെ വിശേഷം വെടിപ്പായി ഗ്രഹിക്കാം എന്നു് ആശിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ മാസത്തിന്റെ കേരളോപകാരി ഇത്ര താമസിച്ചതു ബങ്കിത്തപാലിന്റെ ഉപേക്ഷ, നൊവെമ്പ്ര 2 ൻയിൽ തപ്പാലിന്നു ഏല്പിച്ച പ്രതികം 15 ൻയിൽ മാത്രം ഇവിടെ എത്തീട്ടുള്ള. അതിന്റെ കുറ്റം നമ്മുടേതല്ലെങ്കിലും വായനക്കാർ അതിനെ പൊറുക്കേണ്ടതിന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു.'

വാർത്തകം ചുരുക്കത്തിൽ നൽകുന്ന അവസാനത്തെ പംക്തിയുടെ ശീർഷകം 'കാലായി പെറുക്കു (Gleanings)' എന്നാണു്. ഇതിൽ മിഷൻ വാർത്തകം കൗതുകകരമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ വൈവിധ്യം, സംവിധാന കൗശലം, അച്ചടി എന്നിവയിൽ ആധുനിക പത്രമാസികകം പോലും മാർഗദർശകമാകത്തക്ക തരത്തിൽ ഭേന്ന പുലർത്തിയിരുന്ന ബാസൽ മിഷൻകാരുടെ 'കേരളോപകാരി.' ലോറൻസു് പുത്തൂർ എന്ന ഭാരതീയ ക്രൈസ്തവനായിരുന്ന ഇതിന്റെ മുഖ്യ പ്രവർത്തകൻ. ഒരു കാലത്തു് മലബാറിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഏക പത്രമായിരുന്ന 'കേരളോപകാരി.'

10. 9.1 മേല്പറഞ്ഞ ക്രൈസ്തവ പത്ര സംരംഭങ്ങളെല്ലാം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് വിഭാഗക്കാരുടേതായിരുന്നു. അവയിൽ, വിശിഷ്യ 'പശ്ചിമതാരക'യിൽ, കത്തോലിക്കമതത്തെ വിമർശിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോം പത്രരംഗത്തേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ കത്തോലിക്കർ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ 1866–ൽ മട്ടാഞ്ചേരിക്കാരൻ അന്തോണി അണ്ണാവി 'കേരളം' എന്നൊരു പത്രം തുടങ്ങി. ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഇതു നിലച്ചു. 1876–ൽ 'സത്യനാദകാഹള'വും 1887–ൽ 'നസ്രാണി ദീപിക'യും തുടങ്ങി. ഇവ രൂപഭേദങ്ങളോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. 'സത്യനാദകാഹളം' ഇപ്പോം 'കേരള ടൈംസി'ന്റെ ഞായറാഴ്ചപ്പതിപ്പായി 'സത്യനാദം' എന്ന പേരിലാണു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു്. ഈ രണ്ടു പത്രങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു പ്രസക്തമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഡോ. തോമസു് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

10. 10.1 1881–ൽ ദേവജി ഭീമജി കൊച്ചിയിൽ ആരംഭിച്ച 'കേരളമിത്ര'ത്തിന്റെ പത്രാധിപരായി വൃത്താന്തപത്രലോകത്തിലേക്കു കടന്നുവന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസു് മാപ്പിള 1890 മാർച്ചു് 22–നു് കോട്ടയത്തുനിന്നു് 'മലയാള മനോരമ' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങി. ഇന്നു് കേരളത്തിലെ മാത്രമല്ല, ഭാരതത്തിലെതന്നെ ഏറ്റവും പ്രചാരമുള്ള പ്രാദേശികഭാഷാ ദിനപ്പത്രമാണു് 'മലയാള മനോരമ.' 1928 ജനുവരി 26 മുതലാണു് അതു ദിനപത്രമായതു്.

'മലയാള മനോരമ'യുടെ അത്ഭുതകരമായ വളർച്ചയ്ക്കു മുഖ്യകാരണങ്ങളും തുടക്കംമുതൽ അതിന്റെ പ്രവർത്തകർ പ്രകടിപ്പിച്ച സാമ്പത്തികവിവേകവും സാംസ്കാരിക ക്രാന്തദർശിത്വവുമാണ്. 1888-ൽ ഒരു ജോയിന്റ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനി രജിസ്റ്റർചെയ്താണ് പത്രത്തിനുവേണ്ട മൂലധനം സമാഹരിച്ചതു്. വികാരാവേശത്തോടെ പത്രരംഗത്തേക്കു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട അനേകരുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിൽപ്പെട്ടു് അകാലചരമമടയുകയോ മുരടിക്കുകയോചെയ്തപ്പോൾ മനോരമ സാഹസികമായ സാമ്പത്തിക അച്ചടക്കത്തോടെ പ്രതിസന്ധികളെ അതിജീവിച്ചു മുന്നേറി. സാംസ്കാരികകാര്യങ്ങളിൽ മനോരമ പ്രകടമാക്കിയ ക്രാന്തദർശിത്വം അതിനു് ഒരു പൊതുവ്യക്തിത്വം എന്ന ബഹുമാന്യമായ പദവി നേടിക്കൊടുത്തു. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന കേരളത്തെ ഒന്നായി കാണാൻ വറുഗീസ് മാപ്പിളയ്ക്കു് കഴിഞ്ഞു. ഭാഷയുടെ ദേശ്യഭേദങ്ങൾക്കു് അതീതമായി ഒരു മാനകഭാഷ വളർത്തിയെടുക്കാൻ പത്രങ്ങൾക്കു കഴിയും എന്ന വിശ്വാസം അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

> 'ഇങ്ങനെ മംഗലാപുരത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മലയാളവും അഭിപ്രായങ്ങളും തിരുവനന്തപുരത്തെ ഹിന്ദുക്കളിലും മറിച്ചും വ്യാപരിക്കുന്നതിനാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു പ്രത്യേകം പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആരംഭം മാത്രമായിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു് ദിക്കുകളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും അകലവും ഭേദവും മറ്റുംകൊണ്ടുള്ള ഗ്രാമ്യാദിദോഷങ്ങളും തീർന്നു് എല്ലാവരാലും ആദരിക്കപ്പെടുവാൻ തക്കതായ ഒരു ഉത്തമഭാഷ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരത്താലല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ല. എല്ലാദിക്കിലും വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും എല്ലാം തമ്മിൽ അന്യോന്യം ധാരാളമായ സംസർഗം ഉണ്ടായിരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന കാലത്തു ദേശംതോറും ഭാഷ പലതു് എന്നുള്ള ചൊല്ലു കാലക്രമേണ അർത്ഥമില്ലാതായിത്തീരുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ'

എന്നു് 1890 ഏപ്രിൽ പന്ത്രണ്ടാം തീയതി 'മലയാള മനോരമ'യിൽ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള എഴുതി. പ്രതിപാദ്യത്തിലും ഭാഷാശൈലിയിലും സങ്കുചിതത്വങ്ങൾ പാടില്ലെന്ന നിർബന്ധത്തോടെ വിവിധ മതങ്ങളിലും ജാതികളിലും ഉള്ള എഴുത്തുകാരെ അദ്ദേഹം മനോരമയിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചു. കേരളവർമ്മയുടെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ സംഘടിപ്പിച്ച ഭാഷാപോഷിണിസഭയും 'ഭാഷാപോഷിണി'മാസികയും വറുഗീസ് മാപ്പിളയെ കൈരളിയുടെ പരിപോഷകരിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനത്തേക്കുയർത്തി. പുലയർ തുടങ്ങിയ പിന്നോക്കവിഭാഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സാമൂഹ്യരംഗത്തും സാംസ്കാരികരംഗത്തും പടവെട്ടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിബദ്ധത ജാതിമതഭേദങ്ങൾ വകവയ്ക്കാതെ കേരളീയർ അംഗീകരിച്ചു. സമുദായസ്നേ

ഹിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം ക്രൈസ്തവരെ വിഭാഗീയതയുടെ മാളങ്ങളിൽനിന്നു വിളിച്ചിറക്കി സാഹിത്യാദി സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ പൊതുജീവിതവുമായി ഇണക്കിച്ചേർത്തു. ബഹുമുഖ പ്രതിഭാശാലിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ഉള്ളൂർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഏതാനും വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

'മലയാളക്കരയിൽ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിളയെപ്പോലെ യശോധനനായ ഒരു പത്രമുടമസ്ഥനും പത്രാധിപരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സാഹായ്യം അനന്തവും അപരിമേയവുമാകുന്നു. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ കർമ്മകുശലനായ ഒരു അനുയായിയെയും ആജ്ഞാകരനെയും കിട്ടിയതു ഭാഷയുടെ പരമഭാഗ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിക്കരുതേണ്ടതാണ്. 1065 മുതൽ 1079 വരെയുള്ള 14 വർഷത്തെ പ്രയത്നംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മലയാളത്തിനു ഭാരതീയ ഭാഷകളുടെ ഇടയിൽ മഹനീയ ഒരു നില കൈവരുത്തി. മറെറാരാളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതല്ല അത്ഭുതാവഹമായ ആ കാര്യം.'[111]

പതിനൊന്ന്

ഉപസംഹാരം

11. 1. 1 മലയാളഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിൻെറയും വളർച്ചയിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും അച്ചടിയും പത്രങ്ങളുമാണ് മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചതു. ഈ മൂന്നു മണ്ഡലങ്ങളിലും പ്രാരംഭപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തിയതു ക്രൈസ്തവരാണ്. ഉപരിവർഗത്തിൻെറ കുത്തകയായിരുന്ന സാഹിത്യം മേല്പറഞ്ഞ ത്രിവേണീസംഗമത്തിൽക്കൂടിച്ചേർന്നു ജനകീയതയുടെ പരിശുദ്ധി നേടി ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. ജനകീയതയാണ് ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിലെ മലയാളഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിൻെറയും ആത്മാവു്. പ്രതിപാദ്യവും പ്രതിപാദനവും ജനകീയമായിത്തീർന്നു. പ്രാദേശികവും ജാതീയവും മതപരവുമായ ഭേദങ്ങൾക്കെല്ലാം അതീതമായ സാംസ്കാരിക മാധ്യമമായി ഭാഷയും സാഹിത്യവും വളർന്നതിനു ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ ആ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ചെയ്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾ വേർതിരിച്ചെടുത്തു പരാമർശിക്കുന്നതിനു പ്രസക്തിയില്ല. അത്തരം വർഗീകരണം അനുചിതമാണെന്നുകൂടി പറയണം. ജാതിതിരിച്ചുള്ള കണക്കുകൂട്ടലുകൾ ഇന്നും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലുണ്ട് എന്ന

111 കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വാല്യംനാല് 1964 പു. 474.

കാര്യം മറക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇന്നു് അത്തരം കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്തുന്നവർ പലപ്പോഴും സ്വാർത്ഥമാത്രപ്രേരിതരായിട്ടാണു് അതിനു് ഒരുമ്പെടുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ സാഹസികരായ സാംസ്കാരികപ്രവർത്തകർക്കു് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തേക്കും അച്ചടിയിലേക്കും പത്രപ്രവർത്തനത്തിലേക്കും നീങ്ങാൻ മതപരമായ പ്രചോദനമുണ്ടായിരുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു് അവരെ മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേർതിരിച്ചു കാണുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഇന്നാകട്ടെ മതഭേദങ്ങൾക്കെല്ലാം അതീതമായ വിശാലവും അഗാധവുമായ മാനവികതയാണു് സാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രചോദനം. മതവിശ്വാസികളിൽ ചുരുക്കം ചില മൗലികവാദികൾ ഒഴികെയുള്ളവർ ഈ വിശാലമാനവികതയുടെ വക്താക്കളായിത്തീർന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

11. 2. 1 കേരളത്തിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും സമുദായനവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ജനാധിപത്യവും നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പഴക്കമുള്ള വിഭാഗീയതകളെ മറികടക്കാൻ കഠിനാദ്ധ്വാനംചെയ്യുകയാണു്. ആ യത്നത്തെ സഹായിക്കാനാണു് തടസ്സപ്പെടുത്താനല്ല ഡോ. തോമസിന്റെ ഗ്രന്ഥം ഉപകരിക്കുക. പരപുച്ഛമോ മതവിദ്വേഷമോ വളർത്തുന്നതൊന്നും ഗ്രന്ഥത്തിലില്ല. പഴയതെല്ലാം മറന്നുകൊണ്ടല്ല, ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണു് മനുഷ്യൻ പുരോഗമിക്കുന്നതു്. സാംസ്കാരികവൈവിദ്ധ്യങ്ങൾ ഇടിച്ചുനിരപ്പാക്കി ഏകതാനത സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടല്ല, വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് സാംസ്കാരികസൗധം പടുത്തുയർത്തുക. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനങ്ങളെ വിമർശനബുദ്ധ്യാ വിലയിരുത്തുന്നതു് പൊതുപ്രവാഹത്തിൽ ആത്മവിശ്വാസത്തോടും വ്യക്തിത്വത്തോടുംകൂടി പങ്കുചേരാൻ അവരെ സഹായിക്കാനാണു്. ഇതു സാദ്ധ്യമാണെന്നു് സമീപകാല കേരളീയാനുഭവങ്ങൾ നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. മതാത്മകതയും പൈതൃകവും കൈവെടിയാതെ സാംസ്കാരികോദ്ഗ്രഥനത്തിലൂടെ മാനവികത വളർത്തിയെടുക്കാം എന്നു് കേരളത്തിൽ നാരായണഗുരുവിനെപ്പോലുള്ളവർ തെളിയിച്ചുവല്ലോ.

○○

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY KOTTAYAM

സൂചിക

'അക്കാഡമി ഓഫ് സയൻസ്' 125
അക്കെമ്പീസ് തോമസ് 165
അക്ഷരമാല 136, 331
'അക്ഷരമാലാവിസ്താരം' 129
അച്ചടി 21
അച്ചടിയന്ത്രം 24, 91, 334
അച്ചൻ നമ്പൂതിരി, വെണ്മണി 295
അച്യുതമേനോൻ, ചേലനാട് ഡോ. 42
അച്യുതമേനോൻ, സി. 305, 429
'അജ്ഞാനകുഠാരം' 230, 265, 501
'അടച്ചൂറ' 57
'അടച്ചൂറപ്പാട്ട്' 58
അണ്ണാജിരായർ 411
'അത്ഭുതമാലിക' 464
അട്ടായി 325
അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് 414
അനന്തപകീർത്തനങ്ങൾ 275
അന്തപ്പായി, സി. 302, 523
അന്തോനി അണ്ണാവി 181, 537
അന്തോനെല്ലി 125
അന്തംചാർത്ത് 43
'അന്ത്രോപ്രേയാ' 96
അപ്പനെടങ്ങാടി 429
അപ്പുഭട്ടൻ 132
അപ്പോസ്തലൻ 38
അബ്രഹാം, മാർ 75
അമദാത്തിയസ്, ക്രിസ്തഫർ ജോൺ 98
അമരകോശപ്രദീപിക 237
'അമരകോശം' 126,130
'അമരം' 80
അമാൻഡർ, കൊറിയ, 66
അമ്പട്ടൻ 44
അമ്പഴക്കാട് 22, 91, 95, 137, 295, 336
അയനിയെടുക്കൽ 47
അയ്ച്ചാമണി, ഇഞ്ഞാസി 96
അയ്പണ്ണാവി 181
അരണാട്ടുകര 86
അരിസ്റ്റോത്തലൻ, വിദ്വാൻ 228
അലക്സ്ന്ത്രയോസ്, മാർ 131
അലങ്കാരശാസ്ത്രം 228
'അലങ്കാരസംക്ഷേപം' 228
അലെക്സി 135
അലോഷ്യസ് ആ സാന്തമറിയ ഫാ. 213, 214
അലോഷ്യസ് മേരീ, ഫാദർ. റവ. 138
'അൽഗെദെസ് എഗെദാസ്ലെ—സുറിയായെ ഉതാസെ ഈശാഹ്ദൻ ദെഹൊലേൻ' 149
അൽബുക്കർ, അൽഫോൺസ് ഡി. 404
'അല്ലേശ്രനാടകം' 171, 182
അശ്വഘോഷൻ 499
അഷ്ടമിപ്രബന്ധം 290
അഷ്ടാവക്രഗീത 120
അറബികത്ത 33
അർക്കദിയോക്കൻ, പകലോമറ്റം 143, 148
അർക്കദിയാക്കോൻ, ഗീവർഗീസ് 81
അർക്കദിയാക്കോന്മാർ 28
അർക്കൈനി, ഇഗ്നേഷ്യസ് 96
'അർണോസ് നിഘണ്ടു' 369
അർണ്ണോസുപാതിരി 84, 97, 105, 109, 148, 167, 367, 369, 387
അർബത്നോട്ട്, എ. ജെ. 376
ആഗ്ലറി 129
ആചാരസംഗ്രഹം 100
ആഞ്ചലിക്കാ 186
ആഞ്ചലൊ 97
ആത്മാനുതാപം 234
ആത്മീയ വഴികാട്ടി 239
ആദത്തിന്റെ വട്ടക്കളി 77
ആൻറണി വള്ളവന്തറ, ഫാ. 389
ആൻറണി, സി. എൽ. പ്രൊഫ. 378, 483
ആഫ്രിക്ക 79
ആംസ്റ്റർ ഡാം 344
ആയയും മകനും 242

'ആയിരത്തിരുന്നൂറു പഴഞ്ചൊൽ' 472
'ആരാധനക്രമം' 27, 216
ആര്യ എഴുത്ത് 348
ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്, വയസ്കര 303
ആലങ്ങാട്ട് 135
'ആൽഫബെത്തും ഗ്രന്ഥാനിക്കോ മലബാറിക്കും' 350, 389
ആസാമീസ് 511
'ആറ്റമാറാട്ടം' 237, 508
ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾ 126
ആറാം കാനോനാ 146
ഇംഗ്ലീഷ് 385
'ഇംഗ്ലീഷ് വ്യാകരണസംക്ഷേപം' 434
'ഇടയലേഖനം' 355
ഇട്ടി അച്ചുതൻ 132
ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ വെട്ടിക്കുന്നേൽ 66, 143, 149
ഇട്ടുപ്പ്, പാറമേൽ 298
ഇത്താലിയാ 38, 90
ഇൻഡിഫോൺസ് 97
ഇൻഡ്യൻ ആൻറിക്വറി 149
'ഇൻഡ്യാചരിത്രം' 236
'ഇൻഡ്യായാത്ര' 80, 125, 126
'ഇന്ത്യാക്കാരൻ ജോസഫിൻറെ വിവരണം' 403
ഇന്ത്യായാത്രാവിവരണം 130
ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്തുമതം 125
'ഇന്തുമാർഗത്തിന്നും റോമമാർഗത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം' 505
ഇന്ദുലേഖ 473
ഇന്നോച്ചെൻസ് മെത്രാൻ 135
ഇൽദഫോൻസ് ബിഷപ്പ് 137, 223
ഇല്ലിക്കുന്ന് 357
ഇവാൻജലിസ്ത, ജോഹന്നസ് 458
ഇസഹാക്ക്, അബ്രഹാം 276
ഇസ്ലാക്കി നാടകം 182
'ഇസ്രായേൽ ഉത്ഭവം' 461
ഈപ്പൻ, ഇട്ടേര്യാ. റവ. 239
'ഈയോബിൻറെ ചരിതം' 170
ഈശോസഭക്കാർ 339
ഈശ്വരപിള്ള വിചാരിപ്പുകാർ 298
ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാക്കമ്പനി 105, 374
ഈഴമണ്ഡലം 33
ഈഴവർ 27
'ഉച്ചഭാഷ' 107
ഉണ്ണീട്ടൻകത്തനാർ, കടപ്പൂർ 149
ഉത്തരരാമായണം 414
ഉദയകീർത്തനം 270, 272
ഉദയം പേരൂർ സൂനഹദോസിൻറെ കാനോനകൾ 102, 315, 402
ഉദയവർമരാജ, മാവേലിക്കര 305
ഉപനിഷത്തുകൾ 120
ഉമാർ. ഖലീഫ 140
ഉമ്മൻ, ആർച്ചുഡീക്കൻ 240
ഉമ്മൻ, പീലിപ്പോസ് കല്ലൂർ 508
'ഉമ്മാപർവം' 112, 230
ഉലഹന്നാൻ മാപ്പിള, പി. വി. പ്രൊഫ. 367, 386
ഉള്ളൂർ, മഹാകവി 129, 226, 270, 302, 306, 346, 539
ഉറഹാ 33, 68
ഉറുമീസ് 33
'ഊത്താമ' 70
'ഊർശ്ലേം യാത്രാവിവരണം' 488
എടപ്പള്ളി 73
എട്ടുത്തിര വട്ടക്കളി 48, 52
'എട്ടു ദിവസത്തെ ധ്യാനം' 128
എണ്ണപ്പാട്ട് 57
എൻറീക്കെസ് 94
എൻറീക്കോസുപാതിരി 101
എബ്രഹാം അടപ്പൂർ, ഫാ. 369
'എബ്രായക്കുട്ടി' 54, 285
എം. ടി. 499
എലിസബത്ത് രാജ്ഞി 104
എല്ലിസ് 386
എസ്തപ്പാനോസ് 108
എഴുത്തച്ഛൻ 113, 171, 348, 485
എഴുത്തച്ഛൻ, കെ. എൻ. 375, 377
ഏകശ്ലോകാനിഘണ്ടു 401
ഏകാദശിമാഹാത്മ്യം 414
ഏവൻഗേലിയോൻ 34
ഏഴുകുദാശകൾ 135
ഐ. എസ്. പ്രസ്സ് 299
'ഒത്തകല്യാണം' 42
ഒന്നാം കാനോനാ 145
'ഒര ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ' 361
ഒരാഡ്യൻ 230
'ഒലിവേർ വിജയം' 465
ഒവീദ്യൻ 230
ഓക്സ് ഫോർഡ് സർവകലാലയം 133
ഓപ്പരാ 177

ഓശാനമലയാളം ബൈബിൾ 443
ഓശാനവിശേഷം 174
ഓസ്ട്രിയാ 90
'ഓറിയന്തേ കൊൺ കാന്തിസ്താദോ' 30
ഓർത്തഡോക്സ് സഭ 459
'ഓർശ്ശം തിരുയാത്രാ വിവരണം' 255
ഔഗോൻ ചരിതം 280, 283
'കച്ചകെട്ടും പയറും' 81
'കച്ചതഴക്ക' 60
കടമറ്റത്തുകത്തനാർ 32
'കടമറ്റത്തു സമ്പ്രദായക്കാർ' 88
കട്ടത്തുരുത്തി 73
കട്ടക്കയം, മഹാകവി 302
'കട്ടിയേൻ' 180
കണക്കപ്പിള്ളമാർ 343
കണക്കുസാരം 219, 434
'കൺഫെഷനറിയൊ' 340
കത്തോലിക്ക ബൈബിൾ 435
കത്തോലിക്കാമിഷ്യനറിമാർ 105
കത്തോലിക്കാസഭ 459
കത്രീനാനാടകം 182
കഥകളി 176
'കൻസോൻ' ലിപി 143
കന്നഡ 50
കന്നിമറിയം 32
കന്നീറുപദേശം 242, 244
കബ്രാൾ 35, 321
കമിസിന്റെ പാട്ടുകൾ 141
കമ്മിലസ്, പീറ്റർ ഫാ. 389
കരിയാറ്റിൽ ജോസഫ്. ഡോ. 38
കരിയാറ്റിൽ മെത്രാന്റെ പാട്ട് 174
'കല' 185
'കലഹിനീ ദമനകം 258, 510
കൽദായസുറിയാനി പാത്രിയാക്കീസ് 48
കല്യാണപ്പാട്ട് 467
കവി സമാജം 304
കളകാഞ്ചി 112
കള്ളി 28, 79
കർണെയിറോ 404
കർദിനാൾ, ബോർജിയാ 134
കർമലകുസുമം 297
കർമലീത്താ 90
കർമലീത്താമിഷ്യനറി 201
കർമലീത്താശ്രമം 151
'കർസോൻ' 36
കാൻഡ്വൽ റവ. 386
കാന്തിദൂസ്, ഫാദർ 214, 302
കാപ്പാൻ, ഓസ്റ്റർ 370
'കാലദീപം' 80
കാൽഡ്വൽ, റോബർട്ട് 223
കാവ്യം 111
കാസ്റ്റാറോ, ജോർജ് 94
കാളഹസ്തപ്പ മുതലിയാർ 298
കാളി കാവ് 79
കാളിയങ്കാവ് 28
കാറൽമാൻ ചരിതം 182
കാർത്തികതിരുനാൾ 80, 128
കിത്താബികൾ 20
കിഴക്കെമുറി, ഡി. സി. 328, 333, 350, 356
കീഴ്മലനാട് 73
'കീർത്തനമാല' 287
കുചിന്തല്യൻ 228
കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ 167, 461
കുഞ്ഞൻ 110
കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി 42
കുഞ്ഞപ്പ, മൂർക്കോത്ത് 529
കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ 299
കുഞ്ഞുണ്ണിയാശാൻ, മംഗലത്തു 301
കുഞ്ഞുവറീത്, മാളിയമ്മാവു 299
കുട്ടിയച്ചൻ, വിദ്വാൻ 461
കുമാരൻ, മൂർക്കോത്ത് 385
'കുമ്പേന്തി' 137
കുരക്കേണി 33
കുരിയാക്കോസ്, ചാവറ 201 233, 267, 297
കുരുവിള, കെ. റവ. 239
കുരുവിളക്കത്തനാർ 170
കുരുളവേദഛേദിനി 260
കുര്യൻ, കോശി 519
കുര്യൻ പാതിരി 67, 77
കുര്യൻ, പി. സി. മെ. 302
കുര്യൻ റൈട്ടർ 534
'കുളിപ്പാട്ട്' 58
കുറവിലങ്ങാട് 73
കുറ്റ്യാടിരാജാവ് 383
'കൂദാശപ്പുസ്തകം' 128
കൂനൻ കുരിശ് 178
കൂനൻ കുരിശുസത്യം 322
കൂനമ്മാവ് 459

ക്യൂറിയർ പ്രസ്സ് 203, 296, 354, 438
കൃപാവതി 253, 280
കൃഷിപ്പാട്ട് 42
കൃഷ്ണഗാഥ 414
കൃഷ്ണനാട്ടം 176
കൃഷ്ണൻ 110
കൃഷ്ണപിള്ള, എൻ. 480
കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി, ആറൂർ 299
കൃഷ്ണവാരിയർ, പന്തളം 303
കേംബ്രിഡ്ജ് സർവകലാശാല 141, 203
'കേരളകൗമുദി' 219, 228, 386
കേരളക്രൈസ്തവ ചരിത്രം 36, 476
'കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യീയ സാഹിത്യം' 311
കേരളത്തിലെ സത്യവേദചരിത്രം 239
'കേരളപതാക' 535
'കേരള പത്രപ്രവർത്തന ചരിത്രം' 533
'കേരളപഴമ' 246, 247
കേരളപാണിനീയം 378, 386
കേരളപ്രസംഗി 260, 261
കേരളഭാഷാചരിത്രം 19
'കേരളം' 256, 537
'കേരളമിത്രം' 298, 537
കേരളമിത്രം പ്രസ്സ് 298
കേരളവർമരാമായണം 414
'കേരളവിലാസം' 298
കേരളസർവകലാശാല 480
കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി 424
കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, 231, 232, 433
കേരളസാഹിത്യം 22
കേരളാരാമം 132
കേരളീയ ഭാഷാശാകുന്തളം 307
'കേരളോപകാരി' 535
'കേരളോല്പത്തി' 35, 100, 219, 246, 357
കേശവപിള്ള, കെ. സി. 307
കൈവല്യനവനീതം 419
കൊച്ചുവുസേപ്പ് അണ്ണാവി 181
കൊച്ചി 295, 336
കൊച്ചികോട്ട 22
കൊച്ചീപ്പൻതരകൻ, പി. കെ. 306
കൊച്ചുകഞ്ഞുറൈട്ടർ, കൊന്നയിൽ 274
കൊടുങ്ങല്ലൂർ 27, 73,
കൊട്ടകാരപ്പള്ളി 132
കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ 176
കൊണോലി, ഭേം 140
കൊല്ലം 27, 73, 97, 336
കൊളിൻസ് ദമ്പതികൾ 401, 523
കൊളിൻസ്, റിച്ചാർഡ് 224, 394, 409
'കൊളോനിടസ്' 135
കോക്കമംഗലം 27, 73
കോട്ടയം 22, 40, 73, 142, 435
കോതമംഗലം 142
കോതുവെട്ടുക 44
കോമഡി ഓഫ് എറേഴ്സ് 238
കോലെഴത്ത് 346
കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി 219, 228, 386
കോശി, ആർച്ച്ഡീക്കൻ 233, 241 300
കോളറ, ചാംസ് 376
കോഴിക്കോട് സർവകലാശാല 530
ക്നാനായക്കാർ 27
ക്നായിത്തൊമ്മൻ 50, 323
ക്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേട് 319
ക്വാഡ്രോഡ്, അന്റോണിയോ 334
ക്ഷുരകൻ 43
ക്ലമെന്റ് പാതിരി 35, 108,124, 136, 212, 223
ക്രിസോസ്റ്റോമസ് 35, 79
ക്രിസ്തഫർ അമദാത്തിയസ്, യോഹന്നസ് 350
'ക്രിസ്താനുകരണം' 165
'ക്രിസ്ത്യീയഗാനങ്ങൾ' 460
ക്രിസ്ത്യീയനിയമം 136
'ക്രിസ്ത്യീയ മതതത്ത്വം' 93, 338
'ക്രിസ്ത്യീയവണക്കം' 93
ക്രിസ്ത്യീയവേദപുസ്തകം 22
ക്രിസ്ത്യീയവേദസംഹിത 34
ക്രിസ്ത 32
'ക്രിസ്തസഭാചരിത്രം' 246, 361, 431
ക്രിസ്ത്യാനികം 20
ക്രിസ്റ്റ, ഡോക്ടീന 335
'ക്രിസ്റ്റ്യൻ റിസർച്ചസ് ഇൻ ഏഷ്യ' 431
ക്രൈസ്തവ മതചരിത്രം 431
'ക്രൈസ്തവവേദചരിതം' 274

ക്രൈസ്തവർ 320
ഗാഥ 112
ഗാമ, വാസ്കോഡാ 89
ഗാർത്തുവെയിറ്റ്, എൽ 107, 218, 383, 417
'ഗിരിപ്രഭാഷണം' 355
ഗീവറുഗീസ്, മാത്തൻ. റവ. 219, 246
ഗീവർഗീസ് 48
ഗുട്ടൻബർഗ് മ്യൂസിയം 330
'ഗുഡ്ഹോപ്പ്' 155
ഗുണപാഠം 86
ഗുണ്ടർട്ട്, ഹെർമൻ ഡോ. 107, 109 129, 195, 213, 218, 233, 246, 297, 357, 394, 413, 435, 445, 448
ഗൃഹൻനായർ, പ്രൊഫ. 369, 386, 412
'ഗൃഹകുലം' 87
ഗൃഹദക്ഷിണ 43
ഗ്രവയാ, അന്റോണിയോ 431
ഗെഡസിൻ, മീഖായേൽ 431
ഗൊൺസാൽവസ്, ജോൺ 92
ഗോൺസാൽവസ്, യോവാൻ 336
ഗോദവർമ, ഡോ. 346
ഗോദാനം 59
ഗോവ 336
ഗോവി, കെ. എം. 312, 333, 354
ഗോവിന്ദൻനായർ 408
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, കുമ്മനം 302
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, പി. 355
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, മള്ളൂർ 302
ഗൗതമബുദ്ധൻ 67
'ഗ്രന്ഥഭാഷയുടെ വ്യാകരണം' 112
ഗ്രന്ഥം 108, 347
ഗ്രീക്ക് 385
'ഘാതകവധം' 513
ചങ്ങനാശ്ശേരി 40, 73
'ചതുരന്ത്യം' 112, 113
ചന്തം ചാർത്ത് 43
ചന്തുമേനോൻ, ഒ. 429, 489
'ചന്ദ്രോദയം' 127
ചവിട്ടുനാടകം 38, 176
ചർച്ചുമിഷൻ സൊസൈറ്റി 194, 196, 322, 354, 406
ചാക്കോ, ഐ. സി. 302
ചാക്കോമാപ്പിള 167, 170, 372
ചാക്കോ, ഹനുമാൻ 177
ചാണക്യസൂത്രം 219, 230, 417
ചാണ്ടിക്കത്തനാർ, കടവിൽ 36, 143, 149
ചാണ്ടി, ജോൺ 532
ചാണ്ടിമാപ്പിള 167
ചാത്തുനായർ, പെരുശ്ശേരി 264
ചാത്യാത്ത് 132
ചായൽ 27, 73
ചിന്താരത്നം 419
'ചിന്തുപാട്ടുത്തം' 83
ചിന്നത്തമ്പിപ്പിള്ള 178
ചിറയ്ക്കൽ രാജാവ് 383
ചീനം 30
ചുമ്മാർ, ചൂണ്ടൽ, ഡോ. 457
ചുമ്മാർ, ടി. എം. 227
'ചുവടി' 179
ചെങ്ങന്നൂർ 142
ചെമ്പകശ്ശേരി 73
'ചെറിയതോബിയാസിന്റെ പാട്ട്' 171
ചെറിയാൻ കൊഴുവല്ലൂർ, എം.കെ. 530, 532
ചെറിയാൻ മാപ്പിള, കട്ടക്കയം 465
ചെറുശ്ശേരി 113, 485
ചേകോട്ടാശാൻ 463
ചേന്നമംഗലം 91
ചേരമാൻ പെരുമാൾ 50, 62
ചേറിച്ചനണ്ണാവി 181
'ചൊല്ലിയാട്ടം' 179
ചോസർ 120
ചോഴമണ്ഡലം 33
ജനകീയസാഹിത്യം 19
ജനോവ 161, 182
ജനോവ നാടകം 182
'ജന്തുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം' 424
ജയന്തൻ 289
ജരാർഡ്, ഫാദർ 228, 229, 302
ജസ്വീത്ത് 90
ജറുശലം 116
ജർമനി 90, 385
'ജാതിക്കുമ്മിക്കർത്തവ്യൻ' 316
ജെമിനിയൻ പാതിരി 136
ജെസ്വീറ്റ്സഭ 97
ജെർണാദ 316, 431
ജേക്കബ് ക്ലേരി, കുരിശുങ്കൽ 182
ജോൺ, പി. അയ്മനം 235, 236, 432
ജോൺസൺ, ഇ. 220

ജോൺസൺ, ഫ്രാൻസീസ് പ്രൊഫ. 376
ജോൺസ്, വില്യം 111, 126
ജോനകൻ 79
ജോസഫ് 431
ജോസഫ്, ഇടമറുക് 333
ജോസഫ്, ടി. കെ. 454
ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ 328
ജോസഫ്ഫൈൻ 194
ജോർജ് ഇരുമ്പയം, ഡോ. 355, 520
ജോർജ് കുര്യൻ റവ. 239
ജോർജ്, കെ. എം. ഡോ. 508
ജോർജ്, മർക്കോസ് 93, 339
'ജ്ഞാനകീർത്തനങ്ങൾ' 270
ജ്ഞാനദീപം 240, 299
'ജ്ഞാനനിക്ഷേപം' 242, 250,300
'ജ്ഞാനപീയൂഷം' 466
'ജ്ഞാനപ്പാന' 118
'ജ്ഞാന പ്രജാഗരം' 466
ജ്ഞാനസുന്ദരി 182
ജ്ഞാനസുന്ദരിനാടകം 182
'ജ്ഞാനോദയം' 503
ജ്യോതിശാസ്ത്രം 111
'ഞാനമുത്തുമാല' 479, 483
ടിപ്പുസുൽത്താൻ 97, 137
ട്യൂബിങ്ങൻ സർവകലാശാല 382, 388, 389, 398, 417, 426, 468, 504, 513, 530
ടൈറസ് 116
ട്രാവൻകൂർ ഹെറാൾഡ് 535
ഡങ്കൻ, ജോനാഥൻ 374
ഡാനിയേൽ, കെ. എൻ. 346, 474
ഡിലനായി 123
ഡീസ്, ഇ. റവ. 383
ഡൊമസ്നീസ് 229
ഡോക്ട്രീനകം 456
ഡോറാൻ വില്യം 409
ഡ്രമ്മണ്ട്, റോബർട്ട് 105, 217, 354, 374
'തക്സാ' 139
തച്ചോളിപ്പാട്ട് 42
'തട്ടപൊളിപ്പൻ' 179
തണ്ണിനായകം, ഫാദർ. റവ. 340
'തത്ത്വബോധകർ' 121
'തത്ത്വശാസ്ത്രം' 262
തമിഴ നിഘണ്ടു 96
തമിഴവ്യാകരണം 96
തരിസാപ്പള്ളി ചെപ്പേട് 319,323
തരിസ്സാസ്ത്രം 74
'തരുതാസ്ത്രം' 73
തലശ്ശേരി 495
തലശ്ശേരി രേഖകൾ 398
താലികെട്ട് 28
തിമ്മപ്പൻപിള്ള 203
തിരുനാമകീർത്തനം 270, 272
തിരുപ്പോരാട്ടം 242
തിരുവവതാര മാഹാത്മ്യം 242
തിരുവാതിരക്കളി 464
തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം 432
തിരുഹൃദയഭൂതൻ 214
തീയർ 27
തുമ്പിയാസിന്റെ പാട്ട് 172
തൃശ്ശിവപേരൂർ 40, 109
'തൃശ്ശിവപേരൂർ സർവകലാശാല' 109
തെക്കൻപാട്ടുകൾ 467
തെപ്പോസ്, ഫാ. 388
തെലുങ്ക് 511
'തേമ്പാവാണി' 466
തേവലക്കര 86
തോമസ്, ഡോ. 375, 405, 447, 540
തോമസ്, തുമ്പമൺ 520
തോമസ്, പി. ജെ. ഡോ. 333
'തോമായുടെ നടപടികൾ' 68
തോമ്മാക്കത്തനാർ, പാറേമ്മാക്കൽ 38, 148, 150, 165, 231, 479
തോമ്മാ, വിശുദ്ധ 25
തോമ്മാറമ്പാൻ മഠളിയേക്കൽ 70
'തോയാക്കിയൻ' 181
'ത്രാണക മാഹാത്മ്യം' 454
ത്രേസ്യാചരിതം 127
'ദ ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ദി മലബാർ ചർച്ച്' 431
'ദർപ്പവിച്ഛേദം' 287
'ദിവ്യജ്ഞാനം ലഭിക്കാനുള്ള സരണി' 128
'ദി സ്പെയർ സ്ലെയ്ൻ' 534
ദീപിക 239
'ദുഷിപർവം' 501
ദൈമെത്ര്യൻ 228
'ദൈവവിചാരണ' 357
'ദൈവഷഷ്ഠ ഗുണം' 127
ദൈവീമാഹാത്മ്യം 414

'ദേശാഭിമാനി' 535
ദൈവവിചാരണ 491
'ദൈവശാസ്ത്രം' 96
'ദൊമിനിക്കൻ ഡി കൊളോന്യ' 228
'ദ്രാവിഡ ഭാഷകളുടെ താരതമ്യ വ്യാകരണം 386
ദ്വിജഗോത്രക്കാർ 29
ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ 234
നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ, പുന്നശ്ശേരി 299
നമ്പൂതിരി, മഴമംഗലം 100
നമ്പൂതിരിമാർ 28
നമ്പൂരി, മാത്തൂർ 100
നമ്പ്യാന്മാർ 383
നരകപർവം 230, 240, 293
'നൽവാതൽ' 60
നല്ല അപ്പന്റെ ചാവരുൾ' 234
നസ്രാണികൾ 29, 30
നസ്രാണി ദീപിക 297, 302
'നസ്രാണിമാപ്പിളമാർ' 25, 27
നളചരിതസാരശോദന 246, 499
നളാഗമം 1, 2, 234
നർസയുടെ പുസ്തകം 141
നാങ്കുടിപ്പരിക്ഷ 29, 50
'നാടകാന്തം കവിതവം' 523
നാട്ടാശാന്മാർ 466
'നാട്ടുവളമ' 185
'നായിനാർ' 30
നാരായണഗുരു 540
നാരായണൻ, എം. ജി. എസ്. ഡോ. 320
നാരായണൻനമ്പ്യാർ, കെ. സി. 303
നാരായണൻപോറ്റി, ചെങ്ങാരപ്പള്ളി 466
നാലാം കാനോന 146
'നാലുപേരിലൊരുത്തൻ' 523
നാഷണൽ ലൈബ്രറി 354, 401, 426
നിഘണ്ടുക്കൾ 105
നിദാനം 86
നിരണം 27, 73
'നിഷിദ്ധപർവം' 171, 173, 373
'നീചഭാഷ' 107
നീതിസാരം 83
നൊബിലി ദെ റോബർട്ടസ് 96
നോർട്ടൻ, തോമസ് 194, 407
നോർട്ടൻ, മിസ്സിസ് 410
പകലോമറ്റം 28, 79
പഞ്ചതന്ത്രം 219, 230, 416, 417
പടക്കളി 82
പടപ്പാട്ട് 42
പണിക്കർ, സർദാർ 302
'പതിനമ്പരിഷമാളോർ' 43
'പതിനമ്പരിഷയച്ചന്മാർ' 43
പതിനൊന്നാം കാനോന 146, 402
പത്തൻ, ബാലി 177
പത്തുവയസ്സുള്ള ഒരു പെൺപൈതൽ 242
'പന്തൽപ്പാട്ട്' 52, 55
പന്തീനൂസ് 34
പന്ത്രണ്ടാം കാനോനാ 147, 402
പയ്യന്നൂർപ്പാട്ട് 42
'പരദേശിയുടെ മോക്ഷയാത്ര' 242, 489
പരമേശ്വരൻ മൂസ്സത്, ടി. സി. 299
പരമേശ്വരമേനോൻ, കുനേഴത്ത് 304
'പരപ്പൊരു' 80
പരിചമുട്ടുകളി 60
'പരിഷ്കാരപ്രാതി' 523
'പവിത്രലേഖകൾ' 438, 442
പവിഴത്തിന്റെ പുസ്തകം 141
'പശ്ചിമതാരക' 237
പശ്ചിമതാരക—കേരളപതാക' 298, 301
'പശ്ചിമോദയം' 300
'പള്ളി' 319
പള്ളിപ്പാട്ടുകൾ 273
'പഴഞ്ചൊൽമാല' 357, 468
പഴയകൂർ 26, 150
പഴയനിയമം 435
പഴയപാന 290, 291
പഴയ സെമിനാരി 409
പഴയൂർപള്ളി 110
പറങ്കികൾ 37, 248
പറങ്ങോടീപരിണയം 524
പറപൂമ്മാൻ 330
പറവൂർ 27, 73, 142
പാച്ചുമുത്തത് 432
പാഠമാല 246, 247, 413
'പാഠാരംഭം' 416
'പാഠാരംഭം—അക്ഷരപാഠാവലി' 361

'പാണൻവരവ്'' 62
'പാണ്ഡവപർവം' 127
പാണ്ഡിമണ്ഡലം 33
'പാതിരിമലയാളം' 104
പാതിരിമാർ 147
പാതിവ്രത്യധർമം 419
പാത്രിയാർക്കീസ്, അന്ത്യോഖ്യാ 26
പാദുവാപാദി, അന്തോണിദെ 373
പാലയൂർ 27, 73
പാസന്യത്തം 270, 272
പാർവതീഭായി റാണി 198
പാർസിമാൻ 141
പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം 141
പിമൻറൽ, ബിഷപ്പ് 138, 223 386
പിയാനിയസ്, ക്ലെമൻറ് 98, 124, 346, 348, 350
പിൽഗ്രിംസ് പ്രോഗ്രസ് 489
പിള്ളയൂട്ട് 28
പിററ് 107
'പീഡ്മോണ്ട് 134
പീയാനിയൂസ്, ക്ലെമൻറ് 389
പീലിപ്പോസ് ആശാൻ 301
പീലിപ്പോസ്, ഉമ്മൻ 237
പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ കടമറത്ത് 88
പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ 203
പീറർ, ജോസഫ് 492
പീററ്, ജോസഫ് 408, 409, 511
പുണ്യവാന്മാരുടെ ചരിത്രം 141
പുതിയനിയമം 435
പുതുശ്ശേരി 155
പുത്തൻകാവ് 219
പുത്തൻകൂർ 26, 143, 150
പുന്നെക്കായൽ 343
'പുരാതനപ്പാട്ടുകൾ' 270
പുല്ലേലിക്കുഞ്ഞു 242, 297
പൂർവയൗസേപ്പിൻെറ വട്ടക്കളി 77
പെദ്രോ, മാനുവേൽ 336
പെരുമ്പടപ്പ് 73
പെലകളി 28
പെറുവണ്ണാമി, സി. എം. 466
പേർഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 324
പൈലി. ടി. ജെ. 302, 535
'പൊന്നിൻപൂവ്'' 50
പൊലിക്കാർപ്പ്, ഫാദർ 214
പോരുക്കര അച്ചൻ 234
പോലിക്കാർപ്പു ആ സാന്ത അന്ന, ഫാദർ. 214
പോൾ മണവാളൻ, ഡോ. 373
പോർട്ടുഗൽ 22, 90
പോർട്ടുഗീസ് 26, 151
പോർട്ടുഗീസ്— മലയാളം—ലത്തീൻ നിഘണ്ടു 388
പൗലിനോസ് പാതിരി 80, 95, 97, 109, 120, 122, 171, 371
'പൗലോസിൻെറ ലേഖനങ്ങൾ' 142
'പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ചരിത്രം' 143
പൗൽ ചന്ദ്രൻ 383
'പ്രകൃതിശാസ്ത്രം' 426
പ്രഭാകരവാരിയർ, കെ. എം. പ്രൊഫ. 384
പ്രംസീസ്കൻ ശൗരിയാർ പാതിരി 148
'പ്രവാചലേഖകൾ' 438
'പ്രസംഗതരംഗിണി' 302
'പ്രാർത്ഥനാചാരങ്ങൾ' 459
പ്രീൻസാ 96
'പ്രൊപ്പഗാന്ത' 125
പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് 26, 327
പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് ബൈബിൾ 435
പ്രൊപ്പഗാന്ത സർവകലാലയം 151
ഫാദർ ബർണാർഡ്, റവ. 72
ഫാറോസ് മൂപ്പൻ പാതിരി 223
ഫാർക്കഹാർ, ഡോ. 133
'ഫൽമോനിയുടെ കഥ' 511
ഫെൻ, ജോസഫ്. റവ. 22, 264, 409, 410
ഫെറാവ് ബർണാർദീനൊ 97
ഫെർണാണ്ടസ്സ്, ഫാദർ 95
ഫെർഹ്യസൺ, ചാംസ് 434
ഫ്രോറൻസ് പാതിരി 138
ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം 125
ഫ്രാൻസീസ്, ആഞ്ചലോസ്. ഡോ. 105, 108, 134, 366
ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ, വിശുദ്ധ 335
ഫ്രിററ്സ്, ജെ. എം. 376
ഫ്രെൻസ്, ആൽബർട്ട്. ഡോ. 312, 382, 458
ഫ്രോയൻ മേയർ 384, 426

ബങ്കാളം 33
ബട്ട്‌ലർ, ജോസഫ് 252
ബണിയൻ 244
ബപ്പീസ്‌ത, ജോൺ 135
ബഷീർ 499
ബസിലിയോസ്, മാർ 170
ബ്രസ്സാ 27
'ബഹുഭാഷാമുദ്രാലയം' 137
ബർക്കിറ്റ്, എഫ്. സി. 142
ബർണൽ 346
ബർണാദീനോസ് മെത്രാപ്പോ
ലീത്ത 200
ബർണാർസിൻ 340
ബാഗ്ദാദ് 27, 48, 86
ബാബു ഇലന്തൂർ 464
ബാബേൽഗോപുരം 431
ബാബേൽ പാത്രിയാർക്കീസ് 37
ബാലകൃഷ്ണൻ, പി. കെ. 318, 473
ബാലപ്രിയൻ 241
'ബാലാഭ്യസനം' 251, 252, 419
516
ബാൽദേയസ് 91
ബാസൽ മിഷൻപ്രസ്സ് 194, 213,
298, 322, 406
ബാർ, ജെയിംസ് 325
ബിബ്ലിയൊത്തെക് നാസ്യോനാൽ
141
ബുക്കാനൻ, ക്ലേഡിയസ്. ഡോ.
142, 194, 195, 203, 431
ബുക്കാനൻ ധര 106
'ബുദ്ധിമെത്രാൻ' 138
ബുനിയൻ, ജോൺ 489
ബുസ്‌തമാന്തെ, യോവോ 334
ബെനദിക്തൻ പണ്ഡിതൻ 140
ബെൻഫി 111
ബെയിലി, ബഞ്ചമിൻ, 194, 196
223, 296 394, 407, 410, 435
ബേക്കർ, ഹെൻറി 194, 197, 220,
357, 407, 408, 410
ബേക്കർ ഹെൻറി (ജൂണിയർ)
410
'ബൈബിൾ' 202, 434
ബൈബിൾ സൊസൈറ്റി ഓഫ്
ഇൻഡ്യ 449
ബൈയ്റ്റ്‌ലർ, ജെ. ജെ. റവ.
424, 451, 505
'ബോഡ്‌ലിയൻ' ലൈബ്രറി
141, 340
ബോർജിയാനോ ഇന്ത്യാനേം—2
367
'ബോർജിയാ' ലൈബ്രറി 138,
388, 389
ബൗദ്ധജൈന സിദ്ധാന്തം 32
ബ്യൂളർ, ഡോ. 346
'ബ്രസീന' 178
'ബ്രസീൽ' 155
ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം 414
'ബ്രാഹ്മണമതം' 126
'ബ്രാഹ്മണരുടെ മതവും
ആചാരങ്ങളും' 126
ബ്രാഹ്മണർ 108
ബ്രാഹ്മി 346
ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയം 141
ബ്രൗൺ 153
ഭടജനങ്ങൾ 29
ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട് 230, 414
'ഭാഗ്യപുസ്തകം' 141
ഭാരതം 113
ഭാരതവിലാസം പ്രസ്സ് 299
ഭാഷാഗാനം 414
'ഭാഷാചരിത്രം' 355
ഭാഷാനാരായണീയം 307
ഭാഷാപോഷിണി മാസിക 253,
306, 538
ഭാഷാപോഷിണി സഭ 23, 305,
364
ഭീമജി, ദേവജി 298
മക്കം 33
മണിപ്രവാളം 19
മൺറോ, കർണൽ 39
മൺറോ, ജോൺ കേണൽ 194
മതവിചാരണ 246, 491
മത്തായി 48
മത്തായിക്കത്തനാർ, മാലാന
149
മത്തായി ശ്ലീഹാ 34
മദിരാശി ആർക്കൈവ്സ് 466
മദിരാശി ബൈബിൾ
സൊസൈറ്റി 439
മദ്രാസ് ആർക്കൈവ്സ് 373
'മദ്രാസ് ജർണൽ ഒഫ് ലിറ്ററേ
ച്ചർ ആൻറ് സയൻസ്' 246
മനുഷ്യഹൃദയം 246
മന്ത്രവാദം 88
മഫേയ്, പീറ്റർ 66
മയൂരസന്ദേശം 307

'മരണപർവം' 113, 230, 234, 290, 292
മലങ്കരനസ്രാണികൾ 67, 146
മലങ്കരസിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ 327
'മലബാർ' 92
'മലബാർ അച്ചടിക്കമ്പനി ക്ലിപ്പം' 534
മലബാർഭാഷ 101
മലയാണ്മ 108, 346
'മലയാണ്മ പാഠപുസ്തകം' 434
മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം 220, 297
'മലയാണ്മ വ്യാകരണസംക്ഷേപം' 434
'മലയാള ഗ്രന്ഥസൂചി' 312, 455, 506
മലയാളത്തിന്റെ ജ്ഞാനദീപം 239
'മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനിക്കാർക്ക് ഭേദിച്ച ഭേദിതങ്ങൾ' 149
മലയാളനിഘണ്ടു 386
'മലയാളനോവൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ' 523
മലയാള പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു 386
'മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഭാഷണം' 525
'മലയാള ഭാഷാവ്യാകരണം' 361, 416
'മലയാള മനോരമ' 23, 257, 303, 361, 535
മലയാളം 41
'മലയാളം അക്ഷരമാല' 108
മലയാളം—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു 395
'മലയാളം—പോർട്ടുഗീസ് നിഘണ്ടു' 120
മലയാളം—ലത്തീൻ—ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു 389
മലയാളം—ലത്തീൻ—പോർട്ടുഗീസ് നിഘണ്ടു 138
മലയാളം—സംസ്കൃതം—പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു 387
'മലയാളരാജ്യം' 246, 432
'മലയാളരാജ്യം ചരിത്രത്തോടുകൂടിയ ഭൂമിശാസ്ത്രം' 249
മലയാളവ്യാകരണം 218, 377, 382
മലയാളസാഹിത്യം 19
'മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും' 311
'മലയാളസാഹിത്യ സർവസ്വം' 466
'മല്പാൻ' 87
മല്പാൻ ഭവനങ്ങൾ 403
മസൂമോറ 34, 270, 273
മഹച്ചരിത സംഗ്രഹം 412
മഹമ്മദുചരിത്രം 246
മഹാദേവർപട്ടണം 33
മഹാപാഠശാല 404
മഹാഭാരതം 110, 219, 414
മറാത്തി 511
'മറുതോന്നി' 44
മർത്തീഞ്ഞുഭെമെൽ, വിസ്കോന്തി 164
മർമപാഠം 84
മർസ ലിനോസ് പാതിരി, ഡോ. 200
മർസലീനോസ് മെത്രാൻ, ഡോ. 238
മാക്കമാത്ത് 141
മാങ്ങ്മൂളർ 110, 119
മാണിക്കത്തനാർ, നിധീരിക്കൽ 149, 253, 279, 302, 303, 304
മാണിക്കവാചകർ 35
മാണിമാത്തുക്കത്തനാർ 95
'മാതാവിന്റെ വണക്കമാസം' 255
മാത്തൻ ഇട്ടിയവിര, തകിടിയേൽ 269
മാത്തൻ ഗീവറുഗീസ് 22
മാത്തൻജോർജ്, റവ. 222, 233, 250, 297, 300, 377, 401, 456
മാത്യു ഉലകംതറ, പ്രൊഫ. 369
മാത്യു, ഫാദർ 97
മാത്യൂസ് പാതിരി 131
മാത്യൂസ്, ഫാദർ 131
മാധവരായർ, ടി. സർ. 198, 222
മാനവേദരാജാവ് 176
'മാനുഷഹൃദയം' 361
മാന്നാനം 151, 459
മാന്നാനം ആശ്രമം ലൈബ്രറി 373, 389
മാന്നാനംപ്രസ്സ് 235
മാപ്പിള 30
'മാമോദീസാക്രമം' 139
മാമ്മൻമാപ്പിള, കെ. സി. 306
മാരി 325

മാലാഖസ്ഥാപിത പുണ്യം 239
'മാറല്ലേശിന്റെ ആട്ടം' 173
മാർ അപ്രേം 143
'മാർ അല്ലേശുപാന' 171
മാർ ഗീവർഗീസ് പാന 174
'മാർഗം' 319
മാർഗംകളി 21, 57
മാർഗംകളിപ്പാട്ട് 66, 466
മാർത്താണ്ഡവർമ 73, 123
മാർത്തോമ്മ 28, 48
മാർത്തോമ്മ നസ്രാണികൾ 72, 145, 315, 321, 342
'മാർത്തോമ്മാൻ' 44, 52
മാർത്തോമ്മാ പർവം 290, 291
മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്ത 148
'മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ' 44
'മാർത്തോമ്മാസഭ' 26, 40, 459
'മാർപ്പാപ്പ' 505
മാർയോഹന്നാൻ 48
'മാർയോഹന്നാൻ മാംദാനയുടെ പാട്ട്' 174
മാർശിമയോൻ 134
മാർസപീർ ഈശോ 320
മാർസലീനോസു മെത്രാൻ, ഡോ. 233
'മിലാൻ രേഖകൾ' 315, 477
മിൽട്ടാൻ 153
മിൽ, ഡബ്ളിയു. എച്ച്. 452
'മിശിഹാചരിതം പുത്തൻപാന' 112
മിശിഹാചരിത്രം 294
മിശിഹാചരിത്രം ഇരുപത്തിനാലു വൃത്തം 290
മിശിഹായുടെ തിരുബാല്യപുസ്തകം 141
മിശിഹാസ്മൃതി 290
'മിസ്യോൻ ദ മറ്റരേ' 96
മിസ്രി 33
മുകുന്ദമാല 419
മുക്തകങ്ങൾ 294
മുട്ടത്തുവർക്കി 328, 412
മുണ്ടശ്ശേരി, ജോസഫ് 328
മുദ്രണാലയങ്ങൾ 295
മുദ്രാരാക്ഷസം 414
'മുന്നംമലങ്കര' 52
മുപ്പത്തിനാലു വൃത്തം 279
മുസ്ലിങ്ങൾ 320
'മുഹർത്തപദവി' 100
'മൂന്നാംദിവസം' 135
മുള്ളർ, എഫ് 529
മുള്ളർ, സി 394
മൂപ്പൻ പാതിരി, ഫാറോസ് 137
മൃഗയുടെ വട്ടക്കളി 77
'മൃഗചരിതം' 426
മെനേസ്സീസ് 28, 82
മെനേസ്സീസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത 67, 130, 324, 431
മെല്ലാനോ, ലെയൊനാർദ് 214
മെസ്സോപ്പൊത്തേമിയ 33
മേലൂസ് 201
മൈക്കൽ ആ സാന്തഫമീല്യ, ഫാദർ 213, 214
മൈൻസ് നഗരം 332
മൈലാഞ്ചിപ്പാട്ട് 46
'മൈലാഞ്ചിയിടൽ' 44
'മൊണ്ട്റീഗൽ' 134
'മോക്ഷപർവം' 117, 290, 293
'മോക്ഷമാർഗം' 506
മോഗ്ളിംഗ്, ഹെർമൻ 491, 492
മോറീസ്, ജെ. സി. 376
മംഗലപ്പുഴസെമിനാരി 120
മംഗലാപുരം 501
'മംഗല്യഗീത' 51
മംഗല്യം വട്ടക്കളി 43
മ്ലാക്കാ 33
'യദുകുലരാഘവം' 287
യബ് ആലഹാ 48
യഹൂദബൈബിൾ 435
യഹൂദർ 320
യാക്കോകത്തനാർ 476
യാക്കോബായസഭ 327, 459
'യാക്കോബിന്റെ വട്ടക്കളി' 61, 77
'യുദ്ധജീവേശ്വരി' 465
യുധിഷ്ഠിര വിജയം' 110, 120, 127
യോഗസാരാംശം 239
'യോധകേളി' 82
യോവാൻഫാരിയാ 340
യോഹന്നാൻ ബരിയൽദോന്റെ പുസ്തകം 141
യൗനാൻ നിവ്യായുടെ പാട്ട് 77
യൗസേപ്പ് 35, 48

യൗസേപ്പുചരിതം 462
യൗസേപ്പുനാടകം 182
യൗസേപ്പുപുണ്യവാളൻ, മാർ 459
യൗസേപ്പു മൽപ്പാൻ, കരിയാറ്റി 135, 136, 148, 150, 165, 231
'രക്ഷാമാർഗം' 506
രങ്കട്ടേൻ 132
രജപുത്രർ 27
'രണ്ടു പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികൾ' 474
രവിവർമ, എൽ. എ. ഡോ. 346
രസവാദശാസ്ത്രം 427
രാഘവൻ നമ്പിയാർ, വിലപട്ടത്തു 303
രാഘവൻപിള്ള, കെ. ഡോ. 369
രാഘവൻപുതുപ്പള്ളി 530
രാജരാജവർമ, എ. ആർ. 299, 305
രാജാ കേശവദാസ് 166
'രാജ്യസമാചാരം' 528, 529
രാമകൃഷ്ണപിള്ള, സ്വദേശാഭിമാനി 302
രാമചന്ദ്രവിദ്യാഭ്രഷ്ണൻ 452
'രാമചരിതം' 413, 414, 443
രാമൻതമ്പി, കോളേജ് മുൻഷി 411
രാമൻപിള്ള, സി. വി. 429, 499
രാമവർമ, കാർത്തികതിരുനാൾ 123
രാമവർമ മഹാരാജാവ് 137
രാമവാര്യർ, കെ. ഡോ. 346
രാമവാര്യർ കൈക്കുളങ്ങര 298, 299
രാമസ്വാമി അയ്യർ, എൽ. വി. 384, 476
രാമസ്വാമി പണ്ടാരം 354
രാമായണം 110, 219, 230
രാവണൻ റപ്പായി 177
'ലണ്ടൻ മിഷ്യൻ സൊസൈറ്റി' 193, 194, 322, 406
ലത്തീൻ 151
ലത്തീൻ കത്തോലിക്ക 322
ലത്തീൻകാർ 26, 36
ലാഗോസ്, വിൻസൻറ് 405
ലാൻഡ് 149
ലാൻസിലോട്ടോ 343
ലാസൺ, ചാൾസ് 535
ലാസറോൺ, റവ. 376
'ലിയോപ്' 138
'ലിസ്ബൺ' 155, 161
'ലീലാതിലകം' 104, 217, 228, 366
ലീലാവതി, എം. ഡോ. 484
ലൂക്കാ, പി. യു. 42
ലൂതർ, മാർട്ടിൻ 335, 456
ലൂയിസ്, പീറർ 340
ലൂയിസ് മെത്രാൻ 106
ലെയ്ഡൻ സർവ്വകലാശാല 149
ലോകമലയാള സമ്മേളനം 369
ലോറൻസ് പുത്തൂർ 537
വജ്രസൂചി 246, 499
വടക്കൻ പാട്ടുകൾ 467
വടക്കുംകൂർ 72
വട്ടക്കളികൾ 57
വട്ടെഴുത്ത് 346
വത്തിക്കാൻ 366
വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാല 141
'വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിലെ മലയാളം കൈയെഴുത്തുകൾ' 374
'വരത്തർ' 32
വരാപ്പുഴ 97, 200
വരാപ്പുഴ നിഘണ്ടു 389
വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കേരളവർമ 22, 44, 105, 121, 166, 219, 279, 305
വലിയ ചാണ്ടിയച്ചൻ, കട്ടക്കയത്തിൽ 302
വല്യേഴുത്തു പണിക്കർ 31
'വസിഷ്ഠസാരം' 120
വസ്ത്രദാനം 59
വറീച്ചനണ്ണാവി 181
വറീദ്, കെ. പി. 432, 530
വറുഗീസ്മാപ്പിള, തെങ്ങുംമൂട്ടിൽ 302
വറുഗീസ്മാപ്പിള, കണ്ടത്തിൽ 23, 233, 257, 279, 284, 301 303, 328, 361
വർക്കി, പി. സി. 302
വർണമാല 331
വർത്തമാനപ്പുസ്തകം 21, 156, 159, 166, 231
'വാക്യം' 80
വാചകകാണ്ഡം 382
വാടിമനം വട്ടക്കളി 54
'വായ്പാഠം' 84
വാസുദേവൻ മൂസ്സത്, കെ. 299
'വാഴപ്പാട്ട്' 52, 55

വി. കെ. എൻ. 499
വികുർ, എടമരത്ത് 289, 294
വിജ്ഞാനമഞ്ജരി 412
'വിദ്യാമൂലങ്ങൾ' 421
വിദ്യാരത്നപ്രഭ 298
വിദ്യാവിനോദിനി 305
വിദ്യാവിലാസം പ്രസ്സ് 298
'വിദ്യാസംഗ്രഹം' 533
'വിധിപർവം' 116, 290, 292
വിനായക പണ്ഡിതൻ 132
വിൻസൻറ് ഫ്രയർ 90
'വിയോ ലോത്തി' 134
വിൽസൻ, എച്ച്. എച്ച്. 224
വിശാഖംതിരുനാൾ 427
വിശിഷ്യ പർവങ്ങൾ 84
വിശുദ്ധ ശവരിയാർ 36
വിസീത്തപ്പുസ്തകം 239
വിസ്മയസ്വയംവരം 220
വിളക്കിത്തലയൻ 44
'വിളക്കൊടീൽ' 60
'വീരമാമുനി' 121
വൃജീല്യൻ 230
വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ 24
വെമ്പലനാട് 73
വെസ്ഡിൻ, ജോൺ ഫിലിപ്പ് 122
'വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ' 237, 298, 535,
വെളിപറമ്പിൽ ഫാ. 357
വേതാളചരിത്രം 219
'വേദക്കാർ' 20, 25, 34
വേദചരിത്രസംഗ്രഹം 246
'വേദചരിത്രസാരം' 431
'വേദതർക്കം' 151, 479
വേദനായകംപിള്ള 178
വേദശാസ്ത്രം 86
വേദശിക്ഷ 86
വേദസംയുക്തി 251
വേദാന്തസാരം 120
വേദോപദേശഗ്രന്ഥം 93
വേന്തൻ മുടികൾ 50
വേലൂർ 110
വേർപേരി മിഷൻപ്രസ് 375
വൈദ്യശിക്ഷ 86
വൈപ്പിക്കോട്ട 336
വൈപ്പിക്കോട്ട സെമിനാരി 405
'വൈശികതന്ത്രം' 31
വൈറ്റ്ഹൗസ് 122
'വോംസിയൻ അക്കാദമി' 125
വ്യാകരണം 136, 217
ശകുനപുസ്തകം 141
ശങ്കരൻനായർ 408
ശങ്കരപുരി 28, 79
ശങ്കുണ്ണി, കൊട്ടാരത്തിൽ 285, 303
ശബ്ദതാരാവലി 226
ശയനസംസ്കാരം 270
ശലോമോൻറെ സുഭാഷിതങ്ങൾ 241
ശവരിയാർ വിശുദ്ധ 70
ശർമാന 246
ശർമ്മ, വി. എസ്. ഡോ. 462
ശിംശോൻ ചരിതം 280
ശിലാരേഖകൾ 24
ശീലാവതി 419
ശീശ്വരൻ 228
ശേഖർ, എ. സി. 346, 347
ശൊങ്കളദേശം 141
ശോഭോരാജവിജയം 253, 280
ശോശാൻ ചരിതം 280
ശൗരിയാർ, വിശുദ്ധ 101, 104
'ശ്രീഹന്മാരുടെ ചരിത്രം' 144
ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം 414
'ശ്രീഖൃഷ്ടസംഗീതം' 452
'ശ്രീയേശു ക്രിസ്തുമാഹാത്മ്യം' 455
'ശ്രീയേശുവിജയം' 118, 465
ശ്രീവില്വപുരാണം 419
ഷാ, ഗ്രഹാം 338
'ഷേക്സ്പിയർ' 238
ഷ്ലീഗൽ, വ്രോൺ 111
സകേലേശ്വരാഷ്ടകം 290
സക്കറിയാ 141
സക്കറിയാസ്, ഫാദർ റവ. 139
സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 275
സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണം 246, 361, 489
സഞ്ചോൻ അണ്ണാവി 181
'സത്യനാദകാഹളം' 299, 301
സത്യനാദം 214, 239,
സത്യവാദഖേടം 251, 297
സത്യവേദ ഇതിഹാസം 246, 452, 454
'സത്യവേദകഥകൾ' 451
സത്യവേദചരിത്രസാരം 352
'സത്യവേദപുസ്തകം' 449
'സത്യവേദ സംക്ഷേപചരിത്രം' 431
സനാതനഹിന്ദുമതം 25
'സന്ദിഷ്ടവാദി' 535

സന്നിക്ലോസുനാടകം 152
സന്മരണവിദ്യ 246
സന്മാളൂർ 91
സന്മാർഗശാസ്ത്രം 239
സന്മാർഗ സംഗ്രഹം 411
സാധാരണ ചികിത്സാശാല 251
സാന്താക്രൂസ് ആശുപത്രി 404
സാൻറാക്രൂസ് 239
സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, ഡോ. 428, 429
'സാർട്ടോറിയസ്' 93
സി. എം. എസ്. കോളജ് 408
സി. എം. എസ്. പ്രസ്സ് 296
'സിദ്ധരൂപം' 80, 108, 110, 126
സിമയൊൻ, അമാഡി 388
സീതാവൃത്തം 414
സീതാസ്വയംവരം 414
'സുകുമാരി' 523
സുകുമാർ, അഴീക്കോട്, പ്രൊഫ. 413
സുകൃതമുള്ള സ്ത്രീ 241
സൂനഹദോസുകളുടെ പുസ്തകം 141
സൂനഹദോസ്, ഉദയംപേരൂർ 67, 80, 144
സുബ്ബാ ദീക്ഷിതർ 44
സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി, പൈവള്ളിക്കൽ 224
'സുവിശേഷസംഗ്രഹം' 361, 438
'സുറിയാനികഥാശേഖരം' 149
സുറിയാനിക്കാർ 26
സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങൾ 139
സുറിയാനിഭാഷ 140
സെൻറ് ആൻറണീസ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ 404
സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സ് 297
സെൻറ് പോൾസ് കോളജ് 91, 334
സെൻറ് പോൾസ് സെമിനാരി 406
സെബസ്ത്യാനി 143
സെമ്മിനാരി 87
സേവിയർ, സെൻറ് 104
സേവ്യർ, ഫ്രാൻസിസ് 342
സൈമൺ സി. ഡി. ഫാദർ 302
സോമം 331
സോർബോൺ 93
സ്കറിയാസുതോദന്തം 271
സ്കറിയാസുതോദന്തം ഓടനുത്തം 270
സ്ട്രെയിറ്റ്, റോബർട്ട് ഫാ. 338
സ്തനിസ്ലാവോസ് കത്തനാർ 259
സ്തുതിപ്പുകം 270, 274
സ്തുതിരത്നമാല 292
'സ്നാനപർവം' 127
സ്നേഹസല്ലാപങ്ങൾ 234
സ്പ്രിംഗ്, എഫ്. 217, 374
'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' 100, 107, 136, 346, 348, 351, 389, 456
'സംവേദനം' 463
സംസ്കൃതം 108, 212
സംസ്കൃതസാഹിത്യം 126
സ്വർഗത്തിൽനിന്നുവന്ന എഴുത്ത് 141
സ്വർണദാനം 59
സ്വാതിതിരുനാൾ 198, 224, 465
സ്റ്റീഫൻ ഒ. സി. ഡി പീറ്റർ 388
സ്റ്റീഫൻ പാതിരി 136, 223
സ്റ്റുട്ട്ഗർട്ട് 218, 382
സ്റ്റോക്സ്, സി 394
ഹക്സ്, ജെയിംസ് 431
ഹന്നാമുല്ലൻസ്, മിസ്സിസ് 526
ഹരിശർമ, എ. ഡി. 433, 439
'ഹസ്തിൻ ധാര' 121
ഹറൂൺ അൽ റഷീദ് 33
ഹർഷചരിതം 100
ഹാങ്സലേഡൻ, ഫാ. 386
ഹാങ്സൽഡർ, ഫ്രെണസ്റ്റ് ജോൺ 109, 370
ഹാൻക്കൽഡൻ, ഫ്രെണസ്റ്റസ് 121
ഹാൻസെഗ്ലർ, ജേക്കബ് ഫ്ര. 387
ഹാർവാർഡ് കോളജ് ലൈബ്രറി 386
ഹിന്ദുക്കൾ 320
ഹിന്ദുമതം 505
'ഹിന്ദുമതവിവരണം' 129
'ഹിന്ദുവേദാചാരങ്ങൾ' 138
'ഹിസ്റ്ററി ഒഫ് ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇൻഡ്യ.' 431
ഹിസ്റ്ററി ഒഫ് പ്രിൻറിംഗ് ആൻഡ് പബ്ലിഷിംഗ് ഇൻ. ഇൻഡ്യ' 313
ഹിറാനീമോസ്, വിശുദ്ധ 35
ഹീബ്രു 205

ഹെൻറിക്കസ്, ഹെൻറിക് 393
ഹെൻറിബേക്കർ, റവ. 266
ഹെർവാസ് 119
ഹൈന്ദവചമ്പുക്കൾ 71
ഹോക്സ്വർത്ത് 241, 297, 410
ഹോസ്റ്റൺ, ഫാദർ 93, 149
'ഹോളിവാർ' 490
ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസ് 98, 102, 344
ഹ്യൂബർ, ജെ. 376
ളയീസ്, ഫാദർ 302
'റമ്പാന്റെ പാട്ട്' 70
റാഫേൽ, ചെമ്പുക്കാവ് 299
റാലി 153
റിങ്ങിയ ടോബെ, ഡബ്ളിയൂ. ടി. റവ. 193, 196, 407
'റീഡ്വാൻ' 131, 344
റൂമാൻ, അവദ 186
റെക്കർ 137
റോക്കോസു ശീശുയുടെ ചരിത്രം 234, 235
റോബർട്ട്സ്, ജോസ് 198, 407
റോമ 22, 33
റോമൻ കത്തോലിക്കമതം 505
'റോമ്മായാത്ര' 156
റോസിന്റെ നിയമാവലി 315, 406
റോസ്, എസ്. ജെ. 474
റോസ്, ഫ്രാൻസീസ് 97, 130, 476

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM
REFERENCE

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

ഡോ.പി.ജെ.തോമസ്

മലയാളസാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും

dcb

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org